lan ling
XI.II)\iAO
shcng

lllllH

de
aur.
vaza
Şl
prunlsor
‘de

primăvară

cartea 1 a

n

l

i
n
i

i

cărturar
ul
mucalit

xi
a
o

xi
a
o

d
e
p
e
m
ă
g
u
r
a
e
u

m
a
g
n
o
li
i

s
h
e

n
g

lotus

d
e

a
u

r,

v
a
z

a
și

p
r

unișor

d
e

p
ri

măvar

ă

Copert
a : Mir
cea
Dumitr
escu

Tradu
cerea
a fost
efectu
ată
după :
Lan-
ling
Xiaoxi
ao
Sheng

, *Jin Ping Mei,* „Tiauma Shudian“, Shanghai, China.

INTRO
DUCE
RE

Lit
eratu
ra
chine
ză
avea
o
experi
ență
fructu

oasă
de
douăz
eci de
secole
în
mome
ntul
cînd
s-a

produ
s
explo
zia
roma
nescă.
Sofist
icată
şi
rafina

tă,
beletr
istica
a
cultiv
at de
prefer
ință,
de la
bun

încep
ut,
poezi
a şi
eseul
filosof
ic, iar
presti
giul
primil

or
învăț
ați ai
neam
ului
făcus
e ca
aceste
a să
se

menți
nă
secole
de-a
rîndul
ca
genur
i
litera
re

predil
ecte.
Marel
e
exem
plu
dat de
Confu
cius
(551 -

479 î.e.n.), prin alcătuirea primei antologii de poezie

,
Cartea Poemelor (Shijing), îi va determina

pe
cărtur
arii
veacu
rilor
următ
oare
să
consi
dere

poezi
a
drept
forma
litera
ră
supre
mă,
inegal
abilă.

Dar
dincol
o de
model
ele
impus
e de
judec
ata de
valoa

re a
litera
ților,
în tot
ce a
fost
scrier
e
istoric
ă,

filosof
ică,
astrol
ogică,
moral
ă,
docu
ment
redac
tat cu

şi
fără
prete
nţii
litera
re, şi-
au
făcut
loc şi
s-au

dezvo
ltat
pe
nesim
țite
proce
dee
ale
prozei
litera

re,
ca :
narați
unea,
descri
erea
şi
chiar
dialog
ul.

Term
enul
care
pînă
astăzi
avea
să
dese
mnez
e

scrier
ile în
proză
a fost
introd
us de
filosof
ul
Zhua
ng

Zhou.
în
cartea
*Zhua
ngzi*,
secțiu
nea
„Lucr
urile
exteri

oare,
perife
rice'[1],
expre
sia
xiaos
huo,
„vorb
ă
mică“,

avea
înțele
sul de
discuț
ie
vulga
ră, de
o
rațiu
ne

măru
ntă.
Mai
tîrziu,
asem
enea
lucrăr
i
litera
re

con-
ținînd
ociaos
huo
vor fi
calific
ate
drept
„cărți
subțir

i", ,,de
fectuo
ase
Sursa
lor
cea
mai
subst
anțial
ă o

vor
oferi
mitur
ile şi
legen
dele,
dar şi
pildel
e sau
poves

tioare
le cu
tîlc
din
chiar
operel
e
filosof
ice.
Zhua

ng
Zhou
însuşi
„va
păcăt
ui"
astfel,
scrier
ile
sale

situîn du-se foarte aproa pe de litera tură. Cu toate aceste

a,
proza
în
forme
le
sale
divers
ificate
temat
ic -

însem
nări
despr
e
minu
ni,
avent
uri,
anecd
ote,

note
divers
e,
cercet
ări şi
sfatur
i
moral
e - va
contin

ua să fie desco nside rată de rafina ții mand arini,

deşi
sub
forma
ei
orală,
de
istori
oară
depăn
ată de

un ins
specia
lizat
în
arta
poves
titulu
i, ca
un
adevă

rat
spect
acol
cu
public
, prin
piețe,
la colț
de
strad

ă, va
cuceri
popor
ul şi
va fi
unul
dintre
cele
mai
durab

ile
genur
i
litera
re. Ca
urma
re a
prolif
erării
lui

xiaos
huo,
în
fastuo
asa
dinas
tie
Tang
(618 -
907),

socoti
tă
epoca
de
aur a
poezie
i
chine
ze, se
va

petrec
e şi
matur
izarea
prozei
, prin
apariţ
ia
poves
tirilor

chuan qi, fanta stice şi de miste r, produ se de pură

imagi
nație,
stiliza
te
artisti
c şi de
mare
profu
nzime
; ele

cupri
ndeau
descri
eri
minuț
ioase
şi
perso
naje
bine

defini
te.
Totod
ată,
influe
nța
litera
turii
popul
are a

epocii
Tang
asupr
a
drum
ului
pe
care îl
va
străb

ate
proza
chine
ză nu
este
nici
ea de
neglij
at.
Poves

titorii
profes
ionişt
i vor
trans
pune
în
scris
istorii
le

cunos
cute
de ei,
pentr
u a
nu le
uita,
iar
aceste
a vor

ajung
e să
circul
e
astfel,
chiar
privat
e de
harul
şi

spect
acolul
rostiri
i. De
notat
că
poves
titorii
îşi vor
redac

ta
prozel
e în
limba
jul
oral,
aşa
cum o
făcea
u

pentr
u a fi
înțele
şi de
ascult
ători
şi în
felul
acest
a îşi

face
apariț
ia o
litera
tură
scrisă
în
limba
vorbit
ă şi

nu în
*Weny
an,*
limba
litera
ră a
cancel
ariilor
.
Weny

an ar
însem
na
„vorbi
re
cultiv
ată,
cu
artă,
cizela

tă[11].
Poves
tirea
şi mai
tîrziu
roma
nul
vor fi
singu
rele

genur
i
artisti
ce
care
se vor
detaş
a de
expre
sia

litera
ră
cultă,
autori
i lor
recur
gînd
la
limba
timpu

lui lor
-
cerinț
ă
impus
ă de
cititor
ii
căror
a li se

adres
au.
Alte
caract
eristic
i ale
prozei
, ca
gen
de

inova
ție în
cadru
l
beletr
isticii,
sînt :
expun
erea
unor

eveni
mente
culmi
nînd
cu
confli
ctul
într-o
acțiu
ne

rapid
ă,
susținînd
intere
sul
cititor
ului
(ascul
tătoru

lui)
cu
mome
nte de
suspa
ns ;
forme
artisti
ce
simpl

e,
accesi
bile
celor
mulți
;
tenta
moral
izatoa
re, de

instru
ire
prin
învăț
ămint
ele
întreț
esute
fabul
ației.

In epocil e ulteri oare, oame nii de litere vor înfrîn

ge
preju
decat
a
străve
che şi
se vor
aprop
ia de
foarte

popul
arele
huabe
n, „te
xte
vorbit
e[41],
cum
se
nume

au, le
vor
trans
crie,
preluc
rîndu-
le, le
vor
grupa
laolal

tă,
recreî
ndu-
le,
într-o
anum
ită
unitat
e de
subiec

t şi gen narati v retori c, de avent uri, fanta stic.

Aşa s-
au
născu
t
prime
le
roma
ne
chine
ze.

Origi
nalita
tea
lor va
sta
mai
mult
în
capaci
tatea

autori
lor de
a
redac
ta,
altfel
spus,
în
arta
litera

ră.
Fabul
ația
acesto
r
prime
roma
ne era
deja
cunos

cută.
Perso
najele
sînt
eroi
din
antic
hitate
.
Comp

arînd
roma
nul
*Cele
trei
regate
(San
guo
yanyi)*
de

Luo
Guan
zhong
(1330
-
1400),
cu
*huabe
nul*
lui,

existe
nt
astăzi
,
datîn
d din
1321 -
1323,
care
cupri

nde
relata
rea de
către
poves
titorii
popul
ari a
întîm
plăril

or, se
remar
că
simili
tudin
ea în
dimen
siune
şi în
narar

e ;
deose
birea
cea
mai
evide
ntă
este
tratar
ea

seacă,
suma
ră, în
limba
jul
neîng
rijit
al
acelui
huabe

n sau
text-
cadru
pentr
u
poves
titoru
l care
fabul
a în

funcți
e de
talent
ul
perso
nal,
de
audit
oriu,
împre

jurări
etc.,
permi
țându-
şi să
lunge
ască
un
episo
d sau

altul
după
bunul
plac.
O altă
deose
bire
evide
nțiind
super

iorita
tea
varia
ntei
preluc
rate
ar fi
aceea
că în
textul

bază
poves
titorii
rămîn
tribut
ari
interp
retări
lor
popul

are
ale
istori
ei, pe
cînd
autori
i culți
consu
ltă, pe
lîngă

huabe
n,
docu
mente
istoric
e,
corect
înd
unele
exage

rări şi date erona te.

Int re textele *huabe n* literat

urizat
e şi
extins
e la
dimen
siunea
de
roman
, cele
mai

timpur
ii
clasific
ări au
în
vedere
următ
oarele
teme :
uzurp

area şi
complo
tul;
aventu
rile şi
peripe
țiile
eroilor
în
afara

legii ;
supers
tiția
sau
supra
natura
lul ;
dragos
tea şi
intriga

. Cel mai celebru roman din prima categorie este

Cele trei regate, al cărui conflict şi ale cărui personaje

sînt istorice, şi ca atare romanul este istoric. Acţiunea se petrec

e între
anii
184 şi
280
din
era
noastr
ă, cînd
trei
regate

chinez
e
ducea
u
războa
ie
interm
inabile
pentru
supre

mație. Personajele sînt oameni de stat cinstiți, intriga

nți
abili și
război
nici
sînger
oși.
Pentru
dinam
ismul
acțiuni

i şi
ingeni
ozitate
a
noduri
lor
conflic
tuale,
roman
ul a

fascin
at
genera
ții
întregi
,
cîştigî
ndu-şi
chiar
faima

de cel mai mare roman al Chinei.

Romanul de

aventu
ri sau
picare
sc este
bine
reprez
entat
de *Pe
malul
apei*

(Shuih u zhuan) al cărui autor ar fi Shi Naian (secolu

l al
XlV-
lea).
Cartea
este
atrăgă
toare
atît
pentru
aventu

rile
palpit
ante,
cît şi
pentru
stilul
pitores
c,
limbaj
ul

popula
r vioi
şi
spiritu
al, o
imagin
e
colorat
ă a
lumii

chinez
e.
Pe
ntru
roman
ele
fantas
tice,
cel
mai

reuşit
model
îl
constit
uie
Călăto
rie
spre
Soare
Apune

(Xi You Ji) de Wu Cheng en (circa 1500 - 1582). El se

bazeaz
ă pe
un
huabe
n din
dinasti
a Song
(960 -
1279),
anume

Tripitaka în căutarea sutrelor budiste. Perspectiva

realist
ă este
înlocui
tă cu
cea
alegori
că, de
prezen
tare
simbol

ică a unor acțiuni şi eroi în planul fantasticului. Dincol

o de o
aparen
tă
naivit
ate,
stilul,
de o
mare
sucule
nță

umoris
tică,
este
caract
erizat
şi prin
dezinv
oltură,
spirit,
intelig

ență şi ilustrează reversul alegoriei ca satiră la adresa

societă
ții şi
birocr
ației
în
tradiți
a cea
mâi
bună a
lui

chuan qi - poveşti despre minuni.

Epoca de aur a

prozei
şi a
roman
ului în
China
începe
astfel
în
secolul
al XlV-

lea,
ducînd
atunci
la
prolife
rarea
fantas
tică a
genulu
i şi

reuşite
le
acestu
ia îl
vor
consac
ra
definit
iv în
patria

lui
Confuc
ius,
încunu
nînd
roman
ul
chinez,
cu o
faimă

mondi
ală de
netăgă
duit.
De
notat
că
dintre
sutele
de

romane redactate şi tipărite pe parcursul dinastiei

Ming
(1368 -
1644)
multe
sînt
anoni
me
sau
semna
te cu

pseudo
nim.
Cînd
autoru
l e
cert,
roman
ul este
de cele
mai

multe
ori o
compil
ație,
iar
cărtur
arul
care îl
semne
ază a

aduna
t, a
preluc
rat şi
a
editat
în-
tîmplă
ri
cunosc

ute de toată lumea. Fantezia lui este reținută sau aplicată în

eleme
nte de
amănu
nt ale
textul
ui. De
aceea,
istoriil
e
literar

e
chinez
e
prezin
tă nu
atît
autori
faimoş
i, cit
evoluţi

a unor teme literare şi personaje celebre.

Primele

roman
e
povest
esc
despre
epoci
dispăr
ute şi
după
subiec

tele
inspir
ației
lor pot
fi
împărț
ite în :
roman
e
istoric

e,
roman
e
despre
zeități
şi
ființe
supra
natura
le,

roman
e de
eruditi
e şi de
imitați
e a
povest
irilor
perpet
uate

din
epoci
îndepă
rtate.
Mai
tîrziu,
odată
cu
maturi
zarea

genulu
i,
roman
ul se
deschi
de
spre o
mai
mare
variet

ate
temati
că şi
în
felul
acesta
se
produc
e
apropi

erea
lui de
lumea
reală ;
eroii
se
umani
zează,
omul
îşi

recuno
aşte şi
îşi
capătă
adevăr
atele
sale
dimen
siuni.
In

secolul
al
XVII-
lea îşi
face
apariți
a
roman
ul
realist

, cu o
bogată
diversi
ficare
temati
că,
fapt
care
ajunge
să îl şi

specializeze : de aventuri, de dragoste, romanul moral,

cel
didacti
c,
roman
ul de
satiră
socială
,
înregis
trîndu

-se
adevăr
ate
culmi
în
fiecare
dintre
aceste
catego
rii.

Cele mai multe vor fi însă romanele istorice, de aventu

ri,
deoare
ce
istoria
îndelu
ngată
a
Chinei
şi
bogăți

a
sursel
or
scrise
au
oferit
autoril
or
materi
al mai

mult decît suficient. In paralel cu romanul au fost strînse

şi
editate
de
aseme
nea
numer
oase
culege
ri de
povest

iri,
cele
mai
multe
prezen
tînd
viaţa
orăşen
ilor,
felul

lor de
gîndir
e şi,
astfel,
în
aseme
nea
narați
uni
sînt

nelipsi
te
accent
ele
critice
la
adresa
ordinii
sociale
a

vremii
, deşi
alături
de ele
apar şi
expres
ii ale
ideolog
iei
feudal

e şi ale misticismului popular, cum ar fi superstiţiile.

Frământ

ările
intern
e şi
vecină
tatea
unor
seminț
ii
putern
ice, în

plină
dezvol
tare,
au
făcut
ca
străve
chiul
popor
chinez,

han,
să
îndure
în
unele
perioa
de
istoric
e jugul
domin

ației
străin
e.
Dinast
iile
Yuan,
mongo
lă
(1279 -
1368)

şi
Qing,
manci
uriană
(**1644** -
1911)
vor fi
cele
mai
îndelu

ngate.
între
aceste
două
ere
dinasti
ce.
între
secolel
e al

XlV-
lea şi
al
XVII-
lea, se
va
instau
ra, în
urma
unei

răscoale de mari proporții, o dinastie propriu-zis chinez

ă,
numit
ă
Ming,
Lumin
ă.
Primul
împăr
at
Ming,

Zhu Yuan-zhang (1368 - 1398), va institui un regim feudal

centra
lizat,
aplicîn
d
totuşi
unele
reform
e
menite
să

dezvol
te
econo
mia şi
să
înlesn
ească
viaţa
oprim
ată,

plină
de
privați
uni a
poporu
lui:
reduce
rea
biruril
or,

refacerea lucrărilor de irigații, încurajarea deștelenirilor,

reînvie
rea și
întărir
ea
meșteș
uguril
or, a
indust
riei și
comerț

ului ; a
luat
măsur
i
ferme
împotr
iva
corupț
iei.
Fiind

de
origine
țărăne
ască,
noul
împăr
at se
interes
ează
în

special
de
agricul
tură.
In
1394
decret
ează
obligat
ivitate

a
culturi
i
bumba
cului ;
țesătu
rile
din
bumba
c vor

întrece în scurtă vreme pe cele din lînă şi mătase. în aceast

ă
vreme
se
restau
rează
şi se
extind
e
Marel
e Zid,

ca o
întărit
ură
militar
-
strate
gică în
fața
năvăli
rii

tătaril
or.
La
încep
utul
secolu
lui al
XV-
lea,
China

deven
ise
unul
dintre
cele
mai
puter
nice
şi mai
bogat

e
state
din
lume.
Totod
ată,
se
produ
ce o
adevă

rată
explo
zie a
popul
ației.
La
insta
urare
a
dinas

tiei,
țara
cupri
ndea
70 de
milioa
ne de
locuit
ori,
pentr

u ca
la
mijloc
ul
secolu
lui al
XVII-
lea să
nume
re

peste 130 de milioane.

Avîntul economic şi social

se
perpe
tueaz
ă
aproa
pe un
veac,
sub
primii
patru

împăr
ați.
Indus
tria
sider
urgic
ă,
textil
ă, a
porțel

anulu
i,
preluc
rarea
aurul
ui,
argint
ului,
a
jadul

ui şi a
altor
pietre
prețio
ase,
artiza
natul
cel
mai
feluri

t vor cunoaşte ani de înflorire şi belşug. Se vor lărgi

oraşel
e şi se
va
mări
numă
rul
oame
nilor
cupri
nşi în

activi
tăți
indus
triale.
Numa
i
munci
torii
din
cele

30 de
fabric
i de
hîrtie
extist
ente
se vor
cifra
la
peste

50
000,
maişt
rii din
atelie
rele
imper
iale
ridicî
ndu-

se în aceas tă epocă la aproa pe 30 000 ! In agric

ultur
ă, în
anul
1581
se
introd
uce
siste
mul
taxei

unice.
Pămî
ntul
este
măsu
rat
din
nou şi
impoz
itele

incluse în unul singur, cu plată în bani. De acum,

țărani i sînt siliți să facă împru mutu ri de bani, în

contul
recolt
elor
viitoa
re.
Chiar
şi
după
abolir
ea

acest
ui
siste
m,
taxele
în
argint
vor
rămân
e,

ajung
îndu-
se la
gener
alizar
ea
econo
miei
monet
are.

Capit
aluril
e
plasat
e
înaint
e
exclus
iv în
cultiv

area
pă-
mîntu
lui se
îndre
aptă
spre
indus
trie şi
comer

ț.
Tranz
acțiile
se fac
în
princi
pal pe
produ
se de
mare

circul
ație :
țesăt
uri,
sare,
orez
şi, în
gener
al,
cereal

e,
cum
se va
vedea
şi în
roma
nul
Lotus
de
Aur,

Vaza și Prunișor de Primăvară.

Pe plan cultur

al,
prosp
eritat
ea şi
stabil
itatea
social
ă duc
la o
proas

pătă
şi
vigur
oasă
dezvo
ltare.
Se
reinst
aurea
ză

instit
uțiile
cultur
ale
tradiț
ionale
, se
resta
bileşt
e

siste
mul
exam
enelor
imper
iale,
cu
select
area
prin

concu
rsuri
a
tineril
or
merit
uoşi,
indife
rent
de

extrac
ția
social
ă;
aceste
exam
ene-
concu
rs
sînt

perio
dice,
porni
nd de
la
nivel
județe
an și
închei
ndu-

se cu
cele
de la
palat,
desfăş
urate
în
preze
nța
împăr

atului
. Se
reedit
ează
în
colecț
ii de
masă,
pentr
u

colegi
ile
imper
iale,
cărțil
e
clasic
e. In
aceas
tă

vreme
se va
redac
ta
Mare
a
encicl
opedi
e
Yongl

e,
după
denu
mirea
perioa
dei de
domni
e a
împăr
atului

. Cu toate acestea, controlul intelectualității este

foarte
sever
şi
cărtur
ari
proe
mine
nți
ajung
a

plăti
cu
viața
numa
i
pentr
u
îndră
zneal
a

cîtorv
a
cuvin
te
critice
socoti
te a
defăi
ma
dinas

tia.
Se
practi
că
îndeo
sebi
(mai
ales
în
prima

parte
a
dinas
tiei) o
litera
tură
de
mime
tism a
celor

mai
faimo
ase
produ
se
litera
re ale
antic
hităţii
.

Merit
ul
cărtur
arilor
Ming
este
însă
acela
de a
se fi

aplec
at
asupr
a
litera
turii
popul
are,
preluî
nd

tradiț
iile
orale
şi
punîn
d
bazel
e
prozei
litera

re, ale
roma
nului
chine
z. La
prolif
erare
a
genul
ui

roma
nesc
au
contri
buit,
pe
lingă
factor
ii
socio-

politic
i,
progr
esele
înregi
strate
în
tehnic
a
impri

merie
i * şi

—
*Se știe, chinezii sînt inventatorii hîrtiei
im-
prim
ată
date

atenți
a

—
ază
din
anul
868.
în

deose
bită

—
seco
lul
al
Xl-
lea

pe
care

—
se
inve
ntea
ză
tipa

unii
litera

_
rul
mobi
l,
pest
e

ți au
acord

—
două
sute
de
ani,
rota

at-o
acest

—
tiva
și
din
seco
lul

ui gen
respi
ns şi
desco
nside
rat
pină
atunc
i. Tot
acum,

în
plină
înflori
re a
prozei
,
survi
n
începutului
uturil

e
critici
i
filolog
ice,
manif
estare
a
unor
orient

ări
noi în
filosof
ie, cit
şi a
unui
intere
s
sporit
pentr

u
ştiinţ
ă. Pe
lingă
beletr
istică
se
editea
ză un
numă

r
impre
siona
nt de
divers
e
cărți
tehnic
e. în
asem

enea
mome
nte de
eferve
scenț
ă
cultur
ală va
public
a și

vestit
ul
medic
Li
Shizh
en
(1518
-
1598)
tratat

ul său
de
medic
ină,
valabi
l
vreme
îndel
ungat
ă.

Se poate spune că are loc o adevărată renaştere chinez

ă, de bun augur nu numai pentru acele timpuri, dar şi

pentru genera ţiile care urmea ză. Omul ia cunoşti nţă de

sine. Filosoful Wang Yangwing (cunoscut şi ca Wang

Shoure
n,
1472 -
1528)
a
stimul
at,
prin
concep
țiile

sale,
preface
rile
radical
e ale
epocii.
„Cel
mai
însem
nat

criteri
u al
cunoaş
terii
este
mintea
omului
, scrie
el.
Dacă

cineva
gindeş
te că
un text
pe care
îl
citeşte
este
rău,
atunci

să aibă
tăria
să-şi
afirme
părere
a
deschis
, chiar
dacă
textul

i-ar
aparți
ne lui
Confuc
ius." Şi
:
„Omul
adevăr
at este
acela

care simte comuniunea sa cu universul. El socoteşte că lumea

întreag
ă este
o
familie
insepa
rabilă.
Cine
însă,
închist
at în

sine,
face
deoseb
irea
între
«tu»- şi
«eu»,
acela
nu este
de- cit

un om mic şi meschin."

Cu timpul, contradicțiile sociale

încep
să fie
tot mai
eviden
te;
exploa
tarea
se
înăspr
eşte.

Perioada de domnie Wanli - denumirea ei semnif

ică
experie
nță
multil
aterală
,
nemăr
ginită -
a celui
de al

paispr
ezecele
a
împăra
t Ming,
Zhu
Yijun
(1573 -
1620),
se

caracte
rizează
prin
aceste
două
aspect
e în
plină
manife
stare :

înflorir
ea
econo
miei şi
accent
uarea
contra
dicţiilo
r.
Primii

zece
ani din
domni
a lui
Zhu
Yijun
s-au
remarc
at,
spre

deoseb
ire de
restul
perioa
dei,
printr-
o
politic
ă
întelea

ptă, deschisă reformelor, al cărei promotor a fost primul

minist
ru
Zhang
Juzhen
g, un
cărtur
ar
înțelep
t.
După

moarte a acestui a, luptele dintre grupăr ile de la

palat se intensifică şi corupția se generalizează. împăratul însuşi era un ins superficial, viciat, înclinat spre o viață de plăceri şi desfrîu, lucru de care s-au folosit politicienii de la palat şi mai ales eunucii, care încetul cu încetul acaparează puterea. Folosiți de către curtea imperială încă din dinastia Han (206 î.e.n. - 220 e.n.) eunucii au cunoscut epoci de glorie şi altele de declin. Fondatorul dinastiei Ming, temîndu-se de intrigile acestora, le-a redus privilegiile, interzicîndu-le cu severitate să se instruiască şi, sub pedeapsa cu moartea, să se amestece în politică. Numai că, de la cel de al treilea împărat al aceleiaşi dinastii, au prins să-şi recapete influența şi puterea, iar după o jumătate de secol de la ridicarea dinastică obțin dreptul de a studia. Unii ajung învățați. Dar cei mai mulți se mulțumesc să cîştige şi să se bucure de cît mai multe favoruri, prin linguşiri şi comportament devotat. Desigur, caracterul privat al îndeletnicirilor le conferă posibilități nelimitate de a afla şi a se folosi de slăbiciunile împăraților. Ei sînt integrați vieții particulare a acestora, le cunosc preferințele, firea cu toate ascunzişurile ei, ştiu cum îi pot înrîuri, exploatîndu-le o înclinație sau alta. Dacă la început inspectează atelierele şi domeniile imperiale cu timpul se insinuează în viața de stat, ajungînd să controleze politica internă şi externă, să impună sau să decidă direct promovările mandarinilor, să hotărască războiul şi pacea. Pentru a se menține, îşi organizează servicii secrete, spionînd înalții dregători şi asuprind poporul. Şi istoria a înregistrat faptul că nu interesele publice îi împingeau să-şi lărgească sfera puterii, ci setea de glorie personală şi de înavuțire. O caracteristică a dinastiei Ming a fost şi aceea că eunucii s-au bucurat de o poziție bună în stat, au fost influenți şi de multe ori au beneficiat de puteri discreționare.

Spre sfîrşitul dinastiei, eunucii ajung o povară în plus pentru popor. Ei multiplică taxele, țăranii îşi pierd pămîntul şi revoltele lor se țin lanț. Ultimii şaptesprezece ani ai dinastiei se petrec sub amenințarea unui război țărănesc care ia proporții tot mai maxi, cuprinzînd întreaga împărăție. Din nefericire, în 1G44, armatele manciuriene intră în capitală înaintea insurgenților. Ultimul

al XlV-lea se creează o adevărată industrie a tipăriturilor, fapt care va favoriza creația literară. In Europa, acestea vor ajunge cîteva secole mai tîrziu, ca și praful de pușcă, prin intermediul arabilor.

împărat Ming se spînzură de creanga unui copac de pe o colină din grădinile palatului şi China intră din nou sub stăpînirea unor forţe periferice. Manciurienii sînt triburile *niizheng* din China de nord-est. Un şef de trib, Nurhachu, care învăţase să vorbească şi să scrie chinezeşte, unifică populaţia nomadă şi, în 1616, se proclamă han, cu titlul dinastic Jin7 Aur? Fiul lui, Hongtaichi, cucereşte rînd pe rînd nordul Chinei, ocupă capitala şi apoi îşi întinde stăpînirea asupra întregii ţări. Dinastia Qing, Limpezime, instaurată de el va fi ultima dinastie feudală din istoria Chinei. El schimbă numele poporului său din acela de *niizheng* în *manchu* şi îl îndeamnă să se cultive. Man- ciurienii, absorbiţi în populaţia *han,* sînt localizaţi astăzi în capitală şi în provinciile din nordul şi răsăritul ţării.

Acestea au fost datele, împrejurările şi cursul istoriei, care, fie că au premers, fie că au fost cu clarviziune prevestite, constituie fundalul politico-social al primului mare şi inegalabil roman realist, de inspiraţie cotidiană, citadină şi erotică, *Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară (Jin Ping Mei).* Romanul a circulat mai întîi în manuscris. Cărturari renumiţi şi, între aceştia, în primul rînd scriitorul Yuan Hongdao (1568 - 1640) au apreciat cartea drept o capodoperă, făcînd-o celebră înainte chiar de publicare. Feng Menglong (1574 - 1646), sîrguincios culegător şi editor de povestiri şi nuvele, este entuziasmat şi încurajează editorii să cumpere, oricît i-ar fi costat, textul manuscrisului. Prima ediţie a apărut în anul 1610, în 100 de capitole, şi cu numele autorului nedeconspirat. In prezent se păstrează două ediţii timpurii, una datînd din 1617, beneficiind de
o prefaţă, şi alta editată între 1621 şi 1627, numită „textul originar"[1]. Celelalte ediţii o copiază pe aceasta din urmă. De fapt, filologii nu au constatat deosebiri esenţiale între cele două texte de bază, mai degrabă fiind vorba de inversarea unor capitole, fapt care putea fi opera tipografilor.

Despre numele autorului şi viaţa lui nu există nici o mărturie certă.

în prefaţa ediţiei din 1617, semnată Xinxin Zi, adică Bărbatul Voios, se spune că autorul este Lanling Xiaoxiao Sheng, în traducere : Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii. Lanling ar putea fi asimilat cu denumirea străveche a unei localităţi, undeva în răsăritul ţării, în provincia Shandong. în realitate, atît prefaţatorul cit şi scriitorul s-au servit deopotrivă de pseudonime. Personalităţi contemporane şi filologi de mai tîrziu au propus ca autori, fără şansa unor demonstraţii perfecte sau mărturii ferme, pe : Li Kaixian (1501 - 1568), Wang Shizhen (1526 - 1590), Zhao Nanxing (1550 - 1627) sau Xue Yingqi (1550 - ?).

Semnătura Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii mai

apare sub un poem dintr-o antologie a vremii.

Un cărturar din epocă, Shen Defu, care era în posesia unei copii scrise de mînă a romanului, într-o bibliografie a lucrărilor „neoficiale*[1], notează că autorul este o „proeminentă personalitate din perioada de domnie Jiaqing (1522 - 1567)" şi că el ar fi Wang Shizhen. Mai mult, Wang Shizhen, care a fost unul din literații de covîrşitor prestigiu din secolul al XVI-lea, ar fi scris cartea din dragoste filială, în scopul de a-şi răzbuna tatăl, ucis de dregătorul Yan Song. Fiul dregătorului, Yan Shifan, cu numele poetic Donglou, Pavilion Răsăritean, era un pasionat cititor de romane. Wang redactează deci, într-un răstimp de trei ani, un roman pe cit de masiv, pe atît de captivant, îmbibă colțurile filelor cu otravă şi face ca opera sa să ajungă în mîi- nile ucigaşilor părintelui său şi duşmanilor săi politici, pentru ca aceştia să moară otrăviți prin simpla întoarcere, cu vîrful degetului umezit mereu în gură, a paginilor fascinantei cărți.

Personajul principal al romanului, Ximen Qing, în această înțelegere, este personificarea lui Yan Shifan, care se numea şi ol Qing ; pe de altă parte, Ximen, Poarta Apuseană, ar fi o transparentă aluzie la numele poetic Donglou. Pavilion Răsăritean.

Legenda este atracțioasă, dar greu de crezut. Yan Shifan a murit condamnat de lege, imediat după demisia tatălui său din înalta funcție pe care o deținea, în 1562. Or, Wang Xu, tatăl lui Wang Shizheng, fusese ucis la 1 octombrie 1560. Cît de repede a putut fi scris romanul ? Iar dacă a fost compus după 1562, scrierea romanului din acest motiv nu se mai susține nici măcar în scop satiric, defăimător, devreme ce oponenții nu mai ființau. Pe de altă parte Wang Shihzen nu era shandonghez. Fusese mandarin în provincia Shandong, între 1557 şi 1559. timp prea scurt pentru a-şi însuşi la perfecție limbajul local şi de a se folosi de el în roman.

Cu toată apetența publicului larg, mediile oficiale şi cărturarii disprețuiau romanele, nu le socoteau a fi literatură veritabilă. Scriitorii de proză s-au dovedit a fi fără excepție cărturari scăpătați, cei căzuți la examenele imperiale, deci aflați intr-un fel la periferia societății culte. Cu toate acestea, nici ei nu-şi dezvăluiau numele, de teama oprobriului public ; se foloseau de pseudonime greu de descifrat şi mutau acțiunea în epoci dispărute. In clarificarea paternității, cercetătorii moderni au pornit, însă, de la ideea că unele caracteristici ale epocii se strecurau cu şi fără voia autorilor în operele lor. Din unele referiri descoperite în roman şi verificate în istoriile vremii, s-a putut determina că romanul a fost scris nu mai devreme de 1568 şi nici mai tîrziu de 1602. Autorul era originar din provincia Shandong, familiarziat cu Beijingul, capitala imperiului, pe care îl descrie pe larg. în plus, era un rafinat intelectual, de un

real talent, foarte bun cunoscător al formelor artistice literare existente în epocă : poezie, proză, roman, teatru, cîntece populare. Aceasta e tot ce s-a putut descoperi despre scriitor. Contemporanii lui nu l-au deconspirat sau probabil nu l-au cunoscut nici ei pe adevăratul lui nume. Tot ce s-a păstrat pînă astăzi este pseudonimul hîtru pe care acest scriitor de remarcabilă valoare l-a impus : Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii.

Titlul romanului este dat de cele trei principale personaje feminine : *Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară* *. Romanul este o biografie senzual-erotică şi în acelaşi timp o introspecţie în viaţa unei familii chineze, aceea a orăşanului Ximen, a cărui disoluţie morală şi risipire erotică distructivă cu cele şase neveste ale sale ori aiurea îi hotărăsc prea timpuriul deznodămînt fatal şi destrămarea familiei. „în descrierea eroilor (circa 90 de personaje principale) şi a scenelor, autorul se exprimă succint, clar şi direct sau adoptă un ton insinuant şi subtil. El ştie să fie exhaustiv şi pătrunzător, sugestiv şi iro- nic". Astfel caracterizează un cărturar chinez al secolului nostru, Lu Xun, arta prozatorului anonim. Şi mai apoi : „Romanul cuprinde atîta varietate de interes uman, încît nu există o altă scriere a acelor vremuri care să-l întreacă'[1]. Sau : „Dar cartea este atît de superb scrisă. încît lăsînd la o parte unele descrieri licenţioase, este, în toate privinţele, un roman remarcabil[11].

După seria de romane istorice, sau a celor cu întîmplări şi personaje supranaturale, *Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară* este primul roman realist, inspirat din viaţa cotidiană şi plăsmuire absolut originală a unui autentic scriitor. Acest roman,

*In chineză *Jin Ping Mei,* alăturarea numelor celor trei personaje principale feminine : Jin Lian, Ping și Chun Mei. Am voit să păstrăm titlul original, care și-a căpătat celebritatea în China și în întreaga lume. *Jin* Înseamnă Aur, dar nu are sens în sine, provenind din *Jin Lian,* Lotus de Aur. *Ping* este Vaza. Iar *Mei* este notarea prescurtată pentru *Chun Mei,* Prunișor de Primăvară.

împreună cu mai vechile şi celebrele *Cele trei regate, Pe malul apei* şi *Călătorie spre soare apune* au fost supranumite „cele patru romane uluitoare" ale literaturii chineze din toate timpurile.

Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară este un roman realist, social, prezentînd viaţa unei familii, avînd ca fundal societatea chineză de la sfîrşitul dinastiei Ming. Acest fapt este limpede pentru că autorul vorbeşte despre societatea timpului

său, pe care o cunoaşte şi pe care o înfăţişează, deşi împinge în scop derutant acţiunea cu cîteva secole în urmă, în dinastia Song, mai precis spre prima parte a secolului al XH-lea. Se poate spune că, privită din diferite unghiuri, China secolului ul XVI-lea constituie tema centrală a acestui roman. Intr-adevăr, prin intermediul eroului principal, Ximen Qing, şi a mediilor cu care acesta vine în contact, în carte este prezentă o întreagă lume, de la slugile cele mai umile pînă la atotputernicii dregători şi eunuci din preajma Fiului Cerului. Lipsesc numai ţăranii, dar din descrierea vieţii orăşeneşti se întrevede decăderea, destrămarea economiei agrare. Clasa avută trăieşte in lux şi petreceri, iar în spatele acesteia se ghicesc cei mulţi, care trudesc din greu, suferă şi în cele din urmă se ridică la luptă. Ximen Qing întruchipează deopotrivă birocraţia feudală, despotismul local şi bogăţia nemăsurată a negustorilor. Cine este Ximen Qing ? La început un simplu patron al unei prăvălii cu ierburi de leac, moştenită de la tatăl său ; om abil, veros, îşi sporeşte pe căi necinstite averea, primeşte mită şi mituieşte la rîndul său, cumpărîndu-şi înalte ranguri dregăto- rcijti, pe care le va folosi pentru o nesăţioasă înavuţire. El ure o nevastă şi cinci concubine, conform normelor feudale de convieţuire ; are şi prieteni ipocriţi, lacomi, profitori, cu care organizează petreceri, care-i fac permanent viaţa plăcută, dar care îl duc Ia disoluţia morală şi pieirea trupească. Ambiţiile sale, pofta nemăsurată de a se amesteca în toate, de u dirija şi a stăpîni după placul său asupra tîrgului Qinghe, reşedinţă de judeţ, sînt în relaţie directă cu poziţia lui socială. Autorul îi trasează portretul moral încă de la început, din cîteva linii înadins îngroşate, pentru a-şi impune eroul ca ţintă demnă de satira sa ; apoi, prin expunerile amănunţite ale acţiunilor ncestuia de un fel sau altul, scriitorul nu face decît să întregească personajul, într-o complexitate de o mare fineţe şi bogăţie. Descrierea nemiloasă şi urmărirea asiduă, ca sub lupă, u purtării tiranice a lui Ximen Qing, a setei lui de parvenire şi de ingrămădire a unor avuţii uriaşe reprezintă astăzi un document de preţ în cunoaşterea stării de lucruri de la mijlocul dinastiei Ming, a metodelor specifice de administraţie ale curţii Imperiale, a legăturilor dregătorilor cu latifundiarii şi negustorii bogaţi, a dezinteresului absolut faţă de clasa de jos, aceea care nsigura huzurul şi îndestularea stăpînilor.

Scriitorul adoptă încă de la început o atitudine moralizatoare, vezi cele cîteva pagini aşezate înaintea primului capitol, în chip de introducere, însă în cuprinsul romanului rar intervine cu cîte o sentinţă, cel mai adesea lăsînd faptele să vorbească de la sine. El se

mulţumeşte să noteze cu precizie viaţa cotidiană a familiei Ximen, făcînd cunoscută psihologia personajelor din reacţiile acestora, din felul de a se purta, din raporturile dintre ele. Totodată, logica involuţiei lui Ximen Qing este urmărită cu o rară rigoare.

Autorul alege un moment de cotitură în viaţa lui Ximen Qing - întîlnirea cu Lotus de Aur, femeie frumoasă şi plină de temperament, totodată instruită, posedînd ştiinţa şi arta de a scrie poezie, de a cînta la mai multe instrumente. Un schimb de priviri şi cîteva cuvinte de circumstanţă vor fi suficiente pentru a-i lega pe viaţă pe Lotus de Aur cu Ximen Qing. Cei doi sînt cuprinşi de o pasiune bruscă, de o iubire mistuitoare, care nu cunoaşte limite. Amîndoi sînt firi puternice şi instabile, de aici atracţia şi respingerea la fel de categorice, totale, pe tot parcursul romanului. Lotus de Aur are tăria să-şi ucidă soţul pentru a-şi afla împlinirea dragostei sale pentru Marele Mandarin, cum era supranumit Ximen Qing. După ce e adusă de acesta în casa lui ca soţie secundară, sau favorită, ea va pune capăt armoniei domestice de pînă atunci. Fire totalitară, nu înţelege să-şi împartă iubitul cu alte femei, fie ele şi neveste de drept. Scenele din casa Ximen, competiţia între femei. în a-1 cîştiga sau subjuga pe bărbat şi soţ sînt de un adînc realism şi de o fascinaţie spectaculoasă, comicul, grotescul şi tragicul mer- gînd mînă în mînă. Lotus de Aur face orice pentru Ximen şi i-o mărturiseşte nu o dată. Ea nu e în stare să rabde „trădările" bărbatului, acţionează întotdeauna direct, sub imperiul primului impuls, e mereu necruţătoare, lipsită de scrupule, crudă pînă la sînge şi astfel ajunge să-l omoare cu premeditare, deşi indirect, pe primul fiu al lui Ximen, născut de cea de a şasea nevastă, Li Vaza. Un temperament puternic îi dictează fiecare acţiune. E deopotrivă aprigă şi blîndă, geloasă şi largă la inimă. E vicleană, dar de o viclenie primară, atavică, de început de lume ; ea e simbolul şi produsul unei societăţi nedrepte cu femeia, conform unor rînduieli, infirmate azi, care o vor pierde şi pe ea. Trăsăturile ei caracteristice trec parcă dincolo de personajul întruchipînd o simplă femeie sau chiar femeia unui anumit timp. Lotus de Aur este un prototip, purtător al unei semnificaţii general-umane. pilduitoare ; e fiinţa umană angajata pe o cale greşită, în căutarea libertăţii de trăire : năzuind la această împlinire prin dragoste, ea se lasă pradă puterilor abisale, dezlănţuite, ale instinctelor ; ţelul e nobil dar modalitatea atingerii lui face din Lotus de Aur. ca şi din Ximen care îi seamănă întru totul, un personaj demonic.

Vaza este tipul de femeie blîndă, sinceră şi iubitoare, căreia îi place să trăiască în ea, cu mare intensitate şi voluptate, atît iubirea, cit şi deznădejdea. Ea este elegantă, decorativă, de aici şi numele de

vază de porțelan, fragilă şi delicată, de o finețe artistică rafinată, nobilă. Pînă la urmă, pierderea copilului o va face să se stingă de durere.

Ximen Qing, bărbat tînăr şi viguros, plăcut la înfățişare şi la vorbă, este într-o permanentă căutare a plăcerii. In iubire, el este la fel de nesățios ca şi în negustorie şi face o pasiune pentru fiecare femeie nou întîlnită. Se risipeşte în atracția pe care o simte pentru nevasta principală, pentru favoritele sale, pentru unele slujnice din casă, pentru curtezane, în oraş, ori pentru femei de aiurea, pe care şi le face amante. Lipsa de măsură, insațietatea, îl împing la folosirea afrodisiacelor şi, extenuat de multele plăceri pe care nu şi le refuză nicicînd. îşi ruinează sănătatea, ca şi agoniseala.

Autorul arată mult interes în pătrunderea caracterului femeii în plină tinerețe. Personajele feminine sînt în majoritate tinere, în jurul vîrstei de treizeci de ani. Sînt frumoase, atrăgătoare, pătimaşe, manifestîndu-se cînd vesele, cînd fericite, ori supărate, triste, dezamăgite şi disperate, ca într-un bogat caleidoscop al caracterelor, dispozițiilor sufleteşti şi al reacțiilor. Cele nevirtuoase, cele care comit greşeli, sfîrşesc rău, plătin- du-şi scump trecătoarele momente de fericire. Această penetrantă privire asupra femeii tinere, soție, mamă şi amantă, sfîşiată între pasiune, îndatoriri şi conveniențele sociale, este cum nu se poate mai reuşită şi ea aminteşte de căutările romanului realist european, premergîndu-le cu cîteva secole, aşa cum s-a întîmplat în nu puține orientări artistice. Balzac însuşi va scrie despre femeia la 30 de ani.

Cel de al treilea personaj feminin puternic, prezent de altfel în titlu, deci important în gîndirea narativă a creatorului, este Prunişor de Primăvară. Ştearsă ca fată, ea este slujnica lui Lotus de Aur şi, cu excepția unor mofturi de copil obraznic şi încăpățînat, nu atrage atenția decît după ce stăpînul casei o iubeşte. încetul cu încetul, în ea se va trezi femeia, doamna rafinată care va ajunge să se impună într-o devenire uluitoare. Autorul însuşi îi dă cu adevărat atenție abia atunci.

De remarcat că în carte sînt trei femei pe care le cheamă Lotus. Lotus de Aur, figura centrală, apoi soția unei slugi a lui Ximen Qing, Song, şi cea care e numită după numărul de ordine la naştere, Wang A Şasea.. Aceasta din urmă este total lipsită de scrupule, îşi înşeală bărbatul (cu voia acestuia), preocupată numai de iubire şi de bani. Ea e cu totul în afara rafinamentului şi dibăciei lui Lotus de Aur ; dar poate tocmai de aceea Ximen Qing revine adesea la ea, şi-o dăruieşte cu avere.

Dintre personajele masculine, sînt cîteva la fel de bine conturate. Unul este chiar ginerele lui Ximen Qing, Chen Jingji, pizmaş, rău la suflet, om care nu ştie ce este recunoştința şi nici

ruşinea. Apoi este Ying Bojue, unul dintre acei „pierde- vară“ din anturajul bogătaşului Ximen. El este înzestrat cu o înaltă capacitate de a persifla, ştie istorisi cu un dar deosebit, şi în această privinţă pare o enciclopedie vie de proverbe şi parabole amuzante ; posedă arta de a se face agreabil, de a trage foloase, cu o obrăznicie mai mult sau mai puţin agresivă, de pe urma prieteniei cu un om cu stare. Făţărnicia îl va face să fie primul dintre cei care îl vor trăda pe Ximen Qing.

O adevărată galerie de personaje, bine definite, vii, emoţionante, de neuitat, vom întîlni atît printre oamenii din înalta societate (mandarini deţinători ai puterii poltice, rentieri putred de bogaţi, oameni cu influenţă la Palat, cărturari), cît şi printre tîrgoveţii buni şi răi, serioşi, muncitori, petrecăreţi, hrăpăreţi sau printre oameni de nimic, cum ar fi ceilalţi prieteni ai lui Ximen Qing, apoi Zhang Sheng şi Liu Al Doilea, slugile Lai Wang şi Crizantema de Toamnă, curtezana Laur şi suratele ei, copiii-cîntăreţi, eunuci, negustori, călugări şi călugăriţe, peţitoare şi atîţia alţii, dintr-un oraş încăpător, ca un bazar oriental, multicolor. Este aici o remarcabilă reuşită în a da viaţă unei lumi dintre cele mai diverse, în a cuprinde şi a stăpîni făptura umană, caracterul şi psihologia distinctă a fiecărui personaj.

Petrecerile, banchetele ocupă mult spaţiu în roman, ca evenimente caracteristice ale vieţii mandarinale. Aici se întîlnesc adesea eroii şi se definesc prin atitudinea pe care o afişează. Sînt ospeţe simple ale stăpînului casei cu familia lui, banchete oganizate în onoarea unor înalţi demnitari şi chefuri în oraş, în compania curtezanelor.

însuşi ritmul compoziţiei romanului este unul lent, domol, aşezat, parcă sugerat de atmosfera unei mese pentru plăcerea de a mînca şi a bea. Noţiunea de trecere nu există, anotimpurile vin şi se duc firesc. Doar din cînd în cînd, prozatorul anunţă că „timpul zboară ca suveica prin urzeală" şi observaţia aceasta aproape stereotipă este menită să ducă înainte firul poveştii.

Eroii romanului parcă nici nu simt scurgerea timpului, ei trăiesc într-o clipă de dimensiunea unei vieţi.

Cărturar rafinat, autorul îşi întreţese textul cu poezii, transcrise în întregime sau în parte. Ele nu îi aparţin, ci sînt poeme renumite ale unor celebri poeţi Tang sau din alte dinastii, sînt textele unor melodii la modă, cîntece sau poezii populare alese cu gust şi introduse cu pricepere în roman, cu scopul de a-i potenţa virtuţile literar-estetice.

Arta descrierii vieţii cotidiene, cu bogăţia şi culoarea detaliilor, ca o pictură barocă, reprezintă un alt succes de primă mărime al mult talentatului autor necunoscut. Aceasta va influenţa în mare măsură

apariţia şi dezvoltarea unei întregi categorii romaneşti în China. La conturarea apăsată, vie, realistă a personajelor, se adaugă detaliul semnificativ, concretul, faptele de comportament şi întîmplările povestite, înlănţuind verigile acţiunii copleşitoare prin invenţia vieţii la măreţia şi proporţiile ei.

Acest prim roman scris de un intelectual inspirat de adevărurile vieţii pe care le-a observat cu atenţie şi cu puterea de a nu scăpa nimic semnificativ, marchează o etapă nouă în dezvoltarea romanului clasic chinez. Incepînd din secolul al XVII-lea, prozatorii nu se vor mai mulţumi să şlefuiască teme, acţiuni şi personaje provenite din tradiţia orală a povestitorilor populari, ci se vor angaja din plin în ceea ce se cheamă ficţiune literară. De cele mai multe ori, subiectul va fi oferit de viaţă, de viaţa de familie a unor oameni obişnuiţi. Iar limba romanelor va fi ca în *Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară,* limba vorbită a timpului, de care se vor folosi în special în caracterizarea personajelor. în romanul său, primul de acest gen în beletristica chineză, Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii se dovedeşte un cunoscător profund al limbii vorbite, pe care o foloseşte cu largă dexteritate. Stilul naraţiunii este simplu, alert, vioi, aluziv totodată, dar în cadrul descrierilor se resimte încă influenţa limbii literare vechi. în cadrul dialogurilor, limba este vie, exprimînd felul de a gîndi şi a simţi după firea fiecărui erou în parte ; astfel, ea nu este mult prea departe de limba chineză a zilelor noastre. Întîlnim pagini de satiră directă, de ironie fină ori de umor, dus de multe ori pînă la sarcasm. Descrierile de la curtea imperială pot fi citite şi ca o uşoară parodie la adresa preţiozităţilor ceremonioase ale celor puternici.

S-a reproşat autorului o anumită îngăduinţă faţă de viaţa coruptă şi înjosirile la care se supun cu bună ştiinţă unele per

sonaje. El exagerează intrigile amoroase şi ediţiile moderne au eliminat, fără pierderi de natură estetică, unele descrieri ceremonioase. Romanul a fost vreme îndelungată proscris de etica feudală, aducîndu-se un mare prejudiciu literaturii chineze. In secolul XX, romanul a fost publicat cu aceste mărunte amputări în text; s-a observat astfel că atmosfera de senzualitate este adesea însoţită de o rară sensibilitate, punîndu-se în circuitul firesc o creaţie literară de o valoare excepţională.

Romanul nu trebuie înţeles a fi numai acela al iubirilor unui bărbat înzestrat, ci şi un document al ilustrării unei întregi societăţi ce avea să fie răsturnată ; este mărturia unei epoci, nu aceea a dinastiei Song, anunţată de autor, ci a epocii lui, pe care istoricii literari o desluşesc astăzi şi pe care, fără îndoială, contemporanii au recunoscut-o.

Cu toate că autorul nu a văzut forţele pozitive din societate, să arătăm că măcar în treacăt face referiri la o celebră răscoală din dinastia Song, căreia i se alăturase şi Wu Song, eroul her- culean, şi anume la înfrîngerea răsculaţilor, la care iau parte forţele reunite ale imperiului. Revolta internă este înfrîntă, însă lichidarea regimului corupt nu întîrzie. Vor veni forţe din afara lui şi o vor împlini. Finalul, cu intrarea în capitală a soldaţilor Jin, prădarea şi pustiirea ţării, reprezintă o prevestire a unor evenimente care aveau să aibă loc peste un veac: prăbuşirea dinastiei Ming, lichidarea ei, cînd la conducerea destinelor imperiului chinez avea să se instaleze o dinastie Qing, care se va prelungi pînă în anul 1911, în zorii Chinei moderne.

MIRA ŞI CONSTANTIN LUPEANU

PRECUVÎNTARE

Cînd a pierit fără urmă splendoarea, totul e trist.
Sunet din flaute, *zheng*-uri * şi gură stă amuţit ;

---

* Instrumente de coarde. Qin-ul este un fel de mandolină cu patru

Pălită e groaza săbiei brave ce-au strălucit.
Spartă-i scumpete de q*in* * sub steaua-i cu aurul stins !
Pustiile trepte de jad, doar brume le mai suie,
E ochiul lunii gol pe-un loc cu danțuri și cîntări ;
Și cîntăreți și jucători sînt unde trupul nu e,
Scrum și morminte Apusene, ei nu mai pot plecări !
Prea dulce e femeia înflorită în fecioară,
Pentru bărbați nerozi, pîndește sabia-i din coapse ;
De-i luptă aprigă, un cap nu pică la picioare,
Că taina se învață doar din vlagă-n măduvi stoarse.

Poemul acesta a fost scris în vremea marii dinastii Tang * de un erou în căutarea perfecțiunii și a călirii spiritului, un nemuritor care și-a aflat chiar un loc în Palatul de Purpură, anu- * me Lu Yan, cu supranumele taoist Chun Yangzi. Numai că muritorii de rînd se tot zbat și mare zarvă fac și nu izbutesc să se smulgă din robia celor șapte simțăminte și încă a șase dorinți, nu sînt în stare să frîngă cercul fatal alcătuit de băutură, femei, bogăție și ambiție. Dar la urma urmelor, sfîrșitul vine pentru fiecare și nimeni nu se alege cu nimic ! Dar, oricum ar sta lucrurile, dintre cele patru nenorociri, cele mai netrebnice și aducătoare de năpastă sînt averea și femeia. De unde se vede răutatea acestora ? Nu altcîndva decît atunci de-i ajunge omului cuțitul la os și el află vremuri grele îndurînd răceala fără de măsură și necazuri pe care nici cu gîndul nu le-ar fi gîndit. în serile cînd scormonește neliniștit pentru un grăunte de orez și nu dă de nimic. în diminețile cînd se trezește și dă roată prin bucătărie și se crucește luînd seama că nu-i nicăieri măcar o scînteie de foc. Cînd nevasta și copiii sînt lihniți de foame și morți de frig, iară el n-are cum să facă rost de mîncare și nici de unde să ia un ban pentru băutură ! Ba, pe deasupra, rudele și prietenii se fac că nu-1 mai știu, întorcîndu-i obrazuri reci, nepăsătoare. Ambiția de altădată s-a risipit și el nu mai e omul să lupte. Se zice pe bună dreptate :

In dimineața-n care calul ți-a murit

---

corzi și are cutia de rezonanță rotundă ca luna plină. Unul din cele mal vechi instrumente chineze. *Zheng*-ul este o varietate de *qin,* cu cinci, apoi cu treisprezece corzi. Foarte popular.
* 618–907.

Şi aurul l-ai terminat,
Pentru prieteni, rude, cunoscuţi
Eşti omul în uitare îngropat i

Dar plin de bani, el împrăştie în stînga şi în dreapta arginţi} doar pentru un surîs şi-i chiar în stare să azvîrle deodată sume uriaşe de zece mii de galbeni. De-i fac plăcere băuturile, va socoti licoarea lor mai preţioasă decît jadul cel mai pur şi nu-şi va număra paharele de chihlimbar. De are visuri de mărire, banii vor face totul pentru el; un singur gest şi oamenii i s-or aşterne la picioare, care mai de care întrecîndu-se în linguşiri şi temenele. Cîtă vreme va fi puternic, lumea se va îmbulzi în jurul său ; dară în clipa în care şi-a pierdut înrîurirea, lumea se va îndepărta. Din cele mai vechi timpuri, nimic nu e mai greu de suportat decît această trecere de la cald la rece ! Nu suferă şi întîiul şi cil doilea ins deopotrivă de pe urma averii ? Dar haidem să vedem şi decăderea pricinuită de femeie. Cercetaţi jur împrejurul vostru. Spuneţi, unde mai întîlniţi azi oameni ca Liu Xiahui, rămas netulburat în faţa unei frumuseţi fără seamăn, ori pe unul ca vestitul Lu, care s-a ferecat între zidurile casei sale pentru a se pune la adăpost de stăruinţele femeilor, ori vreunul ca Kuan Yunzhang, care veghea la lumina luminării pînă în zori ? Ce să mai zicem de cei care, cu toate că au acasă cîte trei neveste şi alte patru favorite, bat fără tihnă drumurile, nesătui de plăcerile dragostei ? Apoi se află încă bărbaţi stricaţi, cărora, dacă le iese în cale o tînără nevastă, fie ea cît de ştearsă, se zbat să urzească sumedenie de vicleşuguri pentru a o seduce şi după ce aceasta le-a căzut în mînă, nu mai ştiu decît de ea şi nu le mai arde deloc de al lor renume, nici de bunul mers al treburilor casei, neglijîndu-şi pînă şi prietenii ; şi toate acestea cu ce preţ ! în cele din urmă nesăbuinţele lor întrec orice măsură, îşi fac loc în casele lor certurile, supărările şi crimele, nevestele şi copiii le sînt distruşi şi însăşi viaţa lor e în pericol, ei ruinîndu-se ! Aşa s-a petrecut odată cu Shi Lilun, bogat ca nimeni altul pe pămînt.
dar care s-a prăpădit în temniţă din prea multă iubire pentru Perlă Verde ; la fel a păţit regele ţării Chu, a cărui vitejie smulgea munţii din loc, dar care a sfîrşit-o în ştreang din pricina concubinei sale, Yu ! Nu le-a fost dat cu vîrf şi îndesat acestor oameni amarul din cauza patimii pentru femei ? E drept că la prima vedere s-ar părea că răul adus de avere şi de femeie nu poate fi biruit. Dacă ar fi altfel, grămezi întregi de aur şi de jad n-ar valora cit praful din mormînt. Ambiţia şi puterea ar fi cît stropul de sudoare. Palatele şi templele oricît de încăpătoare nu ne aduc, cînd morţi le locuim, nici cea mai mică bucurie, iar veşmintele din mătăsuri, brodate, sînt cîrpe fără preţ pentru sărmanele noastre oase ! Cît despre acele

nemaipomenite favorite, drese şi sulemenite, ce să găsim la ele dincolo de înfăţişare ? Nu sînt ele oare asemeni unui comandant care, pe cîmpul de bătaie, îşi arată vitejia doar prin răcnetele pe care le scoate ? Buze roşii şi dinţi cu smalţ scînteie- tor, mişcarea iscusită a mîinilor gingaşe şi freamătul privirii, cînd. în fapt, odată dibuite, nu sînt decît ispite în miez de noapte ale Tălpii Iadului ! Cit de drept e scris în *Cartea de diamant* că viaţa este „vis şi năzărire, fulger şi rouă" ! Cît trăieşte, omul nu-şi cruţă nici o strădanie, însă cînd ajunge la liman, nimic nu îi mai este de trebuinţă. Poţi avea atîta putere încît să ridici un cazan sau să tragi o corabie, dar la capătul capătului, oasele nu mai au tăria şi muşchii îşi pierd toată vlaga ; fie bogăţia ta munţi întregi de bronz şi văi pline cu aur şi în clipita aceea topi-se-vor ca zăpada ; fie frumuseţea chipului tău adumbri- toar'e strălucirii lunii şi frăgezimii florilor, dar atunci cînd sprîncenele cad şi ochii se urîţesc, bărbaţii or ridica din nas trecînd pe lîngă tine ; şi chiar de vei avea destoinicia limbii, ca Lu Jia şi Sui He, cînd dinţii ţi se vor rări şi buzele vor învineţi, nici un cuvînt nu vei putea rosti ! Mai înţelept ar fi să ne curăţim simţurile şi să îmbrăcăm haina căinţei, seama luînd la goliciunea lumii, să ne păzim de rele şi nenorociri şi, năzuind spre bine, asupra spiritului nostru să lucrăm şi să trăim în pace şi în limpezimea cugetului, astfel nicicînd să nu ne prăvălim în flăcările pătimirii noastre. Şi iată şi de ce :

Un crîmpei de ambiţie poate fi folosit într-o mie de feluri.

Odată lăsată ambiţia deoparte, zece mii de fapte îşi află liniştea !

Pentru ce am înfăţişat aceste urmări ale iubirii de băutură, femeie, avuţie şi ale dorinţei de putere ? Fiindcă a fost odată un om care se bucura de o situaţie înfloritoare şi pînă la urmă a decăzut, lăsînd după sine o faimă de nimeni rîvnită ; rude şi prieteni l-au părăsit, lăsîndu-1 fără un sprijin, cu toate că pe vremuri se înfruptaseră cu toţii din belşugul său şi se întrecu- seră pe lîngă el cu vorbe meşteşugite ! Nevestele şi favoritele lui din camerele private, din înfloritoare cum au fost la început, au ajuns să zacă în penumbra odăilor goale, pe care sîngele lor le-a şi scăldat. Nu degeaba se spune :

La bine-ntorci doar bunătatea,
La rău e plată numai răul ;
Cereasca zare e cît hăul,
Dar n-o străbate nici dreptatea.

Capitolul I

In perioada Zhenghe a domniei împăratului Huizong * din dinastia Song, în județul Qinghe, ținînd de prefectura Dong- ping. provincia Shandong, trăia un tînăr de familie veche. La cei douăzeci şi şase-douăzeci şi şapte de ani ai săi, era zdravăn, înalt şi bine legat cu o fire simplă şi neînfrînată, fiind el şi moştenitor al mai multor *guan* †. Numele de familie al acestui om era Ximen, iar numele mic Qing ‡. Tatăl lui, Ximen Da, vîndiuse buruieni de leac prin provinciile Sichuan şi Guang- dong, iar mai apoi deschisese aici, în Qinghe, lîngă magistratură. o mare prăvălie de doctorii. îşi făcuse şi o casă pe cinste, încăpătoare, cu cinci camere la fațada ce da spre drum şi şapte intrări prin aripile ce se pierdeau pînă departe, în spate. Casa îi forfotea de servitori, avea herghelii întregi de cai şi de măgari şi cu toate că nu s-ar fi putut spune despre el că e putred de bogat, era unul dintre cei mai înstăriți oameni din județ. Numai că şi Ximen Da şi soția sa s-au prăpădit de timpuriu şi nu rămăsese pe urma lor decît acest fiu, pe care îl copleşiseră de copil cu dragostea lor, făcîndu-i toate voile. Prin urmare, tînărul Qing nu-şi bătuse cîtuşi de puțin capul cu învățătura, hoinărind cît era ziua de mare. După moartea părinților, îi stătea gindul dâar la curtezane şi la petreceri. îşi însuşise mai multe feluri de lupte cu pumnii şi bastonul, ştia toate jocurile de noroc, învățase şah şi

---

* Al optulea împărat al dinastiei Song de Nord a domnit între 1101 și 1125. Numele său real este Zhao Ji. Domnia sa a cunoscut mai multe perioade, numite : Qingguo (1101) ; Zongning (1102—1106) ; Daguan (1107—1110) ; *Zhenghe* (1111—1118) ; Zhonghe (1118—1119) : Xuanhe (1119—1125).

† *Guan,* în vechime, desemna o mie de galbeni, legați la un loc cu o sfoară.

‡ Ximen : Poarta Apuseană. Qing : Sărbătoare. (Se pronunță aproximativ : Simăn Cin).

ajunsese de neîntrecut la mahjong [*], încît ghicea piesele după pipăit. îşi legase prietenii printre pierde-vară, oameni de nimic, buni de gură şi fără nici un căpătîi.

Cel mai bine se avea cu Ying Bojue [†] sau Ying Guan- ghou, cel de al doilea fiu al unui negustor de mătăsuri. Acesta îşi tocase toată moştenirea şi decăzuse pînă acolo, că îşi trecea vremea tăind frunză la cîini prin centrul tîrgului, gata să meargă cu oricine la prostituate ori bucuros să fie miluit cu o porţie de mîncare. Din aceste pricini umilitoare se alesese cu porecla de Ying Cerşetorul. Dar era şi el vrednic la ceva, ţi- nîndu-se neîntrecut la bătutul mingiei, la zaruri, şah şi alte jocuri.

Pe locul doi între amicii lui Ximen se situa unul ce se chema Xie Xida[‡], pe numele său cărturăresc : Zichun, nepotul unui slujbaş judeţean. Orfan de la o vîrstă fragedă, îşi irosise timpul aiurea şi pierduse poziţia socială, complăcîndu-se într-o viaţă searbădă. Toate acestea nu îl împiedicau să fie un bun cîntăreţ la *pipa* [§].

Atît Ying Bojue cît şi Xie Xida erau nedespărţiţi de Ximen Qing. Dar în grupul lor mai intrau şi alţi tineri care nu erau vrednici de preţuirea celor din jur, ca: Zhu Shinian, zis şi Gongcheng ; Sun Tianhua, sau Boxiu, ori Gură Spartă ; Wu Dianen, fost astrolog al judeţului, înlăturat din funcţie şi care acum era nelipsit de la Y*amen,* oferindu-şi dregătorilor serviciile ca martor la împrumuturile băneşti ; într-o asemenea situaţie se cunoscuse şi cu Ximen Qing.

Alt pierde-vară, fratele mai mic al unui ofiţer, era Yun Lishou, pe numele cărturăresc Feiqu. Un altul, Chang Zhijie, cunoscut şi cu supranumele Jianchu. Mai erau : Pu Zhidao ;
Bai Laiguang, cel de al doilea nume al său fiind Guangtang. Despre

---

* Joc distractiv de familie, alcătuit din 136 de piese.

† Se pronunţă aproximativ : In Po-ţiue.

‡ Se pronunţă : Sie Si-ta, respectiv : Sie Ţî-ciun.

§ *Pipa,* instrument de coarde, străvechi, de forma unei pere ; are patru corzi, baza ovală şi coada lungă, din lemn. Sunet domol, de mare rafinament.

acesta din urmă se spunea că, atunci cînd lumea îl dojenea că îşi luase un nume cam neplăcut pentru auz, sărea pe dată cu lămuririle :

— Dacă ar fi ceva de rău, mi l-aş schimba, zicea. Dar, vedeți dumneavoastră, pe vremea cînd mi-am ales numele ăsta, tutorele meu mi-a atras atenția asupra unei poveşti ciudate. Mai în- tîi, că peştele care i-a sărit prințului Wu în luntre era cu totul şi cu totul alb *, Pe de altă parte, în vechile manuscripte Zhou şi Tang se află ideogramele Lai şi Guan †. Pornind de la aceste însemne sacre, tutorele meu mi-a oferit cel de al doilea nume, plin de subînțeles, Guangtang. L-am primit tocmai pentru poveste şi pentru tîlcul lui şi nu am de gînd să mă lipsesc de el.

Iată-i aşadar zece la un loc. Iar cînd prietenii şi-au mai şi dat seama că Ximen Qing are bani şi este dispus să-i risipească, au pornit să tragă care mai de care de el, împingîndu-1 spre jocuri de noroc, băutură şi femei. Intr-adevăr :

Dînd pe gît o cupă, sufletul îți arde Şi
fratele pe frate-1 va simți străin.
E ca şi cum furtuna spulberă pămîntul
Şi inimi se aleg împărtăşind suspin.

Şi iată cum nişte oameni care nici nu s-au gîndit la aşa ceva au adus pe lume un fiu netrebnic, care şi-a adunat prieteni buni doar de pagubă. Pentru că oricît ai fi de bogat, ajungi şi la sărăcie, iară atunci cum ai să-ți mai duci zilele pînă la capătul lor ? Apoi, se mai găsea o pricină. Ximen Qing era încăpățînat din fire şi te puteai aştepta din partea lui la orice. împrumuta bani mandarinilor şi se băgase pe sub pielea a patru înalți demnitari corupți : Gao, Yang, Tong şi Cai. In felul acesta, se amesteca în unele afaceri publice, intervenea, pentru bani, în favoarea unora, cumpărînd justiția, încît se făcuse de temut în tot județul. Socotit a fi persoana numărul unu, oamenii îi spuneau înălțimea Sa, Marele Mandarin Ximen.

Prima nevastă a Marelui Mandarin, născută Chen, se sfîrşise pretimpuriu, lăsîndu-i o singură fiică, pe Orhideea ‡, făgăduită lui

---

* Bai, numele său de familie, înseamnă Alb.

† Lai — Ofrandă ; Guang — Lumină ; Tang — Apă fierbinte, supă.

‡ In text este numită cel mai adesea : Ximen *Dajie,* Fata cea mare a lui Ximen, Domnişoara Ximen.

Chen Jingji [*], fiul lui Chen Hong, rudă apropiată cu Yang, comandantul trupelor imperiale din Dongjing, Capitala Răsăriteană[†]. Domnişoara Ximen încă nu trecuse de pragul casei. Rămas fără soaţă şi neavînd pe nimeni care să-i ţină gospodăria. Ximen Qing îşi luase o nouă nevastă, pe fata unui militar din judeţ, pe nume Wu. Ea avea douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani şi cum venise pe lume pe cincisprezece ale lunii a opta [‡], în familie i se spusese, în semn de alint, Luna. După măritiş, îşi păstrase pentru toţi vechiul nume. Doamna Luna 4>vea un fel de a fi blînd şi domol, neieşind din vorba soţului său. Dintr-o casă de pierzanie, Ximen o adusese în casă, ca a doua nevastă, pe Delicata Li [§], pentru care i se aprinseseră călcîiele. Cea de a treia soţie era o cîntăreaţă, Zhuo A Doua, sau Zhuo Pierduta.

într-una din zile, Ximen Qing, aflîndu-se acasă şi neavînd nimic de făcut, îi zise Doamnei Luna :

— Astăzi sîntem în douăzeci şi cinci din luna a noua, iar luna viitoare, pe trei, am fixat o întîlnire cu prietenii mei. Nu mai e mult pînă atunci şi se cade să pregătim bucate şi băutură. Am de gînd să petrec cu ei, aici, o zi întreagă. Vezi şă te îngrijeşti de toate cîte trebuie.

— Să nici nu-mi pomeneşti de astfel de oameni, ripostă Doamna Luna, că nu se află printre ei unul cu inima dreaptă şi

---

* Se pronunță aproximativ : Cen Țin-ți.

† In text : Comandantul Armatei de opt sute de mii de oameni.

‡ De sărbătoarea lumii. Numele ei este Yue Niang.

§**-* Li Jiaor. Cum era admisă poligamia, chinezii înstăriți aveau o „soție principală", prima soție, și una sau mai multe soții secundare, favorite, concubine sau „soții noi", care nu se bucurau de aceleași drepturi ca prima soție, deși copiii lor erau egali.

curată ! Mi se pare mie că de cînd sufletele astea moarte se țin de capul tău, te-ai legat de ele şi ai uitat cu desăvîrşire de casă !

— Eu pun preț pe vorbele tale, i-o întoarse Ximen Qing, dar cele spuse acum sînt fără temei. După tine, nici imul din prietenii mei nu e om întreg şi pace ! Eu socotesc că fratele Ying are o inimă bună şi este plin de simțire. Nu s-ar da înapoi de la nimic pentru nimeni cînd i se cere ceva şi face lucrurile cu lomei. Cît despre un om ca Xie Zichun, nu pot zice decît că este de treabă şi capabil. Dar de acum am un plan. Cîtă vreme întrevederile noastre sînt lăsate la voia întîmplării, nici prietenia dintre noi nu poate fi adevărată. Mă gîndesc ca la următoarea noastră întîlnire să ne prindem frați de cruce, astfel ca mîine-poimîine să avem pe cine să ne bizuim, la nevoie !

— N-aş spune că e rău să legi frăție cu cineva, interveni Doamna Luna, însă tare mă tem că ei vor fi aceia care se vor folosi de tine, trăgînd tot ciştigul din asta ! Cînd tu ai să fii la ananghie, ori să-ți sară în ajutor ca păpuşile moarte de la circ, ba şi mai rău.

Ximen Qing rîse :

— Dacă eu îi ştiu că sînt oameni de încredere, nu e de aj uns ? Abia aştept să pice fratele Ying. Ard de nerăbdare să discut cu el tot ce am pus la cale.

Dar nici nu sfîrşi bine vorba şi îşi făcu apariția un slujitor tînăr şi inteligent, cu ochi dulci şi sprîncene delicate. Era Dai An, însoțitorul său nedespărțit. Acesta păşi în mijlocul încăperii şi rosti :

— Unchiul Ying Al Doilea şi unchiul Xie sînt afară şi vor să vă vorbească, stăpîne [*].

— Vorbeam de ei şi iată-i sosiți, spuse Ximen Qing şi se grăbi

---

*Adresarea folosită de slugi este : *die,* tată, și *niang,* mamă sau doamnă, indicînd gradul înalt de dependență al acestora față de stăpîni. Am preferat o traducere care să facă mult mai inteligibile raporturile sociale. La fel, *die,* spun și nevestele în discuțiile dintre ele sau cînd se adresează slugilor, referindu-se la soții lor.

spre salonul central să le iasă în întîmpinare.

Ying Bojue îmbrăcase o robă ponosită din mătase de culoarea cerului azuriu, iar pe cap purta o bonetă neagră, nouă. In picioare avea încălţări curate, cu feţe de brocart. Ying se aşezase pe locul de onoare, iar în partea opusă se instalase Xie Xida. Cînd Ximen Qing se ivi, oaspeţii se ridicară în picioare, repezindu-se să-i facă plecăciuni cu stimă deosebită.

— Ce bine că v-am aflat acasă, frate mai mare ! Zilele acestea ne-aţi lipsit !

Ximen Qing le ceru să-şi reia locurile şi porunci să fie adus ceaiul.

— îmi pare nespus de bine că vă văd ! le spuse. De cîteva zile stau singur cuc în casă, plictisindu-mă de moarte şi nici urmă de domniile voastre !

— Ce ţi-am zis eu ? se întoarse Bojue spre Xida. Am bănuit că va pronunţa chiar aceste cuvinte ! Apoi i se adresă gazdei : Frate mai mare, poate te-a pus pe gînduri absenţa noastră îndelungată dar eu, unul, am alergat încolo şi încoace cit e ziua de lungă. N-am decît aceste două picioare şi nu pot să le cer mai mult.

— Unde ai fost ieri şi alaltăieri ?

— Ieri am fost la familia Li, frate, unde am dat peste o copilă, nepoata de drept a soţiei tale a doua şi sora mai mică a lui Gui Qing. I se spune Laur *. N-am văzut-o de o bucată de vreme şi s-a făcut o frumuseţe, nu alta !

— Dacă-i aşa, cînd vom avea vreme vom merge să dăm şi noi ochii cu ea, acceptă Ximen.

— Spune adevărul, frate mai mare, se amestecă Xie Xida. Bag mîna în foc că fata asta este o minune.

— Care va să zică, ieri ai fost la Li, reluă Ximen Qing. Dar alaltăieri, pe unde ţi-au mai sticlit ochii ?

— S-a sfîrşit Pu Zhidao, se justifică Bojue, şi cîteva zile în şir am stat la el, îngrijindu-ne de toate cele de cuviinţă pentru înmormîntare, pînă l-am petrecut pe ultimul drum. Nevastă-sa m-a îndemnat de cîteva ori să trec pe la tine şi să-ţi aduc mulţumirile ei pentru santal şi celelalte daruri pe care le-ai trimis. Casa lor e destul de mică şi femeii nu i-a dat mîna să pregătească bunătăţi pentru un praznic şi de asta nu a cutezat să-ţi adreseze o poftire la funeralii.

— Abia mi-a ajuns la urechi că nu se simte bine şi uite că s-a şi prăpădit. Nu demult mi-a oferit un evantai poleit şi aveam de gînd să-i arăt mulţumirea mea într-un fel. Nici prin cap nu mi-a trecut

*Gui Jier, Domnişoara Laur.

că o să se ducă atît de repede !

Xie Xida oftă.

— Eram cu toţii zece şi ne aflăm acum cu unul mai puţin. Pe trei avem aranjata o întîlnire, zise, întorcîndu-se spre Bojue. Noi, cei mai umili dintre umili, vom cerşi iarăşi Marelui Mandarin să treacă pe răbojul său cheltuielile zilei.

— Aşa-i, întări Ximen. Tocmai am vorbit de acest lucru cu soţia mea *, lămurindu-i că întîlnirile noastre sînt la voia întâmplării şi nu facem altceva decît să ne ghiftuim, să bem şi să petrecem, fără a ne alege cu un folos mai însemnat, mai adevărat. Oare nu ar fi bine să căutăm un templu şi să ne unim într-un legămînt de frăţie ? în felul ăsta ne vom fi de ajutor unul altuia şi nu vom fi lipsiţi de un suflet săritor la nevoie. în ziua jurămîntului vom jertfi ca ofrande trei animale. Fireşte, o să risipim ceva argint, dar se cade să pună urmărul toţi, fiecare după puteri. Nu aş stărui într-atît în această privinţă dacă nu ar fi vorba de o frăţie de cruce. Participarea tuturor e o dovadă astfel pecetluită a legăturii noastre sufleteşti !

— Prea bine, se grăbi Bojue să încuviinţeze. Cine, cît trăieşte, nu miluieşte cu un ban preoţii budişti, n-o să fie tămîiat după ce sfîrşeşte. Vom arăta că o facem din adîncul inimii,
numai că oamenii ca noi sînt ca rîia de pe coada şobolanului, nu găseşti cine ştie ce puroi într-însa !

— Cîine spurcat ! Cine ţi-a cerut să dai mai mult, de rosteşti asemenea vorbe ?

— Ca să ne legăm fraţi de cruce e bine să fim totuşi zece. Cine ar putea să-i ia locul sărmanului Pu ? întrebă Xie Xida.

Ximen Qing rămase pe gînduri o vreme, apoi spuse :

— Vecinul meu, Hua Al Doilea, care este nepotul eunucului Hua, trăieşte pe picior mare şi ştie ce-i viaţa şi cum să se bucure de ea. Locuieşte alături, ne desparte doar un zid şi ne vedem des. Ce-ar fi să trimit numaidecît după el ?

— E vorba despre Hua Zixu care ţine o fată, pe nume Wu Argint, zise Ying, bătînd din palme, îndntat.

— Chiar el.

— Cheamă-1 degrabă, frate mai mare, pe bogătaşul ăsta, reluă Ying, vesel. Dacă fac cunoştinţă cu el, voi avea încă o casă unde să trag pentru mîncare şi băutură !

---

* Exprimare eufemistică, întîlnită des în text : *Fang Xia* pentru „soţia", semnificînd „persoana din camerele interioare".

— Păcătosule ! izbucni Ximen în rîs. Vorbeşti de mîncare şi băutură de parcă chiar în clipa asta ţi-ai da duhul, mort de foame !

Rîseră cu toţii. Ximen Qing nu întîrzie să-l cheme pe Dai An.

— Mergi la vecinul Hua, îi porunci el, şi spune-i că luna viitoare, pe data de trei, vrem să facem legămînt de frăţie între zece bărbaţi şi că eu îndrăznesc să-l rog să ni se alăture. Ia aminte ce zice şi vino să mă înştiinţezi. Dacă nu-1 afli acasă, poţi să-i spui nevestei lui despre ce este vorba.

Dai An plecă.

— Oare cum e mai bine să ne întîlnim ? întrebă Bojue. Aici sau la un templu ?

— Nu sînt decît două temple unde putem să ne ducem, declară Xida. Unul e budist - Eterna Fericire şi altul taoist - împăratul de Jad.

— Budiştii nu se ocupă cu frăţiile, preciză Ximen. Ca să nu zic că nici nu-i prea cunosc pe călugării acelui templu. Pe cînd la împăratul de Jad mă am foarte bine cu călugărul Wu, au loc berechet şi liniştea pe care ne-o dorim.

— Fratele mai mare are dreptate, se amestecă Bojue. El a pomenit de Templul Fericirea Eternă fiindcă familia soţiei sale e în bună prietenie cu călugării de acolo.

— Cerşetorule ! se apără Xida. Noi discutăm aici lucruri serioase şi ţie îţi arde de glumă !

Tot tachinîndu-se şi rîzînd, îl văzură întorcîndu-se pe Dai An.

— Stăpînul Hua Al Doilea nu era acasă, raportă, şi atunci i-am zis toate cele stăpînei, care s-a arătat grozav de bucuroasă. „De vreme ce stâpînul tău, domnul Ximen, îl pofteşte pe Al Doilea să facă parte dintr-o frăţie, cum să nu vină ? O să vorbesc cu el de cum se întoarce acasă, iar la data fixată, o să-l pun eu pe roate nu care cumva să lipsească ori să întîrzie. Salutâ-1 pe stăpînul tău din partea mea.“ A cerut să mi se aducă şi un ceai şi două prăjituri.

— Soaţa vecinului meu e şi frumoasă şi deşteaptă, conchise Ximen.

Terminînd cu aranjamentele, băură iarăşi cîte o ceaşcă de ceai şi cei doi oaspeţi se ridicară.

— E timpul să ne luăm rămas bun, frate mai mare, spuseră. Mergem să-i înştiinţăm şi pe ceilalţi şi să strîngem partea lor la cheltuieli. Poate că e bine să te duci din timp să vorbeşti cu călugărul Wu.

— Ştiu eu prea bine ce trebuie să fac, îi linişti Ximen Qing. Bine, atunci, nu vă mai reţin.

îi conduse pînă la porţile mari ale casei. După cîţiva paşi, Ying Bojue se întoarse :

— Nu ar fi bine să chemăm şi nişte cîntăreţe ?

— Cred că da. O să ne distrăm mai bine.

Satisfăcut. Ying Bojue făcu o plecăciune şi se îndepărtă, împreună cu Xie Xida.

Dar zilele s-au vînturat iute şi, pe întîi al lunii a zecea, pe cînd Ximen Qing, sculat de cu zori, şedea în camera soţiei sale, se trezi cu un servitor tinerel, care îşi avea de curînd părul crescut lung * că intră în mînă cu o cutie cîndva aurită, acum numai ponosită şi fără de o urmă a luciului ei de altădată. Tînă- rul îi căzu în genunchi, a ploconire, se ridică şi, trăgîndu-se într-o parte, vorbi:

— Sînt servitor din casa Hua. Vă aduc din partea stăpînu- lui meu urările lui de bine. Mai demult, aţi trimis după el, însă atunci se afla plecat cu nişte treburi şi nu a avut cum să vă răspundă chiar el. A fost înştiinţat că ati pus la cale o întîlnire pentru data de trei şi m-a mînat ca mai întîi să vă pun la picioare
această atenţie neînsemnată pe care s-o folosiţi cum veţi găsi de cuviinţă. După aceea, are să-şi dea şi partea sa de contribuţie.

Ximen Qing luă săculeţul din cutie, cercetă conţinutul şi semnă un act pentru primirea unui *liang* † de argint.

---

* Copiii erau raşi în cap. Părul lung era semnul maturităţii. în familiile mari, pe lîngă slugile mature, existau mai mulţi slujitori-copii, care deprindeau de mici îndeletnicirea viitoare, fiind puşi la treburi uşoare. Aceştia purtau nume date de stăpînul casei, uşor de reţinut şi de diferenţiat Aici, ei vor avea toţi ca semn distinctiv faţă de slugile în vîrstă apelativul Tor*tg,* care înseamnă Copil.

†1 *liang;* 50 grame. Alte unităţi de măsură de greutate folosite în text : 1 *fen,* 0,5 grame ; 1 *qian,* 5 grame ; 1 *jiu,* */2 kg.

— E prea mult, nu e nevoie să mai dea nimic ! declară ferm. Spune-i stăpînului tău că poimîine să nu plece nicăieri. O să-l luăm dis-de-dimineaţă cu noi la templu.

— Ştiu, stăpîne.

Tinerelul dădu să iasă, însă fu oprit de Doamna Luna, care îi porunci slujnicei celei mai vîrstnice, Fluier de Jad *, să-i ofere două plăcinte cu fructe.

— în loc de ceai, adăugă ea. Iar cînd ajungi acasă, salut-o pe stăpîna ta din partea mea. Spune-i că într-una din zile mă gîndesc s-o invit pe la mine, să stăm amîndouă de vorbă.

Sluga luă plăcintele, se înclină din nou pînă la pămînt şi plecă.

Abia ieşi sluga familiei Hua pe poartă şi Ximen Qing îl văzu pe Ying Bao † apărînd cu o cutie în mînă, condus de sluga Dai An **+*. Tînărul Ying făcu o plecăciune, rostind :

— Umila mea persoană vă deranjează la rugămintea tatălui meu, pentru a vă înmîna contribuţia celorlalţi invitaţi pentru reuniunea plănuită. Vă rog să o acceptaţi.

Ximen Qing primi. în total erau opt pachete şi, fără a se mai sinchisi să le deschidă, le încredinţă Doamnei Luna.

— Ia-le, o îndemnă el, să cumperi cele trebuincioase pentru vizita ce am hotărît-o la templu.

Cu aceasta, se descotorosi şi de tînărul Ying Bao. Se ridică şi trecu alături, la Zhou A Doua, dar nici măcar nu apucă să se aşeze şi fu căutat de slujnica Fluier de Jad.

— Doamna vrea să vă vorbească, zise aceasta.

— Mai înainte nu putea să-mi spună ce avea de zis ! se supără Ximen Qing, dar o urmă pe slujnică pînă în încăperile principale. Doamna Luna se holba la pachetele desfăcute şi i se adresă, rîzîndu-i în faţă :

— Halal contribuţii ! Numai Ying Bojue a dat un *qian* şi douăzeci şi opt de argint. Restul sînt bucăţi de dte trei şi dnci *jen,* galbene sau roşietice la culoare, parcă ar fi aur, dar eu una nu cred. Oricum, n-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Eu zic că e o jignire dacă le primeşti. Cel mai nimerit ar fi să le îna- poiezi imediat !

— Ia-o mai domol! Oricît ar fi dat, mergeau tot pentru cheltuieli mărunte. Să nu mai vorbim despre asta !

Zicînd aşa, se întoarse de unde venise.

A doua zi, pe data de doi, scoase patru *liang* de argint şi îi ceru

* Yu Xiao.

† Preţiosul.

slugii Lai Xing [*] să cumpere un porc, o oaie, cinci-şase urcioare cu băutură *Jinhua,* cîteva găini şi rațe, fructe, luminări şi hîrtie pentru sacrificii. Apoi înfăşură alți cinci *liang* şi, che- mîndu-i pe Dai An, Lai Bao şi Lai Wang, îi trimise la Templul împăratul de Jad, să-i dea călugărului Wu, căruia să-i spună limpede : „Mîine, stăpînul nostru se leagă frate de cruce cu prietenii săi şi vă deranjează cu rugămintea de a avea bunătatea să vă ocupați de ceremonie. Seara or să țină banchetul aici la dumneavoastră şi vă rămîn îndatorați pentru toate cele de trebuință. Stăpînul nostru va sosi mîine dimineață".

Dai An se întoarse degrabă, înştiințîndu-1 :

— Am dus argintul. Stareţul Wu a zis că se va îngriji să iasă lucrurile aşa cum trebuie.

Ziua de două a lunii s-a scurs cu repeziciune şi, în zorii zilei de trei, Ximen Qing s-a spălat, s-a pieptănat şi s-a îmbrăcat, apoi i s-a adresat lui Dai An :

— Mergi şi invită-1 pe domnul Hua să ia micul dejun la noi, după care o să plecăm împreună la templu. De la el te duci direct acasă la unchiul Ying şi îl rogi să-i grăbească pe ceilalți.

Dai An încuviință şi plecă, dar cînd se întoarse însoțit de Hua Zixu avu surpriza să-i găsească pe Ying Bojue şi prietenii lui gata sosiți. Erau cu toții zece. îşi făcură reverențe, aşezați în cerc.

— E timpul să plecăm, spuse Bojue.

— Aşteaptă să luăm micul dejun ! protestă gazda şi ceru să fie adus ceaiul şi să se prepare bucatele.

Mincară repede, apoi Ximen Qing îşi schimbă hainele cu altele mai noi şî mai strălucitoare şi o porniră spre templu. Peste puțin îi putură vedea porțile mărețe şi să-i admire clădirile masive, dominînd totul în jur, apărate de ziduri cu vîrfu- rile pierdute în nori. In zidul gros din față se afla o intrare de forma ideogramei opt [†] şi lăcuită în roşu. De cealaltă parte a ei porneau trei alei paralele, pietruite cu lespezi mari, pătrate, de marmură. Clădirea templului strălucea în culori aurii şi în verde de jad, acoperişurile arcuite, scobite rotund, prăvălindu-se parcă prăpăstios, amenințător în jos. In încăperea centrală tronau statuile Celor Trei Strămoşi înțelepți şi Puri, iar pe latura ei din. spate se afla Stăpînul Paradisului,

---

* Se pronunță : Lai Sin semnificind : însuflețire.

† Cu laturile arcuite, ingustindu-se în partea de sus.

călare pe un bivol negru.

Din cel de al doilea sanctuar, pe o uşă laterală, au ajuns in curtea care ducea la locuința starețului Wu. Au luat-o pe o alee pietruită, mărginită pe cele două părți ale sale de o iarbă verde ca jadul *, de flori în culoarea coralului, de pini pleşuvi şi bambuşi tineri. Lui Ximen Qing i-au sărit de la început în ochi două mari tablouri cu caligrafii, atîmate unul în stînga şi celălalt în dreapta uşii: „în paradis, timpul e cu nesfirşire", „în împărăția cerului viețuieşte o altă lume“.

Salonul încăpător din față, cît trei camere laolaltă, era locul în care oficia starețul, dimineața şi seara. De data aceasta salonul fusese frumos împodobit. Mijlocul peretelui de miază-noapte era dominat de portretul împăratului de Jad, flancat pe cele două părți ale lui de picturile Nemuritorilor din Palatul de Purpură. Nu lipseau, fireşte, cei patru mari comandanți : Ma, Zhao, Wen şi Huang. Starețul Wu se afla dincolo de Sala Cărților Sacre şi-i întîmpină pe oaspeți cu o plecăciune largă. Ximen Qing şi prietenii săi intrară la el, luară un ceai şi apoi se ridicară să admire portretele de pe pereți.

Bai Laiguang îl luă de mînă pe Chang Zhijie şi împreună o porniră din partea stingă a încăperii să se uite şi să se minuneze de stampe ; ajungînd în fața portretului marelui comandant Ma, fură copleşiți de chipul lui impunător şi mai cu seamă surprinşi de cei trei ochi de pe fața lui.

— Ce mai zici de una ca asta, frate ? vorbi Bai Laiguang. în lumea noastră tot omul are doi ochi, pe care cînd vrea îi poate închide ori deschide pe rînd. Insul ăsta avea cumva nevoie de un al treilea ochi ca să-l păstreze ațintit asupra celor netrebnici ?

Auzindu-1, Ying Bojue veni lîngă ei.

— Necredincioşilor ! îi ocărî el. Ce vezi rău în asta că ține un ochi treaz asupra ta ?

Rîseră cu toții.

— Cum îți lămureşti, frate Al Doilea, întrebă Chang, arătind spre portretul marelui comandant Wen, faptul că omul de aici a fost pictat din cap pînă în picioare în albastru ? Să fie el unul din străbunii lui Lu Qi ?

Bojue izbucni în hohote de rîs.

---

* *Yaocao,* o iarbă mitologică, Yao desemnînd bucata de jad de o mare finețe.

— Veniți puțin, domnule Wu, să vă spun o anecdotă.
Starețul Wu se apropie de ei.
— A fost odată un preot taoist, începu Ying Bojue, care după ce și-a dat duhul a ajuns în fața împăratului Iadului. „Ce ai fost înainte de moarte ?“ a întrebat stăpînul Iadului. „Taoist", a răspuns mortul. împăratul a cerut unui judecător să-i cerceteze cazul și urmarea a fost că împricinatul.nu spusese altceva decît adevărul, iar în viață se arătase a se fi purtat fără greșeală. Pentru toate astea, i-au și dat drumul înapoi pe pămînt. Făcînd calea întoarsă spre casă, taoistul s-a întîlnit cu un meșter vopsitor, cu care se cunoștea prea bine. „Cum ai izbutit să-ți reca- peți viața ?“ a întrebat meșterul, plin de mirare, „Mi-au dat drumul, pentru că sînt preot taoist !“ a răspuns el. Vopsitorul a ținut minte lucrul ăsta și cînd a fost să fie, odată ajuns în fața mai marelui peste Iad, a declarat că în viață fusese preot taoist. La cercetarea care i s-a făcut, s-a constatat însă că mîinile omului erau albastre și l-au întrebat ce se întîmplase. „De la hainele marelui comandant Wen m-am pomenit cu ele tot așa“, a răspuns meșterul pe negîndite.
Istorioara i-a bine-dispus. S-au dus apoi să contemple picturile de pe peretele dimpotrivă.
— Ia uitați-vă la tigrul ăsta, a izbucnit Bai Languang. Trebuie să fie vegetarian, de vreme ce stă lîngă om și nu-i sare în cîrcă.
— Zici așa pentru că habar nu ai că tigrul îi este slujitor credincios.
Ajungîndu-i la urechi vorbele lor, Xie Xida li se alătură și spusie holbîndu-se :
— Eu, unul, n-aș răbda lîngă mine nici măcar un sfert de ceas un astfel de slujitor credincios, de frică să nu mă hăpăie dintr-o înghițitură.
— Apropie-te puțin, îl chemă Bojue pe Ximen Qing.
— Ce este ?
— Xida se teme de slujitorul său credincios. Ca și cum noi, acești șapte-opt prieteni, care cu vrednicie te slujim, am fi în stare să te mîncăm !
Pe cînd se împungeau astfel cu vorba și rîdeau cu toții, starețul cuvîntă :
j - Vorbiți despre tigri, domnilor ? Aici, în județul Qinghe *, de' cîteva zile' bîntuie un tigru sîngeros. A înghițit o groaza de călători și a dovedit mai bine de zece vînători.
— Cum se poate asta ? se miră Ximen.
— încă n-ați aflat ? De fapt, nici eu n-aș fi avut știre, dacă acum două zile unul dintre neofiții mei nu ar fi mers să-i ceară de pomană domnului Chai din Cangzhou. S-a bucurat de găzduire acolo vreo săptămînă și abia în urmă s-a întors. Ei bine, pe drumul de la

* Se pronunță : Cin-hă : Rîul Limpede.

3
*

Cangzhou la Qinghe se află Dealul Soarelui şi ăsta e locul unde îşi face apariţia fiara de care vâ spuneam, un tigru cu fruntea albă şi ochi de dragon. Stă la pîndă şi înfulecă trecătorii singuratici. Călătorii şi negustorii se tem să mai ia, neînsoţiţi, dealul în piept şi nu-1 trec decît în grupuri mari. In capitala judeţului s-a făgăduit o răsplată de cincizeci de *liang* de argint aceluia care ucide tigrul, dar pînă acum nimeni n-a făcut-o. Nu mai zic în ce cumplită batjocură o duc vînătorii.

Bai Languang sări în sus de bucurie.

— Astăzi sîntem prinşi cu legarea frăţiei, spuse, dar mîine mergem negreşit să-i venim de hac tigrului. Nu ne-ar strica nişte argint curat.

— Viaţa ta n-are nici un preţ ? se miră Ximen.

— Ce să fac cu ea, dacă şi aşa nu cîştig nimic ?

Replica stîmi hazul tuturor.

— Să vă mai zic una bună, se amestecă Ying. Odată, un om o căzut în ghearele tigrului şi fecioru-său s-a gîndit să-i sară în ajutor. A pus el mîna degrabă pe un cuţit şi s-a repezit să ucidă fiara, dar taică-său i-a strigat, din gura tigrului • „Vezi ce faci cu cuţitul ăla, fiule, să nu care cumva să strici frumuseţe de blană !"

Gluma stîmi mari hohote de rîs.

Stareţul Wu pregătise toate cele de cuviinţă pentru sacrificiu şi veni înspre oaspeţi, înştiinţîndu-i:

— Domnilor, e momentul să ardem hîrtia pentru sacrificiu ! spuse, arătînd hîrtia pe care înscrisese cele necesare, rămînîndu-i doar să le adauge numele în ordinea hotărîtă de ei.

— Marele Mandarin Ximen este căpetenia, nici nu mai e vorbă ! strigară cu toţii, într-un glas.

— Socotesc că se cuvine să fim înscrişi după virstă, protestă Ximen, şi ca atare fratele Ying este întiiul. El e mai mare decît mine.

— Vai, dar n-are rost să încercaţi a mă aduce în sapă de lemn ! Trăim vremuri cînd nu vîrsta are căutare, ci starea materială şi nu văd de ce acum am face altfel. Chiar şi aşa, de e să ne luăm după ani, se găseşte oricînd altcineva mai mare decît mine ! Iară dacă eu aş fi cel mai bătrîn, tot nu aş putea primi această cinste cel puţin din două pricini limpezi. In primul rînd, nu mă bucur de faima şi de însuşirile de caracter ale Marelui Mandarin. Noi toţi îi sîntem cu mult mai prejos. In al doilea rînd, sînt cunoscut sub numele de Ying al Doilea şi cînd am să fiu făcut căpetenie îmi veţi spune Fratele Cel Mare, de unde va reieşi că e vorba despre doi oameni deosebiţi, unul Ying al Doilea şi altul Fratele cel Mare, astfel că nici eu n-am să mai ştiu care dintre ei sînt.

— Ce tot sporovăieşti acolo ca să te afli în treabă ? rîse Ximen Qing.

— Dă-te bătut, frate, îl sfătui Xie Xida pe Ximen Qing.

Acesta din urmă continuă să ofere întîietatea altora, dar argumentele sale fură respinse de Hua Zixu, Ying Bojue şi ceilalţi, aşa că pînă la urmă nu avu încotro şi primi.

După el venea Ying Bojue. Xie Xida era al treilea, iar Hua Zixu,

fiind om cu avere, al patrulea. Ceilalți fură înscrişi fără socoteală. Cînd sfîrşi de caligrafiat hîrtia pentru sacrificiu, stareţul Wu aprinse luminările. Bărbaţii se aşezară în şir, umil lîngă altul, în rînduiala stabilită. Atunci stareţul desfăşură larg hîrtia şi intonă cu glas puternic

„în judeţul Qinghe, prefectura Dongping *, provincia Shan- dong din Marea ţară Song, binecredincioşii Ximen Qing, Ying Bojue, Xie Xida, Hua Zixu, Sun Tianhua, Zhu Shinian, Yun Lishou, Wu Dianen, Chang Zhijie şi Bai Laiguang s-au întrunit astăzi, arzînd santal cu mîinile curate şi cerşind binecuvîntare. Jurămîntul de credinţă din Grădina Piersicilor a fost făcut cu inimile umile, ca înaltă pildă de urmat. Adînca dragoste de care s-au învrednicit atunci Bao şi Guan îi va însufleţi, iară ei vor încerca să fie asemenea acestora. Oamenii de peste cele patru oceane † sînt fraţi şi cei de nume diferite sînt tot dintr-un sînge. Iată de ce, în domnia Zhenghe ‡ anul... luna... ziua, închinîrid cu pioşenie spre sacrificu o oaie şi un porc, ei îngenunchează smeriţi în faţa altarului şi cer îngăduinţă.

împărate de Jad din Palatul de aur al Cerului, ei slujesc acestui sacrificiu arzînd santal curat pentru veghetorii celor cinci direcţii, pentru spiritele ocrotitoare ale oraşelor şi satelor judeţului acestuia şi pentru toate spiritele aflătoare. Numiţii Ximen Qing..., deşi născuţi la vreme deosebită, cerşesc să moară laolaltă. Fie ca legătura ce o facem aici să ţină fără sfîrşit. Tihna şi veselia să le fie la un loc, iar la nevoie să se sprijine unul pe altul. Gindul legămîntului să le stăruie neştirbit în minte şi U§ avuţie şi onoruri să le pomenească de sărăcie şi slăbiciune, iac crezămîntul ce li s-a dat aici să se adeverească. Mergînd dupd soare şi luînd-o înapoi după lună, frăţia lor să fie înaltă cît Cerul şi groasă cît Pămîntul. In urma acestui legămînt solemn, bunătatea să le fie cu nemărginire. Fiece frate să aibă bucuri^ de ani îndelungaţi, iar bogăţia să domnească în casele lor. Fie ca totul să se petreacă aşa precum ei s-au legat acum, aici. Cu toţii se lasă, pentru vecie, în seama ta ! întocmit astăzi... luna... anul... din domnia

* Se pronunță : Tun-pin și înseamnă Pacea Răsăritului.

† *Sihai,* cele patru oceane, semnificînd lumea întreagă.

‡ Perioada *Zhenghe,* Guvernarea Armonioasă, este cuprinsă între anii 1111—1118.

§ în credința populară, arderea unor bucăți de hîrtie imitînd banii mulțumea duhurile și zeitățile de pe lumea cealaltă.

Zhenghe."

După ce stareţul sfîrşi de citit cu glasul său cîntat, bărbaţii se înclinară cu evlavie şi bătură pe rînd cîte opt mătănii în faţa altarului. îndată ce banii de hîrtie * au ars, au fost scoase la iveală instrumentele trebuincioase, jertfirii. între timp, stareţul îşi pusese ajutoarele să taie animalele aduse pentru ofrandă. Carne de pui, peşte şi tot felul de fructe fuseseră rînduite pe platouri mari, iar acestea aranjate pe două mese largi. Ximen Qing ocupă locul de onoare, iar ceilalţi se aşezară şi ei, în ordinea prestabilită. Stareţul îşi reţinuse loc pe una din laturile mesei. Curînd, clondirul cu băutură făcu de cîteva ori ocolul adunării şi mesenii prinseră să se încălzească în jocuri de petrecere, vese- lindu-se şi desfătîndu-se ca la orice ospăţ pe cinste, lucru de care nici nu mai e nevoie să vorbim în amănunţime. Se spune:

Văzut-au soarele ivindu-se din duzi *ţt* Şi
iară purpura pe gura muntelui ,
De mult ce-s îmbătaţi, ei de frumoase-s duşi
Cînd luna plină-atîrnă-n ramul pomului !

în toiul petrecerii, apăru Dai An, care se aplecă şi şopti la urechea lui Ximen Qing :

— M-a trimis stăpîna după dumneavoastră. Zicea că cea de a treia doamnă a căzut în leşin de multă vreme şi sînteţi rugat să veniţi degrabă acasă.

Ximen Qing se ridică numaidecît.

. - Nu-mi băgaţi vină că sparg cheful, dar a treia mea favorită e grav bolnavă şi trebuie să vă las.

— Avem acelaşi drum, spuse Hua Zixu, mergem împreună.

— Dacă voi, amîndoi oameni cu avere, plecaţi, îndrăzni Bojue, ce să facem noi, ceilalţi ? Aşa că, frate Hua, aşează-te a loc ! g

— El are nevasta singură acasă. Dacă se întoarce acum odată ni mine, scutim femeia să-şi mai facă gînduri rele.

- *t* Cînd m-a văzut că pornesc după dumneata, stăpîne, doamna Hua iTa poruncit lui Tian Fu * să pună şaua pe cal şi să o ia după mine, interveni Dai An.

Chiar atunci se apropie sluga familiei Hua :

— Am adus calul, stăpîne. Doamna vă roagă să vă întoarceţi acasă.

Aşa se face că cei doi bărbaţi îi mulţumiră stareţului Wu pentru osteneală şi le strînseră mîinile, la despărţire, lui Ying Bojue şi celorlalţi.

— Rămas bun ! Voi daţi-i înainte cu petrecerea, îi îndemnară ieşind, apoi încălecară şi o porniră spre casă.

Cei rămaşi se năpustiră asupra bucatelor şi băuturii de parcă ar fi trebuit să înfulece muntele Tai şi să-l mistuie fără să lase să le scape o fărîmă.'

* Bogăţie Cerească.

Ximen Qing se despărți de vecinul său, Hua Zixu, şi intră direct în camerele Doamnei Luna, să întrebe ce i se întîmplase Pierdutei.

— Am dorit numai să-ți amintesc că ai un bolnav acasă, ca să te smulg astfel de lîngă oamenii aceia, iată de ce l-am mînat pe Dai An după tine. Oricum, ea se simte din ce în ce mai rău şi ar fi bine să te ții mai mult pe acasă şi să vezi de sărmana femeie.

Fără un cuvînt, Ximen Qing se duse la Zhuo Pierduta şi rămase zile în şir lîngă ea. Dar vremea trece repede şi pe zece ale lunii a zecea, tocmai cînd Ximen Qing trimisese o slugă după doctor şi se afla aşteptînd în salonul principal al casei, Ying Bojue îşi făcu apariția, radios. Ximen se ridică, îşi făcură plecăciuni adînci, apoi gazda îşi pofti oaspetele să se aşeze.

— Cum se mai simte cumnata, frățioare ? se interesă Bojue.

— Tare mi-e teamă că nu se mai pune pe picioare şi nici nu ştiu ce pot să mai fac pentru ea. Dar, ia spune-mi, cît timp ați rămas atunci la templu ?

— Starețul ne-a tot îndemnat să mai stăm, aşa că ne-am despărțit tîrziu după al doilea *geng,* amețiți de ne pierdusem capul de băutură. De aceea socotesc că a fost numai bine că ați putut pleca din vreme.

— Ai mîncat ? vru să ştie Ximen.

— Tu ce crezi ? zise Bojue, venindu-i greu să-i spună că nu | mîncase.

— Abia te-ai sculat de la masă ?

— Uite că nu ai ghicit !

— Nemernicule ! strigă Ximen, rîzînd. Dacă n-ai mlncat, mie să mi-o spui verde, iară să nu-mi umbli cu jumătăți de măsură ! Apoi, chemînd o slugă, porunci : Aşterneți masa. Voi mînca împreună cu unchiul Ying.

— La ora aceasta s-ar fi cuvenit, fireşte, să fi mîncat deja, se explică Bojue, dacă nu aş fi aflat un lucru rar şi nu m-aş fi zorit să vin să ți - 1 destănui. Vreau să mergem împreună să ne convingem că e adevărat.

— Ce lucru rar ?

— E vorba de grozăvia aceea de pe Dealul Soarelui, despre care ne-a vorbit atîtea starețul Wu. Ei bine, un bărbat a ucis tigrul ieri, cu mîinile goale.

— Nu cred o iotă. Ai cam luat-o razna !

— Nu te pripi să pui la îndoială temeiul spuselor mele. Mai bine ascultă-mă pînă la capăt.

Agitîndu-se peste măsură, el însuşi nerăbdător să dezvăluie vestea, oaspetele zise că bărbatul care săvîrşise isprava era om în carne şi oase, căruia i se cunoşteau şi numele şi prenumele : Wu Song *, ba şi că era al doilea născut la părinți. Dăduse peste nu se ştie

* Wu, Marțial. Song, Pin, simbol al integrității morale. Se pronunță : U

precis ce necazuri pe cînd se afla în slujba mandarinului Chai, fugise de acolo, apoi bolise un răstimp. Inzdrăvenin- du-se, plecase să-şi vadă fratele cel mare şi fusese silit să treacă Dealul Soarelui. Aşa se face că se trezise faţă în faţă cu tigrul, se luptase cu el şi îi venise de hac, slujindu-se numai de tăria braţelor şi a picioarelor sale, fiindcă se nimerise să nu aibă nici
o armă la el. Şi Ying povestise din fir-a-păr, cu o mulţime de amănunte, de parcă ar fi fost acolo sau s-ar fi luptat el însuşi cu tigrul.

— Dacă-i pe-aşa, spuse Ximen Qing, clătinîndu-şi capul, după ce mîncăm, mergem şi noi la faţa locului.

— Lasă masa, frate. Să nu ajungem prea tîrziu. Apoi, putem foarte bine să punem ceva în gură la o circiumă de pe Strada Mare.

Cînd Lai Xing intră să întindă masa, Ximen Qing îl opri :

— Inştiinţeaz-o pe doamna să nu se mai îngrijească de mîn- care, ci mai bine să-mi dea nişte haine de ieşit în lume.

Se îmbrăcă şi apoi plecă de acasă cu pas vioi, braţ la braţ Ying Bojue.

Pe drum se întîlniră cu Xie Xida, care îi întîmpină rîzînd :

— Aţi cutezat să porniţi să-l vedeţi pe voinicul care a ucis ®rul ?

— Chiar aşa, încuviinţă Ximen Qing.

— Strada Mare e ticsită de oameni, îi anunţă Xie.

Atunci intrară toţi trei într-o circiumă cu vedere la stradă se aşezară la o masă. Auziră pe dată trîmbiţe şi bătăi de tobe săriră să privească la drum. Vînătorii din partea locului îaintau înşiruiţi doi cîte doi, purtînd pe umeri suliţele împo- obite cu franjuri în multe culori, pe urma lor fiind tîrît tirul ucis, ce semăna cu un sac uriaş, colorat, şi greu de nu l-ar
i putut urni nici patru oameni. La sfîrşit, pe un mîndru bi- iviu alb, venea voinicul care doborîse fiara.

Ximen Qing făcu ochii mari, privindu-1, şi muşcîndu-şi unii iile, trase concluzia :

— Omul ăsta al vostru are puterea a o mie de bivoli, altfel um ar fi fost el în stare să dovedească tigrul ?

Rămaseră în circiumă, aşternîndu-se pe mîncare şi pe bău- ură, şi discutînd în fel şi chip isprava flăcăului acela. Şi iată
i pentru care pricini :

Era bărbat măreţ, falnic ca bradul De peste şapte
chiar picioare înălţime Avea un chip măreţ şi aspru,
Iar virsta de vreo douăşcinci de ani.
Doi ochi scăpărători ţinteau în faţă Ca doi luceferi
pururi arzători.
Iar ale sale strîngeri de mînă, la salut,
Erau aproape ca strivirea de baros.
Piciorul, doar săltat în mersu-i avîntat,
Băga în sperieţi şacali şi tigri.

Sun.

Şi numai încleştarea-n pumn a palmei sale
Cutremura în văgăună urşii.
Purta pe cap bonetă cu semn *Wan* *,
Cusută, pe o latură şi pe-alta, cu argintate flori,
Iar roba lui cea lungă şi bogată Ardea împurpurată de
sîngele jertfit.

Bărbatul acesta nu era altul decît Wu Al Doilea din judeţul Yanggu şi omorîse tigrul fără să fi ştiut de premiul pus pe capul fiarei. El venise aici să-şi vadă fratele cel mare şi nici una nici două se trezise omagiat de magistratul judeţului, în vreme ce o mare de oameni îl aştepta la intrarea în *Yamen* †. Ca urmare, el descălecă, magistratul se aşeză pe scaunul său în Sala de judecată, iar leşul uriaşului tigru fu depus la intrarea oficiului. Văzînd ce minunăţie de bărbat era omul din faţa sa, magistratul se gindi că nu era cîtuşi de puţin de mirare că el reuşise să ucidă tigrul. îl pofti să se apropie. Wu Song îngenunche, în semn de respect, şi povesti din fir-a-păr cum săvârşise fapta. Dregătorii, înşiruiţi la stînga şi la dreapta magistratului, rămaseră muţi de uimire. De pe podimul pe care se afla, magistratul închină în cinstea eroului trei pahare cu băutură şi scoase din tezaurul public cei cincizeci de *liang* puşi pe capul tigrului, întinzîndu-i lui Wu Song.

— Umila mea persoană, cuvintă Wu Song, cere îngăduinţă înălţimii Voastre. Eu am ucis fiara din întîmplare, nimerin- du-mă în trecere prin locul unde bîntuia, şi cîtuşi de puţin ca dovadă a puterilor mele. Cum aş îndrăzni să primesc răsplata ? Pe de altă parte, din pricina tigrului, vînătorii judeţului au fost de nenumărate ori dojeniţi de înălţimea Voastră şi v-aş ruga să aveţi bunătatea de a vă învoi ca arginţii să fie împărţiţi între ei.

— Dacă asta ţi-e voia, aşa vom şi face, voinicule !

Şi Wu Song a împărţit pe loc cei cincizeci de *liang* de argint vînătorilor prezenţi la ceremonie.

Văzîndu-i deosebita virtute şi dărnicie, însuşiri care încununau ţinuta lui bărbătească, magistratul îşi zise că ar fi bine să-i ofere o slujbă.

— Eşti de baştină din Yanggu, nu departe de noi. Te numesc astăzi căpitan peste garda oraşului, cu sarcina precisă de a lichida bandiţii din judeţul nostru. Ce spui ?

Wu Song îngenunche, în semn de mulţumire.

— Mărinimia dumneavoastră este nemărginită, înălţime. Vă rămin îndatorat cît voi trăi.

Pe loc magistratul chemă copistul să redacteze documentul numirii

* Wnn, ideograma pentru numărul zece mii, semnificînd şi virtute, caracter însemnat, predestinare.

†Sediul administraţiei.

lui Wu Song, care îşi luă funcţia în primire chiar din ziua aceea. Notabilităţile oraşului se grăbiră să-i aducă noului căpitan omagiul lor şi următoarele două-trei zile trecură pentru toţi în chef şi sărbătoare. Astfel, Wu Song, care o pornise spre Yanggu în căutarea fratelui său, ajunsese pe neaşteptate slujbaş în judeţul Qinghe, spre marea-i bucurie şi mulţumire. Nu ;ra om din prefectura Dongping să nu cunoască povestea lui *Nu* Song şi să nu se mîndrească de unul ca el printre ei.

Om plin la trup şi luptător puternic, ne-ntrecut El
Dealul Soarelui l-a luat pieptiş, neînfricat Şi-
nfierbîntat ca de beţie fiara a răpus.
Şi-n cele patru zări de-a lui minune s-a aflat.

într-una din zile, Wu Song mergea agale pe stradă, cînd se auzi strigat din spate de cineva.

— Frăţioare ! Dacă înălţimea Sa, magistratul, te-a făcut căpitan peste garda judeţului, nu mai ai ochi şi pentru mine ?

Wu Song întoarse capul şi îşi ridică sprîncenele, vădit surprins şi chipul i se îmbujoră, înflorit într-un zîmbet larg, pentru că insul care-i vorbise nu era altul decît Wu Da[*], fratele lui cel mare, pe care dorea de atît amar de timp să-l vadă. Se despărţiseră unul de altul pe vremea foametei crunte, cînd Wu Da se băjenise în Qinghe şi se stabilise pe strada Ametistului. Era ştiut ca om cu o fire slabă, schimbătoare, uşor de înrîurit, cam nătărău, într-un cuvînt pildă vie de neisprăvit, meritîndu-şi cu vîrf şi îndesat poreclele ruşinoase de Ding Cît o Şchioapă [†] sau Scoarţă de Copac, acestea şi din pricina trupului său strîmb şi a ciupiturilor de pe faţă. Ar fi de prisos să mai spunem că aceste neajunsuri ofereau lumii nenumărate prilejuri de a-şi bate joc de el. Wu Da nu fusese în stare să-şi înjghebe vreun negoţ mai acătării şi ieşea toată ziua, cu cobiliţa, pe străzi, vînzînd plăcinte. Din nefericire, soţia i se prăpădise devreme, lăsîndu-1 cu o fetiţă de numai doisprezece ani, pe nume Iasomia [‡]. După numai o jumătate de an, el îşi pierduse bruma de bani pe care o încropise şi se mutase pe Strada Mare, în casa bogătaşului Zhang. Oamenii acestuia, văzîndu-1 cinstit din fire şi la locul lui, au căutat să-l ajute să-şi reia îndeletnicirea de plăcintar. Ori de cîte ori aveau răgaz, ei treceau pe la prăvălia lui Wu Da, bucurîndu-se din plin de onorurile lui. Cum cîştigase inimile tuturor, nu era om să nu-1 vorbească de bine în faţa bogătaşului, care nici nu-i mai cerea chiria pe cameră. Acest Zhang trecuse de şaizeci de ani şi, deşi era el plin de bani şi mai era pe deasupra şi proprietar al

* Se pronunţă : U Ta (Da însemnind mare).

† *Sancun,* semnificând 10 cm.

‡ *Ying Er* ; Jasminum nudiflorum.

multor case, se nimerise să nu aibă copii. Soția lui, născută Yu, ținea cu străşnicie hățurile gospodăriei şi nu îngăduia sub acoperişul lor nici umbră de slujnică tînără şi frumoasă. Bogătaşul se văicărea uneori, cu amărăciune.

— Iată-mă, nefericitul de mine, ajuns bătrîn şi fără un suflet de copil. La ce-mi foloseşte avutul ce l-am agonisit ?

— Dacă-i pe aşa, i-a întors-o într-o zi nevasta, am să chem o pețitoare care să umble să ne cumpere două fete. De două ori pe zi, dimineața şi după-amiaza, le punem să învețe a cînta din gură şi la cîte un instrument şi atunci ai să ştii şi tu pentru ce trăieşti.

Bucuros, bogătaşul îi mulțumi femeii.

Peste puțin, aceasta recurse intr-adevăr la o pețitoare şi cu ajutorul ei cumpără două tinere, pe Pan Jinlian * şi pe Bai Yulian †. Lotus de Jad, în vîrstă de şaisprezece ani, se trăgea dintr-o familie de muzicanți şi era albă, curată şi delicată. Lotus de Aur era al şaselea copil al unui oarecare Pan Cai, de dincolo de Poarta de Miază-Noapte, şi primise acest nume pentru că de fetiță era drăgălaşă la chip, iar picioarele strîns bandajate ‡ îi erau mici şi pline de farmec. Cînd tatăl i-a murit, maică-sa, neavînd cu ce să-şi ducă zilele, a

* Jinlian ; Lotusul de Aur.

† Yulian ; Lotusul de Jad.

‡ Tradiția acordă împăratului-poet LL Yu (937—978) meritul și culpa descoperirii bandajării picioarelor. Pentru a pune în valoare calitățile de mare dansatoare ale favoritei sale Yao. acesta a pus să i se construiască o estradă de forma unei imense flori de lotus și i-a cerut să danseze numai cu tălpile legate într-un anumit fel în benzi de mătase, incit vîrfurile picioarelor „semănau cu cornul lunii‟. Ulterior, banda- jarea picioarelor a devenit o modă, apoi un atribut al frumuseții și un simbol al feminității deosebite, menținîndu-se pînă în secolul nostru. Acest obicei a fost interzis după proclamarea R. P.

vîndut-o, la numai nouă ani, generalului Wang, în casa căruia a făcut muzică şi, printre picături, a deprins să scrie şi să citească. Iscusită şi harnică, la doisprezece-treisprezce ani se pricepea să-şi facă ochii, să-şi pudreze fața şi să se rujeze cu bun gust, ajunsese să cînte la cîteva instrumente, să coasă, să brodeze şi să recunoască ideogramele. Cu părul strîns în cosițe şi îmbrăcată într-o rochie simplă şi sobră, arăta minunat. Cînd Lotus de Aur a împlinit cincisprezece ani, s-a petrecut din viață şi generalul, iar mama ei a scos-o de la el şi a vîndut-o bogătaşului Zhang pentru treizeci de *liang* de argint; astfel ea a intrat în casa lui Zhang odată cu Lotus de Jad. Aici li s-au dat de îndată lecții de muzică, dar cum Lotus de Aur ştia deja că cînte, lucrurile au mers destul de uşor în ce o privea. Ea cînta la *pipa,* iar Lotus de Jad la *zheng* şi dormeau laolaltă.

La început, doamna Yu s-a purtat foarte bine cu cele două fete, le-a dăruit cu bijuterii din aur şi argint, împodobindu-le ca pe nişte crăiese. Apoi, Lotus de Jad a murit pe neaşteptate, lăsînd-o pe Lotus de Aur singură. Aceasta avea optsprezece ani pe atunci şi era frumoasă ca o floare de piersic, iar sprîncenele îi erau încondeiate ca luna nouă. Bogătaşul Zhang şi-a făcut-o favorită, dar după nici o jumătate de an a căzut bolnav la pat. De teamă că omului ei i se trăgea slăbiciunea trupului de la Lotus de Aur, stăpîna casei a pedepsit-o pe aceasta în fel şi chip. Înțelegînd că lui nu-i mai rămăsese nimic de făcut, Zhang i-a dat fetei în ascuns zestre şi a pornit să-i caute un soț aşezat. Slujitorii i-au amintit de cinstitul Wu Da, rămas fără nevastă şi care îşi ducea traiul în una din casele lui, căsătoria dintre el şi favorită îngăduindu-i s-o aibă pe mai departe sub ochi. Cum ținea la ea, nu i-a pretins lui Wu Da nici un bănuț, oferindu-i-o fără să-i ceară nimic în schimb. De cînd Wu Da se însurase cu Lotus de Aur, bogătaşul îl sprijinea în toate cele. Dacă, de pildă, îi lipseau bani pentru plăcintele lui, bogătaşul Zhang era cel care îl împrumuta. In felul acesta, Lotus de Aur 'era ca şi mai înainte țiitoarea lui Zhang, iar Wu Da nu avea cum să cîrtească. Intr-o zi, Zhang şi-a dat duhul, de prea mult istov ce-şi făcea şi, mînioasă, stăpîna casei, care mirosise cele petrecute de-atîta timp în preajma sa, a poruncit ca Wu Da şi Lotus de Aur să fie izgoniți. Wu Da a găsit însă o casă cu două camere pe strada Ametistului, proprietatea unuia Wang, rubedenie cu însuşi împăratul şi şi-a urmat netulburat negustoria sa de plăcintar. Lotus de Aur, pricepînd ce stîrpitură de om mai era şi bărbatul său, nevolnic, bătrînicios şi ca vai de el, apucase să-l duşmănească şi sărea cu gura pe el la tot pasul.

— E răzbunarea bogătaşului, îşi vărsa ea focul, jeluindu-se şi căinîndu-se, parcă s-ar fi sfîrşit bărbații de pe lume, de m-a dat după neputinciosul ăsta !

Se spune cu temei că o femeie delicată, plină de nuri, se cade să se însoțească cu bărbați aleşi. De vreme ce Wu Da era cum era, oricît de

virtuoasă ar fi fost ea, nu putea ține piept disprețului ce i se strecura în suflet. Din vremuri străvechi, de puține ori, femeile frumoase și-au aflat perechea potrivită în rîndul bărbaților adevărați. Cumpărătorii de aur nu se prea întîlnesc cu cei care au aur de vînzare.

în fiecare zi, dis-de-dimineață, Wu Da pleca pe străzi cu cobilița, să vîndă plăcinte și se întorcea doar la căderea serii. Cum se vedea scăpată de el, femeia ieșea pe treptele din fața casei, ronțăind semințe de dovleac și stîrnind tot felul de vorbe prin vecini. Așa se făcea că Wu Da nu mai putu răbda sâ stea pe strada Ametistului și se puse la sfat cu nevastă-sa unde să se mute.

— Ai înnebunit, om de nimic ? se porni femeia să țipe la el. Te oploșești prin casele altora și te mai miri că se găsesc oameni mici de inimă care să umble cu vorbe de ocară. Mai bine ai scoate din pămint, din iarbă verde cîțiva *liang* de argint și ai căuta o casă ca lumea în care să trăim ca oameni respectați, feriți de bîrfe.

— De unde să am eu atîta bănet să-mi fac casă ?

— Ptiu ! Bărbat ești tu, sau ce ești, dacă îți priește să înghiți trăncănelile altora despre nevastă-ta ! Dacă n-ai bani, vinde podoabele mele pentru păr și vezi cu ce te poți alege. Mai apoi, cînd o să dai de bani, îmi iei tu altele.

Auzindu-i cuvîntul răspicat, Wu Da a izbutit să agonisească vreo zece *liang* și și-a luat o casă de patru camere, cu un cat, aflată nu departe de Turnul orașului. Noua locuință era curată și avea două curți mici. După ce s-a mutat pe strada Apusului, Wu Da și-a reluat îndeletnicirea de plăcintar. într-o bună zi, pe neașteptate, și-a întîlnit din întîmplare fratele mai mic și cu inima plină de bucurie l-a poftit să-i calce pragul casei. Ajuns acasă, a strigat-o degrabă pe Lotus de Aur, să-l cunoască pe Wu Song.

— Izbăvitorul nostru și învingătorul tigrului de pe Dealul Soarelui și pe deasupra noua căpetenie a gărzii, iată-1, în carne și oase, cumnatul tău și fratele meu bun, născut din aceeași mamă ! a strigat.

Femeia și-a împreunat mîinile, înclinîndu-se și urîndu-i :

— Să trăiești o mie de ani fericit, cumnate !

Wu Song s-a plecat pînă la pămînt, dar Lotus s-a grăbit să-l ridice de jos.

— Te rog să te ridici, cumnate, mă copleșești cu atîta considerație.

— Primește plecăciunile mele, cumnată.

După o scurtă dispută, au îngenuncheat amîndoi, plecîn- du-și capetele pînă la pămînt.

Numaidecît, Iasomia le turnă ceai celor doi bărbați. In fața farmecelor peste măsură ale cumnatei, Wu Song lăsă ochii în jos. Dornic să-și trateze cum se cuvine fratele, Wu Da coborî să cumpere mîncare și băutură și o lăsă pe Lotus de Aur să-i țină companie lui Wu Song, în camerele de la catul de sus. Vâzîn- du-i trupul vînjos și chipul deschis, femeia nu putu să-și înăbușe gînduri vinovate și își

zise că ar face bine să-l găzduiască
In casa lor. In toiul conversației, lăsă să se strecoare o astfel de intenție şi îl întrebă pe Wu Song dacă e însurat. Peste puțin, Wu Da se întoarse cu carne, băutură, dulciuri şi fructe pe care le duse în bucătărie.

— Vino şi pregăteşte-le, îi porunci el nevesti-si, înainte de a ajunge sus.

— Ei, uite vorbă la el, protestă nevasta. Cum aş putea să plec şi să-l las singur pe cumnat ?

— Te rog, cumnată, nu-ți face griji în privința mea.

— De ce nu te duci să o rogi pe vecina Wang să ne dea o mînă de ajutor ? sugeră ea.

Wu Da nu mai zise nimic. O chemă pe bătrîna Wang care aranja platourile şi le aduse la catul de sus, punîndu-le pe masă. Pregătise mîncăruri de peşte, carne şi legume. Două tăvi erau învîrfuite cu prăjituri şi cu fructe. Apoi veni şi cu băutura încălzită bine *. Wu Da îşi invită nevasta să ocupe locul de onoare, cu Wu Song în fața ei şi cu el, Wu Da, pe una din laturile mesei. Se aşezară, turnară băutură, iar Wu Da încălzi paharul fiecăruia †. Femeia ridică paharul.

— Te rog să ne scuzi, cumnate că n-am apucat să ne pregătim cum se cuvine. Gustă un pahar din băutura noastră destul de nevrednică.

— îți sînt îndatorat pentru grija ce mi-o porți, cumnată.

Wu Da umplea şi încălzea paharele.

— De ce nu iei puțin din mîncare, cumnate, spuse apoi femeia, binevoitoare, şi cu chipul îmbujorat de zîmbet se apucă să-i pună ea însăşi în farfurie cele mai bune bucăți. Fire deschisă, curată, Wu Song o privea nu altfel decît ca pe o rudă.

Mîncară şi băură bine, apoi se sculară de la masă.

— De ce te zoreşti ? Stai să^mai bem cîteva pahare, îl opri Wu Da pe fratele său mai mic.

— Mulțumesc, dar am să vin şi altădată să-mi văd fratele şi cumnata.

Il conduseră jos, pînă dincolo de poartă.

— Cumnate, îi vorbi Lotus de Aur, să nu uiți să pregăteşti tot ce trebuie să te muți aici. Dacă n-ai s-o faci, are să rîdă lumea de noi. Frații se cade să fie apropiați, iar pentru noi, este o mare plăcere să te primim în casa noastră.

— Mulțumesc pentru poftire, răspunse Wu Song. O să-mi aduc bagajele chiar astă seară.

— Te aşteptăm, se bucură femeia.

Capitolul 11

* Alcoolurile fermentate din orez (circa 18°) se beau calde.

† Încălzirea se face într-un vas cu apă fierbinte.

întors la hanul din fața Yamen-ului, Wu Song își împa- chetă lucrurile și-i porunci unui soldat să i le ducă la locuința fratelui lui. Cum dădu cu ochii de ele, cumnata se înveseli de parcă ar fi îmbrăcat-o cineva din cap pînă în picioare în aur. Mătură și scutură degrabă într-una din camere, dichisind-o cu tot ce era de trebuință. Wu Song lăsă soldatul să plece și el își petrecu noaptea în casa fratelui său. A doua zi se sculă în zori. Lotus de Aur, mai vrednică decît oricînd, îi și fiersese apă. El se spălă, se pieptănă și plecă să semneze condica *.

— Cumnate, îl povățui Lotus de Aur, după ce iscălești in catastif, vii degrabă acasă. Să nu care cumva să iei în altă parte gustarea de dimineață !

Wu Song încuviință și plecă. După ce semnă de prezență, se înapoie fără zăbavă în zorii încă proaspeți. Lotus de Aur se întrecuse pe sine cu bucatele ce le făcuse și ospătară toți trei la o masă. Femeia luă o ceașcă de ceai în amîndouă palmele și i-o întinse cumnatului său.

— I-am pricinuit cumnatei atîtea supărări, zise Wu Song, și îmi pare rău. Mîine voi trimite un soldat să-i dea o mină de ajutor la gospodărie.

— Să nu faci una ca asta, cumnate, se repezi femeia. Noi sîntem din același os și din aceeași carne și n-aș lăsa pe altcineva să se bage în treburile mele. E drept că o avem pe micuța Iasomie, dar ea face totul mai mult pe dos și nu mă pot bizui pe ea. Dacă vei aduce aici un soldat, gospodăria n-o să ne mai fie la fel de curată, și eu, una, nici n-am să am ochi să-l văd.

— Atunci n-am încotro și fnă las pe mina bunei mele cumnate, încheie Wu Song.

Nu mult după ce se mută la ei, Wu Song îi dădu fratelui său niște bani, cerîndu-i să cumpere pesmeți, fructe și ceai și să-i omenească pe vecini. Aceștia sosiră încărcați de daruri și, cu- rînd, Wu Song pregăti o masă mare în cinstea lor. Peste alte cîteva zile, Wu Song veni acasă cu o mătase înflorată oferin- du-i-o cumnatei sale, să-și croiască o rochie din ea.

— "Vai, cumnate, izbucni femeia, rizind cu toată fața, cum aș putea primi așa ceva ! Dar dacă tot ai cumpărat-o, înțeleg că nici nu te pot refuza !

Luă mătasea, ploconindu-se. Și astfel Wu Song rămase în casa fratelui său mai mare. Acesta colinda ca și mai înainte străzile, vînzînd plăcinte, iar Wu Song își îndeplinea însărcinările sale de slujbaș al statului. Fie că se întorcea acasă mai devreme Său mâi tîrziu, Lotus de Aur îi turna ea însăși ceaiul și îi punea să mănînce, servindu-1 cu o plăcere fără seamăn. El simți acest lucru, dar nu-1 luă

* In birourile administrației imperiale, exista obiceiul de a se semna condica de prezență în fiecare dimineață la ora 7.

în seamă. Aici am putea povesti mult, dar ne putem rezuma şi la cîteva cuvinte. Trecuse mai bine de o lună şi venise acum luna a unsprezecea *. Vîntul rece bătea aprig de mai multe zile şi nori negri se lăsaseră grei deasupra'pămîntului. Intr-o zi se porni să fulguiască şi zăpada umplu tot văzduhul. Ninse fără contenire pînă la primul ceas din noapte. Lumea se împodobise în argint şi pămîntul îmbrăcase o mantie ca jadul cel alb. A doua zi, Wu Song plecă să semneze condica şi se întoarse abia la amiază. Lotus de Aur îşi zori soţul să plece cît mai repede la negoţul său, îi ceru vecinei Wang să cumpere de mîncare şi băutură, iar ea merse în camera lui Wu Song, înfundă soba cu cărbuni şi făcu focul. Apoi se puse la pîndă după perdea şi stătu acolo în picioare, zgribulită, pînă ce îl văzu pe Wu Song călcînd apăsat prin zăpada scînteietoare, grăbindu-se spre casă. Femeia trase la o parte apărătoarea din faţa uşii şi îl întîmpină, zîmbitoare •

— Ai îngheţat, cumnate ?

— Mulţumesc că te-ai gîndit la mine, zise el şi intră pe uşă, scoţîndu-şi căciula.

Femeia sări să i-o ia, dar el o opri :

— Nu te obosi, cumnată !

Se scutură de zăpadă şi îşi agăţă căciula în cui, îşi desfăcu apoi cureaua şi haina vătuită de mătase, de un verde ca al papagalului, şi intră în casă.

— Am aşteptat toată dimineaţa, spuse femeia. Cum se face de cumnatul n-a sosit să ia masa ?

— M-a poftit un cunoscut să mîncăm împreună de dimineaţă. Mai înainte am mai primit şi o invitaţie pentru prînz, dar n-am mai zăbovit şi am venit direct acasă.

— Asta era ! Vino mai aproape de foc.

— Prea bine, rosti Wu Song. îşi trase cizmele date cu seu, îşi schimbă ciorapii şi îşi vîrî picioarele în papucii călduroşi, de casă. Luă un taburet şi se aşeză cît mai aproape de foc.

Femeia o pusese pe Iasomia să încuie porţile din faţă şi din dos ale casei, iar ea incălzi bucatele pe care le pregătise şi le puse pe masă.

— Unde e fratele meu ? vru să ştie Wu Song.

— S-a dus cu treburile sale şi nu s-a întors nici pînă acum. Astăzi o să bem trei pahare împreună.

— Mai bine ne aşezăm la masă după ce vine el.

— Nu-1 mai aşteptăm, căzu răspunsul ei ferm.

In clipa aceea Iasomia intră în cameră cu băutura gata încălzită.

— Iar te omori atît pentru mine, cumnată !

Femeia apropie un scaun, de foc şi se aşeză şi ea. Platourile cu mîncare şi paharele cu băutură erau rînduite toate pe masă. Lotus de

* După calendarul solar, aproximativ sfârşitul lunii decembrie.

Aur ridică un pahar şi, privindu-1 pe Wu Song în ochi, rosti :

— Ia şi bea acest pahar, cumnate !

Bărbatul primi paharul şi-l dădu pe git dintr-o dată. Cine s-ar fi gîndit că, sorbind pahar după pahar şi vorbind mereu, fără răgaz, femeia avea să îi întindă apoi chiar paharul ei golit pe jumătate *. Wu Song era un bărbat cinstit şi la locul său, însă de data aceasta nu mai răbdă, îi smulse paharul şi azvîrli băutura din el pe jos, zicînd :

— Cumnata ar trebui să ştie ce e ruşinea ! O împinse cu putere, aproape răsturnînd-o. Wu Song este un bărbat demn, cu picioarele bine înfipte în pămînt. El năzuieşte spre adevărul înalt al cerului şi are dinți în gură şi păr pe cap ca tot omul, urmă el, țintuind-o cu privirile. Eu nu sînt asemenea fiarelor, cîinilor şi şacalilor, care încalcă preceptele onoarei şi ale bunei cuviințe. Te sfătuiesc, cumnată, să laşi la o parte astfel de purtare ruşinoasă. Dacă la urechile mele au s-ajungă vreodată cele mai mici vorbe pe seama ta, ochii mei te-or recunoaşte de cumnată, dar pumnii aceştia nu vor vrea să ştie cu cine au de-a face !

Femeia îl ascultă în tăcere, roşie ca focul la față, apoi o strigă pe Iasomia să strîngă masa.

— Am glumit, aşa să ştii, şopti ea, să nu crezi cumva că o făceam cu tot dinadinsul. Nu prea eşti în stare să vezi cinstirea care ți se dă !

După ce totul fu pus la locul său, coborî în bucătărie.

Rămas singur, Wu Song simți cum mînia creşte în el în valuri, întrebîndu-se ce era de făcut. încă nu se înserase, cînd Wu Da se întoarse cu cobilița sa, călcînd apăsat prin zăpada înaltă. împinse poarta, trecu pragul, lăsă jos cobilița şi intră în casă. Din uşă observă ochii înroşiți de plîns ai soției şi se miră.

— Cu cine te-ai certat ?

— Numai tu porți toată vina, că nu eşti în stare de nimic şi îi laşi pe alții să vină aici şi să-şi rîdă de mine cum le place !

— Cine a îndrăznit una ca asta ?

— Te faci că n-ai habar ! Cine să fie altul, dacă nu ticălosul de frate-tău ! L-am văzut venind prin zăpadă şi cu inimă miloasă l-am poftit la masă. Dar el, luînd seama că sîntem singuri, a încercat să profite de mine. Nu spun nimic de la mine, Iasomia poate să depună mărturie !

— Frățiorul meu a fost de cînd îl ştiu un om curat la suflet, nu este el în stare de aşa ceva ! Grăieşte mai încet, că te aud vecinii şi ne mai alegem şi cu vorbe L

Wu Da lăsă femeia să-şi verse năduful şi el merse în camera lui Wu Song.

— Frate Al Doilea, n-ai pus gura pe nici o prăjitură. Hai să luăm împreună cîteva !

* Gest licențios semnificînd invitația la plăceri amoroase.

Wu Song nu răspunse, pierdut adînc în gînduri, pentru ca în cele din urmă să se îmbrace şi să iasă pe poartă.

— Unde te duci, Frate Al Doilea ? îl chemă Wu Da, însă el nu-i dădu atenţie şi se îndepărtă.

Wu Da se întoarse în casă şi îşi arătă nedumerirea in faţa lui Lotus :

— Am strigat la el degeaba, parcă nici n-ar fi avut urechi s-audă, apucînd-o drept pe drumul către Y*amen.* Nu pricep ce e cu el !

— Mare prost mai trebuie să fii ! îl căină nevasta. Ce-i aşa de greu de înţeles ? li e ruşine de tine, de-aia a plecat. Pun rămăşag că o să trimită pe cineva după întreg calabalîcul său. N-o să mai aibă nas să rămînă la noi. Numai de nu l-oi ţine tu cu de-a sila !

— Plecarea lui o să ne facă de rîsul lumii !

— Cap sec ce eşti ! îl ocărî ea. Dar că el a încercat sâ-şî bată joc de mine, ăsta nu-i un lucru de rîsul lumii ? Dacă ai de gînd să stai cu el, să ştii că eu, una, n-am trebuinţă de tine. Dă-mi o hîrtie prin care declari că sînt liberă * şi ţine-te cu el.

Wu Da nu mai cuteză să deschidă gura şi fu nevoit să suporte o grindină bogată de blesteme din partea femeii. Cei doi soţi se certau încă, atunci cînd Wu Song apăru însoţit de un soldat cu o cobiliţă pe umăr. Intră în camera sa, împacheta şi ieşi fără un cuvînt.

— De ce te muţi de la mine, Frate Al Doilea, se luă Wu Da după el.

— Mai bine nu mă întreba, Frate Mai Mare, răspunse Wu Song. Dacă vorbesc, te umplu de ruşine. Mai bine lasă-mâ să fac ce cred eu că e de cuviinţă şi cu asta am terminat !

Cum să mai îndrăznească Wu Da să mai afle ceva ? Il lăsă să se mute.

— Ce vezi tu rău în asta ? continuă să se răţoiască femeia la el. Nimic nu durează la nesfîrşit. Oamenii ajung la încredinţarea că fratele mai mic, odată făcut căpetenie, îşi ţine pe spetele sale fratele cel mare şi cumnata, ei n-au de unde să ştie că în fapt e taman pe dos. La fel e cu gutuia galbenă şi arătoasă pe dinafară, dar putredă şi găunoasă pe dinăuntru. Dacă s-a mutat, ducă-se ! Mulţumesc cerului şi pămîntului că n-o să mai am sub ochi asemenea cruntă pedeapsă !

Ascultind vorbele nevestei, fără să-şi dea seama de ce, Wu Da nu-şi putea scoate din inimă neliniştea. După ce fratele său îl părăsise, el îşi vedea ca mai înainte de negoţ. Ardea însă de dorinţa de a trece prin centrul oraşului, ca să vorbească deschis cu Wu Song, dar nevastă-sa îi atrăsese atenţia de o mie de ori ca nu care cumva să-şi caute fratele, astfel că el nu avea tăria să-i iasă din cuvînt. Ninsoarea se oprise de a doua zi şi vreme de zece zile cerul rămăsese senin.

Magistratul judeţului dregătorea în Qinghe de mai bine de doi ani.

* Xiu *Shu,* act de divorţ, redactat de către soţ (nu şi de soţie) şi avînd putere juridică în sine.

Strînsese în acest răstimp sumedenie de aur şi de argint şi nu-i stătea gîndul decît să găsească un om de curaj, care să-i ducă averea în Dongjing * şi s-o încredinţeze familiei sale. Termenul în postul de magistrat i se împlinea în al treilea an încheiat, cînd el urma să-i adreseze împăratului raportul activităţii sale şi era fireşte mult mai bine să-şi ştie agoniseala la adăpost de orice pericol. Pe de altă parte, se temea de călătoria ce trebuia s-o facă pe un drum bîntuit de bandiţi, lepădături, vîntură-lume şi avea neapărat nevoie de un bărbat puternic, viteaz, întreprinzător. în felul acesta se opri la Wu Song, căpitanul gărzii, părîndu-i-se el cel mai nimerit. îl chemă aşadar la el, pe dată.

— Am o rudă apropiată, mandarin în Dongjing, pe nume Zhu Mian. începu magistratul să-şi deschidă inima. Este ofiţer în slujba Marelui Mareşal. Vreau să-i trimit ceva în dar, alătu- rînd la asta şi un mic răvaş pecetluit, dar mă tem că drumurile nu sînt sigure. Dacă ai să preiei tu transportul, am să fiu liniştit. Călătoria nu va fi deloc uşoară, dar te voi răsplăti peste măsură la întoarcerea ta.

— Umila mea persoană s-a bucurat de mărinimia înălţimii Voastre, cum aş putea să vă refuz ? veni răspunsul lui Wu Song. Am să plec de îndată ce îmi veţi porunci.

Magistratul se înveseli, bău cu el trei pahare şi îi oferi zece *liang* de argint pentru cheltuielile de drum. De altele în privinţa aceasta nu e locul să mai lungim vorba.

Cu instrucţiunile magistratului în minte, Wu Song ieşi din Y*amen* şi merse în camera sa de la han. Odată ajuns, chemă un ostaş din subordine şi îl trimise să cumpere un vas cu vin şi ceva de-ale gurii, apoi plecă întins spre casa fratelui său mai mare. Acolo, ordonă soldatului să ducă lucrurile în bucătărie, iară el îl aşteptă pe Wu Da pe trepte. Lotus de Aur îşi pusese pe ea veşminte colorate de-ţi luau ochii şi îi întîmpină cum se cuvine, plecîndu-se respectuos.

— Ce ţi s-a năzărit, cumnate, de nu ne-ai mai călcat pragul de cîteva zile bune ? Inima mea umilă n-a priceput nimic. Astăzi sîntem fericiţi că te-ai înapoiat, dar la ce te-ai obosit cu atîtea tîrguieli ?

— Am venit dinadins, să discut ceva cu fratele meu cel mare.

— Dacă-i aşa, atunci poftiţi sus.

Urcară toţi trei şi Wu Song îşi rugă fratele şi cumnata să se aşeze pe locurile de onoare, el trăgîndu-şi un taburet pe o latură a mesei. Soldatul aranjă masa şi Wu Song îi îndemnă să guste din bucatele sale. Le puse el însuşi mîncare în farfurii şi goliră împreună cîteva pahare. Apoi Wu Song îi ceru Iasomiei să aducă paharul împăcării †, ordonă soldatului să încălzească băutura, apoi ridică paharul.

* Se pronunţă aproximativ : Tun Ţin : Capitala de Răsărit.

† *Quan bei,* paharul al cărui conţinut sc bea dintr-o sorbitură, pînă la fund.

— Fratele meu mult iubit, frățiorul tău al doilea a primit astăzi, din partea magistratului, însărcinarea de a se duce pînă la Dongjing. Mîine pornesc la drum şi mă voi întoarce cel mai devreme într-o lună şi cel mai tîrziu peste două sau trei. Astăzi am venit să-ți spun următoarele : Tu ai fost dintotdeauna slab şi neajutorat, iar acum, dacă eu plec, tare mi-e teamă că se vor afla unii ce vor încerca sâ te batjocorească. Uite ce zic eu să faci. Dacă pînă acum vindeai zilnic cite zece coşnri cu plăcinte, începînd de mîine să pregăteşti numai cinci. în felul acesta, ai să poți pleca de acasă mai tirziu şi ai să te întorci mai curînd. Să nu mergi să bei cu nimeni, iar după ce te înapoiezi acasă, să tragi zăvorul la poartă de cum ai pus cobilița jos. Astfel ai să scapi de orice fel de neplăceri. Dacă se ia de tine careva, nu te lua la harță, ci aşteaptă răbdător întoarcerea mea că pun. eu la punct lucrurile. Dacă ai să faci precum te-am sfătuit, frate mai mare, atunci merită să golim, pentru cele ce-am stabilit, acest pahar.

— Te-ai gîndit prea bine, frățioare, şi voi face întocmai cum mi-ai spus, glăsui Wu Da, primind paharul plin pe care îl sorbi numaidecît.

Wu Song îl umplu din nou, cuvîntînd de data aceasta pentru Lotus de Aur.

— Cumnata este o femeie deşteaptă şi nu e nevoie să vorbesc prea mult ca să priceapă. Fratele meu e un om deschis şi adevărata stăpîna a casei e cumnata. Noi avem o zicală: „Tăria muşchilor nici că se poate măsura cu adevărata tărie izvorîtă din suflet". Iară pe fratele meu n-are să-l doară nici capul dacă hotărîrile cumnatei au să fie cuviincioase şi înțelepte. Nu degeaba zic bătrînii : „De e gardul bun, cîinele străin nu-1 trece."

Lotus de Aur îl ascultă şi un val de purpură prinse să i se întindă dinspre urechi spre obraji. Ea întinse degetul, amenințător, spre Wu Da :

— Om de nimic ! Ce-s aceste scorneli netrebnice pe seama mea ? De ce m-ai batjocorit ? îmbrac mătăsuri femeieşti, însă am inimă dîrză de bărbat. Sînt o femeie frumoasă, sigură, de nădejde, asemenea unei cupe de cleştar care scoate sunete clare. Pot ține un om în palma mea, iar pe braț poate să-mi treacă un cal, eu nu sînt o muieruşcă fără vlagă, cu sîngele sleit în vine ! De cînd te-am luat, Wu Da, nici o furnică nu s-a strecurat în camera mea şi atunci ce vorbă e asta cum că de nu e bun gardul intră cîinele prin el ? Ia să-mi zici, aici, fățiş, adevărul curat şi nu balivernele pe care te-a lăsat inima să le rosteşti despre mine. Olanul care alunecă de pe acoperiş îl găseşti pe pămînt !

Femeia împinse paharul deoparte şi o luă la fugă pe scări, înainte de a ajunge la catul de jos se opri şi strigă :

— Te crezi poate deştept şi în stare de orice, dar n-ai învățat să-ți prețuieşti cumnata ca pe o adevărată mamă ! Cînd m-am măritat, nu mi-a spus nimeni că am un cumnat. De unde ai mai apărut ? Nici nu ştiu prea bine dacă sîntem cu adevărat rude şi faci pe stăpînul în casa mea ! Oh, dar mi-am ieşit din minți pentru nişte lucruri de nimic,

încheie ea şi coborî treptele plîngînd.

Femeia nu se dădu bătută şi le făcu tot felul de scene ca să le strice petrecerea, dar ei urmară nestînjeniţi să se ospăteze. Pînă la urmă se ridicară de la masă, coborîră şi se despărţiră cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Să vii iute, frăţioare, să mă bucur iarăşi privindu-te, zise Wu Da.

— Dacă socoţi că e mai bine, poţi chiar să laşi o vreme negoţul şi să-ţi petreci toată ziua acasă. îmi stă în putere să-ţi trimit pe cineva să te slujească în acest timp. Să nu uiţi spusele mele, frate mai mare, îl sfătui Wu Song la despărţire, şi fii cu ochii aţintiţi pe poarta casei.

— Aşa voi face, făgădui Wu Da.

Wu Song se întoarse la han şi se pregăti de drum, luîndu-şi haine de schimb şi arme de apărare. A doua zi luă în primire căruţa cu încărcătura de aur şi argint a magistratului, se îngriji ca totul să fie în bună rînduială, încălecă şi o apucă pe drumul spre Dongjing. Dar despre acest lucru nu vom mai povesti.

După discuţia sa cu Wu Song, Wu Da a fost trei-patru zile în şir boscorodit de nevastă, dar a răbdat, fără să sufle un cuvînt. O lăsa să-l blesteme, mîngîindu-se cu poveţele ce i le dăduse fratele său. Pregătea numai jumătate din plăcintele cu care pleca altădată şi se întorcea acasă cu mult înainte de căderea serii. După ce punea jos cobiliţa, mai întîi închidea bine porţile şi abia după aceea intra în casă. Înciudată, nevasta răbufnea *

— Vierme nenorocit ! Soarele e sus pe cer şi tu zăvorăşti porţile ca să ne rîdă vecinii în nas şi să ne strige că ne-au băgat în sperieţi dracii ! Om neruşinat şi fără strop de vlagă în el, ia uite cum se ia după palavrele lui frate-său mai mic !

— Frate-meu m-a povăţuit de bine, iar alţii n-au decît să rîdă ! Eu ştiu că paza bună te apără de necaz.

— Ptiu, amărîtule ! îl scuipă nevasta. Bărbat eşti tu, dacă nu eşti în stare să faci după capul tău ce-ţi pofteşte inima în casa ta şi-ţi pleci urechea la balivernele altora ?

— N-ai decît să îndrugi ce-ţi place ! şi Wu Da făcu din mînă un gest a lehamite. Pentru mine, sfatul frăţiorului meu preţuieşte cît aurul şi nestematele !

în felul acesta, cum el pleca mai tîrziu de acasă şi se înapoia încă pe ziuă, avînd grijă să închidă devreme porţile, Lotus de Aur plesnea de furie, nu alta. Sărise cu gura pe el în nenumărate rînduri, încît se obişnuiseră axnindoi cu scandalul în casă. Pînă la urmă, cînd se făcea timpul să-i pice acasă bărbatul, se ducea chiar ea şi intr-adins trăgea obloanele şi fereca, porţile. Văzînd-o, Wu Da se bucura în sinea lui, zicîndu-şi : „Ce e rău că o face cu mîna ei ?“

Timpul a zburat pe bidiviii săi albi, iar soarele şi luna au tot trecut ca suveica prin urzeală şi iată că oamenii s-au trezit cu prunişorii * în

* *Meihua;* Floare de prunişor. *Mei,* copac

floare şi vremea încălzită. **Intr-o** zi, la momentul cu pricina, Lotus de Aur a luat prăjina să tragă obloanele la ferestre. Un om mergea prin fața casei şi întîmplarea care rînduieşte viețile omeneşti din cele mai vechi timpuri a făcut ca tocmai atunci o pală de vînt să-i smulgă femeii prăjina din mînă şi aceasta să cadă nici mai mult nici mai puțin decît în capul trecătorului. Femeia zîmbi şi se uită lung la victima sa. Acesta era un bărbat de douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani, părînd dedat tuturor plăcerilor lumeşti, dincolo de orice cuviință. Pe cap purta o pălărie cu franjuri şi ace din aur filigranat, cu semne zodiacale încrustate în jad ; pe trupul cu mijlocul subțire, prelung, avea o robă * de mătase verde, iar în picioare, o pereche de pantofi fini, cu talpă înaltă şi nişte ciorapi transparenți ca apa cea mai limpede. îşi făcea **vînt,** pentru a se răcori, cu un eventai poleit cu aur. Era într-adevăr tot atît de bine legat ca Zhang Sheng şi elegant ca Pan An †. Cînd s-a pomenit cu prăjina în cap, bărbatul s-a oprit, gata să izbucnească, însă ridicîndu-şi privirea a fost uimit să vadă o femeie fără pereche de frumoasă.

Păr mai negru decît pana corbului,
Cu sprincene cum e secera de lună Şi zglobii ca pescăruşii-n jocul lor,
Rece clar ochi de migdală îl adună,
Buza vişinei prea coapte, greu parfum,
Nasul fin desăvîrşire-a modelării,
Pe obrajii delicați fragedul fard,
Chip rotund, bol de argint al contemplării,
Trup uşor cum e lumina unei flori,

exotic, *Prunus mume,* din familia rozaceelor : înflorește cel mai timpuriu, vestind primăvara.

* Veșmînt tradițional al chinezului înstărit, al cărturarilor ; are croiala simplă a robei magistraților de la noi. Oamenii din popor purtau numai haine scurte sau jachete, cu pantalon, obiect general de îmbrăcăminte (folosit și de femei).

† Personaje mitologice, întruchipări ale sublimului în frumusețe și eleganță bărbătească.

Ca lăptucii degetele-i alungite,
Mijlocelul cum e salcia în vint Şi în totul,
o zeiță din tablouri
din poveşti doar auzite.

In fața unei asemenea apariții, mînia tînărului bărbat dispăru în Java * şi chipul i se umplu de bucurie.

Lotus de Aur înțelese că a scăpat de ocară şi îşi împreună mîinile, se înclină adînc, în semn de scuză, rostind :

— Vîntul a smuls din mîna roabei voastre acest obiect şi v-am pricinuit un rău fără voia mea. Vă rog să nu-mi purtați pică.

Tînărul bărbat îşi îndreptă pălăria şi se plecă pînă la pămînt, murmurînd :

— Nu-i nici un necaz, doamnă. Vă rog să vă liniştiți.

Din întîmplare, bătrîna Wang, vecina lui Wu Da, vînzătoarea de ceai, fusese martoră la întreaga scenă.

— Cine sînteți dumneavoastră, de v-a făcut aşa mare plăcere o întîmpinare ca asta ? Straşnică izbitură, n-am ce zice ! îl luă ea pe om în rîs.

— E vina mea, adăugă iarăşi bărbatul, zîmbind. Iar dacă am supărat-o pe doamna. îmi cer iertare.

— Acu' ce mai căutați zor-nevoie un țap ispăşitor ? zise bătrîna.

Bărbatul zîmbi din nou.

— Umila mea persoană nu-şi îngăduie a cuteza.

Înclinîndu-se într-o parte şi în alta şi întorcînd capul de mai multe ori, bărbatul se îndepărtă, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

Dar ia spuneți-mi dacă ştiți cine era omul ? Ei bine, nu era altul decît acel vîntură-lume, neîntrecut campion al traiului bun şi al plăcerilor desfrînate, patronul unei prăvălii de leacuri, numitul Ximen, cu prenumele Qing, aşadar, Marele Mandarin. A treia nevastă i se prăpădise, abia o dusese pe drumul de veci, iar el plecase hai-hui pe străzi, să se răcorească, simțindu-şi inima mîhnită şi gîndindu-se să-i dea de urmă lui Ying Bojue, ca acesta să-l smulgă din starea-i proastă, cu fleacurile sale. Aşa se face că trecuse prin fața casei lui Wu Da şi se trezise cu prăjina de bambus în cap.

Uitînd de toate, Ximen Qing o apucase direct spre casă, dar, odată ajuns dincolo de prag, îl săgetă un gind : „Grozavă femeie !“ Ii veni în minte bătrîna care vindea ceai şi se perpeli înnebunit, frămîntîndu-şi creierii în fel şi chip ce-ar putea face, zicîndu-şi în cele din urmă că vînzătoarea i-ar fi fost recunoscătoare dacă s-ar fi ales cu cîțiva arginți de la el ! Muncit de acest lucru, nici nu mîncă şi ieşi din nou în stradă, pornind, decis spre ceainăria bătrînei Wang. Intră înăuntru şi se aşeză.

— Ați făcut o plecăciune nemaipomenită, preacinstite, îl întărită

* In original Țara Zhaowa, tărîm legendar ; cu alte cuvinte, dispăru fără urmă.

bătrîna.

— Apropie-te, mătuşică, spuse el. Aş vrea să te întreb despre vecina dumitale. A cui nevastă e ?

— E sora Tartorului din Iad şi fata mai marelui peste toți tîlharii. Da' ce-ai cu ea ?

— Vorbesc serios, mătuşico, nu glumesc !

— Cum se face că nu o cunoaşteți, preacinstite ? Bărbatu- său vinde plăcinte în fața Yamen-ului.

— Nevasta lui Xu Al Treilea, care vinde plăcinte cu smochine ?

— Nici vorbă. Cu ăla tot ar mai face pereche. Ia mai ghiciți?

— Atunci o fi a lui Li Al Treilea, care vinde brioşe fierte în abur ?

— Da' de unde ! Cu ăla însă s-ar nimeri cît de cît.

— Atunci e a lui Liu Piticul, cel cu brațele tatuate.

Bătrîna Wang nu-şi putu înăbuşi rîsul :

— Nici gînd. Da' pînă şi cu el aş zice că s-ar potrivi. Da' mai ghiciți !

— Nu ghicesc şi pace, mătuşico !

— Atunci oi afla de la mine, preacinstite ! Bărbatul ei e chiar Wu Da, ăla care vinde plăcinte pe la colț de stradă.

La auzul acestor vorbe, Ximen Qing aproape că sări în sus de bucurie.

— Vrei să spui că e Wu Da, căruia oamenii îi zic Ding Cît o Şchioapă sau Scoarță de copac ?

— Taman aşa.

îndată ce bătrîna îşi întări răspunsul, lui Ximen Qing îi veni să urle, cu mare amărăciune în suflet şi în glas, de disperare că un miel prea frumos căzuse pradă în colții lupului.

— Se întîmplă din moşi strămoşi, preacinstite, ca un bidiviu falnic să fie călărit de un ghebos şi o femeie frumoasă să doarmă lîngă un ăla nătărău şi slut. însoțirile de pe pămînt sînt sortite aşa de Diriguitorul de pe Lună *.

— Cît îți datorez pentru ceai, mătuşico ? întrebă Ximen, trist.

— Nu cine ştie ce. Ne socotim noi altădată.

— Pentru cine lucrează acum fiul tău, Wang Chao ?

— Mi-e greu să spui. S-a tot dus cu un negustor din Huai şi nu s-a mai întors. Nu ştiu dacă mai e viu ori s-o fi prăpădit.

— Să mi-1 dai mie. E bine făcut, plăcut la înfățişare.

— Dacă l-ați lua, ar fi o adevărată binecuvîntare.

— Vorbim după ce se întoarce, încheie Ximen şi se sculă, mulțumind pentru ceai.

* Credință populară chineză că pe lună se află 6 zeitate care tutelează cununiile.

Dar nu trecu un ceas şi bărbatul reveni, aşezîndu-se în poarta bătrînei Wang şi ațintindu-şi ochii asupra casei lui Wu Da, fără s-o slăbească o clipă. Cînd îl văzu, bătrîna Wang ieşi afară.

— Să vă servesc cu o supă de prunişor, Mare Mandarin ?

— Bine. Şi să fie cît mai acrişoară.

Bătrîna îi prepară supa la repezeală şi îi aduse un bol plin, întinzîndu-i-1 cu amîndouă mîinile. Ximen Qing sorbi fiertura şi puse bolul jos.

— Foarte gustoasă, mătuşico. Cîte prunişoare ai în casă ?

— Toată viața am avut destule că-s doar bună pețitoare [*], dar nu le țin în casă, vorbi bătrîna cu tîlc.

— Eu întreb de supă şi tu îmi spui că eşti pețitoare. Ai luat-o razna ! zîmbi Ximen.

— V-am auzit întrebînd dacă mi-s vrednică pețitoare.

— Dacă eşti aşa cum te lauzi, mijloceşte şi pentru mine şi o să te răsplătesc înmiit după ce îmi vei găsi o pereche potrivită.

— Dacă-ar afla doamna dumneavoastră, Mare Mandarin, nu ştiu cum aş ieşi din asta cu obrazul curat!

— Soția mea are o fire minunată. Am deja acasă cîteva neveste secundare, dar nici una nu este aşa cum âş vrea eu. Dacă afli cumva de una pe gustul meu, dă-mi de ştire. Poate să fi fost şi măritată, țin numai să-mi fie pe plac.

— Am la îndemînă o femeie nemaipomenită, dar mi-e teamă că nu e'ce'yă trebuie.

— Dacă îmi convine, rămîne doar să-ți fiu recunoscător.

— E fără cusur la trup, numai că nu e prea tînără.

— Din bătrîni e vorba că o frumoasă oleacă mai în vîrstă e şi mai pătimaş iubitoare. N-are a face, poate fi mai mare cu un an sau doi, nu contează. Cîți ani are ?

— E născută în anul porcului [†] şi la anul o să bată pe muchie nouăzeci şi trei de ani.

* Joc de cuvinte : ideogramele prunișor și *pețitoare* nu se aseamănă grafic, dar se pronunță identic : *mei.*

— Tare nebună mai eşti, dacă-ți arde de glume ! încheie Ximen Qing, înveselit şi plecă.

La căderca serii, bătrîna Wang îşi aprinsese lampa şi tocmai se pregătea să zăvorească uşa de la intrare, cînd îl văzu pe Ximen Qing făcîndu-şi din nou apariția şi luînd loc pe un scaun, sub streaşină, ca şi mai înainte cu ochii ațintiți spre locuința lui Wu Da.

— Să vă fac o fiertură, Mărite Mandarin ?

— Sigur că da, mătuşico, să fie cît mai dulce.

Bătrîna Wang i-o pregăti degrabă şi Ximen Qing o bău pe îndelete. Rămase pînă tirziu, apoi se ridică şi ceru să-i facă plata, făgăduind să aducă banii a doua zi.

— Nu vă faceți griji, preacinstite, o să vină şi vremea cînd vom face socoteala, veni răspunsul bătrinei.

Ximen Qing o părăsi vesel. Dar acasă nu avu chef de nimic, cu gîndul numai şi numai la femeia ce-1 năucise. Văzîndu-1 atit de pierit şi fără poftă de viață, Doamna Luna puse starea lui pe seama morții Pierdutei şi căută să nu-1 tulbure cîtuşi de puțin. Seara trecu fără nimic deosebit. A doua zi, în zori, de cum deschise porțile ceainăriei, bătrîna Wang îl găsi pe Ximen plimbîndu-se de colo-colo, nerăbdător.

„Peria asta freacă tare !“ îşi zise ea. „O să iau puțină dulceață şi o să-l mînjesc pe bot să-l satur de dulce ! în oraş e ăl mai tare la afaceri, dar de data asta iată-1 căzut în miinile babei ! Tare proastă oi mai fi, dacă nu i-oi smulge nişte argint pentru treaba asta de inimă !“ Bătrîna Wang, stăpîna ceainăriei, nu era cu sufletul curat şi vrednică de încredere. Cite nu învîr- tise la viața sa ! Fusese pețitoare, mijlocitoare şi codoaşă, făcuse negoț cu copii, dăduse bani cu camătă, jurase strîmb. Cu alte cuvinte, era o ticăloasă fără pereche ! Aşadar, abia îşi rînduise vasele pentru ceai şi deschisese porțile şi, spre marea-i mulțumire, bătrîna Wang îl zări din nou pe Ximen Qing. Era acolo cu fața spre poarta lui Wu Da. nescăpînd din priviri ferestrele casei aceluia. Bătrîna aprinse focul, făcîndu-se a nu-1 lua în seamă.

— Adu două ceşti de ceai, mătuşico, strigă bărbatul.

— Dumneavoastră sînteți, Înălțime ? Nu v-am văzut de mult. Vă rog să luați loc !

Cît se poate de iute, ea aduse două ceşti cu ceai tare şi le puse pe masă.

— Bea o ceaşcă împreună cu mine, mătuşico, o invită Ximen Qing.

— Dar nu sint nici umbra celei săgetate de dumneavoastră ! hohoti bătrîna. Cum să bem împreună ?

Ximen Qing rîse şi el, apoi întrebă :

— Ce vînd vecinii tăi, mătuşă ? Iar la răspunsul în doi peri al bătrînei, zise : Am spus eu că eşti nebună !

— Ba nu, Preabunule Mandarin, dar casa are stăpin !

— Eu îți vorbesc serios, femeie ! Dacă chiar ştiu să facă plăcinte bune, am de gînd să comand vreo patruzeci-cincizeci, pentru acasă.

— Dacă-i pe aşa, de ce nu aşteptați să se întoarcă omul din tîrg ?

— Ai dreptate.

îşi sorbi ceaiul, mai rămase o vreme, apoi se ridică. în tot acest timp, bătrîna îl iscodi liniştită, din uşă. Ximen apucă la dreapta, apoi la stingă şi tot aşa de vreo şapte-opt ori, ca în cele din urmă să revină în ceainărie.

— Bine ați venit, înălțime ! Nu v-am văzut de cîteva zile!

Ximen Qing zîmbi, scoase un ban de argint şi i-1 dădu, zicîndu-i că e pentru ceai.

— De ce atît de mult ? se prefăcu mirată bătrîna.

— Păstrează restul !

„Asta-i, acum i s-a înfundat periuței mele !“ se bucură baba. „Azi un argint, pentru un ceai, iar mîine o să plătească gras să-i dau o cameră !“

— Mi se năzare mie, ori Marele Mandarin are ceva pe suflet ?

— Cum de-ai ghicit ?

— Credeți că mi-a fost greu ? Vorba ceea „Cînd un om îți intra pe uşă, nu-1 întreba ce e cu el, citeşte-i pe față". Pot să vă spun că am ghicit altele şi mai şi !

— Dacă-mi zici despre ce e vorba, ai de la mine cinci *liang* de argint.

— Ce s-o mai lungesc şi s-o răzgîndesc, am să merg taman la țintă. Trageți urechea mai aproape, Mărite Mandarin. De vreo două zile țineți sub ochi casa aia de peste drum, doar-doar oți da cu ochii de stăpînă. Ei, e aşa ori ba ?

— Istețimea ta nu-i cu nimic mai prejos decît a lui Sui He* şi este chiar mai ascuțită decît a lui Lu Jia *. Află, mătuşă, că nici eu nu-mi dau seama cum, dar din clipa în care m-a pocnit cu prăjina pentru tras obloanele şi i-am zărit chipul, parcă mi-am pierdut mințile, fiindcă zi şi noapte mi-e gîndul numai la ea. Cum crezi că m-ai putea ajuta ?

— Ştiu şi eu ? Şi îi mărturisi cum socotise ea să-l scoată din impas.

Ascultînd-o, Ximen Qing se învioră :

— Nici prin cap nu-mi trecea că eşti atît de pricepută ! Dacă iese bine, am să te răsplătesc cum nici n-ai visat.

Capitolul III

Ximen Qing a stăruit pe lîngă bătrîna Wang să-i pună la cale o întîlnire cu vecina sa din pricina căreia i se aprinseseră călcîile.

— Dacă îmi îndeplineşti dorința, ai zece *liang* de argint de la mine, îi promise el.

— Mare Mandarin, îi răspunse ea, ascultați-mă pe mine că int bătrînă şi ştiu multe, cea mai grea treabă de pe lumea asta

I să suceşti mințile unei neveste. Ce e aia, oți zice ! Uite, ca cum, cînd vă stă gîndul să-i luați altuia femeia ! Or, pentru a orni la atac se face

* Politicieni vestiți din antichitate.

să fii vrednic de cinci lucruri. Întîi de toate, rebuie să arăți ca Pan An [*]. Al doilea, să fii îndîrjit în ale >oftei ca un măgar. Apoi, să fii bogat ca Deng Tong[†], dar şi înăr şi în putere şi înzestrat cu o răbdare de nestrămutat. în ;fîrşit, să ai timp de tăiat frunză la cîini. Pe scurt, cele cinci :erințe s-ar chema : frumusețe, dorință, bogăție, tinerețe încre- :ătoare şi timp după voie, berechet. Dacă toate astea se găsesc a un om, treaba e ca şi făcută.

— Ca să spun drept, mie nu mi-ar lipsi nici una din calități, ^u arăt eu chiar ca Pan An, dar sînt bine făcut. Am cunoscut ie timpuriu plăcerile şi mă pricep destul într-ale iubirii. Nu fnă plîng în privința averii, iar dacă n-o fi ea cît a lui Deng Tong, tot am cu ce să-mi duc zilele pină la adînci bătrîneți. Cît lespre răbdare, o să dovedesc oricîtă, aşa că de-o fi să primesc patru sute de lovituri din partea ei, mare lucru dacă i-oi întoarce măcar una. Timp am cu prisosință, pentru că, dacă nu aveam, cum altfel m-ai fi văzut mereu zilele acestea ? Aranjează totul cum se cuvine, mătuşico, şi o să-ți rămîn îndatorat !

— Bine, fie, să zic că vă potriviți celor cinci cerințe, dar mai e ceva, fără de care nimic nu se urneşte.

— Ce-ai mai ticluit ?

— Să mă iertați că vă vorbesc pe şleau, Mărirea Voastră, dar ademenirea unei neveste e cel mai anevoie lucru pe lumea asta şi poți arunca, la o adică, bănet cu sacul, fără să-ți atingi țelul. Eu vă ştiu strîns la pungă şi asta e piedica de care voiam să vă spui.

— Nimic mai uşor, se avîntă Ximen fără reținere. Fac tot ce-mi ceri, mătuşă !

— Dacă sînteți gata să cheltuiți bani, am în cap un plan grozav ca să vă aduc față în față.

Ximen Qing se arătă dornic să-l afle degrabă, însă bătrîna îl opri cu un zîmbet.

— S-a făcut tîrziu, Mărite Mandarin, e vremea să vă întoarceți acasă. Veniți dumneavoastră peste o jumătate de an sau, cel mai devreme, peste trei luni şi om mai sta atunci de vorbă !

— Nu-ți bate joc de mine, mătuşă ! se rugă Ximen. Fii bună şi fă-mi pe plac şi te voi răsplăti din belşug !

— Ha-ha-ha ! Da' pripit mai sînteți ! se bucură bătrîna Wang. Planul meu n-o fi el vrednic să intre în letopisețele de la Templul Regelui Wu Cheng, dar e mai bun decît ar fi fost în stare să-l pună la cale Sun Wu Kong ! [‡] El pregătea femei- soldați, pe cînd eu, una, şi

[*] Poet antic (247—300), renumit pentru frumusețea fizică şi inteligența remarcabilă.

[†] Dregător din dinastia Han' (206 î.e.n.—220 e.n.).

[‡] Mare strateg, personaj central din romanul „Călătorie spre Soare-

neînvățată. înşfac vreo opt, nouă din zece duşmani ! Mărite Mandarin, am să-ți împărtăşesc ce ştiu eu despre această nevastă. Ea se trage de jos, din oameni sărmani, dar are o minte isteață, cîntă frumos, face broderii elegante şi se pricepe la toate jocurile de pe lumea asta. Numele ei mic este Jin Lian, Lotus de Aur, şi este fiica lui Pan Cai, de lîngă Poarta de Miazănoapte. A fost vîndută de mică bogătaşului Zhang, în casa căruia a învățat muzică. După ce a îmbă- trînit, bogătaşul a dat-o pe gratis lui Wu Da, care a luat-o de soție. Femeia nu prea trece dincolo de pragul porții şi, cînd n-am treabă, mă duc să mai schimb cîte o vorbă cu ea. La rîndul ei, cînd se ivesc treburi grabnice în gospodărie, mă cheamă să-i dau o mînă de ajutor şi nu mă scoate din „mătuşă". De vreo cîteva zile, Wu Da s-a apucat să plece de acasă din zori. Dacă vreți să purcedeți la atac, Mărite Mandarin, cumpărați cîte o bucată de mătase albastră şi albă, din aceea plină, o alta de mătase subțire de culoare albă şi vreo două materiale de bumbac şi aduceți-mi-le mie. Eu o să merg la ea să-i cer cu împrumut un calendar, ca să-mi aflu o zi norocoasă în care croitorul ce l-oi găsi să-mi facă niscai veşminte. Dacă o să-mi aleagă ziua, dar n-o să spună că mi le coase cu mîna ei, nu e nimic de făcut. Dacă, din contră, femeia o să se arate binevoitoare şi n-o să mă lase să-mi tocmesc un croitor, e semn sigur că ăl dinții pas a fost pus. Atunci o s-o rog să mi le coasă chiar ea, dar aici, la mine. Asta e al doilea pas. Dacă îmi stă şi la vremea prînzului, eu o să prepar bucate, băuturi şi dulciuri alese, însă de-o fi să nu primească şi să vrea să plece acasă pentru masă. e totul pierdut ! De o să iasă pe gîndul meu, iată şi al treilea pas izbîndit. în ziua aia nu care cumva să picați în bătătura mea şi nici măcar în următoarea. Abia în ziua de-a treia, pe la nămiază, să dați pe la mine, aşa, ca din întîmplare, gătit nevoie mare. Tuşiți o dată şi mă strigați din drum : „Cum se face că nu v-am văzut de atîta vreme, mătuşă ? Aş avea chef să beau un ceai !“ La vorbele astea am să ies afară şi am să vă poftesc în ceainărie. Dar dacă, dînd cu ochii de cinstita voastră față, femeia o să se scoale şi o să fugă, vă-nchipuiți că o să-mi stea-n puteri s-o țin în loc ? Atunci, gata, totul s-a dus pe apa sîmbe- tei ! Dacă însă ea nu se sinchiseşte cîtuşi de puțin, am mai cîş- tigat un pas înainte. Ei, o să ne aşezăm frumuşel şi eu o să cuvîntez către ea : „Dumnealui este preacinstita persoană care mi-a dat în dar mătasea. Nici cu gîndul nu gîndeşti cît îi sînt de îndatorată !“ O să înşir mai multe despre inima voastră largă, oi vedea eu ce-o să-mi vină în minte. Dumneavoastră să nu pierdeți prilejul de a-i lăuda măiestria cusăturii şi de-o fi ca ea să nu vă bage în seamă, am încheiat-o cu socotelile noastre. Dacă însă deschide gura şi se prinde la vorbă, înseamnă că am făcut şi cel de al cincilea pas. Atunci o să mă amestec eu : „Ce suflet bun ai, vecină, să te apuci să-mi coşi hainele ! Iacătă-vă

apune" de Wu Chengen.

pe amîndoi îngrijindu-vă de o bătrînă : unul cheltuie bani şi şi altul năduşeşte. Acum, că am convins-o pe vecină să vină la mine, poate ne trataţi cu ceva, Mărite Mandarin !“ Dumneavoastră scoateţi banii şi mă rugaţi să cumpăr cele trebuincioase. Dacă în clipa asta ea vrea să plece, eu cum s-o opresc? Gata, am pus capăt la toate. Dar dacă, dimpotrivă, ea nici nu se clinteşte, treaba e ca şi făcută. O să iau banii şi, din pragul uşii, o să-i zic : „Eşti atît de bună, vecină, să-i ţii de urît acestui domn ?" Dacă se ridică, e de rău, dar dacă rămîne locului, ne-am ales cu încă un pas. Am să mă întorc degrabă, cu tirgu- ielile. am să aştern masa şi o s-o chem întîi pe ea : „Lasă puţin lucrul, vecină, şi vino să bem un păhărel, în sănătatea acestui bărbat". De s-o nimeri s-o apuce frica să şadă la o astfel de masă şi-şi ia tălpăşiţa, n-avem încotro. Se poate şi să zică din gură nu, dar nici gînd să se retragă şi atunci e numai bine, am ciştigat al optulea pas. O lăsăm să bea bine şi, mai înainte ca ea să aducă vorba de plecare, o să vă amintesc că băutura e pe sfîrşite şi o să vă îndemn să mai daţi un rînd. Dumneavoastră mă veţi ruga să mai cumpăr, pe lîngă băutură, şi ceva fructe şi îmi veţi da bani pentru toate. Eu o să vă îndeplinesc dorinţa şi o să ferec poarta, încuindu-vă pe amîndoi înăuntru. Dacă ea o să sară de pe locul ei, cum că nu mai poate cu nici un preţ zăbovi, nu mai e nici o nădejde. Dar dacă nu arată nici un semn de grabă, am făcut şi al nouălea pas, adică o să fim la un pas de fericire. Numai că ăsta e pasul cel mai greu de înfăptuit. O să rămîneţi cu ea în casă, Mărite Mandarin, şi o să fie nevoie să-i şoptiţi vorbe dulci. Să nu care cumva să vă purtaţi grosolan, să treceţi la atac şi să puneţi mîna pe ea, că daţi peste cap totul şi vina o să fie numai a voastră ! Mai întîi o să răsturnaţi jos de pe masă, cu mîneca robei, ca din nebăgare de

seamă, beţişoarele * şi cînd o să le culegeţi de acolo, o ciupiţi uşor de picior. Trag nădejde să nu se supere şi să nu ajungă să vă certe, sculîndu-se mînioasă în picioare, că altfel oricît aş îmbuna-o eu, treaba e ca şi stricată. însă se poate să nu sufle nici un cuvinţel şi atunci înseamnă că v-a căzut în plasă. Ei bine, Mare Mandarin, cum mă veţi răsplăti pentru planul ăsta al meu, gîndit de-a fir a păr ? Sînt zece paşi, cu toul.

Ximen Qing ascultă fremătînd de bucurie vorbele femeii şi spuse :

— Cu toate că nu pare adus de la Templul Ling Yan, planul tău, mătuşico, nu e rău deloc !

* *Shuang Jin,* două beţişoare din lemn, fildeş sau argint, lungi de 25—30 cm, folosite în acelaşi scop ca şi furculiţa.

— N-o să vă faceți că uitați de cei zece *liang* de argint ?
. - Odată ce izbutesc să pun o coajă de mandarină în gură,
nu pot să uit de lacul Dongting. Dar cînd pui planul în faptă, mătuşă ?

— Acum mergeți liniştit acasă. Eu o să trec chiar astăzi pe la ea, pentru calendar, înainte de întoarcsrea lui Wu Da şi o să caut s-o cîştig de partea mea. Trimiteți-mi cît mai degrabă materialele făgăduite, să nu pierdem timpul de pomană !

— E doar în interesul meu, mătuşă, cum o să pierd aşa ceva din vedere ?

Ximen Qing îşi luă rămas bun de la bătrîna Wang. De la ceainărie o porni întins şi cumpără cele trei mătăsuri şi materiale de bumbac curat ca apa, apoi îi ceru lui Dai An să le ducă patroanei. Aceasta le primi cu brațele deschise şi lăsă sluga să plece.

îndată ce se află în mîini cu materialele, bătrîna se furişă pe poarta din spate şi merse țintă acasă la Wu Da. Lotus de Aur o primi cum se cuvine, invitînd-o în odăile de sus, să mai stea de vorbă.

— N-ai mai dat pe la sărăcia mea de prăvălie să bei un ceai! se prefăcu bătrîna că o dojeneşte.

— Sînt cam supărată de la o vreme, se scuză tînăra femeie, şi n-am mai ieşit.

— Iată de ce am venit, îşi urmă bătrîna Wang planul. Ştiu că aveți în casă un calendar şi te-aş ruga să mi-1 împrumuți puțin, fiindcă aş vrea să aleg o zi norocoasă pentru un croitor.

— Ce-ai de gînd să-ți faci ?

— Bolile şi belelele îmi dau tîrcoale în ultimii ani, bătrînă sînt, fiu-miu mi-e pe unde nici nu-i ştiu de urmă şi tare mă

tem că o să mi se întîmple să ajung mai sus decît munții cei înalți şi mai jos decît apele cele mai adînci.

— Da' ce-i cu băiatul matale ?

— A plecat la drum cu un negustor şi uite că nu mai am nici un semn, de atîta amar de vreme. Mă tot gîndesc la el, zi şi noapte.

— Cîți ani are băiatul ?

— Şaptesprezece ani.

— Şi de ce nu-i găseşti o nevastă ? Ai lua-o sub acoperişul tău şi ți-ar trece zilele mai uşor.

— Drept e ce-mi spui. Stau singură-cuc în casă şi apoi parcă tot ar fi mai bine cu o noră. Cînd s-o întoarce fi-miu, o să-l leg de o soață şi gata ! Aşa, uite-mă o biată babă, vai şi vai, dacă ai şti cît mai tuşesc, noapte şi zi, şi în ce chinuri mă zgudui uneori de mi-e groază că mă rup în bucățele, iar de dormit deloc nu pot. De-aia mi-am şi zis că n-ar fi rău să-mi fac singură veşmîntul de înmormîntare. Am avut şi ceva noroc că un om bogat, care şi-a făcut obiceiul de a lua ceaiul la mine în prăvălie, văzîndu-mă doborîtă de boală, mi-a cumpărat şi mătase şi albitură de bumbac. Mă ştie de mult. Pe mine mă chema cînd i se îmbolnăvea cineva în casă şi tot pe mîna mea se lăsa cînd avea nevoie de slujnice sau de vreo concubină. Materialele de care îți zisei stau la mine, necusute, de mai bine de un an. Mi-o fi venit vremea, că anul ăsta nu mă simt deloc în apele mele, apoi avem şi o lună în plus *, iar prea ținută de treburi nu sînt şi, ce m-am gîndit, ia să mă-ngrijesc eu să mi le fac ! Dar ce crezi, croitorii sînt şi ei luați cu ale lor şi nu mai văd cum o să mă descurc !

— Mi-e teamă că nu mă prea pricep, spuse Lotus de Aur, zîmbind, altfel, săraca de mine, n-am cine ştie ce treabă şi ți le-aş lucra eu.

Bătrîna rîse, sigură pe ea.

— Dacă te-ai apuca de ele, cu mîna ta de aur, apoi sînt încredințată că şi moartă oi fi împăcată ! Am eu ştire prea bine că eşti o cusătoreasă neîntrecută, dar nu cutezam să te rog !

— De ce nu le-aş coase ? Acum, că ți-am făgăduit, mă voi pune pe lucru. Ia calendarul şi cere-i cuiva să-ți aleagă o zi cît mai prielnică pentru a începe munca.

— Crezi cumva .că nu ştiu şi că ai citit toate cărțile vechi de poezie şi de teatru ? Ce rost are să mai umblu pe la altcineva?

Lotus de Aur se bucură.

— N-am mai studiat de copilă, se lăsă ea cu greu.

— Bine, bine, eu, oricum, îți sînt îndatorată.

Lotus de Aur luă calendarul în mînă, îl răsfoi şi spuse :

* *Runyue,* lună intercalată. Calendarul lunar stabileşte lunile după fazele lunare, iar diferența de IIV4 zile între anul lunar şi anul solar este compensată prin introducerea, la trei ani, a lunii a treisprezecea, numită runyue, lună intercalată.

- - Mîine e zi rea şi nici poimîine nu e bună. Abia de răs- poimîine e îngăduit să te apuci de treburi noi.

Bătrîna Wang îi luă calendarul şi îl agăţă la loc pe perete, lămurind-o :

— Eu zic că dacă ai de gînd să mă ajuţi, tu o să fii norocul meu şi n-am nevoie de nici o alegere ! Am mai întrebat pe cineva şi mi-a spus că mîine e zi rea. Dar mie nici că-mi pasă !

— Pentru haine de înmormîntare e chiar mai bine să alegi o zi neprielnică, adăugă tînăra femeie.

— De vreme ce te învoieşti, vino mîine la mine, că avem mai mult loc.

— De ce nu aduci materialele aici ? se miră Lotus de Aur.

— îmi place să te văd lucrînd şi n-aş vrea să las casa singură, replică ea.

— Dacă-i pe-aşa, o să vin mîine, numaidecît după prima masă.

Bătrîna mulţumi din inimă, coborî şi se întoarse acasă. Seara, trimise vorbă lui Ximen Qing ca a treia zi să treacă negreşit pe la ceainărie. Noaptea se scurse în linişte.

A doua zi, în zori, bătrîna Wang făcu curat şi rîndui casa, pregăti ace şi aţă, fierse apă pentru ceai şi îşi aşteptă vizitatoarea. După ce Wu Da luă masa de dimineaţă şi ieşi cu cobiliţa pe umăr, nevastă-sa trase storurile la ferestre, o povăţui pe Iasomia să aibă grijă de casă şi trecu, prin uşa din dos, la vecina Wang. Bătrîna se arătă nespus de bucuroasă, o invită pe tînăra nevastă să se aşeze cît mai în voie şi îi prepară pe loc un ceai tare, din nuci şi seminţe de pin, dîndu-i-1 să-l bea. După ce curăţă masa şi aduse materialele, Lotus de Aur îi luă măsurile, făcu croiala şi se apucă de cusut. Bătrîna stătea alături, pri- vind-o, şi nu mai contenea cu laudele :

— Ce pricepută eşti ! Am trăit aproape şaptezeci de ani, dar n-am avut fericirea să întîlnesc o meşteră mai mare. Degetele tale sînt o minune, nu alta !

Pe la ora prînzului, bătrîna pregăti de mîncare şi de băut şi o pofti pe tînăra sa vecină la masă. După-amiază, Lotus de Aur cusu pînă se înseră, strînse lucrurile cu grijă şi se înapoie la ea. Chiar atunci intră şi Wu Da, cu coşurile sale şi nevasta se

grăbi să tragă obloanele la ferestre. Observînd roşeaţa din obrazul femeii, Wu Da se bucură.

— Ai fost undeva ?

— M-a rugat vecina să-i cos hainele de înmormîntare. Prîn- zul l-am luat la ea.

— E bine că o ajuţi, dar nu mai mînca de la ea. Acum e rîndul nostru să facem cinste. Mîine, cînd te duci să coşi. ia ceva bani la tine şi plăteşte tu prînzul. E o vorbă că ruda cea mai apropiată nu face cît un vecin de treabă. Să nu-şi piardă bunele sentimente pe care le are faţă de noi. Dacă nu te lasă să o ospătezi tu, atunci ia lucrul la noi acasă.

Nevasta nu zise nimic şi seara trecu în linişte.

A doua zi, după gustarea de dimineaţă, imediat ce Wu Da îşi agăţă coşurile de cobiliţă şi plecă, bătrîna Wang se ivi să o ia la ea pe Lotus de Aur. Aceasta o urmă, scoase lucrul şi începu să coasă, în vreme ce bătrîna Wang puse de ceai. Spre prînz, tînăra nevastă scoase din mîneca largă a veşmîntului său trei sute de bănuţi de aramă şi i se adresă gazdei :

— Mătuşico, ia banii ăştia şi cumpără ceva de-ale gurii.

— Vai de mine ! De unde şi pînă unde una ca asta ? Baba te-a chemat la ea să-i munceşti şi tot tu să cheltui bani ? Dacă aş primi, aş înghiţi cu noduri !

— Bărbatul meu m-a sfătuit, spuse Lotus ca o scuză. Dacă mă consideri o străină, mi-a zis să-ţi lucrez acasă la noi.

— Bărbatul tău pune preţ pe lucruri de nimic ! Dar dacă ţii morţiş, uite, iau banii !

De teamă să nu-i fie dat planul peste cap, bătrîna mai puse ceva bani de la ea şi plecă să cumpere mîncare şi băutură din cele mai alese, pentru a întinde o masă pe cinste.

Acum, luaţi aminte, dragi cititori * : nici o femeie pe lumea aceasta, oricît de inteligentă ar fi ea, nu este în stare să reziste în faţa unor mici nimicuri şi nouă din zece se vor lăsa prinse în plasă !

Bătrîna, după ce aranjă pe masă băutura de preţ, felurile de bucate de soi şi dulciurile, o îndemnă pe Lotus de Aur să ospăteze cu ea. Apoi lucrară şi, spre seară, bătrîna slobozi din nou o mulţime de vorbe linguşitoare în semn de recunoştinţă.

Nu vom intra în toate amănuntele. în cea de a treia zi, cum îl văzu pe Wu Da pornind în oraş, bătrîna Wang îşi făcu apariţia pe intrarea din dos a curţii, strigînd mieros :

— Baba e iar la pragul tău, vecină !

— Vin îndată ! răspunse de la catul de sus Lotus de Aur.

Plecară împreună, Lotus de Aur întinse lucrul, iar bătrîna

* *Kan guan ting shuo,* expresie frecventă în romanele clasice, preluată din formulele povestitorilor din vechime : „Ascultaţi-mă cu atenţie".

Wang turnă ceaiul. Se înţelege că au lucrat ca şi de celelalte două dăţi pînă la ora prînzului.

Ximen Qing aşteptase ca pe jeratic cea de a treia zi. Se îmbrăcase îngrijit, alegîndu-şi o robă elegantă şi pălărie nouă, luase cu el trei sau cinci *liang* de argint şi, fluturînd evantaiul pictat, placat în aur, o apucase agale spre cartierul apusean al oraşului. Ajuns în faţa ceainăriei, tuşi şi apoi strigă :

— Nu ne-am văzut de multă vreme, mătuşă Wang !

— Cine mă cheamă ? se chiori patroana prin deschizătura uşii.

— Eu sînt !

Bătrîna ieşi, holbîndu-se la drumeţ, apoi izbucni în rîs :

— Mă miram eu cine putea să fie ! Aţi căzut taman bine, Mărite Mandarin. Poftim înăuntru ! zise bătrîna şi îl trase de mînecă după ea. Dumnealui este dregătorul cel cu inimă bună care mi-a cumpărat mătasea, i-1 prezentă ea lui Lotus de Aur.

Ximen Qing rămase cu privirea pironită la tînăra nevastă, la părul ei învolburat, ca norii pe timp de furtună, la buzele ei aprinse, de culoarea rubinului, şi la chipul proaspăt şi fraged ca primăvara. Lotus de Aur era înveşmîntată într-o bluză albă şi o fustă de culoarea piersicii coapte. în sus purta un pieptar albastru-închis. Cînd îl văzu, îşi coborî ochii în pămînt.

Ximen Qing se apropie de ea şi o salută pînă la pămînt. Femeia lăsă lucrul din mînă şi făcu o plecăciune şi mai adîncă.

— Cu greu aş fi găsit asemenea materiale de calitate, cum mi-aţi dăruit dumneavoastră, Mărite Mandarin. Le-am ţinut în casă un an şi mai bine înainte de a le croi. Acum îi sînt îndatorată acestei vecine, care a primit de bunăvoie să mi le coasă. E neîntrecută la cusut şi broderie, lucrează minunat şi strîns, ca puţini meşteri. Vino aici şi priveşte, Mărite Mandarin !

Ximen Qing luă lucrul în mînă şi, mut de admiraţie, îngăimă:

— Doamna aici de faţă coase atît de frumos, de parcă ar fi o zeiţă !

— Rîdeţi de mine, domnule, şopti Lotus de Aur, coborînd iar privirile.

— îmi vine greu, dar aş îndrăzni să te întreb, mătuşico,. a cui nevastă este această doamnă ?

— Nu ghiciţi ?

— Cum aş putea ghici ?

— Vă rog să-mi onoraţi casa şi să luaţi loc, Mărite Mandarin ! Vă voi spune îndată.

Ximen Qing se aşeză în faţa tinerei neveste.

— Vă amintiţi că, într-o bună zi, cînd aţi trecut pe strada noastră, v-a căzut din senin ceva în cap ?

— Oh, aşadar, iată cine m-a lovit atunci ; dar asta nu lămureşte a cui nevastă este tînăra doamnă.

— Nepriceputa de mine, v-am pricinuit atunci o lovitură, din lipsa

mea de îndemînare, spuse Lotus de Aur, cu un zîmbet, înclinîndu-se. Vă rog să nu fiţi supărat!

— Cum aş îndrăzni ? se repezi Ximen.

— Ei, ce mai încolo şi încoace, ea este vecina mea şi nevasta lui Wu Da.

— Acum înţeleg.

Atunci bătrîna Wang se întoarse către Lotus de Aur.

— Ştiţi cine este acest domn, vecină ? o întrebă.

— Nu, veni răspunsul.

— Acest mandarin este unul dintre oamenii de vază ai judeţului, bun prieten cu magistratul, şi se numeşte Marele Mandarin Ximen. Are acasă zece mii * de şiraguri de arginţi şi este proprietarul farmaciei de lîngă *Yamen*. La el. aurul stă grămezi peste grămezi învîrfuite pînă la Steaua Polară, iar orezul putrezeşte în hambare. în casa lui, tot ce e galben e din aur, ce este alb e făcut din argint, iar ce este rotund este înfrumuseţat cu perle din mare ; peste tot briliantele îţi iau ochii, iar coarnele de rinocer şi colţii de fildeş te uimesc. Eu i-am peţit nevasta, pe fiica căpitanului Wu, o femeie sclipitoare. Apoi se întoarse spre Ximen Qing : De ce n-aţi mai trecut pe la mine să beţi cîte un ceai ?

— Zile întregi am fost prins cu măritişul fetei mele şi n-am mai avut vreme.

— Cu cine se mărită ? De ce nu m-aţi luat pe mine peţitoare ?

— O dau după o rudă a generalului Yang, comandantul trupelor împărăteşti din capitală. Tînărul se numeşte Chen Jingji şi are numai şaptesprezece ani, e încă învăţăcel. Să nu-mi bagi vină că n-am apelat la serviciile dumitale. Ei au trimis o femeie, Wen, după acte, şi cum nu mai era mare lucru de făcut, am folosit-o şi noi pe Xue, florăreasa casei. Au aranjat amîndouă totul. în curînd vom organiza o mică petrecere pentru fiica mea şi, dacă poţi veni, te invit cu multă plăcere, mătuşă.

— Glumeşti, Mărite Mandarin ! Peţitoarele sînt nişte căţele ordinare. Dacă au pus totul la cale între ele, fără să-mi ceară vreun sfat, acum, cînd mîncarea aşteaptă să fie mîncată, ce rost are să-mi bag botul şi eu ? Vorba veche : Cei din aceeaşi branşă se păruiesc de cît se preţuiesc ! O să stau deoparte pînă ce fata păşeşte pragul porţii şi abia atunci o să trec şi eu într-o zi cu nişte daruri. Asta-i tot ce mai pot să fac, să nu zic că am rămas cu totul pe dinafară.

Cei doi au urmat să tăifăsuiască în felul acesta, bătrîna lău- dîndu-1 peste măsură pe Ximen Qing, iar bărbatul răspunzîn- du-i cum îi venea la îndemînă. Cu privirile plecate, Lotus de Aur a cusut mai departe la lucrul său de mînă.

* Sens de : o mulţime.

Capitolul IV

Ximen Qing băgase de seamă valul de pasiune care o cuprinsese pe Lotus de Aur şi îi părea rău că nu putea fi a lui chiar în momentul acela. Bătrîna Wang merse şi aduse două ceşti cu ceai. îi oferi una lui Ximen şi alta vecinei, îndemnînd-o :

— Bea o ceaşcă de ceai împreună cu binefăcătorul meu, vecină.

Tînăra femeie furişă cîteva ocheade spre străin şi îşi trecu mîna peste faţă. De acum, Ximen Qing fu sigur că deja cîştigase cinci puncte. Obiceiul pămîntului este că ceaiul apropie oamenii, iar băutura îi uneşte.

— Dacă n-aţi fi venit din întîmplare, Mărite Mandarin, n-aş fi cutezat să vă chem eu însămi. Primul noroc a fost că aţi trecut pe la mine şi al doilea că aţi ales momentul potrivit. Ştiţi proverbul : un oaspete nu stinghereşte două gazde. Dumneavoastră aţi cumpărat mătasea, vecina mea se speteşte cu lucrul - iată adevăratele gazde ! Dacă drumurile nu vi s-ar fi încrucişat, cine ştie dacă aş fi izbutit s-o aduc aici pe această nevastă. Fiţi gazdă în locui meu, Mărite Mandarin, şi oferiţi nişte bani să cumpăr cele de trebuinţă pentru un ospăţ pe cinste cu tînăra nevastă ! -

— Bietul de mine, nici nu ştiu dacă am luat vreun ban de-acasă.

Se scotoci în mîneca largă a robei, scoase un *liang,* pe care îl întinse bătrînei Wang, cerîndu-i să-l cheltuiască pe ce-o şti şi-o vrea.

— Nu pot primi ! îngăimă tînăra nevastă, însă nu se clinti de unde stătea.

Bătrîna Wang apucă banii şi o porni spre ieşire.

— Scumpa mea vecină, spuse din prag, ai atîta bunătate şi ţine-i de urît acestui domn pînă mă întorc.

— Bine, fie ! se învoi Lotus de Aur şi rămase cu el.

Bătrîna plecă, lăsîndu-i împreună pe Ximen Qing şi pe Lotus de Aur în casa sa. Bărbatul o sorbea din ochi pe tînăra nevastă. Ea îl privea pe furiş, din cînd în cînd prefăcîndu-se preocupată de lucru. Destul de curînd, proprietăreasa se întoarse cu o gîscă gata preparată, raţă prăjită, mai multe soiuri de carne, peşte şi fructe scumpe, delicate. Aranjă bucatele pe platouri întinse şi le orîndui pe masă.

— Opreşte lucrul, vecină, strigă baba, să ne ospătăm un pic.

— Ospătează-te dumneata cu Marele Mandarin, din partea mea nu se cade, răspunse Lotus de Aur.

— Masa este dată în cinstea ta, cum poţi zice una ca asta ? se supără bătrîna, aşezîndu-le tacîmuri în faţă.

— Mătuşico, rosti Ximen, după ce băutura fu turnată fiecăruia în parte, o rugaţi pe această tinără doamnă să bea cu mine cîteva pahare ?

— Umila mea persoană nu rezistă la băutură, se scuză Lotus de Aur şi mulţumi pentru poftire.

— Ba eu ştiu că ţii la băut, nu se lăsă bătrîna Wang:

Atunci Lotus de Aur ridică paharul şi închină spre ceilalţi,

urîndu-le fericire înmiită.

Ximen Qing luă bețişoarele în mînă.

— Mătuşico, spuse, roagă din partea mea pe această tînără doamnă să guste măcar din bucate.

Bătrîna alese cîteva bucăți şi le puse în farfuria vecinei. După ce goliră trei rînduri de pahare, după datină, bătrîna ieşi să mai încălzească băutura.

— Mi-e greu să întreb, cîte primăveri are doamna ?

— Douăzeci şi cinci, răspunse Lotus de Aur, plecînd privirile.

— Aveți vîrsta doamnei mele. Şi ea e născută în anul care stă sub auspiciile dragonului, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta.

— Comparați cerul cu pămîntul, strivindu-mă !

— Vecina mea este plină de calități. Deşteaptă, subțire, coase şi brodează ca nimeni alta şi, pe deasupra, ştie despre toate şcolile filosofice şi scrie frumos, o lăudă baba, aflată în odaia alăturată, pe Lotus de Aur.

— Unde aş putea afla şi eu una ca ea ? se văicări Ximen.

— Să nu cumva să cad în păcat, Mărite Mandarin, interveni bătrîna, întorcîndu-se cu băutură fierbinte. Dar din toate femeile de sub acoperişul vostru, nu e una care să-i fie pe potrivă!

— Chiar aşa stau lucrurile, întări bărbatul, şi ar fi încă multe de spus. Soarta a fost nemiloasă cu mine şi nu mi-a scos în cale o asemenea minune.

— Prima dumneavoastră nevastă a fost o femeie rară ! oftă baba.

— Nici un cuvînt mai mult, te rog, ceru Ximen. Dacă ar mai trăi, lucrurile ar fi altfel. Casa îmi e acum fără stăpînă şi de aceea toate merg de-a-ndăratelea. Am trei, sau cinci, sau şapte oameni în subordine, pe care îi hrănesc, dar care nu-şi văd de îndatoririle lor.

— Am şi uitat, se văită bătrîna. Oare de cîți ani sînteți fără nevastă ?

— îmi vine greu să vorbesc despre acest lucru. Prima nevastă se chema Chen şi cu toate că se trăgea din oameni umili, era cum nu se poate mai înzestrată. Se îngrijea de toate în gospodărie. Din nefericire, s-a prăpădit, uite, de trei ani de zile. Anul acesta mi-am luat o nouă soață, dar e cam bolnăvicioasă şi nu se ocupă aproape de nimic, iar treburile casei merg alandala. Din această cauză, îmi iau mereu lumea în cap, fiindcă ori de'cîte ori sînt între ai mei îmi ies din fire !

— Să ierte Marele Mandarin vorba proastă a ăstei nepricepute babe, dar nici întîia nevastă şi nici a pe care o țineți acu pe lîngă dumneavoastră nu aveau ele mîinile de aur ce le are tînăra vecină la lucrul cu acul şi-apăi nici nu se puteau lăuda cu atit vino-ncoa.

— Nici una din favoritele mele nu are ceva din înfățişarea acestei grațioase neveste.

— Dar ce mai ziceți de casa de pe strada Răsăritului ? De ce nu mă chemați acolo la o ceaşcă de ceai ?

— Te referi la cîntăreața Zhang, Primăvara încântătoare ? * Ea a fost doar o iubire trecătoare şi nu mă mai interesează cîtuşi de puțin.

— Fie, încuviință bătrîna. Dar legătura cu Delicata Li e de durată, n-aveți ce zice !

— Am dus-o acasă şi dacă o să-mi convină, s_ar putea s-o legitimez pe ea ca primă nevastă.

— Cu Zhuo Pierduta cum v-ați avut ? nu se lăsă bătrîna.

— Să nu mai vorbim de ea. Am luat-o şi pe ea în casă, am făcut-o a treia mea nevastă şi de curînd s-a îmbolnăvit subit şi a murit.

— Sărăcuț de sufletul ei ! Dar dacă aş găsi eu o femeie aşa ca vecina mea, să fie pe placul Marelui Mandarii^ şi v-aş căuta cu ea acasă, n-aş face o boroboață ?

— Nu mai am nici tată, nici mamă. îmi sînt propriul meu stăpîn. Cine s-ar împotrivi hotărîrii mele ?

— Am zis şi eu aşa, o vorbă-n vînt ! Unde aş putea să nimeresc o femeie după placul vostru ?

— Trebuie să fie una. îmi blestem soarta că n-am avut un dram de noroc la neveste !

Bătrîna Wang a urmat să pălăvrăgească astfel cu Ximen Qing, pentru o bună bucată de vreme.

— Am băut şi băut şi uite că iar am gătat băutura, exclamă bătrîna la un moment dat. Oare să mă reped să mai aduc o oală ?

Ximen Qing scormoni în pungă †. Mai avea trei-patru *liang* de argint, pe care îi întinse bătrînei.

— Ia-i, mătuşico, tîrguieşte ce e nevoie şi păstrează restul. Bătrîna mulțumi şi se ridică. Lotus de Aur lăsă ochii în jos,
rămînînd pe loc. Bătrîna luă banii şi porni spre uşă.

— Mă duc să cumpăr o ulcică de băutură, şopti bătrina cu fața numai zîmbet. Te rog, vecină, ține-i de urît acestui Mandarin. Dacă mai e ceva licoare pe fundul vasului; încălzeşte-o şi tumați-vă cîte un păhărel. O să merg taman pe strada Răsăritului. Acolo au băuturi foarte bune, dar druxnul o să-mi ia ceva timp !

Auzind vorbele bătrînei, Lotus de Aur îi zise sâ nu mai plece, fiindcă ea şi aşa nu mai poate bea.

— Oh, vecină ! Marele Mandarin nu-i un străin, iar tu nu faci nici un rău. De ce să-ți fie teamă să mai bei un păhărel cu el ?

Lotus susținu că nu mai bea, dair nu se urni din loc. Bătrîna trase uşa după ea şi o încuie pe dinafară, lăsîndu-j pe cei doi tineri înăuntru.

Râmaşi singuri, Lotus de Aur se ridică, trase scaunul mai într-o parte şi se aşeză la loc pe el, aruncînd spre bărbat priviri

* Xichun.

† *Qiedai,* săculeț de formă ovoidală.

furişe. Ximen stătea in fața ei, învăluind-o lacom cu privirea.

— Cred că am uitat să întreb care este cinstitul vostru nume ? se interesă el.

Femeia îşi puse capul in piept şi răspunse surîzînd :

— Mă cheamă Wu.

Ximen Qing se făcu a nu fi priceput.

— Tu, deci.

Tînăra nevastă întoarse capul spre el şi întrebă în glumă, cu voce murmurată :

— Să înțeleg că sînteți slab de auz ?

— Mda, uitasem. Te cheamă Wu, rîse Ximen, trecînd la un limbaj mai familiar. La noi, în Qinghe, sînt puține familii numite Wu. E unul care vinde plăcinte prin centru, Ding Cît o Şchioapă, pe el îl cheamă Wu. Wu Da, mi se pare. Sînteți neamuri ?

La auzul acestor cuvinte, femeia se înroşi toată.

— E soțul acestei sclave, şopti şi plecă iar capul, zîmbitoare ca mai înainte.

Ximen stătu multă vreme tăcut, dus pe gînduri. Chipul său nu exprima nici un sentiment.

— Nu ați greşit cu nimic. De ce aveți aerul că sînteți vinovat ?

— Mi-am zis că te-am supărat.

Ximen Qing vorbi multă vreme, de una, de alta, uneori mai răspicat, alteori abia auzit. Cu privirile plecate, Lotus de Aur îşi făcea de lucru cu poalele fustei, sucindu-le, îşi mototolea şi-şi muşca uşor cu dinții mînecile bluzei, trăgînd cu coada ochiului la el. La un moment dat, încălzindu-se, bărbatul îşi dezbrăcă roba din mătase verde.

— Te deranjez rugîndu-te să-mi aşezi roba aceasta pe pat ?

Dar femeia nu-1 luă în seamă, frămîntînd mai departe mîneca bluzei, apoi îi rîse în nas :

— Vă sînt cumva brațele neputincioase, de aveți nevoie de ajutorul altcuiva ?

— Dacă nu puteți face acest gest pentru neînsemnata mea persoană, o să mi-o pun singur deoparte.

întinse mîna peste masă, să aşeze roba pe pat şi, cu bună intenție, împinse jos un bețişor. Ca un făcut, bețişorul se rostogoli la picioarele tinerei neveste. Bărbatul turnă mai întîi de băut şi îi întinse femeii paharul plin, dar ea păru că nici nu-1 vede. Atunci el se arătă dornic să-i pună nişte legume în farfurie şi căută bețişoarele, dar unul era de negăsit. Lotus de Aur căută cu privirile pe podea şi împinse cu piciorul bețişorul de pe jos.

— Nu-i acesta ? rîse amuzată.

Ximen Qing se sculă, ocoli masa şi veni lîngă ea.

— Acesta e, confirmă, lăsîndu-se în genunchi, dar nu luă bețişorul, ci o ciupi de vîrful piciorului, vîrît în pantoful din pînzâ brodată.

— Am să strig, dacă te arăţi aşa de rău ! spuse ea, mai mult rîzînd.

— Ai milă de mine ! ceru el.

— Cum îndrăzneşti ? Am să te plesnesc peste faţă ! strigă ea.

— Prea bine ! acceptă. Dacă îmi voi găsi sfîrşitul sub loviturile tale, voi muri fericit.

Fără să-i mai lase timp să se împotrivească, bărbatul o prinse în braţe, o urcă în pat şi se întinse lîngă ea. Apoi se dezbrăcară, drăgostindu-se. Dar nu vom intra în amănunte.

Peste puţin, bătrîna Wang împinse uşa cu putere şi intră în casă, minunîndu-se, pocnindu-şi palmele, înciudată, de parcă nu-şi credea ochilor.

— Bun lucru mi-aţi mai făcut ! şopti.

Ximen Qing şi Lotus de Aur se speriară de-a binelea.

— Aşa, bravo ţie ! îi zise tinerei neveste. Te-am poftit la mine să-mi coşi hainele de înmormîntare, iar nu să-mi faci una ca asta ! Dacă află Wu Da, bărbatu-tău, o să cadă pe capul meu mai mare buclucul. Mai bine mă duc şi-i povestesc eu, cu gura mea, ce s-a întîmplat!

Şi se întoarse, dînd să plece, dar Lotus de Aur o prinse de şorţ. Cu faţa aprinsă de ruşine şi cu ochii în pămînt, abia în- găimă un cuvînt de scuză.

— Atunci să-mi făgăduiţi amîndoi că, începînd din ziulica asta, ori de cîte ori Wu Da o pleca de acasă, aveţi să vă întîlniţi aici. O să te chem uneori mai din vreme, vecină, alteori mai tîrziu. dar să nu care cumva să nu-mi vii, că atunci mă-nfăţişez drept lui Wu Da şi-i dezvălui totul !

Aflată într-o stare greu de descris, Lotus de Aur nu suflă o vorbă, dar baba îi dădu ghes.

— Ce-i cu tine de nu-mi răspunzi ?

— O să vin# şopti Lotus, înălţînd privirile spre ea.

— Mărite Ximen Qing, i se adresă apoi bărbatului bătrîna Wang, să nu care cumva să nu recunoaşteţi că nu au fost îndeplinite cele zece puncte. Şi nici să nu mă lipseşti de ce mi se cuvine. Dacă ai să-mi faci una ca astaj am să merg la Wu Da.

— Fii pe pace, n-am să uit, promise Ximen.

— Eu în zisele voastre nu pun crezămînt decît dacă vă daţi unul altuia cîte un zălog, care să fie mărturia adevăratelor voastre sentimente.

Ximen îşi smulse un ac de aur din păr şi i-1 prinse lui Lotus în pletele ei învolburate ca norii. Femeia şi-l scoase şi-l băgă în mîneca*

* Mînecile lungi ale veşmintelor chinezeşti tradiţionale erau prevăzute cu manşete late, adînci, servind, ca un fel de buzunare, la păstrarea diferitelor obiecte necesare asupra unei persoane : batistă, sticluţă de parfum, pungă cu bani şi altele.

hainei, de teamă să nu-1 observe Wu Da. Dar ea nu prea ştia ce să-i ofere în schimb bărbatului şi bătrîna Wang îi scormoni prin mînecă şi află acolo o năframă albă de Hangzhou, pe care i-o trecu lui Ximen. Băură împreună cîteva pahare. Ziua era pe sfîrşite.

— Eu trebuie să mă înapoiez la mine, spuse Lotus de Aur, ridicîndu-se.

Despărţindu-se de bătrîna Wang şi de Ximen, Lotus se furişă acasă pe uşa din dos şi merse direct să tragă obloanele. Chiar atunci Wu Da îşi făcu apariţia.

— A fost bine ? i se adresă bătrîna lui Ximen, cînd rămaseră singuri.

— Nemaipomenit ! îţi sînt recunoscător, mătuşă !

— N-o să uitaţi ce mi se cuvine ? insistă ea.

— Cum ajung acasă, pun pe cineva să vină cu arginţii, promise bărbatul.

— Ochii mei zăresc steagurile victoriei şi urechile-mi aud veşti grozave. Trag nădejde să-mi trimiteţi banii înainte de-a mă afla ţeapănă pe năsălie.

Ximen nu-şi mai încăpea în fire de bucurie. Văzînd că strada e pustie, îşi trase un văl peste ochi şi se îndepărtă în grabă. Ne vom opri şi noi aici.

Începînd din ziua aceea, Lotus de Aur se strecura în fiecare zi în casa bătrînei Wang şi petrecea acolo cu Marele Mandarin. Din bătrîni e zicala : Veştile bune nu ajung să treacă nici pragul, pe cînd cele rele se răspîndesc ca vîntul pe mii de Ii *. In doar două săptămîni toţi vecinii aflaseră întreaga tărăşenie, numai Wu Da nu bănuia nimic.

Aici, firul poveştii se despică în două.

In oraş trăia un copilandru de vreo cincisprezece-şaisprezece ani, pe numele de familie Qiao. Se născuse la Yunzhou şi pentru că tatăl său fusese unul dintre oamenii garnizoanei militare de acolo, i se spusese Yunge †. Acum îşi ducea traiul împreună cu bătrînul său tată. De la o vîrstă crudă flăcăiandrul se arătase fără pereche de isteţ şi descurcăreţ şi vindea fructe proaspete prin cîrciumile din preajma Yamen-ului Ximen Qing însuşi îi dădea deseori, de la el, ceva bănuţi. Intr-o zi, băiatul îşi umplu panerul cu pere-zăpadă ‡ şi se apucă să-i afle urma Marelui Mandarin.

— Yunge, dacă îl cauţi pe Ximen, ai putea să-l întrebi pe oricine dintre noi unde e vîrît, se auzi strigat dintr-un grup de flecari.

* 1 *li* — unitate de măsură pentru lungime, echivalând cu */₂ km. Alte unităţi de măsură de lungime folosite în text: 1 *zhang,* 3,33 m | 1 *chi,* 0,33 m ; 1 cub, 3,33 cm ; 1 *fen,* */j cm.

† Băiatul din Yunzhou. Se pronunţă : Un-că.

‡ *Xueli,* pere-zăpadă, numite astfel pentru miezul lor alb.

— Şi dacă am să te rog cu dinadinsul să-mi spui dumneata, unchiule ? îndrăzni băiatul.

— Bagă la cap, ţîncule ! Ximen al tău e în mare dragoste cu nevasta lui Wu Da, plăcintarul, şi aleargă zi de zi pe strada Apusului, la ceainăria babei Wang. Pun rămăşag că şi acum tot acolo e. Tu eşti copil şi poţi intra în casă, oricum nu-ţi ţine nimeni calea.

La aceste cuvinte, băiatul mulţumi, ridică panerul încărcat cu pere şi o porni iute la drum, năvălind ca vîrtejul peste bătrîna Wang.

Aceasta era aşezată pe un scăunel, chiar în uşă şi torcea. Yunge lăsă jos panerul, se uită la ea şi o salută cuviincios.

— Ce treabă te aduce pe la mine, Yunge ? întrebă femeia.

— Am nevoie de Marele Mandarin, ca să-mi dea treizeci sau cincizeci de bănuţi, pentru hrana lui taică-meu.

— Care Mare Mandarin ? se minună bătrîna.

— Las' că ştii matale prea bine de cine zic eu. Omul ăla.

— Bine-bine, dar omul ăla, Mare Mandarin, sau cine o fi el, are un nume, nu ?

— Numele lui e alcătuit din două semne.

— Ce semne ?

— Văd că-ţi arde de glume ! Eu am două vorbe pentru Marele Mandarin Ximen.

Băiatul dădu să treacă dincolo de prag, dar bătrîna îl opri :

— Unde te duci, maimuţoiule ? Cum dai buzna în casa oamenilor ?

— Intru numai să arunc o privire şi plec.

— Stai, putoare mică, ce să caute Ximen al tău la mine în casă ?

— Nu te lăcomi să te înfrupţi doar matale, lasă-mi şi mie ce pică, măcar ! Ştiu tot !

— Ce ştii, mă, pungaşule ? îl ocări bătrîna.

— Cine vorbeşte ! Iapa care dă cu copita să toace zarzavatul din oală ! Nu laşi să-ţi scurgă nici zeama. Cînd o să-i zic de trebişoară, vedem noi atunci ce mutră o să facă nea plă- cintarul !

Auzindu-1, bătrîna simţi că-i crapă fierea în ea. Un val de mînie îi încleştă inima.

— Mă scîrnăvie, maimuţoiule, ce cauţi aici să-mi murdăreşti casa ?

— Oi fi eu maimuţoi, dară dumneata eşti o codoaşă bătrînă !

Bătrîna îşi înfipse mîna în el şi-l plesni de două ori peste cap.

— De ce dai în mine ? ţipă băiatul.

— Mă pungaşule şi hoţule, mai ai şi glas ? Acu îţi rup urechile !

— N-ai ce face, scorpion veninos, de te dai la mine ?

Dar bătrîna Wang nu-1 mai ascultă şi cărîndu-i la pumni peste cap, îl împinse pînă în stradă, unde azvîrli cu panerul cu pere după el. Fructele se revărsară pe jos şi se rostogoliră cîte patru aici, cinci colo, pe tot mijlocul străzii. Băiatului nu-i mai rămase decît să blesteme, să bocească şi să se apuce să-şi strîngâ perele din drum.

— Stai, tu, stai, scorpie bătrînă, îngăimă el printre sughiţuri,

arătînd cu degetul spre ceainărie, să nu-mi zici mie pe nume dacă n-o să te dau de gol şi o să te trezeşti cu şandramaua ta la pămînt, ca să te saturi de bani.

Băiatul îşi luă coşul şi o zbughi pe străzi, în căutarea lui Wu Da.

Capitolul V

Cu inima clocotind de furie şi de neputinţă, Yunge făcu vreo două ocoluri şi se pomeni faţă în faţă cu Wu Da care îşi ducea coşurile cu plăcinte pe umeri, îndreptîndu-se spre casă. Băiatul se opri locului şi strigă de departe :

— De cînd nu te-am mai văzut, te-ai pus pe trai bun.

— Ce-ţi veni, piciule, protestă Wu Da. lăsînd jos cobiliţa

de pe umeri. Asta-i felul meu, de cînd mă ştiu. De ce zici că m-am pus pe trai bun ?

— Mai alatăieri am avut nevoie de nişte tărîţe şi n-am găsit nicăieri. Oamenii mi-au spus că numai la tine aş putea găsi.

— Cum să am eu tărîţe, de vreme ce nu cresc păsări ?

— Zici că n-ai, dar cum se face că te-ai rotunjit aşa grozav, ca un răţoi îndopat ? Dacă te ia unul şi te bufneşte la pămînt, nici că-ţi pasă. Poate să te fiarbă şi în ceaun şi tot nu-ţi topeşte pielea groasă.

— De ce mă iei peste picior, mă, pici nătîng ! Nevastă-mea n-a furat bărbatul nimănui şi atunci de ce-mi zici mie răţoi îndopat ?

— Nu, zău ! N-a furat bărbatul nimănui, ci pe-al cuiva anume !

— Ia vino tu cu mine ! răcni Wu Da, punînd mîna pe el.

— Pe mine mă poţi apuca, dar cum faci cu ăla !

— Spune-mi cine e, frăţioare. şi-ţi dau astea zece plăcinte.

— Ce să fac cu ele ? Pofteşte-mă într-o crîşmă să bem ceva şi-ţi spui tot ce ştiu.

— Dacă eşti în stare să bei, hai cu mine !

Wu Da săltă cobiliţa pe umeri şi îl conduse pe Yunge într-o circiumă. Acolo, puse coşurile jos, scoase cîteva plăcinte, porunci cîteva soiuri de bucate şi o ulcea cu băutură, îndemnîn- du-şi invitatul să se ospăteze.

— Să-mi spui tot ce ştii, frăţioare ! îl îndemnă el.

— Ce atîta zor nevoie mare ? Ingăduie-mi mai întîi să mă- ninc pe săturate şi o să-ţi şi spun. Nu te chinui degeaba, că o să te ajut eu să-i înhaţi.

După ce băietanul înghiţi bunătăţile, Wu Da nu-1 mai slăbi :

— Acum vorbeşte !

— Dacă vrei să te încredinţezi, pipăie-mi cucuiul din creştetul capului.

— De unde îl ai ?

— Păi, ascultă cum mi s-a întîmplat. Azi am luat panerul ăsta cu pere şi m-am pus să-l caut pe Marele Mandarin Ximen, dar n-am dat de el. Cineva mi-a zis că dau de el în ceainăria babei Wang, pentru că la cotoroanţa asta se distrează dumnealui cu nevasta lui Wu Da. Zi de zi e acolo, de dimineaţă pînă seara. Eu vroiam să-l văd ca să-i cer nişte arginţi, dar căţeaua aia de babă nu m-a lăsat să fac un pas în casă, ci s-a pornit să-mi care la pumni în cap. Vorbele alea pe care ţi le-am strigat mai înainte le-am aruncat anume ca să te stîrnesc, altfel nu mai fi luat în seamă.

— E adevărat tot ce înşiri tu acum ?

— Ei, iacătă ! Nu ţi-am zis eu că eşti o tîrtiţă de raţă, nu om ? Aia doi abia aşteaptă ca tu să pleci de acasă şi se pun să petreacă în casa babei Wang, iar tu întrebi dacă e adevărat !

— Frăţioare, n-am să te mint cînd ţi-oi spune că ştiu prea bine că nevastă-mea se duce zilnic la bătrîna Wang sâ-i coasă haine de înmormîntare, dar se întoarce cu obrajii roşii. Nevasta dintîi m-a lăsat

cu o copilă şi asta de-acum o ceartă şi o scar- mănă cît e ziulica de lungă, ba nici nu-i dă să mănînce. In zilele din urmă am băgat eu de seamă că ceva nu-i a bună cu ea şi am cam intrat la bănuieli, mai ales că se holba la mine ca la cine ştie ce. Cred că ai dreptate ! O să las cobiliţa la cineva şi mă duc de îndată peste ei.

— Eşti bărbat în toată firea, dar nu eşti bun de nimic, îl beşteli Yunge. Căţeaua aia de babă e cel mai spurcat om de pe lumea asta. Cum crezi că ai să-i vii de hac ? Bărbatul ăla şi femeia ta au un semn al lor, secret, şi dacă te înfăţişezi acolo or să-ţi ascundă nevasta, n-ai să dai tu ochii cu ea. Pe urmă, nu uita că Ximen e bine făcut şi se bate cu douăzeci ca tine. N-o să fi în stare nici măcar să-l atingi şi el o să-ţi toarne cîţiva pumni buni, ca să te saturi. Bani are, putere are, o să te învinovăţească de ceva şi o să te tîrască la judecată. Cum n-ai pe nimeni care să te ajute, o să scoată sufletul din tine.

— Bine ai gîndît, frăţioare ! se minună Wu Da. Ce-aş putea atunci să fac ?

— Eu am luat-o zdravăn De spinare de la baba Wang şi, orice-ar fi, vreau să mă răzbun, do aceea o să te învăţ cum să le vii de hac. Azi te întorci acasă ca de fiecare dată şi ai grijă să nu se simtă că eşti supărat. Mîine să nu faci decît vreo citeva plăcinte. Pleci cu ele de acasă aşa cum ţi-e felul. Eu o să stau la pîndă la colţul străzii şi dacă văd că apare Ximen, te vestesc. Tu laşi undeva coşurile, vii cu mine şi te ascunzi, pe aproape. Eu atunci mă duc s-o necăjesc pe căţeaua aia, care iar o să sară să mă snopească în bătaie. O să-mi arunc panerul în mijlocul străzii şi o s-o ţin pe babă pe loc, buşind-o zdravăn în toate chipurile. In clipa aia tu sari din ascunzătoarea ta şi te năpusteşti în casă, peste cei doi şi-i prinzi. Ei, ce zici de planul meu ?

— Dacă facem aşa, o să suferi şi tu, frăţioare. Uite, am aici două şiraguri de bani, ţi-i dau ţie. Mîine să-mi fi dis-de-di- mineaţă în colţul străzii.

Yunge primi banii şi cîteva plăcinte şi plecă. Wu Da plăti drcîumarului, îşi luă cobiliţa şi o pomi iarăşi pe străzi, să-şi termine de vîndut plăcintele, apoi se înapoie acasă. De obicei, Lotus de Aur îşi boscorodea şi îşi blestema întotdeauna bărbatul, căutînd să-l umilisească în fel şi chip. Doar în ultima vreme, ştiindu-se vinovată, se purta ceva mai bine. în' seara cu pricina, Wu Da puse jos încărcătura şi se purtă ca şi cum nu i s-ar fi întîmplat nimic.

— Să-ţi cumpăr ceva să bei, bărbate ?

— Abia am băut cu nişte muşterii, o opri el.

Femeia pregăti cina, mîncară şi nu-şi mai vorbiră deloc.

A doua zi după ce înghiţi ceva, Wu Da nu încărcă panerele decît cu două-trei tăvi de plăcinte. Cum gîndul îi era numai la iubit, Lotus de Aur nu băgă de seamă cîte plăcinte pregătise bărbatu-său. Wu Da îşi aranjă eobiliţa şi merse să-şi facă negustoria. Femeia nici nu aşteptă

să i se îndepărteze bine bărbatul de casă şi o zbughi la bătrîna Wang, să-l aştepte nerăbdătoare pe Ximen Qing. în colţul străzii Apusului, din preajma Yamen-ului, Wu Da îl zări pe Yunge, stînd la pîndă, cu panerul în mînă.

— Cum e ? vru să ştie Wu Da.

— E prea devreme, răspunse băietanul. Du-te la ale tale, că trebuie să se ivească şi omul nostru. Să te ţii pe aproape !

Wu Da se îndepărtă zorit, vîndu ce vîndu şi reveni curînd.

— Cînd o să mă vezi că azvirl panerul, să alergi într-un suflet în casă, îi aminti Yunge.

Wu Da lăsă cobiliţa jos şi rămase în aşteptare. Yunge îşi luă panerul şi intră în ceainărie.

— De ce m-ai bătut ieri, hoaşcă şi căţea ce eşti tu, i se adresă el bătrînei Wang.

Dar baba nu-şi mai ieşi din sărite, ci numai se ridică de pe scaunul său, întorcîndu-i la fel :

— Mă, maimuţoiule nătărău, eu n-am nimic cu tine. De ce mă ocărăşti aşa, din senin ?

— Te ocărăsc, hoaşcă şi căţea, fiindcă eşti o codoaşă împuţită !

Aceste cuvinte o scoaseră din sărite pe babă şi ea începu iar să-l înghioldească.

— De ce dai ! strigă Yunge, cît putu de tare şi aruncă panerul în stradă. Hai, dă, dă acum ! o asmuţi băiatul, prinzînd-o de mijloc şi lovind-o cu capul în pîntec. Descumpănită, bătrîna ar fi căzut, dacă nu s-ar fi nimerit pe aproape un perete. Yunge atît a aşteptat şi a ţintuit-o numai bine acolo. Numaidecît, Wu Da, ridicîndu-şi pulpanele robei, păşi în ceainărie. Bătrîna dădu să-l împiedice pe noul venit, însă "îunge o ţinu să nu-i scape şi ea abia apucă să-l strige pe Ximen, zbătîndu-se furioasă.

Lotus de Aur se afla în camera bătrînei Wang, în braţele lui Ximen Qing şi, auzind vorbe, se repezi să zăvorască uşa, în timp ce iubitul ei se strecură sub pat. Wu Da se opinti în uşă, dar nu izbuti s-o deschidă şi se mulţumi să-i ameninţe şi să le spună că tare bine le mai şade cu ce făcuseră amîndoi acolo.

— Nu eşti decît un flecar bun de gură, îl certă Lotus de Aur pe Ximen, împingînd din răsputeri în uşă. Te lăudai că ai pumni grozavi, dar la nevoie nu eşti bun de nimic. Pe tine şi un tigru de hîrtie te-ar înghiţi de viu !

Vorbele femeii îşi aveau şi ele rostul lor şi anume acela de a-1 stîrni pe ibovnic la luptă. Şi într-adevăr, spusele lui Lotus îşi atinseră ţinta, insuflîndu-i lui Ximen curaj. El se ivi de sub pat, scuzîndu-se :

— Nu sînt fricos, se justifică, dar mai adineaori n-am ştiut ce e mai bine de făcut. Apoi deschise brusc uşa, strigînd : Stai pe loc !

Wu Da dădu să pună mîna pe el, dar Ximen ridicase deja piciorul şi

cum Wu Da era scund de statură, primi lovitura chiar în burtă şi căzu lat la pămînt. Ximen Qing plecă degrabă. Văzînd că lucrurile ieşiseră tocmai pe dos de cum aranjaseră, Yunge o lăsă pe bătrîna Wang şi o zbughi de acolo. Vecinii îi ştiau puterea lui Ximen şi nu se amestecară. Bătrîna Wang îl ridică pe Wu Da şi observînd că era galben cum e ceara şi vărsa sînge, ţipă la Lotus de Aur să vină cu nişte apă, ca să-l aducă în simţiri. Apoi cele două femei îl sprijiniră de o parte şi de alta şi îl purtară, pe poarta din dos, acasă. îl urcară în camera lui de sus şi îl întinseră pe pat. In seara aceea nu s-a mai petrecut nimic.

A doua zi, cum lucrurile păreau împăcate, Ximen Qing se înfiinţă ca şi mai înainte la bătrîna Wang şi se distră cu Lotus de Aur, aşteptînd ca bărbatul acesteia să moară. Wu Da nu se sculă din pat cinci zile în şir, iar în acest timp nu fu nimeni lîngă el care să-i dea apă să bea sau să-i facă o supă caldă. în fiecare zi îşi irosea ultimele puteri chemînd-o pe Lotus, dar ea nici nu se uita la el. O vedea gătindu-se şi plecînd de acasă, iar cînd se întorcea era aprinsă la faţă şi cu poftă neruşinată de viaţă.

— Dacă îi dai ceva fără ştirea mea, ticăloaso, o să am eu grijă de pielea ta ! o ameninţa pe Iasomia, interzicîndu-i să se apropie de tatăl ei.

Cum să îndrăznească sărmana fetiță să-i dea tatălui său supă sau cel puțin apă să-şi umezească buzele ? In nenumărate rînduri, Wu Da îşi pierdu cunoştința de slăbit ce era şi de neputința în care se afla, însă nimeni nu-1 luă în seamă. într-una din zile, o chemă pe Lotus mai aproape de el şi-i spuse cu voce stinsă :

— Te-ai înhăitat cu un bărbat şi te-am prins asupra faptului. Atunci l-ai asmuțit pe ibovnic să mă lovească în pîntec. Uite-mă, zac încă aici, nici viu, nici mort, pe cînd voi petreceți fericiți. Moartea mea nu înseamnă mare lucru şi eu n-am nici tăria să mă războiesc cu voi. Fratele meu mai mic, Wu Song, mai devreme sau mai tîrziu o să se înapoieze. îi ştii firea şi află că el nu o să îngăduie povestea asta neîncheiată ! Dacă ai puțină milă pentru mine, ajută-mă să mă înzdrăvenesc şi cînd el va fi aici n-o să-i destăinui nimic. în schimb, dacă nu mă îngrijeşti, teme-te, fiindcă are să vă vină de hac la amîndoi.

Lotus de Aur îl ascultă fără să deschidă gura, apoi trecu alături, la bătrîna Wang, şi le povesti acesteia şi lui Ximen Qing vorbă cu vorbă cele auzite de la soțul său.

Ximen Qing se sperie, de parcă cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece.

— Vai de mine ! îl ştiu prea bine pe Wu Song, şeful gărzii, cel care a omorît tigrul pe Dealul Soarelui. Or, după atîtea întrevederi ce le-am avut cu Lotus, acum cînd inimile noastre bat una pentru alta, nici nu mai poate fi vorba să ne despărțim. Oare cum am putea să îi dăm noi de capăt acestei chestiuni încîlcite ? Cît sînt de nefericit !

Bătrîna Wang rînji :

— Uite că una ca asta nu mi s-a mai întîmplat ! Stați bine la cîrmă şi vă văicăriți, iară eu, care trag din greu la vîsle, îmi țin cumpătul !

— Sînt eu bărbat, dar în asemenea situație trebuie să recunosc că nu-mi trece prin cap ce-aş putea face. Ştii mata cum oare am putea să scăpăm de necaz ?

— V-oi scăpa eu, dar, ia spuneți babei, aveți de gînd să vă luați, ori vreți să fiți bărbat şi femeie cîtva timp, acolo ?

— Ce vrei să zici, mătuşico ? întrebă Ximen.

— Dacă e o legătură dintre multe alea, de azi încolo nu vă mai vedeți. îl facem bine pe Wu Da şi îi cerem să nu sufle o vorbă lui frățîne-său. Aşteptați ca Wu Song să fie mînat într-o altă misiune şi abia după aia vă întîlniți iarăşi aici. Asta înseamnă o legătură la voia întîmplării. Dacă țineți cu tot dinadinsul să vă luați, să fiți mereu împreună, nu intrați la nici o sperietură, că eu am pricepere la aşa ceva, dar mi-e cam greu să vă zic.

— Fă cum vei şti mai bine, numai să fim soț şi soție pe veci, mătuşico, se grăbi Ximen.

— Treaba asta cere un anume lucru, pe care nu îl are oricine, dar

Cerul l-a hărăzit aleşilor şi tot El l-a sortit să se afle în mîinile voastre, Mărite Mandarin.

— Ce să fie oare ? Dacă eu îl am, e ca şi al tău.

— Piticul ăsteia e cu-n picior în groapă şi ce putem lesne să facem e să îi dăm morţii o mină de ajutor. Marele Mandarin ne aduce nişte arsenic şi eu o s-o pun pe vecină să cumpere leacuri contra dorurilor. Băgăm arsenicul în leacurile alea şi o terminăm cu piticul. După ce şi-a dat duhul, îl ardem frumos, ca nici urma să nu mai rămînă din el. Cînd frate-său s-o întoarce, ce poate să mai dreagă ? Vorba veche : cînd te măriţi de copilă, o faci după voia părinţilor, dar cînd o mai faci o dată, alegi după placul inimii. Ar fi scrîntit cumnatul ăla al ei să-şi vîre nasul unde nu-i fierbe oala ? Peste o jumătate de an sau un an, după încheierea doliului, Marele Mandarin o să te ducă, vecină, acasă la el. Or, lucrul ăsta nu e taman ce-aţi dorit, să fiţi soţ şi soţie pentru totdeauna ? Ei, ce ziceţi ?

— Straşnic, mătuşico ! exclamă bărbatul. Ştiu şi eu o vorbă veche : Pentru o viaţă fericită trebuie uneori să treci chiar prin moarte. Fireşte că da ! Una fără alta nici nu există.

— Luaţi aminte, îi preveni bătrîna, lucrul ăsta trebuie făcut temeinic, aşa cum ai smulge buruiana din rădăcină, nu cumva să-i dea colţ din nou. Mergeţi acasă, Mărite Mandarin, şi vă întoarceţi cu ce v-am zis, iară eu am s-o ajut pe vecină să pună la punct ce ne-am sfătuit. Dar cînd treaba o fi făptuită, mă aştept la o mulţumire.

— Nu-i nevoie să-mi mai aduci aminte, am eu grijă ! spuse Ximen.

Ximen Qing plecă degrabă acasă, împachetă nişte arsenic în hîrtie şi îl aduse chiar el bătrînei Wang. Aceasta se uită la Lotus de Aur şi îi vorbi:

— Să te învăţ cum să faci, vecină ! Wu Da te-a rugat adineauri să-l scapi cu viaţă, nu-i aşa ? Ei, începînd din clipa asta arată-te mai miloasă cu el. Atunci cînd ţi-o cere un leac contra dorurilor, amestecă arsenic în el, iar dacă o fi să-şi dea seama şi prinde să se zbată, sileşte-1 să înghită tot. Cînd otrava o să apuce să-l ardă şi să-i roadă maţele, are să ţipe ca din gură de şarpe. Tu trage pătura peste el şi ţine-o strînsă, de-1 înăbuşă bine, să nu-1 audă cineva urlînd. Pe urmă te pui să fierbi apă, pregăteşti o cîrpă, s-o ai la îndemînă. După ce otrava şi-a făcut treaba, sîngele din trupul lui are să ţîşnească afară prin cele şapte orificii, iară pe buze o să-i stea la vedeală urmele de la muşcăturile de dinţi. Cînd s-a sfîrşit de tot, dai macatul la o parte şi ştergi bine sîngele, să nu rămînă o picătură. Apoi îl pui în coşciug, îl scoţi afară şi nimeni n-o să bănuiască nimic.

— De înţeles am înţeles, rosti femeia, dar mîinile mele sînt plăpînde şi nu ştiu dacă am să pot întoarce leşul.

— Nu-i nimic. Baţi uşor în peretele care ne desparte şi o să vin să te ajut.

— Aveţi mare grijă cum vă descurcaţi, le povăţui Ximen Qing.

Mîine, pe la al cincilea *geng* *, o să trec să văd ce-aţi făcut.
Bărbatul le lăsă singure. Bătrîna Wang fărîmiţă arsenicul şi i-1 dădu vecinei, să-l pună bine.
întoarsă în dormitor la ea, la catul al doilea, Lotus de Aur observă că Wu Da aproape că nu mai sufla. Bietul om trăgea să moară. Ea se aşeză pe marginea patului şi se prefăcu a-1 boci cu adevărat.
— Ce-ţi veni să mă plîngi ?
— Abia acum pricep cît am greşit că m-am lăsat amăgită de acel Ximen Qing, se văicări ea, ştergîndu-şi lacrimile. Cine s-ar fi gindit câ o să-ţi dea o lovitură de moarte ? Am întrebat de ceva doctorii bune şi m-aş duce să cumpăr unele, dar mi-e teamă că ai să mă bănuieşti de cine ştie ce şi n-o să le iei.
— Dacă mă scapi cu viaţă îţi iert totul şi nici fratelui meu n-am să-i suflu vreun cuvînt. Aleargă numaidecît şi cumpărft, dacă vrei să mă smulgi din ghearele morţii.
Lotus de Aur luă nişte bănuţi de aramă şi trecu alături la bătrîna Wang. Stătu acolo o vreme, ca şi cum ar fi trimis-o pe babă după doctorii, apoi se întoarse şi îi arătă bărbatului ce îi adusese.
— Leacuri contra dorurilor, se arătă ea bucuroasă. Doctorul mi-a spus să le iei pe la miezul nopţii, pe urmă să dormi acoperit cu vreo două pături, ca să asuzi din greu, iar mîine ai să fii în stare să te dai jos din pat.
— Foarte bine. îţi rămîn recunoscător. Vezi să nu te prindă somnul şi să uiţi să-mi dai prafurile la miezul nopţii.
— Dormi în pace, am eu grijă !
Cînd se lăsă întunericul, Lotus de Aur aprinse lampa. Apoi coborî la parter, fierse o căldare cu apă şi aruncă în ea o cîrpă. Termină treaba chiar în momentul în care bătea cel de al treilea *geng*.
Puse arsenicul într-o ceaşcă, turnă apă peste el şi urcă în odaia bolnavului.
— Unde e leacul, bărbate ?
— Sub rogojină, lîngă pernă. Prepară-1 iute.
Lotus de Aur ridică rogojina şi vărsă doctoria în ceaşcă. Mestecă bine cu un ac de argint pe care şi-l trase din păr, apoi cu braţul sting îl sprijini pe Wu Da şi cu mîna dreaptă ii duse ceaşca la buze. Wu Da sorbi o dată.
— E prea amară, nevastă, îngăimă bărbatul.
— De vreme ce te face bine, ce contează că e amară ?
Cînd gustă a doua oară, femeia îi răsturnă toată ceaşca pe gît. îl întinse iarăşi pe pat şi ea se trase la o parte.
— De cînd am luat leacul ăsta al tău, mă sfîrtecă toate măruntaiele ! se văicări omul. Vai de mine şi de mine ! Mi-e din ce în ce mai rău. Nu mai pot să sufăr !
Femeia trase două pleduri de la picioarele lui şi i le azvîrli fără de

* în zori.

milă şi ruşine peste cap, sufocîndu-1.
— Mă înăbuş ! mai apucă Wu Da să strige.
— Doctorul mi-a spus că dacă năduşeşti, te înzdrăveneşti iubite, se făcu a-1 lămuri.
Cînd omul încercă să mai spună ceva, Lotus de Aur, temîn- du-se că o să se zvîrcolească şi o să-i dea de furcă, sări în pat, încălecă pe spinarea bărbatului şi strînse din răsputeri de capetele macatului, fără să-i îngăduie nici să mişte un deget. Wu Da țipă de două ori, încercă să-şi tragă sufletul, apoi ceva parcă se rupse în el şi rămase țeapăn. Lotus de Aur înlătură păturile şi văzu că Wu Da îşi muşcase crîncen buzele, iar sîngele îi țîşnise prin toate cele şapte deschideri ale trupului. O prinse frica, se dădu jos din pat şi lovi în perete. Auzindu-i bătaia, bătrîna Wang se duse la poarta din spatele casei şi tuşi. Lotus coborî în fugă şi-i deschise.
— S-a gătat ? întrebă bătrîna Wang.
— De sfîrşit s-a sfîrşit, dar mie mi-a pierit orice vlagă din mîini şi din picioare. Nu mai sînt bună de nimic.
— Ce mare lucru ? Las' că terminăm amîndouă ce mai e de făcut.
Bătrîna Wang îşi suflecă mînecile, luă căldarea cu apă şi cîrpa şi merse sus. Trase totul de pe pat şi mai întîi şterse buzele mortului, apoi îi curăță bine cele şapte deschideri însîn- gerate ale trupului şi îl îmbrăcă la loc. Cele două femei apucară leşul în brațe şi îl coborîră încet, treaptă cu treaptă, la catul de jos. Luară o tăblie veche de uşă şi întinseră mortul pe ea, după care îl pieptănară, îi aranjară pălăria pe cap, îl îmbrăcară

cu o robă curată şi îi puseră în picioare ciorapi şi încălţări. Cu 0 bucată de mătase albă îi acoperiră faţa, ridicară o pătură curată de pe pat şi o aştemură peste trupul fără viaţă al lui Wu Da. După aceea se întoarseră la catul de sus şi curăţiră lună tot locul şi abia la urmă plecă bătrîna Wang, iar Lotus de Aur se pomi pe jelit, pentru a-şi trezi vecinii.

Ascultaţi-mă bine, domnilor ! Pe lumea aceasta există trei feluri în care femeile pot să bocească : cu lacrimi şi ţipete ; numai cu lacrimi, tăcute ; fără lacrimi şi fără o vorbă. Lotus de Aur se smiorcăi pînă dimineaţa, cu nici o lacrimă în ochi. In zori, Ximen Qing se grăbi să vină să afle ce s-a întîmplat şi bătrîna Wang îi povesti de-a fir a păr El scoase nişte bani şi îi dădu să cumpere un sicriu, iar pe tînăra nevastă o chemă să se sfătuiască.

— Wu Da al meu e mort, deschise ea vorba, acum te am numai pe tine

— Nu-ţi face griji.

— Dar dacă te răzgîndeşti ?

— Dacă te las, să ajung ca Wu Da !

— Mare Mandarin, se amestecă bătrîna Wang, ar mai fi un singur lucru. Astăzi trebuie să-l punem în coşciug, dar nu s-o mirosi ceva ? He Al Nouălea, care se ocupă cu asta, e om trecut prin ciur şi prin dîrmon. Dacă nu primeşte să gătească sicriul ?

— Nimic mai simplu, rîse Ximen. Voi vorbi cu He şi n-o 1să cuteze să-mi iasă din cuvînt.

— Duceţi-vă iute şi ziceţi-i, să nu mai irosim vremea, îl f zori bătrîna.

Şi Ximen Qing plecă să-l caute pe He Al Nouălea.

Capitolul VI

Se făcuse ziuă şi bătrîna Wang merse şi cumpără un sicriu, obiecte de hîrtie *, bani din hîrtie, luminări, tămîie şi altele de felul acesta, pe care le puse lîngă leşul lui Wu Da. Aprinse un **opaiţ** şi i-1 puse la cap. Vecinii sosiră să vadă mortul şi Lotus **de** Aur

* *Mingji,* imitaţii in hîrtie a unor piese de mobilier, care sînt arse, ca şi banii din hîrtie, în credinţa că astfel vor ajunge în folosinţa morţilor pe lumea cealaltă.

îşi ţinea faţa ascunsă, prefăcîndu-se că plînge.

— Cum s-a prăpădit ? întrebau oamenii.

— S-a pomenit cu dureri la inimă, care s-au înrăutăţit din **ce** în ce mai mult şi iată că, după miezul nopţii, şi-a dat duhul. **Vai** de mine şi de mine ! a încheiat ea, smiorcăindu-se.

Oamenii îşi dădeau seama că ceva nu era a bună cu moartea **asta** din senin a lui Wu Da, dar n-au stăruit.

— Mortul de la groapă nu se mai întoarce, vecină, o con**solară** ei. Morţii cu morţii şi viii cu viii. Străduiţi-vă să vă ţineţi **firea,** şi aşa vremea e din cale afară de fierbinte şi vi se poate **face** rău.

Tînăra văduvă le mulţumi cu făţărnicie şi oamenii plecară **la ale** lor. Bătrîna Wang se duse la He Al Nouălea şi se ocupă **de** toate cele de cuviinţă, nu numai pentru îngropăciune, dar **şi** pentru casă. în cele din urmă merse la Templul Fericirii Eterne şi ceru doi călugări, care să cînte în noaptea aceea de priveghi. Cam tot în această vreme, He îşi trimise oamenii să pregătească sicriul.

El o porni mai tîrziu la casa mortului, păşind agale. La colţul străzii, se întîlni cu Ximen Qing.

— Unde te duci, He ? întrebă Ximen.

— Umila mea persoană se duce într-acolo înainte, ca să-l pună în sicriu pe Wu Da, plăcintarul.

— Stai să-ţi spun o vorbă !

He intră cu Ximen într-o circiumă aflată numaidecît după colţ şi căutară o sală retrasă.

— Aşează-te pe locul de onoare, meştere, îl invită Ximen.

— Vai, cum se poate ? Amărîtul de mine vă este cu mult mai prejos, cum aş îndrăzni să vă stau în faţă ?

— De ce te porţi cu mine de parcă ţi-aş fi un străin ? Te **rog** să iei loc, insistă Ximen.

Se mai poftiră unul pe altul un timp, apoi Ximen Qing porunci să li se toarne din cea mai aleasă băutură. înainte de a umple paharele, flăcăul care servea aşternu o masă îmbelşugată. **He** Al Noulea intră la bănuială. „Ximen Qing nu a băut niciodată cu mine“, se miră omul, „asta arată că nu m-a adus aici **de** pomană !“

Goliră mai multe pahare, apoi Marele Mandarin scoase din mîneca lungă a robei un calup de argint alb ca zăpada şi îl puse în faţa musafirului său.

— He, să nu spui că e puțin, mîine îți mai dau unul în semn de mulțumire.
— Cum să primesc darul fără să fi mişcat un deget pentru dumneavoastră ? Ca să nu zic că n-aş cuteza la aşa ceva chiar dacă v-aş fi de vreun folos.
— Ia-1, He, doar nu sîntem străini!
— Porunceşte-mi ce să fac, Mărite Mandarin !
— O nimica toată, prietene. Ştiu că mergi să aşezi leşul lui Wu Da în sicriu. Ei or să te plătească pentru osteneală, nici vorbă. Dar orice s-ar ivi, te rog să-l înfăşori cît mai bine. Doar atît.
— Mă aşteptam la ceva din cale afară de greu, vorbi He. Nu vă faceți griji, însă n-am să vă pot lua banii pentru un lucru chiar de nimic.
— Dacă nu primeşti argintul, voi crede că nu vrei să mă serveşti.
Ştiind cît de bine se avea Ximen cu dregătorii locului, He Al Nouălea se văzu silit să accepte darul. Mai sorbiră cîteva pahare, apoi Ximen Qing ceru socoteala şi îi zise flăcăului să treacă a doua zi pe la prăvălia lui să-şi ia banii. Coborîră scările, fiindcă salonul unde stătuseră se afla la catul de sus, şi ieşiră în stradă. înainte de a se despărți, Ximen Qing stărui :
— He, bătrîne, nu uita făgăduiala, dar ține totul pentru tine. Mai încolo o să mă arăt mai darnic.
He Al Nouălea puse bine argintul, zicîndu-şi „E ceva la mijloc, fără doar şi poate. Dacă la întoarcere Wu Song mă ia la întrebări, argintul ăsta o să-mi fie martor". Mai merse cîțiva paşi şi se răzgîndi : „Cîtă nevoie de bani aveam zilele astea ! Mai bine mă folosesc de această pleaşcă şi mai încolo oi vedea eu cum o scot la capăt !“ Ajunse la poarta lui Wu Da, unde îl aşteptau oamenii săi şi bătrîna Wang, posomorîtă tare.
— De ce boală a murit ? întrebă He.
— Ai casei spun că de boală la inimă.
He intră în casă.
— Te aşteptam de nu ştiu cînd, îl luă la rost bătrîna Wang. A venit şi maestrul pentru alegerea locului de înmormîntare. De ce-ai zăbovit atît ?
— M-au reținut nişte treburi mărunte, dar grabnice, răspunse He.
Lotus de Aur, cu haine de doliu pe ea şi o plasă de păr, din pînză albă, în vîrful capului, se prefăcea că plînge amarnic.
— Nu vă mai măcinați atîta, doamnă. Soțul vostru a urcat la ceruri.
— Măcinată e puțin spus. Bărbatu-meu s-a trezit deodată cu o durere mare la inimă şi în cîteva zile s-a prăpădit, lăsîn- du-mă singură

!

He Al Nouălea o măsură din cap pînă în picioare, gîndind : „Asta e aşadar nevasta lui Wu Da despre care vorbeşte lumea. N-am avut prilejul s-o întîlnesc. Ximen Qing a pus mina pe o bucăţică bună pentru zece *liang* de argint!“ Apoi înaintâ cîţiva paşi şi se opri în faţa mortului.

Călugărul încheiase slujba, astfel că He putu să-i ridice mortului linţoliul şi năframa albă de pe faţă. îl privi cu atenţie, constată că unghiile lui erau verzi, buzele vinete, pielea galbenă şi ochii ieşiţi din orbite, convingîndu-se că omul fusese otrăvit.

— De ce e vînăt şi cu buzele însemnate ca după o muşcătură de dinţi, iar gura îi e plină cu sînge ? şopti un ucenic.

— Ce îndrugi prostii ? De cîteva zile e aşa de cald, încît leşul a intrat în putrefacţie.

Ajutoarele lui puseră mîna, ridicară mortul şi îl aşezară în sicriu, apoi fixară capacul cu două cuie lungi, numite de viaţă lungă. Bătrîna Wang aduse o mie de bani şi îi dădu meşterului să-i împartă cu oamenii lui, iar He întrebă pentru ce zi a fost fixată scoaterea mortului din casă.

— Vecina spunea că în trei zile îl ducem în afara oraşului şi-l ardem.

He Al Noulea se sculă de pe locul său şi plecă. în noaptea aceea, Lotus de Aur prepară băutură pentru pomană şi în ziua următoare chemă patru călugări să-i citească mortului psalmi budişti. în dimineaţa celei de a treia zile, oamenii lui He veniră şi luară coşciugul pe umeri, iar cîţiva vecini îi însoţiră, condu- cîndu-1 pe Wu Da pe ultimul drum. Lotus de Aur. din cap pînă în picioare în doliu *, purtată de o lectică, se străduia pe cît se putea preface mai bine să-şi plîngă bărbatul. Numaidecît. nu departe de ieşirea din oraş, se afla locul incinerării. Se dădu ordin să se aprindă rugul funerar şi sicriul fu cuprins de flăcări. Acesta arse destul de repede şi cenuşa sa fu presărată peste apa lacului din apropiere. Ximen Qing achitase toate onorariile ce* rute de templu. întoarsă acasă, Lotus urcă la catul de sus şi scrise pe o tăbliţă, după datină, numele lui Wu Da. Aşeză lîngă ea o lampă de ceramică, steaguri aurii, bani de hîrtie şi simulacre de lingouri de aur şi argint. în ziua aceea, Lotus de Aur rămase cu Ximen Qing, trimiţind-o pe vecina Wang acasă. Aflaţi singuri, se bucurară unul de altul fără reţinere, nu ca mai înainte, ascunşi în ceainăria bătrînei Wang, cînd făceau dragoste pe apucate, purtîndu-se ca nişte hoţi hăituiţi. Acum, că Wu Da murise, în toată locuinţa nu mai era nimeni care să-i împiedice, astfel că petrecură o noapte lungă împreună. La început, de ochii vecinilor. Ximen se ducea mai întîi la

* In China, hainele de doliu sînt albe.

bătrîna Wang, stătea la ea o vreme şi apoi se strecura la Lotus pe uşa din dos. în vremea aceasta, se legară atît de mult unul de altul, cufun- dindu-se intr-o patimă istovitoare, încît dacă treceau trei sau cinci nopţi fără să fie alături, toată casa Marelui Mandarin era cu susul în jos, nefericită.

Timpul zbură repede, soarele şi luna ivindu-se şi dispărînd ca suveica prin urzeală. Se scurseseră mai bine de două luni de cînd Ximen Qing o cucerise pe Lotus de Aur. într-o zi, de Sărbătoarea Bărcilor Dragon [*], pe cînd făcea drumul întors de la Templul Yue spre casă, acesta trecu pe la locuinţa bătrînei Wang. Baba îi puse degrabă un ceai în faţă.

— De unde veniţi ? Vă duceţi la vecina ? îl iscodi ea.

— Vin direct de la templu şi, cum e sărbătoare, am trecut s-o văd pe Sora a Şasea.

— Azi a picat mamă-sa, bătrîna Pan, pe la ea şi mi-e teamă că e încă acolo. Mă reped eu să văz cum e treaba.

Lotus de Aur tocmai se aşezase la masă cu maicâ-sa şi cum 0 văzu pe bătrîna Wang, o rugă să ia loc.

— Te-ai nimerit cum nu se poate mai bine, mătuşico, spuse ea, bucuroasă. Bea un pahar de bun venit şi la anul pe timpul ăsta te vei pricopsi cu un copil.

— Baba n-are bărbat, cum să fac copilul ? Tu eşti aia căreia 1 se potriveşte zicala, că eşti tînără.

— Nu ştii şi altă vorbă ? Floarea crudă nu leagă rod, dar cea bătrînă, da.

— Ai auzit cum mă ia fiie-ta în rîs ? îi zise doamnei Pan, vecina. Vorbeşte de mine, dar mîine-poimîine o să dea ea peste aşa ceva !

— De mică era iute de limbă, doamnă, n-o băgaţi în seamă ! îi luă apărarea mama Pan.

— Fiica dumitale este deşteaptă foc şi o nevastă fără pereche. N-ar fi de mirare să dea peste ea un norocos şi s-o ia la el!

— Eşti peţitoare şi depinde de tine, strecură mama Pan, aranjînd un tacîm vecinei, în timp ce Lotus de Aur îi turnă de băut. Bătrîna Wang dădu peste cap unul după altul cîteva pahare, pînă se înroşi ca focul la faţă, apoi, de teama lui Ximen Qing, care aştepta alături, îi făcu lui Lotus semn cu ochiul, îşi luă rămas bun şi alergă într-un suflet acasă.

Pricepînd ca Ximen Qing a sosit, Lotus de Aur se grăbi să scape de mamă-sa. Făcu curat, arse santal, strînse ce rămăsese după ospăţul cu vizitatoarele sale şi întinse pe dată cîteva feluri de mîncare pentru el. Bărbatul se înfăţişă la uşa din dos. Femeia îl primi, îl conduse în

[*] Sărbătoarea cade în ziua a cincea a lunii a cincea din calendarul lunar, echivalînd cu sfirşitul lunii iunie.

mijlocul camerei şi se înclină adînc în fața lui. După moartea lui Wu Da, cum să poarte una ca ea doliu ? Pusese tăblița acestuia într-un colț şi o acoperise cu o foaie albă de hîrtie. Nici prin gînd nu-i trecuse să pună alături nişte bucate ca ofrandă, preocupată veşnic să se dichisească şi să îmbrace veşminte colorate, pentru a arăta cît mai bine. Cum iubitul îi lipsise cîteva zile, se năpusti cu gura pe el ;

— Banditule, hoț de inimi ce eşti ! De ce m-ai lăsat închisă aici şi tu mi-ai umblat după altă dulceață ?

— în zilele din urmă am fost ținut de treburi. Azi am vizitat templul şi ți-am cumpărat de acolo nişte podoabe, perle şi rochii.

Acestea o înveseliră nespus pe femeie. Ximen îl strigă pe Dai An, despachetă şi îi arătă darurile imul cîte unul. Lotus de Aur făcu o plecăciune în semn de mulțumire. Iasomia, fetița băgată în sperieți de amenințările mamei sale vitrege, fu chemată să toarne ceai oaspetelui. De acum nu-i mai pîndea nici un pericol din partei ei. Lotus de Aur se aşeză şi ea la masă.

— Nu-ți face griji, vorbi Ximen. I-am dat mătuşii bani să cumpere tot ce trebuie, fiindcă am de gînd să petrec cu tine această sărbătoare.

— Pregătisem cîte ceva pentru mama, dar sclava ta a aşternut totul aci pe masă, pentru tine. Să gustăm puțin pînă ce soseşte mătuşa Wang, îl îndemnă Lotus şi se apucă să ospăteze cu el.

In vremea aceasta, bătrîna Wang zorea cu un coş prin oraş, să cumpere mîncare şi băutură. Era la începutul lunii a cincea, în sezonul ploios. Şi dacă puțin mai înainte soarele strălucise fierbinte pe cer, din mai mare seninul îşi făcură apariția nori negri, grei de apă şi un potop de ploaie prinse să se reverse în şiroaie, ca apa dintr-o găleată răsturnată. Iată :

Nori negri se ivesc în cele patru zări,
Un lanț de ceață groasă opreşte depărtări ;
Cu stropi ca perii-n perie umplut este văzduhul Şi
soarele păleşte de parcă-i piere duhul.
Cad stropii zgomotoşi peste bananieri.
Se umflă vîntu-n urlet să-ntreacă ploaia verii Şi-i
răsturnat ienupărul din mîndru-i vîrf de cer ;
Se sparg în aer fulgere şi-s tunetele furia puterii,
Din rădăcini afunde măreții munți tresar Şi curge
zăpuşeala cu stropii grei de ploaie ;
S-a limpezit văzduhul,
E totul clar şi-s țarinile primenite iar ;
Sînt fluviile țării cu ape nărăvaşe, înnoite.
Şi jadul pur de bambus şi rodia aprinsă Sînt după
scalda ploii mai vii, mai strălucite.

Abia făcuse tirguielile că, prinzînd-o furtuna, bătrîna alergă să se

adăpostească sub streaşină unei case. îşi întinse batista pe cap, dar bătaia potopului o udă leoarcă. Aşteptă pină ce răpăitul ploii se mai rări şi apucă întins spre casă. Intră, duse cumpărăturile la bucătărie, dar cînd trecu în salon îi găsi pe cei doi îndrăgostiți la masă.

— Uite-mă în ce hal am ajuns, Mărite Mandarin şi scumpă vecină ! Mîine n-am cu ce să mai ies afară din casă, dacă nu cumva îmi cumpărați şi mie haine noi, îl zgîndări ea mai în rîs, mai în serios.

— Tu, babo, n-ai astîmpăr dacă nu glumeşti pe seama cuiva, constată Ximen.

— Nu glumesc deloc. Mîine îmi cumpărați barem o rochie de culoarea oceanului.

— Ia ceva cu noi, mătuşă, o îmbie Lotus.

Bătrîna Wang dădu peste cap trei pahare şi merse la bucătărie să se usuce. în timpul acesta, se puse să prepare pui, gîscă şi orez proaspăt, le tăie în bucăți, le aşeză la platouri şi le duse în casă. încălzi nişte băutură. Ximen Qing şi Lotus de Aur îşi turnară din noua licoare curată şi băură din acelaşi pahar. în timp ce golea paharul, bărbatul văzu o *pipa* agățată pe perete.

— Am auzit că eşti o cîntăreață neîntrecută. Cîntă-mi ceva, să meargă şi mai bine băutura aceasta minunată ! ceru bărbatul.

— Sclava ta a învățat cîteva bucăți în copilărie, dar nu prea bine. Să nu rîzi de mine !

Ximen îi dădu instrumentul. Ea 11 aşeză pe genunchi, îşi plimbă degetele sale delicate peste coarde şi se a companie domol, cîntînd cu voce joasă.

Stau cu capul dezgolit, prea vlăguită, îmi adun
şuviţele ca norii neguroşi,
Acele de aur le înfig să cuminţească norii.
Hei tu, fată în credinţă mie dăruită,
Lada mea de zestre mi-o deschide Rochie albă
să-mi îmbrace trupul Camera s-o părăsesc ca
una Ce cu Xi Shi * strălucirea-şi prinde.
Slujnico,
Obloanele le trage
Să aprindem firul de santal îmi vină-ncoace.

Cîntecul îl extazie pe bărbat.

— N-am crezut că eşti atît de talentată. Am pierdut multe seri prin localuri, ascultînd cintăreţele, dar nici una nu era pe măsura ta !

— Mă copleşeşti cu laudele ! Sclava ta se supune tuturor dorinţelor tale, numai să nu o dai uitării !

— Cum te-aş putea uita ? declară Ximen Qing şi îi scoase din picior pantoful brodat, îl prinse în mînă ca pe o cupă, turnă băutură în el şi bău cu nesaţ.

— Sclava ta are un picior micuţ, nu-ţi rîde de el! strigă Lotus de Aur.

Curînd, se săturară de băutură şi zăvoriră uşa, apoi se dezbrăcară şi urcară în pat. Baba Wang încuie poarta şi rămase în bucătărie, cu Iasomia. Lotus de Aur şi Ximen Qing se iubiră cu patimă, îndelung, ca un phoenix cu perechea sa, zbenguin- du-se precum peştii în apă. Ea ştia iubi mai bine decît oricare curtezană, iar el se socotea printre cei mai grozavi bărbaţi. Se aflau la vîrsta cînd frumuseţea femeii este cu totul acaparatoare. iar vigoarea bărbatului atinge apogeul.

Ximen Qing petrecu ziua întreagă în casa iubitei sale şi îi dărui mai mulţi *liang* de argint pentru cheltuieli. In cele din urmă, ea nu-1 mai putu reţine şi el plecă, acoperindu-şi chipul, ca de obicei. Apoi Lotus de Aur trase obloanele, încuie porţile şi înainte de a-i da drumul bătrînei Wang, mai goliră împreună cîteva pahare.

* Celebră frumuseţe din antichitate.

Capitolul VII

Tuşa Xue, vînzătoarea de flori decorative făcute din fulgi de pescăruşi, îl căuta de zor pe Ximen Qing. Văzîndu-1 pe Dai An, sluga nedespărțită a stăpînului lui, îl întrebă unde l-ar putea găsi pe Marele Mandarin.

— Stăpînul e la prăvălie, face calculele cu unchiul Fu.

Acest Fu Ming, pe numele său de literat Zixin, era al doilea născut la părinți, de aceea i se mai zicea şi Fu AI Doilea. Xue a intrat în prăvălie şi cu o mişcare din cap i-a făcut semn lui Ximen să iasă afară. Bărbatul a lăsat imediat treaba şi, însoțind-o, s-au retras amîndoi într-un loc liniştit, să stea de vorbă.

— Ce ai să-mi spui ?

— E vorba de o căsătorie, Mărite Mandarin. Femeia pe care vreau să v-o prezint e acceptabilă din toate punctele de vedere şi umple golul lăsat de cea de a treia nevastă.

— Cum arată ?

— Adevărul este că o cunoaşteți, Mărite Mandarin. A fost nevasta bună a unuia, Wang, negustor de mătăsuri, cu prăvălia dincolo de Poarta de Miazănoapte. Să ştiți că e bogată ; are două paturi zdravene de Nanjing, patru-cinci lăzi de zestre îndesate cu lucruri de purtat în orice anotimp, ca să nu mai vorbesc de bijuterii. Pe deasupra, mai are cam o mie de *liang* bani gheață şi vreo două-trei sute de materiale felurite, țesute din trei fire. Bărbatul i s-a prăpădit departe de casă, în drumețiile lui negu- țătoreşti. E singură, fără copii, n-are decît un cumnat, un tinerel, de nici zece ani, fără apărare. Femeia a ținut doliu de văduvă mai bine de un an. Acum, o mătuşă de-a ei o tot îmboldeşte să-şi caute bărbat, că e femeie tînără, de vreo douăzeci şi cinci- douăzeci şi şase de ani, bine făcută la trup şi frumoasă. Cînd ,se găteşte, pare o zeiță de pe lampioanele pictate. Are pe vino-ncoa, e plăcută la vorbă şi deşteaptă. Se pricepe să țină o gospodărie, să coasă, să joace şah şi nici vorbă că e la fel de destoinică în toate jocurile astea ale noastre. Să n-ai nici o bănuială, treaba e aşa cum o spui eu. Pe femeie o cheamă Meng şi e a treia născută la părinți. Stă în fundătura Balta Stătuta, oh, am uitat să zic că e neîntrecută în mînuirea *yueqin*-ului * ! Numai să dați cu ochii de ea şi or să vi se aprindă călcîiele.

Auzind că femeia ştie să cînte la *yueqin,* Ximen fu mai cu seamă

* *Qin* în formă de lună. (Vezi nota de la pagina 21.)

de acesta atras.

— Dacă-i aşa, cînd ne pui la cale o întîlnire ?

— Lucrul ăsta nu-i deloc greu. Altceva aş vrea să limpezesc în faţa dumneavoastră. La aranjarea căsătoriei, să avem in vedere numai un membru al familiei, pe mătuşa de care v-am amintit. Mai are un unchi, Zhang Sishan, dar ăsta e tare de cap ca nuca şi nu ne poate face necazuri. Aşadar, mătuşa ei a fost măritată după Sun Cap Strîmb şi locuiau în casele eunucului Xu, în partea de Miazăzi a oraşului. Mătuşa doamnei Meng e văduvă de treizeci sau patruzeci de ani, n-a avut copii şi tot reazemul ei e în nepoţii şi nepoatele care îi trăiesc. Marele Mandarin cu ea trebuie să pună la punct afacerea, fiindcă mătuşa asta e moartă după bani şi ştie prea bine că soţul nepoatei sale a fost om cu stare. De-aia zic, nu-i pasă ei atît de nepoată, cit ţine să se aleagă din orice cu cît mai mulţi bani. Bine ar fi să cumpăraţi, acolo, nişte daruri şi să-i faceţi mîine o vizită. Dacă îi oferiţi cîţiva *liang* de argint, aţi cîştigat-o. Şi de-ar fi să se găsească altcineva din familie căruia să nu-i fie pe plac această căsătorie, mătuşa asta a ei o să scornească ea ce şi cum ca să o scoată la capăt după voia sa.

Vorbele meşteşugite ale tuşei Xue îl stîrniră cu totul pe Ximen Qing. Se citea pe chipul lui cîtă plăcere îi provoca propunerea pe care i-o făcea peţitoarea. Socotiră că a doua zi era o zi favorabilă şi o puteau vizita pe mătuşa doamnei Meng. Tuşa Xue plecă la ale ei, cu lada cu flori în mînă. Ximen Qing îşi continuă controlul în prăvălie şi astfel trecu ziua.

A doua zi, Ximen Qing se sculă în zori, se îmbrăcă foarte îngrijit, luă din casa un sul de mătase, cumpără patru soiuri de fructe şi puse să fie aranjate cu grijă în nişte coşuri. Plecă la drum, în frunte cu tuşa Xue. El mergea călare, iar în urma sa venea o slugă cu darurile. Ajunşi la casa mătuşei, prima intră peţitoarea. După schimbul obişnuit de urări, tuşa Xue trecu direct la atac.

— Un bogătaş din vecini, începu ea, vrea să o ia pe doamna Meng. Eu i-am spus că, dacă e vorba de căsătorie, mătuşa ei e cea mai însemnată persoană din toată familia şi iată-ne sosiţi să stăm de vorbă cu dumneavoastră. Abia după această întrevedere, vom merge la casa doamnei Meng.

— Vai de mine, peţitoareo, de ce nu mi-ai sosit numai tu ?

Femeia ceru slugilor să pregătească ceai din cel mai bun şi
să-l poftească pe oaspete în casă. Tuşa Xue găsi de cuviinţă ca mai întîi să fie duse în casă darurile şî abia după ce coşurile deşertate au să fie scoase, Ximen Qing să se prezinte înaintea mătuşii. Cu o bonetă impozantă de cărturar pe cap şi încălţări cu feţele dintr-un material deschis, de vară, Ximen Qing păşi solemn şi în faţa gazdei făcu patru plecăciuni. Sprijinindu-se în baston, femeia se grăbi să-i

întoarcă salutul, dar Ximen nu o lăsă. Vorbi scurt şi autoritar, rugînd-o să-i accepte plecăciunile. Disputa continuă şi pînă la urmă gazda întoarse numai jumătate din plecăciunile primite. îşi ocupară locurile după cuviinţă, el, ca oaspete de seamă, tuşa Xue aşezîndu-se deoparte.

— Care este preţiosul vostru nume, Excelenţă ?

— Marele Mandarin Ximen se numără printre cei mai cu vază bărbaţi din Qinghe, vorbi Xue. Are o prăvălie cu medicamente în cetru, lîngă *Yamen.* Grămezile de monezi din casa sa ating Steaua Polară, iar proviziile sale de orez le întrec pe cele din depozitele împărăteşti. Din păcate, duce lipsă de o mînă de stăpînă în gospodărie. Aflînd că doamna noastră e singură şi poate să se mărite, v-a făcut această vizită special pentru a cădea la o învoială.

— De vă stă gîndul să o luaţi pe nepoata mea, domnule, numai cu mine puteţi discuta. Dar nu trebuia să cheltuiţi banii pe cadouri. Ştiu că nu e frumos să le refuz, dar şi dacă le primesc nu mă simt bine...

— E o onoare pentru mine că numiţi daruri nişte obiecte fără preţ.

Gazda făcu două plecăciuni în semn de mulţumire pentru daruri. Se aduse ceaiul.

— Să nu mă învinuiţi, domnule, dacă în cele ce vă voi spune nu am să pot fi prea limpede. Nepotul meu a făcut ceva avere la viaţa sa, dar soarta i-a dat zile scurte şi el i-a lăsat nepoatei pe puţin o mie de *liang* de argint. Pe mine nu mă priveşte dacă o vreţi pe nepoata mea ca soţie principală sau secundară, ţin însă să i se oficieze nepotului meu o slujbă budistă. Ştiţi probabil că persoana din faţa dumneavoastră este singura lui mătuşă. Mă consider îndreptăţită să pretind o mînă de bani pentru a-mi pregăti de pe acum sicriul. Să fie însă clar că toate acestea nu au să vă coste nimic pe dumneavoastră, ci am în vedere averea răposatului. Oricum, îmi voi da osteneala să se aranjeze această căsătorie, numai să-i viu de hac acelui Zhang Sishan, despre care cred că aţi auzit. După ce o luaţi de soţie pe nepoată, sper să-i îngăduiţi să mă viziteze de ziua mea şi de sărbători şi să nu vă fie ruşine cu o rubedenie scăpătată ca mine.

— Fiţi fără grijă, distinsă mătuşă, voi avea în vedere tot ce mi-aţi spus. Cît despre sicriu, nu unul, ci zece voi pune să vi se pregătească !

Ximen îl chemă pe Dai An să-i aducă geanta, din care scoase şase lingouri de argint de calitate, valorînd la un loc cel puţin treizeci de *liang,* punîndu-le pe masă.

— Vă rog să primiţi această atenţie neînsemnată ca un mărunţiş pentru cumpărarea ceaiului. După căsătorie, vă voi trimite alţi şaptezeci de *liang* şi două mătăsuri, să vă servească la funeralii. Fiţi

sigură, mătuşă, că îi voi da voie să vă viziteze de ziua dumneavoastră şi în timpul tuturor celor opt sărbători din cele patru anotimpuri ale anului.

Ochii negri ai femeii sclipiră la vederea albului de nea al argintului. Se lumină la faţă şi rîse cu toată gura.

— Mărite domn, să nu socotiţi că mă agăţ de lucruri mici, fără însemnătate. Ştiţi prea bine că un fapt limpezit de la bun început înlătură neînţelegerile de mai tîrziu.

— Sînteţi o femeie pricepută în ale vieţii, dar lăsaţi orice temeri deoparte, se amestecă tuşa Xue. Marele Mandarin e om de onoare, altfel nu ar fi venit în vizită cu argintul gata pregătit. Poate că nu ştiţi, dar este în cele mai bune relaţii cu prefectul, magistratul şi alţi oameni de vază. E recunoscut pentru generozitatea sa.

Aceste vorbe o încîntară pe gazdă, care se arătă şi mai îndatorată. Băură încă două ceşti de ceai şi Ximen Qing dădu semne de plecare, în ciuda stăruinţelor gazdei de a mai sta.

— După vizita de astăzi, mîine ne vom duce la o întrevedere cu nepoata dumneavoastră.

— Vai de mine, dar nu-i nevoie ca Marele Mandarin să se deranjeze pînă într-acolo. Du-te tu, peţitoare dragă, şi spune-i din partea mea că dacă nu-:l vrea pe acest domn, la ce alegere mai bună se poate aştepta ?

Ximen Qing se ridică.

— Iertaţi-mă, domnule, că vă las să plecaţi cu mîinile goale, dar n-am bănuit că mă veţi onora cu această strălucită vizită.

îi conduse cîţiva paşi, sprijinindu-se în baston, apoi ceru permisiunea să se întoarcă. în timp ce Ximen încălecă pe cal, tuşa Xue spuse :

— Ei, nu e bine cum am zis eu ? Dumneavoastră mergeţi acasă, Mărite Mandarin. Eu rămîn să mai stabilesc cîte ceva cu mătuşa şi vin să va caut mîine în zori.

Ximen Qing îi dădu un *liang* să poată plăti pentru măgarul pe care călătorise şi se despărţiră. Peţitoarea rămase să mănînce şi să bea acolo, întorcîndu-se din vizită pe înserat.

Pentru a nu lungi vorba, vom arăta că a doua zi Ximen Qing îmbrăcă haine din cele mai elegante, puse punga cu galbeni în

mîneca robei, încăleca pe un cal alb şi plecă însoţit de două slugi, Dai An şi Ping An. Tuşa Xue îi urma călare pe un măgar şi astfel ieşiră cu toţii pe Poarta de Miazănoapte a oraşului. Peste puţin, ajunseră la portalul casei, mare cît o cameră şi orientat pe direcţia nord-sud. Zidul împrejmuitor al curţii era lăcuit în alb-negru. Tuşa Xue îl rugă pe Ximen să descalece şi intrară împreună. Pînă la uşa casei, trecură pe lingă zidul umbrelor * şi un gard scund din bambus. Aleea era străjuită de rodii crescuţi în vase mari de lut, iar pe trepte se găseau vase de bronz şi două bănci. Peţitoarea împinse uşa dublă, lăcuită în roşu închis şi pătrunseră într-un salon mare, cît trei încăperi obişnuite, mobilat cu gust. Mesele şi scaunele erau noi şi străluceau în lumina zilei, iar draperiile şi perdelele erau în deplină armonie cu mobilierul. Invitîndu-1 pe Ximen să se aşeze, Xue merse în camerele interioare, de unde reveni pe dată.

— Doamna încă nu e gata. Vă roagă să aşteptaţi puţin, spuse.

O slugă le servi ceai din cel mai de preţ şi bărbatul bău cu plăcere.

— Dacă nu ţinem seama de mătuşă, doamna este ca şi singură. Pe vremea cînd negustorul mai trăia, în prăvălia lor se vindea în fiecare zi atît cît să se umple două coşuri mari de monezi de aramă, fără a pune la socoteală arginţii. Dădeau la trei *jen* un *chi* de pînză neagră, pentru feţe de pantofi şi lucrau la ei douăzeci-treizeci de oameni, care se ocupau cu vopsitul ţesăturilor. Ce să spun, aceştia mîncau la el şi doamna răspundea de tot, deşi n-avea decît două slujnice şi un flăcăiandru. Slujnica cea mare, Busuioc †, are cincisprezece ani şi cu toate că îşi poartă părul ridicat în vîrful capului, e ca şi femeie. Cea mică, Phoenix **'*, n-are decît doisprezece. După măritişul doamnei, amîndouă îşi vor însoţi stăpîna. Iar eu, care v-am aranjat norocoasa partidă, m-aş mulţumi numai cu două camere în care să pot trăi.

— Foarte bine. încuviinţă el.

— Anul trecut, cînd aţi cumpărat-o pe Prunişor de Primăvară, mi-aţi promis cîteva baloturi de pînză, dar încă nu le-am primit. Poate că o să vă amintiţi cu această ocazie.

Chiar atunci, o slujnică o strigă pe tuşa Xue, iar peste puţin se auzi zornăitul unor bijuterii, un parfum fin se împrăştie în toată încăperea, peţitoarea trase draperia de la uşă şi stăpîna casei îşi făcu apariţia. Ximen Qing rămase cu ochii ţintă la frumuseţea ca picată din ceruri. întocmai aşa cum se spune :

întruparea spiritului lunii,
Figurină de jad cu alese podoabe ;
Chipul ei e splendoarea măsurii,
Mlădioasă, nimie nu-i să-i iei, ori să-i pui.
Frunte albă, înaltă, doar două-trei cute,
Frumuseţii-i fireşti şi acelea plăcute, îi trădează picioarele mici, fine veşminte,

* Zid ca un paravan ridicat la intrarea în curţi, în faţa sau în spatele porţilor. în credinţa că alungă duhurile rele.

† Lanxiang.

Numai bune de-alint şi iubite, iubite.
Unduieşte în mers şi-i balsamelor ploaie
Iar şezînd te uimeşte făptura-i şi cu totul te-nmoaie.

De cum o văzu, bărbatului i se umplu inima de bucurie. Ea intră dreaptă, se înclină firesc şi luă loc în fața oaspetelui. Ximen Qing continuă să o soarbă cu privirea, pînă cînd femeia plecă uşor capul.

— Doamnă, soția acestei preaumile persoane a murit de mult şi aş fi fericit dacă dumneavoastră ați accepta să-mi conduceți gospodăria. Care este respectata voastră părere ?

Femeia îl privi pe furiş şi i se păru un bărbat destul de plăcut. In adîncul inimii ei era mulțumită.

— Cîți ani are domnul şi de cînd i s-a sfîrşit onorabila sa soție ? o întrebă ea pe pețitoare.

— Am douăzeci şi opt de ani, iar soția mi s-a prăpădit de mai bine de un an. Aş putea îndrăzni să aflu cîte primăveri v-au alintat chipul ?

— Sclava voastră are treizeci de ani.

— Cu doi ani mai mult decît mine.

— Cînd soția e cu doi ani mai mare, aurul sporeşte cu fiecare zi. La diferența de trei ani, aurul se stivuieşte cît muntele ! strecură isteață pețitoarea.

Sluga cea mai tînără aduse trei ceşti cu ceai şi poame din mandarine. Stăpîna se ridica, prinse cu mîinile ei delicate una dintre ceşti, turnă ceai şi îl îmbie pe Ximen Qing, înclinîn- du-se cu grație. Profitînd de prilej, pețitoarea săltă uşor fusta femeii, scoțînd Ia iveală labele picioarelor ei, mici de numai trei *cun**, foarte înguste şi cu vîrfurile prelungi, ascuțite. Ele erau încălțate în pantofi cu toc înalt îmbrăcat în mătase albă, fățuiți cu brocart ornat cu nori în fir auriu. Brăbatul fu cu totul şi cu totul mulțumit. Atunci femeia luă cea de a doua ceaşcă, o umplu cu ceai şi i-o oferi tuşei Xue. Dupâ ce turnă ceai în ultima ceaşcă, se aşeză. Băură. Ximen Qing îl strigă, pe Dai An, să aducă darurile : două batiste de mătase, o pereche de ace de păr încrustate cu pietre scumpe şi şase inele de aur. Pețitoarea o puse pe femeie să se încline în fața bărbatului, drept mulțumire, iar pe el îl întrebă cînd socoteşte să aibă loc ceremonia, pentru a fi vreme să se facă pregătirile necesare.

— înțeleg prin aceasta bunele intenții ale distinsei stăpîne, vorbi Ximen. Pe douăzeci şi patru ale lunii voi trimite darurile, iar pe două ale lunii a şasea să fixăm căsătoria.

— Fie. Sclava noastră se va duce mîine să discute cu mătuşa
sa

— Măritul Mandarin a fost ieri în vizită la mătuşa, o în- ştiință Xue.

— Ea ce a spus ?

— A fost cum nu se poate mai onorată de persoana Marelui Mandarin. A zis că dacă ny-1 luați pe dînsul, pe cine altul mai bun ați putea alege ? Eu, ca pețitoare, garantez că această căsătorie va merge

*Zece centimetri.

strună.

— Dacă acestea au fost vorbele ei. prea bine.

— Cum aş îndrăzni eu, unul, să spun altceva, doamnă ?

Apoi Ximen şi-a luat rămas bun. Tuşa Xue l-a condus pînă la poartă, întrebîndu-1 ce părere are.

— Te-am obosit prea tare, tuşă Xue.

— Mergeţi înainte. Eu mai am două vorbe pentru stăpîna acestei case şi vă ajung din urmă.

Ximen încălecă şi plecă spre oraş. Tuşa Xue reveni, zicîndu-i femeii că poate fi fericită pentru cele puse la cale.

— încă nu ştiu dacă mai are vreo nevastă şi nici cu ce se ocupă ! răspunse ea.

— Chiar dacă are, prea bună doamnă, nimeni nu deţine nici inteligenţa şi nici felul vostru de a se purta. Veţi vedea că spun adevărul curat. Cît despre el, cine nu îl ştie ? E primul sau al doilea din judeţ ca bogăţie şi e un vestit negustor de ierburi tămăduitoare, bucurîndu-se de relaţii bune cu toţi demnitarii. Cine nu doreşte prietenia Marelui Mandarin Ximen ? De curînd s-a înrudit cu mareşalul Yang din Dongjing.

Stăpîna casei ceru să se servească masa şi o ospătă cu dărnicie pe peţitoare. Intre timp, An Tong, copilul-slugă al mătuşii, sosi cu o cutie cu patru prăjituri din orez gălbui, curmale, bomboane şi alte dulciuri. Sluga lămuri că mătuşa vrea să ştie dacă s-a căzut la învoială, iar că dacă nepoată-sa nu-1 vrea pe acest bărbat, atunci pe care altul mai bun l-ar găsi ?

— Transmite-i mătuşii că îi mulţumesc. Am aranjat totuL

— Cerule, îţi mulţumesc ! strigă Xue. E limpede că n-am îndrugat eu prostii !

Tînăra femeie a primit darurile şi în locul lor a poruncit să se pună în cutie prăjituri şi plăcinte cu came. Slugii i-a dat vreo cincizeci de bănuţi şi l-a rugat să-i aducă mătuşii mulţumiri din partea ei şi să-i comunice cele două date ale căsătoriei. După plecarea slugii, tuşa Xue ceru de-a dreptul :

— îmi daţi şi mie cîţe ceva din darurile mătuşii, să le duc copiilor ?

Stăpîna casei îi dădu jumătate din bomboane şi zece alte dulciuri, după care peţitoarea se retrase.

Zhang Sishan, unchiul după mamă al doamnei Meng, se gîndea de mult cum să facă să pună mîna pe moştenirea acesteia, folosindu-se de nepotul său minor, Yang Zongbao. Avea în vedere să o dea pe nepoată, ca a doua soţie, după fiul unui fost dregător, Shang, cărturar ajuns la rangul de *juren* [*]. Dacă ar fi intervenit un om obişnuit, l-ar fi înlăturat din cîteva vorbe, însă pe Ximen Qing îl ştia susţinut de mai marii locului şi nu îndrăznea să se opună în mod făţiş. După căutări zadarnice şi urzeli a nenumărate planuri, hotărî că cel mai bun lucru era să uneltească împotriva aranjamentului iniţial. O vizită pe nepoată, vorbindu-i pe şleau.

— Să nu care cumva să accepţi oferta acelui Ximen. Ascultă bine la mine şi mărită-te cu *juren*-ul Shang. E poet, om cult, stăpîn al cîtorva

* Cărturar, cîştigător al examenelor imperiale la nivel provincial.

ferme la ţară şi ştie ce înseamnă viaţa. E de o mie de ori mai bun decît Ximen ăsta, un ticălos, amestecat în fel şi fel de cazuri pe la *Yamen.* Ca să nu mai spun că are nevastă principală, pe Doamna Luna, care provine din familia de militari Wu şi tu nu vei fi decît soţie secundară. M-am interesat, să ştii ! Mai are încă trei sau patru neveste secundare şi nu ştiu cîte slujnice tinere. Ai grijă, că intri într-o famlie numeroasă şi o să dai numai de necazuri.

Simţindu-1 atît de pornit, nepoata înţelese că unchiul Zhang venise cu gîndul de a băga zîzanie între ei.

— Ştii proverbul acela, unchiule, că pe apă sînt multe bărci şi toate plutesc în voia lor. Dacă are nevastă principală, o voi ruga să-mi îngăduie să o socotesc ca pe sora mea mai mare. Familia poate fi numeroasă, dar bărbatul e adevăratul ei stăpîn, capul familiei. Dacă o duc bine cu el, ce contează că are nu ştiu cîte femei ? Iar altfel, cu ce mă încălzeşte fiindu-i singura soţie şi trăind prost ? în casele bogate afli şi cîte patru-cinci neveste. Şi ce-i cu asta ? Nu te necăji din pricina mea ,unchiule. Atunci cînd am luat această hotărîre, am avut temeiurile mele.

— De-ar fi numai atît ! continuă Zhang. îi place să-şi bată nevestele, să le chinuie. Se ocupă cu negoţul de fete tinere şi dacă vreuna îi iese cît de puţin din voie, o vinde pe loc. Ţi-ar plăcea să fii tratată în felul ăsta ?

— Greşeşti,'unchiule. Oricît de rău ar fi un bărbat, nu-şi bate nevasta, dacă ea e supusă şi harnică. Odată intrată în casa lui, îmi văd de treburile mele, îmi ţin gura, nu mă iau după unii şi alţii şi n-are ce să-mi facă.

— Nu-i aşa, nepoată ! Uite, am auzit câ ar avea o fată de nici paisprezece ani, care o să-ţi facă zile fripte !

— Nu mai sînt copilă, unchiule. Dacă mă port bine cu fetiţa aceea, am să fiu pe placul bărbatului meu, iar copila o să mă respecte. Nu m-aş teme nici de-ar avea zece copii !

— Ei, să-ţi spun şi lucrul cel mai groaznic ! Omul ăsta duce o viaţă dezordonată. Umblă numai după prostituate, îşi face veacul prin casele de pierzanie şi aruncă bani în dreapta şi stînga la tot pasul. Cel mai mult şi mai mult mi-e frică să nu te nenorocească, să nu te omoare cu zile.

— Bine, unchiule, dar e bărbat tinăr, în putere şi e normal să-şi mai facă de cap prin alte părţi. Ce-mi pasă mie ? Cît priveşte banii, se spune că averile sînt plimbătoare. Cine poate şti dinainte dacă va trăi în sărăcie sau în lux ? Oricum, căsătoriile sînt aranjate în Ceruri. Te rog, unchiule, nu te mai îngriji de soarta mea !

Neizbutind să-i strămute hotărîrea, Zhang Sishan se înnegri la chip, bău ceaiul şi plecă. Acasă, se sfătui cu soţia şi se înţeleseră amîndoi să aştepte ziua sorocită şi atunci, pretextînd grija pentru nepot, să scormonească prin lăzile cu zestre ale doamnei Meng.

Pe douăzeci şi patru, Ximen Qing se îngriji de trimiterea darurilor de nuntă. Peste două zile, angajă doisprezece călugări pentru pomenirea negustorului Yang, iar tăbliţa funerară a acestuia fu arsă, întocmai cum pretinsese mătuşa Cu o zi înainte de soroc, Zhang

Sishan luă cîţiva vecini binevoitori şi merse din nou la casa nepoatei. Chiar atunci, tuşa Xue, slugile lui Ximen Qing şi vreo duzină de soldaţi sosiseră să care lucrurile miresei, paturile, lenjeria şi lăzile cu zestre.

— Opreşte-te puţin, preţitoareo, interveni Zhang, fiindcă am cîteva cuvinte de spus.

Zhang Sishan şi /vecinii săi pătrunseră în salon, unde o găsiră pe stăpîna casei. Se aşezară, apoi Zhang cuvîntă :

— Precinstiţi vecini, ascultaţi-mă, vă rog, cu atenţie. Se întoarse către nepoată, urmînd : Eşti stăpînă aici şi n-am nimic de zis. Dar vreau să-ţi fie clar că bărbatul tău, Yang Zongxi, şi cumnatul tău, Yang Zongbao, sînt nepoţii mei buni. Nepotul cel mare nu mai este, a agonisit fără folos averea ! Unii spun că ţi se cuvine ţie şi eu nu zic nimic. Dar drepturile nepotului cel mic, care e încă un copil, intră în administraţia mea. E născut de aceeaşi mamă ca şi răposatul tău soţ şi i se cuvine o parte din moştenire. I-am adus cu mine pe aceşti preacinstiţi vecini să-mi fie martori. Deschidem lăzile sub ochii tuturor, să se încredinţeze dacă sînt sau nu pline cu lucruri.

— Precinstiţi oameni, răspunse doamna Meng, suspijiînd, va rog să mă ascultaţi şi pe mine. Unchiule, dumneata ai vorbit cu obidă, i se adresă direct acestuia. Sclava din faţa voastră nu ea a vrut să rămînă fără bărbat, pentru a trăi acum ruşinea de a se mărita a doua oară. Soţul meu a fost un om bogat şi se ştie că şi-a băgat banii în această clădire. Casa nu o iau, ci i-o las cumnatului meu, cu piesele de mobilier cu tot. Cele trei-patru sute de *liang* de la datornici, obţinute chiar de dumneata pe baza actelor găsite în casă, le-am folosit pentru traiul zilnic. De unde să am altă avere ?

— Bine, fie, nu mai ai bani, accept acest lucru. Acum hai să desfacem, sub ochii preacinstiţilor vecini, toate lăzile, să se vadă ce duci cu tine. Pot să fie ele pline cu argint, nu mă priveşte pe mine !

— Vreţi poate să vă arăt şi picioarele ?

In confuzia iscată, îşi făcu apariţia mătuşa, înaintând încet, sprijinindu-se în baston.

— Mătuşa ! se auziră voci.

Ea se înclină în faţa tuturor şi se aşeză.

— Preacinstiţi vecini aflaţi aici de faţă. Eu sînt mătuşa bună a stăpînei acestei case şi e firesc să am un cuvînt de spus. Defunctul ei soţ mi-a fost nepot, cum îmi este şi cumnatul ei. Oricare deget de ţi-1 muşti nu poate să nu te doară ! Bărbatul i-a fost negustor cu stare şi se cade ca şi pe ea s-o tratăm cum se cuvine. De vreme ce nu are copii şi e îndă tînără, de ce să nu i se îngăduie să se mărite ?

— Aveţi dreptate, răspunseră vecinii într-un glas.

— Oare să nu poată să-şi ia cu ea nici lucrurile de zestre ? Femeia n-are secrete faţă de mine. Ii cunosc situaţia şi vreau să i se facă dreptate. Vă spun deschis, oameni buni, această soţie a nepotului meu are un suflet bun şi o purtare aleasă. Altfel credeţi că mi-ar păsa cît de cît de ea ?

— Ce inimă largă ai ! rosti Zhang, privind-o chiorîş. Ştiu prea bine că phoenixul nu se coboară decît peste comori !

Aceste cuvinte o făcură pe mătuşă să-şi iasă din minţi. Cu furia pe chip şi vînătă toată, vorbi aspru, arătîndu-1 cu degetul pe Zhang Sishan :

— încetează cu palavrele, Zhang ! Poate că eu una aparţin de drept familiei Yang, dar tu, gură spurcată, te numeşti cumva Yang ?

— Am alt nume de familie, dar nepoţii aceştia sînt băieţii sorei mele. Dar tu, femeie de nimic, tu ce legătură ai ? Pe de o parte pui gaz peste foc, pe de alta arunci şi apă !

— Om fără inimă, şacal ce eşti ! Ce planuri ai de vrei să împiedici sufletul ăsta tînăr să plece ? Ţi-e gîndul la ea sau la cîştig ! Spune-o deschis !

— Nu mă gîndesc decît că Yang Zongbao o să crească şi n-o să aibă din ce să trăiască. Nu-s ca tine, suflet de şerb, să mă dau pe lîngă ăi tari şi mari, pe seama celor slabi. Pisică galbenă cu coadă neagră, asta eşti !

— Mă cerşetorule din tată-n fiu, neam de sclav, gură spurcată, pe ce-ţi bizui tu minciunile strigătoare le cer ? Cînd ai să mori, n-o să ai parte nici măcar de o frînghie să te coboare în groapă !

— Femeie spurcată, cu limbă ascuţită ! Vrei bani să ţi-i presari pe coadă ! Nu-i de mirare că n-ai moştenitori !

Ponegrirea adusă de Zhang o făcu pe mătuşă să spumege de furie.

— Fiu de târfă ! Porcule ! Cîine turbat ! Eu n-am urmaşi, dar tot e mai bine decît să ai o nevastă care se culcă pe la temple cu călugării şi nu-i mai dai de urmă prin casele preoţilor. Degeaba ai ochi să vezi, că eşti orb !

Cei doi erau cît pe ce să se Incaiere, însă cei de faţă săriră să-i despartă.

— Las-o uncheşule, că-i femeie.

Profitînd de împrejurare, peţitoarea Xue a pus pe jăratec slugile şi soldaţii, care, cît ai clipi, duşi au fost, cu paturi, lăzi, cutii şi baloturi cu tot, într-un val-vîrtej. Cînd Zhang Sishan a băgat de seamă, era mult prea tîrziu şi nu mai putea să zică nimic. Vecinii, neînţelegînd prea bine despre ce era vorba, în cele din urmă s-au împrăştiat. Pe două ale lunii a şasea, Ximen Qing a trimis o litieră impunătoare, cu patru perechi de lampioane, să o ia pe doamna Meng. Yang Zongbao, cu părul strîns în coc * şi în costum verde, a escortat-o, călare, pînă la noua casă. Soţul i-a oferit în dar o mătase şi o bijuterie din jad. Busuioc şi Phoenix, cele două slujnice, şi Qin Tong, băiatul de cincisprezece ani, aflat şi el în slujba doamnei Meng, s-au mutat şi ei. A doua zi, mătuşa şi o cumnată a doamnei s-au înfiinţat cu felicitări, şi urări de bine. Ximen Qing a răsplătit-o pe mătuşă cu şaptezeci de *liang* şi două mătăsuri şi din acel moment raporturile dintre ei au devenit şi mai strînse. Ximen Qing i-a pus la dispoziţie doamnei Meng trei camere în aripa apuseană a locuinţei şi a hotărît ca ea să-i fie cea de a treia soţie cu numele de Pavilion de Jad, poruncind ca ai casei, cu mic cu mare, să i se adreseze cu titlul A Treia Stăpînă.

* Bărbaţii purtau părul lung.

Capitolul VIII

De cînd Pavilion de Jad se stabilise în casa Marelui Mandarin, proaspeții căsătoriți se iubeau ca două turturele, fiind aproape nedespărțiți. Cam pe atunci, familia Chen o trimise pe mijlocitoarea Wen cu o scrisoare, propunînd ca pe doisprezece ale lui iunie să se celebreze cununia fiului lor cu domnișoara Ximen. In starea de beatitudine în care se afla, Ximen Qing nu se putea ocupa de comanda unui pat şi şi-a înzestrat fata cu unul dintre paturile aurite aduse de noua sa nevastă. Zilele se scurseră unele după altele, şi bărbatul nu mai trecu mai bine de
o lună pe la Lotus de Aur. Aceasta stătea cît erau ziua de mare în prag, căutîndu-1 zadarnic cu ochii ; apoi o mînă pe bătrîna Wang după el, însă oamenii de pază ai casei, cunoscînd-o, nici nu vrură să o vadă. Lotus o aşteptase pe bătrînă, cu inima la gură şi, disperată, îi ceru Iasomiei să-l caute în oraş. Fata o pomi şi ea pe urmele lui, dar cum ar fi cutezat să pătrundă în curtea aceea măreață ? Iscodi o vreme din poartă şi se întoarse aşa cum plecase. Mama vitregă o beşteli, țipă la ea că nu e bună de nimic şi o puse să şadă toată ziua în genunchi, fără să mă- nînce. Era în toiul căldurilor de vară şi zăpuşeala mai că îi tăiase răsuflarea lui Lotus de Aur, de aceea pînă la urmă îi strigă fetei să fiarbă apă, că are de gînd să se îmbăieze. Gătise cu mîna ei nişte colțunaşi cu came, ca să-l poată ospăta pe Ximen Qing în cazul în care el i-ar fi călcat pragul. Apoi, într-o cămaşă cu mîneci scurte, din borangic, se tolăni în pat, pîndind revenirea iubitului. Cît îl blestemase pe tâlharul acela de inimi, lipsit de simțăminte ! Cu degetele delicate îşi trase din picioare pantofii roşii, brodați şi se apucă, folosindu-se de ei, să ghicească de dragoste. Se zice că glasul celui care lipseşte nu poate fi auzit şi doar rostogolirea şi potrivirea bănuților vorbesc în locul Ivii. Iată :

Val pînă la cer, ciorapi ca năvodul,
Nor roşu ca tot ce e nor din senin,
Iasă amestecul strîns cum e nodul ;
Din rădăcini să dai şi tu mlădițe,
Ca lotusul deschide-al florii sîn ;
Cum te-au sporit atîți cîrcei de viță ?
Ținut de-al sălciei mijloc şi de un ac d£ păr Nu-i
mai stă dor şi drag de noi ?
Eu gîndul cum să-mi iau'napoi ?
Stau sprijinită-n poartă Lîngă oblonul uşii
Tăcută ca o moartă.
Ştiu, sclavă ce sînt, doar în gol să te strig Să te
blestem pentru floarea uitată în frig Nu-mi vii
în casă, ca fără întoarcere duşii.
La ce bun sprîncenele să-ncondeiez ?
De care plop şi-o priponi azi calul Vai, m-a-
nşelat amarnic,

Cum aş putea să-l rabd, să nu-1 trădez ?

Ghicitul nu o satisfăcu şi plictisul se strecură încet în sufletul ei. Adormi şi peste o oră Iasomia o trezi. Se simţea la fel de părăsită ca şi mai înainte.

— Apa e gata. Faci baie, mămico ? o întrebă Iasomia.

— Colţunaşii s-au pătruns ? Ia vino cu ei sa-i văd !

Iasomia se grăbi să-i aducă, pentru a-i intra în voie. Femeia ii numără. Preparase treizeci şi la numărătoare nu-i ieşeau decît «douăzeci şi nouă.

— Unde e unul ?

— Nu ştiu. Poate n-aţi socotit bine.

— I-am numărat de două ori şi am făcut dinadins treizeci, pentru stăpînul nostru, Ai mîncat imul pe furiş, nu-i aşa ? Neruşinata ! Slugă fără obraz ! Parcă ţi-ai fi dat pe loc duhul, crăpai dacă nu îmbucai unul din bunătate de colţunaşi ! Dar nu, ea nu se mulţumeşte cu un bol de orez, e musai să-i gătesc chiar eu după poftele dumneaei !

Fără să îngăduie fetei să scoată vreun cuvînt, îi smulse rochia de pe ea, puse mîna pe bici şi îi trase douăzeci şi ceva de lovituri, pînă cînd fata ajunse să horcăie ca un porc înjunghiat. Atunci o ameninţă că dacă tot nu-şi recunoaşte fapta urîtă, o să-i aplice o sută de lovituri. îngrozită, fata recunoscu.

— Iartă-mă mamă, eu l-am mîncat. Eram leşinată de foame !

— Dacă l-ai înghiţit ca o hoaţă, de ce m-ai contrazis că i-aş fi socotit alandala ? Mai eşti şi mincinoasă. Cînd alălalt era printre noi, îi împuiai capul cu ce ştiai şi ce nu ştiai ! Acum n-ai la cine te mai duce şi te sclifoseşti sub ochii mei! O să te omor, hoţomanco !

îi mai altoi o bătaie, îi ceru să se îmbrace, să-i stea alături şi să-i facă vînt cu evantaiul. Peste puţin, scrîşni printre dinţi :

— întoarce-ţi faţa la mine, pungăşoaico, să-ţi ard vreo două !

Iasomia întorse faţa spre ea şi femeia îi plesni două palme, umplînd-o de sînge. Atunci o alungă. într-un tîrziu, se duse la oglindă, se aranjă din nou şi ieşi îri prag. Cerul se milostivise de ea, fiindcă îl zări pe Dai An înaintînd călare, în mînă cu un pachet voluminos. Lotus de Aur îl opri şi îl întrebă unde merge. Sluga nu strălucea de isteţime. O ştia bine pe femeie, doar îl însoţise nu o dată pe stăpînul său la ea şi chiar se alesese cu mici atenţii din partea ei.

— M-a trimis stăpînul să duc un cadou unui ofiţer. Acum mă întorceam acasă, zise, coborînd şi apropiindu-se de ea

Lotus de Aur îl pofti să intre în casă.

— Ce face stăpînul tău de n-a mai venit nici măcar în treacăt sa mă vadă ? Tare mi-e teamă că şi-a găsit pe altcineva !

— N-are pe altcineva, negă sluga. N-a mai pridídit cu treburile zile în şir şi de-aia n-a putut să-şi facă drum încoace.

— Dacă e atît de ocupat, de ce m-a dat uitării şi nici măcar nu mi-a scris ori nu mi-a trimis o vorbă, acolo ? Nici nu i-a păsat de mine ! Hai, dă pe faţă adevărul !

Dai An zîmbi, neîndrăznind să sufle o vorbă.

Văzîndu-i aerul misterios, Lotus de Aur nu se lăsă.

— Ei, ce e ?

— Şi chiar de-ar fi ceva, ce mă întrebaţi pe mine ?

— Aşa, nespălatule ! Dacă nu-ţi deschizi gura, o să te urăsc cît oi trăi !

i - Bine, dar să nu mă spuneţi stăpînului !

— Nu-ţi fă griji în privinţa asta, îl îndemnă ea.

Şi Dai An îşi slobozi gura şi povesti tot ce ştia despre căsătoria cu doamna Meng Pavilion de Jad. Femeia stăruise să nu i se ascundă nimic,'iar acum lacrimi mari i se rostogoleau pe obrajii parfumaţi. Lui Dai An îi păru rău.

— Ce uşor vă pierdeţi firea, doamnă, constată sluga. De-aia nu

vroiam să vă destăinui nimic !

Lotus nu răspunse, continuînd să plîngă.

— Tu n-ai cum să ştii, Dai An, cît de apropiaţi am fost şi iată-mă azvîrlită deoparte ! spuse şi se porni să se tînguiască.

— Nu vă amărîţi atît, doamnă, o mîngîie el. Nici stăpîna nu are ce-i face.

Lotus nu răspunse ,continuînd să plîngă.

— Opriţi-vă, zău, că mi se rupe inima. Sînt mai mult ca sigur că o să vină cît de curînd. Aştemeţi-i cîteva rînduri şi i le înfăţişez numaidecît. Cînd o să le aibă sub ochi, o să alerge aici, într-un suflet.

— Dacă te oboseşti să mi-1 aduci, o să ai de la mine o pereche frumoasă de încălţări. Aştept să-mi calce pragul, să-l felicit, că în curînd o să fie ziua lui de naştere. Dar de nu o să vină, pe tine mi-o cădea tot necazul !

Lotus îi porunci Iasomiei să-i pună nişte colţunaşi pe o farfurie şi să-i servească ceai proaspăt. Ea merse în casă, luă o foaie de hîrtie înflorată şi cu o pensulă din păr de capră, cu mîner de jad, scrise pe loc un poem :

încredinţez hîrtiei înflorate Cuvinte ale
mimii-ncercate,
Să te găsească unde-mi stai departe ;
Tînjind la partea noastră de noroc,
In uşă-aştept şi-s stană-nfiptă-n loc,
Topită de temeri cum ceara-n foc.
De-mi eşti doar lepădarea norilor de ploi Şi nu
mai poţi întoarce plin trăit de noi Fii bun,
nâframa-n lacrimi dă-mi-o înapoi.

Sfîrşind, împături răvaşul şi i-1 întinse lui Dai An.

— Spune-i să mă viziteze de ziua lui. Umila sa sclavă îl aşteaptă cu nerăbdare.

După ce Dai An se ospătă, femeia îl dărui cu zece bănuţi şi îl conduse pînă la poartă.

— Inştiinţează-ţi stăpînul că l-am beştelit în fel şi chip şi că dacă nu-mi soseşte am să urc într-o lectică şi oi veni eu la el.

Lotus de Aur îi pîndi venirea zi după zi, chinuită, ca o piatră măcinată în adîncurile mării. Luna a şaptea era pe sfîrşite şi nu mai era mult pînă la ziua de naştere a lui Ximen Qing. Pentru ea, o zi făcea cît trei toamne, iar o noapte trecea a fel de greu ca o vară fierbinte. Aşteptările îi erau zadarnice, fiindcă nu primea nici o ştire de la el. Scrîşnea din dinţi, iar din ochii ei mari ca nişte stele curgea potop de lacrimi. Intr-o seară, pregăti mîncare şi băutură şi o chemă la ea pe vecina Wang. îşi smulse din plete un ac de păr şi i-1 dădu bătrînei, zorind-o să-l caute şi să i-1 aducă pe Ximen Qing.

— Acum, în prag de seară, nu e vremea nimerită să-l fac să vină, grăi baba. Adastă pînă mîine în zori.

— Să nu care cumva să mă vicleneşti, mătuşă ! se văicări femeia.

— Nu e desprinsă baba cu astfel de tertipuri ! Cum să zici una ca asta ?

Bătrîna nu dădea ea înapoi de la o treabă şi nici nu se încurca dacă era din plin plătită. Acul de argint îi convenea. Se ghiftui bine, pînă se înroşi la faţă şi plecă să se culce. In dormitorul său, Lotus de Aur arse santal şi aprinse lampa de argint. Somnul o ocolea. Suspină îndurerată. Luă pipa şi dntă pînă târziu în noapte, cînd singurătatea şi pustiul din jurul ei o cotropiră :

Cine s-ar fi gîndit
Că trupul alteia îl ai în preajmă,
De supărare, ameţită mă simt beată,
Doar paravanu-i reazăm nimerit.
Şi din ghicite-ncerc să aflu seamă,
Dar nu mă luminez în ce-am greşit Cum te-am
pierdut, de suflet să dau vamă Prin cărţile şi
doruri ce-ţi trimit Să nu îmi vii, să nu îmi vii
zorit ?
In jocă, doar, de îmi zdrobeşti iubirea Aducâ-ţi
Cerul toată nimicirea !

Se perpeli toată noaptea, neputând dormi şi în zori o chemă la ea pe Iasomia.

— Mergi şi vezi dacă vecina a pornit după domnul Ximen.

Fata o ascultă şi peste puţin timp se înapoie vestind-o că aceasta nu mai era acasă. Bătrîna Wang ajunsese cu noaptea în cap la poarta lui Ximen Qing, trase slugile de limbă, dar ele îi răspunseră că nu aveau ştire de nimic. Se'aşeză peste drum, lîngj un gard şi se puse pe aşteptat, pînă ce Fu deschise prăvăli^ Bătrîna Wang se înfăţişă înaintea lui şi se plecă, plină de respect.

— Marele Mandarin e acasă ? întrebă.

— Ce treabă ai cu el, bunico ? se interesă omul. Ai noroc că m-ai întrebat pe mine, fiindcă altcineva n-are cum să cunoască adevărul. Ieri a fost ziua lui, a avut musafiri şi a benchetuit pînă tîrziu. Seara, s-au dus cu toţii pe la vreo casă, unde şi-au trecut noaptea şi, iată, încă nu s-a întors.

Bătrîna făcu mai multe închinăciuni şi o luă înspre centru, pînă în gura străzii Răsăritului, de unde începeau să se întindă casele de pierzanie. N-ar mai fi avut mult, pînă să ajungă acolo, cînd îl şi zări de departe ,venind spre ea călare, urmat de do^ă slugi. Era ameţit bine de alcool, de neodihnâ şi avea ochii cît cepele, ieşiţi din cap şi se clătina pe cal, în faţă şi în spate.

— Infruptaţi-vă mai puţin, Mărite Mandarin, glăsui răspicat bătrîna Wang şi prinse calul de dîrlogi.

— Tu eşti, mătuşă Wang ? o recunoscu Ximen Qing. Cine te-a trimis după mine ?

Bătrîna se săltă pe vîrfuri şi îi şopti cîteva cuvinte la ureche.

— Ştiu, mi-a spus-o şi băietanul care slugăreşte la mine. Ştiu că e supărată. Uite, azi o să vin.

Porniră înainte, vorbind de una, de alta, pînă ajunseră în poarta lui Lotus de Aur.

— Bucură-te, vecino, strigă baba, intrînd înainte pe uşă, c& ţi-âm adus veşti bune. Iacătă-ţi iubitul pe care ţi l-am scos din pămînt din iarbă verde în nici măcar un ceas.

Auzind de sosirea lui, Lotus de Aur se înveseli, de parcă ar fi coborît o zeitate din cer peste casa ei. Ieşi zorită să-l întîm_ pine. Ximen Qing trecu pragul legănîndu-şi evantaiul, nici beat, nici treaz, îngînînd ceva în chip de #salut. Femeia se înclină adînc.

— Bine aţi venit, Mărite Mandarin. Am simţit lipsa ilustfu- lui vostru obraz. Cum se face că m-aţi uitat şi n-aţi mai dat pe aici ? Zi şi noapte în braţele noii neveste, cum să mai aveţi răgazul de a vă mai gîndi la sclava voastră mult îndatorată ?

— încetează cu palavrele ! Ce nouă nevastă ? Am fost >iiP de-a rîndul ocupat cu nunta fetei şi n-am găsit vreme să 'vin pe la tine.

— Iar mă amăgeşti ? Jură, dacă vrei să te cred, jură că *r*-ai pe nimeni şi că nu m-ai părăsit!

— Dacă eu te-am părăsit, să ajung cît un bol cu orez, să sufăr trei sau cinci ani de friguri galbene şi să port în buzunare omizi cît cobiliţa de mari !

— Hoţ de inimi ce eşti ! Ce-ţi pasă ţie de omizile cît cobiliţa ! nu se lăsă femeia şi-şi întinse cu iuţeală mina, îi smulse de pe cap boneta nou-nouţă şi i-o azvirli la pămînt. Speriată, bătrîna Wang ridică boneta de jos şi o puse pe masa.

— Vecină, îmi purtai pică cum că nu-1 fac pe Măritul Mandarin să-ţi calce în casă şi acum zău că nu te mai pricep.

Lotus de Aur nu zise nimic, doar îi trase bărbatului acul de păr din cap şi-l cercetă cu atenţie. Era un ac de aur, pe care erau gravate cîteva stihuri :

Calul cu frîu de aur, deşeuat Nechează-n
cîmpul cu miresme rare Amanţii în Pavilion
de Jad Beau cînd migdalii sînt în dulce
floare.

Acul era de la Pavilion de Jad, însă Lotus de Aur gîndi că îl are de la vreo petrecăreaţă de la care tocmai picase. Prinse acul de mîneca

rochiei sale.

— Dacă n-ai pe alta, unde e acul pe care ți l-am dăruit eu ?

— Am căzut odată de pe cal, de beat ce eram. Pălăria mi s-a rostogolit pe jos. părul mi-a scăpat din conci şi aşa ți-am pierdut acul. L-am tot căutat, dar în zadar.

Lotus de Aur îl pălmui cu putere.

— Acum eşti beat şi nu ştii ce îndrugi, frățioare. Nu ți-ar da crezare nici un țînc de trei ani !

— Nu-1 mai necăji, vecino, se amestecă din nou bătrîna. E dintre aceia care descoperă albina la patruzeci de *li* depărtare, dar nu văd elefantul de lîngă poartă. Pe noi ne ține de străini şi nu de oameni apropiați.

— Cînd să termine e», începi tu, mătuşico ! o certă el.

Băgînd de seamă abia acum evantaiul aurit, plin de finețe,
din mîna lui, Lotus de Aur i-1 smulse şi se duse mai la lumină, să-l privească în voie. Pricepută în arta dragostei, se uită cu atenție în anumite locuri şi zări urmele rămase de la muşcăturile de dinți. Bănuind că evantaiul îi fusese dat de o femeie ca semn al unei iubiri pasionate, îl rupse în două fără o vorbă. Pînă ce Ximen să o oprească, delicatul obiect era deja fărîme.

— Evantaiul mi l-a dăruit mai de mult prietenul meu bun, Pu Zhidao. Nu l-am prea folosit. îl luasem la purtare de numai cîteva zile şi tu l-ai distrus.

Lotus de Aur îl mai zgîndări, pînă cînd Iasomia servi ceaiul Atunci îi ceru fetei să pună platoul jos şi să îngenuncheze în fața oaspetelui.

— Ajunge cu atîta ceartă ! zise bătrîna Wang. în loc să vă drăgostiți, v-ați amărît. Mă duc în bucătărie să vă prepar ceva de-ale gurii.

Femeia o sfătui pe Iasomia ce gustări şi ce băuturi să aducă. Fata le rostui repede, sosi cu ele şi le întinse pe masă. Din lada sa de zestre, Lotus scoase cadoui pe care îl pregătise cu mult înainte pentru ziua lui Ximen Qing şi i-1 puse în față, înclinîn- du-se ceremonios. Era alcătuit dintr-o pereche de încălțări cu fețe din mătase neagră şi o pereche de pantaloni purpurii, cu tiv dublu şi brodat cu cei trei prieteni simbolici la vreme de iarnă, pinul, bambusul şi prunişorul. Căptuşiți cu mătase de culoarea cîmpului vara, fuseseră parfumați cu ierburi de cîmp şi flori de trandafir, iar pe bretelele din purpură fuseseră cusute patru versuri.

Ca floarea lotusului sînt
De prins ca o găteală-n plete.
Uitării astfel nu mă da.
Podoabă nu-i şi trupu-n sete.

Darul îl îmbună p< bărbat.

— N-am ştiut că eşti ațît de talentată şi pricepută !

Lotus de Aur o strigă pe Iasomia să se înfățişeze cu ulceua cu băutură, ca să poată închina în sănătatea oaspetului. Bătu patru mătănii în fața lui, ca înaintea unui idol, unduind cu grația unui ram înflorit şi îndreptîndu-se apoi ca o luminare. Ximen Qing se grăbi să o ridice de jos, punînd capăt temeneli- lor şi se aşezară unul lîngă altul şi închinară cîte un pahar. Bătrîna Wang li se alătură şi nu se retrase decît tîrziu, roşie la față, după ce sorbi pînă la fund mai multe pahare. Ei stătură mai departe împreună şi băură îndelung, pînă cînd cerul se întunecă de noapte. întocmai cum se spune :

Nori negri s-au strîns în grămezi peste munți, Pîcle-i
pun depărtării-un lanț în văzduh ;
Stele de jad razelor lunii-i rup punți,
Ape limpezi răsfrîng al cerului duh.
Se întorc călugării-n templul străvechi,
Zboară ciori croncănind prin codrii adînci,
Se grăbesc țăranii din cîmp, de la munci,
Cîini-i latră-n sat dînd din coadă, urechi.

Ximen Qing porunci slugilor să-i ia acasă calul şi el rămase la Lotus de Aur.

Dar adevărată e vorba că „atunci cînd bucuria e în toi se iscă şi necazul". Timpul zburase şi Wu Song, ducîndu-şi la capăt misiunea, se întorcea în Shandong cu scrisori de răspuns. Plecase prin luna a treia sau a patra şi acum se făcea simțită toamna. Pe drumul de înapoiere fusese pătruns pînă la piele de nesfîrşite ploi şi silit să poposească zile în şir, încît cu totul lipsise trei luni din oraş. Numai că în ceasurile sale de odihnă nu-şi putea linişti inima şi nici alunga prea negrele gînduri.

Sfîrşi prin a trimite un ostaş înainte, cu un raport premergător pentru Excelenţa Sa Magistratul şi cu o scrisoare pentru fratele său, Wu Da, dîndu-i ştire că va fi acasă abia în luna a opta. Curierul, după ce a depus raportul, a mers la casa lui Wu Da. Dar cerul a făcut în aşa fel, încît bătrîna Wang să se nimerească în uşă şi înainte ca omul să bată în poartă, ea s-a apropiat de el.

— Pe cine cauţi ? l-a întrebat.

— Sînt din garda căpitanului Wu şi am o carte pentru fratele său cel mare.

— Nu e acasă. E dus să vadă de mormintele familiei. Dacă ai ceva pentru el, lasă la mine şi o să-i dau eu cînd o sosi.

Soldatul a salutat, a scos răvaşul din buzunar şi i l-a dat babei, apoi a sărit pe cal şi plecat a fost.

Cu scrisoarea în mînă. bătrîna s-a înfiinţat, pe poarta din spate, la Lotus de Aur. Vlăguiţi după o noapte de dragoste, Lotus de Aur şi Ximen Qing încă dormeau.

— Sculaţi-vă, dragă vecină şi Mărite Mandarin, că am să vă zic ceva. Wu Song a trimis veşti că se întoarce curînd. Am pus eu mina pe carte şi v-am scăpat de soldat, dară vă sfătuiesc să nu luaţi treaba asta uşor, ci mai degrabă să vedeţi ce şi cum e de făcut. Ximen Qing care era dedat la o viaţă lipsită de griji, auzind-o pe bătrînă, trăi senzaţia că e sfîşiat în opt bucăţi şi că i se toarnă apă rece ca gheaţa peste trupul însîngerat. Ţîşni din pat şi asemenea lui făcu şi Lotus de Aur ; se îmbrăcară, o rugară pe femeie să-i lase singuri şi el deschise răvaşul.

Wu Song scria numai că va fi acasă înainte de Sărbătoarea Mijlocului Toamnei, însă aceste cîteva cuvinte avură darul de a-i băga în sperieţi pe cei doi îndrăgostiţi.

— Ce ne facem, mătuşă ? se neliniştiră ei. Dacă găseşti o cale de ieşire, nu te-om uita în vecii vecilor ! Să ne separăm, nici vorbă, prea ţinem mult unul la altul şi ne potrivim cum nici că se poate mai bine. Ce viaţă vom trăi, despărţiţi pentru totdeauna ?

— Ce vi se pare anevoie, Mărite Mandarin ? se miră baba. V-am mai zis eu că întîia căsnicie e fixată de părinţi, iar dacă o faci a douaşi oară, hotărăşti după capul tău. De unde pînă unde să fie cumnaţii îndreptăţiţi a intra între bărbat şi nevastă ? Wu Da e mort de vreo sută de zile. Ei bine, vecină, ■cheamă cîţiva călugări şi arde tăbliţa cu numele lui înainte ca Wu Song să fie aici. Apoi, Mărite Mandarin, n-aveţi decît să minaţi un baldachin s-o ia pe frumoasă acasă la dumneavoastră. Cînd Wu Song va sosi, o să am eu ce să-i spun. Să-l văz numai ce-o să facă ! Pe urmă, o să fiţi alături cîte zile veţi avea. Ce vreţi mai nimerit ?

— Chiar aşa vom face, mătuşă ! întări bărbatul.

După ce mîncană, Ximen şi Lotus stabiliră ca pe şase ale lunii a opta, cînd se împlineau chiar o sută de zile de la moartea lui Wu Da, să tocmească nişte călugări şi să ardă tăbliţa iunerară, iar peste alte două zile, el să o ia pe Lotus. Cînd totul fu pus la cale, sosi şi Dai An cu un cal să-l ia pe Ximen acasă. Atît despre acestea deocamdată.

Timpul are iuţimea săgeţii şi ziua a şasea iată-o, cit ai clipi. Ximen

Qing veni la iubita sa, aducînd cu el mărunţişul pentru cheltuielile de trebuinţă. Bătrîna Wang o pornise din zori la Templul Fericirii Eterne să afle şase călugări care să ţină o slujbă pentru sufletul răposatului şi să-i ardă tăbliţa. întîi picară ucenicii cu cărţile lor sfinte şi cu instrumente muzicale. Agă- ţară peste tot tablouri cu chipul lui Buddha şi încropiră un pupitru pentru citit. în bucătărie, vecina Wang le gătea mîn- căruri din legume. Ximen Qing rămase toată ziua la Lotus de Aur. Pe la amiază, în clinchet de clopote şi bătăi de tobă, apărură călugării. Ei recitară cu gravitate din cărţile sfinte, intonară invocaţii magice şi nu e cazul să intrăm în tot felul de amănunte. Dar putea oare Lotus de Aur năzui către o cît de cît purificare a sa în aceste momente ? Ea dormise alături de Ximen pînă la venirea călugărilor. Abia cînd aceştia o chemară pe stăpîna casei să ardă santal şi să iscălească în acte, ea se sculă, se pieptănă, se îmbrăcă în doliu şi îndrăzni chiar să meargă să se plece în faţa portretului lui Buddha. Dînd cu ochii de văduvioară, călugării uitară unul după altul de cele sfinte, gîndurile luîndu-le-o razna. Lotus de Aur arse santal, işi puse semnătura, făcu mai multe mătănii şi se grăbi să se Întoarcă în dormitor şi iar să se întindă lîngă iubit. Nici prin gînd nu-i trecuse să se înfrineze de la plăcerile trupeşti, mîncare şi băutură.

— Dacă se iveşte ceva, hotărăşti singură, o sfătui Ximen Qing pe vecină. Nu le da voie s-o mai tulbure pe ea !

— E bine şi aşa, rîse ea. Rămîne baba cu flăcăii ăştia raşi în cap.

Călugării nici că-şi mai puteau lua gîndul de la frumoasa văduvă. Cînd se înapoiară de la templu, după amiază, Lotus de Aur bea cot la cot cu Ximen. Dormitorul ei era despărţit acum doar printr-un perete din scînduri de altarul budist şi un călugăr, sosit mai din vreme, merse să se spele pe mîini în ligheanul aflat chiar sub fereastra casei şi trase cu urechea la veselia dinăuntru. Cînd se strînseră cu toţii şi începură slujba, îşi şoptiră unul altuia ciudăţenia, astfel că nu era unul să nu fi aflat că vădana este cu un bărbat în dormitor ; stîrniţi de pofte lumeşti, se mişcau şi oficiau ca nişte scoşi din minţi. In felul acesta încheiară slujba şi spre seară se pregătiră să ardă tăbliţa. Lotus de Aur azvîrlise deja de pe ea îmbrăcămintea de doliu, îşi pusese o rochie colorată şi stătea în uşă lîngă umărul bărbatului, privind la cele ce făceau călugării. Bătrîna Wang le aduse jăratec şi apă şi tăbliţa fu arsă pînă la scrum împreună cu portretele lui Buddha. Ticăloşii călugări trăgeau mereu cu coada ochiului spre cei doi, închipuindu-şi ce făcuseră ei în dormitor şi rosteau cuvintele anapoda, doar ca să fie, fără nici o tragere de inimă. în sfîrşit, Ximen îi spuse vecinei să-i plătească. Călugării plecară rîzînd.

Capitolul IX

A doua zi, Ximen Qing şi Lotus de Aur aranjară un banchet de răţnas bun de la bătrîna Wang, căreia i-o lăsară pe Iasomia.

— Cum e mai bine să lămurim în faţa lui Wu Song aducerea doamnei în casa mea ? întrebă Ximen.

— Liniştiţi-vă, Mărite Mandarin, că doar sînt aici şi am un răspuns pentru fiece întrebare, oricît de dibace !

Ximen Qing fu mulţumit şi, plin de încîntare, îi mai întinse bâtrînei trei *liang* de argint. Seara, tînăra femeie îşi strînse lucrurile, lăsînd vecinei ceva haine vechi, nişte mese şi scaune scîlciate. A doua zi, un palanchin, însoţit de patru lampioane, o duse pe Lotus de Aur la casa lui Ximen Qing. Femeia îmbrăcase o rochie elegantă şi era condusă de bătrîna Wang ca rubedenie şi de Dai An din partea noului stăpîn. Toată strada cunoştea cu de-amănuntul povestea, dar ştiind şi cît de bogat şi de puternic era Ximen Qing, se ţinea departe de orice amestec. Oamenii compuseseră şi un poem şi îl recitau pe ascuns.

Ximen Qing i-a aranjat trei camere la catul de jos al clădirii din grădină, drept locuinţă, a ei, şi într-acolo se ajungea printr-o poartă retrasă, tăiată în colţul zidului curţii. Poarta era tăinuită de flori şi de iarbă şi puţini îi treceau pragul. Una din camere era mai separată, iar celelalte două fuseseră mobilate ca salon şi dormitor. Plătise şaisprezece *liang* pe un pat lăcuit în negru cu încrustaţii aurii şi cu baldachin de mătase roşie, fixată pe un cadru auriu. Mesele şi scaunele erau sculptate cu flori şi totul era rînduit cu gust. Doamna Luna dispunea în camerele ei de două slugi, Prunişor de Primăvară * şi Fluier de Jad *. Stăpînul o mută pe Prunişor de Primăvară să o slujească pe Lotus de Aur şi-i cumpără cu cinci *liang* nevestei principale o altă slujnică, numită Jad Mic *. Cu alţi şase *liang* o luă pe Crizantema de Toamnă * ca bucătăreasă pentru Lotus de Aur. între timp, Sun Lebădă de Nea *, slujnica adusă în casă de prima lui soţie, doamna Chen, călcînd pe douăzeci de ani, înaltă şi bine făcută, fusese ridicată la rangul de cea de a patra soţie, astfel că Lotus de Aur fu anunţată ca a cincea soţie. De cînd Lotus de Aur intrase pe poarta casei, Ximen Qing îşi petrecea nopţile doar la ea, simţindu-se minunat, ca peştele în apă, flemaiputîndu-se sătura unul de celălalt. A doua zi de la sosire, noua soţie se aranjă, îşi puse cea mai fină rochie şi, după ce Prunişor de Primăvară îi servi ceaiul, plecă în camerele Doamnei Luna să se cunoască. Ca dar, luă cu ea o pereche de pantofi. Doamna Luna, aşezată pe locul de onoare, o privi cu atenţie pe noua soţie. Arăta într-adevăr de douăzeci şi cinci- douăzeci şi şase de ani şi era nespus de frumoasă, ca în poem :

Sprîncene ca ramul sălciei crude,
Floare de piersic în martie, faţa,

* In limba chineză, numele acestora sînt, in ordine : Chun Mei, **Yu** Xiao, Xiao Yu, Qiu Ju, Xue E.

Mijloc plăpînd, prelung cum e iarba,

Gura miresmelor tari, cu dulceața,
Mîndrețe de chip ce-n jad, fără trude
Minunea din el doar suflat şi-a-nviat.

Doamna Luna o măsură din cap pînă în picioare : farmecul îi însoțea, fără să se dezmintă, privirile care-i coborau. Atunci o cercetă de jos în sus : aceeaşi senzație, de parcă ființa dinaintea ei era o perlă pe un vas de cristal, sau lumina lunii peste ramurile înalte ale unui migdal roşcat. Prima doamnă a casei se uita la ea lung, în tăcere şi gîndurile o prinseră în vîrtejul lor fără de voie : „îmi spuneau mie slugile ce nevastă ruptă din soare are plăcintarul Wu Da, iar eu nu le luam în seamă. N-am văzut pînă acum o femeie desăvîrşită ca ea. Nu-i de mirare că bărbatul ăsta al meu, care e plin de vigoare, s-a îndrăgostit de ea !" Lotus de Aur se înclină, ii întinse darul şi făcu patru plecăciuni. Apoi le salută pe surioarele ei, Delicata, Pavilion de Jad şi Lebădă de Nea şi rămase în picioare, lîngă acestea. Doamna Luna chemă slujitoarea, îi ceru să aducă un scaun, lămurind-o că Lotus este noua nevastă a stăpînului şi că i se poate adresa cu „a cincea doamnă". Aşezată la margine, Lotus de Aur îşi prețui pe furiş suratele, fără să întoarcă dinadins capul. Doamna Luna avea cam de trei ori cîte nouă ani, un chip tînăr, proaspăt şi curat, ca o farfurie de jad, ochii mig- dalați. Era o femeie blîndă, cumpătată la vorbă. A doua doamnă, Delicata Li, cîndva cîntăreață într-un local, era greoaie la trup, cu înclinație spre obezitate ; cu toate că fusese o profesionistă de renume, îi lipsea priceperea lui Lotus de a ține strîns bărbatul în mrejele ei. A treia era doamna Meng Pavilion de Jad. Avea treizeci de ani. Fața ei era ca floarea de prun şi mijlocul unduitor ca salcia. Era înaltă la trup şi pe obraji i se zăreau urmele cîtorva ciupituri firave. Natura o înzestrase «însă din plin cu frumusețe şi piciorul ei de cea mai neasemuită finețe era pe măsura celui al lui Lotus însăşi. Sun Lebădă de Nea, a patra doamnă, crescută de mică în casa lui Ximen, era subțire şi mlădioasă. Fiindcă fusese slujnică, ştia să prepare cinci feluri de supe şi încă multe alte bunătăți, mînuind vesela într-un fel miraculos. Noua nevastă reținu în adîncul sufletului său toate aceste daruri ale semenelor sale.

în primele zile, Lotus de Aur îşi luă obiceiul să se scoale în zori şi să meargă la Doamna Luna să croiască şi să coasă încălțări. Se mişca cu agilitate, muta lucrurile de la locul lor, chiar dacă nu era nevoie, o numea pe întîia doamnă, mare doamnă, la fel ca slugile şi îi făcea tot alte şi alte daruri. O

m

atare comportare cîştigă inima Doamnei Luna. Începu să îi spună soră a şasea *, îi dărui veşminte şi bijuterii la care ținea mult şi luau masa

* Lotus de Aur era a şasea născută la părinți, iar această adresare dovedeşte o mare intimitate. In mod firesc, soția principală se cuvenea să-i spună soră a cincea, după ordinea ca soție secundară în casă.

împreună. Delicata şi celelalte neveste se supărarâ pentru stima deosebită pe care Doamna Luna o arăta noii sosite şi începură să clevetească :

— Noi sîntem aici dinaintea lui Lotus şi nouă nu ni se acordă prețuirea care ni se cuvine, iar una ca ea e venită între noi doar de cîteva zile. Prima soție ar trebui să fie mai reținută.

De cînd Ximen Qing o luase de nevastă, Lotus de Aur trăia într-o casă luxoasă şi se îmbrăca numai în scumpeturi. Fascinația femeii şi vigoarea bărbatului erau în culmea înfloririi şi ei se simțeau atît de apropiați şi de atraşi unul de altul, încît erau de nedespărțit zi şi noapte. Dar toate trec, omul e supus vremii şi ne vom opri aici cu povestirea în ce îi priveşte.

Wu Song s-a întors în Qinghe în primele zece zile ale lunii a opta. Întîiul drum l-a făcut la Y*amen,* unde a depus scrisorile de răspuns. Magistratul s-a bucurat peste măsură aflînd că bunurile sale se află la loc sigur, l-a răsplătit cu zece liang de argint şi l-a oprit la masă. Revenit la el în cameră, Wu Song s-a schimbat de straiele de călătorie, şi-a pus o bonetă nouă pe cap, a încuiat uşa şi s-a dus țintă la casa fratelui său. Vă- zînd că Wu Song şi-a făcut apariția, oamenii de pe stradă au tras o spaimă de i-au trecut toate sudorile. „Se vor porni necazurile", îşi şopteau. „Omul acesta cu simțul dreptății n-o să lase el lucrurile să curgă în voia lor !“ Ajuns în fața casei, Wu Song a ridicat oblonul de la uşă şi a intrat. Iasomia făcea sculuri de ață, la catul de sus. Wu Song şi-a strigat fratele pe nume, apoi a chemat-o pe cumnată, dar n-a primit răspuns. „Am surzit eu de nu le aud glasul, sau ce-o fi cu mine ?“ s-a întrebat el. Atunci i s-a adresat Iasomiei, dar fata era îngrozită şi n-a fost în stare să scoată un cuvînt.

— Unde îți sînt părinții ? o întrebă el iar.

Iasomia izbucni în plîns, fără să răspundă. Vecina Wang, aflkid de întoarcerea lui Wu Song şi temîndu-se ca nu cumva să iasă adevărul la lumină, a alergat într-un suflet la locuința lui Wu Da.

— Unde e fratele meu ? o întrebă el pe babă, după ce o salută respectuos. Nu o văd nici pe cumnata. Ce e cu ei ?

. - Dar aşezați-vă, domnule, şi o să vă zic tot de-a fir a păr. îndată după ce ați plecat cu treburile domniei voastre, prin

luna a patra, fratele dumneavoastră a căzut greu la pat şi s-a prăpădit.

— în luna a patra ? Ce boală a avut ? De unde a luat doctorii ?

— Cam pe douăzeci ale lunii l-au prins durerile ale mari. A zăcut opt sau nouă zile. Noi am chemat prezicători să-i ghicească şi am încercat cu fel şi fel de leacuri, dar ce folos î Pînă la urmă s-a dus !

— Fratele meu n-a fost în viaţa lui suferind. Cum de s-a îmbolnăvit aşa dintr-o dată şi a murit ?

— Ce vorbe sînt astea, căpitane ? Cerul potriveşte ursita omului, el îi trimite pe cap şi năpasta şi bucuria. Iacătă, seara te descalţi bun şi zdravăn şi te culci, iar a doua zi nu te mai scoli din pat. Cine să poată băga mîna în foc pentru o viaţă la adăpost de primejdii şi rele ?

— Unde l-aţi îngropat ?

— Cînd şi-a dat ochii peste cap, nu mai aveau nici un bănuţ în casă. Vecina era ca un crab fără picioare. Unde să-i găsească mormînt ? Noroc că prin împrejurimi s-a aflat un om bogat, de multă vreme prieten cu Wu Da, şi ăsta i-a cumpărat un coşciug. Noi l-am ţinut în casă trei zile, după datină, şi pe urmă l-am ars.

— Cumnata unde e ?

— Ce putea să facă, biata de ea, o femeie tînără şi frumoasă, lipsită de nici unele ? A ţinut doliu o sută de zile şi, decît să se prăpădească de foame, a ascultat-o pe maică-sa şi luna trecută s-a dus după un străin, din alt oraş. Pe fata asta a lăsat-o în grija mea, să o hrănesc pînă vă întoarceţi, apoi să v-o încredinţez. Eu am făcut tot ce se cădea de cuviinţă.

Wu Song ascultă, chibzui o vreme, apoi o lăsă pe bătrîna Wang şi plecă. Se duse în camera sa de la han, îmbrăcă haine albe de doliu şi îi ordonă unui soldat să-i cumpere o frînghie de cînepă, ciorapi de bumbac şi o bonetă de doliu. în drum spre casa lui Wu Da, tîrgui prăjituri şi fructe, santal şi bani de hîrtie. Acolo scrise o nouă tăbliţă cu numele defunctului, pregăti mîncăruri, aprinse luminări, aşeză pe o masă toate ofrandele şi agăţă deasupra hîrtiile pentru ars. Pe la primul *geng* din noapte, arse santalul parfumat şi îngenunche murmurînd „Fie-ţi sufletul cît mai aproape, fratele meu ! Pe lumea asta ai fost un om slab, iar acum, după ce te-ai dus, nu am de unde să ştiu cum ţi-a fost sfîrşitul. Dacă ai suferit pe nedrept din pricina cuiva, fă să mi te arăţi în vis şi eu am să te răzbun !“

Vărsă băutura pe pămînt, arse banii de hîrtie şi plînse ca un copil. Vecinii fură mişcaţi pînă la lacrimi de tînguirile sale, dar nu puteau să se amestece. Cînd se opri din plîns, mîncă şi el, laolaltă cu soldatul care îl slujea şi cu Iasomia. Făcu rost de două rogojini, porunci soldatului să doarmă dincolo de uşa camerei principale, iar Iasomia se culcă în camera din mijloc. El, unul, îşi aşternu rogojinile şi se întinse pe ele în faţa mesei cu ofrandele pentru sufletul lui Wu Da. Trecuse de miezul nopţii şi încă se mai perpelea, fără somn. Ofta din rărunchi, sfîrşit de supărare. Soldatul dormea neîntors, sforîind puternic pe nas. Răsucindu-se, Wu Song se înălţă puţin şi văzu că flacăra lămpii e gata să se stingă. Se aşeză în capul oaselor pe rogojină, murmurînd pentru sine : „Fratele cel mare era slab şi neajutorat şi moartea lui nu-mi

miroase a bine“. Nici nu termină bine aceste cuvinte şi se pomeni că de sub masa pe care se afla tăbliţa mortului se porneşte un vîrtej de vînt rece.

Teşit dintr-o formă, fără de umbră,
Nici urmă de brumă, nici abur de fum;
Vîrtej ul de vînt în friguri, ca spaima,
In vine-ţi pătrunde şi iată, de cum Ţi-e
ţeapănă carnea, ca lutul de-ngheţ.
Grea cade-o bezná pe masa cu-ofrande,
A lămpii suflare de foc ea-nghite ;
Şi bani de hîrtie-agăţaţi pe pereţi Au prins
dintr-o dată să zboare-n aer,
Aripi ale groazei tristelor plăţi.
Pare că toţi otrăviţii-s în vaier De duhuri
pribege la ceas de răsplăţi.

Suflul acela îngheţat făcu să i se ridice lui Wu Song părul măciucă. Stătu încremenit, holbîndu-se buimăcit şi văzu cum de sub masă se desfăşoară în sus o arătare. „Frate“, îi strigă duhul, „am avut o moarte cumplită !“ Wu Song nu desluşi prea bine trăsăturile închipuirii dinaintea ochilor săi şi se apropie să cerceteze şi să întrebe în amănunţime ce şi cum, dar vîrtejul dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost, de nu mai rămase nimic după el. Atunci Wu Song se ghemui pe rogojină, încercînd să-şi adune gîndurile : „Ciudat ! Parcă aş fi visat, cu toate că nici vorbă să fi fost doar un vis. E limpede că frate-meu a vrut ca eu să ştiu un anumit lucru, dar îndrăzneala mea de a veni în preajma lui l-a făcut să piară. încep să cred că moartea lui nu a fost cîtuşi de puţin una bună !“ Tocmai bătu al treilea *geng.*
Merse la ostaş şi observă că acesta dormea dus, ca mai înainte, întristat adine, nici că putu să închidă un ochi în restul de noapte şi aşteptă revărsatul zorilor, să vadă încotro s-o apuce. Pe la cel de al cincilea *geng,* cocoşii porniră să cînte şi la răsărit se ivi o geană de lumină. Soldatul se sculă şi încălzi nişte apă. Wu Song se spălă pe faţă şi îşi clăti gura cu apă proaspătă, li spuse Iasomiei să aibă grijă de casă şi plecă însoţit de soldat, în stradă, se interesă pe la vecini cum i se prăpădise fratele, cu cine şi unde i se remăritase cumnata. Oamenii cunoşteau ei prea bine cum stăteau lucrurile, însă tare le mai era frică de Ximen Qing.

— întreab-o pe bătrîna Wang, căpitane. Ei sînt doar gard în gard şi ea ştie tot-tot.

— Ar mai fi doi inşi care ştiu la fel de bine treaba, adăugă un vecin mai limbut : Yunge, ăla de vinde pere şi bătrînul He.

Wu Song se grăbi numaidecît să-i dea de urmă lui Yunge şi chiar îl întîlni neaşteptat de iute pe maimuţoi, cu nelipsitul lui paner în mină. Tocmai tîrguise nişte orez. Wu Song îi ură ziua bună.

— Căpitane Wu, zise băiatul, după ce îi întoarse salutul, ai venit prea tîrziu, pentru a mai drege ceva ! Moşul meu are şaizeci de ani şi n-are cine să se grijească de el, altfel aş merge chiar eu cu voi la

judecătorie.

— Hai cu mine, prietene ! şi Wu Song îl îndemnă să intre într-un birt. Acolo, comandă două boluri de orez.

— Eşti mic de ani, frăţioare, dar ai inimă de fiu iubitor, ce se zbate din greu pentru părintele lui, aşa cum se şi cuvine. Se scotoci prin buzunar, scoase cinci *liang* de argint şi îi întinse băiatului : Ia-i să ai de cheltuială. Cînd lucrurile s-or lumina, am să-ţi mai dau vreo zece *liang* şi ceva, să ai o sumă frumuşică pentru a pune pe picioare o afacere. Povesteşte-mi numai din fir-a-păr cine i-a pricinuit fratelui meu nenorocirea, cum i-a fost moartea şi cine a luat-o de nevastă pe cumnata. Vorbeşte-mi pe îndelete, fără să laşi la o parte nimic.

Yunge primi banii, gîndind : „Banii ăştia îi ajung tatei să-şi ducă zilele între trei şi cinci luni şi nu pierd nimic dacă îmi trec o vreme cu el pe la judecătorie !“

— Ascultă-mă bine, frate Wu, dar să nu mă întrerupi ! rosti cu voce tare.

Yunge înşiră tot ce ştia, din momentul în care îl căutase pe Ximen Qing să-i vîndă pere şi pînă la sfîrşit.

— E adevărat tot ce spui ? se miră Wu Song. Dar nu mi-ai zis după cine s-a dus cumnata.

— E la Ximen acasă, fiindcă au trăit încă dinainte împreună. Dar de ce te îndoieşti de cuvintele mele ?

— Nu minţi ? Nu vorbeşti în dodii ?

— Ce am mărturisit acum, repet şi în faţa magistratului.

— Dacă-i aşa, frăţioare, ia şi mănîncă.

Wu Song porunci, o sumedenie de bucate, mîncară pe săturate, apoi plăti. Ieşind din birt, îi spuse băiatului :

— Du-te acasă şi dă-i tatălui tău banii. Mîine dimineaţă te aştept la *Yamen,* să facem plîngerea. Cunoşti cumva unde stă acel He ?

— Vrei să mergi acum la el ? Auzind că vii, He şi-a luat tălpile la spinare, de trei zile, dar n-are nimeni habar încotro s-o fi dus.

Wu Song îl însoţi pe Yunge acasă. A doua zi, merse la domnul Chen să-i întocmească o plîngere şi apoi o porni spre *Yamen.* Yunge era deja acolo. Căpitanul păşi în sala de audienţe şi îngenunche în faţa mesei la care trona magistratul. Acesta îl recunoscu imediat pe şeful gărzii.

— Ce plîngere ai, căpitane ?

— Wu Da, fratele cel mare al umilei persoane aici de faţă, a fost răpus de Ximen Qing, care i-a luat nevasta, pe numele ei, Pan. Mai întîi, acest Ximen l-a lovit cu putere în burtă, apoi, ticluind cu bătrîna Wang, i-au ridicat viaţa. Numitul He a îngăduit ca mortul să fie ars, în loc să cheme pe cei în drept să dea la iveală crima. In momentul de faţă, Ximen Qing şi-a făcut din cumnată-mea, pe care a luat-o sub acoperişul său, concubină. Deocamdată, alături de mine depune mărturie tînă- rul Yunge. Implor pe Excelenţa Voastră să faceţi dreptate î

Wu Song înaintă plîngerea scrisă. Magistratul o primi, apoi spuse :

— Unde este numitul He ?

— Simţind că lucrurile vor ieşi la lumină, He a fugit şi nu se ştie unde s-a ascuns.

Magistratul îl puse la probe pe Yunge, apoi se retrase urmat de curte, pentru deliberări. Dar magistratul însuşi, ajutorul său şi toţi slujbaşii, de la mic la mare, se aflau în cîrdăşie cu Ximen Qing şi erau încredinţaţi că un asemenea caz cu greu ar fi putut fi limpezit. Atunci magistratul se întoarse şi i se adresă lui Wu Song.

— Mă surprinde faptul că tocmai tu, căpetenia gărzii acestui judeţ, nu respecţi legea. Din timpuri străvechi este învăţătura : preacurvia se dovedeşte prin prinderea celor doi în timpul actului, iar crima numai dacă vezi cu ochii rana. Dar leşul fratelui tău nu mai este şi nici adulterul nu l-ai dat în vileag. Astăzi mi te înfăţişezi, luîndu-te după palavrele unui băieţel. Ori, pot eu, magistratul, să mă încred în mărturia lui ? Era mai bine să fi cîntărit tu însuţi lucrurile înainte de a porni acţiunea !

— înălţimea Voastră, cele înfăţişate aici sînt adevărul curat şi nu baliverne. Numai să porunciţi să fie aduşi la judecată Ximen Qing, femeia Pan şi bătrîna Wang şi se va face lumină în cazul acesta. Dacă toate ce le susţin s-or dovedi minciuni, sluga dumneavoastră e gata să suporte urmările !

— Ridică-te, răspunse magistratul. Am să meditez la acest caz. Dacă voi considera necesar să-i arestez, îţi voi ordona să-i aduci aici.

Wu Song se sculă în picioare şi, ieşi din sala de judecată. Pe Yunge îl luă cu sine la han şi nu-1 lăsă să se înapoieze acasă, între timp, Ximen Qing fusese înştiinţat despre plîngerea depusă la *Yamen.*

Mîniat la culme, Ximen Qing îi chemă pe dată pe Lai Bao şi Lai Wang, le dădu mari sume de bani şi îi trimise să-i cumpere pe dregători. A doua zi, Wu Song merse chiar el în sala de audienţe, cu gîndul să-l grăbească pe magistrat să-i aresteze pe vinovaţi. De unde să ştie el că oamenii legii fuseseră mituiţi şi că îi respinseseră plîngerea ?

— Wu Song, îl sfătui un slujbaş, nu asculta la palavrele unora, care vor să te pună rău cu Ximen Qing. Cazul ăsta este atît de încîlcit, încît cu greu s-ar dovedi adevărul. înţeleptul zice : uneori nu-mi vine să cred ce văd cu propriii mei ochi, atunci cum să dau crezare întrutotul spuselor altora ? Nu te avînta prea departe !

Mai marele închisorii îl luă deoparte.

— Căpitane, tu lucrezi pe lîngă *Yamen* şi înţelegi legile. Cunoşti cele cinci probe care se cer în cazul omorîrii unui om : corpul mortului, examinarea rănilor, diagnosticul, arma şi urmele criminalului. De vreme ce leşul fratelui tău nu mai este, cum vei voi să cercetăm ?

— De-ar fi după dumneavoastră, fratele meu n-ar fi în vecii- vecilor răzbunat ! Dacă înălţimea Sa nu se ocupă de plîngere, ştiu eu ce am de făcut.

îşi luă înapoi plîngerea şi ieşi din *Yamen.* Ajuns în camera sa, îi dădu drumul piciului. Rămase singur, înălţînd capul spre cer şi oftînd, strînse din măsele şi îşi ocări cumnata pentru blestemăţiile ei.

Wu Song era un bărbat plin de cutezanţă şi dîrzenie şi nu-1 răbda inima să nu găsească o cale pentru a-şi astîmpăra focuL
O porni din nou, de data asta direct la prăvălia de medicamente a lui Ximen Qing, hotărît să se bată cu el. îl găsi acolo pe administratorul Fu şi i se adresă grosolan :

— Stăpînul e acasă ?

Fu Ming îl recunoscu pe Wu Song.

— Nu e acasă. Aveți să-i transmiteți ceva, căpitane ?

— Fă un pas înainte, să-ți zic ceva !

Fu nu îndrăzni să nu-i dea ascultare și ieși de după tejghea. Wu Song îl conduse într-o fundătură liniștită, îl luă de piept și îi strigă, ca scos din minți :

— Vrei să mori ori să trăiești ?

— Sînteți mare și tare, căpitane, zise omul. Sluga asta amă- rîtă nu v-a supărat niciodată cu nimic. Cine v-a stîrnit mînia ?

— De alegi moartea, n-are rost să îmi vorbești. Dar dacă ții la viață, spune-mi degrabă unde îl pot găsi pe Ximen Qing și de cînd și-a adus-o la el pe cumnată-mea. Dezleagă-ți iute limba și te cruț !

Omul era slab din fire și furia șefului gărzii îl făcu să intre în sperieți, nu alta.

— Țineți-vă firea, căpitane ! strigă el. Nevrednicul din fața voastră trudește în prăvălie, pentru doi *liang* de argint pe lună și nu știe cum își petrece vremea stăpînul. Marele Mandarin nu e acum acasă. Abia a plecat cu niște prieteni la o crîșmă, în strada Leului. Să nu credeți că vă păcălesc !

Wu Song fu mulțumit cu ce se alesese și îi dădu drumul, zburînd spre strada Leului. Fu Ming rămase țintuit locului.

Ximen Qing se afla într-adevăr în circiumă, într-un salon la catul de sus, cinstindu-se cu un om, numit Li Atotștiutorul. Acest Li era portărel la *Yamen* și era amestecat în tot felul de afaceri. Obișnuia să se informeze bine și să tragă foloase din aceasta. Dacă apărea o neînțelegere între doi oameni, el îi sfătuia și pe unul și pe altul cum să acționeze sau îi îndemna să-i cumpere pe dregători, luîndu-și de fiecare dată partea sa grasă. Din această pricină, fusese poreclit Li Atotștiutorul. Acum, fiind de față cînd magistratul îi înapoiase lui Wu Song jalba, se grăbise să-i vîndă lui Ximen Qing știrea. Drept mulțumire, acesta din urmă îl invitase la circiumă și îi dăruise cinci *liang* de argint. Pe cind era mai mare petrecerea, aruncară o privire pe fereastră și îl zăriră pe Wu Song, ca un zeu al mîniei, năvălind în circiumă. Ximen Qing știa că mai marele gărzii nu venise el cu gînduri bune și îl cuprinse tremuriciul de frică. Ar fi fugit, dar nu mai avea timp. Atunci, prefăcîn- du-se că vrea să-și dea jos haina, își făcu drum spre spatele cîrciumii. De cum pătrunse înăuntru, Wu Song se repezi la cîrciumar :

— Unde este Ximen Qing ?

— Marele Mandarin e la catul de sus, cu un cunoscut de-al său.

Din două mișcări Wu Song ajunse sus, cu pulpanele robei trase în lături *. Dar Ximen dispăruse ca intrat în pămînt. La masă, pe locul de

* îmbrăcămintea bărbătească era în general compusă dintr-un pantalon larg, un fel de cămașă scurtă, cu mîneci lungi, o jachetă și un veș- mînt lung, tras peste toate aceste piese, aidoma anteriului preoțesc cunoscut la noi. Mijlocul se strîngea cu o curea. Roba lungă pînă în pămînt îi îngreuna fuga și de aici gestul personajului.

onoare stătea un bărbat, încadrat de două cîntărețe din local. Recunoscîndu-1 pe portărelul Li Atotştiutorul, căpitanul înțelese pe dată ce căuta acesta acolo. Furios la culme, se apropie şi, împungîndu-1 cu degetul, îi strigă ■

— Unde l-ai ascuns pe Ximen Qing, ticălosule ? Spune repede, pînă nu te pocnesc !

Văzîndu-1 în ce stare era, Li nu mai putu să scoată un cuvînt. Neprimind nici un răspuns, Wu Song se mînie şi mai tare şi răsturnă masa cu o lovitură de picior, de se făcură zob toate farfuriile, platourile şi paharele. Cîntărețele se făcură şi ele nevăzute. Simțind că lucrurile iau o întorsătură urîtă, Li Atotştiutorul îşi adună toate puterile şi se ridică în picioare, gata să o rupă la goană pe scări în jos. Dar căpitanul îi ținu calea.

— Te-am întrebat ceva şi nu mi-ai răspuns ! tună vocea lui Wu Song. Acum unde fugi ? Na pumnul ăsta, să vedem dacă-ți mai arde să-ți ții gura închisă !

Pumnul căpitanului îi strivi fața portărelului. Omul icni, urlă de durere, apoi vorbi :

— Ximen Qing e în spate, să se schimbe. Pe mine lasă-mă să plec, n-am nici un amestec în treburile voastre.

Wu Song îl înşfăcă pe portărel cu amîndouă mîinile, îl ridică în sus şi îl aruncă prin fereastră direct în stradă.

— Dacă tot vrei să pleci, piei din ochii mei ! strigă el.

Omul căzu ca un burduf în mijlocul străzii, cu o bufnitură puternică.

Numaidecît Wu Song se grăbi spre spatele cîrciumii, să-] afle pe Ximen Qing. Auzindu-i răcnetele, acesta, cutremurat de groază, sări printr-o fereastră pe un cerdac şi de acolo în curtea vecină. Nedînd de el, Wu Song crezu că Li Atotştiutorul îl amăgise şi se întoarse, alergind în stradă. Acolo îl găsi pe Li pe jumătate mort, întins lat la pămînt. Numai ochii i se mai roteau în cap. Cum nu-i trecuse furia, Wu Song îi mai arse vreo două picioare şi omul muri pe loc.

— Acesta e Li Atotştiutorul, se minunară oamenii care se strînseseră acolo ; ți-a greşit cu ceva, căpitane, de l-ai răpus ?

— Voiam să-l fac fărîme pe Ximen Qing, rosti el. Ticălosul ăsta s-a nimerit să bea cot la cot cu el şi mi-a picat în mînă fără vrerea lui.

Şeful *bao* * din sectorul acela, constatînd că fusese ucis un om, se apropie şi încercă să-l rețină pe Wu Song prin vicleşug, fiindcă nu cuteza altfel să-l aresteze. Cîrciumarul Wang Luan şi cele două

* *Baojia,* sistem de organizare a populației, instituit de Wang Anshi (1019—1086), vestit om de stat din dinastia Song (960—1279). Cîteva familii — de regulă zece — erau constituite intr-o unitate numită *jia,* iar mai multe *jia* formau un *bao.* De cele mai multe ori, in oraşe, *bao* cuprindea o stradă întreagă. Şeful *bao* răspundea în fața autorităților pentru fiecare om din subordinea sa. Sistemul *baojia* era menit să asigure controlul populației.

cîntărețe, pe nume Bao şi Niu, ieşiră afară şi se luară după ei, îndreptîndu-se spre *Yamen.* Intîmplarea aceasta ridică în picioare toată strada Leului şi scandaliza întreg oraşul. Oamenii se îngrămădiră pe la porți, nemaicontenind cu poveştile. Dar ei nu ştiau că Ximen Qing izbutise să scape şi credeau că Marele Mandarin sfîrşise de mîna lui Wu Song.

Capitolul X

Ximen Qing nimerise în curtea doctorului Hu. Rămasa lîngă zid, năucit şi într-un timp fu descoperit de o slugă grăsană, care ieşise să-şi facă nevoile. Aceasta abia intrase în privată şi se lăsase pe vine, cînd îl zări ghemuit şi, luîndu-1 drept hoț, o rupse la fugă, strigînd. Doctorul Hu năvăli afară, să prindă tilharul, însă îl recunoscu.

— Bine că nu v-a găsit Wu Song, Mărite Mandarin, spuse el. I-a luat zilele omului acela şi l-au dus la judecată. E de acum vinovat de crimă. Mergeți acasă liniştit, nu mai aveți de ce să vă temeți.

Ximen Qing se plecă, în semn de mulțumire, şi se întoarse acasă sigur pe sine. Cînd îi povesti lui Lotus de Aur tărăşenia, amîndoi bătură din palme şi rîseră, încîntați, socotind că au scăpat de belea. Femeia îl povățui să-i ungă bine pe dregători, pentru a-1 osîndi pe Wu Song pe viață şi ei doi să nu mai dea nicicînd ochii cu el. Bărbatul îşi chemă omul de încredere, Lai Wang, şi îl trimise să-i ducă magistratului cîte un serviciu de cupe din aur şi din argint şi cincizeci de *liang,* iar celorlalți slujbaşi să le împartă, după mărime, diferite sume de bani, ce- rîndu-le în schimb să-l condamne la o pedeapsă cruntă pe Wu Song.

A doua zi, magistratul mituit îşi ocupă locul înalt în sala de judecată, iar Wu Song, cîrciumarul şi cîntărețele fură aduşi înaintea sa şi puşi să îngenuncheze. Magistratul se purtă de la bun început de parcă era cu totul altul.

— Ticălosule, rosti el adresîndu-se lui Wu Song, ieri ai calomniat un om nevinovat şi doar ți-am atras atenția de cîteva ori la rînd să-ți vezi de ale tale. Cum se face că, nesocotind legea, ai omorît fără pricină un om ?

— Umilul de mine aveam o răfuială cu Ximen Qing, însă din nenorocire l-am întîlnit pe omul acela. Cum s-a încăpățînat să nu-mi spună unde se ascunsese Ximen, într-un moment de furie, l-am ucis fără voia mea. Acum, înălțimea Voastră, aştept să judecați drept şi să-l aduceți pe Ximen Qing în fața Jegii, să răspundă pentru crima

împotriva fratelui meu. Cît despre netrebnicul de mine, sînt gata să plătesc pentru moartea ce i-am adus-o fără să vreau unui om !

— Ce tot îndrugi acolo, criminalule ? Vrei să zici că nu ştiai că omul era portărelul judeţului ? Cine ştie de ce i-ai luat viaţa şi acum .îl bagi şi pe Ximen Qing în această treabă urîtă. Văd eu că, dacă nu pun să te bată, nu ai de gînd să mărturiseşti curat faptele.

Magistratul porunci ca acuzatul să fie pe dată pedepsit. Trei-patru portărei îl răsturnară pe podea şi îi traseră cu sete douăzeci de lovituri. în timp ce era pedepsit, Wu Song îşi strigă de mai multe ori nevinovăţia.

— M-am străduit din răsputeri în folosul particular al înălţimii Voastre şi ar trebui să mă trataţi altfel. Opriţi loviturile acestea !

Dar asemenea vorbe îl îndîrjiră şi mai mult pe magistrat.

— Un om a murit de mîna ta şi mai ai pretenţii ? îi strigă, apoi ordonă : Smulgeţi-i o unghie !

Portăreii executară sentinţa, apoi îi aplicară cincizeci de lovituri peste palme, îi legară de grumaz un drug de lemn şi îl duseră in temniţă, lăsînd un paznic la uşa celulei. Unii slujbaşi se avuseseră bine cu Wu Song, şi ştiindu-1^ bărbat adevărat, ar fi vrut să-i ia apărarea, însă apucaseră să primească daruri de la Ximen Qing şi nu mai aveau curajul să deschidă gura. Cum Wu Song continua să ceară dreptate, magistratul aşteptă cîteva zile şi apoi întocmi dosarul, fără a chestiona pe nimeni. Singura probă fu adusă de un ofiţer, care examina cadavrul lui Li Atotştiutorul, notînd : „Acuzatul Wu Song a căutat-o pe victimă pentru a regla o dispută bănească. Au băut împreună şi după ce s-au îmbătat, s-au încăierat. Victima a fost lovită cu pumnii şi cu picioarele şi azvîrlită de la înălţime, aflîndu-şi astfel moartea. Semne vinete şi răni deschise, pline de sînge, au fost descoperite pe braţul stîng, pe faţă, pe piept şi pe mijloc'\ Pe baza acestei mărturii scrise, a fost redactat documentul de acuzare şi trimis, împreună cu Wu Song, prefectului din Dongping, care urma să mai cerceteze o dată cazul şi să dea verdictul final. Prefectul, Excelenţa Sa Chen Wenzhao, de origine din Henan, era un dregător de o cinste ireproşabilă. El trecu la audieri numaidecît ce primi dosarul. Iată-1 aşa cum era ştiut de mulţi şi i se dusese vestea :

Viaţa îi era curată pildă-a demnităţii,
El fiind om stăpînit, cinstit şi vrednic ;
Tînăr, atacase cazuri decretate clare,
Iar matur, la clopoţel de aur, sfetnic.
Inima-i era în pietate filială,
Făptuia cu bunătate şi blîndeţe ;
îşi ţinea poporul prefecturii-n evidenţă,
Banii pe impozite-i strîngea-n largheţe,
Oamenii îl preamăreau pe toate drumurile ;
Plîngerile ici şi colo-abia se auzeau,
Dispăruseră bandiţii parcă fără urmă,
Laude în gura mare-n tîrg te asurzeau ;

Cum se zice :

Numele-n istorie înscris trece prin milenii Dăinuiesc
renumele şi faima zece mii de ani, Năzuinţa înspre
bine umple-ntreg ceru-albastru Ea e cinstea-
adevărată, tată, mamă la sărmani.

Prefectul Chen Wenzhao se aşeză la pupitrul său în sala tribunalului şi ceru să fie introdus criminalul. Acolo, pe loc, studie documentele primite din judeţul Qinghe şi toate depoziţiile. Acuzaţia arăta :

„Judeţul Qinghe, către Prefectura Dongping.

Acuzaţie de omucidere :

Acuzatul Wu Song, în vîrstă de douăzeci şi opt de ani, de baştină din judeţul Yanggu, a fost numit căpitan al gărzii pentru calităţile sale

fizice deosebite. întors dintr-o misiune, a aflat că fratele său a decedat, iar cumnata sa născută Pan, s-a măritat înainte de a se scurge întreaga perioadă de doliu. în aceeaşi zi, s-a apucat să ia la întrebări lumea pe stradă. în cele din urmă, a mers la circiuma lui Wang Luan din strada Leului, unde s-a întîlnit cu Li Atotştiutorul. Fiind beat, i-a cerut acestuia suma de trei sute de bani de aramă, susținînd că i-a împrumutat-o mai de mult. Li a refuzat să-i plătească şi s'au luat la bătaie. Lovit cu picioarele şi cu pumnii, Li a fost grav rănit şi a murit pe dată. Mărturie în acest sens depun cîntă- rețele Niu şi Bao. Acuzatul a fost arestat de şeful *bao* din sectorul respectiv, iar ofițerii noştri s-au deplasat la fața locului şi au examinat cadavrul. Am audiat împricinații şi am elucidat cazul. Avem credința că analiza dumneavoastră va certifica întru totul corectitudinea investigației noastre. Wu Song a bătut şi a ucis un om şi se cuvine condamnat pentru aceasta, iar nu pentru disputa bănească. Cîrciumarul Wang Luan şi cîn- tărețele Niu şi Bao sînt nevinovați şi cerem permisiunea să fie puşi în libertate. întocmit în ziua de opt a lunii a opta, în al treilea an al perioadei Zhenghe. Magistrat : Li Datian. Locțiitor de magistrat : Le Hean. Căpetenia arhivei : Hua Helu. Procuror : Xia Gongqi. Temnicer : Qian Lao".

După ce parcurse dosarul, prefectul îl chemă pe Wu Song în fața sa.

— Cum l-ai răpus pe acest Li Atotştiutorul ?

Wu Song ridică fruntea şi rosti :

— Stăpîne al Cerurilor Albastre *, dacă umila mea persoană a ajuns înaintea judecății Voastre, sînt încredințat că adevărul va ieşi la lumina zilei. îngăduiți-mi să vorbesc şi nu mă voi abate de la adevăr.

— Dă-i drumul.

Wu Song povesti curgător şi cu lux de amănunte, începînd cu seducerea cumnatei sale de către Ximen Qing, spunînd apoi despre lovitura primită de fratele său în momentul în care îi prinsese pe cei doi păcătuind şi despre plîngerea sa respinsă de către magistrat.

— Ca să-mi răzbun fratele, încheie el, am alergat încolo şi încoace să dau de Ximen Qing. Din nenorocire, l-am omorît pe omul acela, fără voia mea. Dar vina nu trebuie să cadă întreagă asupra capului meu. Pentru că este bogat, nimeni nu îndrăzneşte să-l aresteze pe Ximen Qing. Mie nu mi-e frică de moarte şi nu cer decît limpezirea cazului fratelui meu cel mare, Wu Da.

— înțeleg prea bine, spuse prefectul, şi ştiu ce voi face. Ceru să fie adus Qian Lao şi să i se tragă douăzeci de lovituri, avertizîndu-1 : Magistratul tău nu ştie să dea lucrurilor de capăt aşa cum se cuvine. Nu e bine că acționează, luînd în considerație doar interesele sale, în dauna justiției.

Ii puse lui Wu Song cîteva întrebări şi corectă acuzația primită de la Qinghe.

— Omul acesta a ținut să răzbune cu orice preț uciderea fratelui său şi a comis crima din pură întîmplare. Pare om drept şi se cuvine să-l tratăm ca atare.

* Formulă reverențioasă semnificînd minte limpede, judecată dreaptă.

Ordonă ca drugul greu care apăsa ceafa lui Wu Song să fie înlocuit cu unul mai uşor, apoi să fie reţinut în temniţă. Ceilalţi împricinaţi puteau fi eliberaţi, iar magistratul primi indicaţia ca Ximen Qing, Lotus de Aur, bătrîna Wang, Yunge şi He să fie trimişi la prefectură, pentru cercetări. Abia după aceea avea să trimită documentele la Palat, pentru aprobare.

Cu toate că era sub stare de arest, datorită felului său de a se purta. Wu Song primi destul de curînd băutură şi mîncare bună, pe gratis. Cînd ştirile ajunseră în Qinghe, Ximen Qing se cutremură. Ştia că Chen Wenzhao este incoruptibil şi nu cuteza să-l cumpere. Singura soluţie care îi rămăsese era să apeleze la mila rudei sale Chen. îl chemă la el pe Lai Wang şi îi ceru să plece chiar în seara aceea la Dongjing, la mareşalul Yang, cu o scrisoare, prin care îl ruga să intervină pe lîngă Marele Tutor Cai. De teamă că prestigiul magistratului Li Datian, are să fie ştirbit, acesta puse să se redacteze un mesaj secret către prefectul de Dongping, cerîndu-i să nu-i implice pe Ximen Qing şi pe Lotus de Aur. înainte de a fi numit prefect, Chen Wenzhao fusese mai marele unui birou din sub- ordinea Marelui Tutor, de care se simţea astfel apropiat. Pe de altă parte, ştia că mareşalul Yang era om influent la Palat. Aşadar, hotărî să împace ambele părţi : îl scăpă pe Wu Song de la pedeapsa cu moartea, poruncind să i se aplice patruzeci de lovituri şi să fie escortat la două mii de *li* distanţă. în legătură cu moartea lui Wu Da, declară că, de vreme ce leşul fusese ars, nu se mai puteau întreprinde noi investigaţii şi cazul trebuia închis. îi trimise acasă pe ceilalţi împricinaţi. Expedie documentele către Tribunalul provincial, care le aprobă şi ordonă să fie puse întocmai în execuţie.

Chen Wenzhao îl scoase pe Wu Song din temniţă, îi citi verdictul Palatului. Puse să i se scoată drugul de pe grumaz şi să i se dea cele patruzeci de lovituri. Apoi ordonă să i se lege braţele cu un lanţ de şapte *jin* şi jumătate, să i se înfiereze pe faţă ca oricărui ucigaş dovedit două rînduri de caractere şi să fie dus sub pază pînă în oraşul Mengzhou, unde trebuia să ră- mînă pe viaţă. Alte persoane amestecate în acest caz fură scoase din culpă. Prefectul întocmi un document lămuritor, pe care îl sigilă şi îl încredinţă celor doi ofiţeri, care aveau însărcinarea să-l însoţească pe Wu Song. în aceeaşi zi, Wu Song se întoarse în Qinghe. îşi vîndu mobilele, iar cu banii achită cheltuielile de drum ale celor doi ofiţeri. Pe Iasomia o încredinţă vecinului din partea stîngă a casei, anume lui Yao Al Doilea, zicîndu-i că dacă mai marii de la Palat se vor arăta milostivi şi îl vor elibera cîndva, îl va răsplăti cu prisosinţă. Locuitorii străzii, văzînd bunătatea lui Wu Song chiar şi aşa, aflat la grea cumpănă, îl ajutară care cum putură, oferindu-i bani, băutură şi orez. Apoi Wu Song merse la camera sa de la han şi îi ceru soldatului să-i împacheteze lucrurile pentru călătoria ce-1 aştepta. A doua zi părăsi Qinghe, apucînd-o spre Mengzhou. Poezia de mai jos stă mărturie :

Prefectul se purtă corect din cale-afară,
Wu Song cel pus nedrept cu moartea faţă-n faţă în
zori porni-nsoţit spre-oraşul închisoare,

Dogoarea vîntului pălind a ierbii viaţă.

Aflînd de plecarea lui Wu Song, lui Ximen Qing i se luă o piatră de pe inimă, simţindu-se de acum la largul său. El le porunci slugilor să curețe grădina şi să o rînduiască pentru un banchet, fixînd din loc în loc paravane, agăţînd tot felul de ornamente măiestrite prin crengile copacilor, şi să angajeze o trupă de muzicanţi şi dansatori. El le invită pe Doamna Luna şi pe celelalte neveste la o mare petrecere, fiind serviţi cu grijă şi din plin de slugi. întocmai ca mai jos :

Santal fu pus la ars în vasele de preţ,
Prin vazele de aur flori mindre-ncîntătoare ;
Risipă de antichităţi de Xiangzhou,
De sub obloane perle din He Pu, strălucitoare,
Pe-mbietoarele platouri de cristal Curmalele-n grămezi
de vîlvătăi şi nea de pere ;
Potirele de jad de-un verde-ntunecat Sorbeau siropuri
rare ori licori de jad, la vrere.
Destul ficatul de dragon, fript la grătar,
De phoenix coapte măruntaie, din îmbelşugare,
Făcînd numai o-mbucătură zeci de mii ;
Erau şi labe de urs negru, pentru orişicare Şi chiar
copite de cămile purpurii ;
Servite după băutură aromele-ndemnau.
Se desfătau apoi cu ceai Ochi de Dragon
In ceşti din jadul dalb ce văl părelnic desprindeau,
Cu toate că lichidul preţios în fapt era gătit In vasele de
aur pentru gust, arome, limpezimi.
Fineţuri şi tot fastul le băteau pe ale lui Meng Chang
Belşugul cutezînd măsură cu Shi Zong.

Ximen Qing şi Doamna Luna se aşezară pe locurile de onoare, celelalte doamne aranjîndu-se după poziţia fiecăreia in casă. Trecîndu-şi paharele de la una la cealaltă, păreau cu toatele un buchet de flori sau un brocart multicolor. Chiar la începutul banchetului, Dai An se apropie, urmat de un slujitor din afară şi de o slujnică frumoasă, cu părul căzîndu-i în franjuri deasupra ochilor. Cei doi străini purtau două cutii.

— Familia Hua de alături i-a trimis Doamnei nişte daruri.

Ajunşi în faţa stăpînilor, cei trei au îngenuncheat, s-au închinat pînă la pămînt şi apoi s-au ridicat, trăgîndu-se respectuos într-o parte.

— Ne-a mînat stăpîna cu prăjituri şi flori, pentru prima doamnă Ximen.

într-o cutie erau biscuiţi de felul celor de la Palat, făcuţi cu fructe şi cu piper, iar în cealaltă crini proaspăt culeşi. Doamna Luna se bucură nespus de mult.

— Ce drăguţă este stăpîna voastră ! exclamă ea, cerind să li se dea celor doi să guste cîte ceva. Apoi îi oferi fetei un prosop * de formă

* Verile în China, mai cu seamă în sud, sînt înăbuşitoare prin exces de

pătrată, să-l folosească la transpirație, şi băiatului, o sută de bănuți de aramă. îi rămîn doamnei voastre îndatorată, continuă ea. Intoarceți-i mulțumirile mele. La sfîrşit i se adresă fetei : Cum te cheamă ?

— Broderia Primăverii * El e Tian Fu Y †.

Slugile se îndepărtară.

— Vecina noastră, doamna Hua, este o femeie nemaipomenită. Trimite destul de des slugile cu mici cadouri şi eu încă nu i-am răspuns cu nimic în schimb.

— Fratele Hua Al Doilea n-are nici doi ani de cînd s-a însurat. Se laudă adesea cu manierele soției sale şi această însuşire a ei este dovedită şi acum prin vizita celor două slugi.

— Am întîlnit-o o dată, la funeraliile socrului ei. E de înălțime mijlocie, rotundă la față, cu pielea albă, fină şi cu sprîncenele foarte delicate. Pare a fi bună la suflet şi nu cred să aibă mai mult de douăzeci şi patru-douăzeci şi cinci de ani.

— Ştiai că a fost concubina ministrului Liang ? Hua Zixu ^s-a ales şi cu o avere frumoasă de pe urma asta.

— E bine să nu ne lăsăm nici noi mai prejos, fu de părere soția. Mîine să-i trimitem ceva neapărat.

Băgați mare seamă la cele ce vă spun : nevasta lui Hua Zixu se numea Li şi era născută pe cinsprezece ale lunii întîi. Fiindcă tocmai atunci de venise pe lume, familia ei primise în dar o pereche de vaze în formă de peşte, i-au spus Domnişoara Vaza. Cînd a crescut, a fost dată ca favorită mai întîi ministrului Liang, care era ginerele Marelui Tutor Cai. Din pricină că nevasta Tutorelui era deosebit de geloasă şi ucisese pînă la ea mai multe concubine şi slujnice, îngropîndu-le în grădina casei, Li Vaza locuia chiar în bibliotecă, împreună cu o bătrînă care veghea asupra ei. Numai că de Festivalul Lam- pioanelor, chiar pe cinsprezece ale primei luni din al treilea an al perioadei Zhenghe. în vreme ce ministrul Liang era cu nevasta în Pavilionul Norilor Purpurii, Li Kui ‡ i-a ucis pe toți membrii familiei Liang aflați acasă. Liang însuşi abia a izbutit să se facă scăpat prin fugă. Atunci Li Vaza a pus mîna pe o sută de perle mari, două pietre prețioase cîntărind doi *liang* şi negre ca pana corbului şi a luat drumul capitalei. Pe atunci, eunucul Hua fusese numit guvernator în Kuanguan şi cum nepotul său. Hua Zixu, nu avea nevastă, a tocmit o pețitoare care a aranjat căsătoria acestuia cu frumoasa femeie. Eunucul i-a luat cu el la Kuanguan pe proaspeții căsătoriți, însă după vreo jumătate de an, Hua Zixu s-a îmbolnăvit şi s-a retras din serviciul public, revenind pe meleagurile natale, la Qinghe. Apoi eunucul s-a sfîrşit din viață şi toată averea i-a rămas nepotului

căldură şi umiditate ; oamenii sînt siliți să poarte asupra lor cîte un prosop — mai mare sau mai mic, serviciile batistei fiind precare.

* Xiu Chun.

† Bogăția Cerului.

‡ Personaj eroic din romanul *Pe malul apei* de Shi Naian. Este tipul țăranului răzvrătit, ferm în convingerea sa de a răspunde pe măsură opresorilor.

său. Hua Zixu obişnuia să-şi irosească vremea prin lăcaşuri de pierzanie. De o lună, de cînd se legase frate de cruce cu Ximen Qing şi cu prietenii acestuia, umbla în fiecare zi cu Ying Bojue, Xie Xida şi cu ceilalţi şi cheltuia cu nemiluita pe cîntăreţe şi pe banchete. Bucurîndu-se de prestigiul unchiului său şi fiind mînă spartă, era îndemnat să-şi petreacă nopţi în şir departe de casă.

Drumurile purpurii *-n lumina primăverii-s lungi,
In pavilionul roşu bete instrumente de cîntat ;
. Cît trăieşte omul, prea puţin şi searbăd e atunci,
Cînd la veselie negustîndu-i rostul, prostu-a renunţat.

Dar nu vom mai adăuga aici nimic la cele deja spuse.

In ziua aceea, Ximen Qing s-a distrat cu nevestele sale pînă tîrziu, cînd el se retrase cu Lotus de Aur, iar celelalte femei se înapoiară în apartamentele lor. Pe cînd Ximen şi Lotus făceau dragoste Prunişor de Primăvară intră peste ei, aducîn- du-le ceai fierbinte. Observînd jena femeii, Ximen o lămuri că una din slujnicele familiei Hua, la fel de frumoasă ea aceea care venise cu florile în dar, însă de vîrsta lui Prunişor de Primăvară, era nelipsită în orice moment de lîngă stăpîna sa. Hua o adusese şi, fiind frumoasă, nimănui nu-i trecuse prin cap să-i găsească bărbatului vină că o făcuse femeie şi că se culca şi cu ea.

— N-am să te blestem ! zise Lotus, aruncîndu-i o privire tăioasă. Dacă o vrei pe Prunişor, ia-o şi gata ! Dar de ce baţi cu vorba aşa de pe departe ? Dacă vrei să mă compari cu cineva, fă-o, eu nu mă opun ! Fata nici nu e sluga mea. Rămîne stabilit, mîine va fi a ta !

— Nici nu ştii cît te iubesc pentru mintea ta pătrunzătoare ! se bucură el.

A doua zi, Lotus de Aur îşi făcu drum la Pavilion de Jad. Bărbatul o chemă pe Prunişor de Primăvară la el şi se bucură de plăcerea de a-i lua fecioria şi de a se iubi cu ea.

De atunci, Lotus de Aur s-a purtat cum nu se poate mai frumos cu Prunişor de Primăvară. Nu o mai trimitea la bucătărie şi o ţinea la ea în camere, să-i facă patul şi să-i toarne ceai. A dăruit-o cu straie frumoase şi bijuterii, apropiindu-şi-o şi i-a bandajat piciorul în aşa fel, încît să arate cît mai mic. Prunişor de Primăvară era pe de-a-ntregul deosebită de Crizantema de Toamnă. Deşteaptă, veselă din fire şi plăcută în toate, i-a stîr- nit repede pasiunea lui Ximen Qing. în schimb, Crizantema dc Toamnă, cu felul său posac şi prostesc de a se purta, se alegea destul de des cu palme de la Lotus de Aur.

* Spre capitala imperială.

Capitolul XI

Traiul într-o casă mare şi favoarea pe care i-o arăta stăpînul fâmiliei au făcut din Lotus de Aur o fiinţă ţîfnoasă, cu toane, tulburind zi şi noapte tihna celorlalţi. Suspicioasă, se apucase să asculte pe la uşi şi pe la ferestre. Prunişor de Primăvară nu era nici ea mai brează. într-o bună zi, din pricină că spărsese ceva, Lotus a tăbărît cu ocări pe ea. Neputind altfel să-şi descarce nervii, Prunişor s-a dus la bucătărie şi s-a pornit să trîn- tească mesele şi scaunele, ca o nebună. Lebădă de Nea, care nu o vedea cu ochi buni, a luat-o la rost.

— Dacă ţi s-a făcut de bărbaţi, du-te în altă parte. De ce faci aici pe prinţesa ?

Prunişor de Primăvară, care clocotea de furie, la această jignire sări în sus, izbucnind :

— S-a şi găsit cine să-mi spună că mi-e gîndul la bărbaţi !

Lfebăda se prefăcu a nu fi auzit-o. Dar Prunişor continuă să arunce cu lucrurile şi să bombănească, după care ieşi în curte, strigînd în gura mare tot ce-i venea la gură.

— Doamnă, mi-a zis că înadins l-ai pus pe stăpîn să se culce cu mine, ca să-l ţinem doar pentru noi !

Atît i-a fost lui Lotus de Aur. Cum nu era nici ea în apele sale, că se sculase de cu zori, trebuind să o însoţească pe Doamna Luna la o înmormântare, se simţise dintr-o dată sfîr- şită de oboseală şi se întinsese puţin pe pat. Cînd a ieşit, prima cu care a dat ochii a fost Pavilion de Jad, care înainta spre ea unduitoare, mai frumoasă ca oricînd.

— Ce ai de eşti aşa mîhnită, surioară ? întrebă Pavilion de Jad, zîmbitoare.

— Nici nu vreau să-mi mai amintesc ! Am avut o dimineaţă obositoare. De unde vii, soră a treia ?

— Am trecut pe la bucătărie.

— Şi ce-ai aflat ?

— Nimic, surioară !

Cu inima întreagă otrăvită, Lotus de Aur mai avu putere să se stăpînească. Merseră împreună în grădină şi se puseră la croşetat. Peste puţin, Prunişor de Primăvară le aduse ceaiul. Băură, apoi jucară şah. Deodată, sluga Qin Dong, un copil, apăru în poarta grădinii şi le strigă :

— S-a întors stăpînul !

înainte ca cele două femei să strîngă şahul, Ximen Qing trecu pragul şi le zîmbi, mulţumit. Amîndouă aveau trase peste cap plase de argint, lăsînd să se vadă cîte patru cosiţe ; în urechi purtau cercei cu pietre închise la culoare şi erau îmbrăcate în bluze albe din mătase, pieptare roşii, fuste garnisite cu broderii bogate ; picioarele le erau strînse în conduri roşii, înguşti şi frumos arcuiţi ; erau ca două figurine de jad.

— Arătaţi ca două cîntăreţe şi meritaţi cel puţin cîteva sute de *liang* de argint.

— Ba noi nu sîntem aşa ceva. Cîntăreața e în spate, la bucătărie.

Pavilion de Jad încercă să se îndepărteze, însă bărbatul îi prinse mîna, reținînd-o.

— Unde te duci ? se miră el. Vrei să fugi din pricina mea ? Ia spuneți-mi, ce făceați voi aici în lipsa mea ?

— Jucam şah, să ne mai treacă supărarea. Nu făceam nimic rău. De unde să ştim că te-ai întors ? Lotus îşi luă lucrul în mînă. Te-ai întors devreme de la înmormîntare.

— Templul era înțesat de dregători şi se făcuse atît de cald, că n-am mai suportat şi am plecat.

— Doamna Luna unde este ? întrebă Pavilion de Jad.

— Cred că lectica ei a intrat deja în oraş. Eu am sosit înainte şi am trimis două slugi după ea. Care era miza la şah ? se interesă bărbatul, aşezîndu-se.

— Am jucat ca să ne treacă vremea, ce miză să punem ? se miră Lotus de Aur.

— Am să joc şi eu şi cine pierde dă un liang de argint şi plăteşte un mic banchet.

— De unde să avem noi bani ? sări Lotus.

— Dacă nu aveți, îmi dați mie cîte un ac de păr drept gaj şi vă dau eu bani să plătiți.

Ximen Qing făcu o partidă cu Lotus şi aceasta pierdu. în timp ce bărbatul calcula piesele, femeia le răsturnă pe jos de ciudă, apoi se îndepărtă, mergînd în direcția unde era amenajat micul lac şi nişte stînci *, prefăcîndu-se că vrea să culeagă flori. Ximen se luă după ea.

— Iute mai eşti ! Ai pierdut şi acum te ascunzi ?

Femeia izbucni în rîs.

— Şi Meng Pavilion de Jad, a pierdut, istețule ! Du-te la ea şi lasă-mă pe mine în pace !

Făcu fărîme florile din mînă şi i le azvîrli în față. Ximen Qing se repezi spre ea şi o îmbrățişă. Peste puțin, Pavilion de Jad se apropie.

— A venit doamna, surioară. Haidem să o salutăm.

— Am să-ți spun ceva, îi aruncă Lotus, peste umăr, bărbatului.

Ajunse în fața Doamnei Luna, ele se înclinară pline de respect.

— De ce vă veseliți ? le întrebă aceasta.

— Sora a şasea a jucat şah cu stăpînul şi a pierdut. Mîine trebuie să ne invite la un banchet. Te rog să iei parte.

Doamna Luna rîse. Lotus de Aur se zori spre casă, unde o aştepta Ximen Qing. Cum ajunse, îi ceru lui Prunişor de Primăvară să ardă puțin santal şi să fiarbă apă pentru a se îmbăia.

Cu toate că era soție principală, Doamna Luna fiind bolnăvicioasă din fire nu se prea ocupa de treburile casei. De obicei, ea primea vizitele rudelor şi ale prietenilor. Cea care administra totul şi făcea plățile era Delicata Li. Sun Lebădă de Nea avea în grijă slugile gospodăriei şi

* Grădinile celor bogați aveau neapărat în cuprinsul lor un ochi de apă, iar lîngă el erau îngrămădite mai multe stînci aduse din ținuturile muntoase, în concepția de a aduna într-o grădină obişnuită de flori de pe lîngă o casă cît mai mult din varietatea naturii şi în acelaşi timp pentru a ilustra noțiunea chinezească de peisaj, *shanshui*, munte-apă.

bucătăria. Ea trebuia să ştie întotdeauna la care dintre neveste se aflǎ Ximen Quing şi ce îi poftea lui inima să mănînce ; punea să i se pregătească bucatele şi slugile celei preferate doar luau mîncarea de la bucătărie. în seara acesa, Ximen Qing rămăsese la Lotus de Aur. Băuse puţin, făcuse baie şi se culcase. A doua zi îi făgădui lui Lotus că are să treacă pe la templu să-i cumpere nişte perle de agățat în păr. Se sculă din pat şi ceru prăjituri în formă de lotus şi o supă de peşte, însă Prunişor de Primăvară refuză să se ducă la bucătărie.

— Las-o în pace ! interveni Lotus. Cineva de acolo i-a spus că eu i-am îngăduit prea multe şi am împins-o în brațele tale, ca să te păstrăm numai pentru noi două. Ne-a făcut cum i-a venit ei la gură, încît nu e bine să o trimiți pe ea după mîncare.

— Mie să-mi spui cine a rostit asemenea vorbe !

— Pentru ce ? Oalele şi farfuriile au urechi să audă. Mai bine trimite-o pe Crizantema.

Ximen Qing o chemă pe Crizantema şi îi ceru să-i aducă mîncarea de la bucătărie.

Aşteptară, vreme cît să mănîn,ci de două ori, cu masa pregătită, însă bucatele nu mai soseau. Ximen Qing devenise nerăbdător.

— Mergi tu şi vezi ce-i cu scîrba aia de nu se mai întoarce. Parcă a prins rădăcini acolo ! i se adresă Lotus de Aur lui Prunişor de Primăvară.

Fata se codi, pînă la urmă plecă, nervoasă, şi o găsi pe Crizantema acolo.

— Hei, netoato ! o strigă. Stăpîna o să-ți rupă picioarele. Ce tot aştepți ? Stăpînul vrea să ia micul dejun, să o pornească la templu şi e mîniat nevoie mare. De-aia m-au trimis după tine.

Amenințările lui Prunişor o înfuriară pe Lebădă de Nea.

— Vierme păcătos, strigă ea ; te porți ca un grangure la petrecere ! Vasul e din fier şi cere timp să fiarbă, aşa să ştii ! Parcă nu putea să se îndoape şi cu fiertură din orez, aşa cum am pregătit pentru dimineața asta. Dar el, nu şi nu, că vrea ceva nou, prăjituri şi supă ! Cine ştie ce limbric îi dă ghes !

Prunişor nu putu suporta jignirea.

— Nu crezi c-ar fi bine să-ți înghiți cuvintele ? N-am ve, nit de bunăvoie, ci la porunca stăpînei. Eşti gata sau nu ? Dacă nu, merg să-i spun şi să te ții, atunci !

Abia termină, o trase pe Crizantema de ureche şi ieşi val- vîrtej.

— Junghiul şi tuşea ; şi stăpîna şi sclava ei sînt fără obraz, țipă Lebăda după ea. Dar las', că-mi vine mie rîndul !

— O să-ți vină sau nu, om vedea noi ! răspunse Prunişor şi grăbi pasul, înfuriată peste măsură. Văzînd-o galbenă la față, Lotus de Aur o trase pe Crizantema în casă şi întrebă :

— Ce e cu voi ?

— Intreab-o pe ea, nu pe mine, izbucni Prunişor. în bucătărie am dat iar peste prințesă, pregătind pe îndelete mîncarea. N-am spus decît că stăpînul aşteaptă şi stăpîna se întreabă ce s-a întîmplat. Dar aia din curtea din dos, a slugilor, m-a făcut în fel şi chip, nescoţîndu-mă din sclavă. A zis că stăpînul e ur*

grangure la banchet şi l-a blagoslovit şi pe el cu cîteva insulte. Că de ce nu se îndoapă cu fiertură de orez. că el, nu şi nu, vrea ceva nou, prăjituri şi supă ! Muştruluia pe toată lumea în bucătărie, în loc să gătească !

— Ți-am zis eu să n-o trimiți pe ea, conchise Lotus de Aur. Se pare că i-a băgat cineva în cap că am pus noi două stăpinire pe tine şi nu ne mai slăbeşte cu ocările.

Scos din fire, Ximen Qing se repezi cu sufletul la gură în bucătărie şi, fără să mai întrebe ceva, o lovi pe Lebdă de Nea de mai multe ori cu picioarele.

— De nimic nu eşti bună, decît de hoții ! îi strigă. Eu am trimis-o pentru bucate şi tu te apuci s-o înjuri ? Ai făcut-o sclavă, dar dacă vrei să ştii cine e aşa ceva. priveşte-ți chipul în băltoaca pe care-ai făcut-o după ce te-ai uşurat !

Lebădă de Nea era atît de supărată, că nici nu putea vorbi. După ce bărbatul ieşi, îşi vărsă focul în fața lui Pogon Verde*, nevasta lui Lai Zhao.

— Ai fost martoră ce zi fără noroc am mai apucat azi. Ştii prea bine că n-am zis nimic şi ea e cea care s-a năpustit cu o falcă în cer şi una în pămînt şi cu gura mare. Pe urmă a tras-o pe ailaltă după ea şi cine ştie ce i-a turnat stăpînului, de a venit el pînă aici şi m-a lovit, fără nici o vină. Dar stau eu cu ochii pe ele, că din atîta semeție or face ele un pas greşit!

Pe neaşteptate, Ximen Qing, care, neştiut, se pusese la ascultat vorbele femeii, se întoarse şi tăbărî cu pumnii pe ea, să o omoare nu alta :

— Ticăloaso, sclavă puturoasă ! urlă el. Ziceai că n-ai ocărît pe nimeni şi acum te-am auzit chiar eu cu urechile mele !

Apoi el plecă cu adevărat, iar ea rămase dreaptă, plîngînd în hohote.

Doamna Luna abia se sculase şi se piptăna.

— Ce se întîmplă în bucătărie, de ajung pînă aici văicăreli ? o întrebă ea pe Jad Mic.

— Stăpînul a cerut prăjituri, dar doamna Lebăda a jignit-o pe Prunişor. Stăpînul a auzit-o şi a bătut-o.

— N-o înțeleg deloc. Dacă el vroia prăjituri, să-i fi făcut şi gata ! De ce s-o insulte pe slugă dintr-un lucru de nimic ?

Doamna Luna o trimise pe Jad Mic la bucătărie, cerîndu-i Lebedei de Nea şi celorlalte slugi să prepare o supă numaide- cît şi să i-o trimită lui Ximen Qing. încă mînioasă, Lebăda merse în clădirea principală şi îi povesti Doamnei Luna toate
cîte se întîmplaseră. Dar Lotus de Aur o văzu şi ascultă la fereastră.

— Nici nu ştiți, se plîngea Lebăda de Nea Doamnei Luna şi Delicatei, că asta a pus mîna pe stăpînul, îmboldindu-1 să-i facă toate toanele ! înainte de a veni aici, şi-a omorît bărbatul, dîndu-i cu mîna ei să bea otravă şi are de gînd să ne îngroape pînă la una de vii. Din stăpînul nostru a făcut o curcă beată - se uită la noi, dar nu ne bagă

* Yi Zhang Qing.

în seamă.

— Dar de tine nu spui nimic ? Dacă el a trimis sluga după prăjituri şi supă, de ce nu i le-ai pregătit, în loc s-o insulţi ?

— Asta aşa e. Dar această slujnică nu era ea supusă nici cînd servea aici. într-o zi am lovit-o cu muchia cuţitului, atît m-a supărat de tare, iar dumneata n-ai scos un cuvînt. Ce să mai vorbim acum, de cînd a încăput pe mîna ăsteia, nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas !

— Doamna a cincea este la uşă, anunţă Jad Mic şi Lotus de Aur pătrunse în încăpere.

— Să zicem că mi-am ucis bărbatul, sări ea la Lebădă de Nea. Dar tu de ce n-ai fost în stare să-l ţii pe stăpîn pentru tine, să nu mă ia, pe una ca mine, de nevastă ? Atunci n-aş mai fi pus eu mîna pe el, lăsîndu-te cu culcuşul gol! Prunişor de Primăvară nu e sluga mea. De ce nu o rogi frumos pe doamna s-o ia înapoi ? în felul ăsta voi două n-o să mai aveţi ce împărţi şi pe mine mă scoateţi din tot tărăboiul. De fapt, eu zic să încheiem şi cu situaţia mea. Cînd stăpînul o să se întoarcă, să-mi dea actul că sînt liberă şi o să plec de aici.

— Habar n-aveam ce e între voi. rosti Doamna Luna. Vă cer să încetaţi orice ceartă !

— Doamnă, dar nu vă daţi seama că are gura cît fluviul Huai de mare ! Nimeni nu o întrece în viclenii. Azi îi umple capul bărbatului şi mîine nu recunoaşte nimic. Dacă ar fi după tine, continuă Lebădă de Nea, adresîndu-i-se direct lui Lotus de Aur, în afara doamnei, pe noi celelalte ne-ai izgoni de acasă şi ai rămîne doar tu cu el!

Doamna Luna se aşeză, lăsîndu-le să ţipe una la alta.

— Mă faci sclavă, dar să ştii că tu eşti aia ! strigă la un moment dat Lebăda, gata să o păruiască.

Doamna Luna interveni, cerîndu-i lui Jad Mic să o **conducă** pe Lebăda la ea. Lotus de Aur se înapoie în camerele sale şi îşi trase rochia cea bună, de pe ea, îşi şterse pudra de pe faţă, 1&_ sîndu-şi părul să-i cadă în voie pe umeri. Dar nu sfîrşi'bine cu toate, că se apucă să ţipe pînă cînd ochii i se făcură în cap ca două piersice şi apoi se aruncă în pat, vlăguită. Spre seară, Ximen Qing se întoarse cu patru seturi de perle.

— Ce ai ? se sperie, văzînd-o de cum intră pe uşă.

Lotus de Aur se puse iar pe plîns, cerîndu-i să renunţe la ea.

— Mie nu mi-a păsat de averea ta şi nu te-am luat decît pentru tine. Atunci de ce-i laşi pe alţii să mă batjocorească ? Nici una nici două, că mi-am ucis bărbatul ! Era mai bine să n-am pe nimeni pe lîngă mine. De ce mi-ai dat slugi care să-mi aducă necazuri ?

Auzind acestea, ca un apucat, Ximen Qing se repezi ca vîn- tul în clădirea din spate, îşi înfipse mîna în părul Lebedei de Nea şi o lovi cu sete cu un ciomag, pînă cînd îl opri Doamna Luna.

— Ce tot aveţi de nu vă cuminţiţi şi îl mîniaţi pe stăpîn ? strigă ea.

— Ticăloaso, pui de lele, nu te-am auzit eu cu urechile mele ocărînd lumea în bucărărie ? Nu te-a răbdat gura şi te-ai agăţat şi de alţii ? O să te nimicesc în bătaie, nu alta ! ţipa Ximen Qing.

Pricepeţi şi dumneavoastră, oameni buni ? Bătaia mîncatâ de

Lebădă de Nea nu era decît rodul planului pus la cale de Lotus de Aur. De aceea se şi spune :

Cu mare bunătate-n gînd Se
strînge ura plină,
Cum zece mii, mia de ani
Dau naştere la tină.

Numaidecît Ximen Qing alergă la Lotus să o împace şi îi oferi perlele abia tîrguite. Cum bărbatul îi ținuse partea, femeia îşi revenise şi se înveselise. îl răsplăti aşadar înzecit, astfel că dragostea unuia pentru celălalt se aprinse mai mult. Dar să n-o mai lungim cu vorba.

într-o zi, venise rîndul lui Hua Zixu să ofere un banchet. El pregăti tot ce se cuvenea, musafirii sosiră, numai Ximen Qing zăbovea fiind ocupat cu treburi pînă spre prînz. în lipsa lui, nimeni nu îndrăzni să pornească cheful. Cînd apăru, se salutară, plecîndu-se pînă la pămînt şi se aşezară, lui acordîn- du-i-se locul de onoare din capul mesei. Două cîntărețe cîntau pentru ei din *pipa, zheng* şi flaut.

Straie neasemuite, fața ca de nea,
Strînsă bogăția părului prea grea ;
Coaptă vişină gurița ei,
Chipul ca migdala, piersice-n obraji,
Mijloc unduit cum salcia,
Crizanteme-alese, inima şi firea.
Sunete rotunde scoate din gît lung,
Viersul ca de pasăre pe ram,
Dansul o minune a zeiței,
Phoenixul prin flori îi este umbra.
Vorba mult frumoasă ca din carte,
Graiu-i curge lin ca apa din izvor,
Doar de se roteşte, luna-n cer se-opreşte,
Să-i asculte cîntul stau nor după nor.
Iar el suie şi coboară, iute-i şi domol ca pentru curte Şi de
greu îşi uşurează mare dor ;
Melosul la *zheng* cu sunetele lente Castaniete cu dinți
roşii agățate de cuvinte.

Curînd, goliră primele trei păhărele şi ascultară două cîn- tece. Cîntărețele puseră jos instrumentele şi îngenuncheară în fața mesenilor.

Ximen Qing îl chemă pe Dai An să-i dea nişte mărunțiş şi dărui pe fiecare fată cu cîte trei bănuți. Ele mulțumiră şi se retraseră.

— Cum o cheamă pe cea mai răsărită ? se interesă Ximen. Cîntă cum nu se poate mai plăcut.

Gazda tăcu, însă se băgă Bojue :

— Ai uitat, Mărite Mandarin. Chiar nu-ți mai aminteşti ? Cea care a cîntat la *zheng* este iubita fratelui Hua. O cheamă Wu Argint. Despre cea de la *pipa* ți-am vorbit cîndva, este fata Mamei Li A Treia, sora mai mică a Scorțişoarei. * O cheamă Laur † şi o mătuşă de-a ei îți e soață. De ce te faci că nu o ştii ?

— Ea este ? N-am mai văzut-o de şase ani şi uite că s-a făcut şi ea domnişoară !

Se aduse iar de băut şi fetele le turnară mesenilor în pahare. Laur se dădu pe lîngă oaspetele de onoare, şoptindu-i **cuvinte** cu tîlc.

— Ce-ți fac acasă mama şi sora mai mare ? întrebă **Ximen** într-un timp. De ce n-au mai trecut pe la noi ?

— Mama se simt rău de mai multă vreme. I-au înțepenit picioarele, abia de se tîrăşte cîțiva paşi, şi atunci ajutată de cineva. Soră-mea e de vreo jumătate de an cu un negustor din Anhui şi nu prea vine pe acasă. Nu mai avem pe nimeni şi trăim din ce aduc eu de

* Gui Qing.

† Gui Jie.

pe la banchete. E atît de obositor pentru mine ! De cîte ori nu mi-am zis să vă fac o vizită şi să-mi văd mătuşa, dar n-a fost chip ! De ce n-ați mai dat deloc pe la noi, stăpine ? Sau poate îi îngăduiți mătuşei să vină pe la noi ?

Simțind-o blîndă, supusă şi cu mintea limpede, Ximen Qing se îndrăgosti pe dată de ea.

— Ce-ai zice dacă aş lua cu mine doi prieteni buni şi te-aş conduce acasă ? îi spuse.

— Vă bateți joc de mine, stăpîne. Cum să calce preacinstitul vostru picior în casa noastră prăpădită ?

— Ai să vezi că nu glumesc, o asigură el. Scoase dia m înecă o batistă, o scobitoare şi o cutie cu ceai parfumat * şi i le întinse.

— Cînd veniți ? întrebă fata. Vreau să trimit o slugă înainte, să o înştiințeze pe mama casă facă puțină ordine.

— Plecăm împreună îndată după banchet.

Sfîrşiră băutura pe înserate. Ximen Qing îi luă pe Ying Bojue şi pe Xie Xida cu el şi, fără să mai treacă pe acasă, în- călecară şi o conduseră pe Laur acasă. Locuia în cartierul curtezanelor. †

O groapă neagră, plină de mizerii,
Căscată pentru oameni să-i înghită,
O cloacă de noroi a îmbierii ;
Speluncă-a lumii-n calea-i rătăcită,
Ori grajd ticsit,
Greu îmbîcsit.
Duhoare peste tot de putredă lentoare,
Vînzarea ei pe bani, risipitoare.
Afară, firme mari, ispititoare :
„Flăcăi de aur mîndri,
Lăsați încolo daruri şi podoabe,
Nu-s fetele pe gratis
Vor mamele bănuți peşin, nu scoabe".

* Asemenea obiecte, ca si acele de păr şi alte mărunțişuri de strictă necesitate sau decorative erau în mod obişnuit oferite de bărbați, femeilor, ori de femei, bărbaților.

† Goulan hougang — pe o străduță în cartierul caselor de trişti faimă.

Ximen Qing urmă lectica fetei pînă în poartă. Le deschise Scorţişoara, care îi pofti î* încăperea centrală şi după ce li se plecă plină de respect pînă la pămînt şi schimbă cu ei cîteva formule de politeţe, se retrase să o cheme pe mamă-sa. Scorpia bătrînă, aproape paralizată, se ivi înaintînd şontîc-şontîc, spri- jinindu-se în baston. Se înclină, exclamînd :

— Cerule ! Ce vînt v-a minat pe la noi, nobile domn ?

— Am fost prins pînă peste cap şi te rog să mă ierţi că nu v-am mai intrat în casă, spuse Ximen, zîmbind.

— Nici dumneavoastră nu prea mi-aţi călcat pragul, se întoarse ea spre ceilalţi doi bărbaţi, salutîndu-i.

— N-am avut cînd, se scuză Ying. Azi am fost la o petrecere la familia Hua, am întîlnit-o pe Laur şi iată-ne aici. Dar n-ar fi nimerit să gustăm un păhărel ?

Bătrîna îi aşeză pe toţi trei pe locurile de onoare şi îi servi cu ceai. Masa fu întinsă degrabă şi încărcată cu bunătăţi. Apoi fură aprinse lămpile şi luminările. Laur se schimbă, se aranjă şi veni lîngă bărbaţi. Cele două surori încălziră băutura şi umplură paharele apucîndu-le cu degetele lor fine ca jadul. Apoi cîntară pentru oaspeţi.

Pocalul smălţuit,
Răşină groasă-n el,
Cu perle rubinii;
Dragonul asudat şi phoenixul în
flăcări, jadu-n rouă,
Lascive paravane,
Perdelele miresmele-şi plouă.
Din flaut şuier de dragon,
Bat tobe,
Cîntarea prelungeşte duioşii,
In unduire mijlocul subţire,
O, tinereţe ca o amăgire !

— Am adus cu mine aceşti doi domni, rosti Ximen, după ce se ospătară. Ştiam de mult că Laur este neîntrecută în interpretarea unor melodii din sud. Oare s-ar putea face un cîntec în cinstea lor ?

— Eu, unul, nu cutez să o supăr, vorbi Ying Bojue. Mă voi mulţumi să stau în umbră, însă am să-mi desfund urechile ca să mă delectez cu trilurile graţioase ale domnişoarei.

Laur rîse, însă nu se mişcă din loc. Lui Ximen Qing îi era gîndul să-i ia fecioria şi pomenise înadins de cîntec. Numai bătrînei, pricepută în ale dragostei, îi fu limpede unde bate bărbatul.

— Sora mea, Laur, s-a ţinut mîndră de mică. Iar acum, de cînd s-a făcut mare, n-a lăsat pe nimeni să-i audă glasul, lămuri

Scorţişoara.

Ximen Qing îi ceru lui Dai An să aducă cinci *liang* de argint şi îi puse pe masă.

— O nimica toată, să-şi cumpere Laur dresuri, spuse el. Voi trimite curînd alţi bani şi lucruri.

Atunci Laur se grăbi să se ridice şi îi mulţumi. Porunci unei slujnice să-i ducă banii în cameră şi se pregăti să cînte. Cu toate că era fragedă de ani, Laur ştia să-şi folosească farmecele. Fără nici o grabă, ea îşi suflecă mînecile, îşi undui poalele rochiei, scoase o batistă de un roşu pal, pe care erau brodate nişte flori şi o apă curgătoare şi începu să cînte „Norii zburători".

O purtare domoală, domoală,
Stă şi vîntul de dincolo de balustradă,
Doar mireasma e pătrunzătoare, închinare
puterii şi om să n-o vadă.
De-i pătat bâţul de jad e tot raritate ?
La palat vînzarea de soclu, care-ncotro,
Precum regele învingător în somn, majestate,
Precum regele învingător în somn, majestate.

Cînd curtezana încetă cîntecul, Ximen Quing se aprinse bine, nu glumă. El îl mînă pe Dai An cu calul său acasă, poruncin- du-i să-i anunţe pe ai lui că nu se va întoarce acasă. înfierbântat de dorinţă şi împuns de cei doi prieteni, se retrase cu tînăra fată, făcînd-o femeie. A doua zi, puse o slugă să-i aducă lui Laur cincizeci de *liang* de argint şi patru materiale pentru rochii. Delicata Li, aflînd că era vorba de nepoată-sa, se bucură sincer şi îl dărui pe Dai An cu un argint. Ximen şi fraţii săi de cruce încinseră la Laur un chef bogat, petrecînd trei zile şi trei nopţi în şir. Ying şi Xie îi chemară pe Sun Gură Spartă, Zhu Shinian şi Chang Zhijie să-l felicite pe Marele Mandarin. Aceştia oferiră şi ei cîte cinci bănuţi şi cu asta toată cheltuiala pe mîncare, pe băutură şi pentru întreaga petrecere îi reveni lui Ximen Qing.

Capitolul XII

Ximen Qing rămase lîngă Laur jumătate de lună. Doamna Luna trimisese de mai multe ori calul după el, însă de fiecare dată cei din familia Li îi ascunseseră hainele de stradă şi nu îl lăsaseră să plece. Femeile din casa lui se plictiseau. Dacă toate celelalte erau obişnuite, Lotus de Aur nu înţelegea să fie neglijată. Se împodobea în fiecare zi ca o statuetă din jad şi stătea ziua întreagă la poarta principală a casei, aşteptîndu-1. Seara, cînd se întorcea în casa goală, nu putea să

închidă un ochi şi ieşea în grădină să se plimbe, călcînd uşoară printre flori. Privea luna oglindită în apă şi se gîndea la firea nestatornică a bărbatului său. Pavilion de Jad adusese cu ea s-o slujească un băiat de vreo şaisprezece ani, Qin Tong. Acesta abia îşi lăsase părul lung, era ochios la chip şi destul de deştept. Cum Ximen Qing îi dăduse grădina pe mînă, el dormea acolo, într-o căsuță. Cînd Lotus şi Pavilion croşetau sau jucau şah în grădină, băiatul le servea şi, mai cu seamă, pîndea întoarcerea lui Ximen Qing, prevenindu-le din timp. Lotus îl îndrăgise şi îl chema uneori la ea în casă, îi punea să bea şi în felul acesta apucară să se simtă atraşi unul de altul. Prin luna a şaptea, cu puțin înaintea zilei de naştere a lui Ximen, Doamna Luna îl trimise din nou pe Dai An cu un cal, după stăpîn. Lotus de Aur pregăti în taină un bilet pentru Ximen şi i-1 strecură slugii, învățîndu-1 să spună că doamna a cincea îl aşteaptă stînd ca pe jeratec. Dai An priponi calul afară şi intră în casă, unde .Ximen Qing petrecea cu cinci dintre frații săi de cruce.

— De ce-ai venit ? îşi luă Ximen sluga în primire. S-a în- tîmplat ceva acasă ?

— Nu stăpîne, îl linişti Dai An.

— Să-i zici lui Fu Ming să strîngă banii şi să aibă calculele gata. Cînd am să vin acasă, îl controlez.

— Zilele astea, unchiul Fu a tot venit cu banii. Are socotelile făcute, doar să vă-ntoarceți.

— Ai adus straiele pentru Laur ?

— Iată-le.

Sluga desfăcu un pachet, scoase la iveală o bluză roşie şi o fustă albastră şi i le întinse fetei. Ea mulțumi şi se grăbi să ospăteze sluga. După ce mîncă şi bău, Dai An se aplecă spre urechea lui Ximen şi îi şopti:

—Doamna a cincea vă dă biletul ăsta şi vă aşteaptă degrabă acasă.

In timp ce Ximen Qing deschise plicul, Laur îl observă şi, crezînd că e de la vreo cîntăreață, iute de mînă, trase hîrtia şi i-o trecu lui Zhu Shinian, rugîndu-1 s-o citească cu glas tare. Acesta se uită, văzu că este o poezie, „Cad florile de prunişor“, şi citi :

Numai la tine mi-e gîndul îndurerat în amurg Ziua
întreagă mi-e gîndul la tine cel dus să te-ajung Te tot
pîndesc pînă ce din picioare parcă mă frîng ;
El m-a rănit, dar oricît e dorul de lung,
Iarăşi la el mă închin şi de mine îmi uit.
. Vai mie, părăsită, mîhnită în neştiut.
La lumina plăpîndă a lămpii singură dorm,
Luna, doar ea, trece prin cadrul prea gol al ferestrei ;
Inima-i tare ca fierul, la repezi bătăi s-o întorn,

Părăsită iarăşi la noapte, tînjind după domn !

De la favorita ta, Pan.

Auzind finalul, Laur se ridică, fugi în camera sa şi se trînti pe pat. Supărat, Ximen rupse biletul în bucăţi şi îl lovi de cîteva ori pe Dai An. De două ori puse să fie chemată fata, dar ea nu veni.

— Cară-te acasă cu calul, urlă Ximen la slugă şi spune-i scîrbei care te-a îndemnat încoace că o s-o zdrobesc în bătăi la întoarcere !

Apoi merse chiar el după Laur şi o luă în braţe. Cu lacrimi în ochi, Dai An plecă acasă.

— Nu-ţi face inimă rea, domnişoară Laur ! o imploră Ximen. Scrisoarea e de la nevasta a cincea, care mă înştiinţează că are ceva de discutat cu mine. Să nu-ţi trecă prin minte altceva !

— Nu-1 crede, domnişoară, se amestecă Zhu. Pan este cea mai proaspătă cucerire a lui. E frumoasă de pică, fii cu ochii-n patru să nu-1 scapi din mînă !

— Parşivule ! se apără Marele Mandarin. Ai să omori lumea cu minciunile tale ! Nu vezi că şi aşa se sfîrşeşte de supărare ?

— Bărbatul surioarei mele n-are dreptate, zise atunci Scorţişoara. De vreme ce aveaţi pe cineva acasă, nu trebuia să-i suciţi capul fetei. Cele de sub acoperişul vostru nu vă erau îndeajuns ? Şi uite, acum, cu toate că abia ne-aţi călcat pragul, aveţi de gînd să ne părăsiţi !

— Bine grăit, aprobă Ying. Ascultaţi şi la mine. Marele Mandarin rămîne cu noi, iar domnişoara lasă supărarea. Cine

are să mai amintească de plecare, va fi pedepsit să scoată doi *liang* de argint pentru băutură !

Laur se înveseli şi continuară cheful. Peste puţin, şapte ceşti cu ceai din cel mai fin fură puse în faţa fiecăruia.

— Ştiu un cîntec despre însuşirile minunate ale acestui ceai, vorbi Ying şi îngînă uşor :

Crud mugurel de ceai gingaş, ales,
Crescut în adierea primăverii ;
Cît verde-i, nu uscat, bun de cules,
Să dea la fiert culoarea groasă-a mierii.
E sort de mîna-ntîi, o raritate,
Nu-1 poţi înlocui, greu se pictează,
Aievea, poezia-i e gustată,
Ce la beţie mintea-ţi ţine trează,
Iar treaz nu oboseşti să o tot vrei,
Pe un miar de argint s-o iei, s-o bei.

— Măritul Mandarin aici de faţă, rupse Xie vraja, a cheltuit bani, a oferit cadouri de preţ, însă mai lipseşte ceva ! Din clipa aceasta să cînte fiecare cîte o melodie. Cine nu se pricepe să cînte, să povestească o anecdotă şi atunci Laur va bea împreună cu noi. Vă învoiţi ? Am să încep chiar eu : Un zidar pava curtea cuiva, însă gospodina casei nu îl trata cum se cuvine. Atunci el a astupat înadins cu nişte bărămizi gura canalului de scurgere. După o ploaie, curtea s-a băltit toată şi femeia, disperată, l-a chemat din nou. De data aceasta l-a ospătat cum se cade, l-a plătit şi l-a rugat să o scape de apă. Satisfăcut, omul s-a dus şi a scos cărămizile de unde le băgase şi apa a dispărut numai- decît. „Care-a fost buba ?“ a vrut să afle gospodina. „Vina ta, cumătră !“ a răspuns zidarul." Cînd banul curge şi apa se scurge !“

Laur se simţi atinsă.

— Ştiu şi eu o anecdotă, sări ea, şi rog distinsele feţe să fie cu luare-aminte : Se zice că Nemuritorul Sun a dorit să pună la cale un banchet pentru prietenii săi şi i-a poruncit tigrului să-i cheme. Pe drum însă, tigrul i-a mîncat pe toţi, unul cîte unul. Nemuritorul a aşteptat pînă la asfinţit, dar n-a fost să i se înfăţişeze nici un oaspete. Cînd, în sfîrşit, tigrul s-a întors, Nemuritorul l-a întrebat : „Unde sînt invitaţii după care te-am trimis ?“ „Stăpîne", a deschis tigrul gura cu care înghiţise oamenii, „niciodată nu mi-a trecut prin minte că, înfulecaţi pe gratis, oaspeţii pot fi atît de gustoşi !“

Bărbaţii prinseră tîlcul poveştii.

— Chiar aşa, domnii mei, spuse Bojue, oare noi nu facem la fel ? îşi smulse din păr un ac de scobit în urechi, greu de un *qian*. Xie Xida arătă o pereche de inele aurite, care cîntăreau nouă *fen* şi jumătate. Zhu Shinian scoase din buzunar o batistă veche, valorînd cam o sută de bănuţi. Sun Gură Spartă avea pe el o cingătoare din pînză albă,

făcînd două butelci şi jumătate de băutură. Chang nu avea nimic la el şi Ximen îl împrumută cu un q*ian* de argint. Oferiră lucrurile Scorţişoarei, rugînd-o să dea o masă în cinstea lui Ximen Qing şi a lui Laur. Aceasta întinse lucrurile unei slugi şi îi ceru să tîrguiască nişte came de porc şi de pui. Adăugă de la ea zarzavaturile şi cînd totul fu gata, platourile umplură masa. Se aşezară, hămesiţi. Ne-ar lua multă vreme să povestim cum a fost, cu atît mai mult cu cît ei topiră degrabă bucatele. întocmai ca în poezia :

Toţi mesenii-ncepură să mestece, capetele plecîndu-şi ;
Nu se mai zăreau soare şi cer, ca sub un nor de lăcuste ;
Ochii-şi mijeau, din umeri înălţau,
Hămesiţi ca-abia ieşiţi din închisoare,
înhăţă tremurînd unul o pulpă,
Ca şi cum anul i-ar fi fost postul mare ;
Un altul căra cu trei beţişoare,
De parcă un veac n-ar fi stat cu lume la masă,
Un al treilea plin de sudoare Sugea cu
duşmănie din oasele de pui.
Iară unul-cu buza soioasă
Hăpăia bucată de porc cu şoric cu tot.
Se băteau, nu alta, lupii la gurile lor,
Beţişoarele urcînd şi coborînd încrucişate.
Unu-şi zise mareşal la rege pe bucate,
Un altul, generalul platourilor goale,
Urcaseră butelcile şi se-ntreceau să-şi toarne,
Şi încă scormoneau prin farfurii şi oale,

Mîncărurile scumpe şi-arome s-au fost duse Cu
toatele pe calea burţilor ajunse.

Curăţară pur şi simplu platourile, fiecare în parte arătînd acum asemenea capului ras al lui Buddha. Ximen Qing şi Laur abia gustară ceva legume şi băură cîte un pahar, dar ceilalţi se ghiftuiseră de-a binelea. Tot întrecîndu-se cu înfulecatul, frîn-seră două scaune. Slugile care vedeau, afară, de cai, nu putură

pătrunde la masă şi se mulţumiră să răstoarne statuia spiritului pămîntului, aflată în faţa uşii, şi să urineze pe ea. înainte de a pleca, Sun Gură Spartă băgă în sîn o statuetă de aramă, aurită, pe care o găsi într-una din camere. Aplecîndu-se să o sărute pe Laur, Ying îi smulse un ac de aur din păr, Xie Xida puse mîna pe evantaiul Marelui Mandarin. Zhu Shinian se strecură în camera Scorţişoarei şi îi fură oglinda de mercur. Chang, deşi se împrumutase de la Ximen, trecu banii în contul acestuia. Erau veseli, fiindcă petrecuseră pe pofta inimii, mărturie fiind această strofă :

Au tras din greu maimuţărindu-se feriţi sub mînecă, pe sub sprinceană.
De cap, pe întrecute şi-au făcut, dezmăţul să-l întindă cît mai mult;
De o să mori nimic să duci, plăcere nu-i să-ţi lase-n carne rană,
Cui să-i rămînă-n casă pricopseală sub lacătul de aur de-mprumut !

Ajuns acasă, Dai An le găsi pe Doamna Luna, Pavilion de Jad şi Lotus de Aur stînd împreună.

— Stăpînul vine ? întrebară ele.

Cu ochii roşii de plîns, Dai An le istorisi :

— M-a lovit cu picioarele şi cu pumnii şi a zis că cine va încerca să-l aducă acasă o să fie făcut fărîme.

— Vedeţi ? vorbi Doamna Luna. Nu înţelege de nimic şi, după ce că nu se înapoiază ca tot omul la casa lui, mai bate şi sluga.

— Nu e bine că a lovit sluga, dar cu noi ce are ? se miră Pavilion de Jad.

— Dragostea a douăzeci de tîrfe dintr-o casă de pierzanie nu preţuieşte nimic, întări Lotus. E o vorbă, că nici o corabie încărcată cu aur nu ajută poporului.

Văzîndu-1 pe Dai An întorcîndu-se, Delicata Li se furişase să tragă cu urechea la fereastră şi insultele adresate neamurilor ei i se înfipseră adînc în suflet. Din acel moment, ea şi Lotus c!e Aur deveniră duşmance de moarte.

Vorba dulce, cald pentru trei ierni aduce,
Vorba rea, numai ger muşcînd cu ea.

întreaga vreme de una singură, lui Lotus de Aur îi păreau sferturile de oră toamne şi ceasurile întregi, ierni nesfîrşite. încredinţată că bărbatul are să mai întîrzie încă mult în locul acela. într-o seară, după ce şi-a culcat cele două slujnice, a plecat să se plimbe prin grădină şi, trecînd pe la Qin Tong, l-a poftit pe la ea. Întîi i-a turnat să bea, apoi a încuiat uşa. De atunci, l-a chemat pe Qin Tong la ea seară de seară şi nu îi dădea drumul decît în zori. îl dăruise cu două sau trei ace de aur să şi le prindă în păr şi cu o sticluţă, în formă de tîlv, cu parfum, pe care ea o purtase la brîu.

Numai că flăcăul nu prea ştia el să-şi ţină tainele şi, umblînd cu celelalte slugi din curte pe la crîşmă, îl luă gura pe dinainte şi dezvălui povestea sa. Vorba veche : de vrei să nu se afle un lucru, mai bine nu-1 face ! într-una din zile, zvonul ajunse la urechile Lebedei de Nea şi ale Delicatei Li.

— Pînă aici i-a fost ticăloasei şi uite că i s-a înfundat, se bucurară ele şi merseră să-i dea de ştire nevestei principale.

Doamna Luna nici nu vru să audă.

— îi vreţi cu tot dinadinsul răul, le spuse ea, iar a treia doamnă are să vă bage vină că-i clevetiţi sluga.

Cele două femei se retraseră fără un cuvînt. în seara aceea, Lotus de aur uită să mai zâvorască uşa şi Crizantema de Toamnă avu ce vedea, aşa că a doua zi ea i se împărtăşi lui Jad Mic, care duse vorbele la Lebădă. Lebăda şi Delicata se plînseră încă o dată Doamnei Luna :

— Chiar sluga ei zice una ca asta, doamnă, n-am scornit noi nimic contra ei. Dacă nu vreţi să vă amestecaţi, să ştiţi că noi nu ne lăsăm cu una cu două şi îi mărturisim stăpînului. Dacă el iartă asemenea putoare, apoi e ca şi cum cu bună ştiinţă lăsă slobod un scorpion.

Abia pe douăzeci şi şapte ale lunii se întoarse Ximen Qing acasă, să-şi serbeze ziua.

— Abia a picat şi unde mai pui că e şi ziua lui, a încercat să le înduplece Doamna Luna. Dacă nu mă ascultaţi şi vă dezlegaţi gurile, să nu veniţi la mine să împac lucrurile !

Dar ele nu-şi plecară urechea la sfatul ei şi de cum intră Ximen in casă, se repeziră la el şi-i spuseră că Lotus de Aur s-a ţinut cu sluga. Ximen Qing nu era obişnuit să cerceteze şi vorbele femeilor îi umplură sufletul de mînie. Ieşi în curte şi îl strigă pe Qin Tong. înştiinţată, Lotus de Aur prinse să tremure toată şi o zori pe Prunişor de Primăvară să-l aducă pe băiat în camera ei. Pe dată îl dădăci să nu scoată o vorbă, orice ar fi, îi luă înapoi acele de păr, dar, în graba sa, uită de sticluţa cu parfum. Ximen Qing îi porunci băiatului să îngenuncheze în camera principală în care se aflau şi puse trei-patru slugi sâ pregătească vergele bune.

— Eşti vinovat, tîlhar mic ? începu Ximen Qing interogatoriul.

Qin Tong tăcu mîlc, neîndrăznind să deschidă gura. Atunci stăpînul ceru să i se scoată acele de păr din cap, să le vadă.

— Unde ai ascuns acele de aur şi de argint ? întrebă

— Sluga dumneavoastră n-a avut nicicînd aşa ceva.

— Crezi că mă duci tu pe mine ? ţipă Ximen. Scoteţi-i veşmintele şi altoiţi-1 !

Slugile îl prinseră, îi scoaseră straiele şi văzură că de chiloţii de culoarea jadului avea agăţată sticluţa cu parfum.

— Daţi-mi sticluţa, ordonă Ximen şi de cum îi căzură ochii pe ea, o recunoscu ca fiind a lui Lotus de Aur.

— De unde o ai ? Cine ți-a dat-o ? răcni.

— Nu mi-a dat-o nimeni, răspunse Qin Tong după o lungă tăcere. Am găsit-o printre flori.

— Luați-1 şi băteți-1 bine ! urlă stăpînul în culmea furiei, sctîşnind din dinți.

Slugile îl legară fedeleş cu o funie şi îi traseră treizeci de ciomege, pînă ce carnea îi plesni ici şi colo şi sîngele îi şiroi pe picioare în jos. Atunci Ximen Qing îl puse pe Lai Bao să-i radă părul la tîmple şi să-l alunge de acasă şi niciodată să nu-i mai calce pragul. Qin Tong bătu o mătanie şi ieşi pe poartă plîngînd.

In camera sa, Lotus de Aur se simțea înfrigurată de parcă i s-ar fi turnat peste cap, un lighean cu apă rece. Peste puțin, Ximen Qing intră la ea. Speriată peste măsură, tremura toată şi parcă sîngele i se oprise în vine. Precaută şi grijulie, se dezbrăcă. Dar bărbatul îi arse o palmă, răsturnînd-o. Apoi îi porunci slujnicii Prunişor să încuie portița care ducea spre grădină şi să nu lase pe nimeni să treacă. îşi luă un scaun şi îl aşeză in curte, la picioarele scăriței pe care se întindeau florile. Apoi înşfăcă în mînă o biciuşcă, cerîndu-i femeii să rămînă goală şi să îngenuncheze în fața lui. Aceasta îşi plecă chipul alb ca varul şi nu avu curajul să rostească o vorbă.

— Să nu crezi că visezi, cățea ! o avertiză el. Deja ştiu tot, sclavul ăla mi-a mărturisit tot ce a făptuit. Ia spune, în lipsa mea, de cîte ori te-ai zbenguit cu el ?

— Cerule, vai mie, Cerule ! se văicări femeia. Ia-mi viața, Cerule, dacă sînt vinovată cu ceva. De o jumătate de lună, de cînd n-ai mai dat pe la noi. sclava ta şi-a trecut zilele cosind împreună cu surioara Meng, iar seara se culca devreme, fere- cînd uşile. Dacă nu se ivea ceva, nici nu crăpăm portița grădinii. Dacă pe mine nu mă crezi, întreab-o pe Prunişor, ea are ştire de tot ce se întîmplă în casa asta. Vino aici, Prunişor, şi zi-i tu singură stăpînului nostru ! strigă ea.

— Am aflat că i-ai dat ăluia două sau trei ace de păr, tîrfo! îndrăzneşte să spui că nu-i aşa !

— Oh, mă împingi la pieire, Cerule ! Te-a amăgit vreo poamă rea, care n-o să ajungă să-şi vadă zilele pînă la capăt. Cîte nu îmi poartă sîmbetele, fiindcă intrai la mine seara de seară şi, neavînd ce să-mi facă, au însăilat minciuna asta strigătoare la cer. Doar îmi cunoşti acele de păr. Numără-le, uită-te la fiecare în parte. Sînt la locul lor. Cum crezi că mă înjoseam eu să mă înhăitez cu un sclav ? Dacă ar fi fost măcar bărbat în toată firea, o mai brodeau, cățelele ! Dar cu ăsta, căruia nu i-au dat nici tuleiele, au făcut degeaba ditamai scandalul !

— Bine, să lăsăm acele, o opri bărbatul, scoțînd la iveală sticluța.

Asta e însă a ta, să nu zici nu. Ce căuta la sclavul ăla nenorocit ? Mai ai neruşinarea să negi ? Pe măsură ce vorbea, furia îi creştea şi pocni cu sete biciuşca peste pielea albă, fragedă şi parfumată a femeii.

Lovitura de bici o ustură într-atît că îi dădură lacrimile.

— Bunule stăpîn, de ce nu mă cruţi ? Lasă-mă să vorbesc, ori de nu, omoră-mă şi îngrozeşte pînă şi pămîntul ăsta de sub mine ! Pe cînd erai plecat, într-una din zilele în care lucram cu Pavilion de Jad în grădină, sticluţa mi-a căzut printre flori. Am căutat-o zadarnic pretutindeni. De unde să ştiu eu că sluga a găsit-o şi mi-a luat-o ? Dar nu eu, nu eu i-am dat-o. stăpîne.

Vorbele acestea se potriveau cu cele spuse de Qin Tong. Deodată, întîrziind cu privirea, bărbatul luă aminte la trupul frumos al femeii, îngenuncheat în faţa sa şi îl tulbură şi timbrul glasului ei plăcut. Mînia i se topi ca şi cum n-ar fi fost, cutremurat şi înduioşat în inima lui. O strigă pe Prunişor de Primăvară.

— Şi-a făcut javra asta de cap cu scîrba aia mică ? întrebă. Dacă tu zici s-o iert, o iert.

Prunişor se strădui să-l cucerească prin chiar farmecele sale şi îl certă :

— Ce vorbă-i asta, stăpîne ? Noi două nu ne-am despărţit ziulica întreagă. Cum să se poată crede că ar fi avut ceva cu slugoiul ăla ? Astea-s scornelile cuiva care crapă de gelozie şi nu o are la suflet pe doamna. Gîndeşte-te bine, stăpîne, că îţi faci singur rău cu bîrfe, care au să răzbată în afară !

Cuvintele tinerei slujnice îl convinseră pe Ximen Qing. Aruncă biciul şi îi spuse lui Lotus să se ridice şi să se îmbrace. Apoi porunci să se pună masa. Femeia turnă de băut şi îi întinse bărbatului paharul cu amîndouă mîinile, îngenunchiind înaintea lui.

— Azi te iert, îi atrase el atenţia, dar altădată, cînd lipsesc, să bagi la cap şi să te închizi de la lăsatul serii în casă, pentru ca să nu te poată vorbi nimeni de rău. A doua oară n-ai să mai scapi uşor.

— Aşa voi face, făgădui ea şi făcu patru plecăciuni. Apoi se linişti şi se aşeză lîngă el, ţinîndu-i companie la băutură şi la mîncare.
>

Şi astfel Lotus de Aur, care se bucurase de înalte favoruri, păţi ruşinea pe chiar pielea sa. Doar e şi zicala :

Dacă i-ai fost croită femeie omului tău Rămîi
numai a lui o sută de ani, la bine şi rău.

Pe cînd Ximen Qing ospăta cu Lotus de Aur, o slugă ciocăni la uşă şi anunţă venirea rudelor lui în vizită : fratele cel mare şi cel mijlociu ai Doamnei Luna, Fu Ming, care îi ţinea prăvălia, fiica şi ginerele. Sosiseră, încărcaţi de daruri, să-i ureze viaţă lungă. O părăsi pe Lotus de Aur şi merse să-şi întîmpine oaspeţii. Intre timp, aduseseră

cadouri şi Ying Bojue şi ceilalţi fraţi de cruce şi o slugă din partea lui Laur. Ximen Qing primi darurile, trimise invitaţii şi despre unele ca acestea nu vom mai povesti aici. Aflînd de ruşinea păţită de Lotus, Pavilion de Jad pîndi plecarea bărbatului de la ea şi se furişă s-o vadă. Lotus de aur se vîrîse în pat.

— Poţi să-mi spui care-i necazul, surioară ?

Lotus de Aur grăi cu lacrimi în ochi.

— M-au vorbit de rău stricatele şi am mîncat papară pe degeaba. De azi înainte ura mea e mai adîncă decît marea !

— Dacă te-ai distrat cu el, trebuia să ai grijă să nu păţească băiatul nimic. Era doar sluga mea. Ei, dar lasă, odihneşte-te, că îl punem noi două să joace cum i-om cînta ! Dacă mîine are să vină la mine, o să-l fac eu încet-încet să se schimbe !

— Iţi mulţumesc pentru strădanie, surioară.

Lotus de Aur o chemă pe Prunişor să le servească nişte ceai, mai vorbiră o vreme şi Pavilion de Jad plecă. Seara, din pricina vizitei cumnatei sale din partea Doamnei Luna, care dormi cu ea, Ximen Qing se duse la Pavilion de Jad.

— Ai scos-o pe surioara a şasea din inimă, dar află de la mine că n-a făcut ea una ca asta. S-a certat cu Lebăda şi Delicata, iar ele au bîrfit-o cum e mai rău şi sluga mea a fost pedepsită pe nedrept. Te-ai purtat crunt cu bietul băiat, fără măcar să cercetezi dacă treaba e albă ori neagră, verde ori roşie.
Dacă ar fi fost ceva la mijloc, nu ţi-ar fi spus Doamna Luna, ea prima ?

— Aşa mi-a zis şi Prunişor, recunoscu bărbatul.

— Lotus nu se simte deloc bine. Nu mergi la ea ? il îndemnă femeia.

— Ştiu, am să trec mîine, hotărî el.

A doua era ziua lui de naştere şi procurorul Xia, ofiţerii Zhou şi Zhang, rubedeniile şi numeroşi invitaţi ţinuseră să ciocnească un pahar cu Marele Mandarin. Ximen Qing trimise o lectică după Laur şi angajă două cîntăreţe să-i întreţină ziua întreagă. Cînd Laur sosi, Delicata Li îşi conduse nepoata în faţa Doamnei Luna, să i se închine. Femeile se adunară în păr în apartamentul Doamnei Luna, băură ceai, chemînd-o şi pe Lotus de Aur. De două ori merse sluga la ea, dar nu vru cu nici un chip sâ vină, transmiţîndu-le numai că e bolnavă de supărare. Pe seară, cînd fu să se retragă, luîndu-şi rămas bun de la nevasta principală. Laur primi în dar de la aceasta o batistă din mătase albă şi flori. Delicata Li o conduse pînă la poarta casei. Ceva mai înainte, Laur se strecurase pînă la portiţa care dădea spre grădină, s-o vadă pe Lotus. Numai că aceasta aflase şi o pusese pe Prunişor de Primăvară să încuie poarta.

— Aşa mi-a poruncit stăpîna şi nu pot deschide, se scuză ea.

Laur nu avu decît să se întoarcă, ruşinată, şi să plece. La sfirşitul zilei, cînd stăpînul casei intră la Lotus de Aur, ea avea părul în neorînduială şi chipul tras, palid, obosit. Femeia îl în- timpină în prag, îi luă haina, îi turnă ceai şi îi încălzi apă pentru picioare, făcîndu-i toate voile.

— Bărbate, glăsui ea apoi, pe cine îl doare cel mai mult de tine din toată casa asta ? Celelalte nu sînt decît nişte neveste şi atît. Numai noi doi ne ştim şi ne ghicim unul altuia vrerile inimii. Ele simt cît ţii la mine, te văd venind mereu aici şi au ajuns geloase, mă urăsc şi vor să mă piardă, vorbindu-mă de rău în faţa ta. Cum de ai putut să te porţi atît de crud cu mine? Ştii proverbul ăla ? Pe cînd găina, ucisă, se zbate în cerc, pe pămînt, păsările sălbatice umplu cerul în zborul lor năuc. Ei, vezi. ai biciuit-o pe scalva ta şi acum stai tot cu ea. In urmă cu cîteva zile, cînd l-ai bătut şi l-ai ocărit pe Dai An acasă la Li aceea, am rostit ceva în faţa Doamnei Luna şi a surioarei Meng. Le-am zis că femeile din locurile de pierzanie nu iubesc decît arginţii. Ele nu cunosc dragostea şi nimeni nu ţine cu adevărat la tine. De unde să ştiu eu că mă aude chiar cine avea un dinte împotriva mea şi că or să plănuiască amîndouă cum să mă distrugă ? Din vremuri vechi se ştie că un om îi poate face rău altuia, dar nu-1 poate ucide, fiindcă numai Cerul pedepseşte cu moartea. O să-ţi dai tu singur seama că adevăr grăieşte gura mea şi altădată ai să ştii şi singur ce ai de făcut.

Cuvintele femeii îl liniştiră pe de-a-ntregul pe Ximen Qing.

Trecură cîteva zile, cînd porunci să i se inşăueze calul şi luîndu-i cu el pe Dai An şi Ping An, o porni spre cartierul curtezanelor. Se nimerise că Laur avea tocmai un musafir şi auzindu-1 venind, fugise în camera sa, îşi curăţase în grabă machiajul, îşi scosese podoabele şi se băgase în pat. Ximen Qing aşteptă destul de mult pînă cînd apăru bătrîna. Aceasta se înclină, îl rugă să stea jos, certîndu-1.

— Ce bărbat sînteţi pentru domnişoara, de vreme ce nu daţi zile în şir pe la noi ?

— Recunosc. A fost ziua mea şi n-avea cine să-mi ţină locul la toate ceremoniile care se fac în astfel de împrejurări.

— Cred că v-a pricinuit ceva necazuri venirea ei, atunci.

— Scorţişoara de ce nu-i aici ?

— Nu-i acasă. A plecat iar după negustorul ăla al ei şi nu vine curînd.

Tăifăsuiră îndelung pînă se aduse ceaiul. Sorbiră licoarea verzuie, apoi Ximen întrebă :

— Ce-i cu Laur de nu iese la lumină ?

— încă n-aţi aflat ? De atunci, de cînd v-a vizitat acasi[5] s-a întors ca vai de ea, furioasă foc şi de atunci stă închisă în camera sa, nu iese şi nici nu primeşte pe nimeni. Bună inimă mai aveţi de n-aţi trecut măcar pentru o clipă s-o vedeţi !

— Dar n-am aflat nimic ! Unde e ? Merg la ea.

— E în dormitorul din spate. Doarme.

Ximen Qing se repezi înciudat într-acolo, condus de o slugă. Laur arăta rău, părul ii era în neorînduială. Stătea cu faţa la perete şi la intrarea lui nici nu se clintise.

— Ce ai păţit ? abia şopti bărbatul. Dar nu primi nici un răspuns. Spune-mi mie cine te-a supărat !

După îndelungi insistenţe, fata vorbi :

— Numai de la nevastă-ta a cincea mi se trage ! De vreme ce ţii în casă o femeie mai pricepută decît una de profesie, la ce mai dai tîrcoale unei fete ticăloase, cum sînt eu ? Eu am fost crescută să fiu curtezană, recunosc, dar să nu crezi că sînt mai rea decît o anumită persoană ! De ziua ta, ştii bine, n-am venit ca o cîntăreaţă, ci să-ţi fac un cadou. Doamna Luna m-a primit cu căldură şi mi-a întors darul. Dacă nu mă duceam să-i prezint omagiile mele, rămînea cu credinţa că tocmai curtezanele nu ştiu să se poarte. Acolo le-am salutat şi pe celelalte neveste şi am aflat că mai ai una. Am chemat-o, dar nici n-a catadicsit să se arate. La plecare, m-am dus eu însămi spre camerele ei, însă a pus o slugă să-mi închidă poarta în nas. Are nişte purtări, ce să zic, grozave !

— Să nu o condamni, fiindcă ziua aceea se nimerise să fie una nefericită pentru ea. Avusese numai necazuri mai înainte. Altfel s-ar fi purtat cum se cuvine. Are limba ascuţită şi am altoit-o zdravăn pe ticăloasa de ea.

Laur întinse mîna şi îl lovi uşor peste obraz.

— Deci ai bătut-o, om fără ruşine !

— Habar n-ai ce rău pot fi ! întări el. Pedepsesc crunt toate nevestele şi slugile, le ard cîte douăzeci-treizeci de biciuşti, le rad în cap şi cîte nu fac !

— Am auzit mulţi bărbaţi lăudîndu-se că au ras părul nevestelor, dar adevărul este că doar se umflau în pene ca nişte curcani. Poate că ei de fapt se ploconeau în faţa lor şi le cîntau în strună. Dar dacă tu eşti bărbat adevărat, du-te acasă şi re- tează-i o şuviţă de păr din cap şi adu-o aici s-o văd. Abia atunci am să-ţi dau crezare şi am să te socotesc un bărbat în carne şi oase.

— Pariezi ? se înflăcără Ximen.

— De o sută de ori, se prinse fata.

Ximen Qing rămase o noapte cu Laur. A doua zi, spre seară, fata îl însoţi pînă în poartă şi în timp ce el încăleca, îi aminti.

— Dacă nu faci treaba aceea, să nu mai dai ochii cu mine !

Întărîtat şi cu aburii alcoolului în cap, Ximen Qing merse ţintă la Lotus de Aur. Femeia îl simţi că e băut şi se purtă drăgăstos. Il întrebă dacă mai vrea să mănînce sau să bea ceva, apoi îi şopti slugii să facă patul şi să-i lase singuri. El se aşeză pe marginea patului şi îi spuse femeii să se dezbrace. Ea se supuse, gata de orice. Atunci el îi ceru să dea totul jos de pe ea şi să îngenuncheze. Pe

femeie o trecură sudorile, mai ales că nu ştia ce s-a întîmplat.

— Stăpîne drag, vorbi ea cu glas stins, plîngînd. Te rog să-mi spui un singur cuvînt şi de-ar fi să îmi iei viaţa, eu mor fericită. Zilele acestea m-am purtat aşa cum mi-ai poruncit, mi-am luat o mie de precauţii în tot ce am făcut şi văd că nu eşti mulţumit. Acum mă înspăimînţi cu cuţitul acela bont şi nu ştiu măcar ce mă aşteaptă !

— Ticăloaso ! vorbi bărbatul. Văd că nu vrei să dai totul jos de pe tine, dar îţi vin eu de hac ! O strigă pe Prunişor de Primăvară : Vezi că biciul e după uşă. Adu-1 pe dată !

Slujnica nu se grăbi să-l asculte şi după lungi stăruinţe din partea bărbatului, împinse uşa şi îşi făcu apariţia în cameră, îşi zări stăpîna îngenuncheată lîngă pat ; lampa se răsturnase în spatele mesei. Ximen Qing o zori, dar Prunişor nu se mişcă.

— Salvează-mă, Prunişor, că mă omoară ! se văicări Lotus.

— N-o lua în seamă, dulceaţo ! Adu-mi biciuşca, să-i dau o lecţie tîrfei !

— Oare chiar n-aveţi inimă, stăpîne ? grăi sluga. Acum ce v-a mai făcut ? Vă luaţi după vorbele oricărei stricate şi aduceţi furtună în locuri senine. Stăpîna e o inimă şi-un gînd cu dumneavoastră. Cu ce ochi să vă privească omul ? De data asta nu vă ascult ! încheie ea, se întoarse şi trînti uşa după ea.

Atunci Ximen Qing schimbă tactica şi izbucni în rîs.

— De data asta nu te bat. Hai, urcă în pat. Iţi cer un gaj, vrei să-mi dai sau nu ?

— Tot ce am îţi aparţine. Cere-mi ce vrei şi va fi al tău. Dar nu ştiu ce-ţi doreşte inima.

— Vreau o şuviţă din părul tău.

— Trupul şi sufletul meu îţi aparţin, dulceaţa mea, poţi să mă treci prin flăcări şi nu mă împotrivesc. Dar nu se face să-mi tai părul. Nu, mai bine moartă ! Am trăit, uite, douăzeci şi şase de ani şi n-am păţit o astfel de ruşine. De la o vreme a început să-mi cadă părul, dar să-l tai, nu, e prea mult !

— îmi tot găseşti vină că sînt brutal, dar nu-mi intri deloc în voie.

— Dacă nu mă supun ţie, atunci cui mă supun ? Dar spune-mi, ce faci cu o şuviţă din părul meu ?

— O plasă pentru păr.

— Dacă-i pe aşa, îţi dau, însă să n-o duci curtezanelor tale, să-şi bată joc de mine.

— N-o dau nimănui. Am nevoie de părul tău ca să-i fac baza.

— Atunci îţi dau cu dragă inimă !

Femeia îşi despică părul, el luă o foarfecă şi tăie un smoc bogat chiar din vîrful capului. înfăşură părul într-o hîrtie şi îl băgă în mînecă. Lotus de Aur se aruncă la pieptul lui şi plînse.

— Fac tot ce vrei şi nu-ţi cer în schimb decît să mă iubeşti. N-ai

decît să te duci şi la altele, dar nu mă uita !

Noaptea trecu liniştită. A doua zi se sculară, femeia îi puse să mănînce şi, numaidecît, el îşi luă calul şi se duse întins la Laur.

— I-ai tăiat părul ? îl luă fata în primire.

— Desigur. Uite ! şi scoase pachețelul de hîrtie. Cînd îl deschise, părul negru, lucios, îi luă ochii fetei. Aceasta îl băgă pe mîneca halatului.

— Am cîştigat, se lăudă bărbatul. Dă-mi-1 acum înapoi. Mai întîi nici n-a vrut să audă şi pînă n-am înspăimîntat-o bine, nu s-a lăsat. I-am zis că-mi trebuie să fac o plasă pentru păr ; dar ți l-am adus numai să-l vezi. Dă-mi-1 înapoi ! Acum crezi că fac tot ce spun ?

— Şi ce tremuri atît pentru el ? Ți-1 dau la plecare, fii liniştit. Dacă îți e aşa de frică de ea, nu trebuia să i-1 tai.

— Cui i-e frică ? rîse el. Dacă mă temeam, n-aş fi vorbit nimănui despre asta.

Laur o chemă pe Scorțişoara să-i țină bărbatului companie. Se duse în spate, luă cîteva fire de păr şi le băgă în pantof, ca să o calce în picioare în fiecare zi pe femeia aceea. Apoi îl subjugă pe Ximen Qing, ținîndu-1 la ea cîteva zile în şir.

De cînd Ximen îi retezase şuvița de păr, Lotus de Aur se simți dintr-o dată nefericită. Renunțase să mai iasă din casă şi abia dacă punea ceva în gură. Doamna Luna trimise de mai multe ori sluga după baba Liu. Doftoroaia declară că femeia suferă de o durere tainică, pornită din suflet şi cum bolnava nu ținea să se elibereze de rău, o apucau dorurile de cap, strînge- rile de inimă şi nu avea poftă de mîncare. Deschise cutia sa cu leacuri şi scoase din ea două pilule mari, negre la culoare şi i le dădu să le ia în seara aceea, cu apă caldă.

— Mîine o să-l mîn pe al meu, hotărî baba, să-ți citească soarta pe tot anul ce vine.

— Bărbatul tău ştie să ghicească ? se interesă Lotus.

— E orb, dar face temeinic două sau trei lucruri. Întîi, ştie să ghicească, să socotească legătura dintre *yin* şi *yang* * şi să-i oprească pe oameni de la fapte necugetate. Pe urmă, cunoaşte ca nimeni altul acupunctura. Al treilea lucru nu se prea spune, dar poate să schimbe şi să potrivească inimile oamenilor.

— Cum vine asta ?

— Adică pentru tatăl şi fiul ce nu-s gînd la gînd, pentru frații care se ceartă între ei sau pentru nevestele dintr-o casă aflate la cuțite. Dacă lui i se înfățişează adevărul cu de-amă- nuntul, el desemnează nişte semne magice,-taoiste, le pune în apă şi apa i se dă

* Elementele feminin şi masculin.

celui cu pricina. După trei zile, tatăl şi fiul se iubesc, frații se au bine, iar femeile încetează cearta. Dacă unuia nu-i merge bine negoțul sau pămîntul lui nu dă roade, al meu

știe să aducă norocul înapoi. La boli fără leac, numai el e meșter în mînuirea stelelor și a planetelor. De aia lumea îi zice Liu, Cititorul în Stele. Da' să-ți povestească baba una adevărată, într-o casă, aici la noi, un om și-a luat o concubină. Asta nu era de neam și se purta ca vai de ea, era învățată să hoțească, da' cîte nu făcea ! Dînd-o în vileag, omul a snopit-o în bătăi de cîteva ori. Dar ea l-a chemat pe al meu, ăsta a făcut o vrăjitorie, a ars nu știu ce și a turnat cenușa în găleata cu apă și ai casei au băut de acolo cu mic cu mare. Ei, și ce crezi ? Concubina fura ca mai 'nainte și parcă nimeni nu mai băga de seamă nimic. Pe urmă a pus un farmec sub perne, în patul ei și după ce omul a dormit o dată acolo, mîinile lui i-au fost parcă legate și de atunci n-a mai atins-o niciodată.

Vorbele doftoroaiei prinseră rădăcini în inima lui Lotus de Aur. Ea chemă o slujnică să aducă ceai și ceva de-ale gurii. Baba Liu mîncă, nestingheriță. La plecare, îi plăti doctoriile și ii mai oferi ceva pe deasupra, ca să cumpere hîrtie și tot ce trebuie, iar a doua zi, la ceasul micului dejun să-l aducă pe Liu, Cititorul în Stele.

Baba plecă și a doua zi se întoarse însoțindu-și bărbatul orb. Intrară. Ximen Qing se nimerise în curte. Cînd portarul îi întrebă unde merg, doftoroaia răspunse că e așteptată de a cincea doamnă.

— Bine, intrați, dar fiți cu băgare de seamă să nu vă muște cîinele.

Baba Liu îl duse pe moș la Lotus de Aur și așteptară o groază de vreme pînă ce femeia își făcu apariția. Bătrînul se înclină respectuos, iar Lotus îi spuse cele opt caractere ale destinului ei [*]. Cititorul în Stele socoti pe degete și apoi zise :

— Pe opt e prima zi de primăvară și se cuvine să-ți socotim soarta începînd din prima lună. După Zi Ping, ideogramele doamnei sînt limpezi și alese, dar toată viața nu veți dobîndi steaua bărbatului în vreo împrejurare prielnică. Chestiunea copiilor nu e deloc clară. Copacul *yi* crește în luna întîi și asta înseamnă că o să vă bucurați de sănătate bună, dar fiți cu grijă la ce faceți, să nu vă ducă la nimicire. Aurul apare de două ori în alcătuirea destinului, elementul oaie cam sare în ochi și steaua bărbatului se află la grea încercare. Se pare că veți căpăta liniște abia după ce veți trece de primii doi bărbați.

— Păi am trecut.

— Să mă scuze doamna, urmă orbul, dar soarta asta mi se pare că dispune de elementul apă de prea multe ori și numai o dată de pămînt. La un bărbat, dacă înrîurirea stelelor e puternică, el poate să ajungă om cu vază și cu poziție înaltă ; o femeie într-o așa situație, de obicei își duce bărbații la pierzanie. Iată de ce dumneavoastră aveți o minte pătrunzătoare și mare atracție la bărbați. Cît privește anul acesta, se cheamă *jiazhen* în ciclul celor șaizeci și se tălmăcește prin calamitate. Două stele vă vor înrîuri, dar fiți fără grijă că nu vă distrug, numai că vă țin în necontenite necazuri din pricina gurilor

* Opt caractere, patru cuvinte : anul nașterii, luna, ziua și ora.

rele.

— V-am obosit, domnule, cu socotirea sorții mele. Am aici un *liang* de argint drept mulțumire, să puteți bea în tihnă o ceașcă de ceai. Eu nu vreau altceva decît să scap, prin farmec, de bîrfitori și să mă bucur de dragostea bărbatului meu, îi spuse răspicat Lotus de Aur. Trecu în dormitor, aduse două podoabe de păr și i le dădu orbului. Acesta le ascunse în mîneca robei.

— Ca să vă fac o vrajă, o să iau o cordelușă de salcie, pe care o să pun să se scrijelească două siluete, de bărbat și de femeie. Pe urmă am să notez cele opt caractere ale ursitei doamnei și cele ale ursitei domnului, le amestec cu de șapte ori șapte fire de ață roșie, îl leg pe bărbat la ochi cu o eșarfă tot roșie la culoare și îi vîr în inimă peliniță. Pe urmă îi înfig ace în palme și îi îndes cauciuc peste picioare. Dumnevoastră să le băgați pe toate fără știrea lui în pernă și gata. O să vă mai desenez cu tuș roșu niște semne, le ardem și să-i turnați cenușa în ceai. Dați-i să bea ceai cu cenușă și culcați-1 pe pernă și în nici trei zile vă veți încredința de urmare.

— Aș vrea să vă întreb, domnule, ce înțelesuri au cele patru lucruri pe care le faceți asupra siluetelor de pe salcie ?

— Vă învăț cu dragă inimă, răspunse orbul. Ii acopăr ochii să i se pară că sînteți la fel de frumoasă ca vestita Xi Shi. Peli- nița din inimă înamorează persoana. Acele din mîini n-o să-l mai facă în stare să vă atingă, orice i-ați face, iar cauciucul din tălpi îl ține lîngă dumneavoastră și acasă.

Lămuririle prezicătorului o mulțumiră peste măsură pe Lotus de Aur. A doua zi, baba Liu aduse cele făgăduite și îi mai zise o dată ce avea de făcut. Cînd Ximen Qing veni, Lotus de Aur ceru ceai. Băură. Trecură mai multe zile și bărbatul i se păru femeii mai plin de pasiune ca niciodată. De aceea vă spun că preoții, călugării și babele trebuie ținute cît mai departe de casă, pentru a scăpa de orice neplăceri. Cei vechi știau prea bine ce zice strofa de mai jos :

Pe ușa din față-a templului pătrund oricîte femei, Prin
ușa din spate-ades încuiată nimeni nu calcă ; în curte-i
fîntîna și paznicul gurii cu șapte peceți, Necaz mai deloc,
bucurie la mulți să tot petreacă.

Capitolul XIII

într-o zi, o slugă a familiei Hua îi aduse lui Ximen Qing o carte de

vizită, pe care scria : „Vino cu mine după amiază la iubita mea, Argint. Treci pe la mine şi mergem împreună. Mii de salutări !“ Pe dată se îmbrăcă, luă două slugi cu el, alese un cal de rasă şi plecă. Se opri alături, la familia Hua, dar Zixu nu era acasă. Soţia lui, Li Vază de Flori [*], cu pârul strîns într-o plasă de mătase, prin care sclipeau cerceii de aur cu pietre de ame- tist, şi îmbrăcată într-o bluză brodată şi fustă lungă, ornată cu gust, stătea pe treptele care duceau la camerele interioare. în picioare avea papuci uşori, de un roşu aprins, a căror formă delicată, ascuţită la vîrf, promitea delicii nebănuite [†]. Oaspetele intrase în grabă şi cei doi se găsiră în faţă. Ximen Qing o sorbi din ochi, puternic atras, deşi o mai văzuse cîndva prin curte şi nu îi reţinuse cîtuşi de puţin atenţia. De data aceasta, trezindu-se deodată în faţa ei, albeaţa fără cusur a pielii, corpul bine proporţionat, nu prea înalt, chipul rotund ca un pepene, sprîncenele încondeiate, subţiri şi întreaga ei făptură îl făcură să îşi piardă respiraţia.- Se înclină pînă la pămînt, ceremonios. Vecina îi răspunse la fel la salut, se întoarse şi intră la ea. apoi trimise o slugă să se îngrijească de oaspete. Slujnica, pe nume Broderia Primăverii [‡], îl pofti în salonul pentru oaspeţi şi rămase în uşă, arătîndu-şi pe jumătate chipul drăgălaş.

— Aşteptaţi puţin, Mărite Mandarin. Stăpînul a ieşit să aranjeze o chestiune măruntă şi revine într-o clipă, zise, apoi dispăru şi se întoarse cu o ceaşcă de ceai, fierbinte.

Ximen Qing bău cu plăcere.

— V-a invitat la o mică petrecere, se auzi vocea stăpînei prin uşă [§]. Aveţi însă grijă să vină cît mai repede înapoi. Făce- ţi-o de dragul meu. Cele două slugi îl vor însoţi şi acasă nu va mai fi nimeni, decît sclava voastră prea plecată şi două slujnice ale sale.

— Aveţi dreptate, cumnată, întări musafirul. Casa este pe primul plan. Vă voi asculta sfatul şi sluga voastră o să vi-1 aducă diseară înapoi.

în vreme ce discutau, Hua Zixu apăru şi femeia se retrase.

— Ce bine îmi pare că te văd, spuse, după ce se salutară. Fratele tău mai mic a fost nevoit să plece pentru un lucru care nu suporta

* *Expresia* huaping, vază pentru flori, denumeşte de asemenea o categorie de fete folosite numai decorativ, pentru înfrumuseţarea locului respectiv. Aici primeşte înţelesul de frumuseţe decorativă.

† Cu cît laba piciorului era mai îngustă şi mai scurtă — forma de „lotus" obţinută astfel prin celebra bandajare de la o vîrstă fragedă — cu atît ea ar fi sporit plăcerile amoroase.

‡ Xiu Chun.

§ Pornind de la condiţia femeii in societatea feudală chineză, acesteia nu ii era permis sâ primească oaspeţi decît împreună cu soţul său. Iar la banchete soţiile nu puteau rămîne cu bărbaţii, aceştia fiind întreţinuţi în timpul petrecerilor de curtezane, actriţe şi cîntăreţe.

amînare. Sînt aşadar vinovat că n-am fost acasă să te primesc eu însumi.

Fu adus ceaiul, iar gazda îi ceru slugii :

— Roagă pe doamna să prepare o gustare. înainte de plecare, am de gînd să beau un pahar cu vecinul. Sîntem în douăzeci şi patru din luna a şasea şi e ziua lui Argint. Vino cu mine, frate, să ne distrăm puţin !

— De ce nu mi-ai spus mai înainte ? şi se întoarse spre Dai An, poruncindu-i să ia de acasă cinci *liarig* de argint. Apoi, văzînd masa pe care slugile se pregăteau să o întindă adăugă : Aş zice să n-o mai lungim. Mîncăm acolo.

— Nu te reţin cine ştie ce. Doar cîteva momente.

Peste puţin, gustările fură aduse. închinară cu cupe de argint, masive, de forma florii soarelui, cu picior lung. Mîncară patru plăcinte, restul oferindu-1 slugilor care vedeau de cai. Cînd Dai An se întoarse, urcară pe cai şi plecară spre casa Mamei Wu A Patra, să petreacă de ziua lui Argint. Acolo ospătară cu bucate alese şi băutură, veselindu-se cu cîntece şi dansuri pînă la primul *geng* din noapte.

Ximen Qing se strădui să-l îmbete bine pe Hua Zixu şi, urmînd îndemnul femeii, îl cără pînă acasă. Sluga deschise poarta şi îl luă aproape pe sus pînă în salon. Li Vaza şi o slujnică aprinseră luminile şi îl transportară pe stăpîn în camerele interioare. între timp, Ximen Qing lămurise cum se întîmplase. Femeia reveni să-i mulţumească vecinului, pentru mărinimia dovedită.

— Bărbatul meu n-are minte deloc, se văicări ea. Nu rezistă la băutură şi cred că v-a pricinuit necazuri. Aţi fost atît de bun că l-aţi adus acasă. Sper să nu rîdeţi de noi.

— Vai de mine. negă Ximen, plecîndu-se cu politeţe. Spusele cumnatei sînt înscrise pentru totdeauna în inima mea. Vi l-am adus acasă pentru a vă linişti şi a vă convinge că sînt om de cuvînt. Acolo, unde am fost, au vrut să-l reţină, însă eu am stăruit să ne întoarcem împreună. în drum spre casă, în poartă la Altarul Stelelor Veseliei, stătea o fată bine făcută, căreia i se zice Zeiţa Guanyin * şi fratele Hua ţinea morţiş să meargă cu ea. „Cumnata o să fie îngrijorată[11], am intervenit eu şi l-am oprit. Dacă ar fi intrat, ar fi lipsit toată noaptea. Eu vă stimez foarte mult şi n-ar trebui să vă spun, însă fratele meu de cnace e un prost. Cumnata e tînără, casa-i mare şi nu se face să vă lase singură nopţile. Nu-i drept !

— Oh, ce vorbe înţelepte aţi rostit ! Felul lui petrecăreţ de a fi şi neascultarea-i m-au îmbolnăvit pur şi simplu. Altădată, Mărite Mandarin, dacă îl mai întîlniţi prin asemenea locuri de proastă faimă, sfătuiţi-1, de dragul meu, să vină acasă. Nu voi uita niciodată bunătatea pe care mi-o arătaţi !

Ximen Qing al nostru era din fragedă tinereţe atît de priceput în materie de femei, încît cunoştea toate trucurile. Astăzi era evident

* Cu o mie de braţe ; Zeiţa Milei în panteonul budist.

pentru el că nevasta fratelui său de cruce Hua îi dăduse cale liberă, arătîndu-i drumul; cum putea el să scape ocazia ?

— Cum de vorbiți așa, cumnată, rosti el, zîmbind cu toată fața. Sîntem doar buni prieteni ! Vă rog să fiți împăcată în privința mea.

Femeia se plecă înaintea lui şi-i ceru slujnicii să vină cu ceai şi ceva sîmburi de fructe. Ximen bău o ceaşcă de ceai şi se ridică.

— E momentul să plec. Puneți să se închidă bine uşile şi geamurile, cumnată, zise el şi îşi luă rămas bun.

Din ziua aceea, Ximen Qing îşi muncea capul cum să ajungă la vecină. îi mînase în nenumărate rînduri pe Ying şi pe Xie să-l ia pe Hua Zixu la petreceri şi să-l rețină peste noapte. El îi lăsa acolo, se întorcea acasă şi rămînea în poartă. Li Vază obişnuia, la rîndul ei, să stea în poartă cu cele două slujnice. Cînd o vedea ivindu-se, Ximen Qing tuşea şi începea să se plimbe încoace şi încolo, sau trecea drumul şi nu slăbea din ochi casa lui Hua. Cînd femeia îl zărea venind, închidea degrabă poarta, dar după ce el se îndepărta, scotea capul şi se uita după el. Se aveau unul pe altul în inimă, dar îşi vorbeau numai din ochi.

Odată, pe cînd stătea în fața porții, Ximen Qing a fost poftit de Broderia Primăverii.

— Pentru ce mă invită stăpîna ta ? s-a prefăcut el a nu înțelege. Stăpînul este acasă ?

— Stăpînul e plecat, iar doamna vă roagă să veniți să discute ceva cu dumneavoastră.

Ximen Qing nu mai stătu la gînduri şi iuți pasul. Fu introdus în salon. Peste puțin, femeia îşi făcu apariția şi se înclină în fața lui.

— Vă mulțumesc încă o dată pentru măninimia pe care ați dovedit-o data trecută. Nu voi uita niciodată şi vă voi rămîne toată viața recunoscătoare. Acum e plecat de două zile şi mă întreb dacă ştiți cumva de el ?

— Am fost cu încă trei-patru la Altarul Stelelor Veseliei. Din întîmplare, eu am avut nişte treburi şi m-am retras. Nu ştiu dacă mai sînt încă acolo. Dacă aş fi cu el, l-aş sfătui să se întoarcă grabnic, pentru a vă aduce liniştea dorită.

— Acesta este el, nu ascultă nimic din tot ce-i zic de bine. De casă nu-i pasă şi se tot distrează cu asemenea ,,flori".

— Fratele meu mi se pare om la locul său, numai lucrul acesta îl strică.

între timp, slujnica le servi ceaiul. De teamă să nu pice Hua, Ximen nu îndrăzni să-şi lungească şederea şi se pregăti de plecare. Dar femeia îi vorbi mult, cerîndu-i ca, ori de cîte ori îl va întîlni prin locuri deocheate pe bărbatul ei, să i-1 aducă acasă, şi ea îi va răsplăti bunătatea şi nu-1 va da uitării în veci.

— Nu încape îndoială, cumnată. Sîntem doar frați de cruce!

Se despărțiră şi el se întoarse la locuința sa.

A doua zi, cînd Hua Zixu reveni, nevasta îl luă în primire :

— Mereu pleci şi nu ştii decît de băut şi de alte femei. Noroc cu

Marele Mandarin, vecinul nostru, care în nenumărate rînduri s-a îngrijit de casa noastră. Dacă ții să nu-i pierzi prietenia, ia-i un dar în semn de mulțumire.

Hua Zixu cumpără destul de repede patru cutii cu cadouri şi un vas cu vin şi le trimise printr-o slugă acasă la Ximen. El le primi şi răsplăti sluga.

— Ce sens au darurile pe care ți le-a făcut Hua ? se miră nevasta principală.

— Acum cîteva zile, m-a invitat să-l însoțesc la ziua de naştere a iubitei sale, Argint. Acolo s-a îmbătat şi eu l-am ajutat să vină acasă. De atunci, de cîte ori îl văd prin localuri, îl sfătuiesc să nu-şi treacă toată noaptea pe acolo şi să se întoarcă devreme. Nevastă-sa mi-a mulțumit din suflet. Acum, mă gîndesc că ea l-o fi îndemnat să-mi trimită şi un cadou.

Doamna Luna ridică brațele în sus.

— Bărbate, mulțumesc Cerului că te-ai mai cumințit în ultima vreme. Ştii cum e : Buddha din lut dă sfaturi lui Buddha din noroi. Nu numai că stai acasă, dar îi povățuieşti şi pe alții de bine ! Femeia se gîndi puțin, apoi zise : Cum să primeşti un cadou pe degeaba ? Pe cartea de vizită e scris numele ei sau al lui ? Dacă e numele stâpînei casei, mîine îi trimit cartea mea de vizită şi o poftesc pe la mine. Dacă e scris numele lui, faci cum crezi că e mai bine.

— El semnează, preciză bărbatul. O să-l chem mîine să-mi facă o vizită.

A doua zi, Ximen Qing îl invită pe Hua Zixu şi îl'ospătă din belşug. întors acasă, Li Vaza îi atrase atenția :

— Iar sîntem datori. Tu i-ai oferit daruri, iar el te-a chemat la o petrecere. Cu o ocazie, să-l chemăm la noi.

Timpul curge repede şi pe negîndite a sosit luna a noua, cu serbarea urcuşurilor pe munți *. Hua s-a folosit de această sărbătoare, a angajat două cîntărețe şi şi-a poftit vecinul să admire crizantemele. I-a chemat de asemnea pe Ying, Xie, Zhu şi Sun, frații lor de cruce, să le țină tovărăşie, celebrînd încheierea sezonului fiorilor în ropot de tobe. Petrecerea a fost izbutită. Cînd s-au aprins lămpile, Ximen Qing s-a ridicat brusc şi a mers să-şi spele mîinile. Li Vaza urmărea petrecerea de după un paravan şi cu gîndul unul la altul. Ximen Qing era să nimerească peste ea. Dar femeia s-a retras pe o uşă şi a trimis-o pe slujnică la el.

— Doamna mi-a poruncit să vă spun, i-a şoptit ea, să nu beți prea mult şi să vă înapoiați devreme acasă. In noaptea asta vrea să vă vorbească.

Fericit, Ximen Qing reveni la masă şi nu mai puse picătură în gură. Cîntărețele stăruiră să-i toarne de băut, dar el se prefăcu deja beat. Pe la primul *geng* din noapte, stăpîna casei se plimba, nerăbdătoare, prin fața perdelei. Ximen Qing, aflat pe locul de

* Dublu nouă, pe nouă din luna a noua.

onoare, se prefăcea că doarme. Ying şi Xie stăteau însă înfipţi în scaune, fără să dea semne că ar avea de gînd să se ridice. Chiar cînd ceilalţi doi musafiri plecară, ei nici nu se mişcară, spre enervarea Vazei. Atunci Ximen Qing se sculă să se retragă, însă gazda îl reţinu.

— Astăzi nu ţi-am oferit o petrecere pe măsură. Cum să pleci aşa, frate mai mare ?

— M-am ameţit rău, replică Ximen, şi nici măcar un pahar nu mai intră în mine.

Insistară şi unul şi celălalt şi pînă la urmă gazda porunci slugilor să-l însoţească acasă.

— Nu ştiu ce-a fost cu el, se miră Ying Bojue. N-a băut cine ştie ce şi s-a făcut praf ! Mulţumim gazdei că s-a ostenit să ne aducă aceste două curtezane. Vreau o cupă pe cinste, mai dăm cîteva zeci peste cap şi ne luăm şi noi tălpăşiţa.

Auzindu-1, Li Vaza îi blestemă în gînd pe sălbaticii acaia şi îl îndemnă pe un slujitor, Tian Xi, să-l cheme pe stăpîn pentru o clipă.

— Dacă stai cu asemenea indivizi la masă, îl boscorodi ea, pleacă mai degrabă de aici cu ei cu tot, nu-mi face casa de Ms. E tîrziu, ajunge cît ulei şi foc ai cheltuit. Eu una nu mai pot răbda !

— Bine, am să merg cu ei în oraş, dar dacă nu mă întorc în noaptea asta, să nu mă învinuieşti pe mine, se bucură Hua.

— Du-te şi n-am să-ţi zic nimic !

Bucuros de învoirea primită, Hua Zixu se întoarse la prietenii săi şi le propuse să continue în altă parte.

— Adevărat ? se minună Ying. Cu mine să nu glumeşti ! Mergi şi întreab-o pe cumnata, dacă e de acord !

— Abia am discutat. M-a învoit pînă mîine.

— Aşa să facem, se grăbi Xie Xida. Cerşetorul ăsta de Ying face pe deşteptul ! Fratele Hua a aranjat cu doamna şi putem aşadar să facem ce vrem, împăcaţi.

In felul acesta, plecară veseli cu cele două cîntăreţe după ei. Bătuse cel de al doilea *geng,* cînd Hua Zixu, condus de cele două slugi ale sale, Tian Fu şi Tian Xi, o pornise împreună cu prietenii la casa lui Argint.

întors acasă, Ximen Qing se duse la Lotus de Aur, se dezbrăcă de veşmintele de ceremonie, îşi puse haine de casă şi ieşi în grădină, pîndind un semn de la vecină. Peste o vreme, auzi cum dincolo cîinele e îndepărtat şi poarta închisă. Peste încă puţin, slujnica întâmpinarea Primăverii se căţăra pe zidul care despărţea cele două gospodării, prefăcîndu-se că strigă pisica. Văzîndu-1 pe Ximen Qing stînd în pavilionul din mijlocul grădinii, îi făcu semn. Ximen Qing cără o bancă pînă la picioarele zidului şi se caţără de pe ea sus. Dincolo fusese deja aranjată o scară. Li Vaza, scăpînd de bărbat, îşi scosese plasa de pe cap, lăsîndu-şi părul să-i cadă în voie pe umeri. îmbrăcată simplu, dar cu gust, atrăgătoare, îl aştepta pe Marele Mandarin pe coridor. Cînd îl văzu, tremură de bucurie. îl conduse în casă, unde, la lumina luminărilor, fusese aşternută o masă plină cu bucate, băutură şi fructe. Carafa era plină cu o licoare de preţ, parfumată. Femeia prinse

cu amîndouă mîinile o cupă de jad şi i-o întinse bărbatului, plecîndu-se cu grație.

— De multă vreme țineam să-mi exprim mulțumirea pentru grija voastră permanentă. însă tot dumneavoastră ați fost acela care ne-ați umilit cu daruri, făcîndu-mă să mă simt neînsemnată şi neputincioasă. Azi, sclava din fața voastră a pregătit această băutură şi vă rog să o primiți în semn de mare stimă din partea mea. Din păcate, fețele acelea două păcătoase parcă se lipiseră de scaune, neliniştindu-mă peste măsură, astfel că în cele din urmă i-am trimis să-şi caute alt loc pentru beție.

— Mă tem că fratele Hua o să se întoarcă.

— I-am îngăduit să rămînă peste noapte unde îi pofteşte inima. N-o să se întoarcă, iar slugile sînt cu el. în toată casa n-am decît pe slujnicele mele şi pe Mama Feng, portăreasa, care mi-a fost doică şi îmi este devotată. Am încuiat cu grijă porțile din față şi din spate.

Ximen Qing se înveseli. Cei doi se aşezară alături, băură din aceeaşi cupă. Întîmpinarea Primăverii le turna băutură, iar Broderia Primăverii le servea bucatele şi lua platourile goale. Apoi cele două slujnice îi lăsară singuri. Casele mari au ferestre duble, cea din afară numindu-se fereastră pro- priu-zisă, iar cea din interior fereastră-batantă. Vaza pusese slugile să închidă cele două ferestre-batante, astfel încît de afară să nu se vadă nici măcar o dungă de lumină. Numai că Întîmpinarea Primăverii, care împlinise deja şaptesprezece ani şi înțelegea astfel de lucruri, se furişă afară, sub fereastră şi găuri cu un ac de păr hîrtia lipită pe ambele rame ale ferestrei, ca să poată privi înăuntru. Ce să spunem ? Ea auzi clar şoaptele de dragoste ale celor doi.

— Cîte primăveri numărați ? întrebă Ximen Qing.

— Douăzeci şi trei anul acesta, răspunse ea şi se interesă de vîrsta nevestei lui.

— Douăzeci şi şase.

— Cu trei ani mai mare decît mine. Mîine voi cumpăra ceva şi am să-i fac o vizită. Oare va primi ?

— E foarte de treabă, o asigură bărbatul.

— Ştie că ai trecut la mine ? Ce-i spui, dacă te întreabă ?

— Ea locuieşte în față. A cincea mea nevastă, favorita Pan, stă singură în casa din grădină. Dar ea nu se amestecă.

— Ea cîți ani are ?

— E de-o vîrstă cu nevasta principală.

— Bine, înțeleg, conchise femeia. Dacă nu e prea mult din partea mea, am să merg la amîndouă, ca la nişte surori mai mari. Mîine am să mă interesez ce încălțări poartă şi am să le croşetez cu mina mea cîte o pereche, în semn de prietenie. Smulse două ace de aur din cap şi le prinse în părul bărbatului, prevenindu-1 : Să nu le vadă cumva Zixu !

— Voi avea grijă, promise el.

Râmaseră împreună pînă la cel de al cincilea *geng,* reîn- noindu-şi plăcerile, de parcă n-ar mai fi avut de gînd să se despartă. Dincolo de fereastră, cocoşii începură să cînte, iar la răsărit cerul se albise. De teamă să nu apară Hua, Ximen se îmbrăcă şi plecă, sărind gardul, precum venise. Stabiliseră un semn tainic pentru întîlnire. Cînd Hua Zixu nu era acasă, o slujnică se apropia de zid şi tuşea, sau arunca o cărămidă, iar dacă în grădina lui Ximen nu se afla nimeni, putea chiar să încalece zidul. El urca zidul despărțitor pe o scară şi în felul acesta, nefolosind porțile caselor, nu puteau fi văzuți de vecini ! O dată cînd se întoarse acasă, Lotus de Aur îl simți.

— Unde mi-ai plecat, pe neştiute şi ți - aii petrecut noaptea ? îl întrebă.

— Fratele Hua a trimis o slugă după mine să-l însoțesc la bordel. Am băut pînă după miezul nopții şi uite-mă înapoi !

Lotus îl crezu, deşi în inima sa mai avea unele urme de îndoială. într-o zi, în timp ce era cu lucrul în pavilion, împreună cu cea de a treia nevastă, se trezi că o cărămidă cade prin apropiere. Pavilion de Jad tocmai se lega la pantofi şi nu simți nimic. însă Lotus iscodi împrejurimile. Pînă la urmă zări o mogîldeață pe creasta zidului, gata să se lase în jos. Lotus i-o arătă suratei ei.

— Uită-te iute, surioară a treia. Sluga vecinilor se căță- rase pe zid, cumva să ne admire florile, şi văzîndu-ne aici a fugit.

N-a stăruit. Seara, Ximen Qing, înapoindu-se de la un banchet, a intrat la Lotus de Aur. Femeia l-a ajutat să se schimbe, întrebîndu-1 dacă vrea să mănînce sau să bea ceva. El refuză pînă şi ceaiul şi plecă în grădină. Lotus de Aur îl urmări de departe. Nu peste mult, sluga de mai înainte apăru iar pe zid şi, pe dată, Ximen Qing ridică scara şi trecu dincolo. Acolo, Doamna Vaza îl primi cu brațele deschise şi cei doi intrară în casă.

Lotus de Aur se întoarse la ea, perpelindu-se ca pe jăratec şi toată noaptea nu putu închide ochii. în zori, Ximen Qing reveni tiptil. Ea se prefăcu că doarme şi nu-1 luă în seamă. La fel de precaut, bărbatul se apropie de pat şi se aşeză, dar chiar atunci Lotus țîşni în sus şi îl înşfăcă de urechi.

— Unde mi-ai fost, tîlhar de inimi ? M-am chinuit o noapte cu gîndul la tine, dar ştiu tot, nu mai e cazul să-mi lămureşti nimic. Mai bine recunoaşte, de cîte ori te-ai întîlnit cu stricata aia din casa Hua ? Dacă îmi povesteşti cu de-amă- nuntul. te iert. Dacă te faci că uiți un singur lucru, fie el cît de mic, mîine o să mă țin peste tot după tine şi o să strig în gura mare ce-am aflat. Te fac eu să mori de-a binelea, aşa ca să nici nu mai fie nevoie să te îngroape ! Acum îmi dau seama ce-mi făceai. îi puneai pe alții să-l ia pe vecin pe la case de pierzanie şi tu îți petreceai noaptea cu nevastă-sa. O să te fac eu să nu poți duce ce-ai început ! Mă miram eu cum şi ce ! Ei, află că ieri stăteam cu sora Meng în pavilion şi am zărit o slugă de alături cățărată pe zid. Stricata aia o trimisese, să te cheme la ea ! Şi mă mințeai nu ştiu cînd că bărbatul a mînat sluga după tine în toiul nopții să vă duceți

la curtezane. Habar nu are prostul, că una ca alea se află chiar în casa lui!

Ximen Qing se cutremură şi toată bărbăţia îi pieri. Se făcu mic şi se lăsă la pămînt, îngenunchind.

— Vorbeşte mai încet, isteaţo ! zise el, zîmbind moale. Uite, îţi voi spune adevărul. Aşa este, însă ea m-a întrebat cîţi ani aveţi, tu şi Doamna Luna, fiindcă are de gînd să vă facă cîte o vizită şi să vă aducă în dar încălţări cusute cu mîna ei. Vă consideră ca pe nişte surori mai mari.

— N-am nevoie ca stricata aia să-mi fie soră. Fură bărbaţii altora şi crede că ne cîştigă cu astfel de mărunţişuri ? Nu-mi pun singură praf în ochi şi nici pe ea n-o las să-şi bată joc de mine !

— Ticăloasă mică, rise Ximen de-a binelea, tu omori omul cu zile ! Mi-a spus de cîteva ori că vrea să vină să îngenuncheze în faţa ta şi să-ţi ofere o pereche de încălţări. Ieri a trimis o slugă să afle ce măsură are la picior Doamna Luna şi azi mi-a dat aceste două ace, pe care e gravată ideograma *shou*[*], să ţi le ofer din partea ei.

îşi scoase boneta, smulse acele din păr şi i le întinse. Lotus de Aur le privi. Acele aveau montură de smarald, pe care fuseseră gravate ideogramele *shou* şi erau de o fineţe nemai- întîlnită, fiind meşteşugite la palat. Lotus de Aur rămase în- cîntată.

— Dacă e aşa cum spui, am să tac, făgădui ea.

De atunci, nu numai că nu-i interzicea bărbatului să se întîlnească cu Doamna cu trup de Vază, dar uneori stătea chiar ea la pîndă, să nu îl prindă nevasta principală. Ximen Qing şi-a sporit dragostea pentru ea peste măsură.

Capitolul XIV

Intr-o vreme, Doamna Luna nu se simţea bine şi soţia fratelui cel mare a venit s-o vadă, rămînînd cu ea cîteva zile. Pe cînd stăteau amîndouă de vorbă, sluga Ping An intră, anun- ţînd întoarcerea stăpînului. Vizitatoarea a trecut la Delicata Li şi Ximen Qing a intrat numaidecît. El şi-a scos roba şi a băut o ceaşcă de ceai preparată de Jad Mic.

— Cum se face că te-ai înapoiat azi acasă atît de repede ? întrebă soţia, observînd cu mirare paloarea neobişnuită de pe chipul

* Viată lungă.

bărbatului.

— Azi a fost rîndul fratelui Chang să ofere un banchet, începu Ximen. Casa lui e mică şi ne-a invitat la Templul Fericirii Eterne. După aceea, vecinul Hua a poftit vreo pa- tru-cinci dintre noi să continuăm cheful la Altarul Stelelor Veseliei. în toiul petrecerii, au năvălit cîţiva portărei şi, fără multă vorbă, l-au ridicat pe Hua Zixu. Am rămas înlemniţi de groază. Apoi eu am fugit şi m-am ascuns o vreme la Laur. Neliniştit, am trimis oameni să iscodească despre ce e vorba şi am aflat că fraţii lui s-au plîns că ar fi luat pe nedrept moştenirea unchiului lor, eunucul. Abia atunci am îndrăznit să revin.

— Mă aşteptam la una ca asta, spuse nevasta pe un ton de reproş. De cînd te-ai înhăitat cu aceste haimanale, ai uitat de treburile casei, petrecînd pe aiurea zile şi nopţi în şir. Azi, că tot au dat de necazuri, încheie o dată pentru totdeauna cu ei. Dacă nu mă asculţi, o să dai şi tu de vreo belea şi o să-ţi închei zilele omorît în bătăi, ca un ţap căsăpit. De ce nu vrei să iei aminte şi la vorbele pe care ţi le spune soaţa ta bună ? Dar tu, nu şi nu, îţi apleci urechile la toate măscările pe care ţi le îndrugă nişte ticăloase prin locurile acelea de tristă faimă! E o vorbă : cuvintele alor tăi trec ca vîntul pe la ureche, iar ale altora par literă de evanghelie ! Cuvinte de aur din cărţile sacre !

— Cine ar îndrăzni să se ia de mine ? rîse el.

— Eh, acasă ştii să te umfli în pene !

Atunci intră Dai An, anunţînd că doamna Hua îl trimisese pe Tian Fu să-l cheme pe stăpîn, că are să-i spună ceva. Ximen Qing se urni numaideclt din loc.

— Nu-ţi fie frică, dacă te cheamă să-ţi vorbească ! îl sfătui Doamna Luna.

— Fiind vecini, se poate. Mă duc să văd ce are de gînd.

Cînd intră în curte la Hua, Doamna Vaza pusese sluga să-l îndrume spre camera din spate. îmbrăcată neîngrijit şi trasă la faţă, femeia îi ieşi în întîmpinare, îngenunchind.

— Mărite Mandarin, se plînse ea, aibi milă, pentru numele lui Buddha! Se zice că prietenul la nevoie se cunoaşte*! Niciodată bărbatul meu n-a ascultat de vorbele mele, nu s-a îngrijit de treburile casei, petrecînd pe cine ştie unde. Acum, aflîndu-se la greu, mi-a trimis vorbă să găsesc pe cineva care să-l scoată din năpastă. Ca femeie, sînt ca un crab fără picioare, ce pot eu să fac ? Unde să găsesc un om de bine care sâ se lupte pentru el ? Ba mi-am zis chiar că n-ar fi rău să-l ducă în Dongjing şi să-l bată bine, poate îi vine mintea la cap. Insă lucrul acesta pătează memoria unchiului lui. Iată de ce, netrebnica ta sclavă te-a rugat să vii. Nu mai zic nimic de el, dar te implor să te gîndeşti la sclava ta şi să încerci să-i convingi pe dregători să nu-1 ia de aici.

Ximen Qing se grăbi să o ridice de la pămînt.

— Ridică-te, cumnată, nu mă chinui, încearcă el s-o liniştească.

* In caz de necaz sau calamitate, vecinii se ajută între eL

Spune-mi şi mie care e pricina.

— Cazul nu e uşor. Răposatul unchi a avut patru nepoţi buni : Ziyou, Ziguang, Zihua şi Zixu. Al meu era al doilea, ca vîrstă. Cînd s-a întors din Guanguan, ştiindu-şi nepotul mînă spartă, mi-a încredinţat mie tot bănetul strîns de el, cît s-a aflat în slujbă. Fiind certaţi de la o vreme, ceilalţi trei nepoţi n-au îndrăznit să se arate în faţa lui. Anul trecut, la moartea bătrînului, întîmplată acolo, în Dongjing, ceilalţi trei au împărţit între ei mobila şi lucrurile pe care le-au găsit în casă, dar de bani nu au dat. De nu ştiu cîte ori l-am sfătuit pe al meu să le facă şi lor parte cîte ceva, dar nu m-a luat în seamă. Acum a picat în capcană şi o să-l joace ceilalţi cum or vrea. încheind de povestit, femeia se porni pe plîns.

— Ţine-ţi firea, cumnată, o îmbărbăta Ximen Qing. Uite că n-am ştiut pricina necazului. Dacă e vorba doar de moştenire, nimic mai uşor ! Află că afacerile fratelui meu sînt ca şi ale mele. Spune-mi ce să fac şi am să trec la fapte.

— Dacă vrei să ne ajuţi, e minunat ! Cam cît crezi că ţi-ar trebui pentru daruri ? îţi aduc chiar acum !

— Nu cine ştie ce. Prefectul Yang din Kaifeng a fost învăţăcelul Marelui Tutor Cai. Iar acest Cai şi ruda mea, comandantul şef Yang, sînt cei mai influenţi oameni pe lîngă Fiul Cerului *. Dacă trimitem cîte o atenţie prefectului şi Marelui Tutor, oricît de mare ar fi dandanaua, nu se poate să nu

i se dea de cap. Cît despre comandantul şef, pe el nu-1 mai punem la socoteală. Ca neamuri ce sîntem, chiar o să mă refuze, dacă i-aş oferi ceva.

Femeia intră în camera de alături şi scoase dintr-o ladă şaizeci de calupuri de argint, cîntărind vreo trei mii de *liang*. Le puse în braţele lui Ximen, ca el să le folosească cum va crede de cuviinţă.

— Jumătate din asta-i destul ! o opri el. De ce atîta cheltuială ?

— Cît prisoseşte, să fie al vostru, Mărite Mandarin. Sclava ta mai are sub pat patru lăzi pline cu haine brodate, de ceremonie, cingători din jad, butoni şi fel de fel de giuvaieruri, valorînd cu toatele o avere ! Chiar te-aş ruga să le păstrezi în casa ta şi eu o să iau din ele la nevoie. în momentul de faţă, aici la mine nu sînt în siguranţă.

— Şi ce ai să spui cînd s-o întoarce fratele Hua ?

— Le-am căpătat pentru zile negre de la unchiul, el nici nu are habar de ele. Vă rog mult să le primiţi !

— Vă cred pe cuvînt şi voi trimite numaidecît oamenii mei să le ia. Zicînd acestea, Ximen Qing se întoarse acasă şi se sfătui cu prima nevastă.

— Argintul poate fi adus într-un coş de alimente, însă lăzile acelea nu pot fi scoase decît pe porţile mari şi bagă ve

* împăratul, numit astfel fiindcă ar fi fost împuternicitul Cerului, pe pămînt.

cinii de seamă. Trebuie să aşteptăm pînă diseară, să le cărăm La adăpostul întunericului.

Judecata nevestei îi fu pe plac şi porunci ca patru slugi să ridice argintul în coşuri pentru alimente. După căderea serii, Vaza împreună cu cele două slujnice cârară lăzile lîngă zidul despărțitor şi, de partea cealaltă, Ximen Qing le primi, ajutat de Doamna Luna, Lotus de Aur şi Prunişor de Primăvară. Ei fixară o scară la zid, iar pe creasta zidului aşezară o blană, pe care trecură obiectele din lăzi, unul cîte unul, de- pozitindu-le apoi în camerele nevestei principale.

Avuții de mare preț fericirea îți aduc, dar le şi-arunci, Numelui făcîndu-i cinste şi tot ele înjosindu-1 :
Timpu-i lunecos în viață între astăzi şi atunci,
E prea mult să-i ceri să fie în puteri, pe loc oprindu-1.

Nimeni dintre vecini nu bănui cîtă bogăție de aur, argint şi obiecte de preț pătrunseră în casa lui Ximen Qing. Cîteva zile şi nopți la rînd, el pregăti cadourile, se rugă de o rubedenie, pe nume Chen, sâ-i întocmească o scrisoare şi toate acestea i le încredință lui Lai Bao, să le ducă în Dongjing.

Prefectul din Kaifeng se numea Yang Shi şi era poreclit Muntele Țestaoasei [*]. Originar din județul Hongnong, provincia Shanxi, dobîndise titlul cărturăresc *jinshi* [†] printre primii şi fusese numit magistrat de Dalishi, apoi promovat prefect. La Kaifeng conducea cu cinste şi pricepere, însă Marele Tutor îi fusese pe vremuri învățător, iar comandantul şef Yang deținea un post cheie la Palat şi nu putea să nu le facă voile.

De cum primi darurile, prefectul îl scoase pe Hua Zixu din temniță, îl aduse la judecată şi îl întrebă ce bogății deține. Prevenit de Ximen, acesta o ținu una şi bună că, de la moartea unchiului său, cheltuise ce bruma îi încăpuse în mînă, pe funeralii, pe călugării budişti cu cititul din cărțile sfinte, pentru sufletul răposatului, rămînînd astfel doar cu două case şi o bucată de pămînt. Mobilele şi alte lucruri fuseseră împărțite între ceilalți membri ai familiei.

— Averea eunucilor e de necontrolat, glăsui prefectul. Ea se dobîndeşte uşor, însă dispare la fel de lesne. Dacă zici că ai cheltuit banii, voi indica magistratului din Qinghe să pună în vînzare casele şi pămîntul, iar cîştigul să-l împartă între Ziyou şi ceilalți.

Hua şi Ziyou şi frații săi, prezenți la proces, făcură un pas în față, îngenuncheară şi rugară să se controleze şi să se con- fişte tot bănetul lui Zixu.

îndrăzneala lui îl mînie pe guvernator. Stătu o vreme tăcut, apoi vorbi :

* Gui Shan.

† Reuşiți ai examenelor imperiale la concursul de la palat, prezidat chiar de împărat. Aceştia se bucurau de o poziție socială bună, tuturor oferindu-li-se înalte dregătorii.

1
2

— Vrei cu tot dinadinsul o pedeapsă corporală. La moartea eunucului n-ai spus nimic. De ce reclami abia acum un lucru care ține de trecut ?

Hua Zixu scăpă astfel fără a fi bătut. Prefectul puse să se redacteze un document cu cele pe care le stabilise mai înainte. Lai Bao, aflînd de judecată, plecă la drum chiar în noaptea aceea, grăbindu-se să-i raporteze stăpînului. Veştile îl bucurară pe Ximen. Chemîndu-1 să discute situația, Vaza îl îndemnă pe Ximen Qing să ia chiar el casa, pentru ca ea să intre în proprietatea lui de drept. Bărbatul nu-i dădu răspunsul pe loc, ci mai întîi se sfătui cu Doamna Luna.

— Pentru ce te-ar putea bănui de ceva dacă îi cumperi chiar tu casa ? zise aceasta.

Ximen Qing tăcu, dar reținu vorbele femeii. Peste puțin, Hua Zixu se întoarse acasă şi, în acelaşi timp, magistratul îşi puse ajutorul să-i prețuiască bunurile. Casa de pe strada Liniştii fu vîndută familiei princiare Wang, pentru şapte sute de *liang,* pămîntul, aflat dincolo de Poarta de Miazănoapte, fu încredințat militarului Zhou Xiu, în schimbul a şase sute cincizeci de *liang* şi numai casa în care locuiau, prețuită la cinci sute patruzeci, rămase nevîndută, nimeni neavînd curajul să se învecineze cu Marele Mandarin. De trei ori îi trimise Hua Zixu vorbă lui Ximen Qing să cumpere el casa, însă acesta refuză tot de atîtea ori, pretextînd că nu are bani. Din pricină că dregătorii îi grăbeau să încheie tranzacția, pentru a raporta superiorilor, Vaza, îngrijorată, o mînă în ascuns pe Mama Feng la Ximen, implorîndu-1 să achite casa din banii încredințați de ea. Abia atunci acceptă Marele Mandarin şi le plăti slujbaşilor de la *Yamen.* Hua Zixu semnă documentele şi cei
o mie opt sute nouăzeci şi cinci de *liang* de argint fură împărțiți în mod egal între cei trei reclamanți.

Hua Zixu scăpase din mîinile dregătorilor, dar nu mai avea un ban, iar casele şi pămîntul nu-i mai aparțineau. Cei trei mii de *liang* în lingouri pieriseră fără urmă. Cu sufletul amă- rît, şi chinuit de gînduri, o îndemnă pe nevastă să-l întrebe pe Ximen cît cheltuise cu darurile şi cît îi mai rămăsese, spe- rînd să-şi poată lua măcar o casă. Dar nevastă-sa nici nu vru să audă, ci sări cu gura pe el, blestemîndu-1 cîteva zile în şir.

— Ptiu ! Că făcut grămadă mai eşti ! Nu te-ai îngrijit tu de treburile tale, ţi-ai pierdut nopţile prin paturi străine şi 'uite aşa te-ai trezit învinuit şi azvîrlit în temniţă. Ba mai mi-ai şi cerut să caut un om de omenie, să te scoată de acolo! Sclava asta din faţa ta e femeie cinstită, cît ai fost tot plecat n-am călcat dincolo de poarta casei şi atunci de unde vroiai să-ţi găsesc oameni ? De unde să ştiu eu ce se poate face ? Crezi cumva că sînt din fier, să baţi nu ştiu cîte cuie în mine ? Mi-am luat inima în dinţi şi m-am gîndit la unul şi la altul, dar, din fericire, Marele Mandarin şi-a amintit de prietenia voastră şi cînd s-au năpustit asupra noastră zilele astea friguroase cu furtuni, aducătoare de nisip şi negură, a pus pe o slugă să meargă la Dangjing şi ţi-a descurcat cum se cuvine cazul. Acum, că ai trecut de necaz şi stai drept, cu amîndouă picioarele pe pămînt, n-ai altceva de făcut decît să laşi să-ţi fugă mintea la avere, uitînd că abia ai scăpat cu viaţă ? Vii tu să mă iei pe mine la întrebări, să mă trimiţi să-ţi fac eu calculele, să întreb mai ai sau nu ceva ? Am aici scrisoarea ta de pe cînd erai în temniţă. E scrisă de mîna ta, altfel nu m-aş fi apucat să dau banii pentru a te scăpa. Doar nu-s tîlhar, să risipesc aiurea totul, ca apoi, la greu, să stau cu mîinile legate !

— Eu ţi-am scris aşa, recunosc, dar nădăjduiam să fi păstrat acolo ceva, să ne ajungă măcar pentru un acoperămînt deasupra capului.

— Ptiu ! Netot ce eşti ! Vezi, nu-ţi găsesc eu vină degeaba! Să fi judecat cum trebuie mai înainte. Cînd erai în bani, pentru tine ei nu contau deloc şi îţi treceau peste cap şi îţi fugeau de sub picioare. Acum, şi o mie şi zece mii tot mult înseamnă, şi atunci ce putea să se aleagă din cei trei mii de *liang* ai tăi? Marele Tutor Cai şi căpitanul şef Yang au pîntecul atît de mic ? Dacă nu le-aş fi făcut daruri pe măsură, crezi că s-ar fi ocupat de cazul tău aşa, de florile mărului ? Doar nici nu s-au atins de-un fir din capul tău, secătură, ci te-au lăsat frumuşel acasă, ca să-mi faci mie inimă rea ! Oamenii nu-ţi sînt datori şi nici rude nu-ţi sînt şi atunci de ce-ai fi vrut să se zbată pentru tine, numai aşa, ca să-ţi ţii tu bine banii ? Cum ai venit, se cuvenea să dai un banchet în cinstea lui Ximen Qing şi să-i mulţumeşti. Dar tu ce faci ? Nu te mai interesează nimeni, îi mături pe toţi la o parte şi mă omori pe mine, între- bîndu-mă ce a mai rămas !

Torentul acesta de cuvinte şi de ocări i-a închis definitiv gura lui Hua Zixu.

A doua zi, Ximen Qing l-a minat pe Dai An cu un cadou la vecinul Hua, să-l consoleze cît de cît. Atunci acesta puse la cale o masă, poftindu-şi vecinul căruia îi era îndatorat şi pregătindu-se să-l întrebe dacă mai are la el ceva din banii lui. Dacă ar fi fost după

12
*

Ximen, el ar fi scos pe dată cîteva sute de *liang* şi i le-ar fi dat omului să-şi ia o casă, însă Doamna Vaza nu i-a îngăduit. Ea i-a cerut prin Mama Feng, venită la el pe ascuns, să nu accepte invitaţia şi doar să-i trimită o notă, din care să reiasă că banii fuseseră cheltuiţi pînă la unul. Nebănuind şiretlicul, Hua a mînat de mai multe ori sluga după Ximen, dar acesta plecase la curtezane, lăsînd vorbă că nu-i acasă pentru nimeni. Hua Zixu s-a înfuriat, vă- zînd negru înaintea ochilor, dar ce putea să facă, fiind legat de mîini şi de picioare ?

înţelegeţi şi dumneavoastră, stimaţi cititori ? Cînd o femeie nu-şi mai are la inimă bărbatul, oricît de bine făcut ar fi el şi în stare să bată cu pumnul cuiul în zid, cu greu îi mai poate el cunoaşte tainele sufletului. Din moşi strămoşi, bărbaţii s-au ocupat de treburile din afara casei, nevestele fiind stăpîne între pereţii casei lor. Şi nu o dată ele, femeile, au distrus bunul renume al bărbaţilor. De ce oare ? Numai şi numai pentru că unii ca ei nu şi-au tratat nevestele ţinînd seama de principiile naturale. Legăturile dintre soţi trebuie întemeiate pe moralitate, aceasta ducînd la înţelegere şi iubire şi dintr-o parte şi din alta. Cînd bărbatul cîntă, nevasta îi ţine isonul şi astfel nimic nu îndreptăţeşte necazul. In ceea ce-1 priveşte pe Hua Zixu, fiecare pală de vînt i-a luat cu ea sufletul şi lui puţin i-a păsat de ce se petrece în casă, astfel că a scăpat din vedere tocmai vrerile propriei soţii !

Dar ajunge cu atîta vorbă ! Curînd, Hua Zixu a împrumutat două sute cincizeci de *liang* de argint şi a cumpărat o casă în strada Leului. Insă cum s-a mutat, a şi căzut la pat, cuprins de friguri. La începutul lunii a unsprezecea s-a lăsat doborît de boală şi nu s-a mai ridicat din aşternuturi. A chemat el un doctor, dar cu timpul, ca să nu cheltuiască, nu s-a mai căutat de boală, abia trăgîndu-şi sufletul de la o zi la alta şi în douăzeci de zile a fost terminat. Hua Zixu s-a stins la numai douăzeci şi patru de ani. Una dintre slugi, Tian Xi, dispăruse cu cinci *liang* de argint din clipa în care Zixu se îmbolnăvise. îndată ce omul său a închis ochii, Doamna Vaza a trimis-o pe Mama Feng după Ximen, să se sfătuiască. Au luat un sicriu, au pus mortul în el, au chemat călugări să-l pomenească şi l-au dus la groapă. La înmormîntare au venit şi ceilalţi trei Hua, însoţiţi fiecare de neveste. Ximen Qing i-a cerut Doamnei Luna să pregătească şi ei o masă pentru sufletul fostului său frate de cruce. întoarsă acasă într-o lectică, Doamna Vaza a înscris pe o tăbliţă numele mortului, punînd-o la vedere, în dormitor. Dar cu toate că era în doliu, femeia nu-şi putea opri inima să nu tînjească după Ximen Qing. Pe cele două slujnice tinere, Broderia Primăverii şi Intimpinarea Primăverii, le luase Marele Mandarin încă de pe cînd Hua Zixu mai era în viaţă, iar după moartea lui, şi cele două case vecine fură unite.

Pe nouă ale primei luni a anului, aflînd că e ziua lui Lotus de Aur, în ciuda faptului că nu trecuseră decît cinci săptămîni de la decesul

soțului său, Vaza cumpără un cadou, închirie o ricșă și se duse la casa lui Ximen. Se îmbrăcase într-o scurtă albă de mătase, fustă albastră brodată cu fir de aur, iar pe cap își pusese o pălărie albă, împodobită cu perle. Mama Feng ținea cadoul, iar sluga Tian Fu mergea în urma ricșei. Cum intră pe poartă, merse mai întîi la Doamna Luna, în fața căreia tngenunche și bătu patru plecăciuni.

— îmi pare atît de rău că în ziua înmormîntării nu am putut să vă ofer nimic, se scuză ea. Vă rămîn îndatorată pentru ofrande, doamnă !

Apoi își exprimă dorința de a le saluta pe Li Delicata și pe Pavilion de Jad. Pe dată își făcu apariția Lotus de Aur.

— Dînsa este soția a cincea, o recomandă Doamna Luna.

Vaza încercă să se lase ca mai înainte în genunchi, dar nu i se îngădui. După lungi insistențe de o parte și de alta, se înclinară una în fața alteia.

— V-am adus un cadou, soră mai mare, anunță Vaza.

Lotus de Aur mulțumi. Vaza le salută apoi pe soția fratelui cel mare al Doamnei Luna și pe mama lui Lotus, doamna Pan. Terminînd, întrebă unde se află stăpînul.

— A plecat la Templul împăratul de Jad, cu niște ofrande.

Doamna Luna o îndemnă pe vizitatoare să ia loc și să guste un ceai. Ceva mai tîrziu, își făcu apariția Sun Lebădă de Nea. Observînd că aceasta este mai puțin gătită decît celelalte, Vaza se ridică și întrebă :

— Cine este distinsa persoană ? Sclava aceasta nu a avut pînă acum cinstea să o întîlnească.

— E una din favorite, răspunse Doamna Luna.

Vaza vru să se încline, însă gazda o opri.

— Nu e nevoie să vă arătați îndatorată. Salutați-vă ca două egale.

Așa și făcură. Apoi Doamna Luna o luă pe Li Vaza la ea în cameră, să se schimbe, și porunci să se întindă masa în salonul central. Se servi ceaiul, apoi se puseră cărbuni în vasul pentru jăratic și masa fu umplută cu bunătăți. Cumnata Doamnei Luna, Mama Pan și Li Vaza se așezară pe locurile oaspeților, nevasta principală și Delicata Li pe acelea cuvenite gazdelor. Meng Pavilion de Jad și Pan Lotus de Aur ocupară locurile de pe o latură a mesei, iar Sun Lebădă de Aur se întoarse la bucătărie, să supravegheze pregătirile, alăturîndu-se doamnelor mai pe urmă.

Lotus de Aur băgă de seamă că Vaza nu refuză nici un pahar și atunci turnă chiar ea încă un rînd și o sfătui pe Delicata să facă la fel.

— De cînd v-ați mutat ne-am văzut atît de rar, deschise vorba Lotus. M-am gîndit mereu la dumneavoastră și mă întreb cum de v-a răbdat inima să nu treceți pe la noi ?

— Dacă n-ar fi fost ziua surioarei, n-ar fi venit nici astăzi, întări

Pavilion de Jad.

— Bunele mele doamne, înţeleg că împărtăşiţi cele mai bune gînduri pentru mine. Să ştiţi că inima îmi dădea ghes încoace, însă eram în doliu şi apoi n-aveam pe nimeni acasă. Ieri s-au împlinit cinci săptămîni şi dacă nu m-aş fi temut că mă învinuieşte doamna a cincea, n-aş fi fost nici azi aici ! Apoi se întoarse spre Doamna Luna : Cînd e ziua dumneavoastră, doamnă ?

— Pînă la amărîta mea de zi mai e !

— Pe cincisprezece ale lunii a opta, se grăbi Lotus să spună. Atunci să veniţi pe la noi.

— Fireşte, nu mai încape îndoială !

— Rămîneţi la noi peste noapte, propuse Pavilion de Jad.

— Aş rămîne cu plăcere să mai stăm de vorbă, însă acum n-am pe nimeni acasă. în spate, casa se învecinează cu grădina prinţului Qiao, un loc gol, pustiu. De multe ori, noaptea, vulpile se caţără pe zid şi pe acoperiş, încercînd să pătrundă în casă şi mă sperii de moarte. Pe vremuri, ţineam doi servitori, dar cel mai în vîrstă a fugit şi îl am doar pe Tian Fu, care păzeşte intrarea principală. în spate stă bătrîna Feng, doica mea, care mă mai ajută la spălatul rufelor.

— Cîţi ani are ? se interesă Lotus. Pare o femeie de treabă, E tăcută, n-a scos un cuvînt.

— Face cincizeci şi şase anul acesta. Copii n-are şi trăieşte cu ce cîştigă din peţit şi spălîndu-mi mie rufele. De cînd mi-a murit soţul, am chemat-o la mine, să-mi ţină de urît.

— De vreme ce Mama Feng vede de casă, puteţi petrece **o** o noapte cu noi. Neamurile din partea lui Hua nu sînt aici şi, de fapt, răspundeţi singură de ce faceţi, nu se lăsă Lotus de Aur.

— Ascultaţi-mă şi cereţi-i Mamei Feng să dea drumul la ricşă. Astă seară nu vă mai întoarceţi la dumneavoastră.

Vaza rîse, fără un cuvînt.

Tăifăsuind, băură mai multe rînduri. Prima se ridică Mama Pan, iar Lotus plecă împreună cu ea.

— Am băut prea mult, refuză Vaza de cîteva ori.

— De ce de la doamna şi de la sora a treia aţi băut, iar pe mine mă refuzaţi ? Să ştiţi că nu este drept ! nu admise Delicata şi îi umplu o cupă mare.

— Buna mea doamnă a doua, să ştiţi că sluga voastră a băut prea mult. Nu mă prefac deloc !

— Doar acest pahar. Apoi vă iertăm, o asigură Doamna Luna.

Li Vaza luă cupa, o puse pe masă. în faţa sa, atentă la discuţie. Pavilion de Jad o văzu pe Prunişor stînd alături.

— Ce face stăpînă-ta ? Du-te şi cheamă-le, pe ea şi pe bă- trînă. Spune-le să vină să onoreze prezenţa doamnei Li.

Prunişor plecă şi se întoarse destul de repede.

— Bunica se simţea rău şi a adormit. Doamna se drege însă şi

soseşte dintr-o clipă în alta.

— Nici n-am băgat de seamă, se scuză Doamna Luna. Ce fel de gazdă e ea dacă s-a dus şi ne-a lăsat aici ? Ori s-o fi bosumflat ca un copil ?

Mărturie, de altfel, ar fi şi poemul :

De osteneală, sudoarea udă veşmîntul,
La cat bărbatul ține capătul scării de jad ;
Femeia intră-n casă să-şi spele obrazul In apa din
vasul de aur lut roşu e-un strat.

Lotus de Aur se întoarse. Aşezată cu fața spre uşă, Pavilion de Jad o zări înaintînd legănat, îmbrăcată în cele mai bune lucruri.

— Slujnicuțo, om de treabă, i se adresă ea, în glumă, aici e banchet pentru calul şi măgarul tău şi tu îți laşi musafirii baltă şi te ascunzi ? Ce fel de inimă ai ?

Lotus rîse şi îi trase o palmă.

— Bravo, slujnicuțo, mă mai şi atingi !

— Doamna a treia mi-a dat atît să beau, că nu mai pot înghiți o picătură ! se jelui Vaza.

— V-a dat în contul ei. Acum o să vă ofer eu, zise Lotus, umplînd o cupă mare pe care i-o întinse.

Li Vaza o primi şi o lăsă iarăşi jos, neîndrăznind s-o golească. Doamna Luna văzu acul de aur cu însemnul *shou* pe el, din părul lui Lotus.

— Doamnă Hua, zise, aveți acelaşi ac de păr ca şi nevasta a cincea ; de unde l-ați cumpărat ? E foarte elegant. Mi-ar plăcea şi mie o asemenea pereche.

— Dacă vreți, sclava voastră are mai multe asemenea perechi. Mîine am să trimit fiecărei doamne aici de față cîte una în dar. Le am de la răposatul eunuc, altfel nu se găsesc.

— Ei, am glumit, rîse Doamna Luna. Sintem prea multe aici !

Femeile băură, mîncară şi se veseliră pînă ce apuse soarele.

— Rămîneți la noi, doamnă Hua, hotărî nevasta principală. Chemați-o pe bătrîna Feng să dea drumul la ricşă.

— Acum n-am pe nimeni acasă. Dar voi veni altădată.

— Tare mai sînteți îndărătnică ! observă Pavilion de Jad. Nu țineți deloc la noi, de vreme ce nu renunțați la serviciile ricşarului. Stați să vină stăpînul şi el o să vă convingă.

La atîtea stăruințe, Li Vază se văzu nevoită să lase cheia casei pe mîna Mamei Feng.

— Doamnele acestea insistă atît de tare să rămîn peste noapte aici, încît ar fi o lipsă de stimă din partea mea să nu le ascult. Dă drumul ricşarului, i se adresă Mamei Feng, şi spune-i să vină mîine să mă ia. Tu du-te acasă cu sluga şi zăvoriți bine uşile. Apoi, plecîndu-se spre urechea acesteia, şopti : Porun- ceşte-i slugii celei mari,

întîmpinarea Primăverii, să descuie prima ladă din dormitorul meu şi din cutia cu podoabe de cap să scoată patru perechi de ace cu semnul *shou,* pe care să mi le aduci tu mîine, ca să le ofer celor patru doamne.

Mama Feng zise că a înţeles, se înclină adînc în faţa Doamnei Luna şi plecă. Pînă la urmă Li Vaza nu mai vru să bea şi Doamna Luna o pofti în camerele din faţă să ia ceaiul împreună cu cumnata ei. Cînd se aşteptau mai puţin, îl văzură pe Dai An pur- tînd pledul călduros folosit de stăpîn şi însuşi Ximen Qing îşi făcu apariţia, trăgînd într-o parte oblonul şi intrînd în casă.

— Bun venit, doamnă Hua ! salută el.

Li Vază se grăbi să se ridice, cei doi se înclinară şi se aşezară. Doamna Luna îi ceru lui Fluier de Jad să ia hainele stă- pînului.

— Am fost afară din oraş, la Templul împăratul de Jad, lămuri el. Anul acesta e rîndul meu să prezidez reuniunile şi am stat mai mult cu stareţul Wu, făcînd calculele. Iată de ce am întîrziat. Apoi, către doamna Hua : Nu vă întoarceţi azi acasă, doamnă a doua, nu-i aşa ?

— Abia am convins-o să rămînă, interveni Pavilion de Jad.

— N-am pe nimeni acasă şi sînt neliniştită, se scuză ea.

— N-are rost, spuse bărbatul. în ultimul timp, portăreii îşi fac rondul de noapte cu regularitate. N-aveţi de ce să vă temeţi. Dacă aveţi însă cea mai mică grijă, îi voi trimite cartea mea de vizită căpeteniei gărzii. El face orice îi solicit. Dar cum de staţi atît de retrasă ? Aţi luat un păhărei ?

— Am îmbiat-o de nu ştiu cîte ori, dar ne-a refuzat, destăinui Pavilion de Jad.

— Nu sînteţi bune la nimic ! Voi încerca şi eu, am auzit că e o băutoare pe cinste !

— Sclava voastră nu mai poate, zise cu jumătate de gură ea, dar nu se clinti din loc.

Slugile fură chemate să întindă iarăşi masa. Păstraseră pentru stăpîn mai multe platouri, apoi plăcinte, sîmburi şi fructe. Cumnata Doamnei Luna se scuză şi merse să se odihnească în una dintre camerele Delicatei Li.

Cu Ximen Qing pe postul de gazdă, Li Vaza se bucură de cinstea oaspetelui de onoare, pe cînd Doamna Luna, urcată în pat, îşi încălzea picioarele la un vas cu jăratic, iar Pavilion de Jad şi Lotus de Aur le ţineau primilor doi companie, ocupînd locurile de pe o latură a mesei. Cînd se turnă vinul, nu folosiră pahare, ci cupe adinei şi largi din argint. O cupă, apoi alta, un vas întreg...

Murmură ceaiul romantic unire,
Băutura porunceşte iubire.

Băură pînă cînd oaspetelui de onoare prinseră să i se închidă ochii. Văzînd că cei doi, bărbatul şi yaza, au întrecut măsura şi au

început să vorbească în şoaptă, Doamna Luna se retrase. Rămaseră Ximen Qing cu cele trei femei, lungind cheful pînă după cel de al doilea *geng*. Li Vaza privea chiorîş şi nu se ținea bine pe picioare, astfel că Lotus o duse de braț să se spele pe mîini. Ximen o luă pe patru cărări spre camerele principale.

— Unde o culcați ? o întrebă el pe Doamna Luna.

— A venit de ziua sărbătoritei, deci să doarmă la ea.

— Şi eu ?

— Unde vrei, dar poate că ar fi bine să te duci la ea.

— Da' de unde ! zise el, abia ascunzîndu-şi un zîmbet. O chemă pe Jad Mic să-l dezbrace : Dorm aici, zise.

— Nu fi rău, se împotrivi femeia. încetează, dacă nu vrei să te ocărăsc. Dacă rămîi la mine, cumnata mea unde doarme ?

— Bine-bine, merg la doamna a treia, zise şi ieşi.

Lotus de Aur o conduse pe Vaza la ea, culcînd-o alături de mamă-sa. A doua zi, Prunişor de Primăvară o ajută să se pieptene şi să se îmbrace. Văzînd-o delicată şi ştiind că trecuse prin patul lui Ximen Qing, Li Vaza îi oferi cîteva podoabe pentru păr, aurite. Fata le arătă pe loc stăpînei. Lotus de Aur îi mulțumi acesteia.

— Ne-ați îndatorat prea mult, spuse.

— Sinteți fericită cu această slujnică pricepută !

Lotus le luă, pe Vaza şi pe mamă-sa, la plimbare prin grădină. Apropiindu-se de zidul despărțitor, Vaza deschise poarta nou fixată în zid şi trecu dincolo.

— Cînd se apucă să restaureze casa ? întrebă.

— A fost pe aici un maestru în geomancie * şi spunea că la mijlocul lunii a doua putem începe lucrul. Vrem să unim casa dumneavoastră veche cu a noastră, să facem o singură gospodărie, mare. în fața casei stăpînul are de gînd să ridice un munte artificial cu o pagodă şi un parc de jur împrejur, iar în spate»
o căsuță cu trei camere, ca a mea.

Li Vaza reținu cu grijă aceste cuvinte. Chiar atunci, Doamna Luna o trimise pe Jad Mic să le cheme la ceai.

Pe cînd erau la micul dejun, Mama Feng sosi, scoase din mînecă o batistă, în care erau înfăşurate patru perechi de ace de păr, cu semnul *shou,* şi i le întinse stăpînei. Li Vaza îi oferi prima pereche nevestei principale, apoi, cîte una, Delicatei Li, lui Pavilion de Jad şi Lebedei de Nea.

— Sînt mult prea scumpe, n-ar trebui să accept, zise Doamna Luna.

— O nimica toată, bună doamnă !

Femeile îi mulțumiră, făcîndu-i cîte o reverență, şi le prinseră în

* *Fengshui,* geomancie, ştiința *Yin^Yang* a stabilirii locului unor construcții in funcție de configurația terenului, direcția vînturilor etc.

păr.

— Am auzit că Tîrgul Lampioanelor se deschide în pragul noii voastre case. Trebuie să fie tare bine ! Cînd vom merge să-l vedem, trecem pe la dumneavoastră, numai să nu supărăm.

— Vă poftesc cu multă plăcere.

— Poate nu ştiţi că pe cinsprezece este ziua de naştere a surioarei a doua, declară Lotus de Aur.

— Atunci rămîne stabilit, hotărî Doamna Luna. De vreme ce este preţioasa dumneavoastră zi, de Sărbătoarea Lampioa- nelor vom veni toate să vă felicităm.

— Casa mea e cît o cochilie de melc, răspunse Li Vaza zim- bind, dar vă voi primi cu multă bucurie.

Sfîrşiră micul dejun şi li se aduse de băut. Soarele se ridicase sus cînd veni ricşa. Li Vaza îşi luă rămas bun, împotriva voinţei femeilor, care ar fi dorit s-o mai reţină. Chiar înainte de a ieşi pe poartă,' ceru îngăduinţa de a-1 saluta pe Ximen Qing.

— E dus de acasă, spuse Doamna Luna, să-şi conducă un prieten care pleacă la drum.

Li Vaza făcu o plecăciune adîncă, urcă în ricşă şi se întoarse la ea.

Capitolul XV

Ziua de cinsprezece a primei luni sosi repede. In ajun, Ximen Qing îi oferi Vazei, de ziua ei, patru cutii cu mîncăruri, un vas cu vin, două platouri cu dulciuri speciale pentru aniversare şi un set de lucruri brodate cu fir de aur. El scrise numele Doamnei Luna pe cartea de vizită şi îl puse pe Dai An să le ducă. Li Vaza abia se trezise. După ce se sculă şi îşi aranjă ţinuta, îl chemă pe Dai An la ea în dormitor.

— Acum cîteva zile am deranjat-o pe stăpîna ta şi uite, tot ea este bună şi îmi trimite daruri de ziua mea.

— Oh, nu, doamnă, astea sînt nimicuri. In curînd, stăpînul are să vă trimită darurile adevărate.

Vaza îi porunci Intîmpinării Primăverii să îl servească pe servitor cu ceai şi plăcinte, iar la plecare îi dărui bani şi o batistă de o culoare aprinsă de îţi lua ochii.

— Spune-le stăpînelor tale că am s-o mîn pe Mama Feng cu invitaţii. Mîine le aştept pe la mine.

Dai An făcu o închinăciune şi plecă. Vaza le dădu cărăto- rilor o

sută de bănuți de aramă, iar pe bătrînă o îndemnă să o pornească degrabă cu cele cinci invitații. A doua zi, Doamna
Luna lăsă casa pe mîna Lebedei de Nea şi o luă împreună cu celelalte trei neveste secundare, spre strada Leului, la noua adresă a fostei lor vecine. Erau îmbrăcate în straie de preț, elegante şi purtate fiecare în parte în cîte o lectică, după care se țineau slugile : Lai Xing, Lai An, Dai An şi Hua Tong.

Casa Vazei era alcătuită din patru camere în față, spre intrare, şi trei în spate. La stradă avea două caturi. Cum pătrun- deai, camerele se deschideau pe stînga şi pe dreapta : trei formau un salon pentru oaspeți şi una era de trecere, spre dormitoare şi bucătărie. în spate, casa se învecina cu grădina imensă a prințului Qiao. Ştiind că doamnele veniseră să asiste la Sărbătoarea Lampioanelor, Li Vaza întinse masa în camera de la catul de sus, dînd spre stradă, puse paravane şi atîmă de jur împrejur lampioane înflorate. îşi întîmpină suratele la intrare şi le pofti în salon, să ia ceaiul. La prînz, se aranjară patru măsuțe, iar două cîntărețe, Dong Ochioasa şi Han Brățară de Aur, le distrară şi turnară băutură. Bucate alese fuseseră rînduite la catul de sus şi gazda îndemnă femeile să urce scările, pentru a putea admira spectacolul din stradă. Ferestrele fuseseră gătite cu flamuri şi lampioane. Doamna Luna era înveşmîntată într-o jachetă matlasată, cu flori mari roşii şi o fustă de satin de culoarea smaraldului ; pe deasupra avea o mantie din blană de leopard. Nevestele secundare purtau jachete dublate, albe şi rochii de satin albastre. Delicata Li avea o mantie cenuşie, brodată cu fir de aur, Pavilion de Jad una verde şi Lotus, una de un roşu aprins. în păr îşi prinseseră podoabe cu perle şi jad şi ace mari, dinadins puse la vedere. Se aşezară la ferestre să urmărească festivitatea lampioanelor. Strada era înțesată de oameni, într-un vacarm continuu. Zece mari lampioane fuseseră montate în mijlocul tîrgului, iar pe cele patru laturi se deschiseseră sumedenie de prăvălii, se întinseseră tarabe şi mulțimea, bărbați şi femei, privea îndelung la lampioanele roşii ca florile sau verzi ca sălciile plîngătoare. Cupeuri trase de cai treceau în uruituri asurzitoare, ca de tunet. Pentru că, iată :

Dragoni perechi urcau cît frunțile de stînci,
Iar de acolo coborau în mările adînci ;
Cocori însingurați pluteau pe cer Ca nişte nori
rupți leneş de tăceri,
Şi-ale lotuşilor de-aur lampioane Armonizau cu
jadul celor ca pavilioane,
Sclipind cum neasemuite giuvaieruri ;
Un lampion pentru a lotusului floare,
Un altul chiar tulpina-i suitoare,
Şi-n totul mii şi mii de aurite broderii ;

Sub forma unor mingi noian de culori vii Jucîndu-ți în privire luminile zglobii,
Fragile lampioane, gingaşe flori de nea Ningeau cu-argint văzduhul suav de peruzea.
Şi statuare lampioane-cărturari Cu plecăciuni-naintea-nțelepților cei mari,
Confucius şi Mencius părînd ca înviați ;
Şi lampioane-ntruchipînd, din timpii-ndepărtați
Mult grațioasele şi castele femei
întru virtuțile lui Meng Jian, de pildă să le iei.
Şi încă lampioane călugări cuvioşi
Şi luna strălucita şi salcia în verdele pletos ;
Cu fală lampioane-magistrați,
Zhong Kui şi domnişoara-alăturați ; închipuite chiar aievea vrăjitoare Din evantai de pene fluturînd prea ştiutoare Ca spirite de rău şi bine făcătoare.
Puteai să-l recunoşti şi pe Liu Hai,
Cel cu cicada în spinare Şi diamante-n gură-n loc de grai.
Apoi un lampion grozav - cămilă Şi altele meşteşugite în leii fără milă,
Cu toatele podoabe din iscusințe multe,
Pe mai nimic vîndute
Maimuțele şi ele, hître, dibaci făcute
Şi elefanții albi, pe întrecute,
Aduşi la tîrg de prin străine depărtări.
Crabi cu picioare multe, urîte arătări,
Cu burta verde-n sus, erau de minunat ;
Şi peştii lampioane cu botul mustăcios şi larg căscat Prea lacom înfundat cu frunze, ierburi verzi. Frumoase de argint lucrate cu migală,
Ca sălcii de zăpadă, abia răbdînd să vezi. închipuiți erau peşti şi dragoni pe-o plajă, Nemuritorii şapte cu-nsemnele de vrajă,
Iar cei cinci filosofi cu cărțile deschise Şi închinînd tributul în daruri mari trimise.
Nouă barbari şi opt supuşi plecați pîn' la pămînt. în răpăitul tobelor asurzitor bătind,
Un roi de lampioane se roteau Trufaşe se-nălțau sau se ploconeau,
Și pretutindeni vaze de sticlă colorate, în rarități de flori şi de femei, încondeiate,
Pictate cu iluştrii din vechime sau de-acum,
Te ațineau la paravane
Din carapacea broaştei, puse-n drum.
De băietani, la balustradă, înghesuială multă,
Cu toții vrînd să vadă cum, din cîrpă, mingea e bătută.
Se tot suiau fete la cat să fie spectatoare,

Dar şi-alintate de priviri admiratoare.
Tarabele de chiromanţi mult îmbulzite, ca şi norii,
La corturile cititorilor pe faţă fiind Cum e la uşa morii,
Ei desluşeau ce împliniri aduce anul nou ce vine,
De bucurii, mîhniri, ce-i rău şi ce e bine,
Dădeau cîntărilor lui Yang Gong, glas,
Unii aflaţi pe a movilei coaste, în preajma lor ziceau poveşti călugării,
Şi ei cîntînd, de a sfinţimii oaste, în
maldăre erau plăcintele de-orez Chiar
pentru-a Lampioanelor Serbare,
Învîrfuite multe mese lungi Cu crengi de prunişor în floare.
Găteli de păr, la vreme rea, ce orbitoare,
Din soare parcă rupte, ba îl întreceau strălucitoare, Alături şi găteli uşoare străvezii Sau împletite rar, de primăvară,
Apoi erau rotunde paravane
Pictate cu însemnul aurit al lui Shi Zong,
în perle numeroase, storuri minunat împodobite
Cu luna nopţii şi cu flori de vară.
Şi nici n-ar fi cuvinte să înfăţişeze întreaga, fără de pereche, panoramă,
Dar sigur, tot din ea era prevestitor De bucurii şi fericiri ca puse-aici în ramă.

După o vreme, obosite de vacarmul din stradă, Doamna Luna şi Delicata Li se desprinseră de la fereastră şi se întoarseră la locurile lor să bea ceva. Pan Lotus de Aur, Meng Pavilion de Jad şi cîntăreţele rămaseră la catul de sus. Lotus îşi tot încrucişa pe piept mînecile albe ale jachetei de mătase şi îşi flutura poalele mantiei, punîndu-şi la vedere mîinile gingaşe, cu degetele subţiri pe care erau înşirate şase inele de aur. Ocupase jumătate din cadrul unei ferestre şi spărgea de zor în dinţi seminţe de dovleac, scuipînd cojile în capul trecătorilor. Rîdea şi glumea împreună cu Pavilion de Jad.

— Vino să vezi, soră mai mare, două lampioane rotunde, frumos brodate, care, uită-le, sînt atîrnate sub streaşina casei de colo ! Se dau de-a rostogolul în sus şi în jos, la dreapta şi la stînga, ca nişte morişti ! Apoi : Dincolo, la intrare, e un lam- pion lunguieţ, în formă de peşte, iar sub el forfotesc o groază de peştişori şi crabi. Tii, ce minunăţie ! Sau : Surioară a treia, uite, colo în capăt e un lampion cu o băbuţă şi unul ca un moşneag î

O pală de vînt rece răscoli lampioanele şi băbuţa arse pînă la jumătate. Femeile izbucniră în rîs. Din stradă, din mulţimea de gură-cască atrasă de tîrg, cîţiva o zăriră pe Lotus de Aur şi îşi dădură coate, arătîndu-şi-o unii altora. Nişte tineri, pierde- vară, se apucară chiar

să flecărească :

— Asta trebuie să fie o favorită de la Palat !

— Ba eu zic că e concubina vreunui prinț, venită să privească lampioanele. Altfel de ce e îmbrăcată cu atîtea scumpeturi. ?

— Greșiți, nu e decît o curtezană, tocmită de vreun om cu stare să-i cînte la banchet, își spuse părerea un altul.

— N-o să ghiciți niciodată, le tăie vorba unul, cu vocea înceată. Eu le cunosc pe-amîndouă și nu aparțin unui fitecine. Sînt nevestele împăratului Iadului și concubinele generalului mai mare peste lumea asta. E vorba de Marele Mandarin Ximen, ăl de ține o prăvălie cu leacuri în centrul orașului și dă bani cu împrumut dregătorilor. Mă bate gîndul că le-a adus aici să se distreze holbîndu-se la lampioane. Pe-aia cu manta verde* ca o armură pînă în pămînt, nu o știu, dar ailaltă e fosta nevastă a plăcintarului Wu Da. Fiindcă a prins-o preacurvind la baba Wang în ceainărie, Wu Da a primit o lovitură de moarte de la Ximen ăla care mai în urmă a și luat-o pe femeie ca favorită. Doar v-a ajuns la ureche povestea. Wu Song a făcut el plîngere, dar a omorit din greșeală un om și a fost pedepsit. Pe femeie n-am mai văzut-o de un an sau doi, dar trebuie să zic că s-a făcut grozav de frumoasă !

Cum în stradă, sub ferestrele lor, se strînsese lume prea multă, Doamna Luna le chemă la masă. După ce se așezară, cele două cîntărețe le umplură paharele și cîntară. Peste încă puțin, Doamna Luna dădu să se ridice.

— Am băut prea mult. Plec întîi eu și doamna a doua. Voi mai rămîneți să-i arătați recunoștința noastră doamnei Hua. Astăzi stăpînul e plecat, acasă sînt numai cîteva slugi și sînt neliniștită.

Dar gazda nici gînd să o lase.

— Doamnă buna, înseamnă că plecați fiindcă nu v-am primit cum se cuvine. Azi e mare sărbătoare și e încă devreme - n-am aprins lampioanele și n-am adus mîncarea, iar dumneavoastră vreți să mă părăsiți ! Chiar dacă domnul nu e acasă, nu vă temeți, sînt slugile acolo. Mai stați pînă apare luna și am să vă conduc eu însămi pe toate patru.

— Nu spuneți una ca asta, vecină ! Eu nu prea țin la băutură și, dacă le las pe ele, e ca și cum aș fi și eu aici.

— Bine, Doamna Luna nu poate, dar nici doamna a doua nu a băut cu mine și nu e drept. Vă amintiți că atunci cînd am fost la dumneavoastră, nu mi-ați îngăduit nici să-mi trag sufletul și am golit cupă după cupă. Acum că ați venit în casa mea sărăcăcioasă, cu toate că nu am să vă ofer cine știe ce de preț, vreau, cinstindu-vă după puterile mele, să vă arăt dragostea mea. Glă- suind astfel, îi întinse Delicatei o cupă mare de argint : Făce- ți-mi plăcerea, doamnă a doua ! Apoi, întorcîndu-se către doamna Luna : Nu vă ofer o cupă mare, ci una mică de tot. Turnă și îi întinse cupa plină.

Doamna Luna dădu cîntărețelor cîte doi *qian* de argint, aşteptă ca Delicata să termine de băut şi se sculă în picioare.

— O luăm înainte, li se adresă celorlalte două femei, şi o să trimitem slugile să vă aducă acasă pe înserat, cu lampioanele aprinse. Eu trebuie să merg fiindcă am lăsat casa singură.

Pavilion de Jad încuviință, iar Vaza le însoți pînă în stradă, urmărindu-le pînă ce ele se urcară în lectici şi o porniră la drum. Apoi, gazda se întoarse şi ospătă cu celelalte două doamne. Pe înserat aprinseră lampioanele şi băură, în acordurile muzicii.

în aceeaşi zi, după ce luă masa acasă împreună cu Ying Bojue şi Xie Xida, Ximen Qing pleca însoțit de aceştia la tîrgul lampioanelor, să petreacă. în aripa răsăriteană a străzii Leului, de teamă să nu dea peste nevestele sale, Ximen nu mai înaintă cu prietenii săi pînă la locul unde erau montate marile lampioane, ci rămaseră în fața unor dughene cu lampioane de mătase. Nu se învîrtiră ei bine pe acolo, că le ieşiră în cale Sun Gură Spartă şi Zhu Shinian.

— De cînd nu v-am văzut, ni s-a uscat şi omuşorul gîtului, spuseră. Iar voi, ticăloşilor, îi luară ei în primire pe tovarăşii lui, nu ne puteați vesti şi pe noi !

— Greşiți, frate Zhu, îi linişti Ximen. Ne-am întîlnit oleacă mai înainte, aşa cum ne-am găsit cu voi.

— Bine, şi ce facem acum ?

— Eu zic sâ mergem la o cârciumă. Nu vă poftesc la mine, fiindcă doamnele mele nu sînt acasă.

— Dacă sîntem invitații fratelui mai mare, de ce nu ne-am opri la Domnişoara Laur ? E sărbătoare, îi urăm la mulți ani şi ne mai distrăm puțin. Am trecut acum cîteva zile pe la ea şi numai că nu plîngea. Se văicărea că e bolnavă din ultima lună a anului, de cînd nici măcar umbra fratelui mai mare n-a zărit-o în tot acest răstimp. Acum, dacă aveți vreme, mai degrabă am merge la ea.

Ximen Qing avea deja stabilit ca în seara aceea să se ducă la Li Vaza şi refuză :

— Azi sînt ocupat. Am să trec mîine.

Dar cum să scape de stăruințele unor prea pricepuți dedați la rele ? In cele din urmă, vrînd-nevrînd, se trezi că trece pragul casei lui Laur.

Umbra sălciei înflorite în praful din drum,
Dintr-o călătorie revenirea-i plăcere ;
Surîsul din Changan * să se mai cumpere acum ?
Ciți nu-şi trăiesc tinerețea lipsită de-avere !

* Străveche capitală a Imperiului chinez. In dinastia Yang număra 1 milion de locuitori.

Scorţişoara, dichisită bine, stătea în uşă, să atragă trecătorii.

— Cheam-o degrabă pe Mama A Treia, îi strigă Zhu. Avem noroc că l-am convins pe Marele Mandarin să vină !

Bătrîna apăru şontîc-şontîc în încăperea principală, se înclină în faţa oaspeţilor.

— Sînt o biată femeie bătrînă şi nu ştiu să vă fi făcut vreun rău, începu ea. De ce n-aţi mai trecut să le vedeţi pe domnişoare ? Ori oţi fi avînd vreo nouă curtezană altundeva ?

— Ai ghicit, mătuşă, se amestecă Zhu. Ai nimerit-o cum nu se poate mai bine. Marele Mandarin a pus mîna pe o curtezană cu nuri, nu glumă, şi petrece seară de seară cu ea, ds aia a şi uitat-o pe domnişoara Laur. De nu l-am fi aflat la tîrg, din în- tîmplare, şi n-am fi tras de el să ne urmeze încoace, nici azi n-ar fi aici ! Dacă nu crezi, întreabă-1 şi pe Gură Spartă. Şi uite, ticăloşii ăştia doi nu-s mai puţin sfinţi decît el.

— Cu ce te-âm mîniat, domnule Ying, rîse bătrîna, de nu ai pus o vorbă bună pentru noi ? El e prins cu o mulţime de treburi şi se mai zice că un bărbat bine făcut nu umblă cu o singură fată, iar banii sînt la fel pe lumea asta. Acum să nu mi-o luaţi în nume de rău că o zic chiar eu, dar Laur e fără pereche şi Marele Mandarin are ochi să se încredinţeze singur.

— Adevărul este că noua curtezană e liberă, nu ţine de vreo casă de flori [*]

— Nu luaţi în seamă aceste guri spurcate, vorbi Ximen, re- pezindu-se şi lovindu-1 pe Sun. Apoi scoase trei *liang* de argint şi îi întinse Scorţişoarei.

— Am sosit cu prietenii mei, Jiind .azi sărbătoare.

Fata nu cuteză să ia arginţii şi el îi dădu bătrînei.

— Cum asta ? nu se lăsă ea. Bărbatul domnişoarei mele îşi bate joc de casa noastră ? Oare într-o zi de sărbătoare nu pot să fac şi eu cinste ? Ne plătiţi de parcă nu ne-ar sta gîndul decît la bani !

— Primeşte-i, dacă îţi spun eu, şi adu iute ceva de băut, bunico, zise Ying.

— Dar nu e drept! o ţinu tot pe a ei codoaşa, vîrînd banii în mînetia hainei şi înclinîndu-se pînă la pămînt. Vă foarte mulţumesc pentru grijă, adăugă.

— Stai o clipă, o opri Ying Bojue, ştiu una bună : Un tînăr a mers la o curtezană, însă s-a prefăcut a fi sărac lipit. Văzîndu-i hainele ponosite, matroana nu l-a băgat în seamă, lăsîndu-1 vreme îndelungată să stea fără să-i ofere măcar o ceaşcă d(ceai. „Mi s-a făcut foame, bunico, a zis tânărul, dă-mi să îmbuc ceva !“ „Coşul de orez e gol, i-a întors-o femeia, de unde să-ţi dau ?“ „Dacă n-ai orez,

* Denumire metaforică pentru curtezane.

adu-mi măcar *6* cană cu apă, să mă spăl pe faţă“. „N-am bani nici pentru apă. De zile întregi n-am un strop de apă în casă !“ Atunci flăcăul a scos din mînecă un calup de zece *liang* de argint şi l-a pus pe masă, cerîndu-i să cumpere orez şi apă. Argintul i-a luat ochii femeii, i-a sucit capul : „Nu- maidecît domnul mănîncă faţa şi spală orezul, s-a grăbit ea. Adică nu, spală orezul şi mănîncă faţa !“

Bărbaţii rîseră.

— Merge ca să ne înveselească ! Am auzit şi eu o mulţime, dar nu prea sînt adevărate ! spuse matroana.

— Dă urechea mai încoace să-ţi şoptesc secretul, grăi Ying. Noua curtezană a Marelui Mandarin e Argint, cea care stă pe fundătură. De-aia nu-i mai pasă lui de Laur.

— Ba nu cred o iotă. Laur e cel puţin la fel de frumoasă ca Argint. Pe urmă, dînsul ne e atît de apropiat, că nici lama cuţitului nu l-ar putea desprinde de noi. Şi vă mai zic ceva. E aşa un om, că ştie cîntări lucrurile şi alege aurul din atîtea alea ! încheie ea şi plecă să facă pregătirile trebuincioase.

Peste puţin se ivi Laur, cu părul strîns în stilul de Hang- zhou, cu ace de aur prinse în el şi cu ornamente închipuind flo

rile de prunişor, de culoarea jadului. Pe cap avea o tiară din perle şi în urechi cercei de aur. îmbrăcase o rochie roşie, deasupra purtînd o jachetă albă de mătase. Părea o sculptură în jad şi nu fiinţă omenească. Se înclină adînc şi se aşeză pe o latură a mesei, lîngă soră-sa. Cînd se aduse ceaiul, fetele turnară tuturor şi băură şi ele laolaltă cu oaspeţii. Apoi sosi o slugă, luă serviciul de ceai şi aranjă masa. Deodată, dincolo de uşă se arătară mai mulţi indivizi, după straie de condiţie joasă. Bă- gară capetele să vadă cine e înăuntru, apoi intrară şi se lăsară în genunchi. în mîini aveau trei-patru măsuri de seminţe de dovleac, pe care vroiau să le ofere Marelui Mandarin. Ximen Qing îl recunoscu pe cel din frunte, ca fiind unul pe nume Yu Chun.

— Cîţi sînteţi ? întrebă.

— Mai sînt doi afară, Duan şi Qing.

Duan intră şi, dînd cu ochii de Ying Bojue, căzu şi el în genunchi degrabă

— Bine v-am găsit, domnule Ying, zise.

Ximen Qing primi seminţele, deschise chimirul, scoase un *liang şi* ceva de argint şi-i aruncă pe pămînt. Yu Chun îi apucă, bătu cîteva mătănii cu ai săi, mulţumiră şi fugiră în stradă.

Casa aceasta strică unitatea,
Casa aceea însă o-ntareşte.
Avutul lui este puţinătatea Şi capul mare-a
sec îi cîntăreşte.
Sînt unele fără de armonie Şi fluieri a
pustiu în ce goleşti ;
In casa care-a ars din temelie,
Toţi au trecut ca-n zborul de căleşti.
Pe rogojnă ca zăcutul lunii Şi dinţii sar de
foame din gingie,
Mîhnirea-1 pierde nimeni prin nici unii,
Şi banul pică, umbra doar să-i ţie.
E dreptul lui surpat, întreg ca să-şi mai fie, în
gura tigrului cerşind din bogăţie j,

După plecarea nepoftiţilor, Ximen Qing se îngriji de băutura din faţa sa. Laur umplu paharele, înfoindu-şi mînecile sale roşii. Mîncarea fu bună şi gustoasă, iar fructele de sezon. Bărbaţilor le sclipeau ochii de plăcere privind frumoasele curtezane înveşmîntate elegant şi sorbind alături de ei din băutura veche. După două rînduri de pahare, Laur şi Scorţişoara cîntară. una la zheng şi alta la pipa. Chiar atunci, trei membri din *Yuan She* *, în haine de culoare închisă, intrară în sală, aducînd două gîşte fripte şi două butelci pline. Ei se ploconiră în faţa Marelui Mandarin şi îi oferiră darurile. Acesta îi cunoştea pe toţi: Bai Iepure, Micuţul Zhang Xian şi Luo Musulmanul.

— Aşteptaţi-ne afară, le ceru Ximen. După masă facem împreună un joc.

* Clubul „Mingea".

Ceru să li se dea patru feluri de bucate, o carafă cu băutură, prăjituri. Aceştia mîncară, scuturară covorul pentru joc şi aşteptară. La sfîrşitul mesei, Ximen Qing făcu o partidă, apoi

0 chemă pe Laur să joace .cu doi dintre membrii clubului, unul care să aşeze mingea şi unul care să-i fie partener. Femeia se mişca rapid şi lovea mingea cu multă măiestrie. Cîteodată, atunci cînd ea nu mai apuca să dea în minge, ei o prindeau, nelăsînd-o să cadă. La sfîrşit, se înclinară în faţa lui Ximen Qing pentru a fi plătiţi :

— Laur joacă mult mai bine ca înainte, o lăudară ei. într-un an sau doi, are să fie cea mai straşnică jucătoare dintre fete. E de zece ori mai bună decît fiica mandarinului Dong din Fundătura a Doua.

După două reprize, Laur transpiră şi pe ochi şi pe sprîncene

1 se aşternuse praful. Abia mai sufla, plîngîndu-se că o dor încheieturile. De pe mînecă scoase un evantai să se răcorească şi, ţinîndu-1 de mînă pe Ximen Qing, se uita la Scorţişoara, care juca împreună cu Xie Xida şi Zhang Xian. Ceilalţi stăteau pe margine şi le înapoiau mingile ieşite din terenul marcat de covor. Iată începutul şi sfîrşitul unei poezii despre cei care se îndeletnicesc cu aşa ceva :

Trîndăveşte-acasă,
Scuipă peste tot,
Asudat ca vremea cea ploioasă,
Mingea nu o lasă, singurul său rost,
Zi de zi în capătul de stradă
Aplecat şi cu picioru-ntors
Doar de-avut şi de iubiri să-şi
vadă.
De cu zori şi pînă seara-i stors
Fără ca să scoată de mîncare,
Nici un ban nu are din cîştig,
Doar nevasta-i, din îmbrăţişare,
Pentru că la mulţi ea-i cu cirlig.

Ximen Qing urmărea jocul, gustînd pe îndelete din pahar. Apoi Dai An sosi cu calul şi îi şopti la ureche :

— Stăpîna cea mare împreuna cu a doua s-au dus acasă. Doamna Hua vă roagă să mergeţi cît mai repede.

— Bine, spuse Ximen. Ia-o înainte cu calul la ieşirea din spate şi aşteaptă-mă acolo.

încetă să mai bea, refuză invitaţia lui Laur de a se retrage împreună în casă şi îi zise că se duce să se spele pe mîini. Astfel trecu în spatele casei, încălecă şi se pierdu într-un nor de praf. Ying Bojue îi ghicise gîndul şi trimise după el un slujitor să-l oprească, dar Marele Mandarin susţinu că are treabă. înainte de a se face nevăzut, el îi dăduse lui Dai An un *liang* şi un *qian* de argint pentru jucători. Crezîndu-1 plecat la Argint, minară o slugă după el, dar nu fu de găsit. Ying Bojue şi ceilalţi prelungiră cheful pînă după cel de al doilea *geng* din noapte.

Capitolul XVI

Dai An o luă pe urmele calului înspre strada Leului. Văzînd porțile închise la Li Vaza, înțelese că doamnele plecaseră şi îi strigă Mamei Feng să deschidă. Ximen Qing intră. Li Vaza, cu o luminare în mînă, îl întîmpină în încăperea centrală. Era încîn- tătoare în hainele simple, de doliu, cu o bentiță înflorată pe cap. Coborî treptele spre el, zîmbitoare, mişcîndu-şi grăbită picioarele mici în legătura lor în formă de lotus şi flturîndu-şi poalele rochiei.

— Dacă ai fi picat puțin mai înainte, te-ai fi întîlnit cu soțiile a treia şi a cincea. Abia s-au dus. Doamna s-a retras cu mult înainte, zicînd că nu e nimeni acasă. Unde mi-ai umblat ?

— Mai întîi am fost cu frații Ying şi Xie să admirăm lampioanele. Tocmai veneam spre tine, cînd ne-am întîlnit cu alți doi prieteni, care ne-au luat cu ei la curtezane şi am stat acolo pînă ce s-a înserat. Mi-a fost teamă să nu întîrzii şi îndată ce m-a găsit sluga, am mers să mă spăl pe mîini şi am rupt-o la fugă prin spate. Altfel n-aş fi scăpat deloc de ei şi nici gînd să ne fi văzut acum.

— Cît îți sînt de recunoscătoare pentru darul pe care mi l-ai făcut ! zise femeia. Prima ta nevastă stătea ca pe ghimpi, repetând întruna că nu e nimeni acasă. Să ştii că nu mi-a căzut deloc bine.

Li se încălzi o băutură scumpă şi li se întinse o masă cu bucate ca de sărbătoare. Aprinseră toate lampioanele şi traseră draperiile peste ferestre. Aruncaseră noi cărbuni în sobă şi arseră santal mirositor. Femeia îngenunche şi îi dădu cu mîinile ei să bea.

- * Tembelul de bărbatu-meu e dus din lumea asta şi nu mai am pe nimeni. Ia acest pahar în semn că sclava din fața ta te consideră stăpînul ei. Sînt lipsită de desăvîrşire, însă doresc să împart patul cu tine şi să devin sora mai mica a nevestelor tale. Sînt a ta, trup şi suflet, dar nu am ştire ce îți spune ție inima Vorbind, i se umpluseră ochii de lacrimi. Ximen Qing luă paharul într-o mînă şi cu cealaltă o ajută să se scoale de jos.

— Ridică-te ; sînt bucuros de dragostea ta adincă, pe care o simt pentru totdeauna pătrunsă în inima mea. Cînd perioada de doliu are să fie sfîrşită, am să ştiu ce trebuie să fac. Nu te mai necăji acum. Astăzi e doar ziua ta minunată şi se cade să ne veselim !

Goli paharul, apoi îi turnă şi ei unul. Se aşezară la masă. Mama Feng, care se ocupa cu mîncărurile, le aduse colțunaşi cu carne.

— Cine Vra cîntat ? se interesă bărbatul.

— Ochioasa şi Brățară de Aur. Le-au însoțit la plecare pe doamnele a treia şi a cincea, care le-au făgăduit nişte, flori de podoabă.

Au băut mai multe pahare de vin, serviți de Broderia Primăverii şi de Intîmpinarea Primăverii. Pe cînd ospătau, Dai An îşi făcu apariția şi îngenunche, urînd doamnei viață lungă. Li Vaza se grăbi sa se ridice şi să-l salute, apoi o trimise pe în- tîmpinarea Primăverii să îi ceară Mamei Feng să-i dea clătite, prăjituri şi o butelcă plină.

— După ce mănînci, te întorci acasă, porunci Ximen.

— Dacă te întreabă de stăpînul, să nu le spui că e aici, îl sfătui Vaza.

— Da, doamnă. Le zic că doarme la curtezane şi am poruncă să merg mîine în zori să-l aduc.

Stăpînul încuviinţă din cap, iar femeia se înveseli.

— Ce isteţ e, i se citeşte deşteptăciunea în ochi, şi o puse pe slujnică să-i dea doi *qian* de argint, să-şi cumpere sîmburi. îi ceru apoi servitorului să-i aducă a doua zi măsura piciorului, pentru a-i croi nişte încălţări.

— Cum aş îndrăzni ! se ploconi băiatul.

După aceea, coborî în bucătărie, mîncă, încălecă şi se-ntoarse acasă. Mama Feng încuie bine porţile în urma lui.

Li Vaza şi Ximen Qing făcură jocul ghicitului degetelor, iar cînd se plictisiră luară un joc cu treizeci şi două de piese de fildeş, aşezară pe masă un ştergar roşu şi se întinseră la domino, continuînd să bea.

— Cînd o să repari vechea locuinţă ? se interesă femeia.

— Pe la mijlocul lunii a doua. Am să o unesc cu a mea într-o singură proprietate, prin grădină. în faţă ridic un munte artificial, iar în spate pun să se construiască un pavilion cu trei încăperi, ca să benchetuim în mijlocul florilor.

— în dosul patului, în lăzile pentru ceai, mai am vreo trei- zeci-patruzeci de *jinuri* de santal tare, două sute de *jinuri* de ceară albă, două vase cu argint viu şi optzeci de *jinuri* de piper. Ia-le şi vinde-le, să ai bani pentru casă. Dacă nu-ţi displac, cînd ajungi acasă, spune-i soţiei principale că aş vrea să mă număr printre nevestele tale. Poţi să mă rînduieşti după cine vrei, n-am pretenţii. Ochii îi lăcrimară din nou, iar bărbatul se grăbi să i-i şteargă.

— îţi cunosc sentimentele. Ai răbdare pînă îţi trece doliul şi îti fac noua casă. Aş vrea eu să te iau mai înainte, dar n-ai unde sta

— Dacă îţi dă inima ghes, ia-mă şi pînă voi avea casa mea, stau cu a cincea doamnă. îmi place de ea, e atît de bună ! Şi cu doamna Meng mă înţeleg bine, îmi sînt amîndouă ca nişte adevărate surori. Numai felul de a fi al nevestei principale nu mi se pare prea plăcut. Sfredeleşte pur şi simplu oamenii cu ochii aceia ai ei !

— Nebuna asta din famila Wu nu are suflet rău. Altfel nu ar scoate-o la capăt cu o casă atît de mare ! O să-ţi clădesc un cuib al tău cu trei camere la fel ca ăsta şi cu două intrări. Vrei aşa ?

— Ce şi-ar putea dori mai mult sclava ta bună de nimic, frate ?

Se dezlănţuiră fără reţinere, la fel cum phoenixul se joacă cu femeia sa şi bucuria le fu atît de mare, încît adormiră îmbrăţişaţi, spre cel de al patrulea *geng* din noapte.

A doua zi, Întîmpinarea Primăverii le aduse fiertura de orez la pat. Mîncară jumătate de bol şi cerură de băut. Cam atunci Dai An bătu în poartă. Ximen vorbi cu el pe fereastră.

— Trei negustori din Sichuan şi Guangdong vă aşteaptă acasă, stăpîne, cu multe lucruri de preţ. I le-au arătat unchiului Fu Ming. Acum vor numai o sută de *liang* de argint şi un contract semnat, iar restul îl lasă pînă în luna a opta. Stăpîna mi-a zis să vă aduc numaidecît, să hotărîţi ce-i de făcut.

— Ai spus că sînt aici ?

— Am zis că sînteți la Laur, nu aici !

— O nimica toată, se supără Ximen. Fu putea să aranjeze el singur, de ce mă deranjează ?

— Negustorii vor iscălitura dumneavoastră pe contract.

— Dacă l-au trimis, înseamnă că e grabnic. Altfel o să se supere doamna, îşi spuse părerea Vaza.

— Nu-i cunoşti pe tîlharii ăştia de drumul mare, nu se lăsă el. Au pierdut piața, le-a rămas marfa şi au de gînd să mi-o bage mie pe gît. Dacă de data asta le accept termenul cerut, altădată pretind mai mult. Am cea mai mare prăvălie din județ şi eu sînt cel care dispune.

— Legea negoțului este să nu-ți faci duşmani, interveni femeia. Ascultă-mă şi pe mine, mergi acasă şi reglează afacerea. Pe urmă te poți întoarce. Avem atâtea zile înaintea noastră cîte frunze sînt în salcie.

El găsi că are dreptate, se ridică încet, se aranjă şi îşi puse pălăria. Li Vaza îi dădu să mănînce.

Nu peste mult, Ximen Qing îşi trase o eşarfă peste ochi, urcă pe cal şi plecă. In prăvălie se aflau patru-cinci persoane, aştep- țîndu-1 să prețăluiască marfa şi să le dea banii. întocmiră contractul. îl semnară, apoi Ximen merse drept la Lotus de Aur.

— Ce-ai făcut ieri ? întrebă ea. Dar să-mi spui adevărul curat, că altfel e de rău !

— După ce voi v-ați dus la doamna Hua, eu am pornit-o cu prietenii prin oraş. Mai tirziu am intrat la curtezane, am petrecut, rămînînd acolo şi peste noapte. Azi-dimineață a venit sluga după mine şi iată-mă.

— Ştiu prea bine că a venit sluga după tine, dar pe unde îşi are sălaş duhul ăla de femeie ? Pe cine îți închipui tu că păcăleşti, nefericitule ? Tîrfa aia nu ştia cum să scape mai repede de noi şi o fi chemat spirite şi draci să te aducă frumuşel noaptea la ea. Acum ți-a dat drumul. Dai An, sămînța aia de hoțoman, bun să te țină numai în minciuni, mi-a zis şi mie şi doamnei un singur lucru. Cînd doamna l-a întrebat unde ai rămas. el : „A fost la Tîrgul lampioanelor cu unchiul Fu şi au intrat la Laur. Mi-a poruncit să mă duc mîine să-l iau“. Cînd l-am luat şi eu la rost, a rîs cu tîlc. N-am crezut o iotă din ce mi-a înşirat şi nu l-am lăsat eu cu una cu două. Pînă la urmă a dat pe față că stăpînul e in strada Leului, la doamna Hua. De unde ştie el că tu eşti învățat cu mine ? Tu însuşi trebuie să-i fi lămurit că în fața mea poate să-şi deschidă gura.

— Cum să-l îndemn eu ? se miră bărbatul. Insa secretul fusese descoperit şi nu mai avu încotro : Li Vaza m-a rugat să trec pe la ea să ciocnim un pahar. Mi-a spus plîngînd în hohote că ați plecat prea iute şi că se simte ca părăsită. E singură, şi noaptea, sărmana, tremură de frică. îi e gîndul s-o iau cît mai grabnic de nevastă şi m-a întrebat cînd îi e gata casa. Mai are nişte mirodenii, care fac cîteva sute de *liang*. Mi-a zis că mi le dă în contul locuinței. Pînă atunci însă ar vrea să stea la tine, ca la o soră mai mare. Dar cred că ție nu-ți convine.

— O umbră în plus sau în minus, pe mine nu mă supără. Şi aşa

sînt singură şi dacă vine o să-mi ţină de urît. Dacă sînt bărci multe pe rîu, nu înseamnă că nu-i mai curge apa, portul se închide, aşa cum litierele şi suitele lor care umplu strada nu o astupă. Eu nu mă opun, mai ales că am trecut printr-o situaţie asemănătoare. Dar celelalte or avea inima mea ? Trebuie să o întrebi şi pe sora cea mare.

— Am zis, aşa, o vorbă, ea este încă în doliu, rîse el.

Dar să nu mai lungim povestea. Intr-una din zile, Ximen Qing se duse şi luă mirodeniile de la Li Vaza, le vîndu, cîştigînd pe ele trei sute optzeci de *liang*. Femeia reţinu pentru sine o sută optzeci, restul dîndu-i-1 lui Ximen, în vederea casei. Construcţia acesteia a fost începută pe opt ale lunii a doua. Ximen Qing a încredinţat omului său, Lai Zhao, şi mai marelui peste tot lucrul, Ben, cinci sute de *liang* de argint, ca să cumpere cărămizi, ţiglă, lemne şi pietriş şi să se îngrijească de tot ce se cuvine. Acest Ben Difu era tînăr de ani şi cam împrăştiat, dar era om foarte capabil. Fusese pus de mic sub tutela unui eunuc, apoi plecase de la el, din pricina unor neînţelegeri, niciodată scoase la capăt. O vreme trăise din ce cîştiga ţinînd companie bărbaţilor, apoi intrase în slujba unei familii bogate. De acolo fugise cu o doică tînără şi intrase agent la un croitor. Cînta la cîteva instrumente, ştia ceva carte şi pe Ximen 51 cucerise, fapt pentru care îl şi băgase la prăvălie, să se ocupe de primirea mărfii, puţind astfel trăi din comision. Marele Mandarin ajunsese ca în orice făcea să nu se poată lipsi de el. Aşadar, Ben şi Lai Zhao supravegheau munca meşterilor. Întîi au dărîmat vechea casă a lui Hua Zixu, apoi au îndepărtat fundaţia şi s-au apucat să ridice noul ansamblu, aşa cum plănuise Ximen Qing. Lucrul le-a luat o grămadă de vreme.

Dar timpul nu stă pe loc, soarele şi luna trec unul după altul, iute, ca suveica prin urzeală. în prima decadă a lunii a treia, se împlineau o sută de zile de la decesul lui Hua Zixu. Li Vaza a trimis după Ximen şi i-a repetat ce-i spusese mai înainte.

- - Am discutat cu prima nevastă şi cu nevasta a cincea, o linişti el. Cînd casa are să fie gata, lepezi hainele de vădană şi te iau.

— Dacă inima ta mă vrea de nevastă, termină întîi casa. Aici o zi din viaţă îmi pare un an !

— Ştiu prea bine, răspunse bărbatul.

— Eu nu mai pot! se văicări ea. Ard tăbliţa răposatului şi mă mut la doamna a cincea pînă am noua locuinţă. Mergi acasă şi întreab-o pe ea ce zice. Chiar pe zece se împlinesc o sută de zile şi chem călugării budişti să-i citească.

El încuviinţă şi-şi petrecu noaptea cu ea. A doua zi, îi istorisi lui Lotus de Aur toată convorbirea.

— Ce să zic ? Eu îi dau două camere, dar tu vezi ce spune doamna. Despre mine, dacă am căzut în apă, măcar barca să o spăl!

Ximen Qing se duse întins la Doamna Luna. Aceasta se pieptăna şi el îi dezvălui legătura sa cu Li Vaza, de la început şi pînă la sfîrşit.

- - Nu poţi s-o iei, se împotrivi ea. Mai întîi, că e încă în doliu. Apoi, nu uita că ai fost prieten cu bărbatu-său. Iar în al treilea rînd, ai avut legături de afaceri cu ea, i-ai cumpărat casa şi îi depozitezi lucrurile la

tine. E o vorbă, că suveica e mai iute ca războiul de țesut. Am auzit că fratele cel mare al lui Hua e un ticălos şi dacă îi ajunge ceva pe la ureche, o să ne facă necazuri! Eu îți vorbesc de bine, dar tu fă cum crezi !

Bărbatul nu rosti un cuvînt. Se retrase în salon, se aşeză pe un scaun şi rămase multă vreme tăcut. Se gîndea ce să-i zică Vazei, fiindcă, oricum, n-o putea lăsa fără un răspuns. Tîrziu, se întoarse la Lotus de Aur.

— Ce ți-a spus ? îl luă aceasta în primire. După ce el îi povesti, femeia urmă: Are dreptate : i-ai cumpărat casa şi acum îi iei nevasta ! Iar tu şi cu Hua ați fost prieteni buni. Mă tem că dregătorii or să intre la bănuieli.

— Mie nu-mi e de ei, dar mă gîndesc la Hua cel mare. Cît ea este în doliu, îşi poate vîrî nasul. Şi nu ştiu cum să o lămuresc pe ea !

— în privința ei, nimic mai simplu ! Mergi şi-i zici aşa : „Am vorbit cu nevasta a cincea, dar la ea, la cat, am depozitat marfă pentru prăvălie şi alt loc n-am. Mai aşteaptă puțin. O să grăbesc meşterii să vopsească şi să aranjeze cît mai iute noua casă. Pînă atunci, o sfîrşeşti şi cu doliul şi te iau în bună rîn- duialâ. E mult mai bine aşa, decît să stai la un loc cu nevasta a cincea, înghesuite, ca vai de lume !“ Asta are s-o mulțumească.

Lui Ximen Qing îi plăcură vorbele femeii şi se zori spre Li Vaza.

— Cum ai hotărît ? vru ea să afle, de îndată ce îl văzu.

Şi el i-a înfățişat situația aşa cum fusese învățat.

— Ce-i pasă lui de treburile mele ? izbucni femeia. Fiecare sa-şi vadă de cămaşa şi de blidul său. Noi o să facem un act adevărat în fața dregătorilor. Prima oară te mărită părinții, apoi hotărăşti singură. Se spune de cumnați că n-au nici un drept unul asupra altuia. Cum să se amestece el în chestiunile mele particulare ? Dacă n-aş avea din ce trăi, nu i-ar păsa ! Dacă-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, o să-l învăț eu pe cerşetorul naibii să moară în scaun, dacă nu-i place în pat ! Nici o teamă, Mărite Mandarin, n-o să-şi aprindă el paie în cap ! Casa cînd o să fie gata ?

— Am dat poruncă să se facă înainte de orice casa, să o vopsească şi să o aranjeze pînă la începutul lunii a cincea.

— Grăbeşte-i, frățioare, şi uite, o să aştept pînă atunci.

Sluga le puse masa. După această întrevedere, Ximen Qing îşi luă obiceiul de a trece pe la ea la trei sau la cinci zile. In două luni, meşterii ridicară casele de pe o latură a terenului şi pavilionul cu trei încăperi din grădină. Numai umbrarul mai trebuia montat. Venise luna a cincea în care se zice că :

Pe fiece poartă mentă se-ntinde
Nu e o casă-amulete a-şi prinde.

Li Vaza pregăti un ospăț, poftindu-1 pe Ximen, mai întîi să se îndestuleze cu *zongzi **, apoi să se sfătuiască în privința căsătoriei. Fixase ca pe data de cinsprezece să pună călugării să citească o slujbă şi să ardă tăblița spiritului mortului, după care să se mute la Ximen.

— I-ai înştiințat pe frații Hua ? întrebă bărbatul.

— Le-am trimis invitații, dar dacă vin sau nu, îi privește.

Rămase stabilit în felul acesta. In ziua cu pricina, Vaza a chemat doisprezece călugări de la Templul Fericirii Eterne şi s-a îngrijit de toate celelalte. Fiind şi ziua lui Ying Bojue, Ximen i-a trimis în dar acestuia trei q*ian.* încă din zori, i-a înmînat

» Dulciuri făcute din orez glutinat, învelite în foi de bambus, avînd o formă cu multe colțuri.

lui Dai An cinci *liang* de argint, să cumpere mîncare şi băutură, pentru a sărbători ieşirea Vazei din doliu. După prînz, a încălecat şi a plecat spre casa prietenului său, luîndu-i cu sine pe Ping An şi Hua Tong. îi găsi acolo pe ceilalți frați de cruce, inclusiv pe Ben Difu, ultimul primit printre ei. Doi artişti le cîntau şi îi întrețineau la masă. Aşezîndu-se, Ximen Qing îi chemă la el pe actori. Pe primul îl cunoştea, era fratele mai mic al lui Wu Argint, pe nume Wu Hui. Celălalt îngenunche şi se recomandă :

— Umilul meu nume e Zheng Feng şi sînt fratele cel mare al întimpinării Primăverii.

Ximen Qing îi dărui pe amîndoi cu cîte doi *qian.* Spre asfințit, Dai An sosi cu calul şi-i şopti la ureche :

— Doamna Hua vă roagă să veniți degrabă.

Ximen îi făcu semn cu ochiul şi se desprinse din loc.

— Tîlharule, os de cîine, îi strigă Ying slugii. Ia fă-te încoa şi deschide pliscul. Dacă nu spui adevărul, îți rup urechile ! Cîte zile de naştere are pe an unchiul Ying ? Soarele e la amiază şi tu te-ai şi înființat cu calul ? Cine îl aşteaptă ? Nu care cumva nevasta ? Sau vreun ticălos fraged ? Dacă nu-mi mărturiseşti, poți să trăieşti şi o sută de ani şi n-am să-l înduplec pe tătîne-tu să-ți ia o nevastă !

— Nu m-a minat nimeni, se scuză Dai An. Acuşi cade înserarea şi am adus calul, ca stăpînul să se întoarcă devreme acasă.

Ying Bojue încercă să-l tragă de limbă, dar sluga nu vorbi mai mult.

— Mîine o să aflu eu ce şi cum şi am să mă socotesc cu tine, mincinosule !

Turnă un pahar, luă o plăcintă şi i le dădu lui Dai An. Peste puțin, Ximen Qing ieşi să se schimbe şi îl trase pe băiat de o parte.

— Din familia Hua a fost cineva ? întrebă.

— Al treilea frate a plecat la țară, iar al patrulea are ceva la ochi. Numai Hua cel mare s-a înfățişat împreună cu nevasta. El a mîncat bine la praznic şi a plecat degrabă, lăsînd-o numai pe nevastă-sa. La despărțire, doamna Hua a chemat-o pe cumnată în casă şi i-a dat zece *liang* şi nişte veşminte. Cumnata i-a mulțumit în genunchi.

— Nu i-a spus nimic ?

— N-a îndrăznit să vorbească. I-a zis doar că a treia zi după măritiş o sa-i facă o vizită.

— A spus aia una ca asta ? se miră bărbatul.

— Cum m-aş încumeta să îndrug scorneli ?

Vestea aceasta îl linişti pe Ximen Qing.

— Ceremonia s-a încheiat ? întrebă, bucuros.

— Călugării s-au retras de mult, tăbliţa a fost arsă. Doamna vă roagă să vă înapoiaţi cît mai iute !

— Bine. Vezi de cal, încheie el.

Dai An o luă spre poartă, dar Ying Bojue sări pe el. De pe coridor ascultase toată discuţia.

— Vezi că am aflat, tîlharule, os de cîine ? Faceţi şi dregeţi, stăpînul şi.cu tine !

— Ce te aprinzi aşa, suflet de căţea ! se apropie Ximen Qing de ei.

— Vorbeşte-mi frumos şi tac ! se rugă Ying.

Se întoarseră la masă şi gazda povesti tuturor ceea ce auzise.

— Asta-i frăţie ? îl trase Ying de braţ. Să nu ne sufli tu un cuvinţel ? Dacă Hua cel mare ar fi crîcnit numai. îl învăţam noi minte. Doar să fi deschis gura şi îl burduşeam ca să-i ajungă ! Dar nu ştiu încă dacă aţi şi făcut căsătoria ! Hai, dă drumul la tot ce e de spus ! Altfel de ce ne mai numim fraţi de cruce ? Dacă e cazul, trecem prin foc şi apă pentru tine. Uite cum ne purtăm noi, iar tu ne ţii în minciuni.

— Dacă nu ne destăinuieşti, se amestecă Xie Xida, mîine le prevenim pe Laur şi pe Domnişoara Argint.

— Lăsaţi-mă să vorbesc, rîse Ximen. Căsătoria a fost deja stabilită.

— Cînd ai s-o iei pe cumnata la tine, vom veni să te felicităm. Să tocmeşti patru cîntăreţe, să ne distreze cum se cuvine, propuse Xie.

— Am să vă invit, neapărat, promise el.

— De ce n-am bea chiar astăzi paharul veseliei ? îndrăzni Zhu.

Atunci Ying Bojue luă un pahar. Xie Xida puse mîna pe o butelcă, iar Zhu Shinian ridică un platou cu mîncare. Ceilalţi îngenuncheară în jurul lor. Chemară actorii, să cînte cele treisprezece melodii numite „Bucuria zilei prielnice". Ximen Qing goli trei-patru pahare la rînd.

— Cînd ne pofteşti, să nu-i uiţi pe aceşti tineri actori, in- sinuă Zhu. Să nu cumva să nu venţi, li se adresă el acestora.

— Nici o grijă, ne vom prezenta să vă slujim cu dragoste, îl asigură Zheng Feng.

Cînd sfîrşiră băutura, se aşezară la locurile lor. Peste puţin, văzînd că se lasă noaptea, Ximen Qing se nelinişti, şezînd ca pe ghimpi. La un moment dat, găsi un prilej şi se ridică. Ying Bojue încercă să-l oprească, însă interveni Xie :

— Lasă-1, să nu-i încurcăm treburile şi să-l boscorodească cumnata !

Profitînd de ocazie, Ximen săltă în şa şi nu se opri decît în strada Leului. Li Vaza îşi scosese hainele de doliu şi-şi pusese pe ea straie viu colorate. încăperea centrală era scăldată în lumină şi masa întinsă. Pe locul de onoare pregătise un singur scaun, invitîndu-1 pe Ximen să se aşeze. Slujnica aduse băutura. Li Vaza umplu un pahar şi bătind patru închinăciuni, zise :

— Astăzi am ars tăbliţa spiritului răposatului. Rărnîn îndatorată Marelui Mandarin pentru privilegiul pe care mi-1 oferă de a-i fi în preajmă. Bucuria sclavei acesteia e fără margini şi vine spre tine în zbor.

Se ridică. Ximen Qing se sculă în picioare şi la rîndul său îi turnă un pahar. Băură şi îşi reluară locurile.

— Au spus ceva ai lui Hua ?

— După ceremonie, i-am chemat la mine în cameră şi i-am înştiinţat de măritiş. El mi-a răspuns cu toată gura că e bine, fără să strecoare vreo măgărie. A adăugat că a treia zi îşi trimite nevasta să-mi facă o vizită. Le-am dat zece *liang* şi nişte lucruri, astfel că i-am fericit pe amîndoi. înainte de plecare mi-au mulţumit în genunchi.

— Atunci le dau voie să-mi intre în casă. Dar dacă le scapă o singură vorbă în plus, nu-i iert !

— Dacă mănîncă ce nu se cuvine, nici eu nu îi îngădui ! se arătă ea la fel de fermă.

Broderia Primăverii le turnă băutură din cea mai de soi. Dacă dragostea scade cu timpul şi cu vîrsta, numărul paharelor creşte. Li Vaza se bucură peste măsură, deoarece se apropia ziua mult rîvnită a căsătoriei. Rîdea şi vorbea întruna.

— Ying şi prietenii tăi au aflat ? întrebă.

— Cerşetorul ăla d.e Ying a ghicit, recunoscu el. M-a urmărit pe cînd stăteam de vorbă cu sluga şi a făcut un scandal! Mi-au cerut să fac un banchet pentru ei, m-au felicitat şi mi-au turnat nici nu mai ştiu cîte pahare. Abia am găsit momentul să-mi iau tălpăşiţa, că altfel n-aş mai fi scăpat de ei. Le-am zis şi bune şi rele şi pînă la urmă am reuşit să fug încoace.

— Te-au lăsat să pleci, fiindcă au aflat noutatea, conchise ea.

Femeia ardea de dorinţă şi, curînd, nici el nu se mai putu abţine. Se sărutară, strîngîndu-se unul în altul.

— Daca mă iubeşti cu adevărat, îi şopti ea, du-mă la tine cît mai curînd. Mi-e urît aici. De ce mă laşi singură noapte după noapte ?

Ximen Qing îşi petrecu noaptea acolo.

Capitolul XVII

Pe douăzeci ale lunii a cincea era ziua de naştere a lui Zhou, comandantul trupelor din cadrul prefecturii. Ximen Qing pregăti cinci *xing* * de bani lichizi şi două batiste, se îmbrăcă în hainele cele mai

* *Xing,* diviziune pe lingoul de argint sau aur.

bune, încălecă un cal alb, falnic şi plecă, urmat de patru slugi, spre casa acestuia, spre a-i prezenta omagiile sale. La banchet se aflau procurorul Xia, căpitanul Zhang, locotenenţii Xing şi He, alţi ofiţeri. Se tocmiseră muzicanţi şi o trupă de actori, să înfăţişeze scene din opere. Dai An primi mantia stăpînului, luă calul de căpăstru şi se întoarse acasă, revenind doar cînd soarele cobora spre apus. în colţul străzii Apusului, Dai An o zări pe Mama Feng.

— Unde ai plecat ? o întrebă el.

— M-a mînat doamna să-l caut pe stăpînul tău şi să-i zic că argintarul Gu a gătat tiara şi i-o dă astăzi. De-aia îl roagă să vină să o vadă. Au şi ceva de pus la cale.

— Stăpînul e la ziua comandantului Zhou. Acum mergeam să-l iau acasă. întoarce-te, că îl înştiinţez eu.

— Bine. Să nu uiţi să-i zici că doamna îl aşteaptă.

Cînd ajunse acasă la ofiţer, banchetul era în toi. Dai An se apropie de Ximen, şoptindu-i :

— Pe cînd veneam cu calul, la răscruce m-am întîlnit cu Mama Feng ; o minase doamna să vă cheme să vedeţi tiara, plus că mai*are ceva ds discutat.

Ximen Qing vru să se ridice, însă gazda nu-1 lăsă, stăruind să mai bea un pahar.

— Mărinimia voastră mă bucură, spuse el, dar cu greu aş mai putea bea un strop. Apoi mai am unele mici chestiuni de îndreptat. Vă rog să mă iertaţi!

Goli paharul şi îşi luă rămas bun de la Zhou, ducîndu-se la Li Vaza. Femeia îl primi cu ceai fierbinte. Ximen îşi îndemnă sluga să plece acasă şi să vină a doua zi să-l ia. Dai An îl ascultă.

Li Vaza porunci Întîmpinării Primăverii să scoată coroana din cutie şi şi-o aşeză pe cap. Era strălucitoare ca o torţă aprinsă. Căzură amîndoi la învoială ca pe douăzeci şi patru bărbatul sa trimită darul şi pe patru din luna următoare să o ia la el. Fericită, femeia ceru să se aducă băutura. Goliră la pahare pînă ce bătu primul *geng* şi atunci auziră bătăi în poartă. Mama Feng deschise şi se pomeni cu Dai An.

— Ţi-am spus să vii mîine, se răsti stăpînul. Ce cauţi înapoi ?

Il chemă înăuntru, dar sluga se înfricoşase şi nu mai intră, rămînînd afară, lîngă prag.

— Au sosit fiica şi ginerele dumneavoastră cu o mulţime de bagaje. Stăpîna m-a trimis să vă iau acasă numaidecît.

Nebănuind ce i-a putut aduce la el atît de tîrziu în noapte, Ximen Qing hotărî să plece, să vadă despre ce e vorba. încălecă şi ţinu calul doar în galop. Acasă, în încăperea centrală lămpile erau aprinse şi se aflau înghesuite unele peste altele tot felul de lăzi, cufere, paturi şi alte obiecte de mobilier Ceea ce se înfăţişa ochilor săi îl înspăimîhtă.

— Ce e cu voi ? întrebă.

Ginerele, Chen Jingji, îngenunche şi grăi cu amărăciune .

— De curînd, comandantul şef al trupelor, Excelenţa Sa generalul Yang, a fost învinuit de cenzorii împărăţiei, iar împăratul a emis ordin de arest. Pînă la anchetă, a fost pus sub pază în Temniţa de miazăzi. în acelaşi timp, subordonaţii lui direcţi şi rudele au fost puşi în lanţuri, şi

duşi sub arme. Prefectul Yang a pus oameni să-l înştiinţeze pe tata ; aceştia au călătorit zi şi noapte şi ieri au ajuns la noi. Tata s-a alarmat şi ne-a trimis cu aceste cîteva lucruri din casă să ne ascund<em o vreme aici. El a luat-o spre Dongjing, să afle de la mătuşa şi alte ştiri. După ce au să treacă toate, avem să vă răsplătim pentru bunătate şi n-o să vă uităm niciodată.

— Ţi-a dat vreun înscris pentru mine ?

— Iată-1, răspunse Chen. Scoase din mîneca hainei q scrisoare şi i-o întinse.

Ximen Qing o desfăcu şi citi :

„Chen Hong, umilul, se înclină cu mare cinstire şi încredinţează acest răvaş neamului său, prea-bunul Ximen. Chestiunea

nu suferă amînare. Nu de mult, grănicerii au raportat că duşmanii au cotropit oraşul Xiongzhou. Wang, ministrul de război, n-a trimis întăririle necesare şi ai noştri au suferit mari pierderi. în această stare de lucruri, cenzorii l-au învinuit grav şi pe Excelența Sa, generalul Yang, aflat în slujba împărăției. Mîniat, împăratul a poruncit să fie închis în Temnița de miazăzi. Va fi judecat de Cele Trei Tribunale. S-a dat ordin ca subordonații şi rudele directe să fie exilați la frontieră şi acolo să lupte. La primirea acestei ştiri, întreaga familie am căzut la neagră disperare, gîndiind că nu ne vom putea face scăpați de pedeapsă. Mai întîi l-am îndemnat pe cel mic să fugă cu ce am crezut mai de preț, să stea acolo un timp. Eu plec în capitală, la sora mea, doamna Zhang Shilian, să aflu noi veşti. Cînd lucrurile se vor potoli, ne vom întoarce. Vă vom răsplăti pentru bunătate şi nu vă vom trece în uitare niciodată ! Dacă teroarea ne va urmări pînă în județul vostru, i-am dat celui mic cinci sute de *liang,* pe care aveți mînă liberă să-i folosiți cum credeți de cuviință. Vă sînt al vostru pentru totdeauna îndatorat şi îmi voi aminti de dumneavoastră şi după ce îmi va cădea şi ultimul dinte din gură. Scris în grabă, la lumina lămpii. Miezul verii, pe 24. Al vostru, Hong.“

încheind lectura, Ximen Qing simți cum îi tremură mîinile şi picioarele. O rugă pe Doamna Luna să poruncească o masă pentru fiică şi ginere. Puse slugile să pregătească trei camere în aripa răsăriteană a casei, unde să locuiască oaspeții. Bagajele mari şi lucrurile de preț fură dosite în camerele Doamnei Luna. Cheng Jingji scoase banii şi îi întinse socrului. Acesta luă cinci *liang* din ei şi îi dădu intendentului Wu să meargă la *Yamen* şi să ceară să i se copieze înştiințarea primită din Dongjing. Iată ce scria în ea :

„Departamentul armatei raportează : Cu deosebit respect implorăm să întronați înaltul vostru spirit de dreptate, pedepsin- du-i pe sus-puşii trădători de țară, pentru a restabili ordinea în armată şi a elimina pericolul de la frontieră. Amintim că dezastre la frontieră s-au întîmplat din cele mai vechi timpuri : în dinastia Zhou la Taiyuan, in Han la Yinshan, în Tang la Hedong, iar în vremea celor Cinci Regate au avut loc atacuri neîncetate. De la întemierea Dinastiei imperiale Song, au avut loc încălcări ale frontierelor din toate punctele cardinale. Se ştie că putreziciunea din afară este urmarea lucrării viermilor care au ros pe dinlăuntru. Există şi un proverb, după care dacă bate clopotul, cade bruma, iar dacă se umezeşte temelia casei, înseamnă că afară e potop. Norocul şi nenorocirea îşi au pricinile lor, bine stabilite. Să luăm un bolnav : dacă stomacul şi inima îi sînt suferinde de timp îndelungat, suflul lui vital intern scade. Vîntul şi ploaia sînt exterioare, dar îmbolnăvesc cele patru membre şi o sută de oase ale corpului. în acest caz, nici vracii Lu şi Pian nu-1 mai pot salva şi el nu va mai rezista mult. Situația imperiului este astăzi asemenea unui bolnav extrem de grav. înălțimea Voastră, împăratul, sînteți capul, mărițiii sfetnici sînt stomacul şi inima, iar sutele de mandarini cele patru membre. Maiestatea Voastră tronați în sfere siderale, deasupra cerului al

nouălea * şi dacă mandarinii care guvernează țara sînt loiali şi drepți, suflul vital al imperiului este viguros, armata vă apără de atacuri din afară, iar catastrofa din partea barbarilor nu are loc. în momentul de față, cîțiva sînt răspunzători de dezastrul armatei voastre: Unul este Cai Jing, mai marele peste Palatul Adorației şi Corectitudinii, un ticălos aventurier, ale cărui acțiuni au fost periculoase şi nedrepte. Priceput numai la flatariseli, este incapabil să ajute pe Majestatea Voastră să impuneți o conduită morală şi de altfel nici n-ar şti cum să îndulcească viața poporului. Se ține numai prin speculă şi corupție, îngrijindu-se doar să-şi aperepropria-i poziție. S-a înhăitat cu o mînă d.e bandiți care îi întrețin poftele, aducînd prejudicii oamenilor de treabă şi cinstiți. Neamurile sale se poartă îmbrăcate în mătase roşie, iar cei din subordine în purpură. în vremea cea rea a puhoaielor, a sugerat să atacăm în răsărit şi am pierdut trei districte. Rebeliunea lui Guo Yaoshi a făcut ca Regatul Jin să rupă alianța cu noi şi am pierdut o prietenie favorabilă nouă. Aqestea sînt relele sale, pornite toate din lipsă de loialitate. Wang Fu este lacom şi corupt, dar el l-a recomandat în funcție. La puțin timp după aceea, a dus armata aproape la pieire şi, ca să-şi scape pielea, a încheiat pacea fără să ia în calcul consecințele pentru împărăție. De la înfrîngerea lui Zhang Da la Taiyuan, Wang Fu e speriat, soldații au intrat în panică şi acum inamicii s-au infiltrat în interior, el abia reuşind să fugă, în sud, cu soția şi copiii. Pentru vina lui de a fi adus daune grave țării, pedeapsa cu moartea este mult prea uşoară. Yang Jian este un tînăr bogat şi ignorant, care a profitat de reputația străbunilor săi şi de grația superiorilor. A fost numit comandant şef, deşi nu l-au preocupat vreodată îndatoririle sale la graniță. Are un caracter drăcesc şi este renumit pentru nehotărîrea care îi stăpîneşte firea Toți aceşti trei comandanți au fost intim legați între ei şi sînt vinovați de conduită falsă. Boala lor a afectat stomacul şi inima imperiului Majestății Voastre. Au adus ani de zile nereguli imperiului, cauzind dezastre care sapă vigoarea naturală a poporului. Mărind birurile, au făcut poporul să migreze. Hoții şi bandiții s-au înmulțit, întinzînd labele lor urîte chiar împotriva Majestâții Voastre. Vis- teria este goală, iar legile n-au nici o putere. Crimele de care se fac vinovați nu se pot număra nici pe firele de păr din cap. Ne luăm răspunderea asupra celor de mai sus, pentru că ne revine nouă sarcina să denunțăm trădătorii, altfel am fi noi înşine neloiaU Majestâții Voastre. Vă implorăm ca Dreptatea Supremă să îi aducă pe aceştia în fața justiției. Propunerile de pedepse pe care le înaintăm sînt : sancțiunea extremă, lanțurile, exilul. Fie ca dezastrul să înceteze odată pentru totdeauna şi voia Cerului să fie restaurată, spre satisfacerea năzuințelor şi dorințelor poporului ! Dacă legile sînt întărite, neorînduielile se sfîrşesc de la sine, în folosul imperiului, al mandarinilor şi al poporului.

Sentințele înțelepciunii Imperiale : Cai Jing să rămînă în post, dar Wang Fu şi Yang Jian să fie aduşi în fața judecății Celor Trei

* *Jiuchong,* înălțimea supremă, cerul.

Tribunale. Să fie interogați pînă la limpezirea situației !

Cele Trei Tribunale i-au interogat pe trădătorii înrăiți, constatînd că Wang Fu şi Yang Jian sînt vinovați de neglijență în exercitarea îndatoririlor lor de comandanți militari. Ei au permis, prin atitudinea lor, invazii în imperiu, ceea ce a dus la numeroase sacrificii de vieți omeneşti. Armata imperială a fost învinsă, au pierit mulți ofițeri şi am pierdut teritorii. Sînt condamnați la pedeapsa capitală. Cei din subordinea lor şi rubedeniile : Dong Sheng, Lu Tigrul, Yang Sheng, Pang Xuan, Han Zongren, Chen Hong, Huang Yu, Liu Sheng şi Zhao Hongbao au fost cercetați şi au fost găsiți vinovați. Ei vor fi puşi în lanțuri şi vor purta timp de o lună de zile cîte un drug de fier pe grumaz, apoi vor fi escortați la frontieră ca simpli soldați !“

Ximen Qing nu vedea miile de fapte nelegiuite ce se desprindeau din citirea documentelor, ci se vedea pe sine însuşi şi mai auzea un glas apropiat care îi urla în urechi. îşi pierduse stăpînirea de sine, siguranța ! începu să împacheteze aur, argint şi obiecte de preț, îi luă pe Lai Bao şi Lai Wang într-o cameră din spate şi le spuse şoptit ce au de făcut. Trebuiau sa pornească numaidecît la drum şi să călătorească zi şi noapte pînă în Dongjing, să afle ce s-a mai întâmplat. Le spuse să se ferească de a trece pe la familia Chen, iar dacă veştile vor fi rele, să dea darurile şi să se întoarcă în cea mai mare grabă. Le oferi douăzeci de *liang* de argint să aibă de cheltuială şi în zori, la al cincilea *geng,* după ce tocmiră hamali, purceseră la drum. în noaptea aceea, Ximen Qing nu putu deloc închide ochii. A doua zi, le ceru lui Lai Zhao şi Ben să oprească lucrul la casă şi să pună pe liber toți meşterii. Ținea cu strictețe zăvorite porțile şi nimeni nu avea voie să plece de acasă, dacă nu era chemat de treburi însemnate. El se perpelea înfierbîntat în camera sa, ca un vierme orb în pămînt, întorcînd lucrurile pe toate părțile şi în- chipuindu-şi tot felul de necazuri. Gîndul căsătoriei cu Li Vaza îl azvîrli dincolo de nori. Doamna Luna, văzîndu-1 tot încruntat, încercă sâ-1 însenineze.

— Nu te lăsa doborît de gînduri rele pentru cuscrul Chen, ii spuse, zîmbindu-i plină de blîndețe. Fiecare răspunde pentru sine, iar pedepsele ii țintesc pe cei în cauză.

— Ce ştii tu, femeie ? Sîntem rude apropiate, fiul său stă aici la noi, iar vecinii nu ne prea au la inimă. E o vorbă : „războiul de țesut e el domol, dar suveica e iute“, după cum şi „bate oile şi măgarul din frunte va pricepe“. Dacă se găseşte vreun slujbaş mai devotat care ştie că de vrei să retezi un copac trebuie sâ-i cauți rădăcinile, nu scăpăm nici eu, nici tu ! Poți ține şi uşile ferecate, că năpasta cade din cer !

Nu vom stărui asupra frămîntărilor sale.

Li Vaza a aşteptat o zi, încă una, neînțelegînd tăcerea care se lăsase. O minase de vreo două ori pe Mama Feng, însă porțile erau încuiate şi femeia ciocăni zadarnic în ele, fiindcă nu-i răspunse nimeni. Pe douăzeci şi patru o mai trimise o dată, cu vorba sâ-1 roage pe Ximen să treacă pe la ea. După ce bătu îndelung în poartă, neluată de nimeni în seamă, bătrîna se aciuă sub streaşina casei de peste drum şi se puse la pîndă. Peste un timp, Dai An ieşi să adape caii şi o văzu.

— Ce şezi acolo, Mamă Feng ? o întrebă.

— Mi-a zis stăpîna să vin cu nişte podoabe pentru cap, dar la voi totul e mort. îl cheamă pe stăpîn-tu, că are o vorbă cu el.

— Stăpînul e ocupat cu nişte treburi ce nu suferă amînare. întoarce-te acasă şi, după ce adăp caii, o să-i dau de ştire.

— Ba aştept acilea, flăcăule. Ia podoabele astea şi du-i-le. Zi-i că stăpîna e făcută foc.

Dai An priponi caii la poartă şi intră în casă. Reveni destul de tîrziu.

— I-am spus stăpînului. A primit podoabele şi te roagă s-o sfătuieştâ pe doamna să-l mai îngăduie cîteva zile. O s-o caute stăpînul cînd o să poată ieşi.

Mama Feng se grăbi s-o înştiinţeze pe femeie. Aceasta aşteptă şi aşteptă, văzînd cum se scurg zilele. Venise luna a şasea. Tînjea zi şi noapte după o vorbă de la el, sta cu sufletul la gură să îl vadă sosind, dar în zadar. Visele i se năruiseră, zilele frumoase luaseră sfîrşit pentru ea. Citiţi şi veţi pricepe :

Leneş i se înalţă sprinceana minunată,
Faţa ei este mult iscusit cu fard pictată ;
Sufletu-i însă plin de bucurie şi venin,
    Spiritul ei de jad pălind puţin cîte puţin.

Lipsa bărbatului iubit o făcu pe Li Vaza să-şi piardă pofta de mîncare. Cu nervii slăbiţi, veghea nopţile, zbuciumîndu-se în pat. O dată, după ce se culcase, auzi bătăi în poartă. Se scula şi fugi în prag, bucuroasă. îl luă de mînă şi îl băgă în casă, îl întrebă de ce amînâ căsătoria. îşi vorbiră deschis, de la inimă la inimă şi cînd se crăpă de ziuă, iar cocoşii trîmbiţară venirea zorilor, el plecă. Femeia se trezi palidă, ţipă sfîşietor şi îşi pierdu simţirile. Mama Feng se repezi la ea în cameră.

— Ximen Qing abia a ieşit. Ai închis bine poarta după el ?

— A luat-o inima razna, doamnă, vorbi doica. N-a fost nici umbra lui pe aici !

De la acest dintîi vis, femeia avu coşmaruri neîntrerupte. Se făcea că vulpi iau chip de om şi că i se înfăţişează, sorbin- du-i vlaga din trup. Slăbise şi se gălbejise. Respingea mîncarea şi nu mai punea piciorul jos din pat.

Mama Feng o rugă să-l aducă pe doctorul Jiang Zhushan, din colţul străzii. Acesta era un bărbat tînăr, sub treizeci de ani, de statură mijlocie, însă plăcut şi vesel din fire. El intră în dormitor şi o găsi pe Li Vaza zăcînd în aşternuturi, acoperită pînă la bărbie şi cu părul vîlvoi. Observă pe loc că femeia *e* distrusă de mîhnire. După ce îl servi cu un ceai, o slujnică îl pofti să se aşeze pe un scaun lîngă pat şi doctorul luă pulsul bolnavei. Atunci remarcă frumuseţea acesteia.

— învăţăcelul dumneavoastră crede că a descoperit pricina suferinţei voastre, spuse el. Uite, simt aici în palmă pulsul care vă porneşte năvalnic de la ficat, însă abia de ajunge la încheietura mîinii că e şi sorbit în adînc. în dumneavoastră se dă o luptă între principiile *yin* şi *yang,* între pasiune şi raţiune. Ar părea că aveţi febră, dar nu

aceasta vă doboară. De aceea, treceți cînd prin stări de fierbințeală, cînd de răceală. Vă chinuiți și vă răsuciți în pat în toiul zilei, obosită, deprimată, cu nervii slăbiți. Nopțile vă închipuiți că spiritul vă lasă și visele vă copleșesc, pline cu stafii. Dacă nu vă îngrijiți acum, o să fie prea tîrziu și vă puteți sfîrși. Boala e gravă ! Păcat!

— Mă îndatorez, doctore, rugîndu-vă să-mi dați ce aveți mai bun. Cînd am să fiu vindecată, vă voi răsplăti.

— Voi pune tot sufletul, doamnă. După ce veți urma tratamentul ce vi-1 prescriu, aveți să vă însănătoșiți.

Doctorul se ridică. Mama Feng luă cinci *xing* de aur și merse cu el să-i dea doctoriile. Seara, femeia bău leacurile prescrise și noaptea dormi bine. Frica o lăsă încetul cu încetul și începu să-i crească pofta de mîncare. Reuși să se dea jos din pat, să se îmbrace și să se pieptene, iar după un număr de zile se restabili complet. într-o zi, o trimise pe Mama Feng să-l cheme pe doctor la masă.

Din clipa cînd o văzuse, doctorului îi rămăsese inima la frumoasa femeie și se gîndea mereu la ea. Auzind de invitație, puse pe el haine elegante și o porni spre casa Vazei. îmbrăcată în veșminte somptuoase, femeia îl aștepta în încăperea centrală. Cînd el intră, ea se plecă ceremonios înaintea lui. Sorbiră un ceai, apoi oaspetele fu poftit în camera interioară, unde fusese întinsă masa și unde parfumul orhideelor îmbăta aeruL Broderia Primăverii scoase la iveală, pe o tavă de aur, trei *liang* de aur alb. Femeia ridică sus cupa și se înclină.

— M-am simțit rău o vreme, i se împărtăși ea, iar acum sînt fericită că pot să vă exprim mulțumirile mele pentru doctoriile miraculoase pe care mi le-ați prescris. După cum se vede, m-ați înzdrăvenit. Astăzi, am pregătit o masă sărăcăcioasă și v-am poftit, în semn de recunoștință.

— învățăcelul din fața dumneavoastră și-a făcut) meseria, doamnă, răspunse Jiang Zhushan. Era de datoria mea să vin să vă văd și să vă însănătoșesc Arătînd spre aurul alb, urmă : Darul acesta nu îl pot accepta sub nici o formă !

— Acesta este abia o neînsemnată parte din gratitudinea mea și nici nu poate fi numit dar. Sper, domnule, să-l primiți.

După mai multe târguieli, doctorul îl luă. Se așezară și băură primele trei păhărele. Doctorul trăgea cu coada ochiului la gazda frumoasă ca o figurină de jad, numai farmec și nuri.

— îndrăznesc să vă întreb cîte primăveri a împlinit doamna ?

— Sclava dumneavoastră a trăit în van douăzeci și patru de ani.

— Oh, ce vîrstă minunată, se entuziasma el, și trăiți atît de retrasă ! Uneia ca dumneavoastră totul ar trebui să-i meargă din plin. Cum s-a întâmplat că ați ajuns la depresiunea de mai înainte ?

Femeia rîse.

— N-am să vă ascund, domnule, că de la moartea soțului meu am trăit foarte izolată. Sînt singura și chinuită de griji. Cum să nu mă îmbolnăvesc ?

— De cît timp v-ați pierdut soțul ?

— Anul trecut în luna a unsprezecea, s-a stins de febră. Sînt deja opt luni.

— Cine l-a tratat ?

— Doctorul Hu din strada mare.

— Hu Gură Spurcată, cel care stă în casele eunucului Liu, pe strada Răsăritului ? exclamă doctorul. El nu e membru al Academiei de ştiinţe medicale şi nu ştie nimic despre puls. Cum de l-aţi chemat tocmai pe el ?

— Vecinii mi l-au recomandat. Insă eu nu cred. că el este vinovat de moartea soţului meu.

— Aveţi copii, doamnă ?

— Nu.

— Păcat că aţi rămas atît de părăsită în fragedă tinereţe şi că nu aveţi pe nimeni pe lîngă dumneavoastră. De ce nu vă gîn- diţi să alegeţi un alt drum decît acesta, de a trăi aici mocnit, făcîndu-vă rău sănătăţii ?

— Sclava dumneavoastră a fixat de curînd o căsătorie şi mai devreme sau mai tîrziu o să trec pragul acestei case.

— V-aş întrebai, doamnă, cine e fericita persoană ?

— Marele Mandarin Ximen, care are o prăvălie cu ierburi de leac în faţa magistraturii.

— Vai de mine ! Cum să vă duceţi după el! îl cunosc prea bine, fiindcă sînt chemat destul de des la el în casă. Omul acesta se amestecă în treburile dregătoreşti, dă bani cu camătă, face tranzacţii pe seama unor biete femei. Are cinci sau şase neveste, fără a socoti slujnicele ! îşi bate soţiile cu ciomagul, iar dacă una din ele nu-i face pe voie, tocmeşte numaidecît o peţitoare şi o vinde fără pic de inimă. E primul printre bărbaţii care se poartă ca o fiară, cu nevestele şi e capul neguţătorilor de suflete nevinovate ! Bine că mi-aţi spus, altfel aţi fi încăput pe mîinile lui, atrasă ca o musculiţă de lumină şi ar fi fost mult prea tîrziu să mai puteţi regreta ! Acum stă ascuns în casă, a oprit lucrul la o nouă clădire pe care o ridica alături, din pricină că unul dintre neamurile lui a dat de necaz. A venit poruncă din capitală să fie arestat, iar averea să-i fie confiscată ! Ce sens are să vă duceţi după el ?

Lămuririle amănunţite ale doctorului îi luară femeii graiul. Şi ea, care avea atîtea bunuri depozitate la el ! Căzu pe gînduri, bătu nervoasă din picioare, căinîndu-se : „Acum înţeleg de ce n-a mai venit pe la mine, cu toate că l-am chemat de atîtea ori !“ Apoi, ascultînd peroraţia doctorului, găsi că este un bărbat plăcut şi îşi zise : „Aş putea lua un bărbat ca el. Oare o fi însurat ?“

— Mulţumesc pentru sfat, vorbi ea, vă sînt recunoscătoare ! Dacă ştiţi pe cineva mai potrivit şi mi l-aţi putea recomanda, am să vă dau ascultare.

Jiang Zhushan nu pierdu ocazia.

— Ce pretenţii aveţi dumneavoastră ? Spuneţi-mi ce fel de bărbat v-ar fi pe plac şi dacă aflu ceva, vă înştiinţez.

— Nu mă interesează să fie de neam, declară femeia. Mi-ar plăcea cineva aşa ca dumneavoastră.

Doctorului nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se bucură peste măsură şi se repezi în genunchi, la picioarele ei, extaziat.

— Vă mulţumesc sincer, doamnă, că sînt de multă vreme singur şi n-am urmaşi. Dacă vă faceţi milă şi vă uniţi destinul cu al meu, voi fi foarte fericit. Doresc din tot sufletul să fiu sluga dumneavoastră.

Femeia rîse şi îi întinse mîna.

— Ridicaţi-vă, spuse. De cîţi ani sînteţi singur ? Ce vîrstă are distinsa voastră persoană ? Dacă doriţi să ne căsătorim, va trebui să trimiteţi o mijlocitoare, aşa cum se obişnuieşte.

Jiang Zhushan îngenunche din nou :

— Am douăzeci şi nouă de ani şi sînt născut pe douăzeci şi şapte ale lunii întîi. Din nefericire, nevasta mi-a murit anul trecut. Sînt sărac, casa îmi este goală, însă de vreme ce dumneavoastră v-aţi dat cuvîntul, ca aurul de pur pe care mi l-aţi dăruit, de ce ar mai fi nevoie să folosim un intermediar ?

— Dacă nu aveţi bani să plătiţi peţitoarea, rîse femeia, uite, o am eu pe doica mea pe lîngă mine, pe Mama Feng, şi vă puteţi folosi prea bine de ea. Nu e cazul să-mi faceţi vreun dar de nuntă. Voi alege eu o zi norocoasă, atunci vă mutaţi la mine şi astfel vom deveni soţ şi soţie.

Doctorul se plecă pînă la pămînt.

— Doamnă, sînteţi ca o mamă şi un tată pentru acest umil învăţăcel, trezindu-i din nou pofta de viaţă. Căsătoria noastră trebuie să fi fost hotărîtă de generaţii întregi şi eu sînt fericit cît n-am fost şi nu voi fi trei vieţi la rînd !

Băură unul în sănătatea celuilalt şi astfel căsătoria lor fu pecetluită.

Jiang Zhushan rămase pînă la căderea serii, apoi se întoarse la el. Li Vaza se sfătui cu Mama Feng :

— De vreme ce Ximen Qing are necazuri, n-avem cum să ştim dacă se întoarce în rău sau în bine toată situaţia. N-am pe nimeni pe lume şi ştii bine cît de bolnavă am fost. In momentul de faţă, sînt încredinţată câ lucrul cel mai nimerit pentru mine e să mă mărit cu acest doctor. Ce m-ar opri ?

A doua zi o trimise pe Mama Feng cu o scrisoare la doctor, dîndu-i ştire că ziua de optsprezece a lunii a şasea se anunţă a fi favorabilă şi că îl pofteşte să se mute la ea şi să-i devină soţ. Peste trei zile, îi dărui trei sute de liang de argint să-şi deschidă un cabinet în două camere spaţioase, decorate ca noi. înainte vreme, doctorul mergea pe jos să-şi consulte bolnavii ; acum îşi cumpărase un măgar, pe care călărea, în treburile sale, încolo şi încoace.

Capitolul XVIII

In drum spre Dongjing, Lai Bao şi Lai Wang au călătorit fără oprire, mergînd din zori, de cînd soarele le împurpura potecile, pînă cînd praful se înroşea iar în razele amurgului. Au intrat în capitală prin Poarta Vieţii Veşnice şi au tras la un han să-şi odihnească oasele. A doua zi, au ieşit să culeagă noutăţi. Au aflat astfel că Wang, ministrul de război, fusese interogat cu o zi înainte şi împăratul ordonase executarea lui în toamnă. Despre comandantul şef Yang se zvonea că nu s-ar fi hotărit nimic, iar oamenii din subordine şi rubedeniile încă nu fuseseră cu toţii arestaţi. Cei doi luară cu ei bogăţiile pe care le aduseseră şi se grăbiră spre palatul Marelui Tutor Cai. Mai fuseseră acolo de două ori şi cunoşteau drumul, dar în apropierea portalului Virtutea Dragonului statură să adulmece care era situaţia. îndată, zăriră un om în haine închise, oficiale, ieşind din clădire şi alergînd înspre răsărit. Lai Bao îl recunoscu : era unul dintre locotenenţii din garda generalului. Ar fi vrut să-i taie calea şi să-l întrebe ce se mai întimplase, însă stăpînul îl sfătuise să nu arate cine e, astfel că îl lăsă pe om să treacă mai departe. In cele din urmă, se duseră la portar, îl salutară cu politeţe, interesîndu-se :

— înălţimea Sa este acasă ?

— E reţinut cu treburi la Palat, spuse omul. De ce vreţi să ştiţi?
tivțQ .lojjobtaeoB

— Rugaţi-1 pe Excelenţa Sa, superintendentul Zhai, să vină puţin, avem o chestiune cu dînsul.

— Nici unchiul Zhai nu-i acasă, răspunse sec slujbaşul,

Simţind că omul le ascundea adevărul, Lai Bao bănui că se aştepta la ceva. Se scotoci în buzunar, scoase un *liang* şi i-1 întinse.

— Pe cine anume căutaţi ? zise binevoitor. Pe înălţimea Sa sau pe Excelenţa Sa, Cancelarul ? Zhai Jian este superintendentul şi se ocupă de problemele înălţimii Sale, Marele Tutor Cai Jing. Gao An este numai intendent şi omul Excelenţei Sale, Cancelarul Cai Yu. Fiecare are răspunderile sale. In clipa de faţă, înălţimea Sa este reţinut la Palat şi numai Excelenţa Sa Cancelarul este acasă. Ce treburi aveţi ? Gao An vă poate servi la fel de bine ca oricare altul.

— Sîntem oamenii generalului Yang, se prefăcu Lai Bao că se destăinuie, şi oricare dintre cei doi e bun pentru noi.

Atunci portarul nu mai lungi vorba. Ii lăsă acolo şi intră în palat, întorcîndu-se numaidecît împreună cu Gao An. Lai Bao se înclină şi îi întinse zece *liang* de argint, spunînd :

— Nenorocitul de mine sînt rudă cu generalul Yang şi am venit să aflu veşti noi de la Marele Tutor. Am pierdut însă timp cu masa, am întîrziat şi nu l-am mai prins pe locotenentul din suita acestuia.

— Locotenentul generalului Yang abia a plecat, într-ade- văr, recunoscu el, acceptînd darul. înălţimea Sa nu s-a întors de la Palat, dar dacă aştepţi un moment, te voi conduce la Excelenţa Sa

Vicecancelarul.

Intendentul Gao An îl luă pe Lai Bao cu el şi trecură prin- tr-o uşă laterală într-o altă clădire, dinspre miazănoapte, a cărei intrare dădea spre miazăzi. Pătrunseră într-o sală de recepţii mare cît trei încăperi, marcate doar de pilonii lor. în mijloc trona un ecran lăcuit în verde, cu un tablou caligrafiat agăţat în mijloc. Acesta din urmă avea marginile roşu-închis şi conţinea patru ideograme, trasate cu aur de însuşi Fiul Cerului : „Salonul Muzical al Cancelarului".

Cai Yu, fiul Marelui Tutor Cai Jing, se bucura şi el de favorurile împăratului. Era Cancelar la Palatul Bunului Augur şi la cel al Ministerului Riturilor şi fusese promovat emisar la Palatul Unităţii Primordiale. Lai Bao rămase afară pînă cînd Gao An îl anunţă. Atunci, după ce trecu pragul încăperii, se aruncă în genunchi. Cai Yu, îmbrăcat în haine obişnuite şi cu o bonetă simplă pe cap, stătea la biroul de lucru.

• - Cine eşti ? întrebă.

— Umila persoană din faţa Excelenţei Voastre îl slujeşte pe măritul Chen Hong, neamul generalului Yang. Am întîrziat şi n-am mai prins pe locotenentul din suita generalului, pentru a cunoaşte ce se mai întîmplă.

Vorbind, scoase din mîneca hainei o carte de vizită şi i-o întinse. Pe ea scria : „Cinci sute de măsuri de orez alb“. Cai Yu îi ceru să se apropie.

— înălţimea Sa, spuse el, s-a trezit amestecat în această afacere, prin simpla menţionare a sa în raportul cenzorilor. De cazul acesta se ocupă însă înălţimea Sa Li, ministrul de dreapta, care în cursul zilei de ieri a fost informat de către dregătorii de la Cele Trei Tribunale. Cît despre generalul Yang, se pare că împăratul îl priveşte cu bunăvoinţă, însă oamenii din subordi- nea lui vor fi, fără doar şi poate, trataţi cu severitate. Ar fi bine să te duci la ministrul Li.

— Nevrednicul de mine nu cunoaşte palatul acestuia, îndrăzni Lai Bao, ploconindu-se pînă la pămînt. In numele generalului, vă rog, Excelenţă, înduraţi-vă de mine !

- *i* Mergi drept pînă la Podul Rîului Ceresc şi spre nord vei da de nişte porţi înalte. Acolo întrebi de înălţimea Sa Li Bang- yan, ministrul de dreapta, Mare Cancelar al Palatului Politicii Bunurilor şi ministru al riturilor. Oricine te poate îndruma. Dar te va conduce cineva, încheie.

^Solicită o hîrtie oficială, aplică sigiliul personal şi i-o întinse intendentului Gao An, să-l introducă la ministru. Acesta îl. conduse pe Lai Bao. La ieşire, li se alătură şi Lai Wang, care rămăsese la poartă, cu o parte din daruri, şi o porniră toţi trei. Ministrul Li Bangyan abia se întorsese acasă şi avea încă pe el roba oficială de culoare roşu închis şi centura sa lată de jad, cu care era încins. După ce îşi luă rămas bun de la urt dregător înalt, însoţindu-1 pe acela pînă afară, Ia lectică, ministrul reveni în palat. Portarul îl informă că era aşteptat de intendentul Cancelarului Cai Yu. Gao An intră la ministru şi îi arătă în scurt despre ce era vorba, apoi Lai Bao şi Lai Wang fură chemaţi înăuntru. Aceştia îngenuncheară, bătînd mătănii. Gao An în- mînă ministrului hîrtia cu sigiliul Cancelarului şi o carte de vizită cu

explicitarea darului adus de cei doi slujitori.

— Aveți recomandarea Cancelarului Cai Yu şi sînteți din neamul generalului Yang. Cum aş îndrăzni să primesc daruri ? Ieri, împăratul s-a arătat cu totul binevoitor față de Yang şi el

a fost scos din cauză. Insă cei din subordinea lui vor fi pedepsiți, aşa cum au reclamat cenzorii.

Ceru lista numelor rostite cu numai o zi înainte de cenzori în fața Celor Trei Tribunale şi-şi aruncă ochii peste ea. Citi : „Din subordinea lui Wang Fu : Dong Sheng, arhivist, Wang Lian, valet şi Huang Yu, căpitan ; din subordinea generalului Yang Jian : Lu Hu, arhivist, Yang Sheng, locotenent, Han Zongren şi Zhao Hongdao, intendenți, Liu Cheng, căpitan, şi, dintre neamuri, Chen Hong, Ximen Qing şi Hu Al Patrulea. Toți aceştia sînt ucenicii şacalilor, înzestrați cu puterea tigrului şi viclenia vulpii. Pretindem ca în privința lor să se acționeze cu nepărtinitoare dreptate. Pentru a se curma fărădelegile lor şi pentru a se instaura ordinea, unii vor fi deportați la frontieră, iar altora li se va aplica pedeapsa capitală'[1].

Auzind conținutul documentului, Lai Bao se azvîrli la pămînt, implorînd :

— Netrebnicul de mine aparține familiei Ximen, Excelența Voastră ! se plînse el, ploconindu-se. Fiți mărinimos, vă implor, şi lăsați viața stăpînului meu !

Gao An îngenunche lîngă Lai Bao şi se alătură rugăminților acestuia. Fiind vorba de un singur nume în schimbul a cinci sute de arginți, ministrul nu mai ezită. Ceru să se desfacă ustensilele pentru scris, puse mîna pe o pensulă şi schimbă numele lui Ximen Qing în Jia Lian. Acceptă darul şi se retrase, transmițînd cartea sa de vizită Cancelarului Cai Yu şi oferin- du-le celor trei cîte cinci *liang* de argint. In stradă, Lai Bao şi Lai Wang se despărțiră de intendentul Gao, se întoarseră la han, împachetară, plătiră pentru găzduire şi o luară înapoi spre Qinghe, cu toate că se lăsase înserarea. Ajunşi acasă, îi înfățişară stăpînului cum decursese drumul lor în capitală. Ximen Qing prinse să tremure, de parcă ar fi fost cufundat într-un bazin cu apă rece ca gheața.

— Dacă n-aş fi trimis slugile la timp, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat ! i se destăinui el Doamnei Luna.

Intr-adevăr, călătoria la Dongjing a celor doi oameni ai lui îi redase viața. Ca mai jos :

Amurg. Dincolo de Poarta Apusului se întunecă.
Un strigăt de pe insula Fusang * prin mine lunecă.

Astfel, o piatră grea i se luă de pe inimă. Peste puțin, Ximen Qing puse să se desferece poarta şi să se continue lucrările de construcție, iar el încetul cu încetul îşi reluă peregrinările pe străzi. Intr-o bună zi, trecînd pe strada Leului, Dai An băgă de seamă că în fața casei lui Li Vaza se ridicase o frumoasă farmacie, cu pilonii bine lăcuiți şi taraba vopsită în roşu-pu- tred. După mulțimea de oameni

* Insulă mitică, unii apreciază a fi Japonia de astăzi.

aflată acolo, părea că afacerea e prosperă. El îi împărtăşi stăpînului ce văzuse, fără să ştie însă nimic de căsătoria Vazei cu Jiang Zhushan. Lui Ximen Qing nu-i venea să creadă că Li Vaza angajase un om şi deschisese o prăvălie de medicamente. Pe la mijlocul lunii a şaptea, vîntul toamnei prinsese să bată uşor, împrăştiind praful, iar bruma de jad se aşternea rece peste pămînt. Ximen Qing plecase de acasă călare. In drum, se întîlni cu Ying Bojue şi Xie Xida. Descălecară şi făcură schimb de saluturi.

— Ce s-a întîmplat de n-ai mai ieşit în lume, frate ? întrebă Ying. Am vrut să te vizităm, dar am găsit poarta ferecată şi n-am cutezat să strigăm. Nu ştiam cum e mai bine să facem. Cum ţi-ai trecut vremea în spatele uşilor închise ? Ţi-ai adus acasă noua nevastă ? Pe noi nu ne-ai invitat, aşa cum fusese vorba !

— E greu să vă dau lămuriri, însă, între altele, cuscrul meu a avut necazuri şi m-am zbătut pentru el. Din această pricină mi-am amînat şi căsătoria.

— Noi n-am auzit nimic din ce zici. Dar fiindcă tot ne-am încrucişat paşii, hai cu noi la locuinţa lui Argint să te ajutăm să-ţi treacă năduful.

Nu e nevoie să stăruim, pentru a înţelege că l-au luat destul de uşor cu ei.

Casa-naltă-i deschisă pentru cupă şi cînt, de prostituată, Vorbe
mari amăgesc promiţînd simţămintelor, cu înfiorări. Cum
împrăştie bambusul frunze, cupa mîinii-i e nesecată.
Suflă sheng-ul* prin perdeaua ca ploaia de toamnă-nflorite
cîntări.

Au băut împreună şi prietenii i-au îngăduit să-i părăsească abia seara tîrziu, cînd se ameţise bine. In colţul străzii Răsăritului, o întîlni pe Mama Feng, alergînd speriată din calea lui.

— Unde fugi ? o întrebă.

— M-a mînat doamna la templu să ard nişte hîrtie pentru răposatul ei soţ.

— E acasă, aşadar. O să trec pe la ea, că am să-i spun ceva.

— Ce vorbă-i asta, Mărite Mandarin ! Orezul s-a fiert de mult şi ai lăsat pe altul să se înfrupte din el.

— N-o să-mi zici că s-a măritat cu altul ! îşi ieşi el din sărite.

— Doamna m-a mînat cu podoabele pentru păr, ştiţi bine, şi apoi de cîte ori n-am mai venit, dar poarta era tot zăvorită. Atunci s-a căsătorit cu altul. Ce socotiţi rău în asta ?

— Cu cine ?

* Instrument de suflat din treisprezece tuburi de bambus, lungi ţi scurte.

Atunci doica povesti de boala femeii şi de vizita doctorului, totul pînă la capăt.

— Grozăvie ! Ce grozăvie ! strigă Ximen, săltindu-se în şa, furios. Dacă ar fi altul, n-aş zice nimic, dar tocmai pe broscoiul ăsta l-a găsit ? Ce crede ea ?

Dădu pinteni calului şi o porni spre casă, în galop. Lăsă calul în faţa porţilor mari şi intră pe poarta cea mică. în mijlocul curţii, Doamna Luna, Pavilion de Jad, Lotus de Aur şi fiica lui săreau coarda. Cînd îl văzură mînios, doamnele se răspîndiră care încotro, numai Lotus rămase, încheindu-se la încălţări, sprijinită de stîlpul casei.

— Ce-i cu tine aici, putoareo ? N-ai altceva mai bun de făcut decît să ţopăi peste coardă ? O împinse şi o pocni de cîteva ori cu picioarele, apoi nu se duse, ca de obicei, să se schimbe în clădirea principală, la Doamna Luna, ci se încuie în biblioteca situată în aripa apuseană a casei, ceru să i se pregătească patul acolo şi-şi petrecu noaptea singur. O lovi pe slujnică, bătu un slujitor, supărat la culme.

Nevestele se strînseră la un loc, îngrozite, nebănuind ce se întîmplase. Doamna Luna îi găsi vină lui Lotus.

— N-ai văzut că s-a întors beat ? o certă ea. Dacă îi dispăreai din cale ne distram puţin şi gata ! Aşa, legîndu-ţi şireturile în faţa lui, ne-a luat drept nişte viermi sau trîntori şi a prins să ne suduie.

— Să ne ocărască pe noi, mai treacă-meargă, zise Pavilion de Jad. Dar a făcut-o tîrfă şi pe sora cea mare ! Stirpe rea !

— Ba dintre toate, pe mine m-a înjosit, atingîndu-mă. De ce oare ? se mira Lotus.

— Vroiai cumva să mă atingă şi pe mine ? sări Doamna Luna. Te-a tratat după cum meriţi. Poate nu-ţi cunoşti locul ?

Pricepind că nevasta principală s-a supărat, Lotus de Aur schimbă tonul.

— N-am zis una ca asta, soră mai mare. Dar i-a căşunat pe mine. pe nepusă masă.

— De ce i-ai stat în cale ? I-ai dat un motiv să-şi verse necazul pe tine.

— Soră dragă, mai bine întreabă sluga unde a fost astăzi, sugeră Pavilion de Jad. De acasă a plecat bine, ce l-a putut răscoli într-atît ?

Doamna Luna porunci sa i se înfăţişeze numaidecât Dai An.

— Dacă nu-mi răspunzi drept, sămînţă de ticălos, am să pun să te bată. Veţi primi, şi tu şi Ping An, cîte zece lovituri.

— Să nu faceţi asta, stăpînă, se văicări Dai An. Vă voi spune

tot ce doriți. Stăpînul s-a întîlnit pe stradă cu unchiul Ying şi au mers împreună la casa lui Argint. Acolo âu băut Şi, la întoarcere, a dat peste Mama Feng care i-a zis că doamna Hua nu l-a mai aşteptat şi s-a măritat cu doctorul Jiang. Din clipa aia, stăpînul e foc şi pară.

— Deci din pricina unei tîrfe neruşinate, care s-a dus cu altul, suferim noi, constată nevasta principală.

— Nu s-a dus cu el, stăpînă ! L-a adus pe doctor la ea şi i-a ridicat o prăvălie de doctorii chiar în fața casei! Eu i-am vorbit o dată stăpînului, dar nu mi-a dat crezare !

— Vedeți ? Abia i-a murit bărbatul, nici n-a sfîrşit-o bine cu doliul şi s-a zorit cu măritişul ! zise Pavilion de Jad.

— In zilele noastre se mai gîndeşte cineva dacă un lucru se cade au ba ? grăi Doamna Luna. N-ar fi prima care se mărită în plin doliu ! Tîrfe ca asta se culcă, neruşinatele, cu orice bărbat le iese înainte ! Ce să le ceri unora ca ele ?

Vorbele acestea ale Doamnei Luna le loviră puternic pe Pavilion de Jad şi pe Lotus de Aur, care se măritaseră înainte de a li se sfîrşi doliul. Supărate în sinea lor, ele Se retraseră în camerele lor fără un cuvînt.

Ca să te afli-n treabă spui ce-ți ninge şi îți plouă,
De nu poți vorba să ți-o-nghiți, gura ți-o faci în nouă !

A doua zi, Ximen îl trimise pe ginerele său să controleze, laolaltă cu Ben, lucrul meşterilor, pe Lai Zhao mutîndu-1 la poartă. De atunci, Chen Jingji îşi petrecea ziua întreagă printre lucrători şi nechemat nu îndrăznea să vină în casă. Mîn- carea i-o ducea o slugă acolo. Rămasă singură peste zi, Orhideea lua masa cu Doamna Luna şi numai seara mergea la ea să se culce. O dată, pe cînd Ximen Qing lipsea, fiind plecat cu treburi la căpitanul He, Doamna Luna, ştiindu-şi ginerele la lucru, nu l-a mai luat în calcul la aranjarea prînzului.

— Iar o să-mi spună că mă amestec în treburi care nu mă privesc, le împărtăşi ea Delicatei şi lui Pavilion de Jad. Dar nu pot să nu mă gîndesc la el. E de al nostru, e încă fraged şi se scoală de cu zori şi se culcă noaptea tîrziu. Trebuie să fie frînt de oboseală ! Şi nimeni nu-i adresează un cuvînt de mîngîiere, deşi trudeşte pentru noi.

— Cine alta să se amestece, soră mai mare ? o întărită Pavilion de Jad.

Atunci Doamna Luna porunci să se mai aşeze o măsuță şi Chen Jingji să fie chemat să mănince cu ele. Acesta îl lăsă pe Ben să se ocupe de toate şi veni şi se ploconi înaintea nevestei principale. Jad

Mic îi aduse ceai, apoi îi puse în faţă bucate şi băutură.

— M-am gîndit că trebuie să fii obosit, spuse Doamna Luna şi te-am rugat să vii să-ţi mai tragi puţin sufletul. Azi socrul tău nu e acasă, aşa că poţi să te bucuri de un păhărel, ca o răsplată a muncii tale.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă. N-am făcut nimic să merit un asemenea tratament !

Doamna Luna bău cu el un pahar, apoi o trimise pe Jad Mic să o poftească pe Orhideea.

— Se spală pe mîini şi soseşte îndată, anunţă sluga.

Peste puţin, din camera vecină se auzi sunetele pieselor de la jocul de mahjong.

— Cine joacă acolo ? se interesează ginerele.

— Nevasta ta cu slujnica Fluier de Jad.

— Ce urît din partea ei, comentă el. Dumneavoastră o aşteptaţi şi ea continuă să joace.

Imediat, Orhideea intră, luînd loc lîngă el. Băură.

— Soţul tău ştie să joace ? o întrebă Doamna Luna pe Orhideea.

— Ştie să facă şi deosebirea dintre parfum şi sudoare.

Femeia socoti că ginerele său era un tînăr perfect. Ea nu avusese de unde cunoaşte că Jingji se pricepea să compună versuri, să cînte, să joace şah şi alte multe jocuri. întocmai cum se spune despre acela :

De copil, isteţ şi ca argintul-viu,
Mare,-i mînă spartă şi romantic,
Straie-i plac şi banii-i zvîrle în pustiu Şi-i la şah
şi jocuri păguboase harnic :
Priceput la *pipa, zheng* şi fluier,
Bate mingea, face călărie şi iubeşte.
Dară lucrul de-a se asculta nu-1 nimereşte,
Prea îl duce frumuseţea vieţii ce-o-ntîlneşte.

— Dacă ştie să joace de ce nu ni s-ar alătura, să încingem o partidă ? propuse Doamna Luna.

— Mergeţi dumneavoastră, se scuză el. Eu nu se cade să vin.

— Eşti rudă apropiată, nu te teme !

în cameră, Pavilion de Jad întinsese pe pat un brocart roşu şi era tocmai prinsă într-un joc, dar văzîndu-i intrînd, se ridică să plece.

— Doar nu-i străin, o opri nevasta principală. Făceţi-vă temenele şi gata ! E doamna a treia, o recomandă ea.

Chen Jingji se grăbi să se încline pînă la pămînt. Pavilion de Jad îi întoarse plecăciunile. Femeile se aşezară şi începură să joace, iar el rămase de o parte, privind. Cînd Orhideea se retrase , el îi luă locul. Jucară îndelung pînă începură să se potrivească culorile.

Atunci intră Pan Lotus de Aur, cu părul strîns într-o plasă din argint şi cu o floare prinsă după ureche.

— Ha-ha-ha ! rîse ea puternic, am să vă zic eu cine e domnul ! Este Chen, soţul domnişoarei Ximen !

Chen Jingji se sperie şi întoarse capul, dar pe dată îşi simţi inima clocotind şi sufletul părăsindu-1.

Se revăd după cinci secole de despărţire Şi
iubirea de treizeci de ani e-n năruire.

— Dînsa este doamna a cincea.

Ginerele se repezi să se ploconească şi mai adînc, iar Lotus îi răspunse printr-o reverenţă, după care se apropie să urmărească jocul. Sprijinită cu o mînă de pat, cu cealaltă făcîndu-şi vînt cu evantaiul, îi dădea sfaturi nevestei principale cum să joace mai bine. în toiul petrecerii, Dai An intră, anunţînd venirea stăpînului. Doamna Luna o trimise pe Jad Mic să-l scoată pe ginere pe o uşă dosnică.

Descălecînd, Ximen Qing se duse mai întîi să vadă cum merge lucrul, apoi intră la Lotus de Aur. Aceasta îi alergă în întîmpinare şi îl ajută să se dezbrace.

— Cum se face că ai picat atît de repede ?

— Căpitanul a fost promovat şeful unei garnizoane şi mai toţi dregătorii din judeţ s-au grăbit să-l conducă. Am fost şi eu cu ei şi iată-mă !

— Vrei să bei ceva ? îi spun slujnicii să aducă de băut.

Peste puţin, masa fu întinsă şi se aşezară. Discutară că într-o zi-două lucrul va fi încheiat, că au să primească vizitele prietenilor şi că ar fi bine să dea ştire la bucătărie să se prepare mai multe soiuri de bucate. Peste încă puţin căzu noaptea şi Prunişor stinse lampa şi plecă la ea.

Era pe douăzeci ale lunii a şaptea şi noaptea se resimţea ceva zăpuşeală. Neputînd adormi dintr-o dată, Lotus de Aur îl întrebă :

— Ce-ai avut acum cîteva zile ? Eram trei femei care săream coarda în curte, ai venit cu băutura în nas şi te-ai năpustit la mine, batjocorindu-mă şi punîndu-mă rău cu celelalte neveste.

— Cu cine te-ai certat ?

— Cînd te-ai închis în bibliotecă, cea din camerele din faţă mi-a făcut scandal, zicînd că ridic vocea la ea, că nu-mi cunosc locul în casa asta !

— Atunci m-am întîlnit cu fratele Ying, am fost la casa lui

Argint şi, la întoarcere, Mama Feng mi-a povestit ce s-a întîm- plat între timp cu Li Vaza. Asta m-a scos din minți. Să fi luat pe oricine, dar nu pe broasca aia ! Hua cel mare de ce nu îi bagă puțin în sperieți ? Ce-i cu ea ? L-a adus la ea în casă, i-a dat capital şi l-a pus să deschidă prăvălie sub ochii mei. Se pare că au făcut-o dinadins împotriva mea.

— Mai şi vorbeşti ? i-o reteză ea. Ți-am zis că cine pune primul orezul la foc, acela îl mănîncă. Nu m-ai ascultat pe mine şi te-ai luat după soția principală. Ei, uite că dumneaei te-a învățat în aşa fel, ca să pierzi partida ! Ai apucat-o pe un drum greşit şi acum ți-ai înghițit limba ?

Cuvintele femeii îl aprinseră ca un vulcan. Se înroşi şi strigă :

— Las' că o aranjez eu. putoarea ! De mîine, nici că îmi mai pasă de ea.

Aşa este, iubiți cititori : din vremuri străvechi, cleveteala n-a putut fi ocolită în relațiile dintre împărat şi dregători, tată şi fiu, soț şi soție, sau dintre copii. Doamna Luna şi-a văzut de ale sale, dar Ximen Qing a plecat urechea la trăncănelile favoritei şi vina s-a întors împotriva armoniei dintre el şi nevasta principală. De atunci, n-au mai avut de-a face unul cu altul, iar de se întîlneau, nici nu-şi ziceau un cuvînt. Doamna Luna nu îi arăta atenție, nu îl întreba unde se duce sau de unde vine, iar cînd lui îi trebuia ceva, o punea pe slugă să-l servească. Inimile lor se răciseră una față de cealaltă.

Prima caretă are mii de roți,
A doua însă nu are nici una ;
E limpede că drum să faci nu poți,
Cum vorba nu-i cinstită prin minciună.

De cînd Ximen Qing se îndepărtase de nevasta principală, Lotus de Aur înțelese că bărbatul îi dădea numai ei ascultare

şi devenise neînchipuit de arogantă. Cu fiecare zi ce trecea se împăuna prin casă şi se aranja cu grijă, pentru a nu-1 scăpa din mînă pe bărbat. Atunci cînd îl văzuse pentru prima oară pe Chen Jingji, fusese atrasă de inteligența şi felul lunecos de a se purta al acestuia şi ar fi încercat a-i suci capul însă îi era teamă de Ximen. Totuşi, de cîte ori acesta din urmă pleca de acasă, trimitea slujnica să îl cheme pe la ea. îi punea să bea ceai şi jucau şah. în ziua încheierii lucrărilor de construcție, rudele şi prietenii s-au grăbit să-i prezinte Marelui Mandarin omagiile lor, aducîndu-i, totodată, daruri şi caligrafii roşii cu mesaje de felicitare. Ximen Qing a oferit lucrătorilor mîncare şi bani şi i-a primit pe toți vizitatorii în încăperea centrală a casei, iar sărbătorirea a ținut pînă după-amiază. Cum fusese în picioare destul de devreme, Ximen s-a retras în camera din spate şi s-a culcat.

Chen Jingji i-a făcut o vizită lui Lotus de Aur, cerîndu-i un ceai. Femeia şedea în pat, cîntînd la *pipa.*

— în față a fost serbare mare, zise femeia, s-a băut şi s-a mincat pe săturate. Cum se face că tu eşti însetat şi ai venit la mine pentru un ceai ?

— Fiul tău n-o să te mintă. M-am sculat cu noaptea în cap, au tras toți de mine pînă mai adineauri şi n-am avut vreme de mine.

— Unde-ți e socrul ?

— Tata s-a dus în camerele din spate şi s-a culcat.

— Dacă ai stomacul gol, o să-ți aducă Prunişor nişte plăcinte.

El se aşeză. Slujnica sosi cu patru farfurioare cu gustări şi el se apucă să mănînce.

— Ce melodie cîntați, doamnă a cincea ? De ce nu cîntați şi pentru mine ?

Femeia rîse.

— Preabunule ginere Chen, sclava asta nu e umbra ta, cum ar putea să-ți cînte ? Aştept să pice socrul tău, să-l întreb şi pe el. ce părere are.

Zimbitor, Chen se lăsă în genunchi.

— Fie-vă milă de acest biet fiu, doamnă ! imploră el. N-am să mai îndr ăznesc !

De atunci, ginerele şi nevasta a cincea s-au întîlnit în doi din ce în ce mai des.

Capitolul XIX

O jumătate de an durase construcția casei, a grădinii şi a pavilionului de vară. Totul era lăcuit proaspăt şi arăta intr-adevăr sclipitor de nou. Festivitățile inaugurării au ținut zile în şir. La începutul lunii a opta, Ximen Qing a fost invitat la ziua de naştere a procurorului Xia şi a plecat de acasă în cursul dimineții. Doamna Luna puse la cale o masă pentru doamnele casei şi merseră cu toatele

în grădină să se plimbe. Găsiră acolo flori şi copaci şi pavilioane, ce încîntau privirea cu felurite şi fără de număr privelişti. Era ceva nemaipomenit ! Fiindcă iată :

înalt de cinci picioare un portic Din
douăzeci de scînduri rotunjit ;
Deasupra porţii catul cel gătit Spre zări din patru
părţi descoperit, în mijloc, munte prefăcut şi
lacul,
Bambuşi de jad şi pini înneguraţi ;
Clădiri de vară, mari, s-aţîţe placul Ca şi căsuţe
cu pereţi curaţi.
Delicii şi-ncîntări prin anotimpuri Cu
patru peisaje pentru schimburi, în
primăveri,
Palatul de Sosire-al Rîndunicii,
Se bat, în flori, piersici şi pruni, voinicii ; în veri,
Palatul cu Pîraie Curgătoare Şi
lotuşii culorilor în floare ; în
toamne,
Palatul Gingaşilor Colibri în Verde,
Galbenu-n sălcii, aur de ierburi ce te pierde ; în
toamne,
Palatul de-Ascunziş al Primăverii Şi petalaţi în
jadul alb mici merii.
Cărări înguste-n ploaia de petale,
Crengi de parfum în pragul uşii tale ;
Sprincene - ram de sălcii saltă-n vînt,
Begonii plîng cu faţa la pămînt.
Lîngă Palatul Primei Rîndunici A lampioane se-
aprind flori mici,
Palatul Locuit de Primăvară
In spate-i cu migdale să plesnească.
Spre munte e filimica-n flori iară,
La balustradă bambuşi stau s-o crească,
Sub streşini zboară rîndunici de purpur,
In umbre ca de jad se-ngînă grauri,
Ferestre sînt tăiate parcă de plinul lunii,
Pavilioane şi cascade sînt din raiuri, în preajma-
arbuştilor de ceai, umbrare,
Al nemuririi piersic înfloreşte în faţa sălciei ce
are doar trei ani.
Fac pinii zid, bambuşii pun cărare, întortocheate
ape, fix ochiul unui lac,
La trepte-s palmierii glorioşi.
Cu capu-ntors de soare, floarea ce n-are leac,
Foiesc prin stufăriş peştii lucioşi,
Dansează printre flori fluturi pufoşi.

Şi iată,
Bujorul alb iveşte imaculatul chip ce-1 are Buddha In
crengi de Lizhi ţepoase capete de rege peste Iad
asudă.

Doamna Luna le-a condus pe femei în grădină. înaintau pe aleile înmiresmate ţinîndu-se de mînă sau se aşezau în cerc pe iarba moale. Unele se rezemau de cîte un copac şi admirau peisajul, apoi azvîrleau boabe roşii peştilor aurii ; altele, stînd lîngă balustradă, sorbeau florile din ochi, ori, în mîini cu plasele de prins fluturi, se repezeau rîzînd, speriind bietele insecte multicolore. Doamna Luna se retrăsese în pavilionul cel mai înalt, numit Pavilionul Norilor Adormiţi şi juca şah cu Delicata. Celelalte femei se strînseseră în Pavilionul Florilor, mi- nunîndu-se de cîte vedeau în jur, desfătîndu-se cu frumuseţea bujorilor, begoniilor şi a multor altor flori. în faţă era Umbrarul din lemn parfumat, dincolo de el bambuşii rezistenţi la frig asemenea omului şi pinii ţepeni, mîndri, nepăsători la frumuseţea zăpezii. Grădina era astfel concepută, încît florile nu se sfîrşeau în nici un sezon şi la toate cele opt sărbători ale anului, ea oferea priveliştea plină de prospeţime a primăverii. O simplă ochire aruncată în treacăt era neîndestulătoare, împrejurimile pretinzînd o cuprindere îndelungată şi treptată. Intr-un timp, slujnicele aduseră de băut. Doamna Luna luă locul de onoare, cu Delicata în faţă, celelalte rînduindu-se după cuviinţă, Orhideea fiind ultima.

— Am uitat să-l poftesc şi pe ginerele nostru, spuse la un moment dat Doamna Luna, trimiţînd-o pe Jad Mic să-l cheme.

Acesta nu se lăsă aşteptat şi apăru, cu o bonetă ca azurul cerului, cu o robă lungă de culoarea purpurei şi încălţări negre cu talpa albă. Se înclină şi se aşeză lîngă soţia sa. După ce sorbiră primul pahar, nevasta principală se prinse într-o partidă de şah cu Delicata şi Orhideea. Lebăda şi Pavilion de Jad urcară la catul de sus, să aibă o panoramă cît mai bogată a grădinii, iar Lotus de Aur se tot rotea, alergînd după fluturi în spaţiul dintre munte şi lac. Chen Jingji se furişă spre ea.

— Nu ştiţi să prindeţi fluturi, doamnă a cincea. Daţi-mi voie să vă prind eu unul, vorbi el deodată, înaintînd spre ea, numai zîmbet.

Femeia îl împinse la o parte. De departe, se auzi glasul lui Pavilion de Jad.

— Vino aici, surioară a cincea, vreau să-ţi zic ceva !

Lotus de Aur îl lăsă pe bărbat şi fugi. Rămînînd singur, tînărul Chen se întoarse tăcut şi fără chef în cameră şi compuse o poezie, punînd în ea melancolia stîrnită de scena de mai înainte.

întors de la procurorul Xia, Ximen dădu prin cartierul curtezanelor. Pe două dintre fetele care îmbiau trecătorii le cunoştea şi nu o dată le dăruise bani : Lu Hua, numită şi Şarpele din Iarbă şi Zhang Sheng sau Şobolanul care Trece Strada. Ximen opri calul şi le strigă. Ele se apropiară şi îi făcură plecăciuni.

— De unde veniți, Mărite Mandarin ?

— De la un banchet. Dar aş avea o mică treabă pentru voi, vreți să mă ajutați ?

— îndatorate cum vă sîntem, nici nu mai e nevoie să ne întrebați. La nevoie sărim şi în foc pentru dumneavoastră !

— Foarte bine. Vă aştept mîine la mine, să discutăm.

— Ce rost are să aşteptăm pînă mîine ? Vorbiți deschis, Mărite Mandarin !

Bărbatul se plecă spre ele şi le şopti despre căsătoria doctorului Jiang Zhushan cu Li Vaza.

— Vreau să mă răzbunați, încheie el, şi băgînd mîna în buzunar, le întinse vreo patru-cinci *liang*. Aceştia sînt pentru a bea un păhărel. După ce treaba e făcută, voi şti să vă răsplătesc.

— Cum să primim bani, nefericitule, cînd dumneavoastră ne-ați ajutat de atîtea ori ? Credeam că ne trimiteți în Oceanul Răsăritean să smulgem barba Dragonului Verde, ori pe Munții
Hua, din apus, să vă aducem dinții Tigrului Fioros. Pentru o asemenea treabă de nimic nu putem lua bani !

— Dacă nu-i acceptați, nu mai am nevoie de serviciile voastre şi caut pe altcineva. întinse banii lui Dai An, gata de plecare.

— Nu ştii că e iute din fire, Lu Hua dragă ? zise Zhang, oprind calul. Puse mîna pe bani, se aruncă la pămînt şi mulțumi. Stați liniştit acasă, Mărite Mandarin, şi vă făgăduim că în cîteva zile zîmbetul o să vă înflorească obrajii ! însă nu uitați, rogu-vă, vorbiți-i procurorului Xia despre noi !

— Nimic mai simplu ! promise Ximen.

Cînd ajunse acasă, soarele scăpătase şi intră în grădină. Lotus era acolo.

— Ce faci aici, singură, în vreme ce eu sînt plecat ?

— Azi am fost toate aici, cu sora cea mare. N-am ştiut că te înapoiezi atît de iute ! răspunse ea, rîzînd.

— Xia a angajat patru cîntărețe, deşi n-a avut decît cinci invitați. Am plecat însă devreme. Stă prea departe.

Lotus i se agăță de braț.

— Dacă vrei să bei ceva, mă îngrijesc eu ! şi îi ceru lui Prunişor de Primăvară să strîngă, împreună cu celelalte, bucatele de pe masă şi să lase doar din ultimul fel, fructe şi băutură. Bărbatul se aşeză pe un scaun, privindu-şi favorita şi inima îi fu brusc năpădită de un val de bucurie. Femeia era îmbrăcată într-o bluză din mătase de culoarea santalului, terminată cu franjuri bogați, multicolori. în jos avea o fustă brodată în culori deschise şi de sub ea se iveau pantofii roşii cu călcîiele înălțate. Capul îi era împodobit cu o plasă fină de mătase argintie, cu un piepten tăiat în jad, avînd un mîner de aur, şi cu flori care îți luau ochii. Buzele îi erau roşii, proaspete şi parfumate, iar chipul mai alb şi mai plăcut decît niciodată. Prunişor aduse băutura caldă, iar femeia apucă în degetele sale fragile o sămînță de lotus şi i-o vîrî în gură.

— Ce faci ? E prea amară ! protestă el.

— Greşeşti, fiul meu, dacă nu vrei să primeşti ce îți ofer cu mîna mea, şi îi băgă în gură un sîmbure de nucă.

Folosindu-se de acest moment de desfătare, Ximen Qing i se adresă :

— în curînd o să-ți ofer un prilej de a petrece de minune. E vorba de vraciul ăla, Jiang, care a deschis prăvălia de leacuri. Ei, în curînd, cineva o să-i caşte sub ochi o prăvălie de zarzavat !

Lotus dori lămuriri şi el îi povesti ce pusese la cale cu cele două curtezane.

— îți dai seama ce ai făcut, om fără inimă ce eşti ! Ăsta nu e doctorul care vede şi de unii ca noi ? Eu îl ştiu cinstit şi la locul lui. întotdeauna ținea privirile în pămînt şi tu îți bați joc de el !

— Eh, abil, ce să zic ! Se uita în jos, la picioarele voastre !

— Oh, gură spurcată ! El e om cu carte şi nu cred în ruptul capului că îi era gîndul la picioarele nevestelor altora !

S-au ciondănit o vreme, apoi au mers să se culce.

Trecuseră două luni de cînd Li Vaza se măritase cu doctorul Jiang Zhushan, luîndu-1 în casa ei. La început, se înțele- seseră bine, apoi liniştea lor se dusese de rîpă. Nemulțumită, Li Vaza îl izgonea de lîngă ea în miez de noapte şi el pleca şi dormea în prăvălie. Adesea, cînd femeia nu îl primea, el se întorcea îndîrjit la negustoria sa şi făcea calcule după calcule, ca să se încredinţeze că treburile îi merg bine. într-o zi, pe cînd stătea, nervos, în spatele tejghelei, şi-au făcut apariția doi bărbați. Aceştia s-au aşezat pe cîte un taburel şi l-au întrebat, pri- vindu-1 chiorîş :

— Galben de cîine ai ?

— Vă arde de glume, domnilor, răspunse el. Am galben de bou. nu de cîine !

— Atunci poate ai praf de gheață, am mare nevoie !

— Eu vînd doctorii şi nu am decît bucăți de gheață. Le-am primit tocmai din Persia, pe mare. Praf de gheață nu există !

— Iartă-1, interveni celălalt. Abia şi-a deschis prăvălia şi n-are leacuri de soi ! Eu am însă ceva mai serios de discutat cu el. Uite ce e, frate Jiang ! De la o vreme o duci ca în cerul al nouălea, iar pe noi ne-ai uitat ! Acum trei ani, cînd ți-a murit nevasta, i-ai cerut cu împrumut prietenului Lu treizeci de *liang* de argint. Dobînda trebuie să se fi ridicat şi ea la o sumă bunicică ! Ei, bine, am venit după bani. Noi nu ne-am grăbit. Te-am lăsat să te însori, să-ți deschizi prăvălie şi să intri în rîndul oamenilor, dar tu nici măcar nu ți-ai amintit de datorie. Trag nădejde ca măcar acum să recunoşti. Dacă nu, o să-i înapoiezi cu vîrf şi îndesat !

Doctorul se holbă la el, fără să priceapă nimic.

— N-am împrumutat în viața mea bani de la el !

— Dacă n-ai fi împrumutat, am fi aici ? Ştii doar vorba că muştele nu se lasă decît pe ouăle sparte ! încetează, odată !

— Nici nu vă cunosc. Cum să mă fi împrumutat la voi ?

— De-ăştia-mi eşti, frate Jiang ! Să-ți mai amintesc o zicală : nu s-a văzut vreodată mandarin sărac, dar nici vreun rău platnic

bogat ! Adu-ţi aminte cum umblai pe străzi, sunînd din clopot, şi vînzînd leacuri. Pe urmă l-ai întîlnit pe fratele Lu, care s-a milostivit de tine şi astăzi iată-te ajuns !

— Pe mine mă cheamă Lu Hua, spuse celălalt. în anul acela mi-ai cerut treizeci de *liang* cu împrumut, să-ţi îngropi nevasta. Cu dobîndă cu tot s-au ridicat la patruzeci şi opt şi nu mai pot să ţi-i las.

— Nicidecum ! Dacă ar fi adevărat, ai avea un act de garanţie.

— Eu, Zhang Sheng, îi sînt garant ! vorbi iarăşi primul bărbat, scoţînd din buzunar o hîrtie şi arătîndu-i-o !

Doctorul se îngălbeni la faţă şi izbucni :

— Pungaşilor, cîini afurisiţi ! Căraţi-vă de aici !

Lu Hua îşi ieşi din sărite, se repezi la el şi dintr-un pumn îl izbi de uşă, zdrobindu-i nasul. Apoi se apucă să azvîrle cu doctoriile din raft.

— Lăsaţi-mi marfa, hoţi de drumul mare ! urlă Jiang Zhushan, strigîndu-1 pe vînzător să-i sară în ajutor.

Dar Lu Hua îl lovi pe acela cu piciorul, astfel că omul nu mai cuteză să facă nici o mişcare.

Zhang Sheng îl răsturnă pe doctor peste tejghea şi îl opri pe prietenul său :

— Lasă-1, frate Lu. Ne ţine de atîta timp cu datoria, dar tot noi sîntem galanţi şi îi mai dăm două zile ! Ce părere ai, frate Jiang ? întrebă, întorcîndu-se spre doctor.

— Cînd am luat eu bani de la el ? Şi chiar dacă aş fi făcut-o, de ce nu-mi vorbeşte frumos şi se repede ca o fiară ?

— Frate Jiang, zise atunci Zhang Sheng, vorbeşti de parcă ai fi mîncat praf şi îi mai simţi încă gustul în gură ! Dacă te-ai fi purtat onorabil, l-aş fi convins pe prietenul meu să-ţi scadă ceva din dobîndă şi chiar să-ţi îngăduie să-i întorci banii în trei rate. Eu aşa ştiu, că vorba trebuie să fie vorbă ! Atunci de ce n-ai recunoscut datoria şi te-ai răţoit la noi, împroşcîn- du-ne cu ocări ?

— Eram supărat, dar las' că vom merge noi la judecată ! Eu nu am ce recunoaşte !

— Eu zic că ai băut pe burta goală !

Lu Hua îşi avîntă pumnul şi-l lăsă greu asupra doctorului pe care îl trînti astfel la pămînt, pe cînd părul i se desfăcu în neorînduială şi boneta căzută i se mînji de praf.

— Vai, mie ! ţipă doctorul. Vino-mi în ajutor, cerule albastru, soare curat !

Pe dată se ivi ca din pămînt şeful *bao* şi îi legă pe toţi trei.

Auzind aşa mare zgomot, Li Vaza coborî şi îşi băgă capul pe uşă în prăvălie. Chiar atunci, bărbatul ei era luat pe sus. Scoasă din minţi, ea o chemă pe Mama Feng şi-i ceru să dea jos firma. Multe doctorii, aruncate în stradă, fuseseră furate. Li Vaza încuie uşa, trase obloanele şi se închise în dormitor, în vremea aceasta, Ximen Qing primise deja înştiinţare de cele petrecute şi a doua zi el îi trimise procurorului Xia cartea sa de vizită, împreună cu vreo cîteva cuvinte

bine ticluite. Cînd omul legii se instală în sala de judecată, el citi plîngerea şi i se adresă doctorului.

— Jiang Zhushan, rosti el, de ce nu-i înapoieri banii numitului Lu Hua ? Mai mult decît atît, ai snopit şi omul în bătaie. Urît fel de a proceda.

— Umila voastră slugă nici nu-1 cunoaşte, Excelenţă, se dezvinovăţi doctorul. N-am împrumutat nici un ban de la el şi i-am explicat cu binele. însă el a sărit la bătaie şi mi-a devastat prăvălia.

— Ce ai de spus ? se-ntoarse procurorul spre Lu.

— Nemernicul de mine, i-am dat bani să-şi îngroape nevasta. Dar au trecut aproape trei ani şi nu am mai văzut nimic de la el. Am aici acte doveditoare, iar Zhang Shang poate să vă asigure. Vă implor să cercetaţi cu grijă, înălţimea Voastră !

Lu scoase documentul şi i-1 întinse dregătorului. Acesta citi : „Subsemnatul Jiang Zhushan, doctor în acest judeţ, fiind lipsit de bani la moartea soţiei sale, avîndu-1 ca garant pe Zhang Sheng, a primit cu împrumut argint curat de la Lu Hua, în total treizeci de *liang,* cu o dobîndă de trei *fen* pe lună. Luînd banii să-i folosească de cum va vrea, el cade la învoială să îi întoarcă anul următor, cu dobînda cuvenită şi fără daune. Această hîrtie stă mărturie a împrumutului".

— Iată actul şi iată martorul, strigă Xia, nervos. Pentru ce îţi baţi joc ? Omul acesta este un ticălos, de vreme ce refuză să plătească datoria !

Ordonă portăreilor să-l ciomăgească bine pe împricinat. Imediat, doi sau trei l-au trîntit pe Jiang la pămînt şi i-au aplicat treizeci de lovituri, pînă ce a plesnit pielea pe el şi sîngele s-a pornit a-i curge şiroaie. Apoi procurorul a împuternicit doi portărei să-l care acasă şi să-i smulgă treizeci de *liang* pe care să-i înmîneze lui Lu. Dacă se încăpăţîna a se împotrivi, urma să fie azvîrlit în temniţă. Doctorul s-a tîrît anevoie la locuinţa sa, plîngînd şi umilindu-se în faţa Vazei să-l ajute cu banii ce i se imputau.

— Bastard neruşinat ! l-a scuipat ea. Mi-ai pus tu în mină vreun ban de ai pretenţii la mine ? Acum m-am convins, fiu de căţea, că nu eşti în stare de nimic ! Oarbă am fost cînd m-am înhăitat cu tine !

Martori la ceartă, portăreii au intervenit.

— Jiang Zhushan, dacă n-ai bani, te luăm înapoi la *Yamen.* Noi n-avem timp de pierdut !

Insă doctorul îi rugă să mai aştepte, apelînd la generozitatea lor şi se aruncă din nou la picioarele nevestei, hohotind ca un apucat.

— Aibi milă de mine ! se jeli el. Fă pomană celor patru munţi şi cinci altare ale lui Buddha ! Dacă nu te milostiveşti, mă vor duce cu ei şi păcătosul acesta de trup n-are să mai poată îndura alte cazne. Am să mă prăpădesc în temniţă.

Femeia se îmbună şi îi dădu banii, portăreii îi trecură în mîinile lui Lu Hua şi rupseră actul, cazul fiind astfel încheiat.

Cei doi au mers cu banii direct la Ximen Qing. El îi primi sub un umbrar, în grădină, îi tratâ cum se cuvine şi ascultă de-a fir-a-păr întreaga poveste. Se declară mulțumit de isprava lor şi le oferi lor banii prin viclenie dobîndiți.

— M-ați răzbunat, îi lăudă el.

Dar Li Vaza nici nu mai vru să aibă de a face cu doctorul.

— Ți-am dat banii pentru că m-ai făcut bine odată ! îl luă ea în primire. Acum să-ți pierzi umbra de aici ! Eşti o adevărată pacoste şi casa întreagă nu mi-ar ajunge să-ți acopăr datoriile !

Ințelegînd că treaba este serioasă, Jiang Zhushan îşi căută, amărît, adăpost în altă parte. îi lăsă femeii tot ce achiziționase din banii ei şi îşi cără în noua locuință numai doctoriile şi vechile sale lăzi de lemn. La plecare, femeia îi porunci doicii să arunce un burduf cu apă după el, să curețe şi urma relelor.

— Sînt bucuroasă că nu mai am beleaua asta sub ochi ! zise ea.

De cum scăpă de doctor, gîndurile femeii se întoarseră la Ximen Qing, cu atît mai mult cu cît aflase că acesta trecuse cu bine de năpastă. îi părea rău de ce făcuse şi îi pierise cheful de orice. începuse iarăşi să nu se atingă de mîncare şi de ceai şi nu se mai îngrijea de ea, rămînînd ceasuri întregi în uşă, ui- tîndu-se pînă i se făcea alb înaintea ochilor, dar nici gînd să-l vadă pe cel dorit apărînd. Intr-o zi, avînd drum pe acolo, Dai An constată că prăvălia era cu uşile închise şi la Vaza peste tot domnea liniştea. El îşi înştiință stăpînul, care spuse :

— Cred că broscoiul ăla se simte atît de dărîmat, încît zace la pat şi o jumătate de lună n-o să fie în stare să iasă să-şi facă meseria.

Apoi uită cu totul această chestiune.

Pe cinsprezece ale lunii a opta, de ziua Doamnei Luna, casa era înțesată de musafiri, însă cum bărbatul nu vorbea cu sărbătorita, o porni spre Laur.

— Du calul şi să vii pe seară să mă iei, porunci Ximen şi trimise după Ying şi Xie, să facă împreună cîteva partide de joc cu mingea. Scorțişoara era în oraş şi Laur rămase pe lîngă musafiri, turnîndu-le de băut. Apoi ieşiră în curte şi încinseră jocul. Spre apus, cînd Dai An se înființă cu calul, Ximen se afla în spate, spălîndu-şi mîinile.

— E ceva pe acasă ? întrebă.

— Nu, răspunse sluga. Musafirii au plecat, iar doamna şi tînăra stăpînă, fiica dumneavoastră, s-au retras în grădină. Mai înainte, doamna Hua de pe strada Leului a mînat-o pe Mama Feng cu nişte cadouri: patru platouri cu fructe, două cu plăcinte de viață lungă ; o mătase şi o pereche de încălțări. Doamna i-a dăruit doicii un *liang* şi i-a zis că stăpînul nu e acasă, dar n-a poftit-o la dumneaei pe doamna Hua.

— Ție cine ți-a dat să bei ? se interesă Ximen, văzîndu-i obrajii roşii.

— Doica mi-a spus că mă cheamă doamna Hua să-mi vorbească. Mi-a pus să beau şi eu n-am vrut, dar ea m-a silit să dau pe gît două

cupe, de-aia m-am aprins la faţă. Pe doamna o doare tare de ce-a făcut. A vărsat lacrimi în faţa mea. Eu v-am zis, dar nu m-aţi crezut ! Chiar atunci, din ziua judecăţii, l-a alungat pe doctor. îi pare foarte rău şi vrea să o luaţi dumneavoastră. Să ştiţi că a slăbit grozav ! M-a rugat să vă transmit tot şi vă roagă să mergeţi pînă la dînsa sau măcar să-i duc eu vorbă de la dumneavoastră.

— Femeie ticăloasă, zurlie şi hoaţă ! îngînâ Ximen Qing. A luat pe altul şi acum, că e singură, trage din nou la mine ! Ei, dar să nu mai zic vorbe mari. Dacă-i aşa, spune-i să nu se mai ocupe de cadouri, să aleagă o zi favorabilă şi am să trimit după ea.

— Am înţeles, stăpîne. îi las pe Piang An şi pe Hua Dong cu dumneavoastră şi mă reped să-i fac această bucurie.

— Prea bine !

Dai An merse întins la Li Vaza. Auzind cum stau lucrurile, femeia se lumină la faţă.

— Vai, ce treabă ai făcut ! Află că n-o să te uit nicicînd, zise şi se duse chiar ea în bucătărie, pregătindu-i o masă îndestulată. In timp ce el mînca, îi spuse : Eu nu-1 am decît pe Tian Fu. Zilele astea mai treci pe-aici să-l ajuţi la mutatul lucrurilor.

A doua zi, tocmi cinci-şase hamali, care se spetiră cărînd o săptămînă întreagă. Fără să îşi anunţe soţia principală, Ximen Qing porunci ca lucrurile Vazei să fie rînduite în noua clădire. Pe douăzeci ale lunii, trimise o litieră dintre cele mari, cu un sul de mătase şi patru lampioane-dragon roşii *, Dai An, An Ping. Hua Tong şi Lai Xing alcătuiau escorta. Litiera se opri la uşa Vazei numaidecît după prînz. Femeia îi ceru Mamei î'eng să le conducă pe slujnicele ei în noua casă, iar cînd bătrîna reveni, urcă însăşi Li Vaza în litieră, lăsîndu-şi fosta locuinţă în paza doicii şi a slugii Tian Fu.

In ziua aceea, îmbrăcat în haine lejere de casă, Ximen Qing îşi aştepta mireasa între pereţii proaspăt lăcuiţi în culori vii ai apartamentului ce i-1 pregătise. Cînd litiera sosi la poarta dinspre stradă, nu se ivi nimeni să întîmpine proaspăta nevastă. Pavilion de Jad merse la Doamna Luna şi o povăţui.

— Soră mai mare, sînteţi stăpîna casei şi s-ar cuveni, după cum e obiceiul pămîntului, să-i ieşiţi înainte s-o binecuvîntaţi. Dacă nu o veţi face, stăpînul are să se mînie ! El se află acum în casa cea nouă şi litiera stă în poartă de nu mai ştiu cînd. Cum să intre mireasa, dacă nu o primeşte nimeni ?

Furioasă, nevasta principală se gîndi să se ducă, temîndu-se de mînia bărbatului. Mai stătu o vreme în cumpănă şi apoi o porni spre poartă cu paşi lenţi. Odată ce fu primită, noua nevastă, cu un vas de preţ în mînă, o apucă pe aleea ce ducea la casa cea nouă. Broderia

* Lectica datează de peste o mie de ani, distingindu-se tipurile *guanjiao,* pentru mandarini şi *minjiao,* pentru oamenii de rînd. Era purtată de două persoane. La ranguri Înalte, numărul purtătorilor creştea, iar lectica era decorată cu broderii pe mătase.

Primăverii şi Intîmpinarea Primăverii erau acolo. Pregătiseră camera nupţială, unde o însoţiră pe mireasă, aşa cum o cerea ceremonia. Apoi, îl aşteptară pe Ximen Qing împreună cu stăpîna lor, însă acesta, cu gîndul la cele petrecute mai înainte, nu îşi onoră mireasa. A doua zi, Vaza fu condusă în faţa nevestei principale, primind între soţii rangul al şaselea.

Ospăţul de nuntă ţinu trei zile încheiate. Ximen Qing îşi invită cu această ocazie rudele şi prietenii, chefuiră în încăperea principală, dar tot nu trecu pragul Vazei. Prima noapte şi-o petrecu la Lotus de Aur.

— E noua nevastă şi o laşi singură în noaptea nunţii ! îl dojeni Lotus.

— Nu ştii ce afurisenie zace în ea ! O las să se perpelească vreo cîteva zile şi abia pe urmă mă duc.

A treia zi, după ce toţi oaspeţii plecară, Ximen merse la Pavilion de Jad. Văzînd că nici în noaptea aceea nu-i apare mirele, femeia îşi ţinu lacrimile pînă ce slujnicele se culcară şi, în urmă, plînse amarnic, să-şi dea sufletul din ea, nu alta. Apoi se urcă în pat şi se spînzură de grindă cu bandajele de la picioare. Şi iată :

Neaflîndu-şi pe potrivă perechea
Cum raţele cele mandarinare
Sufletul vinovat se întoarce, vai,
Înfrîntul. la cele nouă izvoare.

Peste noapte, slugile se treziră şi văzînd că în camera stăpînei lumina lămpii scăzuse aproape să se stingă, intrară să o dea mai mare şi o găsiră pe Vaza spînzurată. Speriate, alergară alături, la Prunişor de Primăvară. Lotus de Aur se sculă şi fugi într-acolo. Noua nevastă atîrna deasupra patului, în rochia sa roşie de mireasă. Se repezi şi tăie legăturile, întin- zînd-o pe pat. într-un tîrziu, din gură i se prelinse salivă, semn că începea să-şi revină. Atunci Lotus o puse pe Prunişor să-l înştiinţeze pe stăpîn. Acesta bea cu Pavilion de Jad. încă nu se culcaseră. în seara aceea, de cum îl văzuse pe Ximen în pragul ei. Pavilion de Jad îl certase :

— Dacă ai adus-o în casa ta, de ce nu mergi la ea. aşa cum se cuvine ? Cine ştie ce o fi în inima ei ! Noi, femeile, sîntem foarte atente la astfel de lucruri ! Măcar du-te acum.

— Las să treacă trei zile şi pe urmă. Nu o cunoşti. E femeia care nu se mulţumeşte cu orezul din bolul ei, ci dă fuga şi la blid ! După ce i-a murit bărbatul, am stabilit s-o iau, însă ea, fără să-mi zică nimic, s-a luat cu doctorul Jiang. Eu cum m-am simţit atunci ? Apoi a trimis tot ea după mine.

— Nu te necăji, doar şi ea a fost amăgită.

Pe cînd vorbeau astfel, se auziră bătăi în uşă. Pavilion de Jad o întrebă pe Busuioc cine este. Aceasta răspunse că venise Prunişor să-l cheme pe stăpînul, fiindcă s-a spînzurat a şasea nevastă.

— Ţi-am cerut să mergi la ea, se apucă femeia să ţipe, şi nu m-ai ascultat ! Acum, vezi ?

Aprinseră lampioane şi alergară la casa cea nouă. Auzind

nenorocirea, Doamna Luna şi Delicata se grăbiră şi ele într-acolo. Lotus de Aur o sprijinea pe Li Vaza.

— I-ai făcut supă de ghimbir ? întrebară.

— I-am dat puţin de cum am scăpat-o.

Noua nevastă scoase un icnet din gît şi se porni pe plîns. Femeile răsuflară uşurate, de parcă li se luase o piatră de pe inimă. O aşezară uşor pe pat să doarmă şi plecară. A doua zi, pe la prînz, Li Vaza sorbi cîteva guri de supă.

— Nu-i mai căutaţi atît în coarne putorii, îi spuse Ximen Qing Delicatei. S-a prefăcut, ca să ne bage pe toţi în sperieţi. Diseară merg la ea, să văd dacă e în stare să se atîrne încă o dată de grindă. Dacă nu, am s-o bat cu biciuşca ! Drept cine mă ia, stricata asta ?

Auzindu-1 vorbind astfel, femeile se temură atît de tare pentru noua soţie, încît le trecură sudorile. Seara, bărbatul sosi la uşa Vazei, cu biciuşca în mînă. Intră în casă, poruncindu-i lui Prunişor să încuie şi să nu lase pe nimeni înăuntru. Pavilion de Jad şi Lotus de Aur aşteptau în colţul clădirii, trăgînd cu urechea.

Vaza zăcea pe pat şi, dînd cu ochii de el, se întoarse cu spatele, izbucnind în plîns. Priveliştea aceasta îl înduioşă puţin pe bărbat. Izgoni cele două slugi, trase un scaun lîngă pat şi se aşeză.

— Tîrfo ! începu el, întinzînd spre ea degetul mîinii, acuzator. Nu-i de ajuns că mi-ai făcut un necaz, acum mi-ai venit să te spînzuri şi în casa mea ? Trebuia să rămîi cu broscoiul ăla ! Cine te-a poftit ? Mie nu-mi pasă de una ca tine. Ţii să ne înspăimînţi cu înşelătoriile tale ? Uite, eu n-am văzut pe nimeni spînzurîndu-se şi vreau să te văd pe tine acum. Hai !

Scoase o frînghie şi o aruncă lîngă ea, cerîndu-i să se spîn- zure. Vaza îşi aminti dintr-o dată de vorbele doctorului, cum că Ximen Qing e cel mai mare bătăuş al femeilor şi capul neguţătorilor de suflete nevinovate ! Se gîndi ce păcat dintr-o altă viaţă a sa trebuia să plătească în clipa aceea. Făcu ochii mari, simţindu-şi corpul arzîndu-i ca pe jăratic şi se cutremură de hohote şi mai mari. Ezitarea femeii îl înfurie pe bărbat. îi porunci să se scoale, să se dezbrace şi să îngenuncheze. Ea nu îndrăzni şi el o trase jos, şfichiuind-o de cîteva ori. Atunci femeia smulse totul de pe ea şi se lăsă la pămînt, tremurînd.

Reluîndu-şi locul, Ximen Qing o învinovăţi, înfăţişîndu-i cum vedea el faptele :

— Nu ţi-am spus să aştepţi, că am ceva ce nu îngăduie amînare ? De ce nu m-ai ascultat şi te-ai măritat zor-nevoie mare cu doctorul ? Dacă îl luai pe altul, nici în cot nu mă durea, dar ţi-ai băgat broscoiul în casă, i-ai dat capital pentru dugheană, să-mi facă ăla pe marele negustor chiar sub ochii mei !

— Ce poate să mai zică sluga ta ? îmi pare rău din adîncul sufletului. Dar află că îndată după ce n-ai mai apărut, m-am gîndit cu dor mare zi şi noapte la tine. pînă mi-a luat-o mintea razna. De alături, din grădina prinţului Qiao, care e plină cu vulpi, veneau

strigoii noaptea peste mine, luînd chip de om şi sugîndu-mi toată vlaga, pînă în zori, cînd se topeau. Dacă nu mă crezi, ia-mi la întrebări doica sau slugile. Ajunsesem pe moarte, nemaiputînd să mă ridic din pat şi atunci Mama Feng l-a chemat pe doctorul Jiang. Şi el m-a înşelat, povestindu-mi că ai necazuri şi că ai plecat în capitală. Rămasă atît de singură, n-am avut încotro şi l-am luat de bărbat. O lepădătură ! împrumutase mai demult bani şi oamenii au venit peste el şi l-au tîrît la judecată. Atunci am plătit din nou, dar am şi gonit pramatia, pentru totdeauna.

— L-ai pus să facă plîngere că ţi-am luat lucrurile. Atunci ce mai cauţi la mine ?

— Nici vorbă de una ca asta, se mînie femeia. Poţi să mă rupi în bucăţi, aşa ceva n-am făptuit !

— Puteai s-o faci, nu-mi păsa ! Aveai bani şi puteai să-ţi iei alt bărbat. Atunci de ce ai mai venit la mine ? Ia seama la ce-ţi zic : eu am trimis oamenii ăia la doctor ! L-am jucat cum mi-a plăcut pe micuţul ăsta, să chiţăie din colţ în colţ, fără scăpare. Dacă aş fi vrut, aş fi pus să te ia şi pe tine la judecată şi să-ţi ridice toată averea !

— Bănuiam că e mîna ta la mijloc ! Acum fie-ţi milă de sclava ta ! Nu mă împinge la moarte !

Aceste cuvinte bine ticluite mai scăzură ceva din mînia bărbatului.

— Cine e mai tare, păcătoaso, eu sau doctorul tău ?

— Cum să se măsoare el cu tine ? răspunse femeia. Tu eşti însuşi Cerul cel înalt, pe cînd el e o biată cărămidă. Tu eşti stăpînul celui de al treizeci şi treilea cer, iar el, păcătosul dintr-al nouăzeci şi nouălea iad. Nici în cuvinte nu trebuie să fiţi puşi alături ! Ce mănînci tu într-o zi, el nici n-a gîndit vreodată şi nu va mînca o viaţă, de-ar fi el să trăiască o sută

de ani ! Cum să se compare cu tine ? Şi nu numai el, dar nici Hua Zixu ! Dacă ar fi adus măcar de departe cu tine, crezi cumva că te-aş mai fi rîvnit ? Tu eşti leacul vieții mele ! Chiar atunci de eram împreună, nu încetam să tînjesc după tine zi de zi !

Ultimele ei vorbe avură darul de a readuce în inima bărbatului vechile sentimente. Bucuria îl inundă brusc, zvîrli biciuşca şi o ajută să se ridice. în timp ce ea se îmbrăca, i se adresă :

— Ai dreptate, fata mea ! Cerul lui e cît farfuria de mare ! Ximen o strigă pe Prunişor : Aşterne o masă încărcată cu de toate !

Şi iată :

La răsărit e soare şi la apus tot plouă.
Cale fără dragoste, doar dragoste de rouă.

Capitolul XX

Afară, Pavilion de Jad şi Lotus de Aur stăteau ca pe ghimpi, pîndind ce se întimplă. La un moment dat, văzură că se aprind lampioanele, ca de sărbătoare, apoi iarăşi nici un semn. Tîrziu, apăru Prunişor de Primăvară.

— Unde fugi, netoato !

Slujnica rîse şi nu le luă în seamă.

— Să-ți fie de cap ! se răsti Lotus. Vino, cînd te strig !

Fata abia îşi urni picioarele spre cele două femei.

— A plîns. apoi i-a înşirat atîtea, că stăpînul a prins-o în brațe şi mi-a cerut să le pun masa. Acum s-au băgat în dormitor şi beau amîndoi !

— Ce ticăloasă ! se scăpă Lotus. Atîtea fulgere şi nici o picătură de ploaie ! Acum s-a terminat cu întreg tărăboiul ! Nici prin minte nu mi-ar fi trecut că or să petreacă împreună. Şi tu, scîrbă mică, de ce nu le laşi pe slujnicele ei să-i servească ?

— Fac ce mi-a poruncit stăpînul ! răspunse fata şi alergă spre bucătărie.

— Uite la netoată ! Dacă ar fi o treabă care i-ar reveni ei pe drept, nici nu s-ar mişca. Dar cum se iveşte altceva, îşi dă şi sufletul din ea.

— Mie-mi spui ? o susținu Pavilion de Jad. Busuioc a mea nu se înghesuie la nimic. Dar s-o vezi cum se mai suceşte cînd i-o cere stăpînul !

Chiar atunci, se apropie Fluier de Jad.

— Am venit să vă conduc la dumneavoastră, doamnă a treia ! lămuri ea.

— Ce m-ai speriat, ticăloaso ! Stăpîna ta ştie că eşti aici ?

— Am pregătit-o de culcare şi am venit să aflu ce se petrece aici. Mor de curiozitate ! Prunişor e la bucătărie, după bucate şi băutură ! Ce i-a făcut stăpînul ?

Lotus de Aur o chemă spre ea :

— Hai mai aproape, să-ţi audă urechile ce nu s-a mai pomenit, şi îi povesti ce ştiau.

îndată, Prunişor trecu înapoi, purtînd un vas cu băutură. Jad Mic se ţinea în urma ei, cărînd mîncarea.

— Uitaţi-vă la ele, exclamă Lotus răutăcioasă, parcă ar fi nişte şobolani gonind prin nori ! Du-le degrabă, îi strigă lui Prunişor, şi lasă-le pe slugile ei să-i servească la masă. Tu vino înapoi, că ai altceva de făcut.

Prunişor rîse iarăşi. Intră însoţită de Jad Mic, aşezară lucrurile pe masă şi ieşiră. Broderia Primăverii şi întîmpinarea Primăverii se ocupară apoi de cei doi. Cele două neveste îi puseră o sumedenie de întrebări lui Prunişor. într-un tîrziu, Fluier de Jad zise :

— Haidem, doamnă a treia !

Plecară. Lotus de Aur îi ceru slujnicii să închidă poarta din colţ, merseră în casă şi se culcară.

A doua zi, Li Vaza se sculă la vremea prînzului şi se pieptănă în faţa oglinzii. întîmpinarea Primăverii aduse bucatele. Noua nevastă îşi clăti bine gura şi se aşeză la masă cu bărbatul său. Mîncă puţin, apoi întrebă sluga dacă a mai rămas ceva în vasul cu băutura numită „Floarea de aur“, din care băuseră ea şi Ximen cu o seară înainte. Băură iarăşi amîndoi şi abia după aceea femeia se îmbrăcă. Deschise lăzile şi îi arătă bărbatului ce rochii delicate şi ce bijuterii fine avea. Scoase un set cu o sută de perle de Pacific, set care aparţinuse cîndva Marelui Secretar Liang de la Palat, apoi dădu la iveală o butonieră de un verde închis, pentru bonetă, obiect pe care îl primise de la socrul său. Se ridică şi cîntări butoniera : atingea aproape cinci *qian.* îl rugă să o ducă la giuvaergiu şi să îi facă nişte cercei. Se aplecă iar şi îi întinse o plasă pentru păr făcută din aur. în greutate de vreo nouă *liang,* interesîndu-se dacă avea vreuna din nevestele lui aşa ceva.

— Au ele, dar nu ca a ta, răspunse Ximen.

— Atunci n-ar fi frumos din partea mea să o port. Ia-o şi du-o la giuvaergiu, să-mi facă un ac cu nouă phoenicşi şi cu cîte o perlă în cioc. Dacă îi prisoseşte ceva din material, să-mi facă şi un mic pieptăn ca al doamnei, cu o *Gtianyin* * din aur şi jad, fiindcă mi-a

---

* *Guanyin,* Zeiţa Milei, „Perceperea vizuală a tuturor vocilor[11], este traducerea în chineză a sanscritului Avalokitesvara şi pînă în secolul al VH-lea a fost reprezentată ca bărbat. Apoi o legendă locală s-a suprapus cultului religios. Un prinţ chinez a poruncit ridicarea unei statui în memoria fiicei sale

stat inima la al ei.

Ximen Qing luă obiectele, se spălă, se pieptănă, îşi îmbrăcă veşmintele pentru stradă şi se pregăti de plecare.

— Ar fi bine dacă ai pune un om să-mi păzească vechea locuință şi Tian Fu s-ar muta aici. Mama Feng abia îşi mai tîrăşte picioarele şi tare mi-e frică s-o las singură în toată casa!

— De acord, încuviință Ximen şi închise uşa în urma sa.

în drum, nu putu să se ferească de Lotus de Aur, care, cu părul despletit, îi aştepta trecerea.

— Unde te duci, frățioare ? ținu ea să ştie. Ai ieşit cam tîrziu.

— Am o treabă, răspunse el, sec.

— Şi pentru ce te furişezi atît de zorit, hoțomane ? Am o vorbă cu tine !

Văzînd-o cît e de stăruitoare, el se întoarse. Lotus îl conduse la ea, se lăsă într-un scaun şi îi prinse mîinile amîndouă.

— Nici nu găsesc cuvinte atît de urîte pe cît le meriți, reluă femeia. Ți-e teamă să nu te muşte cineva, de-aia te furişai aşa spre poartă ? Stai oleacă !

— Ei, ticăloasă mică, ce ai de zis ? Am ceva grabnic şi ar fi bine să vorbim cînd mă înapoiez.

încercă să plece, dar femeia îl trase de mînecă.

— Ce-ai acolo ? Ia să văd !

— Punga, ce să am ?

Lotus nu-1 crezu, îi scotoci prin manşetă şi scoase acul de păr.

— E şi plasa ei, aici. Ce faci cu ea ?

— M-a întrebat dacă are vreo nevastă o plasă ca asta a ei. Aflînd că nu, a zis că nu îi vine s-o poarte şi m-a rugat să o duc la giuvaergiu să o prefacă în altceva.

— Da' ce mare şi ce grea e ! Ce vrea din ea ?

— Un ac cu nouă phoenicşi şi un pieptăn cu o *guanyin.*

— Păi pentru phoenicşi ajung vreo trei *liang* şi ceva, pieptănul are un *liang* şi şase, aşa că de restul fă-mi şi mie unul.

— Vrea să fie masive.

— Oricum, ai putea să-mi faci şi mie unul !

— Cum te dai în vînt după fleacuri, ticăloasă mică !

— Fiule, ia aminte la vorbele mele ! Dacă nu-mi împlineşti dorința după cum ți-am zis, ai să ai neplăceri !

Ximen Qing luă bijuteria şi ieşi rîzînd.

— Să te întorci devreme, frățioare ! îi strigă ea.

— Cum adică ?

---

prea devotate, statuie care să aibă „toate mîinile şi toți ochii". (Aceasta îşi scosese ochii şi îşi tăiase mîinile, preparînd un leac pentru vindecarea părintelui său.) Artizanul a înțeles în loc de q*uan* (toate), *qian* (o mie) şi de atunci Zeița Milei este reprezentată cu o mulțime de mîini, fiecare palmă avînd cîte un ochi. Mîinile simbolizează puterile nemăsurate ale zeiței.

— **Cum să te lămuresc ? Ieri ai tunat şi ai fulgerat, te-ai năpustit peste ea s-o pui să se spînzure şi azi ai pornit-o de la ea cu o plasă pentru păr făcută din aur, să-i faci cutare şi cutare. Te-a învîrtit pe degete, ce mai ! N-are teamă de tine !**

— **Baliverne ! îi aruncă el şi se îndepărtă.**

Doamna Luna era în camera sa, împreună cu Pavilion de Jad şi cu Delicata. Deodată, de afară se auziră zgomote şi gălăgie, fiindcă Lai Zhao era de negăsit. Ping An intră să le întrebe pe doamne unde este.

— **De ce îl căutaţi ? se interesă nevasta principală.**

— **Il aşteaptă stăpînul.**

— **L-am trimis eu într-un loc, răspunse ea, după un moment de gîndire. îi dăduse ulei şi orez, să le ducă la un templu de maici.**

— **Bine stăpînă, o să-i zic stăpînului că l-aţi mînat într-un loc, vorbi Ping An şi se întoarse să plece.**

— **Zi-i, ce vrei ! i-o întoarse Doamna Luna. Dacă deschid gura, se adresă ea femeilor, îmi spune că prea mă amestec în toate, iar dacă nu mă bag, se agită. De vreme ce fiinţa aia a fost adusă aici, casa ei trebuie vîndută. Pentru ce atîta zarvă, bătăi de tobă şi sunet de surle ? Ce să păzească ? E acolo doica şi băiatul ăla neînsurat. Casa n-o să se urnească din loc. Dar, nu, că să se ducă acolo Lai Wang şi nevastă-sa ! Dar nevasta ăstuia e bolnavă ; cine să meargă să stea acolo cu ei dacă are să cadă la pat ?**

— **Surioară, sînteţi cea mai mare aici, sînteţi stăpîna casei şi ar trebui să lămuriţi lucrurile cu el. Noi, celelalte femei, nu** ştim ce să zicem, iar slugile sînt tîrîte de colo-colo ! Stăpînul, de vreo două zile, e schimbător ca niciodată. Dacă ar fi după mine, s-ar cădea să vă împăcaţi.

— Surioară a treia, încetează te rog ! Nu eu am pornit supărarea, ci lui i s-a năzărit, din senin. Mie nu mi-e frică de ticăloşiile lui ! M-a insultat în spate, făcîndu-mă cum i-a venit la gură. A adus şapte-opt femei în casă şi mie îmi bagă vină că nu mă port frumos. E o zicală că dacă faci cuiva tot pe plac, îţi auzi vorbe bune, iar dacă rosteşti o vorbă adevărată, lumea te va urî. Eu am vrut să-l împiedic s-o aducă pe femeia aceea, dorindu-i binele. De unde să ştiu că ei se vedeau de multă vreme şi că totul era deja pus la cale ? Azi îmi spunea că a fost la o curtezană, mîine la alta, iar ei petreceau împreună ! Ce caută mereu la curtezane ? Acolo se adună numai vulpi, dra- goni şi tigri. îi fac voile şi el crede că îi vor binele. Iară eu, care îi pun sub ochi adevărul, povăţuindu-1 de bine, sufăr. Dar nu-mi pasă, nu-mi pasă deloc ! Poate să nu mă bage în seamă, eu nu-i cer decît să-mi dea trei mese pe zi şi trăiesc ca o văduvă ! Eu îmi văd de ale mele şi el de ale lui !

Pavilion de Jad şi ceilalţi amuţiră. Nu mult după aceea, Li Vaza apăru, îmbrăcată strălucitor, într-o jachetă lungă din mătase roşie, brodată cu fir de aur şi o fustă cu o broderie florală, fină. în urma ei

intrară cele două slugi, una cu un ceainic de argint şi alta cu o cutie plină cu ceai. Venise să-i ofere ceai nevestei principale. Doamna Luna porunci lui Jad Mic să aşeze o măsuță. Mai tîrziu li se alătură şi Lebăda de Nea. Băură ceai în tăcere.

— Treci aici, soră Li, deschise vorba Lotus de Aur, mai bună de gură, şi cere-ți iertare sorei mai mari. Adevărul este că de o vreme doamna principală şi stăpînul nu mai schimbă un cuvînt şi tu eşti pricina. Noi am încercat să-i îmbunăm, însă n-am izbutit. Poate că n-ar fi rău să organizezi un banchet, la care să insişti să ia parte şi sora cea mare. ca să-i împăcăm.

— Aşa voi face, surioară, consimți ea, apoi merse în fața Doamnei Luna şi bătu patru mătănii.

— Glumeşte, surioară Li, vorbi aceasta. Soră a cincea, nu mai stărui. Sînt jurată că de-aş trăi şi o sută de ani mie unul ca el nu-mi trebuie.

Nu răspunse nimeni. Lotus luă peria şi se apucă să o pieptene pe Li Vaza. Luă aminte că aceasta purta în plete un set de podoabe reprezentînd felurite insecte şi un pieptăn pe care erau gravați cei trei copaci-prieteni rezistenți la ger : pinul, bambusul şi prunişorul.

— Surioară Li. să nu-ți mai pui garnitura asta de podoabe că îți acoperă tot părul. Mai bine te-ai găti cu un *guanyin* ca al doamnei principale.

— Vreau să-mi fac şi eu unul, recunoscu aceasta.

Jad Mic şi Fluier de Jad intrară să toarne ceai, arătîndu-se nerespectuoase cu Li Vaza.

— Doamnă a şasea, unde anume slujea la Palat socrul dumneavoastră ? vru să ştie Fluier de Jad.

— Domeniul pădurilor, răspunse aceasta.

— Ieri tot cu lemne ați avut de a face ! rîse slujnica.

— Anul trecut v-au căutat mulți moşi să vă ia în capitală ! adăugă Jad Mic.

Ea nu înțelese aluzia.

— De ce m-au căutat ? întrebă.

— Ziceau că sînteți pricepută la bocit ! o lămuri rîzînd Jad Mic.

— Mama dumneavoastră bătea mătănii la o mie de Buddha, de-aia ați îngenuncheat ieri, nu-i aşa ? nu se lăsă Fluier de Jad.

Femeile hohoteau pe înfundate, însă Doamna Luna le luă la rost.

— Tăceți, botoaselor ! Vedeți-vă de ale voastre şi lăsați-o în pace !

Li Vaza se înroşi, apoi chipul i se lungi, frămîntîndu-se, biata de ea, dacă e mai bine să plece sau să rămînă. In cele din urmă se întoarse în camerele sale. Cînd Ximen Qing reveni, o vesti că i-a dat comanda giuvaergiului Gu şi că are de gînd ca pe douăzeci şi cinci să organizeze un banchet la care sâ-1 poftească pe Hua cel mare.

— Eu mă socotisem cu ei, rămînînd vorba să mă viziteze doar nevastă-sa ! Dacă însă ții să-i inviți, eu nu mă opun. Cît priveşte casa mea cea veche, o s-o păzească doica singură, cheamă-1 însă pe Tian Fu aici. Nu-1 mai trimite pe Lai Wang! Doamna spunea că are soția bolnavă.

— Nu ştiam, zise bărbatul şi-i porunci lui Ping An să facă acolo de pază cu Tian Fu, pe rînd : o zi el, una celălalt.

Pe douăzeci şi cinci, Ximen dădu banchetul, la care angajă o trupă de actori şi patru cîntăreţe : Laur, Argint, Zeiţa de Jad şi Brăţara de Aur. Oaspeţii se delectară cu ceaiul sub umbrar, iar cînd toată lumea fu prezentă, se aşeză la masă în încăperea centrală a casei.

La prima măsuţă luară loc Hua cel mare şi cumnatul Wu ; la a doua, al doilea cumnat Wu şi domnul Shen ; apoi Ying Bo- jue şi Xie Xida ; urmară Zhu şi Sun ; Chang şi Wu Dianen ; Yun şi Bai. Ximen Qing era gazda. Fu Zixin, Ben Difu, Orhideea şi Chen Jinji ocupară scaunele de pe laturile mesei. Muzicienii interpretară multe melodii vesele, iar tinerii Li Ming şi Wu Hui cîntară ca solişti. Cînd se plictisiră de muzică, cele patru curtezane îşi făcură apariţia şi turnară în pahare.

— Banchetul acesta, cuvîntă Ying Bojue primul, nu este pentru fratele nostru unul dintre cele obişnuite, ci este unul prea fericit, prilejuit de aducerea în casă a noii sale neveste. Mi-e greu să o spun, dar ar fi bine ca noua cumnată să ni se înfăţişeze puţin, pentru a saluta-o respectuos, ca o mică manifestare a sentimentelor noastre frăţeşti. Dar să nu ne grăbim. Avem aici pe onorabilul Hua, ruda miresei, pe doi preacinstiţi cumnaţi ai mirelui şi pe domnul Shen. Ca persoane mai în vîrstă, aş dori să le aflu părerea.

— Favorita mea e urîtă şi nu mai e cazul să apară.

— Greu de rostit un asemenea verdict, frăţioare, vorbi Xie. Noi am dat glas dorinţei noastre sincere. De ce am mai venit, dacă nu s-o cunoaştem pe cumnata, ca nişte fraţi ce-ţi sîntem ? La locul de onoare îl văd pe venerabilul Hua cel mare, care din prieten a devenit neam. Aici sîntem în familie şi nu între străini. Poftiţi-o pe cumnata să o vedem. Există vreo temere ?

Ximen Qing rîse, dar nu se mişcă.

— De ce rîzi, frate ? vorbi iar Ying. Noi nu o chemăm degeaba, ci vrem să-i oferim darurile ce i le-am adus.

— încetează, tîlharule ! suflă Ximen.

Dar ei nu se lăsară şi îi cerură s-o vadă o dată şi încă o dată, încît pînă la urmă gazda îl strigă pe Dai An şi-i spuse s-o anunţe pe noua nevastă.

Urmă un lung moment de aşteptare, apoi Dai An se întoarse:

— Doamna a şasea nu poate să vină.

— Numai tu, fecior de căţea, îţi baţi joc de noi, strigă Ying, furios. Ai ieşit de aici, ai stat afară o vreme şi te-ai înapoiat cu minciuna.

— Nu-mi bat joc, unchiule. Dacă nu credeţi, mergeţi dumneavoastră şi întrebaţi.

— Socoteşti că n-o să îndrăznesc ? se sumeţi Ying. O iau pe aleea spre grădină şi nimeresc eu. Am s-o aduc pe noua nevastă chiar fără voia ei.

— Avem nişte cîini răi şi tare mi-e frică să nu vă sfîşie, unchiule !

Ying Bojue se ridică şi îl lovi de vreo două ori cu piciorul.

— Nu încetezi batjocura, fecior de cîine ? Mergi chiar acum şi învit-o aici pe noua nevastă, altfel îți trag eu însumi douăzeci de lovituri pe spate ! -

Cîntărețele izbucniră în rîs. Dai An se retrase cîțiva paşi şi se întoarse spre stăpînul său. Ximen Qing, aflat la strîmtoare, îşi sfătui sluga să o roage pe doamna a şasea să se îmbrace şi să vină. Dai An plecă, însă peste puțin reintră, chemîndu-1 pe stăpîn. îndată după aceea, el goni slugile pe o latură a clădirii şi încuie uşa într-acolo. Pavilion de Jad şi Lotus de Aur o îndemnară pe Li Vaza să meargă să-şi aranjeze părul. Slujnicele aşternură covoare multicolore în drumul ei, iar cele patru cîn- tărețe ieşiseră în curtea din spate, cîntînd din instrumentele lor. Fusese ars santal din belşug, iar muzica răsuna, languroasă. Noua nevastă înainta, calea fiindu-i deschisă de cele patru cîntărețe. Era înveşmîntată într-o robă din mătase roşie, cu broderie bogată, în cinci culori, iar sub robă avea o fustă presărată cu o sută de flori şi terminată spre poale cu frunze şi bordură aurită. Mijlocul îi era încins cu o delicată cingătoare cu cataramă din jad verde. Degetele îi erau încărcate cu inele de aur, pe piept îi sclipeau şiraguri de perle, iar pe un şold îi atîrnau mai multe bucăți de jad. în păr, îşi prinsese perle şi jaduri fine, o coroană încadrîndu-i fruntea, iar de o parte şi de alta a obrajilor ei proaspeți se legănau cercei înflorați. Condurii roşii, pe care erau brodate perechi de păsări ca nişte embleme ale armonioasei iubiri conjugale, abia i se zăreau de sub faldurile veşmintelor, strînşi bine pe piciorul ei mic. Si iată :

Părea Chang E ce-şi părăsea palatul său lunar.
Sau o zeiță la banchet, cu chipu-i plin de har.

Cele patru fete cîntau fiecare la cîte un instrument, preamărind-o pe ea. Femeia părea ireală, o ramură înflorită purtată pe aripile vîntului. Se înclină în fața tuturor, iar mesenii se grăbiră să se scoale în picioare şi să-i răspundă prin plecăciuni pline de stimă. Celelalte neveste stăteau după paravan, urmărind ceremonia. Ascultară cu atenție cîntecele înălțate în cinstea ei, despre „uniunea hotărîtă de Cer între o adevărată pereche de phoenicşi, care vor trăi în dragoste în cuibul lor generație după generație".

— Auziți ce cîntă ? îi şopti Lotus Doamnei Luna. Ea nu e prima soție şi cîntecul acesta nu e potrivit. Dacă ei trăiesc generație după generație, cum rămîne cu dumneavoastră ?

Deşi avea o inimă bună, cuvintele acestea ale cîntecului o supărară şi pe Doamna Luna. Ying, Xie şi ceilalți, văzînd frumusețea aceea ivită în fața lor, risipiră laude peste laude, parcă înciudați că au o singură gură să nu poată spune tot ce gîndesc şi simt.

— Dînsa este cumnata noastră ? In toată lumea aceasta, puține frumoase i se aseamănă ! Cîtă virtute şi ce caracter admirabil ! Şi ce

mers fără pereche ! Nimeni sub cer nu i se poate alătura ! Ce fericire pe tine, fratele nostru ! Acum, că am văzut-o pe cumnata, putem şi mîine închide ochii pentru totdeauna, fiindcă sîntem împăcaţi.

Şi îi cerură lui Dai An să o conducă pe doamna în camerele ei, să nu cumva să obosească. Doamna Luna îi ocărî, numindu-i în fel şi chip.

In timp ce Li Vaza se retrăgea, ghicind cit era de bogată, cmtăreţele îi adresară şi ele cele mai frumoase complimente, zicîndu-i ,,mamă“, ajutînd-o să se dezbrace şi să îşi pună lucrurile în rînduială. Doamna principală se întoarse la ea, bolnavă de mîhnire. Peste puţin, Dai An şi Ping An intrară cu daruri, bani. suluri de mătase, podoabe de păr şi rochii, însă ea nici nu se uită la ele.

— De ce le-aţi adus aici, tîlharilor ? Ca să-mi faceţi inimă rea ? Mergeţi cu ele dincolo, la aia ! ţipă ea.

— Aşa ne-a poruncit stăpînul.

Doamna Luna o strigă pe Fluier de Jad să ia lucrurile şi să le pună pe pat. Numaidecît, fratele ei Wu ciocăni la uşă. Femeia se ridică, se salutară şi luară loc, începînd să discute.

— Nevastă-mea mi-a povestit ce bine ai primit-o aici la tine. De data aceasta, bărbatu-tău m-a invitat la ospăţ. Vă mulţumesc la amîndoi. Mi-a ajuns la urechi că în ultimul timp voi doi nu vă aveţi prea bine. Află de la mine că dacă vei urma cu supărarea, îţi vei pierde autoritatea şi toate meritele de pînă acum. De la moşii şi strămoşii noştri e vorba că bărbaţii sînt nişte nebuni care îşi bagă în sperieţi nevestele, însă o soţie credincioasă îşi respectă soţul. însuşirile care se cer femeilor sînt supunerea şi virtutea. Pe tine nu te priveşte ce face el, nu te amesteca şi atunci el te va aprecia după merit!

— Aşa m-am şi purtat pînă acum, dar e deja tîrziu. Ai văzut ! Şi-a găsit o nevastă bogată şi cu mine se poartă la fel ca şi cu o slugă ori nu mă ia deloc în seamă, de parcă nici nu aş exista ! Nu te întrista, frate ! O să-l las să se poarte cum i-o fi placul. Ticălosul ! De curînd s-a apucat să mă trateze în felul ăsta ! şi femeia nu-şi mai putu ţine lacrimile.

— Nu e bine ce faci, soră ! o povăţui Wu. Familia noastră a dat doar oameni cumsecade. Nu te mai chinui şi străduieşte-te să te ai bine cu soţul tău.

Continuară să se sfătuiască. Jad Mic intră cu ceaiul. Băură, apoi o slugă îl chemă pe bărbat la banchet. îşi luă rămas bun şi se întoarse la petrecere. Veselia se întinse pînă după ce se aprinseră luminile. Li Vaza oferi fiecărei cîntăreţe cîte o batistă brodată cu fir de aur şi cîte cinci *qian* de argint, bucurîndu-le peste măsură. Din ziua aceea, Ximen Qing îşi petrecu seară de seară la noua soţie. Celelalte neveste nu acordară atenţie acestui fapt, numai Lotus de Aur se arătă nemulţumită şi se puse să o bir- fească pe Li Vaza în faţa Doamnei Luna, astfel că lui Li Vaza nu-i rămînea decît să se

plîngă de lipsa de înțelegere a nevestei principale. Li Vaza nu bănui cîtuşi de puțin mîna rivalei sale în aceste urzeli, ba dimpotrivă, şi-o făcu pe Lotus prietenă intimă.

Necunoscuții schimbă doar
două-trei vorbe-ntre ei,
Nu-şi pun în palmă inima
caldă şi-arginții ei grei.

Din momentul căsătoriei cu Li Vaza şi după cîteva afaceri necurate, Ximen Qing ajunse putred de bogat. îşi restaură casele. pe din afară şi pe dinăuntru, orezul şi alte cereale îi umplu- seră hambarele pînă la refuz, hergheliile sporiseră, iar slugile lui alcătuiau o adevărată trupă. Aducîndu-1 pe Tian Fu în gospodărie, îi schimbă numele în Qin Tong şi mai angaja alte două slugi, Lai An şi Qi Tong. încredință patru slugi muzicianului Li Ming, fratele cîntăreței Brățară de Jad, să le deprindă să cînte, în schimbul a cinci *liang* pe lună şi a hranei zilnice - trei ceaiuri şi şase mese. îmbrăcate frumos şi încărcate de bijuterii şi podoabe, acestea mergeau zi de zi într-o cameră de lîngă salonul principal şi studiau. Prunişor a lui Lotus de Aur învăța *pipa,* Fluier de Jad a Doamnei Luna învăța *zheng-u*, Intîmpi- narea Primăverii a Vazei învăța să cînte la *xian* [*]*,* iar Busuioc a lui Pavilion de Jad *huqin-\il.* Tot în aceste împrejurări prospere, clădi la intrare două camere şi le dădu două mii c\3 arginți lui Fu Ming şi Ben Difu, pentru a deschide acolo o prăvălie de amanetat [†]. Ginerele său Chen Jingji, avea în grijă cheile şi strîngerea banilor de la datornici. Ben ținea conturile şi calcula stocurile, Fu Ming administra şi prăvălia aceasta, ca şi cea de leacuri, negustorea şi avea banii pe mînă. Podul casei lui Lotus adăpostea o mulțime de leacuri, iar deasupra camerelor Vazei se îngrămădiseră lăzi cu veşminte, bijuterii, antichități, tablouri şi cărți rare şi alte minunății amanetate de mulțime. Calupuri de argint intrau zilnic în casă.

Chen Jingji apucase iar să se scoale devreme şi să se culce tîrziu. Răspundea de chei, controla conturile şi banii încasați. Era ordonat, ținea totul în bună rînduială şi socrul lui îl îndrăgise. Intr-o zi, luau masa împreună :

— Te-ai purtat bine aici la mine, ginere dragă, şi tatăl tău va fi

---

* *Xianzi,* instrument cu trei corzi, asemănător ghitarei.

† Aceste prăvălii sînt cunoscute de acum mai bine de 1500 ani şi se spune că inventatorul, un anume Wang, a organizat pentru prima oară un asemenea negoț in închisoare, unde se afla el însuşi. In limba chineză veche, se numesc *dang,* care ar însemna „locuri aflate la dispoziție exact cînd trebuie”.

mîndru de tine. Se spune că cine are fii se sprijină pe ei, iar cine nu, îşi reazemă bătrîneţile pe gineri. Cum nu am alţi urmaşi, toată averea o să-ţi rămînâ ţie.

— M-a păscut nenorocul, tată socrule. Sîntem o familie de dregători, însă trăim vremuri de restrişte şi mă văd nevoit să rămîn încă aici la dumneavoastră. M-aţi primit cu braţele deschise şi nu voi uita cît voi trăi înalta voastră mărinimie. Dacă greşesc cumva în strădaniile mele, vă rog să aveţi în vedere că sînt încă tînăr şi fără experienţă !

Vorbele înţelepte ale tînărului îl făcură să crească în ochii lui Ximen Qing şi încetul cu încetul toate treburile casei, mici şi mari, intrară în seama lui. Primea cadouri, răspundea la scrisori şi Începuse să fie primit la banchetele pa care Ximen le organiza acasă. Nimeni nu pricepuse viclenia şi răutatea care să- lăşluiau în sufletul acestui om.

Timpul, ca o săgeată, a tras după el lunile una după alta ; se apropia sfîrşitul lunii a unsprezecea. Ximen Qing petrecuse la Chang Zhije şi, la sfîrşit, plecase cu Ying, Xie şi Zhu, călări. Norii se îngroşaseră pe cer, lăsîndu-se în jos şi curînd se porni să ningă.

— Frate, propuse Ying Bojue, e prea din vreme sâ ne întoarcem acasă. Dacă îmi amintesc bine, n-am fost *âe* multă vreme pe la Laur. Fulgii de nea cad din cer atît de frumos, încît zic

să mergem la casa domnişoarei, la fel cum poetul Meng Haoran * pleca pe ninsoare după flori de prunişor !

— Fantastic ! se entuziasmă Zhu Shinian. Frate mai mare, îi dai douăzeci de arginţi în fiecare lună şi e păcat să azvîrli banii fără nici un folos ! Măcar din cînd în cînd să treci pe la ea !

înghesuit din toate părţile, Ximen Qing dădu pinteni calului şi o luă înainte spre cartierul curtezanelor. Ajunseră pe înserat, la aprinsul lămpilor. Slugile măturau de zor pe jos. Bătrîna şi Scorţişoara le ieşiră în cale, salutîndu-i şi poftindu-i pe patru scaune, care fuseseră trase în mare grabă.

— în ziua aceea, la banchet, Laur s-a distrat de minime, zise bătrîna. Vă mulţumeşte din toată inima pentru daruri.

— îmi pare rău că n-am avut vreme să mă îngrijesc de ea, se scuză Ximen. Mai întîi am fost ocupat cu musafirii şi pe urmă era prea tîrziu, aşa că am trimis-o acasă.

Li se aduse ceaiul, se traseră în faţa lor nişte măsuţe şi se puse băutura pe ele.

— Laur nu apare ? se miră Ximen Qing.

— V-a aşteptat zile în şir fără rost, îl învinovăţi bătrîna. Azi e ziua mătuşii ei a cincea şi a plecat într-o lectică să-i ureze viaţă lungă.

De fapt, fata nu era plecată de acasă. Lipsită mai multă vreme de atenţiile lui Ximen Qing, acceptase avansurile unui tînăr, Ding Shuangqiao, fiul unui vestit negustor de mătase din Hang- zhou. El venise în oraş cu mătăsuri în valoare de o mie de *liang* şi trăsese la un han. în ciuda sfaturilor tatălui său, el se înfiinţase cu zece *liang* şi două rochii de mătase grea de Hangzhou şi i le oferise lui Laur, petrecînd cu ea două nopţi. în momentul cînd Ximen Qing picase, tinărul Ding se afla în camera fetei, chefuind amîndoi şi bătrîna îi ascunsese în pripă într-o cămăruţă din curtea interioară.

— Atunci hai să bem, propuse Ximen şi să aşteptăm să se întoarcă.

Bătrîna se repezi în bucătărie şi pregăti cele trebuincioase, Scorţişoara le cîntă melodii noi, acompaniindu-se la *zheng,* iar bărbaţii băură, veselindu-se. La un moment dat, Ximen Qing se duse în spate să se schimbe şi atenţia îi fu atrasă de rîsete care veneau dintr-o cămăruţă din curte. Bănuitor, se strecură pînă sub fereastră şi se uită înăuntru. într-adevăr, Laur era acolo, bînd împreună cu un tînăr cu o bonetă patrată pe cap. Ximen se aprinse ca un rug. Se întoarse în salon şi dintr-o singura mişcare a mîinii mătură toate vasele de pe masă, făcîndu-le fărîme. D strigă pe Ping An, Dai An, Hua Dong şi Qin Dong, care vedeau afară de cal, şi le porunci să rupă perdelele şi draperiile de la uşi şi ferestre. Prietenii încercară să-l potolească, dar fără succes. Hotărî să-i lege pe cei doi fedeleş şi să-i arunce în stradă. Ding Shuangqiao nu era viteaz de felul său şi, auzind larmă, se strecură sub pat, tînguindu-se în faţa fetei să-l scape cu viaţă.

* 689—740.

— Nu vă mai frămîntaţi atit, încercă Laur să-l liniştească. Mama e acasă şi are ea grijă. Apoi, curtezanele primesc în mod obişnuit vizitatori. Nu vă fie frică. Lăsaţi-1 să urle şi ieşiţi de acolo, că nu e vrednic de dumneavoastră ce faceţi.

Văzînd că devastează casa. bătrîna dădu să-l ia cu frumosul, însă el nu o asculta, ţipa la slugi să distrugă totul în calea lor. Era pe punctul să o lovească şi pe bătrînă, însă cei trei prieteni îl opriră. După ce furia începu să-I lase, se jură că nu va mai călca în viaţa sa pe acolo şi plecă. încălecă, pornind spre casă prin ninsoarea care se înteţise.

Capitolul XXI

Ximen Qing ajunse acasă după ce bătuse primul *geng*. Sluga care păzea intrarea deschise larg poarta. Intră, descălecă şi cal- cînd uşor peste albul jadului fragil aşternut pe pămînt, ajunse la portiţa * din faţa casei. O găsi întredeschisă, însă în curte nu se zărea ţipenie de om. „Ciudat !" îşi zise el şi rămase în poartă, ascuns după zidul umbrelor, pîndind să vadă ce se întîmplă. Peste puţin, o văzu pe Jad Mic ieşind şi aşezînd o masă pe coridor. De cînd nu mai vorbea cu bărbatul. Doamna Luna postea de trei ori pe lună şi din şapte în şapte zile aducea ofrande zodiei sale şi ardea santal, implorînd. întoarcerea bărbatului. Ximen Qing nu ştia nimic. După ce Jad Mic aranià masa, Doamna Luna apăru în prag, îmbrăcată curat. Aprinse santalul în mijlocul curţii şi bătu mătănii Cerului, îngînînd : „Ascultă, Cerule, glasul femeii născute Wu, însoţite cu Ximen ! Bărbatul meu este iubăreţ din fire şi cu toate că a atins mijlocul vieţii, nu are băieţi care să-i ducă mai departe numele. Ţine şase neveste însă cu toatele sînt sterpe şi nu se va găsi suflet care să ne îngrijească mormintele. Zi şi noapte mă munceşte gîndul că sînt fără urmaşi. Promit, Cerule, că am să mă rog noapte de noapte în faţa celor trei lumini ale bolţii. Mă rog să-i întoarcă din nou inima bărbatului către mine. Mă rog să-l facă să se lase de cele deşarte şi sâ se îngrijească sîrguincios de casă. Mă rog să dea oricăreia dintre neveste un fiu, care sâ ne ţină la bătrineţe. Aşa sâ se facă ! "

Intr-adevăr :

Tainic iese din casă noaptea sub bolta înaltă,
Norii, zăpada, slab luminate, curtea parfumată ;

---

* Locuinţa unui mandarin era un întreg ansamblu de case cu curţile Interioare, toate în cuprinderea unui zid exterior.

Rostind ce are pe suflet, cerului bate mătănii,
Rotindu-se necontenit, singură, curată şi dreaptă.

Martor la rugăciunea nevestei, bărbatul se ruşină. „I-am făcut pe nedrept necazuri, îşi zise, iar ea nu ştie decît de mine, dorindu-mi binele, ca o adevărată soţie. “ Ieşi la iveală, nerăbdător şi o îmbrăţişă. Femeia nu se aşteptase ca el să se înapoieze acasă pe ninsoare şi se smulse, dind să fugă. Insă bărbatul o ţinu strîns.

— Soră scumpă, n-am bănuit niciodată ce inimă mare ai şi cît mă iubeşti. Sînt vinovat că m-am răcit faţă de tine. îmi pare rău !

— Poate că din pricina viforniţei ai greşit poarta. Eu sînt putoare şi nu o nevastă respectabilă. Ce avem noi unul cu altul ? Şi acum ce cauţi la mine ? Să trăim şi o mie de ani şi n-am inimă să mai mă uit la tine !

El o luă de mînă şi o trase în casă. La lumină, observă că era îmbrăcată într-o haină roşie, garnisită şi o fustă maronie, iar părul şi-l gătise cu ornamente de gust. Un val de căldură pentru femeia din faţa sa îi umplu inima.

Statuetă de jad cu podoabe, chip rotund de argint,
Cocul ca o cicadă, pârul, nori peste munţi, înnegrind.

Cum să nu o iubească ? Se grăbi să se plece adînc în faţa ei, zicînd :

— Eu, Ximen Qing, declar că m-am purtat fără minte, nu ţi-am ascultat sfaturile înţelepte, răstălmăcindu-le şi greşin- du-ţi. Sînt asemenea omului care a luat jadul adus din Munţii Jing drept o piatră oarecare. Iartâ-mă şi îţi dau cuvîntul meu că de azi înainte am să ştiu cum să mă port !

— Inima ta nu după mine tînjeşte. nu se lăsă ea. Şi nici nu înţeleg ce vrei să spui. Ce sfat înţelept ţi-am dat eu ? Dacă vrei să rămîn în casa asta, nu-mi mai adresa nici un cuvînt. Abia dacă te rabd aici la mine. Te rog să pleci, altfel chem slujnica să te conducă afară.

— Astăzi mi-am făcut inimă rea pentru nimic şi iată-mă aici, să mă plîng ţie !

— Nu mă privesc necazurile tale şi nu vreau să te ascult. Să ştii că nu-mi pasă cîtuşi de puţin de tine, du-te şi plînge-te cui îi eşti drag !

Văzînd că femeia nici măcar nu se uită la el, Ximen Qing se lasă în genunchi şi se apucă să o implore ca un copil neajutorat: „Surioară ! ‘, „Mamă !“

— Nu-ţi e ruşine să te porţi astfel ? îl certă ea. Chem slujnica ! şi o strigă pe Jad Mic.

Cînd aceasta intră, Ximen Qing se ridică în grabă.

— Ninge, spuse, şi ai lăsat masa în curte.

— Dar am băgat-o în casă !

— Neruşinatul ! rîse Doamna Luna. îşi bate joc de slujnică !

Jad Mic ieşi, iar bărbatul îngenunche din nou.

— Nu vreau să te văd la faţă o sută de ani ! spuse ea.

El se sculă în picioare, îşi găsi un loc şi o chemă pe Fluier de Jad să-i aducă un ceai. Atunci îi lămuri pe larg Doamnei Luna cum petrecuse

ziua, începînd cu banchetul de la Chang şi sfîrşind cu scandalul de la casa lui Laur. Se jură să nu mai calce în cartierul curtezanelor.

— Nu mă interesează dacă te duci sau nu. Tu le pui în brațe aur şi argint şi cînd nu eşti acolo, ele primesc alți bărbați. Unor astfel d.e femei poți să le sigilezi şi trupul, şi inima lor tot nu-i a ta pe de-a-ntregul !

— Bine zici ! încuviință el şi rămase peste noapte acolo, legătura dintre ei restabilindu-se ca în zilele lor cele bune.

A doua zi, dis-de-dimnieață, Pavilion ds Jad merse la Lotus şi întrebă înainte de a păşi pragul :

— S-a trezit sclava ?

— Doamna abia s-a sculat şi-şi piaptănă părul, răspunse Prunişor de Primăvară. Poftiți, doamnă a treia !

Pavilion de Jad intră şi o găsi pe Lotus de Aur aranjîndu-se.

— Am o surpriză pentru tine, spuse ea. Ai aflat ?

— Ce să aflu în fundătura asta ? Ce este ?

— Ieri seară, stăpînul a fost în camerele din față şi s-a împăcat cu doamna. A dormit la ea peste noapte.

— Cînd voi o sfătuiați d*e bine, ea o ținea una şi bună că nu-i trebuie o sută, două sute de ani. Şi, uite, s-au împăcat tam- nesam, fără ajutorul vostru.

— Acum am aflat şi eu. Busuioc a auzit femeile pălăvrăgind în bucătărie că stăpînul a pățit-o ieri. S-a dus ca de obicei cu unchiul Ying la Laur şi a prins-o pe aia cu altul. A făcut scandal, i-a rupt draperiile şi perdelele, şi s-a întors pe zloată acasă. înaintea clădirii principale, doamna înălța rugăciuni Cerului. El a auzit-o şi a luat-o în casă. Sluga lor zicea că au stat la discuții toată noaptea şi că el s-a rugat ca un copil de ea, în genunchi. Vezi, ei i-a mers, dar dacă ar fi fost alta nici nu mai spun ce pățea !

— Mare lucru să fii prima soție ! exclamă Lotus. I-auzi, să arzi santal în miez de noapte şi să bolboroseşti acolo nişte vorbe, numai să te afle bărbatul. Dacă o interesa rugăciunea, o făcea la ea, fără să o ştie nimeni ! Ei, bine că s-au adunat la un loc, dar poate că doar se prefac !

— Nu, nici gînd de-aşa ceva ! tăgădui Pavilion de Jad. Ea urmărea asta de mult, dar îi venea greu să o spună. Ca soție principală, nu vroia să îndreptăm noi lucrurile, ca să nu avem pretenții. La o adică, oe e între ei îi priveşte numai pe ei ! Dar să nu scăpăm prilejul. Aranjază-te iute şi haidem la Li Vaza. Noi punem cîte cinci *qian,* dar ei îi cer să pună un liang, fiindcă e vina ei. Cumpărăm ceva şi mergem toate şi bem cu ei un pahar. Asta ar fi una. Pe de altă parte, ne distrăm puțin în cinstea ninsorii.

— Bine gîndit. El o avea vreo treabă astăzi ?

— Pe zăpadă ? Nu cred. Cînd am venit, la ei era linişte. Abia atunci, Jad Mic deschisese uşa de la intrare, ca să plece după apă.

Porniră amîndouă la Li Vaza, însă aceasta d,ormea încă. Intîmpinarea Primăverii o anunță de vizita celor două surate.

— Bine-mi mai trîndăveşti, surioară ! Stai în pat ca un dragon

leneş ! o luă la rost Lotus de Aur, vîrînd mîna pe sub plapumă. Dînd peste bila de argint in care femeia ţinea mirosuri pentru aşternuturi, strigă : Vaza a făcut un ou ! Cînd smulse învelitoarea într-o parte, albeaţa pielii femeii le uimi. Ea se ridică şi îşi trase pe ea veşmintele în grabă.

— Nu o supăra ! o opri Pavilion de Jad pe Lotus. îmbra- că-te, surioară, că avem ceva însemnat să-ţi zicem. Cum-necum, stăpînul se are acum bine cu soţia principală. Aşa că ne-am gîndit să punem eu şi Lotus cîte cinci *qian,* iară tu să dai mai
mult, că de la tine a pornit neînţelegerea, apoi, fiindcă a nins, să facem o petrecere. Ce zici ?

— Cît îmi cereţi, atît dau.

— Un' *liang.* Cintăreşte-1, .că trebuie să ne ducem şi la Delicata şi Lebăda.

Potrivindu-şi straiele pe ea, Li Vaza o chemă pe Întîmpinarea Primăverii să deschidă o ladă, luă o bucată de argint şi i-o trecu lui Lotus. Aceasta o cîntări. Avea un *liang,* doi *qian* şi cinci *fen.* Pavilion o îndemnă pe Lotus să o ajute pe Li să se pieptene, iar ea plecă la celelalte două neveste.

Lotus de Aur rămase la Vaza, uitîndu-se la ea cum se piaptănă şi se aranjează, pînă ce Pavilion de Jad se înapoie.

— Dacă ştiam, nu mă înhămam la această treabă a noastră, a tuturor ! se văicări ea. Putoarea aia a sărit cu gura : „Eu una nu mai sînt în rînd cu lumea, el nu mai vine deloc pe la mine. De unde să dau bani ?“ M-am rugat de ea şi uite ce mi-a pus in palmă ! Ia vezi, cît are !

Lotus de Aur cîntări acul de păr : trei q*ian* şi şapte *fen.*

— Şi Delicata ?

— La început a zis : „N-am ! Cu toate că banii trec zilnic prin mîna mea, toţi sînt pînă la unul număraţi. Cîţi primesc, atît folosesc. De unde sâ am mai mult ?“ „Bine-bine ‘, i-am spus. ,,Tu n-ai, dar noi avem ? O jumătate de an nu ţi-am trecut pragul, dar să nu mişti un deget acum, cînd e vorba de o petrecere a noastră ?“ Pe urmă mi-am ieşit din răbdări şi i-am întors spatele. S-a speriat şi a mînat sluga după mine cu asta. Fir-ar să fie, să mă necăjesc din pricina ei !

Lotus cîntări argintul şi găsi doar patru qi*an* şi opt *jen.*

— Putoare neruşinată ! o ocărî ea. Parcă i-au văzut ochii spirite, de a fost aşa strînsă la mînă. A dat prea puţin.

— Sigur că da ! sări Pavilion. Cînd măsoară banii altora, e largă la mînă ! Cine ştie cît mai m-o fi blestemat.

Puseră argintul la un loc. Strinseră trei *liang* şi un q*ian.* Apoi trimiseră după Dai An.

— Ieri ai fost cu stăpînul acasă la Laur, îi vorbi Lotus. De ce aţi făcut scandal ?

— Stăpînul a plecat devreme de la familia Chang şi a trecut împreună cu unchii Ying şi Xie pe la casa lui Laur. Magaoaia bătrînă a zis că Laur nu-i acasă şi că s-a dus la ziua nu ştiu cărei mătuşe, însă

cînd se spăla pe mîini, stăpînul a zărit-o cu un bărbat în casă. Atunci el şi-a ieşit din fire şi ne-a pus să rupem şi să spargem tot ce ne cădea sub ochi în casa putoarei. Vroia să-i azvîrle în stradă, însă unchiul Ying şi ceilalţi atît s-au rugat de

el, că în cele din urmă a ieşit, a încălecat şi a venit acasă. Pe drum s-a jurat că n-o s-o lase cu una cu două pe putoare.

— Tîrfă ticăloasă ! O ştiam ca o oală plină cu miere cît e anul de lung şi uite că i s-a înfundat. Chiar aşa a spus' stăpînul ? SI întrebă pe Dai An.

— Cum să vă mint eu pe dumneavoastră ?

— Tîlharule ! sări Lotus de Aur. Oricît de rea o fi, ea este iubita stăpînului tău şi n-ai dreptul s-o batjocoreşti ! îmi amintesc că odată te-am rugat ceva şi n-ai vrut să faci, zicînd că n-ai vreme, iar cînd stăpînul ţi-a poruncit să-i duci bani curtezanei, ai numit-o pe glasul cel mai dulce mătuşa Laur ! Acum, dacă el o calcă în picioare, mi te-ai făcut şi tu stăpîn şi îi spui putoare ! Am să-i dau ştire, să aflu ce-o să zică !

— Vai, doamnă a cincea, ce-mi aud urechile ? Parcă văd soarele răsărind la apus ! îi luaţi partea ? Dacă stăpînul n-ar fi făcut-o putoare, aş fi îndrăznit eu asta ?

— El are dreptul, dar tu nu !

— Ştiu eu că doamna a cincea are ce are cu mine, se văicări el. Mai bine nu scoteam o vorbă !

— Lasă gura, hoţomane ! interveni Pavilion de Jad. Uite banii ăştia şi mergi degrabă cu Lai Xing să faci cumpărături. Astăzi ne-am gîndit să-i poftim pe domnul şi pe doamna la o petrecere cu prilejul zăpezii. Ai grijă să nu ne înşeli prea tare şi pun eu o vorbă bună pe lîngă sora a cincea să nu-i sufle nimic stăpînului.

— Cum să facă aşa ceva nefericitul de mine !

Dai An luă banii şi plecă însoţit de Lai Xing.

Ximen Qing abia se sculase şi se pieptăna, cînd îl zări pe Lai Xing îndreptîndu-se spre bucătărie cu o găină şi o gîscă. în urma lui, Dai An ducea un vas cu „Floarea de aur".

— De unde au lucrurile alea ? o întrebă el pe Fluier de Jad.

— Astăzi celelalte neveste au pus la cale o petrecere în cinstea zăpezii şi vă invită pe dumneavoastră şi pe doamna.

— Ce-i cu băutura aia ? îl întrebă pe Dai An.

— Doamna a treia mi-a dat bani, se dezvinovăţi el.

— De ce-ai ascultat-o ? Nu avem băutură în casă ? şi îi spuse să ia cheile de la cămară, să scoată de acolo două vase cu băutură de iasomie şi să le amestece cu băutura cumpărată.

în felul acesta, în salonul din spate se atîrnară draperii noi, se aranjară paravane, se fixă la uşă apărătoarea pe care erau pictate flori de prunişor, ca să ţină de adăpost împotriva frigului şi se instalară solie

pline cu cărbuni. Mesele fură încărcate cu bunătăți şi numaidecît cele patru doamne merseră şi îi poftiră

pe Ximen Qing şi pe Doamna Luna. Delicata turna în pahare, Pavilion de Jad ținea vasul, Lotus punea bucatele în farfurii, iar Li Vaza, lăsîndu-se în genunchi, întinse întîia cupă lui Ximen Qing. Acesta o luă şi i se adresă, surîzînd :

— Nu te chinui, copilo. Era îndeajuns şi o reverență, pentru a-ți arăta pietatea.

— Cine ți-a zis că a îngenuncheat în fața ta, copil răsfățat ? răspunse Lotus, mai bună de gură. Eşti ca şi ceapa de lîngă zidul dinspre miazănoapte, aia de se iuțeşte pe măsură ce creşte ! Dacă n-ar fi sora cea mare cu tine, crezi că ar fi făcut cineva temenele înaintea ta ? A doua cupă i-o oferiră Doamnei Luna.

— Nu mi-ați vorbit nimic şi v-ați obosit cu toatele pentru această petrecere ! rosti ea.

— Vai de mine ! răspunse Pavilion de Jad, zîmbind. Am vrut să vă dedicăm această petrecere săracă la căderea primei zăpezi. Aşează-te doamnă şi primeşte plecăciunea noastră.

Doamna Luna nu se aşeză şi se înclină adînc şi ea în fața
lor.

— Dacă nu iei loc, soră mai mare, o să rămînem pe veci în genunchi. După alte stăruințe, Doamna Luna acceptă să le răspundă cu jumătate de plecăciune.

— Te rugăm să-l ierți pe stăpîn, de dragul nostru, soră mai mare, trăncăni Lotus. Dacă se mai poartă urît cu tine, n-o să-l mai iertăm noi. Apoi se întoarse spre bărbat: Ce stai acolo aşa împăunat ? Ridică-te de pe locul de onoare, oferă-i doamnei o cupă şi cere-i scuze !

Ximen Qing rîse. Mai tîrziu, Doamna Luna se sculă de pe scaunul său şi, ajutată de Fluier de Jad, dărui şi ea cîte o cupă celorlalte doamne. Numai Lebăda de Nea îngenunche în clipa cînd primi cupa. Astfel, Ximen Qing şi Doamna Luna stăteau pe locurile de onoare, iar ceilalți în ordinea cuvenită, Orhideea, poftită şi ea, fiind cea de pe urmă.

— Soră Li, nu se lăsă Lotus, şi tu ar trebui să îi dai doamnei o cupă, fiindcă necazul de la tine a pornit.

Li Vaza se ridică şi. era gata de a-ndeplini ce i se ceruse, însă bărbatul o opri:

— Nu lua seama la vorbele putorii ăsteia, îşi bate joc de tine, spuse el. Doar ne-ai dat o dată şi nu e cazul să o faci din nou.

Femeia se aşeză.

Prunişor, întîmpinarea Primăverii, Fluier de Jad şi Busuioc interpretară împreună, fiecare la cîte un alt instrument, piesa : „Regăsirea, la vremea înfloririi rodiilor".

— Cine a comandat cîntecul ăsta ? se interesă Ximen.

— Doamna a cincea ne-a sfătuit, îndrăzni Busuioc.

— Te ții numai de intrigi, păcătoaso ! o apostrofă eL

— Eu n-am nici un amestec în treburile lor, se apără ea.

— De ce nu l-am chema şi pe ginerele nostru ? sugeră Doamna

Luna şi trimise o slugă după el.
Acesta sosi repede, se înclină şi luă loc lîngă soția sa. Jad Mic îi întinse o cupă şi îi puse mîncare în față. Ximen Qing se uita afară la zăpada care se lăsa leneşă în jos ca nişte fulgi de vată, mari şi pufoşi, rotindu-se a dans prin pruni, ca petalele aievea ale florilor lor.
într-adevăr :

Ca şi-ai sălciei moi mîțişori,
Ca bogatul gîştei pufuşor ;
Precum crabul mătură nisipul,
Se pogoară liniştit nechipul,
Pe cărări împrăştie splendoare De pe
culmi de jad scînteietoare,
Alb dragon zbătîndu-se-n văzduh Şi
uşor ca suflul unui duh,
Numai puf se-aşterne la pămînt Şi pe
case ce în jad îngheață Flori de flăcări
scăpărînd la viață.

Vâzînd că zăpada se depusese groasă în grădină, Doamna Luna se ridică, o strigă pe Jad Mic să vină cu un ibric de ceai şi merse ea însăşi, alese zăpadă curată şi fierse cel mai gustos ceai.
După cum e vorba :

Jad alb în ceainic se face val de jad,
Arome-n cupa de-aur limpezi ard.

Pe cînd mîncau, intră Dai An.
— A sosit domnul Li Ming, anunță.
— Cheamă-1, porunci Ximen.
Li Ming se înfățişă, se lăsă pe un genunchi, apoi se ridică şi se trase într-o parte.
— Cum de te-ai gîndit să vii ? se miră stăpînul. Ai nimerit bine !
— Umilei mele persoane nu i-a trecut prin minte una ca asta. Am avut oră cu copiii domnului Liu, de lîngă Poarta Alcoolului şi Oțetului, dinspre Miazăzi, şi mi-am amintit că slujnicele dumneavoastră mai greşeau la cîteva melodii şi mi-am zis să mai exersez cu ele.
Ximen Qing luă ceaşca sa de ceai din lemn lăcuit şi i-o întinse să bea.
— Bea să te încălzeşti şi cîntă-ne ceva ! îl îndemnă.
— Da, Mărite !
Li Ming sorbi ceaiul, încorda instrumentele şi apoi, în acompaniamentul slujnicelor, cîntă „Privelişte de iarnă peste capitală". După aceea, Ximen îi ceru să se apropie de masă. Jad Mic îi umplu o cupă de jad de forma unei piersici. Li Ming îngenunche şi bău trei cupe la rînd. Atunci stăpînul porunci slujnicii să-i aşeze bucatele

pe patru farfurii pe care să i le pună pe un platou mai mare. Muzicianul le luă, ieşi afară să mănînce, apoi, după ce sfîrşi, se şterse la gură, reveni şi rămase în picioare lîngă un paravan. Ximen Qing îi povesti ce necaz îi făcuse Laur.

— Nu ştiu nimic, nefericitul de mine ! De fapt, n-am dat de mult pe acolo. Dar nu cred că ea are vină, numai codoaşa aceea o împinge la rele. Nu fiţi supărat pe ea, părintele nostru. Mă voi duce să vorbesc cu ea.

Au petrecut toată ziua şi nevestele s-au veselit negrăit de bine. Primii au plecat Chen Jingji şi Orhideea. Ximen a poruncit să i se toarne lui Li Ming o cupă şi l-a povăţuit să nu-i spună lui Laur să l-a găsit acasă. Acesta a încuviinţat, iar Ximen puse o slugă să-l însoţească pînă la poartă. Nevestele au mers fiecare în camerele lor, iar el s-a retras din nou cu Doamna Luna.

A doua zi, n-a mai nins. Cerul se înseninase. De frica lui Ximen Qing, familia Li le-a trimis lui Ying şi Xie cîte o gîscă friptă şi cîte un vas cu băutură, implorîndu-i să-l aducă pe Marele Mandarin din nou la Laur, pentru ca ele să-şi poată cere iertare.

A doua zi, pe cînd Ximen lua împreună cu Doamna Luna gustarea de dimineaţă, Dai An anunţă vizita celor doi prieteni ai săi. El lăsă jos plăcinta, dînd să iasă, dar nevasta îl opri.

— Ce caută ticăloşii ăştia la noi atît de dimineaţă ? spuse ea. Mănîncă, n-au decît să te aştepte. Nu-i nici o grabă ! Unde vor să te ia pe zăpada asta de afară ?

— Spune-i slugii să ducă din bucate dincolo. Am să continui împreună cu ei, hotărî el şi se ridică.

— După ce termini masa, să nu pleci cu ei. Astă seară sărbătorim ziua sorei a treia, îi aminti ea.

— Bine, aprobă el şi plecă să-şi salute prietenii.

— Frate mai mare, deschise Ying vorba, te-ai mîniat pe drept mai acu o zi. Noi am fost la fel de mîhniţi şi le-am zis-o în faţă. Tu ai cheltuit o grămadă de bănet în casa aceea şi dacă ai lipsit o vreme nu se cădea să schimbe muzica. Spre nenorocul lor, i-ai prins asupra faptului. I-am întrebat cum de nu le-a fost ruşine obrazului ! Şi nu numai tu, frate, dar nici noi n-am răbdat în inimile noastre să trecem cu vederea asemenea greşeală ! Le-am aruncat mai multe cuvinte tari şi s-au căit amarnic. Azi dimineaţă s-au înfiinţat la noi şi fata şi baba, îngenunchind şi plîngînd. Le e teamă că ai pus ceva la inimă şi că ai să le faci rău, aşa că au pregătit o masă simplă, obişnuită, rugîndu-te să primeşti invitaţia. Au de gînd să-şi ceară iertare.

— Nu le fac nici un rău, dar în casa lor nu mai calc, declară bărbatul.

— Ai avut dreptate cînd te-ai supărat, frăţioare, însă adevărul este că Laur n-a fost de vină. Ding ăsta este un iubit mai vechi al Scorţişoarei şi el venise la aceasta, pe el nu-l interesa Laur. Dar omul avea marfa pe corabia unui consătean, numit Chen Jiansheng ; ăsta e fiu de consilier şi Ding şi-a zis să dea un ospăţ pentru el. Aşa se face

că a luat zece *liang* şi s-a prezentat cu ei la familia Li, să aranjeze banchetul, dar chiar atunci am picat noi. Ai casei s-au înspăimîntat şi i-au ascuns acolo în spate, tu i-ai văzut şi de aici tot necazul. Insă adevărul curat este că omul nici n-a atins-o. S-au jurat amîn- două, s-au prosternat în fața noastră şi ne-au implorat să te rugăm să vii la ele, ca să facă lumină în toată neînțelegerea, spre a-ți trece supărarea.

— Am jurat în fața nevestei că nu mai merg la curtezane. Şi nici supărat nu mai sînt. Spune-le să nu se omoare cu firea. Azi am o sărbătoare în familie şi nu pot ieşi.

— Ce vorbă-i asta, frate ? se repeziră amîndoi, îngenunchind. Dacă nu vii, e o jignire pe care ne-o aduci nouă. Mergi pînă acolo, stai puțin şi te întorci.

Cei doi s-au dat de ceasul morții, stăruind într-atît, încît Ximen a fost nevoit să le facă pe voie. Intre timp li s-au servit bucatele. Sfîrşind cu masa, Ximen Qing i-a cerut lui Dai An să-i aducă veşmintele. Doamna Luna se afla împreună cu Pavilion de Jad şi întrebă sluga :

— Unde pleacă stăpînul ?

— Nenorocitul de mine nu ştie, stăpînă. Mi-a poruncit numai să-i aduc hainele.

— Iar mă minți, tîlharule ! azi e ziua doamnei a treia şi dacă stăpînul se înapoiază tîrziu, o să-ți jupoi pielea !

— De ce să mă jupuiți, stăpînă ? Ce pot face eu ?

— Nu ştiu cum se face, dar cum a auzit de sosirea cerşetorilor ăştia, a sărit ca ars. Era la masă, dar a lăsat totul baltă şi a alergat la ei. îmi închipui unde-1 iau şi cît or să stea !

Femeile au continuat pregătirile pentru sărbătorirea lui Meng Pavilion de Jad.

Cînd Ximen Qing şi cei doi prieteni ai săi au ajuns la casa lui Laur, masa era întinsă, iar cele două curtezane le-au ieşit în întîmpinare. Codoaşa bătrînă a apărut şontîc şi a îngenuncheat, cerindu-şi iertare. Fetele au umplut paharele. Trăgînd-o într-o parte, Ying îi şopti lui Laur :

— La grea încercare m-ai băgat, însă am izbutit să ți-1 aduc pe tînărul tău soț. Iar acum mie nu-mi torni nici măcar un păhărel şi ai grijă numai de el ! Dacă n-ar fi aici, ți-ai fi scos ochii şi ai fi pornit pe străzi, cerşind. Cine-ar mai fi avut nevoie de tine ? Ia deci aminte şi poartă-te cu mine frumos.

— Curat Ying Cerşetorul, că altfel nu ştiu cum să vă spun. De ce să ajung eu cerşetoare ?

— Cum, ticăloasă mică, parcă chemasei călugării şi îți citiseră slujba ! Dacă nu venea, ai fi urlat, înnebunită, dar aşa, ți-au crescut cornițe ! Fă-te mai aproape !

— Vai de mine, am vărsat cîțiva stropi pe stăpînul!

— Poftim ! Atît de mult ții la el, încît ți-e frică să nu-1 fi rănit din cîțiva stropi ! Eu ce sînt, copil de căpătat, de nu mă iei în seamă ?

— O să-ţi zic de-acum înainte copilul meu !

— Vino odată, să-ţi spun o glumă : Crabul şi Brotacul s-au legat fraţi de cruce şi au jurat că cel care va sări peste o apă, va fi socotit fratele cel mare. Brotacul a încercat de mai multe ori şi a reuşit. Era acum rîndul Crabului să-şi încerce săritura, însă chiar atunci au sosit două fete să ia apă de băut. Au prins crabul, l-au legat cu o sfoară, apoi s-au dus să-şi umple doniţele. Dar la plecare, fetiţele au uitat de crab. Văzînd că el nu se mai iveşte, Brotacul a sărit înapoi : „De ce nu vii ?, l-a întrebat. „Aş fi trecut din primul salt, dacă nu mă legau afuristele alea de codane !“ a replicat el.

Laur şi Scorţişoara au bătut din palme, rîzînd cu poftă.

însă noi nu vom urma cu aceste vorbe de duh, ci ne vom întoarce acasă la Ximen Qing. Doamna Luna îşi aşteptă soţul pînă se înseră, alături de cele două cumnate şi două călugăriţe. Era din ce în ce mai nervoasă. Lotus de Aur o trase pe Vaza de mînecă, surîzătoare :

— Hai cu mine, surioară, pînă la poartă, să ne uităm după el.

— Ce rost are ? se miră nevasta principală.

— Vino şi tu, Pavilion ! o rugă Lotus.

— Lasă-mă puţin, se rugă aceasta. Aş vrea să fiu de faţă cînd cuvioşiile lor au să depene nişte istorii plăcute. Mergem pe urmă ! Atunci Lotus se apropie de călugăriţe şi le zori să vorbească. Călugăriţa Wang, aşezată pe cuptor, povesti una.

— Nu prea mi-a plăcut, zise Lotus. Mai vreau una !

— Un bărbat avea trei neveste, începu călugăriţa. Odată, de ziua lui, întîia femeie ridică paharul şi-i grăi că el este asemenea unui judecător. „Ce vrei să zid ?“ se minună bărbatul. „Chiar aşa e, nu se lăsă ea. Şezi în capul mesei şi vîri frica în toţi-4. A doua nevastă puse şi ea mîna pe pahar şi îi spuse că e leit ca un tigru . „De ce sînt leit ca un tigru?" vru el să afle. „Fiindcă abia deschizi gura şi toţi din casă fug din calea ta“. „Poate că ai dreptate", încuviinţă el. La urma urmei, se sculă în picioare şi cea de a treia nevastă, grăind că bărbatul nu arată nici a judecător şi nici a tigru, e cu totul altceva. „Ce anume ?“ „Eşti numai un flăcăiandru !“ zise ea. „Cum să mai fie unul ca mine flăcău ?“ „Dacă n-ai fi flăcău, te-ar cunoaşte femeile de peste drum ?“

Ascultătoarele rîseră.

— Bravo, cuvioşia ta, ai ţintit unde ne durea !

Lotus, Vaza şi Pavilion plecară să pîndească venirea lui Ximen Qing, în poartă.

— Unde credeţi că s-a dus pe o zi cu zăpadă, ca asta ? întrebă Pavilion de Jad.

— Pun rămăşag că e la păcătoasa aia de curtezană, Laur.

— Parcă s-a jurat că nu mai merge ! Ce să caute acolo ?

— Sora Li ne e martor. Te prinzi cu mine ? Alaltăieri a fost scandalul. Ieri, bastardul ăla de Li Ming a venit în recunoaştere, iar astăzi cerşetorii Ying şi Xie l-au tîrît acolo. Bătrîna şi cu aia tînără au aranajat totul. îndrugă acolo nişte scuze şi apoi îl înhaţă din nou. Cine ştie cît or să rămînă la ele, poate nici nu mai dă pe acasă în seara asta.

Ce păcat că sora Meng îl aşteaptă !

— în caz că nu vine, mînă el o slugă să ne vestească.

Pe cînd vorbeau, răsări înaintea lor un vînzător de seminţe. Cumpărară seminţe şi numaidecît îl zăriră pe Ximen apărînd. Se retraseră în fugă. Înaintînd călare, acesta îl puse pe Dai An să vadă cine e în poartă.

— Sînt doamnele a treia, a cincea şi a şasea.

Atunci Ximen descălecă şi intră. Pavilion şi Vaza îşi pierduseră urma, zorite s-o înştiinţeze pe nevasta principală.

Numai Lotus se ascunse după un zid şi cînd el trecu pe acolo, îi sări în faţă, speriindu-1.

— M-ai făcut să mă treacă fiori reci, vicleano ! Ce căutaţi în poartă ?

— Tot tu întrebi ? La ora asta se vine ? Ne uitam după tine.

Ximen Qing trecu pragul casei. Doamna Luna aranjase totul şi îi ceruse lui Fluier de Jad să ţină vasul, în vreme ce ea turna primul rînd de băutură în pahare. Întîiul pahar i-1 oferi lui Ximen, ocupîndu-se apoi de femei, în ordinea cuvenită. Prunişor şi Întîmpinarea Primăverii cîntau.

Gustară ceva, apoi toastară în sănătatea lui Pavilion de Jad. Patruzeci de feluri de mincare fură rînduite pe mese. Băutura însăşi era foarte parfumată şi avea culoarea amurgului. Cumnata Wu stătea pe locul de onoare. O ţinură cu ospăţul pînă la al treilea *geng* din noapte. Cumnata bău puţin şi plecă devreme, însă ei petrecură, veselindu-se cu ghicitul degetelor sau pro- punînd spre dezlegare şarade pe băute. Apoi, Doamna Luna se adresă Delicatei şi lui Lotus de Aur :

— Propun să golim cupele şi să-i conducem pe cei doi la culcare.

— Vorbele surioarei celei mari sînt poruncă pentru noi şi ne supunem bucuroase, glumi Lotus.

Pavilion de Jad se ruşină. Cînd terminară cu băutul, îi însoţiră pe Ximen Qing şi pe Pavilion de Jad pînă la uşă. Pavilion le invită înăuntru, dar ele refuzară.

— Dormi cuminte, fetiţa mea, să nu-mi faci rele ! Mîine dimineaţă trece mămica pe la tine să te vadă ! rîse Lotus către Pavilion. Apoi, întorcîndu-se spre Doamna Luna : Copila asta a mea e mică şi rea. Iertaţi-o de dragul meu, doamnă !

. - Oh, eşti ca un oţet vechi ! îi replică Pavilion. Mîine o să-ţi arăt eu ţie !

— Am făcut şi eu pe peţitoarea, rîse Lotus.

O luară spre camerele lor, însă în curtea interioară, Vaza alunecă şi căzu.

— Vaza parcă e oarbă ! se repezi Lotus. Face doî-trei paşi şi buf la pămînt. Stai că te ajut eu !

— N-au curăţat slugile cum trebuie, interveni Doamna Luna. De două ori le-am zis şi uite, doamna a şasea era cît pe ce să-şi frîngă picioarele. Ia lampionul, îi ceru lui Jad Mic care venea în spate, şi condu-le pe doamnele.

în dormitor, Ximen Qing se descărcă în fața nevestei a treia:
— Ea ca un scorpion femeia asta. Ea se bagă prin zăpadă, le trage pe celelalte după ea şi apoi tot ea are gura mare. Ciudat că nimeni nu-i aruncă în față ce crede despre ea. Ieri le-a suflat slujnicelor să interpreteze cîntecul acela, deşi nici gînd s-o recunoască.
— Ce sens avea, n-am înțeles ? întrebă Pavilion de Jad.
— A vrut să spună că împăcarea cu doamna Wu n-a fost firească şi că ea m-a atras ca o prefăcută, arzînd santal şi înăl- țînd rugi la ceruri.
— Ea ştie toate melodiile.
— Dar nimeni nu ştie ce venin are în ea !
Ximen Qing rămase peste noapte la Pavilion de Jad. Celelalte femei se retraseră în camerele lor. Totuşi mai înainte, la despărțire, Lotus o smuci de mînecă pe Vaza.
— Am băut cam mult, surioară, hai cu mine.
— Ei, tu şi beată !
Ajunse acasă la Lotus, îi dădură drumul lui Jad Mic.
— Intr-o vreme n-ai vrut deloc să intri aici şi iată-ne acum stînd una lîngă alta. M-am forțat cît am putut să te ajut atunci şi altele m-au vorbit de rău în spate. Eu însă am inima împăcată, Cerul mi-e martor.
— Ştiu că eşti inimoasă, surioară şi-ți sînt recunoscătoare.
— Am ținut să-mi afli inima, întări Lotus.
Prunişor de Primăvară le servi nişte ceai. Băură, apoi Li Vaza se duse la ea.

Capitolul XXII

Nevasta lui Lai Wang murise de plămîni şi Doamna Luna îi găsise acestuia o alta în persoana fiicei lui Song Ren, negustorul de sicrie, pe care o chema tot Lotus de Aur. Dintru început, femeia fusese vîndută ca slugă în casa prefectului Cai, însă nu după mult timp, fusese izgonită de acolo pentru purtarea sa rea şi neavînd altceva de ales, se măritase cu bucătarul Jiang Cong. Acesta lucra adesea la Ximen Qing, iar Lai Wang, venind mereu după el, îi văzuse nevasta şi ajunsese un apropiat al ei. Intr-o zi, la o încăierare cu alți bucătari, din pricina împărțirii unor bani, Jiang Cong fusese înjunghiat. Cînd el căzuse la pămînt, fără suflare, ceilalți se topiseră fără urmă. Această Lotus de Aur apelase la sprijinul lui Ximen Qing prin intermediul lui Lai

Wang, şi acesta înaintase o plîn- gere, cei în cauză fuseseră întemniţaţi şi condamnaţi la moarte, iar Jiang Cong răzbunat. Mai tîrziu, Lai Wang îi vorbise Doamnei Luna despre tînăra văduvă, lăudînd-o că e mare meşteră în lucrul cu acul. Ea i-o luase de nevastă, în schimbul a cinci *liang* de argint, două rochii, două materiaile de pînză şi cîteva podoabe de cap. Şi cum în casă mai era o Lotus de Aur, îi schimbă numele în : Lotus Pur. împlinise douăzeci şi patru de ani şi avea pielea albă şi un picior mai mic decît al lui Lotus de Aur, fiind potrivită la trup. Era pricepută la treburi, isteaţă, ştiind cum să-şi scoată la iveală darurile fizice. De cînd intrase în casa lui Ximen, lucra laolaltă cu celelalte femei şi nu se prea mai gătea. Apoi băgase de seamă cum se aranjau Pavilion de Jad şi Lotus de Aur şi începuse .să-şi ridice şi ea părul în vîrful capului, lăsîndu-şi de o parte şi de alta a chipului să-i alunece, prelungi, două şuviţe de păr Cînd se întîmpla să le toarne doamnelor ceai sau apă, Ximen Qing o privea lung.

Intr-o zi, Ximen croi un plan de bătaie. Ii încredinţă lui Lai Wang cinci sute de *liang* şi îl trimise la Hangzhou să cumpere veşminte brodate pentru Marele Tutor Cai şi pentru casă, socotind că această călătorie are să-i ia cu totul o jumătate de an. Lai Wang plecă la drum în prima parte a lunii a unspre-i zecea şi stăpînul îşi văzu mai departe de punerea în aplicare a planului său. A doua zi, după serbarea zilei lui Meng Pavilion de Jad, petrecerea continuă între femei, în salonul din spate. Ximen Qing rămase în casă şi ascuns după draperie o urmărea pe Lotus Pur care turna băutura în pahare. Femeia purta o bluză căptuşită din mătase roşie şi o fustă purpurie. Ximen o chemă pe Fluier de Jad, care nu se afla cu femeile ca să-l servească pe el.

— Nevasta asta nouă a lui Lai Wang are bluză roşie şi fustă purpurie. Ce nepotrivire ! se arătă el nemulţumit. Să-i zici stăpînei să-i dea o fustă care să-i vină bine cu bluza.

— Pînă şi fusta a împrumutat-o de la mine, mărturisi slujnica.

Lucrurile fură lăsate să dospească în voia lor. Dar peste o vreme, într-o zi cînd Doamna Luna fu invitată la familia Qiao la masă, Ximen Qing se întoarse cu chef, îndată după prînz. Cînd să intre în casă, Lotus Pur tocmai ieşea şi aproape că se ciocniră. Ximen Qing o prinse în braţe şi îi vorbi cu glas duios :

— Dacă mă asculţi, scumpă copilă, o să ai de la mine cîte straie şi podoabe îţi pofteşte inima.

Femeia nu scoase un cuvînt, îşi smulse mîna din aceea a bărbatului şi fugi.

Ximen o trimise chiar atunci la ea pe Fluier de Jad cu un material de satin albastru, învăţînd-o să-i spună că stăpînul o zărise îmbrăcată nu tocmai nimerit. Lotus Pur desfăcu materialul şi strălucirea lui îi luă ochii - era un albastru bătînd spre verde, cu flori pe el din toate cele patru anotimpuri.

— Şi ce-o să zică doamna cînd m-o vedea ?

— Fii liniştită, că o să-i spună chiar el. Stăpînul iți transmite că dacă faci ce îți cere el, îți cumpără tot ce-ți doreşte inima. Azi doamna nu e acasă şi vrea să te întîlnească. Ce răspuns să-i duc ?

Femeia zîmbi, rămase pe ginduri un timp, apoi întrebă.

— Cînd vine ? Vreau să deretic prin casă.

— Nu vrea să vină aici, că-1 văd slugile. Zice să te furişezi tu spre grota de la poalele muntelui. Acolo sînteți la adăpost de oricine.

— Dacă află stăpînele a cincea şi a şasea ?

— Stăpînele a treia şi a cincea joacă şah acasă la stăpîna a şasea. Nu-ți fă griji !

Se întîlniră acolo, însă Phoenix se grăbise deja s-o înştiințeze pe Pavilion de Jad despre întoarcerea stăpînului. Femeile se retraseră în camerele lor. Lotus de Aur merse întîi şi se pudră, apoi trecu în spate. în poartă, o văzu pe Jad Mic pîndind pe acolo.

— Unde-i stăpînul ? o întrebă.

Jad Mic arătă cu degetul înainte şi Lotus o înțelese. O apucă întins spre munte şi, la portița care ducea la poalele lui, Fluier de Jad o opri. Bănuind că slujnica însăşi este aceea de s-a înhăitat cu stăpînul, ridică vocea.

— Nu e voie, doamnă a cincea. Stăpînul e ocupat.

— Crezi că mi-e teamă de el, cățea ?

Năvăli în grădină şi scormoni cu privirea prin toate ungherele. Cînd ajunse aproape de gura grotei, îşi încrucişă paşii cu ai lui Lotus Pur, care ieşise de acolo grăbită, roşie la față.

— Ce căutai aici, carne împuțită ? n-o slăbi Lotus.

— îl caut pe Hua Tong, rosti aceasta şi se îndepărtă.

Lotus de Aur pătrunse în grotă şi dădu peste Ximen Qing.

— Tîlhar fără ruşine, îl luă în primire, ce-mi făceai aici, ziua-n amiaza mare, cu stricata aia de slugă ? Dacă aş fi ştiut ce coci, îți rupeam mai înainte urechile ! Tu erai Hua Tong, pe tine te căuta, nu-i aşa ? Acum recunoaşte cinstit : de cîte ori te-ai întîlnit pe ascuns cu cățeaua asta ? Dacă nu-mi spui adevărul, te pîrăsc doamnei şi o să fie mereu cu ochii pe tine!

— Vorbeşte mai încet, păcătoaso ! şopti bărbatul, zîmbind. Nu mai urla, să ne audă toată lumea. Am chemat-o să-i zic ceva, ăsta-i adevărul curat.

— Nu cred un cuvînt, tîlharule ! Dar o să aflu eu ce şi cum şi o să vedeți voi !

Ximen Qing ieşi rîzînd, iar ea se duse să tragă de limbă slugile. Acestea îi spuseră cum Fluier de Jad plecase din casă cu un satin, dar că. ele nu ştiau pentru cine era. Dar lui Lotus de Aur îi fu limpede că satinul era pentru Lotus Pur.

Femeia în schimb îşi făcea în fiecare zi de lucru pe la Lotus de Aur, preparîndu-i cîte o supă deosebită, cusîndu-i cîte un condur sau ajutînd-o la vreun joc făcut cu Vaza. Ximen Qing, prins în mrejele slujnicei, o dăruia mereu cu giuvaieri- cale, ceai parfumat sau bani.

Lotus Pur cumpăra din stradă ruj de buze, alifii şi podoabe, gătindu-se şi devenind de nerecunoscut. Apoi, Ximen Qing îi spuse Doamnei Luna că îi plăceau mult supele făcute de Lotus Pur, cerîndu-i ca pe ea şi pe Fluier de Jad să nu le mai trimită să trudească în bucătărie cu celelalte, ci să pună în grija lor preparatul ceaiului ori a cîte unei supe de zarzavat, servite fierbinți. De fapt, iubiți cititori, stăpînul casei nici că s-ar cuveni să se înhăiteze cu slugile sale, pentru că de aici încep neorînduiala, înşelătoria şi furtul, iar buna înțelegere şi liniştea nu mai pot fi restabilite.

Pe opt din ultima lună a anului, Ximen Qing se sculă în zori, avînd întîlnire la el cu Ying Bojue, cu care urma să asiste la funerariile unui fost dregător. Porunci slugilor să pregătească doi cai şi se puse pe aşteptat, însă omul său întîrzia. Intre timp îşi făcu apariția Li Ming. Ximen Qing rămase în salonul central, în fața focului, ascultîndu-le pe cele patru slujnice cîn- tînd, sub îndrumarea lui Li Ming. Ginerele lui, Chen Jingji, stătea lîngă el. Abia se încheiase melodia „De trei ori flori de prunişor“ şi Ying Bojue se ivi, urmat de fiul său, Ying Bao, care ducea o pătură în brațe. Slujnicele încercară să se retragă, dar stăpînul le opri.

— De ce vă ascundeți de unchiul Ying ? le certă el, pe cînd se salută cu oaspetele şi se aşezară.

Cele patru slujnice se plecară în fața noului venit, care se grăbi să le răspundă pe măsură.

— Ce fericit trebuie să fii tu, frate, îl lăudă el, înconju- jurat de asemenea fete frumoase şi proaspete, una mai plăcută decît alta. Din păcate, în dimineața aceasta am fost atît de zorit, că nu am luat nimic la mine. Data viitoare am să vin cu ceva măruntiş, ca să le dau să-şi ia dresuri.

Slujnicele se retraseră. Chen Jingji făcu un pas înainte, se înclină şi el şi se aşeză.

— De ce ai întîrziat ? întrebă gazda.

— Fata cea mare a fost rău bolnavă şi abia de curînd pare că se simte mai bine. A mea a hotărît s-o aducă acasă pentru o vreme şi aşa au început pregătirile. Ying Bao a chemat o lectică, a făcut cumpărături şi uite că abia a picat.

— Şi pe mine mă laşi să aştept! Să mîncăm ceva, propuse.

Atunci Li Ming îngenunche în fața lui Ying Bojue.

— Nu te-am văzut de mult, îi spuse Ying.

— Am fost prins cu ale mele, zile în şir, în casa domnului Li, se scuză tînărul muzician.

Slugile puseră pe masă zece mici platouri cu bucate şi patru boluri din argint cu fiertură de orez, amestecată cu sîm- buri şi felii de fructe, trecute prin zahăr. Mîncară, apoi goliră cîte trei cupe. Gazda îi ceru lui Hua Tong să ia ibricul în care se afla din băutură mai puțin de jumătate şi să i-1 ducă alături, lui Li Ming. Apoi se îmbrăcă şi plecară, împreună cu Ying Bojue, călări.

După plecarea stăpînului, slugile se apucară să facă hărmălaie şi o porniră spre camerele Orhideei. Stătu la locul ei numai Prunişor de Primăvară, învăţînd la *pipa,* sub ochii lui Li Ming. Ameţit de băutură, tînărul muzician îi prinse uşor cu degetele mîneca largă a veşmîntului şi atunci cuteză să-i cuprindă pentru puţin palma.

— Cum îndrăzneşti, ticălosule, îl certă Prunişor, să-mi iei palma în laba ta ? N-ai învăţat cine sînt, fiu de otreapă ? Mîncarea bună şi băutura te-au făcut să-ţi uiţi lungul nasului şi ai pus mîna pe mine. Ei, află că o să-i dau de ştire pe dată stăpînului şi o să te alunge. Crezi că fără tine nu învăţăm noi muzică, parcă n-ar mai fi nici un muzician în oraş ! Fata o ţinu tot aşa vreme îndelungată, apoi se sculă în picioare şi ieşi.

Deschid a vieţii ori a morţii cale două mîini,
Să te ridici să fugi nu-i o ieşire, doar amîni !

Furioasă şi continuînd să ocărască, Prunişor de Primăvară trecu în curtea interioară, unde Lotus de Aur, Pavilion de Jad, Vaza, cu Lotus Pur pe lîngă ele, jucau şah.

— Pe cine blestemi ? Cine te-a supărat ? întrebă Lotus de Aur.

— Cine să fie dacă nu ticălosul de Li Ming ? Stăpînul l-a blagoslovit cu mîncare şi băutură, iar cînd Fluier de Jad şi celelalte s-au dus la stăpîna cea tînără şi am rămas numai eu cu el, mi-a luat mîna într-a lui, strîngîndu-mi-o uşurel. Văzînd că nu-i rîd sub nas şi că îl cert, şi-a luat haina şi a întins-o. Drept cine mă ia unul ca el ? Am să-l pălmuiesc pînă îi înverzesc obrazul !

— Bine, fată rea, dacă nu vrei să înveţi muzică, nu-i nimic, dar de ce să te mînii atit ca să te faci ca un strigoi la faţă ? O să-i spunem stăpînului şi o să-l alunge. Ştiam eu că Li Ming ăsta e un stricat.

— E rudă cu doamna a doua şi tare mi-e teamă că ea o să mă ciomăgească ! îşi aminti Prunişor.

— Să fie el rudă şi cu Buddha, sări Lotus Pur, e muzician şi n-are voie să înalţe ochii la noi. Oricît de puţin i-am plăti, se cade să ne socotească la fel ca pe binefăcătorii săi. Ca să nu zic că stăpînul îi dă aici mereu să mănînce.

— Nu numai atît, întări Lotus de Aur, dar primeşte şi cinci *liang* de argint pe lună. O să sfîrşească rău cu o astfel de purtare. S-a jucat cu focul şi stăpînul o să-i arate şi cum frige ! Iar tu, se întoarse ea spre Prunişor, de ce n-ai venit aici numaidecît după plecarea stăpînului şi ai stat acolo cu el ?

— Păi, celelalte au plecat de capul lor, rîzînd şi dis- trîndu-se !

— Acum unde sînt ? întrebă Pavilion de Jad.

— La doamna cea tînără.

— Am să merg la ele ! spuse Pavilion şi se rupse din grupul femeilor.

Li Vaza se duse şi ea şi o strigă pe Întîmpinarea Primăverii. Seara, Lotus de Aur îi povesti lui Ximen Qing fapta lui Li Ming, iar acesta porunci ca muzicianul să nu-i mai calce în casă.

Capitolul XXIII

Iarna făcea Ioc primăverii. Venise Anul nou *, cu sărbătorile tradiționale şi petrecerile ce se țineau lanț. Ximen Qing era cu prietenii în oraş, Doamna Luna plecase în vizită la mătuşa sa. Fiind după-amiază, Pavilion de Jad şi Lotus de Aur jucau şah la Li Vaza.

— Pe ce jucăm ? întrebă Pavilion de Jad.

— Pe cinci *qian,* propuse Lotus. Trei pentru băutură şi doi pentru un cap de porc. 1-1 dăm nevestei lui Lai Wang să-l frigă uşor, la un singur butuc, să fie fraged.

— Dar Doamna Luna nu e acasă. Putem face una ca asta în lipsa ei ?

— Ii oprim o porție şi gata.

Jucară trei partide şi Vaza pierdu. Lotus o mînă pe Broderia Primăverii după Lai Xing, căruia îi încredință banii, instruindu-1 să cumpere un vas cu „Floarea de Aur", un cap de porc şi patru picioare ; carnea s-o ducă la bucătărie lui Lotus Pur, aceasta s-o prepare bine şi să se înfățişeze cu friptura la stăpîna a treia acasă.

— Mai bine să vină cu ea aici, altfel or să prindă de veste Delicata şi Lebăda de Nea şi o să fim silite să le chemăm şi pe ele.

Lotus de Aur încuviință.

Lai Xing făcu tîrguielile şi merse cu ele la bucătărie. Lotus Pur şi Fluier de Jad stăteau pe trepte, jucînd un joc cu sîmburi de dovleac.

— Sînt ocupată cu nişte încălțări ale stăpînei, îi răspunse Lotus Pur lui Lai Xing, cînd acesta îi ceru să se apuce de treabă. Să pună pe altcineva, ce-au cu mine ?

— Eu ți-am zis. Dacă faci sau nu, te priveşte. Am plecat la ale mele, încheie Lai Xing şi se îndepărtă.

— Las-o încolo de treabă şi frige-le carnea, altfel o să facă doamna a cincea un scandal de pomină ! o sfătui Fluier de Jad.

— De unde ştie doamna a cincea că mă pricep să frig capul de porc ? rîse Lotus Pur şi intră în bucătărie, turnă apă într-un vas, curăță bine capul şi picioarele, de păr, băgă un singur butuc de lemn în sobă şi într-un vas mare din porțelan amestecă soia cu chimion-dulce şi un praf de sare. Apoi aşeză carnea într-o oală şi vărsă mirodeniile peste ea. în mai puțin de o oră, şoriciul se frăgezi şi se îmbibă de miroase. Scoase toate bucățile pe o tavă să se răcească, apoi le rîndui, cu sos de ghimbir şi usturoi, într-o cutie de formă patrată şi se prezentă cu ele la doamna Vaza. După aceea, le încălzi băutura. Pavilion de Jad tăie cîteva bucăți rumene, le puse pe o farfurie şi împreună cu un ibric de băutură le dădu unei slujnice, să le

---

* Sau Sărbătoarea primăverii, începutul unui nou an lunar, data variind între sfîrşitul lunii ianuarie şi începutul lui februarie. Serbată din cele **anai** vechi timpuri, prilejuieşte reuniunea familiilor şi rămîne cea mai mare sărbătoare a anului.

ducă la Doamna Luna. Cele trei neveste luară loc la masă. Pe cînd se ospătau, Lotus Pur apăru, rîzînd :

— Cum vă place friptura mea, doamnelor ?

— Sora a treia te-a tot lăudat pînă acum, zise Lotus de Aur.

— E adevărat că foloseşti doar un butuc ? se interesă Vaza.

— Nici măcar unul, ca să nu vă mint, mărturisi femeia. Dacă aşteptam să ardă tot, rămîneau numai oasele.

— Bea cu noi o cupă, o îmbie Pavilion de Jad.

Li Vaza o strigă pe Broderia Primăverii să umple cu băutură paharele, iar ea alese pe o farfurie nişte carne, întinzîn- du-i-o :

— Ia şi gustă, de vreme ce tu l-ai preparat.

— Nemernica de mine, spuse Lotus Pur, ştiam că stăpî- nele nu mănîncă prea sărat şi n-am pus soia cîtă trebuia. Data viitoare o să vi-1 gătesc şi mai gustos.

Făcu trei plecăciuni şi se trase spre capătul mesei. Mîncă şi bău, rămînînd în picioare. Seara, cînd Doamna Luna se întoarse, femeile merseră la ea şi îi cerură lui Jad Mic să scoată farfuria cu came.

— Fiindcă sîntem în sărbători, propuse nevasta principală, să dăm fiecare pe rînd cîte o masă şi s-o chemăm pe domnişoara Yu să ne cînte. Mîine sîntem în cinci şi voi începe eu. Pe şase ne invită Delicata, pe şapte Pavilion de Jad, iar pe opt lotus de Aur.

— Cum nu se poate mai bine ! se bucură Lotus. Atunci tot pregăteam banchetul de ziua mea şi dobor astfel două ținte H intr-o lovitură !

O întrebă şi pe Lebăda de Nea, însă aceasta tăcu.

— Nu-i nimic, zise Doamna Luna. Pe ea o sărim şi va urma sora Li.

— Dar pe nouă e ziua sorei a cincea şi o să vină pe la noi Mama Pan şi mătuşa ei.

— Sărim peste nouă. Sora Li să fie pe zece, spuse Lotus.

Pe cinci, Ximen Qing plecă în vizită la un prieten şi Doamna Luna organiză masa. Cîntăreața Yu le distră, cîntînd din gură şi la cîteva instrumente muzicale. Urma la rînd Delicata, apoi celelalte. Pe zece, cînd Li Vaza pregăti masa, o mînară de două ori pe Broderia Primăverii după Lebăda de Nea, care deşi făgăduise că vine, nu o făcu.

— Nu ți-am spus eu că n-o să calce azi aici ? se lăudă Pavilion de Jad. Vrea să spună că noi avem bani şi ea e ca o copită de măgar. Mai bine s-o lăsăm de una singură, dacă aşa îi place !

— E nesuferită ! fu de aceeaşi părere Doamna Luna. Lă- sați-o în pace !

Se strînseră acasă la Li Vaza, poftindu-le şi pe cumnata Wu şi pe Orhideea, mîncară şi băură, iar domnişoara Yu le cîntă. Doamna Luna o sfătui pe Fluier de Jad ca atunci cînd se înapoiază stăpînul să-i pună masa, fără să le stingherească pe ele.

Ximen Qing se întoarse imediat după prînz, gustă din băutura pe care i-o turnă Fluier de Jad şi nu-i plăcu.

— Deschide-mi un vas trimis de Ying Bojue, din acela cu băutură

făcută din flori de iasomie.

Amestecă băuturile, gustă şi mînă slujnicele să dăruiască femeilor noul său preparat. Lotus Pur se afla acolo şi cînd o văzu pe Fluier de Jad intrînd cu bătură, se grăbi să toarne din ea în pahare. Fluier îi făcu cu ochiul şi o ciupi de braț, astfel că femeia înțelese.

— Merg la bucătărie să fac ceai, se scuză ea, după ce umplu paharele.

— Cere-i slujnicei mele să-ți dea frunze de ceai Liuan, liniştitor, spuse stăpîna.

Lotus Pur o luă direct spre camerele stăpînei. Fluier de Jad o aştepta la uşă şi-i făcu semn să intre. Lotus Pur îl găsi pe Ximen Qing stînd pe un scaun. Bucuroasă, se apropie şi se aşeză lîngă el.

— Stăpîne, să-mi mai dai şi mie nişte ceai, ceru ea, că nu mai am deloc. Aş mai avea nevoie şi de nişte bani, că tot ce-am avut i-am dat tuşii Xue.

— Mai am vreo doi liang la brîu. Ia-i tu.

In această vreme, Sun Lebădă de Nea, venind din curtea interioară, auzi vorbă şi veselie în casă şi crezu că slujnica era aceea care rîdea cu stăpînul, dar mai apoi o zări în prag. De teamă că Lebăda are să intre înăuntru, Fluier de Jad o opri:

— De ce nu v-ați dus la doamna a şasea ?

— Nu se amestecă ele cu mine, rîse ea pe nas. Oricît ar fi calul meu de iute, nu le pot ajunge. Ce să caut laolaltă cu ele ?

Atunci se auzi tuşea lui Ximen şi Lebăda de Nea, speriin- du-se, o rupse la fugă spre bucătărie. Fluier de Jad împinse apărătoarea uşii într-o parte, iar Lotus Pur văzînd că nu mai e nimeni, alergă şi ea să prepare ceaiul.

— Te aşteaptă stăpîna cu ceaiul, tuşă Lotus, o zori Jad Mic.

— Ceaiul e gata, dar mă uitam după nişte sîmburi, lămuri aceasta.'

Femeile se distrară pînă la căderea nopţii, cînd Ximen Qing îşi făcu apariţia.

— Tu bea de unul singur. Ce cauţi la petrecerea femeilor ? îl certă Doamna Luna.

— Bine, plec, acceptă el şi trecu la Lotus de Aur. Aceasta se luă după el. Ximen Qing era pe jumătate beat şi îndrăzni : Am să-ţi spun ceva, suflete. In noaptea asta aş putea să rămîn cu Lotus Pur la tine ?

— Cum s-o aduci la mine, nesuferitule ? Şi chiar dacă eu v-aş îngădui, n-o să vă lase tîlhăriţa aia de Prunişor. întreab-o pe ea şi, dacă nu zice nimic, facă-se voia ta.

— Atunci dorm în noaptea asta în grotă, hotărî el. Spune-i slujnicii tale să-mi aştearnă acolo şi să facă foc. Şi fără alte vorbe, Ximen Qing plecă spre grotă.

Cu gîndul să-i audă ce discută, Lotus de Aur îşi lăsă în casă tiara de pe cap şi o porni cu paşi uşori după ei. Ajunse la portiţă, o deschise şi se îndreptă spre intrarea în grotă, fără să-i pese de muşchiul rece, îmbibat de apă sau de ghimpii florilor. Se piti după uşa tăiată în formă de lună şi trase cu urechea. în grotă, lampa lumina ca ziua.

— Aşternut rece pe un pat de gheaţă, se auzi vocea femeii, mustrîndu-1 pe bărbat în glumă. Parcă aţi fi un cerşetor, nu un om de vază, de n-aţi găsit unde să mă duceţi decît în iadul ăsta ! Apoi : Hai, dormiţi, nu simţiţi frigul ? Staţi cu ochii ţintă la picioarele mele ! Mai bine v-aţi gîndi că n-am încălţări noi. Cumpăraţi-mi nişte feţe frumoase şi veţi vedea ce bine ştiu să cos !

— Cum să nu, copila mea ! răsună glasul bărbatului. O să-ţi cumpăr mîine din fiecare culoare cîte una. N-aş fi crezut că ai picior mai mic decît al nevestei a cincea.

— Nici nu se compară ! Ieri i-am încercat condurii şi aflaţi că încăpeam în ei cu picioarele încălţate ! Dar să ştiţi de la mine că nu contează dacă piciorul e mare sau mic, totul e modelul încălţării.

„Ia să văd ce e în stare să mai bîrfească sluga asta ordinară !“ îşi zise Lotus de Aur, stînd afară în frig. Aşteptarea se dovedi fructuoasă, fiindcă după un moment de tăcere, femeia întrebă :

— A cincea e venită de mult ? Aţi luat-o de fată sau a fost măritată ?

— A fost trecută prin vreo doi.

— Are pe vino-ncoa ! Nici nu mă mir de ce vă potriviţi ca rouă şi apa ! >

Afară, Lotus de Aur îi auzi şi un val de mînie o cuprinse, iar

picioarele i se înmuiară. Abia tîrziu izbuti să se urnească din loc. „Dacă o mai las pe putoarea asta să stea cu el, o să ne înlăture pe toate !“ gîndi. Dacă nu s-ar fi temut de mînia bărbatului, s-ar fi năpustit peste ei şi i-ar fi împroşcat cu ocări. Ştiind că dacă pleacă, faptul în sine era încheiat, se gîndi să lase un semn, ca ei să priceapă că au fost urmăriţi şi astfel, cînd ajunse la portiţă, îşi scoase un ac din păr şi-l prinse în zăvor, ferecîndu-1. Se întoarse la ea furioasă. Noaptea trecu în linişte.

A doua zi, în zori, cu părul atîrnîndu-i pe frunte, Lotus Pur ieşi prima din grotă, dar găsi portiţa ferecată şi se sperie. Scutură de ea îndelung, însă aceasta nu se deschise şi atunci se întoarse şi i se plînse bărbatului. Ximen Qing o strigă pe Întîmpinarea Primăverii, care le dădu drumul. Văzînd acul de păr, el îl recunoscu a fi al lui Lotus de Aur şi în felul acesta fu încredinţat că femeia îi ascultase. Intre timp, Lotus Pur, palidă şi trasă ca o stafie, se duse în faţă, dar în uşă se întîlni cu Dai An. Acesta îi rîse în nas şi ea îl blestemă.

— Doar zîmbeam. tuşico !

— Şi ce-ţi veni a rînji cu noaptea în cap ?

— Păi, cum să nu, dacă tuşa arată ca şi cum n-ar fi mîncat trei zile în şir ? După ochii încercănaţi îmi ziceam că n-ai prea dormit acasă.

Femeia se înroşi toată.

— Tacă-ţi gura, drace ! Cum de-ţi iese din gură una ca asta ?

— Am văzut lacătul pus la uşă. Ce vroiai să cred, tuşico ?

— M-am sculat de noapte şi am fost la stăpîna a cincea, uite, abia acum m-am întors !

— Aşa, va să zică ! Parcă am auzit-o eu că te-a mînat să arzi hîrtie pentru sufletul răposaţilor.

Femeia smulse un lemn de la uşă şi se luă după el prin curte să-l altoiască.

— Ticălosule ! O să mă plîng bărbatului şi o să-ţi arate el ! Eşti de-a dreptul nebun !

— Gura, tuşico ! Cui ziceai că mă spui ? Mă întreb dacă te mai ţin puterile să urci pe o cracă !

Cînd să-l atingă, Dai An îi prinse lemnul.

— Ce-ai cu mine, tuşico ? Mai bine mergi şi te piaptănă.

Femeia scoase cîţiva bănuţi de la brîu şi i-i întinse.

— Te obosesc, rugîndu-te să-mi aduci şi mie un castron de supă cu tăiţei ?

— Numaidecît, tuşă !

Dai An se spălă şi veni cu supa. Femeia îi dădu băiatului să bea un bol şi ea goli unul. Apoi îşi aranjă părul, închise uşa şi se înfăţişă Doamnei Luna să o slujească. Mai tîrziu trecu la Lotus de Aur.

în timp ce stăpîna a cincea se pieptăna, Lotus Pur îi ţinu oglinda, apoi îi aduse apă caldă să se spele, slujind-o ca niciodată. Lotus de Aur nu-şi lua ochii de pe ea.

— Pot să strîng feşele [*] de peste noapte ? întrebă.

* Este vorba de feşele folosite de chinezoaice la bandajarea strinsă a labelor picioarelor pentru a le menţine la dimensiuni cît mai mici.

— Lasă-le, că or să le adune slujnicele mele. Nu ştii pe unde-mi umblă ?
— Crizantema de Toamnă mătură, iar Prunişor n-a gătat cu pieptănatul.
— Ei, atunci or să vină ele ! N-aş vrea să-ţi murdărească mîinile şi picioarele. Du-te mai bine şi slujeşte-1 pe stăpînul, lui îi plac femei ca tine. Eu cu el sîntem ca roua şi apa, ca să nu spun că nu m-a luat de fată. Dar tu ai sosit ca primă nevastă, în litieră de lux, asta-i !
Cuvintele acestea cunoscute o făcură pe femeie să cadă în genunchi.
— Sînteţi adevărata mea stăpînă, doamnă, se smiorcăi. Dacă vă ridicaţi mîna binefăcătoare de pe nenorocita de mine, n-am ce să mai caut în casa asta. De la început, dacă n-aţi fi fost atît de bună, nu i-aş fi făcut voile stăpînului. Adevărata stăpînă de dincolo nu e decît o cadră ,şi de acum înainte eu o să vă fiu întru totul ascultătoare. Să mă urmăriţi orişicînd şi o să vă daţi seama că n-o să vă înşel aşteptările. Dacă n-o să fac aşa, să mă umplu pe loc de buboaie !
— Nu-mi place să mi se arunce cu praf în ochi, îi zise răspicat Lotus de Aur. Dacă te preferă, eu nu mă amestec, dar ţine-ţi gura în faţa lui. Vrei să ne dai pe toate la o parte şi să-l ţii pentru tine. Ambiţiile astea nu-s de nasul tău, ascul- tă-mă bine.
— Luaţi-mă la întrebări, doamnă, şi vă zic adevărul curat. Mă gîndesc că doamna n-a auzit bine aseară !
— De ce să te ascult, ca să-mi fac iarăşi sînge rău ? Mai bine bagă la cap ce-ţi spun : nici zece neveste nu pot stăpîni inima unui bărbat ! Stăpînul tău are în casă atîtea neveste şi încă mai multe frumoase pe afară, dar pe mine nu mă minte niciodată şi mi se destăinuie de-a fir-a-păr. într-o vreme îi împărtăşea totul nevestei principale şi nu-mi vorbea mie. Dar tu nu eşti pe potriva ei !
Femeia nu mai ştiu ce să zică. Rămase o vreme în picioare în mijlocul camerei şi apoi ieşi.
în drum, îl întîlni pe Ximen Qing.
— Halal bărbat ! I-aţi turnat altuia tot ce-am vorbit azi noapte ! Şi toate oalele s-au spart în capul meu ! Ce vorbim între noi trebuie ţinut în inimă, iar nu de spovedit unora şi altora ! Dar vouă, stăpîne, vă umblă gura ca şi găleata prin apă şi eu n-am să vă mai încredinţez nici un secret !
— Ce tot îndrugi acolo ? se minună el. Nu pricep o iotă !
Lotus Pur privi lung la el, apoi se îndepărtă.
Femeia avea limbă dulce. Lui Fu Ming îi vorbea cu „Meştere Fu“, lui Chen Jingji îi spunea numai „Domnul tinerel[1]', lui Ben
— „Bătrîne Al Patrulea[1]*. De cînd se încurcase cu Ximen Qing, era şi mai mieroasă. Stătea adesea în poartă şi îşi irosea banii pe flori sau pe batiste. Cumpăra patru-cinci *sheng* de seminţe şi le împărţea cu celelalte slugi. Odată, şi-a luat o bentiţă de cap din perle şi o pereche de inele de aur, acestea din urmă galbene de-ţi luau ochii. Pe sub fustă obişnuia să poarte pantaloni roşii de mătase, avea mereu la ea ceai mirositor sau cîteva sticluţe cu parfum. Ajunsese să cheltuie zilnic cîte

doi-trei q*ian* de argint, toți numai din darurile făcute de Ximen Qing. Pe la Lotus de Aur își făcea zilnic de lucru, purtîndu-se cu multă grijă. îi prepara ceai, îi cosea încălțări, fără ca aceea să i-o fi cerut sau chiar împotriva voinței ei. Pe la Doamna Luna abia dacă trecea, în schimb își petrecea toată vreme la Lotus de Aur, slujind-o și cînd acesta juca șah sau mahjong cu Vaza. Uneori se ivea Ximen Qing în toiul jocului și Lotus de Aur îi poruncea dinadins lui Lotus Pur să-l servească sau o ruga să stea lîngă ele să joace, numai ca să-i facă pe plac bărbatului.

Capitolul XXIV

La sărbătoarea lampioanelor *, numai minunății fastuoase și sclipitoare pentru ochii oamenilor, împodobit cu lampioane înflorate, salonul principal fusese pregătit pentru un banchet grandios. în ziua de șaisprezece a primei luni, întreaga familie s-a adunat să se veselască, să bea și să mănînce. Ximen și Doamna Luna ședeau pe locurile de onoare, în capul mesei, iar celelalte neveste și Orhideea se rînduiseră pe cele două laturi ale mesei. Doamnele erau îmbrăcate strălucitor, în veșminte cu broderii bogate. Prunișor de Primăvară, Fluier de Jad, Întîmpi- narea Primăverii și Busuioc, cele patru slujnice-muzicanți ale familiei, se așezaseră într-o parte a încăperii și cîntau. O masă mică fusese instalată separat pentru ginerele casei, Chen Jingji. Patru slujnice serveau la masă, iar soția lui Lai Wang, Lotus Pur, aștepta pe un scaun în coridor, spărgind semințe în dinți, îndatorirea ei fiind să-i strige pe Lai An sau Hua Tong să aducă din bucătărie băutura încălzită bine. Numai că soiul acela rău de netrebnici nu se aflau unde ar fi trebuit să se găsească și femeia nu știa de unde să-i ia. Cînd Hua Tong apăru cu băutura, Ximen Qing îl luă în primire :

— Unde mi-ai fost, slugă rea ce ești ? De ce nu stai aici să servești mesenii ? Se vede că ți-e pielea netăbăcită ?

După ce ieși din salon, băiatul se văicări :

— Cine a fost plecat, tușico ? Te-ai plîns stăpînului, ca să mă bată !

— Dacă nu erai aici să aduci băutura eu ce să zic ? Pe cine să arunc vina ?

— Coridorul e curat și tușa scuipă cu nemiluita cojile de semințe pe jos. Să vezi ce-o să se mînie stăpînul.

— Ce-ți pasă, tîlharule ? Mături tu sau altul ca tine, iar dacă nu, pot să-i și spun stăpînului că eu am mîncat semințele și l-am murdărit.

— Nu-ți face griji, tușico ! O să mătur eu ! zise Hua Tong, luă mătura și se puse pe treabă.

Observînd că Chen Jingji are cupa goală, Ximen Qing îi ceru lui

* *Yuanxiao jie.* Sărbătoarea lampioanelor, începe în cea de a cincisprezecea zi a primei luni a anului lunar și ține două săptămîni. Festivitatea prilejuiește un șir de reprezentații, serbări și spectacole populare, într-un decor bogat, colorat de lampioane de forme și mărimi spectaculoase. Se mănîncă prăjituri rotunde *(yuanxiao),* făcute din orez glutinat.

Lotus de Aur să i-o umple. Ea se sculă în grabă, toată numai zîmbet, şi îi turnă în cupă :

— Socrul tău i-a spus sclavei să-ți dea de băut. Bea !

Chen Jingji săltă cupa şi privirile îi lunecară spre femeie :

— Nici o grijă, doamnă a cincea, o voi sorbi pe îndelete.

Cînd el îi întinse cupa, Lotus de Aur, acoperită în întregime de un lampion, îl mîngîie pe braț, cu mîna dreaptă. Uitîndu-se spre meseni, tînărul îi atinse piciorul.

— îndrăznețule ! îi şopti ea, rîzînd. Ce te faci dacă eşti văzut ?

îşi împărtăşiră astfel gîndurile de iubire în fața tuturor, fără ca nimeni să vadă ori să bănuie ceva. Numai Lotus Pur îi urmărise pe fereastră, zicîndu-şi : „Femeia se vrea stăpînă în casă şi se drăgosteşte cu tinerelul ăsta. Am văzut-o bine şi dacă se mai ia de mine, ştiu eu cum să i-o întorc !“

Pe la mijlocul banchetului, Ximen Qing a fost invitat de Ying Bojue, printr-un om al lui, să meargă să-şi bucure ochii la festivitatea lampioanelor.

— Petreceți mai departe, eu mă duc pînă la fratele Ying şi mă înapoiez curînd, spuse şi plecă însoțit de Dai An şi Ping An.

Doamna Luna continuă ospățul împreună cu toți ceilalți, pînă ce Calea Laptelui îşi aprinse tăria luminii pe cer şi luna plină prinse să alunece dinspre răsărit, aprinzînd curtea ce strălucea ca o pictură albă. Nevestele se duseră în camerele lor să se schimbe şi apoi ieşiră să admire luna sau să-şi prindă flori în plete, la luminația lampioanelor. Pavilion de Jad, Vaza, Lotus de Aur şi Lotus Pur se uitau din pridvor cum Chen Jingji dădea foc artificiilor. Delicata, Lebăda şi Orhideea o însoțiseră pe Doamna Luna în curtea din spate.

— Am rămas singure, rosti Lotus de Aur. Hai să-i cerem sorei mai mari să mergem pe stradă ca să fim şi noi de față la procesiune.

— Luați-mă şi pe mine, stăpînă ! se rugă Lotus Pur.

— Dacă vrei şi tu, întreabă-le pe doamna principală şi pe doamna a doua dacă vor să ni se alăture. Le aşteptăm aici.

Slujnica o pomi grăbită în spate.

— Nu se pricepe una ca ea. Mă duc chiar eu să vorbesc cu ele, zise Pavilion.

— Merg şi eu cu tine, să-mi pun doar ceva mai gros pe mine, se oferi Vaza. O să se lase frigul.

— Adu-mi şi mie o manta, surioară, să nu mă mai reped eu tocmai pînă la mine, ceru Lotus. Vaza încuviință.

Văzîndu-se singură cu bărbatul tînăr, Lotus de Aur se apropie de el şi îl pişcă de braț.

— Nu ți-e frig doar în robă aceasta subțire ? întrebă, chicotind.

Copilul unor slugi, numit Vergea de Fier *, înaintă spre ei, dîndu-le tîrcoale, îmbujorat şi le zise că vrea nişte pocnitori. Ca să scape mai iute de el, Chen îi dădu două, învățîndu-1 să iasă afară să le pocnească.

— Ați spus că sînt subțire îmbrăcat. Mi-ați putea oferi

* Xiao Tiegunr.

dumneavoastră ceva să-mi țină de cald ?

— Prevăd că ai să mori de tînăr ! îi răspunse Lotus. Vrei tu ceva de la mine ! Mai adineauri mi-ai atins piciorul şi n-am suflat o vorbă. Acum îmi ceri şi haina de pe mine. Doar nu sînt umbra ta, cum să te îmbrac eu ?

— înțeleg, nu-mi dați şi gata ! Pentru ce mă chinuiți ?

— Viață scurtă de tîlhar ! eşti ca vrăbiile de sub acoperişuri, de nimic n-ai frică !

Tocmai atunci se apropiară Pavilion de Jad şi Lotus Pur.

— Doamna s-a plîns că nu se simte bine, dar noi putem ieşi în stradă, dacă ne întoarcem la timp. Pe Delicata o dor picioarele, iar Lebedei îi e teamă că pică stăpînul şi întreabă de ea.

Atunci mergem noi trei. Dacă stăpînul se înapoiază, n-are decît să ne înjure puțin, treaba lui. Mă gîndesc să le luăm şi pe botoasa de Prunişor, pe Fluier de Jad a Doamnei Luna şi pe Intîmpinarea Primăverii a ta.

Jad Mic veni şi întrebă dacă poate să vină şi ea.

— Dă-i ştire stăpînei tale şi te aşteptăm aici.

Jad Mic se grăbi şi se întoarse pe dată, bucuroasă nevoie mare. Cele trei neveste ieşiră în stradă, însoțite de două slugi, Lai An şi Hua Tong, purtînd lampioane din voal. Chen Jingji le urmă, după ce mai slobozi un foc de artificii.

— Aşteptați-mă şi pe mine, domnişorule ! îi strigă Lotus Pur. Mă reped pînă în cameră să mă gătesc puțin.

— Noi ne-am dus !

— Dacă nu mai stați şi după mine, o să vă fac viața un iad !

Se repezi la ea, îşi puse o bluză roşie cu ape verzui şi o fustă albă, în păr îşi înfipse ace şi îşi agăță flori, peste care îşi prinse o bucată de mătase de formă pătrată, roşie la culoare, în urechi îşi agăță cercei în formă de pagodă şi îşi iuți paşii să-i prindă pe ceilalți, porniți într-o plimbare din care „să se aleagă cu tăria de a ține piept la o sută de boli".

Sub razele lunii, doamne şi slujnice, îmbrăcate în mantii albe, cu capetele împodobite cu perle şi flori, cu fețele albe şi buzele roşii, păreau nişte adevărate zeițe. Chen şi Lai Xing, înaintînd de o parte şi de alta a lor, aprindeau artificii - lotuşi căscîndu-şi leneşi floarea, crizanteme cu petale aurii sau orhidee înalte de un *zhang* *, luîndu-se la întrecere cu lumina lunii. în capul străzii mari, fumul de santal ars se înălța fără contenire şi trecătorii forfoteau mulți ca furnicile. Zgomotul petardelor era asurzitor, lampioanele împrăştiau lumini de toate culorile, iar peste toate răsunau sunete duioase de fluier şi răpăit grozav de tobe. Serbarea era în toi. Văzînd o procesiune a cărei cale era deschisă de lampioane, lumea crezu că e vorba despre vreo familie princiară şi cu toții se trăgeau din calea lor, iscodindu-i cu priviri furişe. Numai Song Lotus Pur nu-şi ținea gura, neslă- bindu-1 pe Chen Jingji : „Slobozeşte un artificiu, pentru mine, domnişorule !" sau

* Circa 3 metri.

„Domnişorule, arde o pocnitoare, să-mi ţiuie urechile !“ Uneori lăsa întradins să-i cadă o floare din păr, alteori cum, necum, îi scăpa un condur şi se sprijinea de cîte cineva ca să şi-l pună pe picior. Pavilion de Jad îi ghici jocul şi o întrebă cum se face de-şi tot pierde încălţările din picioare.

— Ca să nu le murdărească pe-ale ei, şi-a tras deasupra o pereche de-a doamnei a cincea, o lămuri Fluier de Jad.

— Cheam-o lîngă mine să mă conving singură.

— Mi-a cerşit ieri o pereche de conduri, dar cui i-ar fi trecut prin cap că o să-i folosească aşa ?

Lotus Pur îşi ridică fusta şi Pavilion văzu că femeia avea întradevăr în fiecare picior cîte două încălţări roşii. Atunci tăcu.

Ajunşi la Tîrgul lampioanelor, Lotus de Aur grăi către Pavilion de Jad :

— Haidem spre casa surioarei Li ! şi poronciră băieţilor care le luminau calea, cu lampioanele să se îndrepte spre strada Leului.

Dar cînd aceştia bătură în poartă, bătrîna Feng dormea. împreună cu două fete pe care urma să le vîndă. Aflînd de sosirea stăpînelor, se repezi buimacă să le deschidă. Femeile intrară înăuntru. Bătrîna Feng aprinse focul şi puse apă pentru ceai, apoi luă o ulcică şi dădu să plece după băutură.

Stai, de ce fugi după băutură ? o opri Pavilion de Jad. Abia neam sculat de la masă şi ne e pînă aici ! făcu ea semnul spre gît. Mai bine dă-ne o ceaşcă-două de ceai.

— Iar dacă ţii să ne oferi de băut, scoate întîi de-ale gurii.

— Şi ce te încurci cu ulcica aia ? Nouă ne-ar cădea bine o bărdacă ! rîse Vaza.

— Glumeşte, nu o lua în seamă, o linişti Pavilion de Jad. Ai grijă de ceai.

Bătrîna rămase pe loc.

— Cum de n-ai mai venit să mă vezi ? o certă Vaza.

— Am pe cap două copile, stăpînă, cui să le las ?

— Ale cui sînt ? întrebă Pavilion.

— Una a fost slugă la vecinii dinspre miazănoapte. Are treisprezece anişori şi nu vor pe ea decît cinci *liang*. Cealaltă a fost măritată. Lucrau amîndouă în casa Wang, dar bărbat-su şi-a luat tălpăşiţa şi stăpînii au alungat-o şi pe ea ; o dau pentru zece *liang*.

— Ştiu pe cineva care vrea să cumpere o slugă.

— Nu-mi puteţi spune cine ar vrea, doamnă a treia ?

— Sora a doua nu are decît o slujnică şi i-ar trebui încă una mai în vîrstă. Cîţi ani are cea măritată ?

— Şaptesprezece.

Cît au vorbit ele, ceaiul s-a şi făcut. Prunişor de Primăvară şi celelalte slujnice urcară la catul de sus şi împinseră ferestrele în lături, să vadă procesiunea. Chen Jingji grăbi doamnele să se întoarcă, spunînd că e tîrziu.

— Ce-ai cu noi de ne zoreşti aşa ? protestă Lotus de Aur, chemîndu-şi totuşi slujnicele.

Cînd să iasă pe uşă, Li Vaza întrebă unde era Ping An.

— Azi nu i-am zărit chipul. Mereu vine spre cel de al treilea *geng* din noapte.

— E dus cu stăpînul, le linişti Lai An.

— încuie poarta şi uşile şi culcă-te devreme, o sfătui Vaza pe bătrînă. Nu cred să se mai întoarcă el în noaptea asta. Treci mîine pe la mine şi adu sluga pentru cea de a doua doamnă. Eşti ca stareţul templului Budha de Piatră - învîrteşti totul de una singură.

Bătrîna zăvori poarta sub ochii lor şi abia atunci întreg grupul se puse în mişcare.

în apropierea casei, dădură peste nevasta lui Han Musulmanul Aceasta tuna şi fulgera că în lipsa bărbatului său, plecat la eunucul Ma, ieşise şi ea la plimbare, şi tocmai atunci hoţii îi călcaseră casa; la înapoiere se trezise cu uşa descuiată, cîinele şi o seamă de lucruri de preţ dispărute. Acum, ameţită de băutură, stătea în stradă şi se văicărea. Ascultînd-o, Lotus îi ceru lui Lai An s-o cheme.

— Ce-ai păţit ? o întrebă.

Femeia veni în grabă şi-i făcu o plecăciune.

— Ascultaţi păţania acestui păduche ce sînt, înalte doamne !

Cînd sfîrşi de povestit, Pavilion de Jad propuse să-i dea fiecare cîte ceva şi Cheng Jingji s-o ducă acasă. însă tînărul glumea mai departe cu Lotus Pur şi nu vru să-i facă pe voie. Atunci Lotus de Aur îl trimise pe Lai An cu femeia, sfătuind-o să se întoarcă a doua zi să-i spele cîte ceva ca să cîştige un bănuţ, îi promise că-1 va ruga pe Ximen Qing s-o ajute. Femeia făcu mai multe închinăciuni şi se îndepărtă.

Apoi le ieşi în cale soţia lui Ben Al Patrulea, cinstindu-i cu plecăciuni, grozav de bucuroasă.

— Unde aţi fost doamnelor ? Să nu care cumva să mă refuzaţi şi să nu intraţi în casa mea răcoroasă şi săracă şi să nu beţi şi la mine un ceai !

— Pînă acum ne-a ţinut nevasta lui Han Musulmanul, se scuza Pavilion de Jad. E tîrziu şi nu vrem să profităm ds bunătatea inimii tale.

— Ei, chiar aşa să vă purtaţi cu mine ?

îi luă cu ea aproape cu de-a sila. în casă, fură izbiţi de la intrare de chipurile unor zeităţi budiste. De uşă atîrna un lam- pion fulg de nea. Se aşezară, iar gazda îşi strigă fata cea mare, de paisprezece ani, să salute musafirii şi să toarne ceai. Pavilion şi Lotus îi oferiră fetei două flori de găteală, iar Li Vaza îi întinse o batistă şi nişte bani. După ce gazdele îşi exprimară mulţumirile, doamnele plecară. Lai Xing îi aştepta în poartă. Le spuse că stăpînul nu se întorsese. Chen Jingji aprinse acolo petardele în formă de crizantemă, orhidee, pahar de argint şi cupă de aur. Ximen Qing se înapoie acasă abia la al patrulea *geng*. Pentru că :

După beţie nu ştii de cerul s-a întunecat,
De pavilionul de-apus sub lună clară furat.

Chen Jingji se încinsese la glumă şi la vorbe cu mai multe înţelesuri cu Lotus Pur şi lucrul acesta nu-1 lăsase indiferent A doua zi, o porni

încă din cursul dimineţii spre Doamna Luna. Le găsi acolo pe Delicata, Lotus de Aur şi cumnata Wu. Doamna Luna era plecată la altarul lui Budha, să ardă nişte santal. Tînărul se înclină respectuos şi se aşeză.

— Halal bărbat, ginere Chen. nu-1 slăbi Lotus de Aur. Ieri ţi-am spus s-o conduci acasă pe femeia aceea şi nici că ţi-a păsat, lăsînd-o în seama lui Lai An, care e încă un copil. Nu-ţi era gîndul decît la hîrjoneli cu Lotus Pur. Nu ştiu ce-o fi între voi. Aştept să se întoarcă sora cea mare şi am să văd eu atunci dacă e cazul să te pîrăsc sau nu.

— Dumneavoastră vorbiţi ? După drumul acela nesfîrşit pînă în strada Leului şi înapoi, eram frînt de oboseală ! Apoi, doar am închis ochii, că s-a şi făcut ziuă. Abia am reuşit să mă scol.

Pe cînd discutau astfel a revenit Doamna Luna. Chen Jingji s-a ridicat să o salute.

— Ce era cu soţia lui Han ? se interesă ea.

— Dacă nu am fi fost noi s-o trimitem la vreme acasă, o găsea stăpînul acolo şi făcea tărăboi ! spuse Lotus de Aur.

Celelalte neveste şi Orhideea intrară la Doamna Luna să bea cu ea un ceai. Mai încolo, retraşi la ei, Orhideea îşi certă bărbatul.

— Ce-ai avut tu cu nevasta lui Lai Wang ? Dacă află tata, tîrfa aia n-o să păţească nimic, dar tu ţi-ai găsit beleaua !

Ximen Qing dormise la Li Vaza şi se sculase mai tîrziu, apoi îl primise în vizită de prezentare pe generalul Jing, de curînd numit în judeţ. îl mînase pe Ping An după ceai. Lotus Pur se juca în curte cu Jad Mic şi Fluier de Jad şi i-a rîs în nas lui Ping An, care le ceruse să prepare ceaiul.

— Dacă stăpînul vrea ceai, e treaba celor de la bucătărie, se răţoi Lotus. Noi nu facem ceai decît pentru doamne.

Ping An plecă la bucătărie. Acolo era de rînd nevasta lui Lai Bao.

— Eu gătesc, ceai să-ţi facă cele din faţă, răspunse femeia.

— Le-am zis, dar Lotus Pur o ţine una şi bună, că nu e treaba lor.

— Ei, na, tîrfa ! Acum crede că nu se ocupă decît de stăpîna. iar eu pot să putrezesc aici. Nu fac eu bucate pentru toată suflarea ? Acum îi pregătesc ceva cumnatei Wu. Cîte mîini crezi că am ? Şed toată ziua de li s-a lăţit fundul şi nu pot să fiarbă un ceai ? Pot să aştepte mult şi bine, ceaiul nu-i treaba mea !

Pînă la urmă Fluier de Jad făcu ceaiul şi Ping An îl duse. De atîta aşteptare, oaspetele se ridicase să plece, dar Ximen Qing izbutise să-l mai reţină. Cînd să bea, ceaiul era rece. Gazda îl certă pe Ping An şi-l trimise să aducă altul fierbinte. Cînd reveni cu noul ceai, oaspetele nu mai era acolo.

— Cine s-a ocupat de ceai ? întrebă Ximen.

— Femeile de la bucătărie, răspunse Ping An.

Ximen Qing merse şi i se plînse Doamnei Luna, care o muştrului pe nevasta lui Lai Bao, ameninţînd-o cu bătaia. Şi o dată mai mult cresc neobrăzarea lui Lotus Pur, pricină ca ea să nu mai arate nici o consideraţie nimănui din casă, ţinîn- du-se doar de distracţii, cu doamnele şi cu Orhideea. Tot în ziua aceea, Mama Feng se înfăţişă cu fata cea tînără. Întîi i-o prezentă Vazei, apoi o duseră la Delicata, care

o cumpără cu cinci *liang* de argint.

Capitolul XXV

Festivitățile lampioanelor trecură. Se apropia Sărbătoarea Luminii Pure *. Ximen Qing fusese poftit acasă la Sun Gură Spartă, undeva în afara oraşului şi o pornise într-acolo, însoțit de Ying Bojue. Rămasă singură cu celelalte neveste, Doamna Luna le-a invitat în grădină, la leagăn, să-şi mai aline dorurile stîrnite de primăvară. întîi se dădură în leagăn Doamna Luna cu Pavilion de Jad, urmînd la rînd Delicata şi Lotus de Aur.

— Nu pot, mă simt greoaie, refuză Delicata. Să se dea Li Vaza cu ea.

Trecîndu-le rîndul, Pavilion o strigă pe Lotus de Aur să se dea în picioare, povățuind-o să nu rîdă. Au strîns frînghiile cu mîinile lor fine de jad şi s-au aranjat în leagăn ca într-o cadră. Lotus Pur şi Prunişor le făceau vînt. Aşa cum se spune :

Față pudrată lîngă față pudrată,
Umeri de jad lîngă umeri de jad,
Două talii de jad unduitoare,
Patru lotuşi † cu capu-aplecat.

Lotus de Aur izbucni în rîs.

— Nu rîde ! o certă Doamna Luna. Ți se slăbeşte strînsoa- rea mîinilor, aluneci şi cazi !

Intr-adevăr, bancheta de lemn era lunecoasă, condurii înalți, instabili, pricini în plus pentru care, cu un țipăt, Lotus de Aur căzu, însă reuşi să-şi mențină mîinile pe frînghie şi nu se rostogoli la pămînt.

— Te-am prevenit, doar ! o mustră Doamna Luna şi, întor- cîndu-se către celelalte, veni cu lămuriri : In leagăn, cel mai primejdios lucru e rîsul. Cum rîzi, cum aluneci ! Cînd eram domnişoară, tot prin luna a treia, ca şi acum, mă zbenguiam în grădina vecinului Zhou cu fata acestuia şi încă trei-patru fete. Rîdeam ca nebunele, tinerețe, de, şi fata vecinilor a căzut şi s-a lovit atît de rău că şi-a stricat fecioria. Mai tîrziu, la măritiş, a fost trimisă acasă pe motivul că nu fusese fată mare. De atunci, ştiu că în leagăn nu e bine să rîzi.

* *Qing ming,* Sărbătoare budistă de primăvară, cînd se curăță, se repară şi se îngrijesc mormintele de familie şi se cintesc morții, aducîn- du-li-se ofrande şi făcîndu-li-se pomeniri ceremonioase.

† Aici, lotuşii sînt labele picioarelor femeilor.

— Vreau să mă dau o dată cu sora Li, îşi exprimă Lotus de Aur dorinţa.
— Fiţi atente ! le sfătui grijulie Doamna Luna.
Atunci se auzi o voce cunoscută.
— Aici eraţi ! strigă Chen Jingji.
— Ai venit la timp, ginere ! Fă-le vînt doamnelor, fiindcă slujnicele n-au tărie în braţe.
Chen Jingji aşteptase îndemnul la fel de nerăbdător ca un călugăr să audă clinchetul clopoţelului. Se repezi spre leagăn, suflecîndu-şi mînecile robei.
— Numaidecît ! spuse. Prinse fusta lui Lotus de Aur : Ţine- ţi-vă bine, doamnă a cincea ! Ginerele vostru e aici.
Leagănul zbură spre cer şi femeile păreau nişte zeităţi nemuritoare plutind în văzduh. Insă Li Vaza fusese luată pe nepregătite şi strigă, înciudată.
— Vai, mie, ai grijă şi de mine, ginere !
— Sigur mamă-soacră, numai să mă luaţi mai încet. Dacă ţipaţi şi din stingă şi din dreapta, eu ce pot să fac mai întîi ?
Vîntul ridică fusta Vazei, dezvelindu-i picioarele în pantaloni lungi, roşii, strînşi pe pulpe.
— Mai încetişor, am picioare gingaşe !
— Să nu bei prea mult ! replică bărbatul.
— Mi-ai prins fusta, soră Li, se văicări şi Lotus de Aur.
Leagănul se opri, ele se lăsară în faţă şi coborîră. Urmară Prunişor şi Orhideea, apoi Fluier de Jad cu Lotus Pur. Aceasta din urmă îşi prinsese mîinile de sfoară şi stătea dreaptă, cu picioarele lăsate în jos, făcîndu-şi singură vînt. Leagănul urcă pe cer să atingă norii, nu altceva, apoi coborî spre pămînt ca un odor prea îndrăgit al acestuia.
— Uitaţi-vă la ea, o admiră Doamna Luna, cum se mai pricepe !
Să părăsim femeile în grădină, lîngă leagăn, şi să ne îngrijim de Lai Wang. Acesta a ajuns în Hangzhou şi, cînd veşmintele au fost gata, le-a împachetat, le-a încărcat pe o barcă şi a purces înapoi în Qinghe. Sfîrşind călătoria pe apă, a luat-o călare spre casă şi, odată ajuns, a descălecat, şi s-a dus direct în spate. Lebăda de Nea stătea în uşa salonului. Sluga s-a înclinat respectuos.
— Ei, te-ai întors. Drumul, vîntul şi bruma te-or fi obosit, cu toate că, de cînd nu te-am văzut, te-ai îngrăşat bine, îi vorbi femeia, rîzîndu-i în faţă.
— Stăpînul şi stăpîna unde sînt ?
— Stăpînul e plecat afaiă din oraş, cu unchiul Ying, iar stăpîna e în grădină, la leagăn.
— Dar ce le-a venit cu leagănul ?
Lebăda îl chemă în casă şi îi turnă ceai.
— Mănînci ceva ? îl întrebă.
— Nu. Am de gînd să-mi vestesc sosirea şi să merg să mă spăl. A mea e la bucătărie ?

— A ta ! Crezi că mai e cea de dinainte ? Acum s-a ajuns ! Stă numai cu doamnele, joacă şah şi alte jocuri şi nu se mai înjoseşte să intre în bucătărie !

în timp ce Lai Wang stătea de vorbă cu Lebăda, Jad Mic trecu în grădină şi o înştiinţă pe Doamna Luna de întoarcerea omului. Stăpîna casei veni în grabă. Lai Wang îngenunche în faţa ei, apoi se ridică şi se trase într-o parte, povestindu-i despre călătorie. Doamna Luna îl dărui cu două vase pline cu băutură. Apoi îşi făcu apariţia Lotus Pur.

— Eşti vlăguit de drum, încheie stăpîna. Du-te la tine, spa- lă-te şi te odihneşte. Cînd o să se înapoieze stăpînul, i te înfăţişezi să-i spui cum ţi-ai îndeplinit treburile.

Lai Wang ieşi. Lotus Pur scoase cheia, deschise uşa, pregăti apa şi îl ajută să se îmbăieze.

— Măi negriciosule, zise femeia în timp ce îi despacheta lucrurile. Cum de te-ai burduhănit în halul ăsta ? îi dădu o mînă de ajutor să se primenească, iar după ce îl ospătă, se culcară. Se treziră cînd soarele era la apus.

îndată după întoarcerea lui Ximen Qing, Lai Wang se prezentă în faţa lui.

— Am adus în patru lăzi toate lucrurile poruncite la Hang- zhou, stăpîne. Am venit cu barca şi o să trebuiască să le scoatem din port cu nişte cărători.

Bucuros, Ximen îi dădu bani pentru hamali şi îl sfătui să meargă chiar a doua zi după ele. Drept mulţumire pentru reuşită, îi oferi cinci *liang* de argint şi hotărî să-i lase pe mînă cumpărăturile casei. în Hangzhou, Lai Wang făcuse nişte achiziţii şi pentru el şi îi oferise pe ascuns Lebedei de Nea două batiste, două perechi de pantaloni înfloraţi, patru cutii cu dresuri şi douăzeci de rujuri. în schimb, aceasta îi dezvăluise că de patru luni, de cînd plecase, femeia lui se ţinea cu Ximen Qing. Fluier de Jad le aranjase apropierea, iar Lotus de Aur le asigurase un culcuş în chiar casa ei. Ii povesti cum se întîlniseră prima oară în grotă şi că apoi petrecuseră de dimineaţă pînă seara şi de seara pînă dimineaţa în camerele soaţei a cincea ; că primise de la stăpîn haine, giuvaiericale, podoabe de cap şi bani, toate una peste alta făcînd o avere ; că femeia cumpăra de la o vreme dresuri din poarta casei.

— Am băgat eu de seamă lucrurile noi adunate în ladă. Cînd am luat-o la întrebări, mi-a zis că le are de la stăpîna.

— Care stăpînă ? De la stăpînul, poate !

Cele aflate îi căzură greu la inimă. Bău la Lebăda pînă pe înserat, cînd plecă la el.

Se spune că alcoolul desface băierile inimii. Ajuns acasă, deschise lada de zestre a nevestei şi scoase la iveală un material de satin albastru, înflorat.

— De unde-1 ai ? se întoarse el spre nevastă. Cine ţi l-a dat ? Să nu-mi îndrugi minciuni !

Femeia nu ştiu ce să spună. Zîmbi silit şi răspunse :

— Da' ce te-a apucat, netotule ? Mai marii din curtea interioară au

văzut şi ei că n-am haine şi mi l-au dăruit. N-am avut vreme să mi-1 lucrez şi de aia l-am pus în ladă. De unde ți se năzare ție că e ?

— Să nu încerci să mă prosteşti. Mie să-mi răspunzi de unde-1 ai ! Apoi : Şi podoabele astea ?

— Ptiu, tîlharule ! Uiți că am neamuri ! Din piatră să mă fi ivit pe lume şi tot aş avea o obîrşie ! Le am de la mătuşa, de unde ai vrea ?

Lai Wang o lovi puternic cu pumnul, făcînd-o să se clatine.

— Minciuni ! strigă. Ai fost văzută împreună cu porcul ăla, iar satinul ți l-a adus codoaşa de Fluier de Jad. Cît crezi că ai să mă duci de nas ?

— Se pare că n-o să mori de moarte bună, ticălosule ! Ce ți-am făcut eu ? De ce mă bați ? Laşi să cadă peste mine grindină de pietroaie, luîndu-te după nişte vorbe ! Care stricată ți-a turnat gogoşi, ca să-şi bată joc ? Sînt nevasta ta şi pe mine să nu mă iei drept otreapă ! Poți să pui să mă ucidă, însă s-o ştii de la mine, mor nevinovată. Mergi şi întreabă încolo şi încoace despre femeile din familia Song. Iar dacă mă găseşti vi-

novată cu ceva, să nu-mi mai spui mie Song ! Să-ți deschid eu capul, scîrnăvie, că asta e ca o furtună fără vint ! Sigur că trebuie să fie ceva la mijloc. Dacă ți se cere să mă omori, tu ca bezmeticul te repezi să o faci ! Cum bărbatul nu găsi ce să răspundă, femeia continuă : Cu satinul, uite cum s-a întîmplat. Anul trecut în noiembrie, de ziua stăpînei a treia, stăpîna cea mare m-a văzut îmbrăcată in jachetă roşie şi fustă purpurie luată cu împrumut de la Flaut de Jad. „Ce te-ai îmbrăcat aşa de țipător ?“ mi-a spus şi mi-a dat satinul pentru care mă cerți. Nu mă cunoşti, dacă ai cumva părerea că o să las lucrurile aici. Mîine o să-i strig ăleia în față pentru că mie mi-e totuna. Viața mea nu înseamnă cine ştie ce şi renunț cu bucurie la ea.

— Ei, cum să te iei cu lumea din nimic ? încheie bărbatul discuția. Fă patul că mi-e somn !

— O să-ți afli sfîrşitul pe drumuri ! Te-ai umflat cu alcool galben şi ți-a căşunat pe mine ! îl amenință ea, zorindu-1 să se culce. Pe loc, omul adormi, sforăind ca tunetul.

Aşa sînt nevestele necredincioase. Oricît de sprinteni la minte le-ar fi bărbații, îi îmbrobodesc în vorbe meşteşugite şi nouă din zece ies basma curată. Cărămizile din pardoseală sînt rău mirositoare şi tari. Trecînd noaptea, Lotus Pur o întrebă a doua zi pe Flaut de Jad cine o bîrfise în fața bărbatului, însă nu izbuti să afle nimic şi se foise ziua întreagă, bruftuluind şi blestemînd în stînga şi în dreapta. Odată, Doamna Luna o trimise pe Jad Mic după Lebăda. Slujnica o căută pretutindeni şi, cînd ajunse în curtea din față, o zări pe aceasta ieşind de la Lai Wang. La început socotise că doamna a patra avusese vreo vorbă cu Lotus Pur, însă intrînd în bucătărie o găsi pe aceasta din urmă acolo, tocind carne. Tot atunci, Ximen Qing fu căutat de bogătaşul Qiao, trimisul negustorului de sare din Yang- zhou, Wang Sifeng, care fusese întemnițat. Qiâo adusese cu el două mii de *liang,* rugîndu-1 pe Ximen Qing să obțină grațierea negustorului, prin Marele

Tutor Cai. Chiar în clipa cînd vizitatorul plecă, stăpînul îl strigă pe Lai Wang, care apăru în fugă din casă. în felul acesta, pentru toți fu limpede că Lebăda de Nea şi Lai Wang trăiau împreună.

într-una din zile, cu fumul băuturii în nas, Lai Wang si-a arătat în fața celorlalte slugi ura pe care i-o purta stăpînului casei. S-a lăudat că ştie tot ce s-a petrecut în lipsa lui şi că pînă la urmă o să-i cadă el în mînă. O să bage cuțitul, alb. în el şi o să-1 scoată roşu, dupl care o să-i vină de hac acelei Pan, chiar de-ar fi să moară. Dăduse asigurări că nu vorbeşte în vînt şi că se ține de cuvînt. Ştia prea bine cum Pan îşi ucisese băr

batul şi cînd cumnatul ei făcuse plîngere, cine pornise spre capitală şi aranjase ca Wu Song să fie îndepărtat ? Acum stăpînul stătea bine pe picioare şi îi luase nevasta. Ura îi era cît cerul de mare ! N-a mîncat şi nici gura nu-i pute. De-ar fi făcut fărîme, şi tot îl va nimici pe acest tartor. Vorbise atent la drum, neatent la oamenii din iarbă. Lai Xing îl auzise.

Mai înainte, Lai Xing era acela care răspundea de tîrguielile casei şi el fusese înlocuit cu Lai Wang numai după ce Ximen se luase cu Lotus Pur. De atunci, Lai Xing nu-1 avea deloc la inimă pe Lai Wang, fapt pentru care se şi repezi s-o înştiinţeze pe Lotus de Aur despre cele rostite la necaz de potrivnicul său. Lotus de Aur era împreună cu Pavilion de Jad cînd apărătoarea de la uşă fu împinsă.

— Pe cine cauţi, Lai Xing ? Unde s-a dus stăpînul ?

— E dus la o înmormîntare. Aş avea ceva să vă spun, stăpînă. Dar să păstraţi numai pentru dumneavoastră şi să nu mă daţi de gol!

— Mie poţi să mi te destăinui fără frică ! îl îndemnă ea.

— Nu e în legătură cu mine. Ştiţi, tMtura de Lai Wang s-a îmbătat ieri ca un porc şi s-a apucat să înjure în gura mare în faţa slugilor. Eu mi-am văzut de ale mele şi nu l-am băgat în seamă. V-a beştelit pe dumneavoastră şi pe stăpînul.

— Ce-avea ticălosul cu mine ?

— Mi-e greu să vă spun. Stăpîna a treia se află aici, dar nu e o străină. Zicea că stăpînul s-a descotorosit de el ca să-i ia nevasta, iar culcuşul l-ar fi avut aici, la stăpîna a cincea. Că petreceau de dimineaţă pînă seara şi de seara pînă dimineaţa şi că el o să se răzbune cu un cuţit şi pe stăpînul şi pe stăpîna a cincea, că o să bage cuţitul, alb şi curat în ei şi o să-l scoată roşu. A mai zis că stăpîna a cincea şi-a otrăvit bărbatul şi că el a aranjat lucrurile în capitală, scăpîndu-i viaţa. Drept răsplată, l-aţi făcut de ruşine, îndemnîndu-i nevasta să-l înşele. Nemernicul din faţa voastră a îmbrăcat haine murdare să prindă în braţe pilonul negru. De-aia am venit să vă atrag luarea aminte să fiţi zi şi noapte cu ochii pe nemernic.

Pavilion de Jad simţi că se scufunda Intr-o cadă cu apă rece, trecînd-o fiori reci de moarte. Lotus de Aur se înroşi la faţă şi scrîşni din dinţii albi ca argintul.

— Slugă criminală, i-auzi cu ce blestemăţii umblă, iar eu care nu i-am făcut nici un rău nici înainte şi nici acum ! Cu ce sînt eu vinovată că i-a luat stăpînul nevasta ? Lasă-1 pe mîna mea, că n-o să mai aibă el prilejul să-mi zică stăpînă în casa asta ! Cînd mi-a salvat el viaţa ? Apoi se întoarse spre Lai Xing. Bine, du-te acum ! Cînd stăpînul o să te ia la întrebări, să-i înfăţişezi, de-a fir-a-păr tot ce mi-ai spus şi mie.

— Sigur că da, stăpînă ! Sluga voastră n-a pus nimic de la ea. Am rostit cuvînt cu cuvînt ce mi-au auzit urechile şi aşa o să-i zic şi stăpînului.

Cu aceste vorbe, sluga plecă.

— E drept că stăpînul s-a încurcat cu slujnica asta ? vru să ştie Pavilion de Jad.

— Mai şi întrebi ! Lăsa ticălosul nostru lipsit de inimă să-i scape o nevastă frumoasă ? E drept că acum îl joacă tîrfa cum se pricepe mai bine. înainte vreme, la primul bărbat, s-a apucat să-l înşele în cîrdăşie cu nevasta principală. După ce a fost prinsă şi alungată, l-a luat pe Jiang Cong, dar gîndeşti că s-a săturat cu un bărbat ? A înşirat bărbaţi, ca boabele de orez, dar nimeni n-a mirosit-o, că e pricepută la vicleşuguri, ca nimeni alta ! Omului nostru nevrednic i-a căzut cu tronc şi a mînat-o pe Fluier de Jad la ea, cu o bucată de satin. Nu ţin minte daca ţi-am spus sau nu. Cînd sora cea mare a mers în vizită la ai lui Qiao, noi jucam cu toatele şah. La un moment dat, a venit o slugă şi ne-a vestit că s-a întors stăpînul şi atunci ne-am risipit fiecare la ale sale. Eu m-am dus în curtea interioară şi am văzut-o pe Jad Mic pîndind în dosul uşii. Am strigat-o şi ea mi-a făcut un semn cu mîna. Am luat-o atunci spre grădină şi am găsit-o pe Fluier de Jad stînd în portiţă. Asta îi păzea ! Ne- înţelegînd eu ce se întîmplă, am dat să intru, dar afurisita aia nu m-a lăsat, zicînd că stăpînul are nu ştiu ce treabă acolo. Ca să zic drept, am bănuit-o pe ea de vreo ticăloşenie şi am intrat în grădină cu forţa. Ei, aia era cu stăpînul în grotă şi când a dat cu ochii de mine a rupt-o la fugă, roşie la faţă. Cînd am ajuns înaintea bărbatului nostru, n-a ştiut ce să-mi spună şi l-am făcut eu cum mi-a venit la gură. Pe urmă, slujnica s-a înfăţişat la mine, a îngenuncheat la picioarele mele şi m-a implorat să nu suflu o vorbă doamnei. Iar începînd din prima lună, stăpînul şi-a adus târfa peste mine să-şi petreacă noaptea în casa mea. Eu şi Prunişor i-am atins cu vreo două vorbe, ară- tîndu-le limpede că nu le îngăduim una ca asta. Ticăloasa a încercat să mă amestece în şiretlicurile ei, dar nu i-a mers ! Chiar dacă aş fi închis eu ochii, botoasa asta de Prunişor nici vorbă să le permită !

— De-aia nu se ridica ea în picioare, scursura şi puturoasa, cînd ne vedea intrînd, se dumiri Pavilion de Jad. De unde să-mi trăsnească mie una ca asta ? Adevărul este că bărbatul nu trebuia să se încurce cu ea, parcă nu găsea peste tot femei ? Auzi, să-şi facă de lucru cu slugile !

— Numai că au făcut schimb ca între tîlhari ! El i-a luat slugii nevasta, şi sluga se culcă pe ascuns cu una din favoritele lui. Sluga asta de Lebăda de Nea a îndrugat atîtea despre mine, însă uite că mi-a venit şi mie apa la moară ! Nu mă las eu călcată în picioare !

— Oare cum o fi mai bine, să-i spunem sau nu ? se întrebă Pavilion de Jad. Sora mai mare nu se bagă. Dacă ăla e hotărît să ucidă şi stăpînul nu ştie, poate să-i cadă în mînă ! E mai bine să-i dai de ştire, surioară !

— Dacă l-aş ierta, ar fi ca şi cînd s-ar naşte a doua oară !

Doar se cunoaşte :

O viaţă ca oricare pe nimeni nu-1 împinge
Sprinceana să-şi înalţe,
Pe lume dacă totuşi nu se află neomul Răul lui
să-l înhaţe.

întors seara acasă, Ximen Qing o găsi pe Lotus de Aur la ea în cameră, cu părul răvăşit, chipul palid şi ochii plinşi. In- trebînd-o ce s-a întîmplat, femeia îi împărtăşi despre ce se jurase Lai Wang să facă împotriva lor.

— De unde ştii ?

— Intreab-o pe Jad Mic, dacă pe mine nu mă crezi ! M-a insultat în curte. A povestit în fața tuturor că mi-am otrăvit bărbatul şi că tu l-ai trimis pe el să-mi salveze viața. Bine că n-am copii, să audă palavrele acestui ticălos ! „Mama voastră, le-ar spune, ar fi de mult petrecută de pe lume, dacă n-aş fi fost eu să o fac scăpată !“ închipuieşte-ți ce vorbe au să-ți iasă după scornelile lui ! Şi ție nu ți-o fi ruşine, dar mie mi-e, şi mai bine mor, decît să trăiesc batjocorită !

La aceste cuvinte, Ximen Qing se năpusti în curtea din față, îl chemă pe Lai Xing, merse cu el într-un loc ferit şi îl puse să-i istorisească în amănunțime ce ştia. Sluga mărturisi tot. Apoi Ximen se grăbi spre curtea interioară, după Jad Mic şi spusele acesteia se potriviră întocmai cu cele ale lui Lotus de Aur. Ea îi relată cum o văzuse pe Lebăda ieşind de la Lai Wang, pe cînd Lotus Pur nu era acasă. Faptele erau fapte. Mî- niois, Ximen Qing o bătu zdravăn pe Lebăda de Nea, că abia izbuti Daomna Luna să o scoată din mîinile lui. Atunci el îi luă înapoi podabele şi straiele pe care i le dăruise, poruncindu-i să muncească cot la cot cu celelalte slugi şi interzicîndu-i să mai vadă pe cineva.

în curtea interioară, Ximen o puse pe Fluier de Jad să i-o aducă pe Lotus Pur, să afle şi de la ea ce ştia.

— Vai de mine, stăpînul meu, nu grăiți aşa ! Jur pe viața mea că n-a spus el una ca asta. A băut vreo două păhărele, e drept, dar orice-ar fi, nu ajungea pînă acolo încît să-şi blesteme stăpînul şi binefăcătorul. Cum să vă învinuiască, după ce că trăieşte din mila voastră ? Nu ascultați de bîrfe, stăpînul meu ! Dar poate află sclava voastră cine l-a auzit rostind asemenea blestemății ?

Ximen Qing tăcu, însă femeia stărui şi atunci el spuse că Lai Xing era omul.

— Lai Xing a vorbit în dodii şi cu pică, stăpînul meu, fiindcă ne-ați dat nouă îndeletnicirea pe care a avut-o el şi nu mai cîş- tigă d.e pe cum era învățat. A vorbit pizma dintr-însul, în lipsă de un temei, şi stăpînul meu l-a crezut ! Dacă bărbatu-meu ar face una ca asta, aş fi prima care nu i-aş ierta-o ! Dar ascultați, stăpîne, cuvintele mele ! Dați-i bani omului meu pe mînă şi trimiteți-1 să facă negoț, undeva, cît mai departe ! Cît e plecat, stăpînul meu mă poate găsi uşor şi seara şi dimineața, după pofta inimii !

Gîndul femeii îi surîse.

— Prea bine zici, copila mea ! O să-l trimit în capitală la Marele Tutor, pentru negustorul acela de sare, Wang Sifeng. Puteam să-l fac să ia înapoi drumul Hangzhou-ului, să cumpere obiecte pentru daruri la aniversări, dar abia a venit de acolo, aşa că am să-i încredințez treaba

aceasta lui Lai Bao. Fiindcă tu mi-ai cerut-o, mîine îl pun la drum lung. Cînd s-o întoarce, îi încredințez o mie de *liang* şi îi poruncesc să se ocupe la Hangzhou de negoțul cu mătase. îți place ?

Femeii i se umplu inima de bucurie.

— Nimic nu poate întrece gîndul vostru, stăpînul meu ! îmi aduc aminte că mi-ați promis o plasă pentru păr, dar nu mi-ați dat-o ! Cît o s-o mai port pe asta veche ?

— Ai răbdare. Uite, chiar mîine o să-i duc giuvaiergiului opt *liang* de argint şi am să-i cer să-ți facă una. Dar ce-o să răspunzi cînd te-o întreba de ea stăpîna ?

— Găsesc eu ce să-i spun ! îl linişti ea. O să-i zic că am împrumutat-o de la mătuşa !

Mai discutară o vreme, apoi se despărțiră.

A doua zi, în timp ce se afla în salonul cel mare, Ximen Qing îl chemă la el pe Lai Wang.

— Fă-ți bagajele, băiete, şi mîine, pe douăzeci şi şapte din luna a treia, pleci spre capitală, la Marele Tutor. La înapoiere, am de gînd să te fac negustor în Hangzhou.

Vestea îl bucură pe Lai Wang. După ce îngenunche. merse să-şi strîngă lucrurile şi apoi ieşi să cumpere cîte ceva pentru călătorie. Aflînd noutatea, Lai Xing fugi la Lotus de Aur. Aceasta o luă direct spre umbrarul din grădină, unde aflase că era Ximen Qing, însă nu-1 găsi acolo decît pe Chen Jingji, care împacheta nişte lucruri.

— Ce faci aici ? Unde e stăpînul ?

- ■ A fost pe aici, dar a plecat la prima doamnă să ia argintul în afacerea Wang Sifeng. Eu împachetez darurile pentru Marele Tutor.

— Cine le duce ?

— Tata spunea ieri că Lai Wang.

Abia coborî treptele şi Lotus se întîlni cu Ximen care se întorcea cu argintul. Il chemă la ea, întrebîndu-1 pe cine trimite în capitală.

— Pe Lai Wang şi pe Fu Ming. Nu e vorba numai de daruri, ci şi de banii negustorului Wang Sifeng şi doi se descurcă mai bine.

— Faci cum vrei, dar văd că vorbele mele nu mai au temei în fața ta. In schimb, o asculți pe slujnica aia păcătoasă. Ea are interesul să-şi salveze bărbatul. Abia a trecut o zi de cînd sluga a urlat în fața tuturor că i-ai luat nevasta şi uite, acum tu îi dai banii pe mînă. Deschide bine ochii, frățioare ! E ceva, nu, să-i faci pe degeaba un cadou de o mie de arginți ! înțeleg că ți-e gîndul la nevasta lui şi nu mă pun eu în calea ta. Dacă-1 ții acasă, e periculos, iar dacă-1 trimiți sâ facă negoț, poate fugi cu capitalul. Iar lui nici că-i pasă. Dacă îți place atît de mult de nevastă-sa, cel mai bine e s-o desparți de el. Nu uita zicala : dacă tai iarba şi nu-i scoți rădăcina, răsare din nou. Abia după ce o smulgi din rădăcină rămîne locul curat. Atunci n-ai de ce să te mai temi şi cu femeia faci ce vrei.

Potopul de povețe îl trezi pe Ximen Qing ca dintr-o beție.

Capitolul XXVI

A doua zi, Lai Wang aşteptă în zadar, pregătit de drum, porunca de plecare. Pe la amiază, Ximen îl chemă şi-i zise :

— Peste noapte, m-am gîndit că abia te-ai întors d.in Hang- zhou şi un drum la Dongjing ar fi prea obositor. îl trimit pe Lai Bao în locul tău. Tu odihneşte-te şi o să găsesc altă treabă pentru tine.

Din moşi se spune că slugile ascultă prea plecate, în timp ce stăpînul taie şi spînzură. Lai Wang nu putu sufla un cuvînt de împotrivire, supunîndu-se în tăcere. Ximen Qing încredinţă banii şi lucrurile lui Lai Bao şi Fu Ming, iar aceştia purceseră Ia drum pe douăzeci şi opt ale lunii a treia.

întors la el, furios peste măsură, Lai Wang bău mai mult decît se cuvenea, îndrugă tot felul de blestemăţii şi-i spuse lui Lotus Pur că are de gînd sâ-1 înjunghie pe Ximen Qing. Dar nevasta îl ocărî, zicîndu-i să ia aminte la ce-i iese din gură, fiindcă ştiut e că niciodată cîinele care latră nu muşcă, iar zidurile au crăpături şi pereţii urechi. Apoi îi aruncă în faţă că e beat şi îl mînă la culcare. A doua zi, merse în curtea interioară, în camera lui Fluier de Jad şi o puse pe slujnică să-l cheme pe Ximen Qing. Găsiră un loc liniştit în spatele bucătăriei, Fluier de Jad aşezîndu-se la pîndă în uşa din spate. Femeia îl lua în primire, mînioasă, de cum apăru :

— Ce om sînteţi, stăpîne ? Mi-aţi făgăduit că îl lăsaţi să plece şi pe urmă v-aţi schimbat gîndul, înlocuindu-1 cu altcineva. Inima vă e ca o minge - sare de colo-colo, de sus în jos, fără astîmpăr. O să mă apuc să ridic un templu în cinstea voastră, a căpeteniei tuturor mincinoşilor de pe lumea asta. N-o să mă mai încred în vorbele voastre, stăpîne ! Ştiu eu prea bine că nu vă pasă de mine.

Ximen Qing rîse, înveselit.

— Nu e vorba de asta, fii pe pace ! îmi era teamă că n-o să nimerească la Marele Tutor şi de-aia l-am trimis tot pe Lai Bao. Lui o să-i dau bani să se apuce de vreun negoţ.

— Ziceţi-mi şi mie ce mai puteţi să scorniţi ?

— îi dau în primire un birt pe undeva, nu departe de poarta casei.

Mulţumită, femeia se grăbi să-i dezvăluie bărbatului ce aflase şi aşteptară poruncile stăpînului.

într-o zi, Ximen Qing ceru să i se înfăţişeze Lai Wang. Pe masa din faţa sa zăceau şase legături cu argint.

— Copilul meu, începu Ximen Qing, l-am trimis pe Lai Bao în locul tău, una, că erai obosit după drumul la Hangzhou şi doi, că nu cunoşti prea bine locurile prin capitală. Ai în faţa ochilor trei sute de liang de argint curat, împărţite în şase pachete. Ia-i, caută-ţi un socotitor şi deschide o circiumă în poarta casei. Lunar, vii cu vrednicie şi credinţă şi-mi aduci dobîndă. Mai bine decît aşa cred că nici că se poate.

Lai Wang se aruncă la picioarele stăpînului, bătînd mătănii în semn de mulţumire, luă banii şi, acasă, îi spuse nevestei :

— Vrea să mă aibă la mînă, zise. Uite aici trei sute de arginți, să deschid o circiumă.

— Suflet nerecunoscător, îl certă ea, vrei sau nu vrei să sapi o fîntînă cu o cazma ? Lucrurile se fac pe îndelete. Oricum, te-a făcut negustor ! Fă bine meseria şi ține-te de la băutură, ca să nu mai îndrugi prostii !

Lai Wang îi ceru nevestei să pună banii în ladă şi plecă în oraş să caute un socotitor. Pierdu ziua întreagă fără folos şi se întoarse acasă beat bine. După ce îl culcă, nevasta fu chemată de Fluier de Jad în curtea interioară.

Pe la primul *geng,* Lai Wang, cu mintea încă încețoşată de aburii alcoolului, auzi un glas la fereastră.

— Trezeşte-te, frate Lai Wang, să-ți vezi nevasta în grădină, în brațele omului acela fără ruşine. Te cred răpus de somn şi nu le pasă !

Zguduit, se trezi de-a binelea. Cînd deschise ochii, văzu că e singur şi nevasta nicăieri. Socotind că Lebăda îi observase şi venise să-i deschidă ochii, murmură : „Piei, drace !" Se ridică din pat, deschise uşa şi se furişă spre grădină. Abia ajunsese la poarta care dădea într-acolo, că cineva din umbră aruncă în el cu o banchetă doborîndu-1. în acelaşi timp, un **cuțit** căzu cu zgomot lîngă el. Pe dată, patru-cinci slugi se iviră ca din pămînt în jurul său, strigînd în gura mare că au dat năvală hoții. îl prinseră şi îl legară zdravăn.

— Sînt eu, Lai Wang, le strigă el. Plecasem să-mi caut femeia. Ce v-a venit să mă legați ?

Nimeni nu luă în seamă protestele lui şi îl duseră în salonul luminat puternic. Acolo, Lai Wang îl găsi pe Ximen Qing şi se lăsă în genunchi, implorînd :

— Dormeam, nemernic ce sînt; apoi aşa, deodată, m-am trezit şi cum nevastă-mea nu era în casă, am plecat după ea. De ce m-au luat drept hoț ?

Lai Xing înaintă doi paşi şi-i puse stăpînului cuțitul sub ochi. Ximen se arătă furios :

— Numai un animal se poartă în felul acesta ! E un criminal ! Cum s-a întors din Hangzhou, i-am dat trei sute de arginți să facă negoț, iar el se strecoară noaptea să mă ucidă. Atunci ce aveai de gînd cu cuțitul ?

Porunci să-l sechestreze în camera lui şi să-i aducă banii.

Lotus Pur care tăifăsuise pînă atunci cu Fluier de Jad, auzind ce se întîmplase, alergă în casă, plîngînd.

— După ce că îți băuseşi mințile, ce te-a mai adus după mine ? Acum ai căzut în capcana altora !

Slugile deschiseră lada, luară cele şase pachete şi veniră cu ele la stăpîn. Ximen Qing le cercetă la lumina lămpii : numai într-unul singur era argint, restul conținînd cositor.

— De ce ai înlocuit argintul ? Şi ce-ai făcut cu el ? Mie să-mi spui adevărul !

— Stăpîne, ați vrut să mă apuc de negoț. Ce inimă aş fi avut, să schimb argintul ?

— Ai ieşit cu cuțitul să mă ucizi şi acum vrei să mă prosteşti cu

vorba ?
îl strigă pe Lai Xing. Acesta îngenunche şi spuse :
— N-ai spus tu acum cîteva zile în fața tuturor că îți omori stăpînul fiindcă nu te-a ajutat să te faci negutător ?
Lai Wang rămase cu gura căscată la asemenea învinuiri. înghiți în sec şi tăcu.
— Ajunge ! strigă Ximen. Totul e limpede : avem dovada furtului şi a intenției de omor. Voi sînteți martori. Puneți-1 în lanțuri şi duceți-1 la poartă. Mîine fac plîngerea şi îl dăm pe mîna Yomen-ului.
Atunci Lotus Pur intră în salon, cu părul vîlvoi şi veşmintele în neorînduială.
— Stăpîne, țipă îngenunchind în fața lui Ximen Qing, stăpîne, dumneavoastră i-ați făcut-o. El plecase cu blîndețe după mine. De ce l-ați legat ca pe un tîlhar ? Cît despre legăturile cu argint, eu le-am avut în păstrare şi nu le desfăcusem, sigiliul era întreg. Cum să înlocuiască argintul cu cositor ! Dacă aveți de gînd să-l îngropați de viu, stăpîne, gîndiți-vă la dreptatea cerului ! Ce-a făcut bărbatul ăsta al meu ? De ce l-ați bătut ? Unde-1 trimiteți ?
— Nu-i treaba ta, femeie, vorbi Ximen cu glas duios, zîm- bindu-i. Ridică-te ! Nu a luat seama cum trebuie, iar pe mine a vrut să mă ucidă. Tu n-ai habar, eşti nevinovată. Potoleşte-te ! îl chemă pe Lai An şi-i zise : Du-o în camera ei şi ai grijă să nu facă vreo prostie !
Femeia însă nu se mişcă de unde era.
— Ce inimă cruntă aveți, stăpîne, strigă. Dacă nu vă pasă de preot, temeți-vă de Buddha ! Aveți măcar încredere în cuvintele mele cinstite ! Era beat, dar n-a făcut nimic rău !
Ximen Qing se arătă nerăbdător şi îl grăbi pe Lai An să o ajute pe femeie să se ridice şi să o ducă la ea. A doua zi, întocmi plîngerea, îl puse pe Lai Xing martor şi-i porunci să se înfățişeze la *Yamen* cu plîngerea şi cu împricinatul. Chiar în clipa plecării lui, Doamna Luna veni şi se rugă şi ea pentru iertare.
— Dacă e vinovat, îl judecăm în casă. Ce rost are să-l tîrîm acolo, să mai dăm de lucru oamenilor legii ?
— Ți-ai ieşit din minți, femeie, strigă el, rotindu-şi ochii în cap. A vrut să mă omoare. Cum să-l iert ?
Fără alte vorbe, porunci oamenilor să-l ducă pe Lai Wang la *Yamen.* Doamna Luna se retrase, jignită.
— In casa asta, cineva se înalță împărat, deasupra răzmeriței, se plînse suratelor sale. Simt intrigile unei vulpi cu nouă cozi şi nu ştiu cine l-a îndemnat să pună la cale aşa ceva, să condamne un om nevinovat ! E uşor să-l faci hoț, dar se cere să şi probezi lucrul ăsta. Ce purtare e aceasta, să pui un om într-un sicriu de hîrtie, pentru că aşa ți s-a năzărit ? Făptuieşte cu greşeală, fără nici un temei.
Song Lotus Pur intră şi i se plecă la picioare, plîngînd.
— Ridică-te, copilo, şi şterge-ți lacrimile ! Or să-l interogheze, dar n-au cum să-i ia viața. Nici nu mai înțeleg ce e cu el, pare să fi băut cucută, că nu-mi ascultă povața. Văd că soața bună e ca şi cel de pe urmă soldat!

— Acum e în culmea furiei, spuse Pavilion de Jad către Lotus Pur. Aşteaptă să-i treacă şi o să-l sfătuim de bine. Acum mergi la tine şi te potoleşte !

Cu aceasta, ne oprim aici.

După ce Lai Wang a fost tîrît la *Yamen,* Ximen Qing l-a trimis pe Dai An cu o sută de duble de orez pentru procurorul Xia şi căpitanul He. Cei doi primiră darurile, apoi purceseră la judecată. Lai Xing prezentă plîngerea, iar mandarinii aflară cum lui Lai Wang i se dăduse pe mină o sumă de bani pentru a se apuca de negoţ. însă arginţii îi furaseră mintea, astfel că îi înlocuise cu cositor. Apoi, de teamă să nu fie descoperit, luase cuţitul şi, în miez de noapte, se furişase în salonul din spate, să-şi ucidă stăpînul. Minaţi de o asemenea faptă, oamenii legii poruncīră să le fie adus Lai Wang. Văzîndu-se în faţa lor, acesta îngenunche.

— Onoraţi mandarini ca şi cerul de curaţi ! grăi el. Dacă îi îngăduiţi umilei mele persoane să vorbească, are să vă spună adevărul, iar dacă nu-mi îngăduiţi, facă-se voia voastră !

— Dovada hoţiei tale şi cuţitul le am sub ochii mei, dedară procurorul Xia. Nu încerca să te dezvinovăţeşti. Mărturiseşte adevărul, ca astfel să-ţi uşurezi pedeapsa.

Lai Wang povesti cum Ximen Qing îi dăruise nevestei lui o bucată de satin, seducînd-o. Apoi îl acuzase de crimă, pentru a-i face rău şi a-i lua nevasta.

Procurorul ordonă portăreilor să-l lovească peste gură.

— Minciunile astea fac parte din planul tău de a-ţi înjunghia stăpînul, strigă. Nevasta el ţi-a dat-o, ca şi banii, cu gîndul să facă om din tine. Iar tu în semn de mulţumire, te strecori beat în casa stăpînului, să bagi cuţitul în el. Dacă lumea întreagă ar fi la fel ca tine, nimeni nu şi-ar mai tocmi slugi !

Lai Wang urmă să-şi susţină nevinovăţia, însă Xia îl invită pe Lai Xing să depună mărturie.

Cind totu-i pus la cale-n cerul neaflat,
Cu greu belelei de sub ochi te faci scăpat.

La porunca procurorului, douăzeci de lovituri cu ciomagul cel mai mare îi fură aplicate lui Lai Wang ; carnea i se înroşi şi plesni, sîngele îi şiroi pe tot corpul şi în halul acesta fu aruncat în temniţă. Lai Xing şi Dai An se întoarseră acasă şi îi înfăţişară stăpînului cele de la judecată. Mulţumit, Ximen Qing interzise slugilor să încerce să-i ducă de mîncare întemniţatului, învăţîndu-le, totodată, ca nevestei lui să nu-i spună că fusese bătut, ci doar reţinut la *Yamen* cîteva zile. Slugile încuviinţară. De cînd îi luase bărbatul, Lotus Pur nu se mai spălase pe faţă şi nu-şi trecuse o dată pieptenele prin păr, stînd tot timpul în casă şi bocind. Nu se atingea de bucate şi de ceai. Alarmat, Ximen le mînase de mai multe ori pe Fluier *de* Jad şi pe nevasta lui Ben să o sfătuiască de bine.

— Potoleşte-te, femeie ! Stăpînul vrea numai să-l sperie vreo cîteva zile, pentru beţiile şi nebunia din capul lui şi să vezi că or să-i dea drumul.

Dar femeia nu voia să creadă. Ea îl trimise pe Lai An la temniță cu mîncare, însă, la înapoiere, acesta îi răspunse la fel.

— L-am văzut cu ochii mei. Nu l-au bătut şi într-o zi-două vine acasă. Zice să nu-ți faci griji.

Abia atunci se opri ea din plîns, se pudră, se aranjă şi ieşi din casă.

Trecînd prin fața odăilor slugilor, Ximen Qing se auzi strigat.

— Veniți puțin, stăpîne, sînt singura, răsună vocea lui Lotus Pur.

El intră şi vorbi cu ea.

— Copilul meu, o amăgi el ca şi mai înainte, de ce nu o iei mai uşor ? De dragul tău, le-am scris dregătorilor şi ei nu i-au clintit un fir de păr din cap. Il țin o vreme ca să-l cumințească şi or să-l lase acasă, să se apuce de negoțul lui.

— Scumpul meu stăpîn, dacă mă iubiți, puneți-1 în libertate mai iute ! Poate să facă sau nu negoț, nu-mi pasă. De-o veni, îi zic să lase băutura şi să meargă oricît de departe l-ați trimite. Or de vă stă inima la mine, ar fi mai uşor să-i luați altă nevastă şi cu asta, gata. Eu de mult nu-i mai aparțin.

— Bine, scumpo ! Minunea mea ! răspunse Ximen. O să cumpăr o casă cu trei încăperi, peste drum, de la familia Qiao şi te mut acolo, să nu ne mai ascundem !

— Faceți cum e mai bine !

Lotus Pur îi dărui un săculeț din mătase fină, cu broderie în fir de argint, în care ținea chiparos şi ierburi aromate ; pe acesta erau brodate patru cuvinte : „Delicatețe, Aromă, Frumusețe, Iubire[11]. Darul îi lumină inima bărbatului şi îi păru rău că nu e în stare să jure pe loc că e gata să trăiască şi să moară laolaltă cu ea. Scoase din mînecă doi-trei *liang* şi îi întinse, să-şi poată cumpăra fructe şi sîmburi. îi mai zise cîteva cuvinte s-o liniştească, făgăduindu-i că a doua zi îi scrie dregătorului Xia să-i dea drumul lui Lai Wang. Apoi, de teamă să nu fie văzut, ieşi şi se îndepărtă în grabă. Avînd promisiunea bărbatului, Lotus Pur se duse în curtea interioară şi se lăudă în fața celorlalte slugi. Prima auzi noutatea Meng Pavilion de Jad şi i-o trecu lui Pan Lotus de Aur.

— O să ajungă la fel ca mine şi ca tine, încheie. Iar sora cea mare n-are habar !

Ascultînd-o, Lotus de Aur simți cum :

în piept îi creşte furia clocotitoare Şi-i e
roşeața din obraji mai arzătoare.

— E pur şi simplu de neînchipuit, izbucni. Dar n-am să las eu ca sluga asta stricată să fie a şaptea nevastă a lui Ximen Qing. Iar dacă s-o întîmpla una ca asta, să nu-mi mai zici pe nume !

— Bărbatul nostru nu e om drept, sora cea mare nu-1 ține în mînă, iar noi ce putem face ? N-avem cum să ne dăm peste cap. Cum să-l împiedicăm ?

— Văd că n-ai strop de încredere în tine ! Ce rost are să trăieşti o sută de ani dacă tot timpul eşti sfîrtecat şi mîncat de alții ? De nu îşi pleacă urechea la vorbele mele, îmi iau viața şi o să i se ceară socoteală

şi are să plătească din greu. Şi să ştii că nu sînt departe de acest pas.

— Eu sînt o laşă, n-am curaj să-l supăr, recunoscu Pavilion de Jad. O să văd ce eşti tu în stare.

în aceeaşi seară, Ximen Qing stătea în biblioteca numită Pescăruşul de jad şi tocmai ceruse unei slugi să i se înfăţişeze Chen Jingji, ca să-i dicteze cîteva cuvinte pentru procurorul Xia, în sprijinul eliberării lui Lai Wang. Lotus de Aur pătrunse la el pe nesimţite şi apropiindu-se de birou, întrebă :

— Ce sâ scrie ginerele nostru ?

— Am de gînd să-l scot pe Lai Wang după ce mai primeşte o bătaie bună, nu se feri Ximen să recunoască.

Lotus de Aur opri sluga să-l cheme pe Chen şi se aşeză.

— îţi zici bărbat în toată legea şi văd că te legeni după vînt şi te laşi purtat în voie de ape ! Nu mă aştept să faci ce-ţi spun, că te zbaţi zor nevoie mare să împlineşti vrerile stricatei şi hoaţei de slujnice. Ştii ce eşti pe cale să faci ? O ţii pe zahăr şi pe miere zi de zi şi ei îi pasă doar de bărbatul ei şi d.3 nimic altceva ! Ascultă la mine ! O să-i dai drumul slugoiului şi n-o să-ţi fie lesne să-i iei nevasta, că ăla poate face ditamai scandalul. Iar dacă o ţii în casă, ea n-o să-ţi fie nici carnea nici leguma de pe masă, nici prînzul de dulce, nici cel de post, că nu e ea nici una nici alta. De ţi-o faci concubină, slugoiul e aici. De rămîne nevasta lui, o să ni se urce în cap, de fudulă ce are sâ fie ! Pe de altă parte, dacă o iei tu şi lui îi cumperi o nouă nevastă, ce te faci cînd o să fii cu ea şi el are să vină să te slujească ? N-o să i se urce furia la cap ? Iar ea se va scula sau nu se va scula în faţa lui, ca fost bărbat ? Adevărul e că întreaga poveste nu miroase a bine şi or să rîdă pe seama ta vecinii, prietenii şi rudele. Chiar oamenii casei te vor stima mai puţin, dacă iei nevasta unei slugi oarecare ! Cînd, grinda de sus nu e dreaptă, cea de jos cade ! Singura cale să scapi din încurcătura asta e să o termini cu slugoiul şi femeia lui îţi stă la dispoziţie !

Aceste vorbe îl întoarseră din nou pe Ximen Qing din hotă- rîrea lui. El îi scrise mandarinului Xia ca în două-trei zile să-l supună pe om la cea mai cruntă tortură. Cei doi magistraţi, judecătorul, gardienii fuseseră cumpăraţi cu daruri şi nu puteau să nu se poarte cu mare asprime.

Unul dintre scribi, pe nume Yin Chi, de fel din judeţul Xia- oyi, provincia Shanxi, era bun la inimă şi cinstit. înţelegînd că
Ximen uneltise distrugerea slugii pentru a-i lua nevasta, el refuză să întocmească actele, se prezentă în faţa magistraţilor şi le spuse ce crede despre chestiune. în această situaţie, acestora nu le mai dădu mîna să acţioneze după bunul plac ai lui Ximen Qing. în cele din urmă, hotărîră să-i aplice lui Lai Wang patruzeci de lovituri şi să-l surghiunească la Xuzhou. Calculară furtul la şaptesprezece *liang* de argint şi cinci pachete de cositor şi îi înapoiară totul lui Ximen Qing prin Lai Xing. Un funcţionar îi înfăţişă, în scris, aceluiaşi Ximen, cum decursese judecata. Procurorul Xia puse să se întocmească documentul asupra întregului caz şi îl încredinţă pe Lai Wang unor portărei. După ce acuzatul fu bătut bine, i se aplică drugul de fier pe grumaz şi fierul

înroşit pe piele, ca oricărui răufăcător. Portăreii primiră instrucţiuni să pornească degrabă spre Xuzhou. Bietul Lai Wang zăcuse o jumătate de lună într-o temniță grea ; de bani era cu desăvîrşire lipsit, trupul îi era secătuit, iar hainele rupte şi nu avea cui să-i ceară un cît de mic sprijin.

— Fraților, se adresă el celor doi portărei, sînteți deasupra mea şi puteți face ce veți crede de cuviință. Prin această neaşteptată acuzație, am ajuns fără o lețcaie şi mi-ar trebui nişte bani ca să vă plătesc pentru nevoile şi caznele călătoriei pînă în Xuzhou. Aveți bunătatea şi d.uceți-mă pînă la casa stăpînului, unde e nevastă-mea. O să-mi iau alte haine şi o să vînd ceva ca să vă răsplătesc.

— Poate nu ştii pe ce lume te afli, îi răspunseră portăreii. Stăpînu-tău ți-a adus tot necazul şi mai poți să crezi că îți dă nevasta şi bunurile pe care le mai ai ? N-ai altă rudă ? Mai bine mergem cu tine la maestrul Yin, care ți-a luat apărarea, să-şi facă el pomană cu ceva orez şi bani de drum, ca să nu mori de foame. Nu te îngriji de noi !

— Măcar pînă în poartă, fraților, şi o să se milostivească vreun vecin să pună o vorbă bună pentru mine.

— Bine, se învoiră ei. O luăm într-acolo.

Lai Wang se opri mai întîi la poarta lui Ying Bojue, dar acesta se prefăcu a nu fi acasă. Atunci apelă la mila altor doi vecini, Jia Renqing şi Yi Mianci. Aceştia plecară împreună să-i înduplece stăpînul să-i vestească nevasta, însă Ximen Qing nu vru să-i vadă şi porunci slugilor să-i arunce în stradă. Jia şi Yi se umplură de ruşine şi nu ştiură ce să mai facă. Nevasta lui Lai Wang, Song Lotus Pur, era la ea în casă şi nu află nimic despre cele întîmplate. Ximen Qing amenințase cu douăzeci de lovituri de ciomag pe cel care îi va sufla femeii ceva. Atunci portăreii îl duseră pe condamnat la socrul lui, vânzătorul de sicrie Song Ren. Lai Wang îi împărtăşi întreaga năpastă şi primi de la el un *liang* pentru cei doi portărei şi un *dou* * de orez să aibă în călătorie. Plîngînd şi şchiopătînd, Lai Wang apucă, la începutul lunii a patra, drumul spre Xuzhou, părăsind Qinghe. Iată :

Decît cîştiguri ce apasă şi-a vieții irosire,
Mai bine foamea cea mai dulce şi trai cu potolire.

Pe Lai Wang îl vom părăsi pe calea lui de surghiun. Acasă, Lotus Pur se uita în fiecare zi după el, aşteptîndu-1 şi trimitea tot felul de bucate gustoase la temniță. Slugile ieşeau pe poartă, înfulecau chiar ele bunătățile şi se întorceau zicîndu-i :

— Fratele a mîncat tot. Se simte bine în temniță. Ar fi ieşit, dar de mai multă vreme n-au mai fost judecăți şi magistrații n-au apărut în *Yamen.* Oricum, în cîteva zile se înapoiază.

— Oamenii mei îmi spun că în curînd îl pun în libertate, o mințea Ximen.

*1 *dou* este egal cu 10 litri. Alte unități de măsură de volum folosite în text: 1 *shen,* 1 litru ; 1 *shi,* 100 litri.

Socotind că el se bizuie pe fapte, femeia îl credea. Numai că într-o zi îi ajunse la ureche un zvon cum că bărbatul ei fusese surghiunit la Xuzhou, că venise pînă în poartă şi apoi îşi pierduse urma din Qinghe. Ea întrebă în repetate rînduri slugile despre temeinicia acestor vorbe, dar fără folos. O dată, cînd Dai An se întorsese acasă cu calul stăpînului, i se adresă ca de obicei:

— Ce mai face fratele tău Wang în închisoare ? Cînd scapă ?

— Uite, surioară, am să-ți spun adevărul. Cred că pe acum e deja la Fluviul Nisipurilor Curgătoare.

Lotus Pur nu-1 slăbi, pînă cînd omul nu-i mărturisi tot ce se petrecuse. Atunci femeia se închise din nou în casă şi se puse pe bocit:

— Vai, omul meu, l-ai slujit cu credință atît amar de ani şi el ți-a plătit-o cu un coşciug de hîrtie ! Un petec de haină n-ai primit de la el şi iată-te gonit de acasă ! Cît ai mai tras, omul meu ! Acum eşti pe drumuri şi nici măcar nu am ştire dacă eşti viu sau mort!

Jeli îndelung, apoi luă un prosop lung din lînă, îl legă zdravăn de pragul de sus al uşii şi îşi puse lațul de gît.

Pogon Verde, nevasta lui Lai Zhao, care locuia uşă în uşă cu Lotus Pur, auzise bocetele cînd venise din curtea interioară şi o mirase liniştea ce se aşternuse deodată. Trase cu urechea,

dar nu prinse nici un zgomot. Merse şi bătu în uşă. Neprimind răspuns, alergă după Ping An, punîndu-1 să intre în casă pe fereastră. Băiatul o văzu atîrnînd, îmbrăcată, de pragul de sus al uşii. O desfăcu în grabă şi deschise uşa. îi dădură ghimbir să bea şi înştiinţară stăpînii. Doamna Luna veni îndată, urmată de celelalte neveste, de Orhideea, Fluier de Jad şi Jad Mic. Soţia lui Ben Al Patrulea se ivi în fugă să vadă şi ea. Pogon Verde şedea pe jos, în mijlocul camerei şi o sprijinea pe Lotus Pur. Aceasta bolborosea ceva, plîngînd în ea, fără sunet. Doamna Luna o strigă pe nume, dar slujnica clătină din cap, fără să răspundă. Saliva i se prelinse din gură.

— Oh, copil prost, o căină nevasta principală. Dacă aveai necazuri, de ce nu ţi-ai uşurat sufletul în faţa mea ? O îndemnă pe Fluier să o ţină mai dreaptă şi urmă : Lotus Pur, dacă ai vreo chestiune din ale dragostei, spune-mi numai o vorbuliţă !

întrebările se revărsară lanţ, dar femeia prinse să ţipe şi să plîngă, frîngîndu-şi mîinile. Doamna Luna ceru atunci sâ fie suită în pat, însă Lotus Pur se împotrivi. Doamnele mai stătură cu ea un timp, apoi se retraseră, nevasta lui Ben şi Fluier de Jad rămînînd s-o vegheze. Peste puţin îşi făcu apariţia Ximen Qing, găsind-o cu lacrimile şiroind şi întinsă pe jos.

— Urc-o în pat ! porunci.

— Aşa a zis şi stăpîna, dar ea nu vrea cu nici un preţ.

— Copil încăpăţînat ! strigă bărbatul. Pe pămînt o să răceşti. Dacă aveai ceva pe inimă, de ce nu mi te-ai plîns mie, decît să ajungi în halul ăsta ?

Lotus Pur clătină amarnic din cap.

— Stăpîne, grăi ea, sînteţi un om grozav şi m-aţi purtat frumos cu vorba. Ce tot îi daţi cu copil, ne-copil ? Sînteţi un călău care duceţi oamenii de rîpă, îi nimiciţi ! Zi după zi m-aţi amăgit că îi dau drumul azi, că îi dau drumul mîine, iar el nici gînd să scape. De ce l-aţi surghiunit şi mie nu mi-aţi spus un cuvînt ? Aţi făcut-o în ascuns, l-aţi împins la capătul pămîntu- lui şi pe mine m-aţi închis în casa voastră. Nu vă e frică de mînia cerului ? Şi după toate relele astea strigătoare la cer, de ce aţi ţinut pe mai departe lucrurile tăinuite faţă de mine ? Aţi vrut să scăpaţi de el, bine, dar să ne fi alungat pe amîndoi. Pentru ce m-aţi oprit pe mine aici ?

— Copilă neştiutoare, rîse bărbatul, ce-aveam eu cu tine, să te gonesc ? El asta şi-a dorit şi l-am izgonit. Tu fii cuminte şi te linişteşte, am eu grijă de tine. Apoi, întorcîndu-se către Fluier de Jad : Stai cu ea peste noapte şi cu soţia lui Ben. Vă trimit ceva de băut printr-o sluga.

Ximen Qing plecă, iar femeile o urcară în pat, încercînd s-o potolească. El trecu pe la prăvălia lui Fu Ming, luă nişte bani şi cumpără o halcă de carne prăjită şi o ulcea cu băutură, le puse într-o cutie şi aceasta i-o dădu lui Lai An să o ducă la Lotus Pur.

— M-a mînat stăpînul cu darurile astea, zise.

— Să mi te cari cu ele cu tot, scîrnăvie, sau le azvîrl în bătătură ! ţipă femeia.

— Primeşte-le, că altfel o să mă bată stăpînul, şi lăsă cutia pe

masă.

Lotus Pur sări din pat, luă ulceaua în mînă, cu gîndul să o spargă de pămînt, însă Pogon Verde i se agăță de braț. Nevasta lui Ben îi astupă cu palma gura şi o urcară iarăşi în pat. Atunci intră băiatul mai mare al lui Ben :

— S-a întors tata şi vrea să-i pui masa.

Nevasta lui Ben şi Pogon Verde ieşiră. In uşă, se întîlniră cu Orhideea şi nevasta lui Lai Bao.

— Plecați ?

— Mi-a venit bărbatul şi vrea să mănînce. Mă întorc numaidecît. Mă oprisem numai să-mi arunc o privire şi stăpînul mi-a zis sâ rămîn.

— Stăpînul a vorbit cu ea ?

— Habar n-am avut pînă acu ce limbă iute are femeia asta a lui Lai Wang ! I-a tras stăpînului un perdaf, cum puține ar îndrăzni să i-o facă.

— Ea nu e ca alte slujnice, lămuri soția lui Lai Bao. A fost favorita stăpînului şi sigur că n-are cum să se măsoare cu unele ca noi !

— Să nu zăboveşti mult, o sfătui Pogon Verde pe nevasta lui Ben.

— Mai e vorbă ! N-am chef să mă nenorocească stăpînul! răspunse aceasta.

Ximen Qing hotărî ca nevasta lui Ben şi Pogon Verde să stea cu Lotus Pur ziua şi Fluier de Jad noaptea.

— Femeie, o învățară ele, ai minte cu carul, de ce nu profiți de prilej ? Eşti ca o floare abia deschisă şi stăpînul te iubeşte - de-aia a şi făcut ce a făcut ! Acum n-ai cum să ajungi printre stăpîne, dar poți trăi mai bine decît noi. Cu stăpînul duci altă viață decît cu o slugă. Al tău e hăt-departe şi n-are nici o noimă să te mai zdrobeşti atît şi să plîngi, că îți primej- duieşti viața. E o vorbă : fii o zi călugăr şi bate din zori pîn' la-nnoptat toba, dar apoi lasă încolo pioşenia, că nu ajută la nimic !

Lotus Pur nu le lua în seamă povețele, plîngînd în neştire şi refuzind hrana. Fluier de Jad îşi înştiința stăpînul care o trimise pe Lotus de Aur, însă fără rezultat.

— Putorii nu-i e gîndul decît la omul ei ! îi spuse ea după aceea lui Ximen Qing, furioasă. O noapte soț şi soție şi afecțiunea lor trece peste sute de zile, sau o sută de paşi unul lîngă altul şi uite că nu se mai despart. Aşa şi femeia asta, se arată cu credință bărbatului ei şi n-o să ai cum să-i îndupleci inima!

— Termină cu prostiile ! rîse bărbatul. Dacă era femeie la locul ei, rămînea văduvă după bucătarul Jiang Cong şi nu-1 lua pe Lai Wang !

Ximen merse în încăperea principală şi îi chemă la el pe toți slujitorii-copii, să afle cine îi destăinuise lui Lotus Pur adevărul. Promise că dacă mărturiseşte, îl iartă, dar dacă tace, cînd are să-l ştie, îi trage treizeci de lovituri şi îl alungă.

Hua Tong îngenunche.

— Acum cîteva zile, dezvălui el, cînd Dai An s-a întors cu calul, am auzit-o întrebîndu-1 şi el i-a spus tot.

Mînios, Ximen Qing ceru să i se înfăţişeze Dai An. Aflînd pentru ce este căutat, Dai An se ascunsese la Lotus de Aur. Aceasta tocmai se spăla pe faţă.

— Scapă-mă, stăpînă a cincea ! urlă, îngenunchind.

— Ce dai buzna aşa, tîlharule ! M-ai şi speriat. Ce-ai făcut?

— Eu i-am zis lui Lotus Pur ce-a păţit bărbatu-său şi stăpînul o să mă omoare în bătăie, e furios la culme !

— Oh, pocitanie, gîndeam că cine ştie ce s-a întîmplat, că s-a prăbuşit cerul şi s-a căscat pămîntul în două şi, cînd colo, e vorba de stricata aia ! Intră dincolo la mine şi rămîi pînă îţi spun eu să ieşi.

Cum Dai An nu mai sosea, Ximen Qing se năpusti ca an vîrtej în curte şi trimise două slugi la Lotus de Aur după el, însă femeia le ocărî, alungîndu-le.

Pînă la urmă, Ximen Qing, cu biciuşca în mînă, apăru el însuşi, ca o furtună, în prag.

— Unde e sclavul ?

Lotus de Aur nu-i dădu atenţie. Bărbatul scotoci toată casa şi îl găsi ascuns după uşa din spate. U scoase de acolo, gata să-l lovească, însă Lotus de Aur îi smulse biciuşca şi o aruncă pe pat.

— Creatură fără suflet, sări ea cu gura, stăpîn eşti tu ? Tîr- fei îi e gîndul numai la omul ei, a încercat să se omoare pentru el şi tu te pui cu bătaia pe băiatul ăsta. Ce ţi-a făcut ?

înfuriat peste măsură, Ximen Qing nu ştia ce să facă, rotin- du-şi ochii în cap.

— Fugi in curtea din faţă şi vezi-ţi de-ale tale, îl îndemnă ea pe Dai An. Să nu-ţi fie frică, am eu grijă !

Dai An o rupse la fugă. Convinsă că bărbatului îi stătea mereu inima la nevasta lui Lai Wang, Lotus de Aur urzi un plan de atac. Se prezentă la Lebăda de Nea şi-i zise că Lotus Pur o tot bîrfeşte că i-a luat bărbatul şi că stăpînul l-a izgonit de acasă din cauza ei. De acolo, plecă direct la Lotus Pur, destăinuindu-i cît de urît o vorbeşte Lebăda în bucătărie, cum că ar fi o otreaptă, care suceşte capul oamenilor şi că dacă ea nu şi-ar fi înşelat bărbatul, el n-ar fi fost alungat. Spusele ei înăspriră duşmănia din sufletul celor două femei.

Pe optsprezece ale lunii a patra, de ziua Delicatei, bătrîna Li şi Laur au venit să-şi felicite rubedenia. Doamna Luna le-a oprit să se ospăteze, laolaltă cu celelalte femei. Ximen Qing fusese invitat la un praznic şi nu era acasă. După micul dejun, Lotus Pur şi-a făcut o vreme de lucru în curtea interioară, apoi s-a închis în casă şi s-a odihnit pînă spre seară. Slujnicele au strigat-o de mai multe ori, dar ea nici nu le-a luat în seamă. Lui Lebăda de Nea atît i-a fost, că s-a şi dus peste ea.

— Trebuie să fi ajuns frumuseţea lumii, de vreme ce te laşi atît aşteptată !

Lotus Pur nu răspunse, prefăcîndu-se că doarme, cu faţa spre perete.

— Te gîndeşti pesemne la bărbat. Ehei, dacă te gîndeai la el mai de mult, ar fi aici cu noi ! urmă Lebăda.

Cuvintele acestea se potriveau cu cele şoptite de nevasta a cincea.

— Ce cauţi aici, cumătră, cu limba ta ascuţită, muşcînd din foc ? strigă, sărind din pat. Chiar dacă eu aş fi pricina, ce-ţi pasă ţie ? Vezi că n-ai să mai ai pe unde scoate cămaşa ! Fă-mi plecăciuni că nu-ţi strig ce ştiu ! înţeleg să-mi zică oricine orice, dar tu vorbeşti ?

— Sclavă ticăloasă şi nevastă stricată ! ţipă Lebăda de Nea, mîniată. Cum de ai neobrăzarea să mă insulţi ?

— Sînt slugă şi nevastă stricată, iar tu ai ajuns concubină dintr-o slugă! Ai dreptate, mi-am înşelat soţul cu stăpînul, dar tu te-ai încurcat cu o slugă ! Mi-ai furat bărbatul şi acum vii aici să faci scandal ?

Toate acestea însemnau prea mult pentru Lebăda. Ea făcu cîţiva paşi înainte şi îi trase o palmă, înroşindu-i obrazul.

— Dai în mine ? apucă Lotus Pur să strige şi se repezi cu capul înainte. Una în alta, femeile se încăierară şi se loviră, pînă cînd fură despărţite de Pogon Verde. Aceasta o trase pe Lebăda afară din casă, însă cele două femei nu conteniră să se ocărască în gura mare.

— Femei fără ruşine ! le certă Doamna Luna, atrasă la faţa locului de scandal. Vă certaţi în halul acesta, cu musafirii în casă ? Staţi să vină stăpînul şi văd eu dacă e cazul să vă pîrăsc sau nu.

Lebăda de Nea plecă spre curtea interioară, fără un cuvînt.

— Piaptănă-te şi vino şi tu ! îi porunci Doamna Luna lui Lotus Pur, oprindu-şi privirea pe părul ei în neorînduială.

Lotus tăcu şi cînd stăpîna plecă, intră în casă, încuie uşa şi începu din nou să bocească. Plînse pînă se aprinseră lampioanele. Cînd lumea era ocupată cu banchetul, ea luă două dintre feşele lungi pentru legat picioarele, le prinse de pragul de sus al uşii şi se spînzură. Avea numai douăzeci şi cinci de ani. Fiindcă ştiut e :

Pe lume tot ce e bun stă în temniţă grea,
Se-mprăştie nori, porţelanul se face de nea.

Tîrziu, conducîndu-şi musafirii, Doamna Luna trecu prin faţa casei lui Lotus Pur, dar o găsi zăvorită şi totul cufundat în nemişcare. Temătoare, după ce îşi luă rămas bun de la bătrîna Li şi de la Laur, bătu cu putere în uşă. Neprimind răspuns, puse pe cineva să intre pe fereastră, tăiară legăturile şi încercară vreme îndelungată s-o readucă pe femeie la viaţă, ne- ştiind de cînd se spînzurase. Atunci, Doamna Luna îşi pierdu firea şi îi porunci lui Lai Xing să ia un cal şi să-l aducă grabnic pe stăpîn acasă. De frica stăpînului, Lebăda de Nea merse şi îngenunche în faţa nevestei principale, implorînd-o să nu-i vorbească bărbatului despre ceartă. Părea atît de îngrozită, încît Doamnei Luna i se făcu milă.

— Acum eşti cu adevărat înspăimîntată, îi reproşă. De ce nu ţi-ai văzut de treabă şi mai înainte ?

Cînd Ximen Qing sosi, nevasta îi spuse că Lotus Pur plîn- sese ziua întreagă după bărbat şi cînd toată casa era prinsă cu petrecerea, îşi

pusese capăt zilelor.

— Biată femeie, fără noroc ! rosti bărbatul şi redacta o înştiinţare, pe care i-o trimise dregătorului Li, magistratul judeţului. „Femeia", scria, „răspundea de obiectele de argint din casă. In timpul banchetului, se pierduse o cupă şi de teamă că stăpînul o s-o pedepsească, îşi luase singură viaţa.“ Odată cu înştiinţarea, puse să i se înmîneze magistratului treizeci de *liang* de argint. Magistratul acţionă în consecinţă, trimiţînd în grabă un slujbaş cu cîţiva specialişti * să examineze cadavrul. Ximen Qing porunci să se cumpere un coşciug şi solicită un certificat roşu de deces. Ben Al Patrulea şi Lai Xing duseră sicriul cu moarta în el la cimitirul din afara oraşului şi le oferiră groparilor bani să-l ardă cît mai repede. Oamenii îngrămădiră lemne de foc în jurul sicriului şi erau gata să aprindă rugul, cînd apăru, pe neaşteptate, Song Ren, tatăl lui Lotus Pur, oprindu-i. Moartea fiicei sale i se părea ciudată, spusese. Ximen Qing încercase să o seducă, însă ea îi rămăsese credincioasă soţului şi alesese sinuciderea. Ceruse să nu se ardă cadavrul, urmînd să înainteze plîngere la guvernatorul provincial. Atunci groparii se răspîn- diră care încotro, iar Ben şi Lai Xing depuseră sicriul la templu.

Capitolul XXVII

întors din Dongjing, Lai Bao îşi găsi stăpînul sub umbrarul din grădină. El raportă cum mersese mai întîi şi îşi anunţase sosirea şi înmânase scrisoarea. Apoi îl primise Marele Tutor însuşi, care acceptase darurile şi ascultase plîngerea. Eminenţa Sa făgăduise că îi va scrie de îndată guvernatorului din Shandong să-l elibereze pe negustorul de sare şi pe oamenii acestuia. Pe cinsprezece ale lunii a şasea, de ziua Marelui Tutor, Ximen Qing era poftit în capitală. Veştile acestea îl bucurară pe stă- pin şi el îi porunci lui Lai Bao să-i dea de ştire şi bogătaşului Qiao. între timp, reveniseră Ben cu Lai Xing şi îl aşteptau în picioare.

— Gata, v-aţi şi înapoiat ? îi întrebă Ximen.

Ben nu scoase un cuvînt, însă Lai Xing se apropie de stăpîn şi-i povesti cu voce înceată ce se întîmplase.

— I-auzi, mortăciunea, nemernicul ! se mînie Ximen şi ceru să-i

---

* *Wuzuo,* desemnează o profesie asemănătoare celei a medicului legist din zilele noastre, însă fără să pretindă înalte studii, oamenii care o exercitau constatau decesul sau apreciau gravitatea rănilor victimei.

fie chemat ginerele, ca să aştearnă cîteva cuvinte pe o carte de vizită, poruncindu-i apoi lui Lai An să i-o ducă magistratului Li. Acesta puse doi slujbaşi de îl arestară pe Song Ren, pe motivul că se folosise de moartea fiicei pentru a şantaja oamenii şi a stoarce bani. In sala de judecată, în văzul lumii, îi aplică douăzeci de lovituri crunte, umplîndu-1 de sînge şi îi atrase at?n- ţia să nu mai supere familia Ximen. Apoi ordonă arderea corpului răposatei. Song Ren, cu picioarele zdrobite şi şiroind tot de sînge, se întoarse acasă şi căzu la pat ; cu febră mare şi plîn- gîndu-şi soarta se sfîrşi în cîteva zile.

încheind povestea cu Song Lotus Pur, Ximen Qing scoase trei sute de *liang* de argint, încredinţîndu-i giuvaiergiului Gu sâ facă patru figurine aniversare, înalte de aproape o jumătate de metru. Giuvaiergiul lucră cu meşterii săi în grădina lui Ximen Qing şi mai turnă două vase de argint pentru băutură, gravate cu ideograma *shou* *. Apoi, Marele Mandarin mai scormoni după două perechi de pahare de jad de forma unei piersici, două seturi de robe roşii ţesute la Hangzhou, cu mantale brodate în cinci culori. Ar mai fi vrut să facă rost de cel puţin două suluri de pînză plină, de culoare neagră şi de nişte mătase roşie, decorată cu boa constrictor în fir de aur †, dar nu găsise nicăieri.

— îmi amintesc că dincolo, la mine acasă, mai am cîteva materiale pe care încă nu le-am folosit. Vino să te uiţi la ele. îi spuse Li Vaza.

Ximen Qing se duse cu ea şi alese patru materiale, două roşii şi două negre, terminate cu tiv de aur şi brodate cu dra- goni în cinci culori, minunăţii care nu se mai aflau niciunde. Bărbatul se simţi mai fericit ca niciodată. Puse să se împacheteze toate darurile şi, pe douăzeci şi opt din luna a cincea, Lai Bao şi Fu Ming plecară din Qinghe spre capitală.

în prima zi a lunii a şasea, vremea era grozav de încinsă, iar la mijlocul zilei soarele părea o pălălaie sau o umbrelă de foc în văzduhul limpede, fără urmă de nor. Pietrele ardeau mocnit, iar metalele se topeau singure. Iată ce spune o poezie despre asemenea călduri :

---

* Shou ; Viaţă lungă.

† D*ahong mangpao,* denumirea veşmintelor înalţilor mandarini de la curtea imperială.

Zhu Rong* sosi în sud, dragonul focului să-l biciuiască,
Scot limbi de flăcări nori de foc, incendiind văzduhul;
Se dă de-a dura soarele spre-amiază-n tării să stăruiască,
O lume-ntreagă-ntr-un cuptor încins îşi piere suflul.
Au dispărut norii multicolori de peste jadul munţilor,
Stă soarele în cer, pe mare-ncremenit-au valuri ;
Şi deodată se stîrneşte vînt risipitor de aur,
Stingînd jeraticul dogoritor de pe coclauri.

De cînd începuseră căldurile mari, Ximen Qing nu mai trecuse dincolo de poarta locuinţei. Stătea în casă, cu părul desfăcut şi cu veşmîntul descheiat pe piept, să se răcorească. Ii plăcea să lenevească în umbrarul din mijlocul grădinii, uitîn- du-se la slugile care udau iarba şi florile. în faţa umbrarului era un vas mare cu o cleiţă, care înflorise bogat. De data aceasta Ximen Qing îi porunci lui Lai An să-i aducă o stropitoare, să ude el însuşi florile. Lotus de Aur şi Li Vaza, îmbrăcate în bluze fine ca argintul curat şi în fuste de culoarea vişinei putrede şi cu franjuri în fir de aur, îşi făcură apariţia. Li Vaza avea o capă roşie, iar Lotus una roz. Aceasta din urmă nu avea pe cap decît un batic bleu de Hangzhou, de sub care îi scăpaseră patru şuviţe rebele de păr. îşi prinsese la tîmplă trei flori, care-i scoteau în evidenţă obrajii pudraţi, buzele roşii şi dinţii albi. Femeile se apropiară, şuşotind şi rîzînd în hohote, ţinîn- du-se de mînă. Văzîndu-1 stropind florile, izbucniră :

— Uzi florile şi ai părul nefăcut !

— Cere să vină cineva cu apă şi mă pieptăn chiar acum.

Lotus de Aur îl chemă pe Lai An, zicîndu-i să lase stropitul şi să meargă după o slujnică, apă şi un piepten. Lai An o ascultă. Zărind cleiţa, Lotus dădu s-o rupă, însă bărbatul o opri.

— Nu ţi-ar fi ruşine ! Ai răbdare şi vă dau eu la fiecare cîte una.

El culese de pe margine florile abia îmbobocite sau pe acelea pe cale să se treacă şi le aşeză într-o vază din porţelan crăpat †.

— Hei, fiule, de ce le-ai pus acolo, în loc să ni le oferi ? zise Lotus şi-şi luă singură o floare, prinzîndu-şi-o în păr.

Ximen îi întinse şi Vazei una. Prunişor sosi cu oglinda şi cu un piepten, iar Crizantema, cu ligheanul cu apă. Bărbatul alese alte trei flori, spunîndu-i lui Prunişor de Primăvară să le ducă Doamnei Luna, Delicatei şi lui Pavilion de Jad, pe aceasta din urmă poftind-o să-i cînte la *qin*.

— Doamnei a treia i-o dau chiar eu, se oferi Lotus. Cînd mă întorc, să-mi mai dăruiţi o floare pentru că aşa vreau eu şi încă una pentru că am chemat cîntăreaţa.

— Fie ! încuviinţă Ximen Qing.

— Fiul meu, cine te-a crescut aşa rău de vrei să mă înşeli pe mine ? După ce ţi-o aduc pe Pavilion de Jad, ştiu eu că nu mai văd nimic de la tine. Ei, bine, află că nu mă urnesc din loc pînă nu îmi dai

* împărat mitologic chinez, socotit zeul focului.

† Porţelan obţinut din procedee speciale de coacere.

floarea mea !

— Umbli numai cu şiretlicuri, tîlhăroaico ! o ameninţă bărbatul şi îi întinse o floare.

Lotus şi-o puse după ureche şi se îndepărtă.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin gînd că ea nu avea să treacă în curtea interioară, ci, odată ajunsă la poarta din colţul grădinii, are să şovăie puţin, apoi îi va înmîna lui Prunişor floarea pentru Pavilion de Jad şi se va întoarce hoţeşte, cu paşi uşori, oprindu-se sub fereastra tăiată în peretele chioşcului.

— Ce-i cu tine de eşti atît de palidă, inima mea ? auzi la un moment dat vocea lui Ximen Qing.

După o pauză lungă, răsună glasul abia şoptit al Vazei:

— Nu m-am simţit bine în ultima vreme, m-au sfîrtecat întruna dureri în pîntec. Abia de vreo două zile sînt mai bine.

— Ce vrei să zici ? întrebă bărbatul.

— N-am să-ţi ascund că am o lună de cînd am rămas grea.

— Cum de nu mi-ai vorbit mai devreme, inimioară ? întrebă Ximen, cu sufletul plin de bucurie.

între timp, Pavilion de Jad se apropie din spate.

— Ce faci aici, slugă? rosti noua venită.

Lotus de Aur îi făcu semn să tacă şi intrară împreună în umbrar ; luat pe nepregătite, Ximen Qing nu-şi găsea locul.

— Ce-ai făcut cît am lipsit, de vreme ce nu te-ai spălat încă ? îl luă în primire Lotus de Aur.

— Aştept să mi se aducă săpunul de iasomie.

— Mi-e greu s-o spun, dar tare mi-e teamă că, fără săpunul cu pricina, faţa ta e acum chiar mai albă decît fundul ştiu- eu-cui !

Ximen Qing nu o luă în seamă. Se spălă, se pieptănă şi se aşeză lîngă Pavilion de Jad.

— Ce făceai în curtea interioară ? Ai adus qin-ul ?

— Cu qin-ul vine Prunişor de Primăvară. Eu am lucrat o floare din perle pentru soţia principală, ca s-o poarte la ceai, la familia Wu.

Peste puţin, apăru Prunişor spunînd că oferise florile Doamnei principale şi doamnei a doua. Ximen ii ceru să aducă de băut. Pe dată avură în faţă un vas cu gheaţă, încărcat cu prune şi felii de pepene şi începură petrecerea în umbrarul răcoros.

— De ce nu i-ai spus lui Prunişor s-o cheme pe surioara cea mare ?

— Ea nu prea bea şi n-avea rost s-o invităm.

Bărbatul ocupă locul din capul mesei, iar cele trei femei se rinduiră pe latura din faţa sa. Li se turnă băutură de preţ, înaintea lor fiind înşirate delicatesurile. Lotus de Aur împinse scaunul într-o parte şi se aşeză pe un taburet rece din porţelan.

— Treci înapoi pe scaunul de lemn, soră a cincea, pe porţelanul acela ai să răceşti, o certă Pavilion de Jad.

— Nu te nelinişti, mie nu mi-e teamă că lepăd !

După trei pahare de băutură, Ximen Qing îi spuse lui Prunişor să-i dea lui Pavilion qin-ul şi lui Lotus pipa.

— Cîntaţi-mi aria „Împăratul focului stăpîneşte lumea şi gloria sa

străluceşte deasupra văzduhului[1]'.

— Bună purtare, n-am ce zice ! i-o întoarse Lotus, refu- zînd instrumentul muzical. Noi cîntăm şi voi petreceţi. Uite că eu n-am chef şi dacă vrei muzică, pune-o pe surioara Li să-ţi cînte !

— Dar ea nu ştie ! zise bărbatul.

— Dacă nu ştie, măcar să acompanieze din castaniete.

— Rea mai eşti ! rîse Ximen. Nu te laşi pînă nu muşti ! Şi-i porunci lui Prunişor să aducă o pereche de castaniete din fildeş roşu pentru Li Vaza.

Atunci cele două femei porniră să cînte, mişcîndu-şi uşor degetele de jad peste corzile ca de mătase. Fredonară in cor melodia : „Gîştele sălbatice zboară deasupra nisipurilor*[1], pe cînd Broderia Primăverii le făcea vînt cu un eventai uriaş, din pene. Cînd încheiară melodia, Ximen Qing le oferi cîte un pahar cu băutură. Doar Lotus de Aur bău apă cu gheaţă şi gustă cîteva fructe.

— Ce-i cu tine de iei numai lucruri reci ? o întrebă Pavilion de Jad.

— Cu burta mea nu-i nimic, de ce mi-ar fi frică de răceală? răspunse ea rîzînd.

Li Vaza se înroşi, iar Ximen o privi pe Lotus înciudat.

— Oh, răutate, cîte poţi să mai verşi din tine !

— Zi ce vrei, frăţioare, replică ea, dar noi, babele, mestecăm carnea slabă, îmbucătură cu îmbucătură !

Distracţia era în toi, cind nori negri se iviră dinspre răsărit şi tunete iuţi bubuiră, pentru ca numaidecît să toarne ploaia, scâldînd în torenţi florile din faţa umbrarului.

Riuri, mări, oceane se umplură cu-apa cea nouă, Bambusul, rodia fură spălaţi, curaţi ca roua.

Peste puţin, ploaia se opri şi curcubeul împodobi văzduhul. La apus, soarele apăru din nou, alunecînd într-o lumină de jad şi un vînt curat mîngîie grădina. Jad Mic veni după Pavilion.

— Mă cheamă sora cea mare, se scuză Pavilion de Jad, şi mai am şi de terminat florile. Mă duc, altfel se supără.

— Vin şi eu să văd florile din perle ! zise Li Vaza.

— Iar eu vă conduc, se oferi Ximen Qing, întinzîndu-i lui Pavilion de Jad qin-ul şi cerîndu-i să cînte. începură să cînte, sub îndrumarea lui.

Către-nserare,
După furtuna dusă-n sud,
Pe faţa lacului plutesc petale roşii,
Treptat nici tunetele nu se mai aud E
scuturată ploaia, nori se risipesc,
Parfumul lotuşilor e pătrunzător pe zece Ii,
O lună nouă e-n urcuş ceresc,
Limanu-atîtei frumuseţi nu poţi să-l ştii. înmiresmări de
orhidee ca fumul se împrăştie din ape Şi umplu seara
majestuoasă
Ce umbrele-şi lungeşte peste curţi, dar somnul n-o încape. Se-

nlănţuie cîntare după alta,
Din flaut jadul susură duios,
La muntele de gheaţă e un ospăţ frumos Şi
puritatea lumilor, aflata,
S-o tulbure suflarea vreunui om ?

în salcia umbroasă Deodată zbîmîie
cicada[*] nouă,
Văd licuricii fulgerînd lumini deasupra curţii,
Prind în auz un cîntec vechi ce picură de rouă. într-un
tîrziu revine luntrea cea pictată.
Privesc doar corzile de jad abia atinse,
Şi vocea omului e de tăcere sugrumată,
Stau toate-ntr-o minune de tablou, ca prinse.
Să ne sculăm şi mîna-n mînă să ne prindem,
Ni se revarsă părul răvăşit,
Perdele de mătase-albesc de lună Şi nu e om să-l
prindă somnul liniştit.

Pe apa lină
Lotuşi verzi sînt înecaţi de raţe,
Mărgeaua-nmiresmată a apei, de lumină plină,
Pare o perlă în şirag să se agaţe.
Şi evantaiul vîntului răsfiră Parfum de cer şi ierbi
cutreierate,
Pavilioane la tînjit şi lenevie ne poftiră,
Aşează-te, tot nu pricepi că spiritul e slab de încercate Mari
doruri după-al zînelor tărîm.
Alături, dar cu teama vîntului ce-aduce toamna Nici tainic nu
simţi anii curgători ce ne rămîn.

Cîntînd, ajunseră la portiţa din colţul grădinii. Pavilion de Jad îi trecu lui Prunişor instrumentul şi pătrunse cu Vaza în curtea interioară.

— Doamnă Meng, strigă Lotus de Aur, aşteaptă-mă şi pe mine ! Stai că vin şi eu !

Insă Ximen Qing o prinse de mînă şi o opri.

— Vrei să-mi dispari, gură mincinoasă, o certă. Uite că nu-ţi dau eu voie ! şi o trase cu putere, încît femeia fu cît pe ce să cadă.

— Oh, om fără inimă, se plînse ea. De ce nu mă laşi să plec ?

— Vreau să bem împreună la poalele stîncilor acestea aduse din Lacul Tai. [†]

— Şi nu putem să ne aşezăm într-un pavilion, om de nimic? Ce rost are să stăm pe iarbă ? Dacă nu crezi, cere-i micuţei Prunişor să vină aici

* Insectă de copac de culoare verde, masculul scoate un fel de fluierat strident, metalic.

† Stînci erodate de apele lacului, închipuind nişte statui bizare şi care împodobesc, pînă în zilele noastre, grădinile şi parcurile Chinei.

cu băutura şi ai să vezi dacă o să-ți dea ascultare.

Bărbatul i se adresă slujnicei, dar aceasta îi întinse lui Lotus qin-ul şi o zbughi din loc. Primind instrumentul, Lotus de Aur ciupi corzile.

— Am învățat de la sora Meng cîteva cîntece. Observînd deschiderea rodiilor după ploaie, rupse o floare şi şi-o prinse în păr. Bătrînă cum sînt, zise, țin după ureche flori de trei zile

ofilite. Haidem să ne jucăm printre aracii cu viță de vie. Potrivi qin-ul sub braț şi cîntă :

Amurgu-i limpede şi gîndul nou curat,
Răcoare e sub cer înalt, frumos,
Sub luna jadului cel pur stă un palat.
Nemuritorului iubirilor, prinos Să-ntindem rogojini de bambus şi alint ;
Spre-a-ntîmpina din nou banchetul
Imploră ploi de jad să dea avînt săgeții de argint
Şi în castelul de cleştar să cînte fluierul pe-ncetul.

Şi:

Ca fulgerul în zbor, lumina iute,
E-o noapte minunată din poveşti Păcat de trecerile noastre-n neştiute Frumoasa cîntă zîmbitoare s-o iubeşti.

Umăr la umăr, ocoliră lacul de azur, trecură pe lîngă Pavilionul Aromat şi prin fața palatului Pescăruşului, ajungînd la locul plantat cu viță de vie.

Pe patru laturi balustrada cu sculpturi şi stilpi de piatră,
In jur profundul jad al frunzelor căzute des ;
Argintăria brumei şi perdelele de ceţuri se arată,
Pare o curgere din crengi, o mie, a violetului rotund cules,
Spărgînd în nări înmiresmările de toamnă mult bogată ; Ca zece mii de trunchiuri sînt fişiile de purpură din nori, Laptele iepii-i muls şi izvorîrea sa e nesecată, în bolul de cristal, prea dulce a jadului licori;
O perlă verde se rostogoleşte
într-un gingaş suport de aur, glob de jad.
Adus aici din locuri de apus,
E cu dulcețuri şi scumpeturi aromat;
Admiri la nesfîrşire flori, copacii delicați,
Seninul lunii, vînt duios nu sînt pe bani luați.

Sub aracii înalți erau patru taburete răcoroase şi un joc. Lotus de Aur lăsă qin-ul jos. Prunişor de Primăvară aduse băutura, iar Crizantema de Toamnă o cutie cu fructe, peste care ținea un bol cu fructe înghețate.

— Ce creaturi ! țipă Lotus. Cine v-a cerut să aduceți toate astea ?

— Nici nu ştiam de unde să vă luăm ! se scuză Prunişor.

Crizantema lăsă lucrurile jos şi plecă. Ximen Qing deschise cutia. înăuntru erau patru despărțituri cu fructe şi sîmburi, un ibric mic din argint cu vin de struguri, adevărat, două cupe ca bobocii de lotus şi două perechi de bețişoare. Prunişor rîndui totul pe o fată de masă. Ximen Qing şi Lotus de Aur se aşezară în fața acesteia, făcînd zece jocuri. Femeia se amețise ; obrajii i se îmbujoraseră şi pleoapele ochilor îi cădeau mereu. Bărbatul avu poftă sa bea alcoolul celor cinci arome şi o mină pe slujnică după el.

— Adu-mi rogojina şi perna din casă, îi strigă Lotus, că m-am

moleşit şi aş trage un pui de somn aici, la răcoare.

— Cîte mîini are omul, să vă mulţumească, se bosumflă Prunişor.

— Ia tu băutura, o sfătui Ximen, şi trimite-o pe Crizantema cu celelalte.

Slujnica se îndepărtă, bodogănind. Tîrziu, Crizantema veni în fugă cu perna şi rogojina. Femeia îi zise cum să aştearnă rogojina, îi ceru să meargă să încuie poarta grădinii şi să rămînă în casă, pînă ce o să fie nevoie de ea. Crizantema făcu întocmai.

Ximen Qing se ridică, lepădă de pe el roba de culoarea jadului, o atîmă pe balustradă şi merse să-şi clătească mîinile lîngă boschetul cu bujori. Cînd se întoarse, o văzu pe Lotus întinsă leneş pe rogojină şi dezbrăcată de tot, doar în picioare cu încălţările roşii, uşoare. îşi făcea vînt cu un evantai de voal. Se lăsă şi el pe rogojină, în mînă cu un pahar de vin.

— Ce blestemăţii ai spus mai înainte ? vru să ştie.

Lotus de Aur nu-1 luă în seamă. Abia într-un tîrziu rosti :

— Ce-ţi pasă ! Zic ce vreau !

— Ai gura cam mare, vicleano ! şi dădu să o lovească. Femeia se apără şi îi răsturnă paharul. Lucrul acesta îl înfurie pe bărbat şi îi trase cu pricepere încălţările brodate, îi dezveli picioarele şi îi prinse călcîile ÎB viţa de vie, legîndu-le strîns; femeia semăna acum cu un dragon de aur, cu labele răsfirate.

— Pînă aici ţi-a fost, păcătoaso !

Brusc, Prunişor apăru cu alcoolul pregătit, dar dintr-o ochire înţelese care era situaţia, puse jos vasul cu băutură şi urcă pînă în virful muntelui artificial, intrînd în Palatul norilor adormiţi. Acolo se aplecă peste masa de şah şi se apucă să joace de una singură. Ximen Qing ridică privirea, o zări şi îi făcu semn cu mîna să se întoarcă.

— Bine, ai să vezi că te aduc eu jos, gură uleioasă ! zise şi o porni cu paşi mari spre ea.

însă slujnica o luase pe o potecă din dreapta, printre grote, încercind să se ascundă printre frunze şi flori, undeva pe la jumătatea colinei. Ximen Qing o descoperi repede şi o luă în braţe, purtînd-o spre rogojină şi fixîndu-i drept pedeapsă să dea peste cap o cupă plină. O aşeză pe un taburet răcoros şi îi turnă în pahar.

— Nu ştiu ce aveţi de gînd, dar putem fi văzuţi, zise ea, observînd poziţia în care zăcea Lotus.

— N-ai încuiat poarta ? întrebă Ximen.

— Ba asta am şi făcut !

— în loc să te minunezi, mai bine m-ai dezlega, tîlhăriţo ! se văicări Lotus de Aur.

Prunişor se uită la Ximen, neîndrăznind să se mişte din loc.

— Nu o lua în seamă şi mai bine fă-mi vînt cu evantaiul.

Ximen bău pahar după pahar şi în cele din urmă, obosit, se lăsă într-un şezlong şi adormi. Prunişor se apropie şi îl înghioldi puţin, să se convingă de somnul lui şi numai apoi se făcu nevăzută în partea cealaltă a grădinii. Auzi pe cineva strigînd în faţa porţii, apoi descuind-o şi intrînd. Era Li Vaza. Bărbatul dormise o oră încheiată. Cînd deschise ochii, o zări pe Lotus aşa cum o legase mai înainte şi i se

făcu milă.

— Am să-ți dau drumul, putoare, dar măcar îți știi vina ?

— Știu, știu ! Ai făcut-o numai pentru Vaza. Și cum îți cunosc cruzimea, n-am să mai fac !

— Știi ! Știi să vorbești, asta e !

îi dezlegă picioarele. Lotus abia și le mai simțea. Soarele coborîse spre apus. Bărbatul spuse că nu mai era cazul să se odihnească acolo și chemă slujnicele să ia lucrurile în casă. Cînd Crizantema termină de cărat lucrurile, Prunișor, venită ultima, lăsă descuiată poarta grădinii. Vergea de Fier, băiatul lui Lai Zhao, năvăli înăuntru, cerșind fructe.

— De unde ai apărut, pungașule ? se minună Prunișor de Primăvară și ii întinse mai multe piersici și prune. Stăpînul e băut, îl preveni, și dacă mai stai pe-aici, o să-ți rupă picioarele !

Copilul înșfăcă fructele și o rupse la fugă. Prunișor închise poarta grădinii și cînd se înapoie în casă, Ximen Qing și Lotus de Aur se culcaseră.

Capitolul XXVIII

în ziua următoare, Ximen Qing plecă de acasă. Lotus de Aur se sculă tîrziu, pe la ora prînzului. Schimbă încălțările de dormit, cu gîndul să-și pună în picioare condurii roșii pe care îi purtase în ajun. Căută prin dormitor și nu-i descoperi. O întrebă pe Prunișor, dar aceasta spuse că ea, Lotus, neputîndu-se ține pe picioare, se întorsese din grădină împreună cu stăpînul, care o sprijinea și Crizantema strînsese lucrurile. Crizantema declară senină că stăpîna se întorsese fără conduri.

— Vrei să zici că m-am întors desculță ? se minună Lotus.

— Dacă i-ați avut, unde sînt ?

— I-auzi netrebnica, cum poate vorbi! se înfurie. Să mi-i scoți din pămînt numaidecît !

Crizantema căută prin cele trei camere, scotoci pe sub paturi, prin toate ungherele, dar fără folos.

— în casa asta e un strigoi care mi-a furat condurii ! Ce faceți voi ziulica întreagă, dacă nici încălțările nu mi le găsesc atunci cînd am trebuință de ele ?

— Mă gîndesc că doamna le-a uitat în grădină, îndrăzni slujnica.

— Termină cu prostiile ! Eu m-am întors încălțată !

Prunișor de Primăvară o luă pe Crizantema în grădină, răscoliră peste tot, însă zadarnic. Iată :

Totul a fost luat de Nimeni,
Florile și luna sînt de negăsit.

— Slugă afurisită, o certă Prunișor, o să rămîi fără pețitori !

— I-a furat cineva, altfel nu se poate ! se dezvinovăți ea. Eu n-am văzut-o pe stăpînă intrînd cu ei în casă. Mai degrabă tu n-ai închis

bine poarta şi o fi intrat în grădină careva.

— Ți-au văzut ochii strigoi, nu alta ! Acum mă bagi pe mine la apă. Doamna a şasea a venit pînă la poartă şi m-a strigat, dar nu i-am deschis. Mai bine spune că nu te-ai uitat cu grijă atunci cînd ai împachetat lucrurile stăpînei, să le iei în casă.

Revenirä în casă, declarînd că n-au găsit nimic. Lotus hotărî ca Crizantema să stea în genunchi în curte, drept pedeapsă. Slujnica izbucni în plîns şi se jelui, cerînd voie să mai caute o dată înainte de a-şi suporta pedeapsa.

• - N-o credeți, doamnă, sări Prunişor. M-am uitat peste tot şi nici măcar un ac n-am aflat, darămite nişte încălțări !

— Dacă nu-i găsesc, să mă bateți ! Puteți să mă şi urmăriți.

— Fie, se învoi Lotus. Du-te cu ea şi vezi pe unde caută.

Prunişor o luă de mînă şi o duse înapoi, la poalele muntelui artificial. Cercetară printre flori, pe malul lacului, pe lîngă zid, însă tot in zadar. Plictisită, Prunişor o tîrî după ea în casă, tră- gînd-o de urechi.

— Stai, că n-am căutat în Peştera zăpezii !

— Ala e locul răcoros pe care îl preferă stăpînul. Doamna n-a călcat niciodată pe acolo, ia-ți gîndul că am putea da de ei acolo.

O trase totuşi într-acolo. înăuntru era un pat şi un raft cu cărți. Pe pat şi sub pat nu se zărea nimic.

— în raft e hîrtie de scris, ce să caute condurii doamnei acolo ? N-avem vreme şi nici n-are rost să umblăm prin bibliotecă, mai cu seamă că dacă observă stăpînul, îți sfărîmă oasele !

— Aştia ce sînt ? izbucni într-un tîrziu Crizantema. Vezi că i-am găsit ? spuse şi dintr-un pachet mai mare, unde se afla santal şi ierburi uscate, scoase condurii. Şi era cît pe-aci să mănînc papară !

— Ai doamnei sînt ! îi recunoscu Prunişor după culoarea lor roşie. Cum au nimerit aici ?

Se inapoiară să-i povestească stăpînei.

— Unde i-ați descoperit ?

O lămuri Prunişor de Primăvară. Lotus îi luă, îi puse lîngă alții de-ai ei la fel, cu fețele din mătase roşie, brodate cu flori din cele patru anotimpuri. Părțile de jos erau albe, cu broderie florală, tocurile verzi şi laturile albastre. Numai şireturile se deosebeau întrucîtva, la unele fiind verzi şi la celealte albastru de jad, încît dacă nu le priveai atent nu aflai nici o diferență. Femeia îi probă şi constată că o strîngeau puțin, fapt care o duse cu gîndul la nevasta lui Lai Wang. Aceea, sigur, îi dăruise bărbatului, el nu cutezase să-i ia acasă şi îi ascunsese acolo, sigur că n-o să dea nimeni peste ei.

— Nu sînt ai mei, spuse, după ce îi privi o vreme. Du-te şi pune-o în genunchi ! Caută şi o piatră şi aşează-i-o pe cap, adăugă.

Crizantema de Toamnă izbucni în plîns.

— Ai cui să fie, doamnă ? M-am străduit să vi-i găsesc şi tot nu mă iertaţi. Dacă nu mă înfăţişam cu ei, ce-mi mai făceaţi ?

— Gura, sclavă afurisită !

Prunişor luă o piatră mare şi i-o puse Crizantemei pe cap. Lotus de Aur alese alte încălţări şi fiindcă în casă era zăpuşeală, îi porunci slujnicii să-i ducă instrumentele de aranjat părul în Pavilionul Florilor. Plecă să se pieptene acolo.

în vremea aceasta, Chen Jingji se întorsese de la prăvălia de amanetat să caute nişte haine şi la portiţa din colţul grădinii dădu peste Vergea de Fier, care se zbenguia pe acolo. Chen avea la el o pereche de lănţişoare din argint şi băiatul le ceru să se joace cu ele.

— Nu se poate, băiete. Sînt lucruri amanetate de cineva şi acum le vrea înapoi.

— Dacă mi le laşi mie, îţi dau în locul lor ceva grozav !

— Sînt lucrurile oamenilor, copil prost. O să-ţi dau altele pentru joacă, las' pe mine ! Dar ce minunăţie ai tu ? Ia să văd!

Băiatul scoase din sîn o pereche de conduri roşii brodaţi şi i-i arătă.

— De unde îi ai ?

— Stai să-ţi zic, vorbi Vergea de Fier, rînjind. Ieri mă jucam în grădină şi l-am văzut pe stăpînul cum i-a legat picioarele stăpînei a cincea sub umbrarul viţei de vie. Pe urmă ei au plecat, iară io i-am cerut lui Prunişor nişte fructe să mănînc şi în locul ăla am clat peste ăştia.

Chen Jingji îi luă în mînă. Erau curbaţi ca luna nouă de pe cer şi roşii ca o petală de lotus trecută. îi măsură cu palma şi nu păreau mai mari de trei *cun**, ceea ce îi dădu siguranţa că erau ai lui Lotus de Aur.

— îi iau eu şi mîine îţi aduc o pereche frumoasă de lănţişoare să te joci.

— Nu mă minţi ?

— Nicidecum, îl asigură Chen.

Bucuros nevoie mare, băiatul îşi văzu de joacă.

Chen Jingji ascunse condurii în mîneca robei. „Pe femeia asta am încolţit-o de mai multe ori, dar e ca argintul viu, de cîte ori am avut-o în mînă a izbutit să-mi scape printre degete, gîndi el. Şi uite că de data asta cerul e de partea mea, punîn- du-mi în palmă chiar încălţările ei. Astăzi o să-mi încerc iarăşi norocul şi cred că n-o mai pierd, a mea va fi isteaţa !“ Porni
spre locuinţa lui Lotus şi îndată ce trecu de zidul umbrelor o află pe Crizantema de Toamnă stînd în genunchi.

— Ce faci aici, domnişoară ? Te instruieşti pentru viaţa austeră de ostaş, de ţi-ai pus pietroaie pe cap ?

— Cine vorbeşte cu Crizantema ? se interesă Lotus, auzin- du-i vocea. Nu cumva şi-a dat jos de pe cap piatra ?

— A venit soţul doamnei Orhideea. Crizantema ţine încă piatra pe cap, o linişti Prunişor.

— Vino, domnule Chen ! Sînt singură.

Chen Jingji iuţi paşii, sigur pe sine. Lotus de Aur stătea în dreptul

* Circa 10 cm.

ferestrei larg deschise, cu perdelele trase, şi se pieptăna în faţa oglinzii. Bărbatul se aşeză pe un taburet de alături. Părul negru, lucios al femeii atingea pămîntul. Ea agăţase în el panglici roşii de mătase, deasupra fixă o plasă fină din fir de argint, făcîndu-1 să semene cu un nor încărcat cu arome. Puse în păr o mulţime de petale de trandafir şi apoi îşi împleti din părul revărsat dincolo de plasă patru cosiţe. Parcă era încarnarea zeiţei Guanyin.

Cînd încheie cu aranjatul pletelor, împinse într-o parte cutia cu dresuri, îşi spălă mîinile într-un lighean de alături, îmbrăcă un veşmînt de casă, peste celelalte şi îl ceru lui Prunişor să aducă nişte ceai. în toată această vreme, Chen Jingji rîdea, fără să sufle un cuvînt.

— Ce te înveseleşte aşa ?

— Rîd, fiindcă nu-ţi dai seama că ai pierdut ceva.

— Ce te priveşte, hoţ de drumul mare ? Şi de unde ştii ?

— Vin aici cu inima deschisă, să te ajut, şi sînt luat peste picior. La aşa primire, mai bine plec ! zise, se ridică şi vru să o pornească din loc.

Lotus de Aur îl opri.

— De ce umbli cu ascunzişuri ? Acum, că nevasta lui Lai Wang e moartă, nu mai ai la cine să-ţi fugă gîndul şi ţi-ai amintit de bătrîna doamnă. Dar ce ziceai că aş fi pierdut ?

Chen Jingji scoase la iveală condurii ascunşi în mîneca robei.

— Ai cui crezi că sînt ? rosti, ridicîndu-i în sus.

— Tu mi i-ai înhăţat, nefericititule ? Am scormonit peste tot şi mi-am pedepsit degeaba sluga.

— Nu vă întrebaţi cum de au încăput în mîinile mele ?

— Cine altul mai intră la mine în casă ? Tu mi i-ai furat, cap de şobolan.

— Reţineţi-vă vorbelele urîte, doamnă, v-o spun cu tot respectul. în ultimul timp nu v-am vizitat şi atunci cum aş fi putut să-i iau ?

— Află că n-o să sfîrşeşti bine. O să-i zic socrului tău că mi-ai şterpelit încălţările.

— Vreţi să mă speriaţi cu socrul meu ?

— Oh, laşule ! Ştiai prea bine că el îşi făcea de cap cu nevasta lui Lai Wang şi cu toate acestea nu te-ai dat în lături să te iei de ea, fără nici o frică ! Dacă nu mi-ai furat condurii cum de au ajuns la tine ? E o vorbă, lasă înşelătoriile şi dă-mi-i, dacă ai de gînd să scapi ieftin. De nu, să ştii că n-ai să mai ieşi viu din mîna mea !

— Doamnă, parcă aţi fi barbar, atît păreţi de crudă ! Sîntem singuri şi putem vorbi în voie. Dacă doriţi să vă înapoiez încălţările, îmi daţi ceva în schimb. De nu, nici un fulger nu-i va smulge de la mine !

— Trebuie să mi-i dai ! Ce vrei în loc ?

— Doamnă a cincea, oferiţi fiului dumneavoastră batista aceea patrată pe care o aveţi băgată pe mîneca bluzei.

— Bine, o să-ţi caut o batistă ca lumea, pe-asta o ştie socrul tău şi nu e bine să ţi-o dau.

— Puteţi să-mi daţi şi o sută dintr-altele şi nu mă interesează. Mie mi-a rămas inima la aceasta.

— Bine, vicleanule profitor ! Văd că n-am putere să-ţi fac faţă, încuviinţă ea şi scoase din mîneca o batistă din dantelă fină. cu

broderie în alb şi cu trei ideograme din fir de argint. I-o întinse. Chen Jingji o luă repede şi-i mulţumi îndelung. Păs- treaz-o cu multă grijă, îl preveni Lotus, să nu cumva să dea Orhideea peste ea, că are o gură !

— Voi avea grijă ! promise el şi-i dădu perechea de conduri. Ii mărturisi de unde îi avea.

Ascultîndu-1, femeia roşi.

— Uite cum mi-a murdărit frumuseţe de încălţări ! Am să-i cer stăpînului să-l altoiască bine pe tîlharul ăsta mic !

— Să nu faci una ca asta, că mă nenoroceşti ! o opri tînărul Chen. O să se întoarcă împotriva mea, fiindcă eu am luat condurii de la el. In orice caz, iartă-1 !

— Nici nu mă gîndesc ! îi vin eu de hac !

Pe cînd se certau mai aprig, apăru brusc sluga Lai An, vestind că stăpînul e în încăperea principală şi îl roagă pe ginere să întocmească o listă de cadouri. Femeia îl zori să plece, apoi coborî din pavilion şi ceru un retevei, s-o bată pe Crizantema. Dar slujnica se împotrivi.

— De vreme ce v-am găsit încălţările, de ce mă mai şi ciomăgiţi ? strigă fata.

Lotus ii arătă condurii aduşi de Chen, ocărînd-o :

— Ai luat alte încălţări drept ale mele, nemernico, astea ale cui sînt ?

Crizantema se holbă îndelung şi bîigui :

— De unde a apărut şi a doua pereche ?

— Sclavă neruşinată, ţipă Lotus de Aur, încălţările cui ai avut de gînd să mi le bagi mie pe gît ? Te pomeneşti că-mi zici broasca rîioasă cu trei picioare !

Nu mai stărui, punînd-o pe Prunişor să-i tragă zece lovituri. Incercînd să-şi apere pielea, Crizantema o învinui pe Prunişor :

— Numai tu ai lăsat portiţa deschisă şi cineva a intrat, fu- rîndu-i condurii doamnei. Şi acum mă bate pe mine.

— Ba tu ai strîns lucrurile şi e vina ta că s-au rătăcit, ba mai ai şi neobrăzarea să arunci totul asupra altuia. Noroc că e vorba de un papuc vechi. Ce mă făceam dacă se pierdea un cercel sau cine ştie ce lucru de preţ ? Stăpîna e bună că te-a iertat aşa uşor. Să fi fost în locul ei, aş fi pus un bărbat să-ţi care douăzeci-treizeci de lovituri, să te învăţ minte pe viaţă.

La aceste cuvinte, Crizantema tăcu, îndurînd pedeapsa. Ximen Qing îl chemase pe Jingji să-i sigileze nişte daruri pentru căpitanul He, care fusese de curînd promovat procuror în Huaian. Rudele şi cunoscuţii îşi luau rămas bun de la el, la Templul Fericirii Eterne. După ce îl trimise pe Dai An cu darurile, Ximen îşi reţinu ginerele la masă, apoi plecă la Lotus de Aur. Nerăbdătoare, Lotus îi povesti întîmplarea cu încălţările şterpelite de Vergea de Fier.

— Iată cum, din pricina ta, bărbat nedemn, încheie ea, băiatul ăsta, care ar trebui făcut fărîme, mi-a luat încălţările. A ieşit cu ele în curte şi oricine a vrut s-a chiorît la ele. Dacă nu-1 pedepseşti crunt, mîine-poimîne o să se ţină numai de rele.

Ximen nu se mai interesă de la cine aflase femeia întîmplarea. Furios, se repezi în curtea din faţă. Neştiutor, copilul se juca pe treptele de piatră. Ximen îl înşfăcă de păr şi îl lovi cu mîinile şi picioarele, mai rău decît pe un porc gata de înjunghiat. Cînd îl lăsă, băiatul zăcu îndelung, leşinat. Lai Zhao şi nevasta veniră în fugă şi cu mare greutate îl aduseră în simţiri, deşi sîngele îi şiroia mai departe din nas. 11 duseră pe braţe în casă şi-l luară cu binişorul, aflînd astfel de istoria cu pantofii. Părinţii îşi ieşiră din fire. Pogon Verde merse la bucătărie, bodogănind şi blestemînd în stînga şi-n dreapta, într-un iureş de nestăvilit :

— Hoţomana, împuţita şi ticăloasa fără pereche, pui de ţestoasă * ! Ce-are copilul meu cu tine ? N-are decît unsprezece- doisprezece ani ! Ce ţi-a făcut el, să merite o bătaie soră cu moartea ? Dacă se

* Broasca ţestoasă, leitei, e venerată în vechime ca simbol al longevităţii ; ei i se atribuie în timpurile modeme sensuri depreciative, ajun- gînd să desemneze persoane care posedă vicii contra naturii, apoi proxeneţii.

prăpădeşte, femeie fără ruşine, păcătoaso, o să ai, tu, de furcă, nu glumă, cu mine !

Pogon Verde îşi strigă sudalmele în bucătărie, apoi se mută în curtea din faţă şi ar fi ţinut-o tot aşa şi nu i-ar fi ajuns să se descarce cîteva zile în şir

Lotus de Aur nu auzi nimic, aflîndu-se împreună cu stăpînul. Seara, el observă că femeia pusese în picioare botoşei de noapte de OUloare verde, cu călcîiul roşu.

— Ce botoşei ţi-ai luat ? Nu-mi plac ! mărturisi.

— N-am avut decît o pereche roşie şi dacă ticălosul ăla mic mi-a şterpelit-o, ce-ai vrea să încalţ ?

— Mîine să-ţi faci alţii, copila mea. Nu ştii că-mi plac încălţările roşii ?

— Ciudat te mai porţi, n-am ce zice ! Mi-am amintit de un lucru pe care vroiam de mult să ţi-1 spun. Prunişor, strigă, adu-mi încălţările acelea să i le arăt. Ale cui crezi că sînt ?

— N-am idee, răspunse bărbatul.

— Văzîndu-le, parcă te-a lovit cineva în moalele capului. Nu mă duci tu pe mine ! Ţineai copitele nevestei lui Lai Wang printre cărţi de vizită şi santal, învelite în hîrtie, ca pe un lucru gingaş şi de mare preţ ! Nu m-aş mira să aflu că, după moarte, tîrfa aia a ajuns în iadul puturos ! Lotus arătă spre Crizantema : Sclava asta i-a luat drept ai mei şi mi i-a adus în casă, făcîn- du-mă s-o pedepsesc ! Să-i arunci din casa mea ! i se adresă lui Prunişor.

Aceasta îi luă şi-i azvîrli pe pămînt, la picioarele Crizantemei.

— Poţi să-i porţi tu.

— Nici un deget de la picioarele mele nu încape în încălţările doamnei.

— Sălbatico, de ce îi zici doamnă ? Poate că a fost mama stăpînului în viaţa anterioară, altfel nu le-ar fi păstrat el ca pe ceva de preţ.

Crizantema luă încălţările şi porni spre ieşire, însă Lotus o chemă înapoi. Ceru un cuţit să le taie în bucăţi şi să le arunce în latrină, în credinţa că în felul acesta Lotus Pur nu va mai reveni la viaţă în vecii vecilor.

— Cu cît o să te întristeze mai mult, cu atît o să-i ciopîrţesc mai tare !

— Nărăvaşă mai eşti ! rîse Ximen Qing. Dă-i drumul, că mie nu-mi pasă.

— Dacă nu-ţi pasă, jură-mi ! Ticăloasa e moartă şi noi nu ştim unde se află. Ce făceai cu încălţările ei ? Vroiai să-ţi amintească de ea şi să stai cu gîndul la ea ? Sînt de atîţia ani cu tine, dar nu mă iubeşti din inimă. Ai pe altcineva în suflet!

— Ajunge, ticăloaso, lasă-te de bazaconii ! Pe cînd trăia, nu ţi-ar fi clintit un fir de păr din cap.

Cu asta, se culcară.

Capitolul XXIX

A doua zi, Lotus de Aur se sculă devreme, îl mînă pe Ximen Qing la ale lui şi se ocupă de noii săi conduri roşii. Luă coşul cu lucru de mînă şi porni spre Palatul Pescăruşului. Acolo se instala comod şi înainte de a începe să copieze după model feţele încălţărilor, trimise slujnica după Li Vaza.

— Ce desenezi, soră mai mare ? se interesă Vaza.

— Vreau să-mi fac nişte încălţări roşii, cu talpă albă şi joasă. Ştii, la vîrf am de gînd să brodez un papagal ciugulind dintr-o piersică.

— Am o bucată mare de mătase de un roşu puternic şi o să împrumut şi eu modelul, surioară, dar rni-i fac cu toc înalt.

Se apucară amîndouă să lucreze. încheind de copiat un condur, Lotus lăsă lucrul.

— Copiază-mi-1 tu pe-al doilea, soră Li. spuse. Merg s-o aduc şi pe sora Meng. Zicea că are de gînd să-şi facă şi ea nişte încălţări.

Ajunse în curtea interioară şi o găsi pe Pavilion de Jad întinsă pe pat, lucrîndu-şi încălţările.

— Azi te-ai sculat devreme, se minună aceasta, văzînd-o pe Lotus.

— E adevărat. Stăpînul a plecat să-l conducă pe acel He care a fost promovat şi eu m-am apucat, împreună cu sora Li, să croim încălţări. Am lăsat-o singură şi am venit să te iau să lucrăm în trei. Acum ce făceai ?

— Uite, o pereche din mătasea aceea neagră pe care ţi-am arătat-o ieri.

— Bravo ţie ! Ai şi căptuşit unul !

— Pe acela l-am căptuşit ieri, azi sînt aproape gata şi cu acesta.

Lotus îl cercetă.

— Şi la vîrf, nimic ?

— Ei, nu mai sînt fragedă ca voi, să port înflorat, fistichiu. Am îmbătrînit şi o să pun o simplă blăniţă de oaie, aurită, mărginită de cîteva împunsături cu fir verde. Ce părere ai ?

— Merge ! Hai, strînge iute şi vino cu mine ! Vaza ne aşteaptă.

— Stai jos şi bea un ceai.

— Nu mai rămîn. Ce-ar fi să porunceşti să ne servească ceaiul acolo ?

Pavilion de Jad îi ceru lui Busuioc să prepare ceaiul. Cele două neveste plecară mînă în mînă, pur tind lucrul în mînecile largi ale bluzelor.

Doamna Luna stătea în faţa intrării şi, văzîndu-le, le întrebă unde se duc. Lotus îi răspunse şi îşi continuară drumul. Cînd ajunseră, primul lucru pe care-1 făcură fu ca fiecare să se uite la lucrul celeilalte.

— De ce nu-ţi faci călcîi înalt, soră a şasea ? întrebă Pavilion de Jad. Dacă nu-ţi place lemnul, fă-ţi ca mine, din pîslă. Nu e bine ?

— Ai mei nu sînt de purtat, ci pentru dormit. Am avut unii, dar mi i-a murdărit hoţul ăla mic, iar stăpînului aceia i-au plăcut şi vrea alţii întocmai.

— Fiindcă tot vorbim de încălţări, aş spune ceva şi sper ca surioara să nu o ia drept bîrfă. Sora Li mi-e martoră că ieri, din pricina încălţărilor tale, micuţul Vergea de Fier a zăcut vreme îndelungată, mai-mai să-şi dea sufletul. Maică-sa, Pogon Verde, a blestemat şi a strigat cum i-a venit la gură. Noi nu ştiam pe cine ocărăşte, dar cînd copilul a ieşit iar la joacă, sora cea mare l-a întrebat de ce a mîncat bătaie şi el a mărturisit tot. Am priceput că de fapt ginerele Chen era cel vinovat!

— Sora cea mare ce-a zis ?

— Mai întrebi ? în orice caz, nu de bine ! Spunea că în casa asta domneşte neorînduiala, că parcă s-a ivit o vulpe cu nouă

cozi, gata să dărîme şandramaua. Pe urmă a zis că ce bine era înainte de întoarcerea lui Lai Wang din sud ; dar îndată după aceea, s-au pornit neregulile, unul trăgînd hăis, altul cea : nevasta lui Lai Wang şi-a făcut de cap, el a sărit cu cuțitul la stăpînul şi amîndoi au sfîrşit-o rău. Acum cine ştie ce-o să ne mai pască de la o pereche de încălțări. Mai zicea că dacă îi țineai ca lumea în picioare, îi mai găsea sluga te miri pe unde ? Pesemne că te-ai îmbătat, te-ai înhăitat cu vrun bărbat prin grădină şi aşa s-a făcut că ți-ai uitat papucii agățați pe aiurea. Ca să înlăture ruşinea, lasă toată vina pe capul slugii şi nu dă însemnătate chestiunii, înțelegi ?

— Mă gîndesc ce-o socoti ea a da însemnătate chestiunii ! Faptul că un om s-a spînzurat sau acela că un altul a sărit cu cuțitul la stăpînul casei nu sînt însemnate, pentru mintea ei ! Surioară Meng, n-am secrete față de tine, dar ai fost de față şi ai văzut în ce hal se afla Lai Xing. Şi acum uite ce vorbeşte ea ! Nimănui să nu-i fi păsat şi era mai bine ca sluga să ne omoare bărbatul ! Cînd Lotus Pur s-a luat cu el, nu s-a băgat şi a lăsat sluga să facă ce-i place, pînă ce asta a ajuns să-şi pună ştreangul de gît. Şi nici atunci nu i-a spus bărbatului adevărul ! Ba, din contră, i-a dat bani să tăinuiască faptele ; dacă n-ar fi făcut-o din milă, nu s-ar fi trecut aşa de uşor peste asemenea lucru ! întîi curăță totul şi apoi face singură caz ! Şi mai mă acuză că îl încînt pe bărbat ! Dacă nu l-aş fi împins eu pe stăpîn să pună la punct perechea aia de slugi, cine ştie ce-ar mai fi acum ! Dar nu mă dau eu bătută !

Văzînd-o furioasă peste fire, Pavilion de Jad o sfătui de bine.

— Surioară, noi sîntem una şi dacă am auzit nişte vorbe nu m-am putut stăpîni să nu ți le spun. Ascunde-le în sufletul tău şi nu le împărtăşi nimănui !

Lotus nu ținu seama de povață şi cînd Ximen Qing se înapoie îl înştiință despre gălăgia stîrnită de Pogon Verde. Bărbatul puse totul la inimă şi a doua zi vru să-l izgonească pe Lai Zhao, cu soție şi băiat cu tot. Abia la multele stăruințe ale Doamnei Luna, reveni asupra poruncii, însă pe bărbat nu-1 mai ținu în casă, ci îl trimise să păzească, în locul lui Ping An, casa din strada Leului. în schimb, înverşunarea Doamnei Luna împotriva lui Lotus de Aur crescu şi mai mult.

într-una din zile, pe cînd se odihnea în salon, Ximen Qing află că Zhou, comandantul, îi trimisese un prezicător, anume Wu Nemuritorul, care aştepta doar să intre, la poartă. Ximen porunci cuiva să meargă înaintea lui şi după ce îşi aruncă ochii peste cartea de recomandare a prietenului său, ofițerul, îl pofti pe noul venit la el. Wu Nemuritorul purta o bonetă taoistă, de culoare închisă, o robă simplă şi nişte sandale de paie. Peste mijloc era încins cu o cingătoare cu franjuri dubli, din mătase galbenă şi în palmă ținea un evantai din

carapace de țestoasă. Să fi fost de vreo patruzeci de ani, avea spiritul curat ca albul lunii peste Fluviul Albastru şi înfăţişarea sobră precum mîn- drii pini de pe Tai Hua. Patru erau semnele care îl distingeau : trupul ca un pin, glasul de clopot, curbura arcului pe care o lua cînd se aşeza şi unduirea ca sub vînt cînd mergea. Iată-1:

E cel ce poate cu oglinda vîntului vorbi,
Cu mult mai bun. decît bătrînii înţelepţi ;
Cunoaşte totul despre *yin* şi *yang* Şi ştie-a lucrurilor
rînduire vieţi de vieţi.
Grăieşte cu mult miez de cinci şi însemnate stele,
Murmură-n taină despre cele trei destine ;
De nu e Hua Yue sub altă-nfăţişare,
E sigur din Chengdu prezicătorul cel ştiut de fiecine.

Văzîndu-1 apropiindu-se, Ximen Qing coborî grăbit treptele, întîmpinîndu-1 şi conducîndu-1 în salon. Prezicătorul îl salută cu o închinăciune profundă pe stăpînul casei şi se aşeză. Li se servi ceaiul. Ximen întrebă care este preţiosul nume al vizitatorului, din ce ţinut sfînt este de fel şi cum se cunoaşte cu ofiţerul Zhou.

— Sărmanul taoist din faţa voastră, răspunse vizitatorul, se cheamă Wu Shi [*], iar numele său religios este Shou Zheng [†]. Sînt de loc din Xianyou, provincia Zhejiang, însă de mic mi-am urmat maestrul la Templul Neantul de Purpură, de pe Muntele Tiantai. M-am peregrinat ca norii văzduhului prin toată ţara şi am pătruns toate tîlcurile învăţăturii sacre. Trecînd eu acum prin onoratul vostru judeţ, comandantul Zhou m-a întîlnit şi mi-a îngăduit' să tratez ochii suferinzi ai soţiei sale, apoi m-a trimis la mărita voastră casă, pentru a vă prezice soarta.

— Venerabile Nemuritor, cărei şcoli *yin-yang* aparţineţi ? Ce căi urmaţi în preziceri ?

— Cunosc puţin Şcoala a Treisprezecea, Ziping, şi urmez calea Mayi, deşi înţeleg şi lecţia spirituală Liuren. îmi dedic viaţa tămăduirii oamenilor. Averea nu înseamnă pentru mine nimic, ştiind eu prea bine că sînt doar un trecător prin lumea aceasta.

La asemenea vorbe, stima lui Ximen Qing pentru prezicător spori.

— In adevăr, sînteţi un nemuritor ! se minună el şi porunci să se aştearnă o masă cu bucate monahale.

— Sărmanul taoist din faţa voastră n-a făcut încă nimic pentru voi, cum să se aşeze la ospătat ?

— Veniţi de departe, venerabile, şi sînt sigur că n-aţi luat nici o îmbucătură în dimineaţa asta. Gustaţi puţin şi apoi îmi ghiciţi de

* Somptuos, Roşu.

† Păstrătorul Adevărului.

soartă.

Gazda şezu la masă şi mîncă împreună cu omul ; apoi se strînse şi se curăţă tot şi se aduseră ustensilele de scris.

— Vă rog să-mi împărtăşiţi cele opt ideograme ale vieţii dumneavoastră şi în urmă vă voi citi şi chipul *.

Ximen Qing îi spuse numele ideogramelor. Anul lui aparţinea tigrului, avea douăzeci şi nouă de ani, născut fiind la amiaza zilei a douăzeci şi opta din luna a şaptea. Nemuritorul socoti în tăcere pe degete. Intr-un tîrziu, vorbi

— Horoscopul Excelenţei Voastre este deci însemnat de anul Wuyin, luna Xinyu, ziua Renwu, şi ora Bingwu. Sîntem în ziua de douăzeci şi trei a lunii a şaptea, marcată de Rouă Albă. Voi începe tîlcuirea vieţii voastre din luna a opta, care vă este favorabilă. Averea şi poziţia mandarinală sînt pe întîiul loc. Ziping zice : bogăţia creşte de două ori şi vă aşteaptă o înaltă stare socială. Norocul stă cu faţa la dumneavoastră. Soarta voastră e hotărîtă de Shenkong. La şapte ani norocul se îndreaptă spre Xinyu, la şaptesprezece spre Renxu, la douăzeci şi şapte spre Kuihai, la treizeci şi şapte spre Jiazi şi la patruzeci şi şapte spre Yichou. După înţelegerea unui sărman taoist, Mărite Mandarin, preţiosul vostru horoscop vădeşte o poziţie înaltă şi avuţie. Cele opt ideograme sînt limpezi, şi precise, cum rar se întîlnesc. Cu toate acestea, elementul Tu, Pămînt, conţinut în Wu, vă e nefavorabil. Sînteţi născut între lunile a şaptea şi a opta şi de aceea sînteţi înzestrat cu o mare vigoare fizică. Din fericire, aţi venit pe lume în ziua Renwu, cînd se face cumpănirea dintre apă şi foc şi acesta e semn că veţi avea parte de înfăptuiri mari. Ora naşterii, Bingwu, se potriveşte de minune cu Xin, iar din aceasta se străvede poziţia puternică de care v-am vorbit. Viaţa vă va fi prosperă, veselă şi împăcată. Veţi face avere, veţi înainta în dregătorii şi veţi avea urmaşi demni. Veţi trăi în cinste şi respect şi cuvîntul are să vă fie cuvînt. La bucurie, veţi fi plăcut ca vîntul primăverii, iar la mînie veţi fi ca tăria tunetului şi spintecarea fulgerului. Veţi trăi cu multe neveste şi veţi schimba destule bonete de dregător, bucurîn- du-vă de doi fii, vrednici urmaşi, ce vă vor însoţi pe drumul cel din urmă. Anul acesta, Ding şi Ren sînt laolaltă, iar focul aflător în Ding se înteţeşte. Aceasta lasă să se ghicească ivirea de mandarini şi spirite rele în jurul vostru ; nu am nici o îndoială că veţi trăi bucuria ridicării dincolo de nouri şi văd o slujbă însemnată şi sănătate deplină. Norocul alunecă acum spre Kuihai, ceea ce arată că pămîntul din Wu este inundat de apa din Kui. Sub ochii mei, steaua Phoenix Roşu suie pe cer, iar acesta este un semn sigur de urmaş pe linie bărbătească. In urmă, vă văd destinul călare pe cal şi îndreptîndu-se spre Shen, adică prorocirile mele se vor adeveri înainte de trecerea lunei a

* Ghicire k caracterului şi a viitorului unei persoane, după trăsăturile feţei acesteia.

şaptea.

— Cum mi se va scurge viaţa ? vru să ştie Ximen.

— Veţi uita ce vă prezic, Onorate, însă cele opt ideograme nu se vor avea bine cu atît de multă apă, adică elementul yin şi, în anul Jiazi, apa va distruge ziua Renwu, stelele călătoare se vor ivi şi vă vor înrîuri. înainte de şase ori cîte şase ani, la vîrsta de treizeci şi şase, veţi fi cuprins de accese de vomă, pierderi de sînge şi slăbire a oaselor.

— Dar acum ?

— în anul care se deapănă veţi cunoaşte cele cinci spirite rele ale distrugerii. In casă vor izbucni certuri şi mici necazuri. Ele vor fi însă repede alungate de spiritele binelui.

— Există în viaţa mea vreo mare nereuşită ?

— Anii sînt alcătuiţi din luni şi lunile din zile, glăsui Nemuritorul. Cu greu se pot cîntări faptele.

Ximen Qing se arătă mulţumit de răspuns.

— Citeşte-mi chipul, omule !

— îndreptaţi înspre mine onorabila voastră faţă. Ximen Qing mişcă puţin din loc scaunul pe care şedea. E bine aşa, continuă Nemuritorul. Dacă se află suflet într-o înfăţişare searbădă, aceasta tinde a se forma ; lipsa sufletului, a capacităţii va pierde însă şi aparenţa. Constat că Marele Mandarin are capul rotund şi gîtul scurt, trăsături care sînt ale oamenilor norocoşi. Trupul vă e robust şi muşchii puternici, mărturii ale unei purtări brave ca a vechilor eroi. Aveţi fruntea largă şi înaltă, semn că toată viaţa norocul nu vă va părăsi. Bărbia e pătrată şi plină, astfel că la ani tîrzii veţi dobîndi dregătorie înaltă. Acestea sînt lucrurile bune pe care le pot stabili; mai sînt unele nu tocmai plăcute, dar nu cutez a le rosti.

— Vorbiţi fără reţinere. îl îndemnă gazda.

— Vă rog să faceţi cîţiva paşi, ceru Nemuritorul. Ximen Qing înaintă puţin. Mersul vă e legănat ca salcia : veţi trăi mai mult decît nevasta, dacă nu veţi suferi pedepse crunte.

— Prima soţie s-a prăpădit, întări Ximen.

— Arătaţi-mi mîna, ceru prezicătorul. Bărbatul îi întinse mîna. Shou Zheng citi : Inteligenţa se vede după piele şi păr, iar amarul şi bucuria după mîini şi picioare. Mîna voastră e fină, moale şi puternică, dăruită cu fericire şi bogăţie. Ochii vă sînt, unul bărbătesc şi altul femeiesc, semn de bogăţie şi vioiciune a spiritului. Sprîncenele au două cozi, indicînd faptul că sînteţi dedat plăcerilor ; iar cele trei cute de la coada ochiului spun că la mijlocul vîrstei veţi suferi pierderi grele. Poarta adulterului e roşie, semn că vă topiţi după femei şi arginţi. Culoarea galbenă se întinde larg şi înţeleg că veţi fi făcut dregător chiar în decada aceasta. La cele trei puncte însorite se întrevede un început roz, aşadar un fiu prea scump vi se va naşte în chiar anul acesta. Mai e ceva care mă face să şovăi în a vi-1 împărtăşi : Palatul lacrimilor e plin şi bogat, de unde reiese înclinaţia voastră către actriţe,

însă nasul, desemnînd starea bogăției, arată ani buni la mijlocul vieții. Prelungirea ce urmează e întinsă acolo de unde începe viața ce va să vină.

Jos printre case mărețe Sînt
îngrămădite comori ;
Trai norocos e tot viață,
Minciuna-i o prinzi rareori.

Nemuritorul sfîrşi horoscopul.

— Vă rog, venerabile, să le ghiciți soarta şi nevestelor casei, spuse Ximen şi porunci unei slugi să o cheme pe Doamna Luna. Ea sosi împreună cu Li Delicata, Meng Pavilion de Jad, Pan Lotus de Aur, Li Vaza şi Sun Lebăda de Nea. Acestea rămaseră ascunse după paravan, să asculte prezicerea. Nemuritorul cel sfînt se grăbi să o salute pe Doamna Luna şi nu îndrăzni să se aşeze în prezența ei, rămînînd în picioare să-i facă horoscopul.

— Fața doamnei este ca luna plină, grăi, după ce o privi cu luare aminte, şi dă casei strălucire. Buzele sînt petale roşii de lotus, lucru pe care eu îl tălmăcesc a aduce prosperitate şi maternitate. Vocea îi este cristalină, ca a unei zeițe. Este de mare folos întru fericirea bărbatului. Vă rog să-mi arătați mîna, doamnă ! Doamna Luna scoase din mînecă mîinile cu degete fine. ca lăptucii în primăvară. Mîinile acestea sînt ale unei de- săvîrşite stăpîne a casei. Părul are luciul oglinzii, răsfrîngînd cutezanța gîndului şi frumusețea gingaşă a sufletului. Iată cîteva din părțile bune. Altele sînt neprielnice, dar îmi e greu să le rostesc.

— Vorbeşte fără ascunzişuri, îl îndemnă bărbatul.

— Văd un neg şi dacă nu sînteți bolnăvicioasă din fire, vă veți duce bărbatul la pieire ; sub ochi sînt nişte încrețituri, aşadar cele şase rude sînt gheață şi scrum :

Cînd stă, e dreaptă minunînd prin chip frumos, în mers uşor
şi legănat, ca pasărea din apă ;
Nici nu-i tresare praful de sub paşi, la vorbe măsurată,
La umeri mică, omul ei nu-i rang să nu-1 încapă.

Doamna Luna se retrase. Ximen Qing îi ceru prezicătorului să primească şi favoritele. Cînd Delicata apăru, omul o privi îndelung.

— Doamna are fruntea mare şi nasul mic. Dacă n-ar fi a doua voastră nevastă, ar putea ține trei bărbați ; carnația plină dovedeşte belşugul, plăcerea tihnei şi liniştea ; umerii tăiați drept şi vocea puternică o arată singură ; nasul e teşit şi, dacă nu e săracă, se duce de tînără. Vă rog să faceți cîțiva paşi. Delicata Li îl ascultă.

Fruntea țuguiată, spatele plăcut o fac şerpoaică,
Sub vînt şi furtună-n tinerețe a căzut;
De nu e fată din vreo casă ce plăcerile le vinde E femeie ce pe
după paravane veşnic a şezut.

Delicata Li ieşi. Doamna Luna o rugă pe Meng Pavilion de Jad să

se înfăţişeze prezicătorului.

— Această doamnă are trei lucruri bine proporţionate, fruntea, nasul şi bărbia. Straiul şi hrana nu o preocupă. Cele şase daruri naturale îi sînt prea îmbelşugate şi la bătrîneţe ea se va bucura de înaltă preţuire. Bolile îi ocolesc trupul şi o neîntreruptă lumină din văzduh o înconjoară. Aceasta este însăşi splendoarea. Văzînd-o cum merge, recită :

îi este gura frumos desenată, spiritul limpede, gingaş,
Bunătatea-i şi blîndeţea-s perlă-n căuş de palmă ;
De putere, prosperitate şi bogăţie va avea parte,
Va trăi să îngroape doi soţi, împăcată şi calmă.

Fu chemată şi Pan Lotus de Aur, dar ea se codi, chicotind. Ieşi abia după oe Doamna Luna o îndemnă de .mai multe ori. Prezicătorul fixă vreme îndelungată privirile asupra ei, tăcut, apoi rosti :

— Părul acestei doamne, des şi bogat, îi cade greu pe umeri şi ocheadele îi sînt piezişe, dezvăluindu-i firea pătimaşă. Sprîn- cenele sale sînt măiestrit arcuite, iar trupul îi palpită chiar cînd se află în nemi^fcare. Aluniţele de pe faţă spun că ea îşi va duce bărbaţii la pieire. Buza de sus îi este scurtă şi aceasta înseamnă că şi viaţa îi va fi scurtă.

Prea greu se lasă, bună la iubit uşor pluteşte, Ochii-
adînci ca lacu-ademenesc bărbaţii,
Sub lună şi sub stele pereche nu-şi găseşte, în casă
mare tihna inimii şi-o pierde pentru alţii.

După ea, Ximen Qing o strigă pe Li Vaza să se arate prezicătorului.

— Pielea doamnei este parfumată şi fină, fapt ce-mi dă ştire că doamna se trage dintr-o familie veche şi bogată. Chipul ei e solemn, semn că e o femeie virtuoasă, de rang înalt. Numai ochii lasă prea mult să-i scape o scînteiere ca de beţie, vorbind despre întîlniri pe sub duzi. Cearcăne largi i se adîncesc sub pleoape, lună de lună. Privirea noptatecă îmi pare învăluită într-o strălucire purpurie şi am de aici credinţa că doamna va aduce pe lume un fiu. Pielea-i albă şi umerii rotunzi stîrnesc patima bărbatului. Bolile o pîndesc deseori, fiindcă alcătuirea îi este întunecată şi grea. Dar în aceeaşi măsură ea are parte şi de bucurii, ele emanînd de la steaua plenitudinii, care îi este prielnică. Acestea sînt trăsăturile bune, însă ochii mei pătrund şi altele ce-s neplăcute. Doamna să fie foarte precaută. Baza muntelui e întunecată, întunecată şi în jurul vîrstei de douăzeci şi şapte de ani sînt semne de bocete grele, cu toate că, grijulie, va putea depăşi anii potrivnici ai cocoşului şi cîinelui. Prudenţă şi iar prudenţă !

Ca florile şi luna să vi-o faceţi
Prietenă bună în viaţă, să fiţi ca phoenicşii nedespărţiţi, Prea
sigură pe bogăţia peştilor în lacul roşu,
Privirile spre orice cuib nu-1 rătăciţi!

Doamna Luna o introduse pe Lebădă de Nea. Nemuritorul o pricepu dintr-o ochire.

— Această doamnă e mică la stat, iar glasul îi e ţipător. Fruntea îngustă şi nasul mic vădesc că dintr-o vale ea a ajuns pe munte, dar că traiul are să-i fie cotropit de veselie silită, fără simţămint, cu toate că e femeia ce îşi cunoaşte interesele şi ştie să acţioneze în propriul folos. Va trece prin „patru prefaceri", care o vor duce în neant. Astfel, gura i se va mişca la nesfîrşit, urechile i se vor învîrti fără roată, ochii i se vor da peste cap fără scinteie de lumină, iar nasul îi va smiorcâi nefiresc.

Trup precum cuibul, mijloc de viespe, om de jos,
Ochii ca o apă curgătoare şi nici nu e castă,
Trage cu urechea-adesea pe la uşi,
Dacă nu revine la ce-a fost, va sfîrşi-n năpastă.

Doamna Luna o introduse apoi pe fiica lui Ximen Qing, Orhideea.

— Această tînără doamnă e cu nasul mare şi lăsat in jos ; va distruge fala strămoşilor şi propria-i casă. Are vocea ca spartă şi va topi toată averea familiei. Pielea feţei îi este prea aspră. Pare plină de viaţă, dar n-are să o ducă mult. Mersul îi e greoi, ca de vrabie şi, deşi trăieşte în casa părintească, îi lipsesc hrana şi veşmintele. Nu îi va fi dat să împlinească de trei ori nouă ani.

Pare-mpăcată, dar nu se are bine cu bărbatul,
Tot ce o bucură sînt straiele şi hrana date de părinţi,
N-are făptură-aleasă, onoruri nu fac cu ea pactul,
De moarte cruntă de-o scăpa, va ferici în ani lungi şi cuminţi.

După ea, Prunişor de Primăvară se ivi în faţa prezicătorului. Acesta deschise larg ochii la frăgezimea celor nici optsprezece ani ai slujnicii. Părul îi era prins într-o plasă din fir de argint, iar trupul îi era înveşmîntat într-o bluză fină, albă şi o fustă roşie, imprimată cu piersice. Mîinile şi picioarele ii erau delicate. Se aplecă încîntător în faţa Nemuritorului, care nu mai contenea cu privirile iscoditoare.

— Domnişoara a crescut frumos, proporţionat. Părul îl are gingaş, sprîncenele pline, dovadă a firii sale pasionate. Ochii îi sînt rotunzi. Firea îi e aprigă, se aprinde iute. Baza muntelui nu o văd întreruptă, întărindu-mi faptul că va fi nevasta unui om cu stare mare şi va avea progenitură bogată. Are tîmplele bombate, semn că va purta coroană de perle din tinereţe. Merge ca o zeiţă, parcă plutind, iar vocea îi e limpede, spiritul pur. li va fi cu noroc bărbatului şi la douăzeci şi şapte de ani se va afla la înaltă cinste. Din păcate, ochiul drept e prea mare, semn că şi-a pierdut tatăl din copilărie. Ochiul stîng, ceva mai mic, arată că a rămas fără mamă la vîrsta de un an. Aluniţa din colţul gurii trădează o înclinaţie spre ceartă, însă cea de pe obrazul drept e mărturie că va fi iubită şi preţuită de bărbat toată viaţa ei.

Fruntea-naltă, cele cinci organe*-n bună potrivire,
Buze roşii ca rujate, umbletul ca o plutire,
Fruct plesnind de sănătate, bogăţia-i e-nsoţire,
Prea slăvită viaţa-ntreagă, de bărbaţi întru iubire.

Nemuritorul încheie cu ghicitul, iar femeile îşi rodeau unghiile. meditînd la cele aflate. Ximen Qing îi oferi taoistului cinci *liang* de argint, iar slugii ofiţerului, care venise cu prezicătorul, cinci *qian* şi cartea sa de vizită, cu mulţumiri. Insă Wu Shenxian nu vru să primească argintul cu nici un chip.

— Sărmanii taoişti rătăcesc sub nori între cele patru zări ; masa le e vintul şi patul roua. Ce să fac eu cu bogăţia ? Nu-i iau. orice ar fi.

Ximen Qing nu se lăsă şi ceru să se aducă un material.

— Vi-1 dăruiesc să vă faceţi un veşmînt. Ne onoraţi ?

Omul îl primi, trecîndu-i-1 învăţăcelului său. Se înclină in faţa gazdei, mulţumind. Ximen Qing îl conduse pînă la poartă. Nemuritorul se îndepărtă, demn. întocmai ca în stihurile :

Pilonii-ajung la lună şi la soare,
Ascunde tilvul munte, apa mare.

Ximen Qing se întoarse în curtea interioară.

— Ce părere aveţi ? întrebă.

— A vorbit bine. De trei ori cred însă că n-a brodit-o. Zicea că Li Vaza a fost bolnavă şi că va naşte. Ea e însărcinată şi mai merge. Dar a spus că Orhideea o să aibă necazuri. Nu ştiu cum de a putut rosti aşa ceva ! Pe urmă a prezis că Prunişor va avea odrasle de stare aleasă. Poate ţi-ai făcut de cap cu ea, dar mie nu mi se pare că o să fie soţie şi mamă respectată. în ruptul capului nu cred că o să ajungă să poarte o coroană de perle şi că are să fie înaltă doamnă. în casa noastră n-are nimeni slujbe mandarinale şi atunci de unde pînă unde coroana de perle ? Şi chiar de s-ar găsi una, n-ar fi pentru capul ei !

— Mie mi-a spus că voi cunoaşte bucuria ridicării dincolo de nouri, prin gloria obţinerii unei dregătorii mandarinale şi de avere şi de căpătuire. Dar cum o să devin eu înalt mandarin ? Pe urmă, pe Prunişor a văzut-o stînd lîngă tine şi îmbrăcată la fel, cu părul prins în plasa din fir de argint şi a luat-o drept fiica noastră. S-o fi gîndit că o mărităm într-o familie de renume, după vrun tinăr cu poziţie înaltă şi astfel a ajuns să spună că o să poarte coroană de perle. Nu ştii că e o vorbă că dacă prezicerile nu se nimeresc, soarta ţi se va schimba după dorinţă.
Dacă Zhou ni l-a trimis, nu-1 puteam refuza, aşa că l-am lăsat să-şi facă meseria.

Doamna Luna porunci ca masa să se aşeze în salon şi mîncară

* Organe ale celor cinci simţuri : văz, auz, miros, gust, pipăit.

împreună. Cu evantaiul său mare din frunză de palmier în mînă, Ximen Qing plecă să se plimbe prin grădină. Se opri şi intră în Pavilionul Priveliştii Magnifice, trăgînd în lături perdelele şi draperiile. Florile, arborii şi arbuştii de jur împrejur aruncau umbre răcoroase în după-amiaza zilei. Ascunse adînc între frunze, cîntau asurzitor un roi de cicade, iar din timp în timp vîntul împingea în încăpere miresmele dulci ale florilor. Poezia -aceasta ilustrează prea bine

Copacii verzi cu umbra deasă-n zi de vară lungă.
Acoperişuri de pavilioane se-oglindesc în lac.
Se mişcă ape şi perdele, abia răsuflă vîntul !
Grădina-i plină de parfumu-unui măcieş de pe arac.

Ximen Qing se aşezase pe un scaun, făcîndu-şi vînt cu evantaiul. Văzîndu-i pe Lai An şi Hua Dong la fîntînă, scoţînd apă, îi strigă. Lai An sosi în fugă şi stăpînul îi porunci să i-o trimită pe Prunişor de Primăvară cu un ibric cu suc de fructe. Băiatul plecă degrabă, însă Prunişor se ivi tîrziu, îmbrăcată cu eleganţa de mai înainte.

— Aţi mîncat ? întrebă Prunişor, numai zîmbet.

— Am luat masa în curtea interioară.

— De ce n-aţi intrat la noi să-mi spuneţi că doriţi suc ? Acum aşteptaţi puţin, să-l răcesc în apă proaspătă. Ximen Qing aprobă din cap. După ce răcori vasul, slujnica veni lîngă bărbat şi, sprijinindu-se de scaun, îi luă evantaiul din mînă şi îi făcu ea însăşi vînt. Ce zicea doamna ? vru ea să ştie.

— Ei, părerea ei despre taoist !

— Ce l-o fi apucat pe prezicător să vorbească de coroana de perle ? A supărat-o pe stăpîna. Mi-a zis că şi de-am avea coroane, n-ar fi pentru capul meu. Zicala veche nu-i minciună . nu te lua după aparenţe, fiindcă apa mării nu poate fi măsurată cu găleata. Doar n-o să rămîn toată viaţa o slujnică în casa asta.

— Lasă botul, micuţo, rîse bărbatul. Dacă-mi faci un băiat, îţi pun chiar eu coroana pe cap. Ce face stăpîna ta ?

— E în casă. I-a cerut Crizantemei să-i încălzească apă pentru o baie, însă a adormit în pat aşteptînd.

— Stai să beau sucul şi o să-i joc un renghi !

Prunişor de Primăvară scoase ibricul din vasul cu apă şi gheaţă şi i-1 întinse. Ximen luă o înghiţitură şi-i simţi răceala pînă în măduva oaselor. Dinţii îi clănţăniră în gură, iar inima i se umplu ca de o rouă dulce. Cînd termină sucul, intră la Lotus, cu braţul petrecut pe după umerii slujnicii. Femeia dormea pe un pat lăcuit şi încrustat cu scoici, cumpărat de curînd. Li Vaza avea un asemenea pat şi Lotus îl împinsese pe Ximen să cheltuie şaizeci de *liang* ca să-i ia şi ei unul la fel. Patul avea tăblii înalte şi bogat încrustate cu sidef, în decoruri de flori, iarbă şi păsări. Draperia era din purpură, cu agăţători din argint. Femeia nu avea pe ea decît o bluză fină, roşie la culoare. Aşternuturile patului erau din mătase fină,

roşie, şi perna desenată cu o pereche de păsări. Adîncită în somn, Lotus zăcea întinsă pe o rogojină răcoroasă. Ximen Qing se apropie încet de pat şi priveliştea oferită de femeia cufundată în vise îl făcu să zîmbească. Ea deschise brusc ochii.

— Hoţomane, zise zîmbind, mă şi miram cine intră peste mine, în timp ce dorm ! M-ai trezit tocmai cînd aveam somnul mai dulce.

— Eu eram, dar dacă se nimerea un străin ?

— Ei, ce să-ţi zic ? Cine putea da buzna în casa mea ? Numai un om rău ca tine poate gîndi în felul acesta.

De cînd îl auzise pe Ximen lăudînd pielea albă a Vazei, Lotus de Aur îşi făcuse în ascuns o fiertură din miez de flori de iasomie, o amestecase cu alifie şi pudră şi se unsese pe trup, căpătînd în felul acesta albeaţă, strălucire, frăgezime şi mireasmă. Vă- zîndu-i pielea albă ca neaua şi roşul aprins al noilor încălţări de noapte, Ximen Qing nu se mai sătura privind-o, mut de admiraţie.

— Ce te holbezi aşa, creatură ciudată ? îl luă femeia în primire. Trupul sclavei tale e închis la culoare, n-are albeaţa nemaipomenită a Vazei. Dacă asta e însărcinată, ţi-e gîndul numai la ea, s-o ocroteşti. Noi, astelalte, nu avem cum să ne comparăm cu ea.

— Vroiai să te îmbăiezi ? întrebă el..

— De unde ştii ?

— Mi-a spus Prunişor.

— Dacă vrei, pun să aducă apă pentru amîndoi.

Peste puţin, hîrdăul de îmbăiat fu aşezat în mijlocul camerei şi umplut cu apă, după care cei doi intrară în el, zben- guindu-se ca peştii. O măsuţă joasă fu urcată în pat şi încărcată cu fructe şi băutură. Lotus de Aur îi porunci Crizantemei să aducă, pentru bărbat, alcool alb, iar ea îl îndemnă să mănînce nişte poame, gîndindu-se că i s-o fi făcut foame. Tîrziu, Crizantema se întoarse cu un ibric de argint. Femeia turnă o cupă şi simţi că băutura era rece ca gheaţa ; i-o aruncă în faţă, ocărînd-o :

— Sclavă nenorocită ! ţipă. De ce trăieşti pe lumea asta ? De cînd te ştiu, te tot învăţ să vii cu băutura caldă. Cum de i-ai adus aşa ceva stăpînului ? Tu nu pui puţină inimă în ce faci ?

O chemă pe Prunişor, cerindu-i să o pună pe Crizantema în genunchi, afară. Prunişor o certă şi ea.

— Data trecută au vrut alcool rece ca gheaţa. De unde să ştiu eu că vor altceva acum ?

Lotus de Aur o auzi.

— Ce tot îndrugi acolo ? şi îi porunci lui Prunişor să-i dea zece palme.

Prunişor se plînse că or s-o doară palmele, propunînd să-i aşeze o piatră pe creştetul capului. Aşa şi făcu. Lotus o strigă apoi pe Prunişor de Primăvară să încălzească băutura, bău şi ea, împreună cu bărbatul, cîteva cupe şi la sfîrşit masa fu scoasă, draperiile de la pat lăsate în jos şi cei doi se ascunseră după ele.

Capitolul XXX

Prunişor de Primăvară se aşezase pe un scaun în fața casei, lucrîndu-şi nişte încălțări. Peste puțin, Qin Tong apăru la portița din colț, căutînd pe cineva.

— Ce vrei ? îl întrebă slujnica.

Qin Tong o văzu pe Crizantema stînd în genunchi în mijlocul curții şi, în loc să răspundă, arătă cu degetul.

— De ce nu vorbeşti ?

Copilul rîse, înveselit de imaginea fetei îngenuncheate.

— Zhang An, paznicul mormintelor, vrea să discute cu stăpînul.

— Ei, şi ce atîta zarvă, spurcăciune ? Ai grijă, că stăpînul doarme şi dacă îl trezeşti te omoară ! Lui Zhang spune-i să aştepte.

Qin Tong plecă şi după o vreme îşi strecură din nou capul pe portiță.

— S-a sculat stăpînul ? întrebă.

— M-ai speriat, spurcătură ! îl repezi slujnica.

— Zhang An ține morțiş să-l vadă pe stăpînul şi zice că e vorba să meargă amîndoi nu ştiu unde. Mi-e teamă că se înserează.

— Ți-am spus că stăpînul şi stăpîna mea dorm şi nu trebuie tulburați. Zi-i să aştepte. Dacă se înserează, să revină mîine.

Pe cînd se ciondăneau, Ximen Qing se trezi şi o chemă pe Prunişor la el, întrebînd-o cu cine vorbeşte. Slujnica îi spuse. El îi ceru hainele să se îmbrace.

— Ce vrea Zhang ăsta ? se interesă Lotus, în timp ce Ximen Qing se îmbrăca.

— Acum cîteva zile m-a înştiințat că văduva Zhao, care are un lot lîngă mormintele familiei noastre, ar vrea să-l vîndă şi cere trei sutare. I-am dat două sute cincizeci de *liang*. Locul e frumos, are un ochi de apă şi patru izvoare. Dacă îl iau, îl unesc cu al nostru şi construiesc o reşedință de vară şi un pavilion deschis cu trei camere. Pe urmă pun să se ridice un munte artificial, fac o grădină, o sală pentru tragere cu arcul, un teren pentru jocul cu mingea şi un loc pentru alte petreceri. O să mă coste ceva, nu zic.

— Atunci nu-l scăpa, îl îndemnă Lotus. Cînd o să ne ducem cu sora cea mare la morminte, ştiu că o să ne şi distrăm !

Ximen Qing plecă să stea de vorbă cu Zhang An. Lotus de Aur se sculă din pat şi se opri în fața oglinzii, se pieptănă, se pudră şi ieşi s-o bată pe Crizantema. Prunişor fugi cu o nuia după Qin Tong, să-l întoarcă, s-o pedepsească el pe Crizantema.

— Cînd ți-am zis să vii cu alcool alb, de ce l-ai adus rece ? Ca să se spună că la mine merg toate de-a-ndoaselea ? Cînd îți vorbesc ceva, de ce te holbezi la mine ? Dă-i douăzeci de lovituri, îi porunci Lotus lui Qin Tong.

Abia ajunse Qin la a zecea lovitură şi Li Vaza se ivi, toată numai

zîmbet. Ea îl opri, iertînd-o pe slujnică. Lotus o puse pe aceasta să îngenuncheze în semn de mulțumire şi o trimise la bucătărie.

— Mama Feng a picat cu o slujnică de cincisprezece ani şi sora a doua a cumpărat-o pe şapte *liang* şi jumătate. Te roagă să vii s-o vezi.

Cele două femei plecară împreună. Ximen îi dădu Delicatei banii şi fata fu numită Floare Văratică *.

Lai Bao şi cu Wu purceseră la drum cu darurile, pe o vreme încinsă ca jarul. Călătoria se dovedise grea. Ei mîncară cînd îi răzbise foamea şi băură doar cînd li se uscase gura de sete, mergînd zi după zi, pînă ajunseră la Poarta Vieții Lungi din capitală. Traseră la un han pe aproape. A doua zi, pregătiră lăzile cu daruri şi se îndreptară spre palatul Marelui Tutor Cai. Lai Bao îmbrăcase haine de culoare închisă. în poartă, îl lăsă pe Wu să aibă grijă de lucruri şi el se duse şi se înclină înaintea portarului. Spuse cine era şi pentru ce venise.

— Taci, tîlharule, cum de cutezi să vorbeşti în felul acesta ? îl opri omul. Eu nu vreau să ştiu altceva decît că aici trebuie să te înfățişezi cu smerenie. întinde-o repede !

Cineva îl recunoscuse însă pe Lai Bao şi se grăbi să intervină.

— Omul acesta e nou, îi spuse lui Lai Bao, nu te necăji. Stai un pic, că am să-l chem îndată pe Excelența Sa Zhai.

Lai Bao scoase un *liang* de argint şi îl puse în mîna omului.

— Nu era nevoie să te deranjezi, spuse omul. Te-aş sfătui să dai ceva şi celor doi care stau de pază, ca să nu-ți mai facă neplăceri.

Lai Bao le oferi fiecăruia cîte un *liang*.

— Vii tocmai din Qinghe ? zise portarul. Aşteaptă numai puțin şi am să te conduc la Excelența Sa Zhai. Eminența Sa abia s-a întors de la templu şi se odihneşte.

Peste puțin, Zhai îşi făcu apariția. Era înveşmîntat într-o robă neagră de ceremonie, ciorapi albi şi încălțări răcoroase. Lai Bao îngenunche numaidecît. Superintendentul Zhai îl salută. Sluga îi întinse lista cu daruri. Doi oameni se apropiară cu două suluri de mătase de Nanjing şi treizeci de *liang* de aur alb.

— Stăpînul meu, Ximen Qing, vă oferă acestea cu cele mai adînci sentimente. Aceste neînsemnate daruri le puteți împărți oamenilor dumneavoastră. Vă rămîne încă recunoscător pentru deranjul pricinuit în cazul negustorului de sare Wang.

— Nu pot primi, rosti el, dar numaidecît reveni : Bine, primesc.

Atunci Lai Bao scoase lista darurilor pentru ziua de naştere a Marelui Tutor. Zhai se uită peste ea şi i-o înapoie, povățuin- du-1 să transporte lăzile în curtea interioară şi să rămînă acolo. La apus de poarta a doua era de fapt o anticameră încăpătoare. O slugă aduse două ceşti de ceai. Lai Bao şi Wu băură, iar nu peste mult Marele Tutor intră în salon. Zhai îi vorbi de vizita celor doi provinciali şi Lai Bao fu introdus la Marele Tutor. îngenunche, în timp ce

*Xia Hua.

administratorul luă lista cu daruri şi i-o arătă Eminenţei Sale. Apoi darurile fură aduse înăuntru. Se aflau printre ele vase de aur, lucitoare, cupe din cel mai fiii jad, figurine din argint, robe de ceremonie din mătase, mătăsuri de Nanjing. Erau alimente bine conservate, mai multe feluri de carne şi băuturi, fructe ca proaspete, toate încîntîndu-1 pe sărbătorit.

— Nu pot primi, zise, duceţi-le înapoi !

Înnebunit, Lai Bao plecă privirea, rostind :

— Stăpînul nostru nu are cum să-şi exprime pietatea filială şi aceste mărunte daruri le-a trimis cu gîndul să le împărţiţi oamenilor din subordine.

— Atunci accept, spuse Marele Tutor. Porunci să fie luate lăzile cu daruri. îmi amintesc că am scris guvernatorului despre un negustor, Wang, s-a rezolvat ?

— Graţie mărinimiei Luminăţiei Voastre, glăsui Lai Bao, îndată ce mesajul dumneavoastră a ajuns unde trebuia, afacerea a fost încheiată.

— Stăpînul tău s-a ostenit în repetate rînduri în ceea ce mă priveşte, iar eu n-am cum să-l răsplătesc. El are vreo poziţie mandarinală ?

— Stăpînul meu e un om simplu, cum să fie dregător ?

— Chiar ieri, de la Palat mi s-au dat cîteva ordine cu dregătorii în care e nevoie de oameni. îl voi numi ofiţer juridic în Shandong, comandant adjunct. E bine ?

Lai Bao se repezi să mulţumească, îngenunchind :

— Mulţumesc pentru bunătatea Luminăţiei Voastre, şopti. Chiar dacă toţi membrii casei noastre s-ar preface în fărîme şi nu ar plăti această mărinimie.

Marele Tutor îşi chemă slujbaşii, care se înfiinţară cu cele necesare şi înscriseră numele lui Ximen Qing pe un ordin în alb. Apoi Eminenţa Sa se adresă celor doi, mulţumindu-le pentru osteneală.

— Cine e cel din spatele tău ? îl întrebă pe Lai Bao.

— Sînt cumnatul lui Ximen, pe nume Wu Dianen, Luminăţia Voastră, sări Wu în picioare, înainte ca Lai Bao să deschidă gura.

— îi eşti rudă ? Arăţi a fi om de treabă. Te voi numi ofiţer imperial în Qinghe.

Wu Dianen se aruncă la pămînt, lovindu-şi de mai multe ori fruntea de podea. Lai Bao fu făcut locotenent la palatul prinţului Yun în Shandong. Cînd li se înmînară numirile, fură învăţaţi ca a doua zi să se prezinte la Ministerul de Război şi la Ministerul Treburilor Publice spre a fi înregistraţi şi ca să-şi asume funcţiile. La sfîrşit, Marele Tutor îi ceru superintenden- tului să-i reţină pe cei doi la masă şi le oferi cîte zece *liang* de argint, drept cheltuieli de drum. Luaţi aminte, cititori : în acele vremuri cînd Hui Zong era Fiul Cerului, guvernarea devenise coruptă. Sfetnici fără credinţă puseseră mîna pe putere şi curtea era la bunul plac al acestor oameni de nimic. Patru

tîlhari : Gao, Yang, Dong şi Cai, abuzînd de poziţiile de la Palat, vindeau dregătoriile şi se lăsau cumpăraţi pentru a scoate tilharii din închisoare. Mita era la mare cinstire şi posturile se vindeau după însemnătatea lor. Oameni de nimic obţineau slujbe înalte, iar cei îndreptăţiţi, cinstiţi şi capabili aşteptau zadarnic mărirea. Moravurile se stricaseră cu totul. Mandarini hrăpăreţi şi funcţionari depravaţi guvernau împărăţia. Munca silnică apăsa din greu poporul, taxele sporiseră, iar banditii se înmulţiseră. Neorînduiala domnea pe pămînt. Iată cum din pricina mandarinilor ticăloşi poporul era vlăguit şi stors de sînge.

Zhai îi conduse pe Lai Bao şi pe Wu Dianen în aripa vestică a palatului şi îi ospătă din belşug,

— Aş avea un necaz şi nu ştiu dacă e bine să îndrăznesc să mă adresez stăpînului vostru.

— Ce vorbe sînt astea, Excelenţă ? se minună Lai Bao. L-aţi sprijinit doar atît de mult pe stăpînul nostru în faţa Marelui Tutor şi sînt sigur că va fi fericit să facă tot ce-i cereţi.

— N-am să umblu cu ocolişuri. Imbătrînesc, voi împlini în curînd patruzeci de ani şi am o nevastă bolnăvicioasă, care nu mi-a dat urmaşi. M-aş îndatora stăpînului vostru, dacă poate să-mi găsească o fată frumoasă de cincisprezece-şaisprezece ani. Plătesc tot ce trebuie pentru aceasta, preciză şi îi rugă să ia o scrisoare şi cîteva daruri pentru Ximen Qing, iar lor le oferi cîte cinci *liang* de argint. La refuzurile repetate ale lui Lai Bao, replică : Mai înainte au fost treburile Eminenţei Sale, iar acum e vorba de ale mele. Să lăsăm ceremonia.

Cînd încheiară, Zhai le spuse că a doua zi va trimite pe cineva cu ei să-i ajute să îndeplinească mai repede formalităţile, pentru a putea să se înapoieze acasă. Chemă un slujbaş, pe nume Li Zhongyou, ordonîndu-i să facă tot ce era necesar pentru cei doi. Plecară toţi trei, după ce îşi luară rămas bun de la superintendentul Zhai. In strada Podul Cerului, intrară într-o circiumă, îl ospătară pe Li Zhongyou şi îi oferiră trei *liang* de argint, stabilind ca a doua zi în zori să meargă mai întîi la Ministerul Treburilor Publice, apoi la Ministerul de Război. Aşa şi făcură. Aflînd că numirile veneau de la Marele Tutor Cai, slujbaşii nu îi amînară, ci le întocmiră fără întîrziere documentele, care fură semnate şi sigiliate. în mai puţin de două zile, treburile erau aranjate. Chiar atunci, Lai Bao închirie cele necesare călătoriei şi făcură drumul de întoarcere zi şi noapte, să înfăţişeze mai curînd veştile fericite. Cu toate că era nu altfel decît aşa :

Te faci cu bogăţia şi nobleţea şi hoţeşte.
Renume, faimă îl aleg pe cel ce doar plăteşte.

Pe o zi fierbinte, Ximen Qing zăcea sub umbrarul din grădină, admirînd florile de lotus şi sorbind alcool rece. Doamna Luna ocupa cu el locurile de onoare, iar celelalte doamne şi fiica sa se aşezaseră în

ordine pe latura dimpotrivă a mesei. Cele patru slujnice le cîntau. Ce era cu acest banchet ? Iată :

în vase e plantată iarbă verde, în vaze
aranjate roşii flori.
Ca de cristal e apa, apărătoare trase,
Şi paravane-s cu fazani şi nori.
Grămezi de farfurii învîrfuite Cu
carnea inorogului gătită,
Frumoase rid ciocnind cupele mov, în
vasul-piersic gheaţa mult dorită,
Frumoase-nalţă cupe-acum de jad.
Bucatele-s fierbinţi şi felurite,
Iar fructe-abia culese de pe ram.
Tresaltă strunele uşor lovite,
Şi glasuri limpezi de zeiţe cîntă ;
Vibrează tobe sau bătăi, prelung,
Iar cîntăreţele mlădii frămîntă.
Nici castanietele cu fildeşi nu ajung
Să-şi ţină la ospăţ toţi dinţii roşii.
Se-ncinge dansul, ochii le iau aur Din
broderii ; cu sticle, trîndăvie Şi plăceri
se-alunecă-n beţie Şi din timp, pe-al
rătăcirii plaur.

In timpul petrecerii, Doamna Luna observă lipsa Vazei.

— Ce caută stăpîna ta în casă ? o întrebă pe Broderia Primăverii.

— Se simte rău şi s-a dus să se întindă puţin.

— Mergi şi zi-i să lase odihna şi să vină sâ asculte muzică.

— Ce e ? se amestecă Ximen.

— Surioara Li nu se simte bine şi s-a retras la ea, dar am minat sluga s-o aducă. E în luna a şaptea sau a opta şi mi-e teamă să nu piardă copilul, spuse către Pavilion de Jad.

— Da' de unde, mai are pînă la soroc ! vorbi Lotus.

— Dacă mai are, atunci să stea cu noi, hotărî bărbatul.

Li Vaza se arătă îndată.

— Să nu fi răcit, zise Doamna Luna. Bea un pahar fierbinte, să te încălzeşti.

Se turnă băutură. Ximen îi ceru lui Prunişor să cînte „Lumea se teme de vară". Prunişor şi celelalte slujnice abia atinseră corzile instrumentelor şi deschiseră gurile, arătîndu-şi dinţii albi şi scoţînd doar cîteva sunete, că Li Vaza îşi şi lăsă capul în piept şi fără să mai zăbovească o luă spre camera sa. Doamna Luna ascultă cîntecul cu inima strînsă, apoi o puse pe Jad Mic să vadă ce e cu Vaza.

— O dor râu măruntaiele, de se perpeleşte grozav în pat, lămuri fata la întoarcere.

— Ştiam eu că e timpul şi voi ziceaţi că e devreme, rosti Doamna

Luna, agitată. Trimite o slugă după moaşă !

Ximen Qing îi porunci lui Ping An să alerge iute ca vîn- tul după bătrîna Cai. întrerupseră banchetul şi se grăbiră spre camerele Vazei.

— Cum te simţi, surioară ? întrebă Doamna Luna.

— Mi se pare că totul din mine mi se rupe şi trage în jos, soră mai mare.

— Să nu adormi, să nu cumva să pierzi sarcina. O să vină moaşa numaidecît.

încet, încet, durerile crescură in tărie.

— Cine s-a dus după moaşă ? De ce nu e încă aici ? se supără Doamna Luna.

— Stăpînul l-a mînat pe Ping An, răspunse Dai An.

— Păcătosul ! Ia-o la fugă înaintea lor. Asta nu face deosebire între ce e grabnic şi ce nu.

Ximen îi zise lui Dai An să încalece un măgar.

; - Poate să ardă, şi el se mişcă la fel de încet! se plînse Doamna Luna.

Lotus de Aur se simţea grozav de pornită împotriva Vazei, pentru faptul că ea dădea naştere unui moştenitor. Se învîrti puţin prin cameră, apoi o trase afară pe Pavilion de Jad. Rămaseră amîndouă sub streaşină, răcorite de un vînt uşor.

— Uf ! Pe căldura asta. ne înghesuisem acolo să nu putem să ne tragem nici sufletul, zise Lotus. Şi nici nu pricep ce mare lucru e de văzut la o naştere !

într-un tîrziu, bătrîna Cai intră pe uşă.

— Cine e stăpîna casei ? grăi, zorită.

Li Delicata arătă spre Doamna Luna. Bătrîna Cai făcu o plecăciune. Doamna Luna îi ceru să renunţe la saluturi şi o rugă să cerceteze gravida. Bătrîna o apăsă pe Li Vaza pe burtă.

— E vremea, spuse. Aţi pregătit cele trebuincioase ?

— Da, veni răspunsul.

Jad Mic plecă după lucruri. Afară, Pavilion de Jad o întrebă pe Lotus dacă nu intră şi ele înăuntru.

— Du-te, dacă vrei. O să aibă un copil şi va fi favorita numărul unu. Ce-am eu cu ea ? Am spus că nu cred că i-a venit sorocul şi sora mai mare s-a supărat pe mine. Am zis şi eu aşa, fără gînd rău, şi uite că mi-a stricat ziua.

— Eu am crezut că e in luna a şasea.

— Vezi că şi tu ai greşit ! Ia hai să socotim ! A venit anul trecut, prin luna a opta şi doar nu era fată mare. S-a remăritat şi numai ea ştie cîţi bărbaţi a ţinut. Cînd a călcat aici era în luna întîi sau a doua şi noi îi luăm odrasla drept copilul casei ! Dacă e din luna a opta, poate să mai fie de-al nostru, dar dacă e din luna a şasea, nici o nădejde !

Intre timp, Jad Mic se întoarse cu hîrtie, feşe şi lucruri de pat pentru noul născut.

— Sora cea mare le pregătise pentru ea şi acum le foloseşte pentru doamna a şasea.

— De la matroană la favorită, ce vrei! S-au luat la întrecere şi se mulţumesc cu ce s-a brodit. Eu sînt găina care nu face ouă, cine să aibă chef să mă mănînce ? Priveşte-le, se gudură ca şi cîinele hămesit în faţa balegii !

— Ce vorbă-i asta, soră a cincea ! o dojeni Pavilion de Jad.

Lotus nu-şi mai bătu capul să răspundă, plecă privirea şi se jucă în degete cu butonii bluzei.

Curînd, Lebăda de Nea apăru în fugă şi aproape se împiedică, în întunericul înserării.

— Vezi ? şopti Lotus. Ce o goneşte din urmă pe nenorocita asta, cind ar putea să umble domol ? Aleargă pe beznă, se împiedică şi cade, îşi rupe dinţii, doar să se afle în treabă şi să arunce banii pe doctori ! Pentru copilul alteia, o să-şi pună mîine pălărie cu voal !

După mai multă vreme, din casă se revărsă primul ţipăt al copilului. Venise pe lume. Bătrîna ceru ca fericitul tată să pregătească darul, fiindcă se alesese cu un fiu. Doamna Luna îi înştiinţă pe Ximen Qing. Bărbatul îşi spălă mîinile, grăbindu-se ca niciodată ; apoi arse, în faţa altarului Cerului, Pămîntului şi Strămoşilor săi, o sobiţă plină cu santal, legîndu-se că va oferi un sacrificiu bogat, pentru liniştea mamei şi a fiului, astfel ca ei să fie feriţi de pericol şi să aibă noroc. Naşterea unui băiat şi bucuria care îi cuprinsese pe toţi din casă o mîniară pe Lotus ; ea se întoarse în camera sa, se încuie bine, se aruncă pe pat şi se porni pe plîns. Era în douăzeci şi trei ale lunii a şasea, din al patrulea an de domnie Xuanhe. Iată :

Adesea un fapt n-are sens pentru unul
Decît cum ai zice opt-nouă,
Dar te poţi înţelege prin vorbe cu omul Ce
nu taie firu-n trei, nici în două.

Baba Cai spălă copilul, tăie cordonul ombilical, legă buricul, puse să se îngroape placenta şi celelalte şi prepară o fiertură pentru lehuză. Doamna Luna o pofti în curtea interioară şi o ospătă din belşug. Înainte de a pleca, Ximen Qing o răsplăti cu un drug de argint valorînd cinci *liang* şi pentru îmbăierea de a treia zi îi promise un material de mătase. Bătrîna făcu mai multe plecăciuni şi ieşi. Mai tîrziu, Ximen Qing se duse să-şi vadă fiul. Albul pielii acestuia îi umplu inima de bucurie. Rămase la Li Vaza şi peste noapte se sculă de nenumărate ori să-şi privească băiatul. A doua zi, înainte de ivirea zorilor, se sculă, pregăti zece cutii cu tăiţei şi trimise slugile pe la casele neamurilor şi pe la vecini, vestind în felul acesta evenimentul fericit. Ying Bojue şi Xie Xida, aflînd că Ximen Qing dobîn- dise un fiu, sosiră într-un suflet să-l felicite. Gazda îi ospătă cu tăiţei, după obiceiul pămîntului. La plecarea lor, cînd să trimită după o doică, tuşa Xue îşi făcu apariţia cu o femeie simplă, de treizeci de ani, care îşi

pierduse copilul cu mai puțin de o lună înainte. Bărbatul ei era soldat şi de teamă că atunci cînd o să fie plecat la luptă femeia o să-i moară de foame, o dădea ca doică numai pentru şase *liang*. Doamna Luna o cercetă din cap pînă în picioare şi constatînd că e curată, o acceptă, numind-o Abundență *. Puse să fie adusă bătrîna Feng să stea cu Li Vaza şi să-i țină gospodăria, făgăduindu-i cinci *qian* de argint pe lună şi straie.

într-o zi din cale-afară de călduroasă, Ping An anunță că Lai Bao şi Wu Dianen se întorseseră din Dongjing. Erau în poartă, abia descălecaseră. Cei doi intrară şi raportară veştile fericite, punînd pe masă documentele doveditoare.

Ximen Qing se uită cu luare aminte la sigiliile de pe acte, care adevereau proveniența lor de la Palat. Fusese făcut ajutor de comandant. Cu chipul luminat de o mare bucurie lăuntrică şi cu sprîncenele înălțate a minunare, plecă să o înştiințeze pe Doamna Luna. Vorbindu-i de numire, el o înştiință că dobîn- dise astfel rangul cinci în ierarhia socială. Ea însăşi devenise o mare doamnă şi putea îmbrăca veşmint de ceremonie. Profețiile lui Wu Shenxian se împliniseră în mai puțin de o jumătate de lună.

— Copilul născut de doamna Li pare bine legat. în ziua a treia cînd îl spălăm, să-i punem numele de Guange †.

Lai Bao apăru şi el şi se înclină în fața Doamnei Luna. Fu sfătuit ca a doua zi să ducă documentele la *Yamen* şi să le încredințeze procurorului Xia. Lai Bao şi Wu plecară. A doua zi au îmbăiat copilul. Rudele şi prietenii, auzind că Ximen Qing avea un băiat şi că fusese făcut demnitar de rangul al cincilea, se perindară cu toții prin casa lui să-l felicite.

Ce poate fi mai frumos decît un şir lung de oameni, într-un du-te vino nesfîrşit. Cum o zic şi stihurile :

Cînd norocul te calcă eşti numai înflorită lumină,
Aurul pur nu-i nimic, cînd casa de prieteni ți-e plină.

Capitolul XXXI

Wu Dianen a venit în vizită la Ying Bojue, i-a spus despre slujba ce o primise şi i-a făcut cîteva plecăciuni la rînd, ru- gîndu-1 să pună o

* Ruyir.

† Fiul Mandarinului.

vorbă bună pe lîngă Ximen pentru un împrumut. Drept răsplată pentru strădaniile sale, i-a promis zece *liang* de argint. Ying Bojue s-a repezit să-l ridice de la pămînt. mustrîndu-1.

— Nu e lucru mai minunat decît să-ți ajuți aproapele ! Funcția ai căpătat-o mulțumită lui şi acesta e un moment rar în viața unui om. Peste puțin, întrebă : De cît ai avea nevoie ?

— Am să-ți zic pe şleau, frate. Acasă n-am un ban şi trebuie să fac daruri superiorilor, să ofer un banchet colegilor, să-mi fac haine şi să-mi iau un cal. Am socotit că fără cel puțin şaptezeci-optzeci de *liang* nu o scot la capăt. Am întocmit un act, însă n-am îndrăznit să trec suma. Ajută-mă şi voi şti să te răsplătesc !

Bojue se uită peste hîrtie.

— Frate Wu, suma aceasta nu-ți ajunge. Ia pana şi scrie o sută de *liang* şi o să mediez astfel încît să nu plăteşti dobîndă. O să-i înapoiezi în rate, după ce te instalezi. îmi place nespus zicala : „Orezul împrumutat e pe îndestulate în oală, dar cel din cerşite se iroseşte în zadar !"

Wu Dîanen îi dădu dreptate şi îi mulțumi. Luă pensula şi adăugă cifra : o sută. Băură un ceai şi merseră împreună acasă la Ximen Qing. Anunțați de Ping An, intrară în salonul plin de croitori şi calfe, cufundați în lucrul lor. Ximen Qing şi ginerele său, Chen Jingji, stăteau în cerdac şi se uitau la un caligraf care completa cărțile de vizită. Noii veniți îi salutară şi luară loc.

— Ai transmis documentele, frate mai mare ? se interesă Ying Bojue.

— Le-am depus azi dimineață la Procuratură şi acum mă pregătesc să-l trimit pe Ben cu aceste cărți de vizită la Prefectura Dongping şi la *Yamen.*

Hua Tong aduse ceaiul. Sorbiră băutura fierbinte. Ying Bojue nu zise nimic despre scopul vizitei lor. Trecură să-i vadă pe croitori meşterind la cingători *.

— Ce părere aveți ? îi iscodi Ximen şi ochii îi luceau de mîndrie.

— Unde le-ai găsit frățioare, se miră Ying, exagerînd cu bună ştiință. Una mai frumoasă decît alta ! Uite ce catarămă uluitoare ! Sau aceasta, din corn de rinocer, cu butoni roşii, în formă de pasăre ! Poți să scormoneşti prin toată capitala, cu banii în mînă şi nu dai peste aşa ceva. Ce spun nu e o laudă, te rog să mă crezi. La Palat au doar cingători cu catarămă din aur şi jad, şi nimeni nu are una cu încuietoare din corn de rinocer. Şi dacă nu mă înşel, nici nu e rinocer obişnuit, de uscat, ci rinocer de mare preț, de apă, numit „Străpunge Cerul". Dacă nu mă crezi, dă-mi un bol cu apă. Voi băga cornul de

* Cingătoarea, ca şi boneta, avea un rol determinant în a stabili poziția socială a unei persoane. în timpul dinastiei Ming (1368—1644) a fost la mare cinste, purtindu-se mult, apoi a pierdut din importanță.

rinocer în apă şi ai să vezi cum o desparte în două. £ un obiect de o raritate fără seamă. Cît te-a costat, frate ?

— Cît ziceţi ?

— Mi-e imposibil să ghicesc, fiindcă asemenea lucruri rare n-au preţ.

— îţi spun eu, primi Ximen. L-am luat de la familia princiară Wang, de pe Strada Mare. Cineva a auzit că am trebuinţă de aşa ceva, mi s-a înfăţişat şi mi-a vorbit de cingătoare. L-am mînat pe Ben cu şaptezeci de *liang,* dar n-au acceptat. A făcut sluga de trei ori drumul şi ei nu s-au învoit decît cu o sută de *liang* de argint.

— Cu greu poţi afla altul la fel. Frate, mîine vei străluci şi toţi ceilalţi dregători se vor mîndri cu tine.

Mai vorbiră o vreme despre cingători, apoi se aşezară.

— Tu ţi-ai dus actele ? îl întrebă gazda pe Wu Dianen.

— Tocmai în legătură cu ele m-a căutat fratele Wu. interveni Ying Bojue, implorîndu-mă să-ţi fac această vizită. Cît de bun ai fost cu el, trimiţîndu-1 în Dongjing. Şi cu toate că numirea i-a venit din partea Marelui Tutor, el de fapt ţi-o datorează ţie. E norocul vieţii lui. Poziţia contează mai puţin. în fond, mandarinii, de la rangul întîi pînă la nouă, sînt cu toţii slujbaşi imperiali. Mi s-a destăinuit însă că n-are bani pentru banchet, haine şi celelalte. De unde să-i ia ? Oaspetele nu deranjează două gazde. Frate, împrumută-i de dragul meu nişte arginţi, să-şi rezolve treburile. După ce îşi va lua postul în primire, o să ţi-i înapoieze şi n-o să-ţi uite gestul generos. Nu mai spun că a lucrat pentru tine vreme îndelungată. Ştim prea bine cîtă lume din judeţ şi din altă parte ai ajutat. Dacă nu-i întinzi şi lui o mînă, cu ce ochi te va privi de acum înainte ? Frate Wu, scoate actul pe care l-ai întocmit şi dă-1 Marelui Mandarin să-l citească !

Wu Dianen scoase hîrtia din sîn şi i-o arătă. Ximen Qing văzu că era vorba de o sută de arginţi, Ying Bojue servind de intermediar. Dobînda înscrisă era de cinci la sută pe lună. Puse mîna pe pensulă şi tăie menţiunea privind dobînda. Garanţia lui Ying îi ajungea pentru a fi sigur că va primi banii înapoi. Opri actul şi cînd să treacă în curtea interioară după bani, o slugă îi înmînă cartea de vizită a procurorului Xia. Trimisese doisprezece soldaţi să stea la ordinele noului numit şi un funcţionar, care se interesă cînd va binevoi să-şi ia postul în primire şi ce nume îşi va lua. îl înştiinţă că toţi mandarinii sînt nerăbdători să-l felicite şi să-i aducă daruri.

Ximen Qing trimise după meşterul Xu, care alese ziua a doua a lunii a şaptea ca cea mai prielnică începerii slujbei. îl vesti pe Xia de aceasta, prin cartea sa de vizită şi, dăruindu-i cinci *qian* slujbaşului, îl lăsă să plece. Chen Jingji se înfăţişă cu suta de *liang.* Ximen îi dădu lui Wu banii. Acesta îngenunche mulţumind, după care merse la treburile lui. Ying Bojue mai stătu, reţinut de gazdă. Cu toate că :

Floarea ce nu dă sămînţă nu e bună de sădit,
Omul ce-i cu necredinţă nu-i prieten de dorit.

întors din călătorie, Ben fu oprit de Ximen Qing la masă. Erau de față Ying Bojue şi domnul Xu. Pe cînd ospătau, fratele Doamnei Luna sosi să-şi prezinte şi el omagiile. Xu se ridică primul de la masă. Ying îl urmă şi plecară împreună. Ying se duse direct acasă cu Wu Dianen, care deja îi pusese de o parte cei zece *liang* făgăduiți şi i-i întinse cu amîndouă mîinile.

— Dacă nu i-ai fi vorbit atît de convingător, nici nu m-ar fi luat în seamă, preciza Wu.

Magistratul Li, cu alți patru dregători din *Yamen,* ii făcură cadou noului slujbaş băuturi străine, în semn de prețuire. Apoi acelaşi magistrat îl trimise la Ximen, cu cartea sa de vizită, pe un tînăr de optsprezece ani, originar din Changshu. de lîngă Suzhou. Se chema Zhang Xiaosong şi era unul dintre tinerii care îi serveau pe înalții demnitari. Era plăcut la înfățişare. Fața îi era albă ca pudra, dinții strălucitori şi buzele roşii. Ştia să scrie şi să citească şi era neîntrecut în interpretarea melodiilor din sud. Cînd se înfățişase Marelui Mandarin era îmbrăcat într-o robă lungă, albastră şi purta în picioare încălțări de culoare deschisă. Văzînd delicatețea tînărului, Ximen Qing se bucură. Apoi îi transmise magistratului Li o carte de vizită de răspuns, cu mulțumirile sale. Pe tînăr îl luă numaidecît în serviciul său şi îi schimbă numele în Shu Tong *. îi comandă haine noi, pantofi şi bonetă şi hotărî să nu-1 ia ca pe ceilalți tineri, să se țină după el, în hoinărelile sale călări de acasă, ci să-i dea în grijă biblioteca şi cabinetul, urmînd să se ocupe de primirea invitațiilor şi a darurilor şi să țină cheile de la poarta grădinii. Zhu Shinian îi recomandă şi el un tînăr de paisprezece ani, căruia îi spuse Qi Tong. Acesta urma să-l întovărăşească zilnic, împreună cu Qin Tong, şi să care cutia cu invitațiile şi pachetele de cărți. în ziua hotărîtă ca Ximen să-şi preia atribuțiile, la Yamen avu loc un banchet somptuos, la care fură invitați muzicieni de la trei teatre. Mai marele județului, magistratul Li Ming, participă la banchet, ocupînd locul de onoare. Petrecerea ținu ziua întreagă, mesenii împrăştiindu-se abia către seară. Ximen Qing ieşea zilnic, călare pe un cal alb, pe cap cu o bonetă neagră, care îi desemna rangul, şi îmbrăcat într-o robă lungă cu lei, brodată în cinci culori. O cingătoare parfumată şi strălucitoare, lată de o palmă, îi stringea mijlocul ; în picioare avea încălțări albe. îl urma o escortă de soldați. Cu un evantai mare, negru, i se răcorea fruntea. Alți vreo zece oameni mergeau înaintea lui pe străzi, strigînd să se facă loc, sau se țineau la nici un pas îndărătul calului. în prima zi de lucru, la întoarcere, trecu în vizită pe la comandantul garnizoanei județului şi pe la alți oficiali din Qinghe, apoi şi pe- la neamuri, prieteni şi vecini. Ce zi măreață, strălucitoare ! Acasă, de dimineață pînă seara, nu conteniră felicitările şi cadourile. Intr-adevăr:

* Copilul Cărturar.

E calul dalb cu panglici roşii, culori vii,
De nu vin rude, alte neamuri mari se-nfăţişează,
De data asta prostu-mprăştie lumini Şi aurul scos
la paradă preţu-şi scînteiază.

Din prima zi de slujbă, Ximen Qing se instalase pe locul său din *Yamen,* citea documente şi se ocupa de treburi publice. Timpul trecea repede. Pe nesimţite, Li Vaza făcuse o lună de cînd dăduse naştere unui fiu. Cumnatul şi cumnata Wu, doamna Yang, Mama Pan şi nenumărate femei din neam şi din vecini au sosit cu daruri să o felicite pe mamă, la împlinirea primei luni a micului moştenitor. In ziua aceea, Ximen Qing a întins o masă în salonul din faţă pentru a-şi cinsti oaspeţii. Cele patru slujnice-muzicante, frumos împodobite, au fost de faţă să toarne băutură şi să întreţină musafirii. Zilnic, după ce se întorcea de la *Yamen,* Ximen îşi dezbrăca roba oficială în salonul acesta. Shu Tong o lua, o împacheta cu grijă şi o aşeza în cabinet. Astfel, bărbatul trecea în curtea interioară, numai cu boneta oficială, iar pe el cu o robă simplă. Dimineaţa avea obiceiul să trimită o slujnică să-i aducă hainele din bibliotecă. De curînd, într-o cameră de pe latura apuseană a salonului fusese amenajat biroul său. în cameră se puseseră un pat, masă şi scaune, un paravan, ustensile de scris şi cărţi. Shu Tong dormea acolo, pe o tăblie, la picioarele patului. însă prin această mutare de colo-colo a veşmintelor, Shu Tong, care devenise bărbat şi încă unul bine făcut, intrase în legătură cu slujnicele care veneau după haine, împrietenindu-se strîns cu Fluier de Jad.

într-o zi, tînărul abia se sculase. Fixase oglinda în fereastră şi îşi pieptăna părul, împletindu-şi funde roşii în cozi. Chiar atunci, Fluier de Jad deschise uşa şi intră.

— Ehei, tîlharule, abia făcuşi ochi, te pomădezi şi stăpînul, care acum e la masă, o să apară dintr-o clipă în alta !

Shu Tong nu o luă în seamă, atent la pieptănat.

— Unde ai pus hainele stăpînului ? întrebă Fluier de Jad.

— La capătul de miază-zi al patului.

— Azi nu le îmbracă pe-astea ! Mi-a spus să-ţi cer roba neagră cu aur şi broderie în faţă.

— E în dulap. Abia ieri am băgat-o acolo şi astăzi o vrea din nou. Deschide uşa şi ia-o singură, surioară.

Fluier de Jad nu-1 ascultă şi se apropie de el, uitîndu-se cum îşi aranjează părul.

— Tîlharule, te găteşti ca o femeie, cu panglici roşii în plete ! Privirile îi fură atrase de două săculeţe din mătase pentru parfum, pe care le purta la vesta albă de pe el, unul roşu si altul verde. Dă-mi-1 mie pe cel roşu, ceru ea.

— Ceri nici mai mult, nici mai puţin decît tocmai lucrurile de care nu se poate despărţi cineva.

— Eşti bărbat, ce nevoie ai să porţi aşa ceva ?
— Dacă ai fi bărbat, nu le-ai dori la fel de mult ?
Slujnica îl ciupi de umăr.
— Ticălosule ! Arăţi ca spiritul uşii şi te dichiseşti **peste** măsură ! zise ea şi, fără altă vorbă, trase de săculeţe şi le ascunse în mîneca bluzei ei.
— Mi-ai rupt cingătoarea, nepriceputo !
Fluier de Jad îi trase cîţiva pumni.
— Iartă-mă, surioară, lasă-mă să sfîrşesc cu pieptănatul !
— Ştii cumva unde se duce azi stăpînul ?
— Ia parte la un banchet oferit de eunucul Xue cu ocazia plecării Excelenţei Sale Hua, ajutorul de magistrat. Cred că se întoarce tîrziu, fiindcă spunea că trece şi pe la unchiul Ying, în legătură cu cumpărarea casei meşterului Qiao.
— Să nu mergi. Am o vorbă cu tine, zise Fluier de Jad
— Bine, încuviinţă tînărul.
Punînd la cale întilnirea, slujnica luă hainele şi plecă.
Peste puţin, înainte de a ieşi, Ximen îl chemă pe Shu Tong poruncindu-i să rămînă acasă şi să completeze douăsprezece invitaţii, pe care să le bage în plicuri roşii, pentru că pe douăzeci şi opt avea de gînd să celebreze, împreună cu mai mulţi mandarini, dregători, cunoscuţi, întîia lună de viaţă a luj Guange. Apoi îi ceru lui Lai Xing să facă tîrguielile necesare şi să tocmească nişte bucătari, pentru un banchet pe cinste Dai An şi doi soldaţi urmau să ducă invitaţiile şi să cheme muzicanţii. Qin Tong se îngrijea de băutură. După toate aceste ordine, Ximen Qing încălecă şi o porni la ale sale. Doamna Luna şi celelalte soţii aveau oaspeţi. După ce serviră ceaiul într-un umbrar, se aşezară, gazde şi musafiri, la masă în salonul cel mare, împodobit cu paravane din pene de păun şi pernițe cu lotuşi. Patru cîntăreţe serveau la masă. Ximen Qing se î^. toarse într-adevăr după-amiază, luă o cutie cu băutură şi mîncare şi trecu împreună cu Ying Bojue şi Chen Jingji peste drum la meşterul Qiao. Pe cînd petrecerea doamnelor era în toi' Fluier de Jad, cu un ceainic de argint plin cu băutură, un pahar

şi patru pere, se strecură în bibliotecă. Cînd deschise uşa, constată că încăperea era goală, iar Shu Tong nicăieri. De teamă să nu dea cineva peste ea, lăsă ceainicul jos şi ieşi. Qin Tong, care se îngrijea de băutură, o observase furişîndu-se în bibliotecă, dar nu şi ieşind, fapt ce i se păruse ciudat. După o vreme, socotind că slujnica stă acolo cu Shu Tong, merse să vadă ce se întîmplă. înăuntru însă nici urmă de Shu Tong, doar băutura şi fructele. Ascunse cît ai clipi fructele în sîn şi luă cu el ceainicul în camerele lui Li Vaza. Acolo, doica Abundența şi Broderia Primăverii vedeau de copil.

— Unde e Fluier de Jad ? întrebă Qin Tong.

— La banchet.

— Am ceva pentru ea.

Broderia Primăverii vru să afle despre ce e vorba, dar bărbatul tăcu. în acest timp, întîmpinarea Primăverii îi aduse doicii un platou cald cu carne de gîscă şi dulciuri făcute din mălai.

— Ce cauți tu aici, în loc să te-ngrijeşti de băutură ? îl luă la rost. Qin Tong dădu la iveală ceainicul plin cu băutură. Întîmpinarea îl cunoscu a fi de la banchet. Băiatul spuse de unde îl avea. Scoase din sîn şi fructele.

— Vezi să n-o păţeşti din pricina ceainicului, îl amenință slujnica.

— Nu l-am furat şi mai bine s-ar teme cine ştiu eu ! rosti şi ieşi, sigur pe el.

Fata puse ceainicul pe masă.

Seara, după ce musafirii se împrăştiară, la socoteala lucrurilor, lipsi un ceainic. Fluier de Jad merse să-l caute în camera de lucru a stăpînului, însă nu-1 mai găsi. Shu Tong nu ştia nimic de el. Speriată, Fluier o întrebă pe Jad Mic, care se dezvinovăți zicînd că ea servise ceai şi nu se atinsese de vasele pentru alcool. Nu rămăsese loc nescotocit. Tîrziu, cînd doamna Vaza se întoarse acasă, Întîmpinarea Primăverii îi povesti cum venise Qin Tong cu ceainicul la ele.

— Tîlharul! De ce l-a adus aici ? Dincolo, Fluier de Jad şi Jad Mic se dau de ceasul morții după el, învinovățindu-se una pe alta şi jurîndu-se pe toate cele printre suspine. Du-1 degrabă la locul lui, altfel vina o să cadă asupra ta.

Pe cînd întîmpinarea Primăverii ducea ceainicul înapoi, Fluier de Jad şi Jad Mic se certau înaintea Doamnei Luna.

— Putorilor ! se mînie stăpîna casei. îndrăzniți să vă ocăriți în fața mea ? Voi ați intrat şi ieşit pe uşa aceea. Unde e ceainicul ?

— Eu turnam în pahare, zise Fluier şi ea se îngrijea de obiectele din argint. Ce vină am eu că lipseşte ceva ?

— Stăpînă, nu se lăsă Jad Mic, mătuşa cea mare vroia ceai şi eu am plecat să-i duc. îmi amintesc că în clipa aia ceainicul era la ea în mînă.

— Astăzi am avut oaspeți onorabili şi ceainicul nu avea cum să dispară. Cînd o veni stăpînul, o să întoarcă toată casa pe dos !

Chiar atunci, Ximen Qing trecu pragul, interesîndu-se ce se întîmplase. Doamna Luna îi povesti toată pățania.

— Căutați-1 pe-ndelete şi o să-l găsiți. N-are rost să vă certați,

spuse el.

— Dacă la fiecare masă facem pierdut cîte un ceainic, se amestecă Lotus de Aur, ar trebui să fii bogătaşul Wang din poveste ca să nu ajungi sărac lipit pămîntului.

Ascultaţi-mă, cititori ! Vorbele femeii acesteia ţinteau cu tot veninul lor în Li Vaza. Dispariţia unui obiect de preţ la împlinirea unei luni de la naşterea copilului era semn rău. Dar bărbatul nu-i dădu atenţie lui Lotus şi îndată se ivi întîmpinarea Primăverii cu ceainicul în mînă.

— Acesta ce este ? răsuflă uşurată Fluier de Jad.

— De unde-1 ai ? întrebă Doamna Luna.

Întîmpinarea zise că venise cu el Qin Tong, însă nu ştia de unde. Doamna Luna întrebă de el şi Dai An răspunse că plecase să se culce în strada Leului. Lotus de Aur-abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs.

— Ce te tot hlizeşti acolo pe înfundate ? tună Ximen.

— Qin Tong e sluga ei şi era firesc să ducă ceainicul acolo. Ar trebui să afli şi de ce a făcut-o ! în locul tău, aş trimite după slugă şi aş bate-o pînă mi-ar spune adevărul. Altfel le învinuim degeaba pe fetele astea !

Bărbatul se înfurie brusc şi o fixă pe Lotus, cu ochi aprigi.

— După vorbele tale, înţeleg că doamnei Li i-ar plăcea acest ceainic. Uite, eu zic să ne oprim aici. Ai grijă ce vorbeşti !

Chipul lui Lotus de Aur se făcu alb, apoi se coloră în roşu ca focul.

— Cine a zis că sora Li n-ar avea bani să-şi ia unul ? rosti şi se trase într-o parte, plină de acreală.

Ximen Qing puse să fie chemat Chen Jingji. într-un colţ al încăperii, Lotus de Aur i se plînse lui Pavilion de Jad.

— N-or să sfîrşească bine toţi tilharii ăştia ! înainte dumneaei mai-mai să-şi dea duhul, iar după naştere şi-a luat nişte aere, de parcă ar fi adus pe lume un prinţ, nu alta ! Cînd se întâlneşte cu noi, se poartă ca o zeiţă şi abia dacă ne blagosloveşte cu un cuvinţel. Ai văzut la ea ce ochi face, cît un cuibar nu alta ! Toată lumea ştie că e bogată. Dar să-şi lase slugile să-şi dea în petec şi să hoţească, asta e prea de tot !

Terminînd discuţia cu ginerele, Ximen ieşi şi o luă spre curtea din faţă.

— Fugi ! o îndemnă Pavilion. Se duce la tine.

— Ba spune că îi place în camera copilului, unde e cald şi hărmălaie. La noi e rece şi posomorit.

Peste o clipă, îşi făcu apariţia Prunişor de Primăvară. Pavilion de Jad îşi închipuise că slujnica venise după stăpînă. O întrebă, dar aceasta zise că voia doar să ia de la Fluier de Jad o batistă.

— Stăpînul unde e ?

— La doamna a şasea.

— Ticălosul ! se înfurie şi mai tare Lotus de Aur. De mîine să aibă parte de o mie de toamne, să ajungă cu picioarele rupte, ca să nu mai calce în vecii vecilor în camera mea. Să i se frîngă gleznele bestiei !

— Ce-ai astăzi de ți-e gura atît de otrăvită ?
— Nu te lua de vorbele mele ! Banditul ăsta de trei parale are minte de șobolan și inimă de curcă. Sîntem cu toatele nevestele lui și nu pricep de ce una care a prins sămînță trebuie Bă se bucure numai de favoruri. De ce pe aia s-o ridice în slăvi și pe celelalte să le îngenuncheze în noroi ?
Era chiar așa :

Platanii-s doborîți de vîntul mare Femei
se-aprind în vorbe arzătoare.

Pe cînd bărbatul se afla în partea din față a casei, un slujitor al eunucului Xue aduse un vas cu băutură, o oaie, un platou cu pîinițe de viață lungă, speciale pentru aniversare, un alt platou cu tăiței, patru feluri de bucate, toate delicatesuri, două suluri de mătase. Darurile erau pentru sărbătorirea copilului și pentru numirea în dregătorie a stăpînului casei. Ximen îi dădu slugii un cadou frumos și aceasta se întoarse la ale sale. La Li Vaza, Ximen le întîlni pe Laur și Argint, pregătindu-se de plecare.
— Rămîneți încă o zi, le ceru bărbatul. Pe douăzeci și opt am invitat mai mulți dregători. Avem cîntăreți, dar mi-ar plăcea ca voi să turnați în pahare.
— Aș vrea numai să trimit vorbă mamei, să nu se neliniștească, spuse Laur, apoi dădu drumul ricșarilor.
A doua zi, salonul principal era gata pentru banchet. Paravane aurite și perne brodate fuseseră puse în locurile cuvenite. Ceva mai înainte, Ximen îl cunoscuse pe eunucul Liu, care supraveghea o cărămidărie imperială, și îl pofti, împreună cu eunucul Xue. Pe Ying Bojue și Xie Xida îi chemase să-l ajute la primirea oaspeților. Cei doi sosiră la prînz, îmbrăcați îngrijit, și Ximen îi conduse în umbrar, să bea cîte o ceașcă de ceai. Ying se interesă de invitați.
— Eunucii Liu și Xue. răspunse gazda, Excelența Sa comandantul Zhou, superintendentul Jing Nan jiang, procurorul Xia, căpitanii Zhang și Fan, cumnații Wu. Venerabilul Qiao ne-a înștiințat că nu va putea veni, astfel că nu sîntem prea mulți.
Chiar atunci, cumnații Wu se iviră. Se salutară și luară loc.
Slugile aranjaseră mesele și aduseră mîncare.
— Acum că băiatul are o lună, l-ați scos din casă ? întrebă Ying.
— Doamnele țineau să-l vadă, însă nevasta principală zicea să nu-l scoatem încă, să nu cumva să răcească. Dădaca însă nu s-a temut, l-a înfofolit bine în scutece și l-a dus în camera soției. Era chiar ziua aniversării, dar numaidecît a fost luat înapoi.
— Atunoi a primit și nevasta mea o invitație, însă chiar cînd se pregătea de vizită, a căzut iar la pat de boala ei mai veche. S-a simțit foarte rău și n-a mai fost în stare să plece de acasă. Mă folosesc de ocazie, înaintea sosirii musafirilor, să-l rog pe fratele mai mare să pună o vorbă bună să-l vedem și noi pe Guange.
Ximen Qing porunci să fie adus copilul, înfășat cum trebuie, pentru a fi văzut de cei doi cumnați și de oaspeți. Doamna Luna îi ceru doicii să-l învelească bine în scutece de mătase și să vină cu el în umbrar, pe

uşa din colţ. De acolo, îl preluă Dai An şi îl arătă tuturor. Guange fusese îmbrăcat într-un pieptăraş de lînă, roşu la culoare. Faţa îi era albă ca laptele şi buzele roşii. Era voinic şi zdravăn şi smulse laudele celor prezenţi. Cei doi cumnaţi Wu şi Xie Xida scoaseră din mînecile robelor cîte o băr- biţă din satin, avînd legată la un colţ o bucată de argint. Ying Bojue dădu şi el la iveală o jurubiţă îh cinci culori, pe care erau înşiraţi vreo zece bănuţi de viaţă lungă. Bărbaţii înmînară darurile lui Dai An, care fu povăţuit să ducă pruncul cu grijă înapoi.

— Copilul are o fizionomie demnă şi se vede că s-a născut pentru a purta bonetă de ceremonie, exclamară ei incîntaţi.

Ximen Qing fu fericit şi mulţumi pentru urări.

Pe cînd se întreţineau astfel, se anunţă sosirea eunucilor. Ximen îmbrăcă în grabă roba oficială şi le ieşi în întîmpinare pe o uşă laterală. Aceştia aşteptau, fiecare în cîte o lectică adusă de patru oameni. Purtau robe brodate cu dragoni şi fuseseră însoţiţi de slugi care le deschiseseră calea. Ximen Qing îi invită în salonul principal, unde se înclină în faţa lor şi îi servi cu ceai. După aceea, îşi făcură apariţia şi militarii, înveşmîntaţi în haine frumos brodate şi escortaţi de o gardă personală de soldaţi. Evantaie mari îi răcoreau. Şi dintr-o dată, în poartă se îmbulzi o groază de slujitori. In curte, răbufniră sunete de tobe şi de alte instrumente, cîntările revărsîndu-se fără contenire. Gazda îi salută pe noii veniţi şi îi introduse în salon. In mijlocul încăperii erau aranjate cu tot dichisul douăsprezece mese. Cu o cupă în mînă, Ximen Qing pofti musafirii să se aşeze. Cei doi eunuci refuzară în repetate rînduri să ocupe locurile de onoare.

Altcineva le merită, se scuzau ei întruna.

— Prea venerabili sfetnici de Palat, rosti atunci comandantul Zhou, vîrsta şi demnitatea dumneavoastră se bucură de preţuirea noastră. Oamenii spun că trei ani de slujbă la Palat te înalţă chiar deasupra prinţilor. Locurile de mare cinstire le meritaţi fără doar şi poate şi prin urmare putem astfel încheia partea ceremonioasă a banchetului.

Disputa mai dură o vreme, apoi Xue spuse :

— Frate Liu, dacă restul oaspeţilor nu se înduplecă să accepte întîiul loc, să ne aşezăm noi, de dragul gazdei.

Gongurile sunară, cei doi se înclinară pentru stima ce le-o arătau cei de faţă şi se aşezară, Liu în stînga şi Xue în dreapta, îşi puseră cîte un prosop pe genunchi, iar cîte un fecior li se postă alături, în picioare, vînturînd din evantaie. Ceilalţi luară şi ei loc. Pe dată, din curte se auzi o muzică divină. Bucate rare, greu de descris în cuvinte, proaspete şi de sezon, fură întinse înaintea oaspeţilor. După cinci rînduri de băutură şi trei supe *, o trupă de actori începu spectacolul. Şi într-adevăr nu era altfel decît :

O sută cingători cu mari comori,

* Chinezii servesc supa la sfîrşitul mesei. La mesele bogate, încă una sau două supe se intercalează printre felurile de mîncare, pentru a uşura digestia şi a spori apetitul mesenilor. Trei supe sînt semnul unui ospăţ bogat.

Şi pretutindeni perle prinse,
Cînd rîd vin geană-n geană ochii lor,
Eşarfe aurii în dans descinse.

Apoi, Li Ming şi Wang Hui păşiră în faţă, unul cu o *zheng* şi altul cu o *pipa.* Comandantul Zhou ridică mîna, adresîndu-se eunucilor :

— Venerabili eunuci, ar fi bine să porunciţi acestor doi tineri ce anume să cînte.

— Mai întîi dumneavoastră, spuse Liu.

— Prea cinstite eunuc, întîietatea vă revine de drept. Nu are rost să prelungim ceremonia.

— Atunci îi rog să cînte : ,,Ah, părelnică viaţă de vis !"

— Vai, venerabile, protestă Zhou, acesta e un cîntec pentru cei care s-au retras din viaţa publică. Or, astăzi este o zi fericită pentru Marele nostru Ximen, care serbează naşterea fiului său. iar melodia nu ar fi tocmai potrivită.

— Ce ziceţi de : „Cu toate că nu e mandarin de gradul opt, cu cingătoare de purpură, supraveghează femeile cu agrafe de aur din cele şase palate[1]" ?

— Oh, nu, acesta face aluzie la Chen Lin şi la cutiile cu dresuri, ori astăzi e o zi de celebrare.

— Tinerii să vină la mine, am să le comand eu o melodie, rosti atunci Xue. Ştiţi cumva, spuse, aria „Cele mai pline de amar sînt despărţirile " ?

Procurorul Xia izbucni în hohote de rîs.

— Cum e posibil să cînte despre despărţire la naştere, venerabile ?

— Noi, cei de la Palat, nu ne pricepem decît să intrăm în graţiile împăratului şi nu cunoaştem melodiile cele mai plăcute. Să cînte ce poftesc !

Xia era unul dintre oamenii care dispuseseră întreaga viaţă de autoritatea ce le-o dădea stabilirea pedepselor pentru alţii.

— Cîntaţi melodii pentru viaţă lungă ! porunci. Astăzi sărbătorim numirea lui Ximen ca dregător şi bucuria ce ne-o face păpuşa de jad *.

— Ce vrei să zici cu păpuşa de jad ?

— Fiul mărinimoasei noastre gazde împlineşte astăzi o lună, venerabile, şi noi, colegii, i-am adus un neînsemnat dar cu această ocazie.

— Oh ! exclamă Xue şi, întorcîndu-se către omologul său, urmă : Mîine va trebui să-i trimitem şi noi daruri, frate Liu.

Ximen Qing le mulţumi.

— învăţăcelul dumneavoastră este ignorant ca un căţel. Nu merită atîtea onoruri, Luminăţiile Voastre !

Dai An fu pus să le cheme pe Argint şi Laur, pentru a umple paharele. Cele două curtezane, gătite ca ramura plină de floare a unui copac, se plecară de patru ori, unduind ca flacăra unei luminări. Cînd se ridicară, luară vasele cu băutură şi turnară fiecăruia în parte. Cîntăreţii interpretară încă o melodie. Glasurile lor erau atît

* Zhan zhi xi.

de plăcute şi de mlădioase, încît sunetul vibra şi se pierdea în încăpere cu încetul, ca un ecou. In seara aceea, la început cu cîntece, apoi cu dansuri, oaspeții au petrecut de minune, pînă la cel dintîi ceas din noapte.

Primul s-a ridicat sfetnicul de Palat Xue.

— Vreau să spun, întîi, că banchetul a fost de o somptuozitate neasemuită şi în al doilea rînd că mi-am veselit inima ca niciodată. Am stat destul de mult şi m-am simțit minunat, însă acum învățăcelul vostru trebuie să-şi ia rămas bun.

— Ospățul meu a fost cu totul obişnuit, a răspuns gazda, însă prezența voastră a dat strălucire casei mele. Aş fi fericit să mai rămîneți o vreme, ca fericirea să fie desăvîrşită.

— Sînteți extrem de amabil, dar nu mai putem bea, răspunseră invitații, sculîndu-se, înclinîndu-se şi mulțumind gazdei.

Ximen Qing stărui pe lîngă ei să mai stea, dar nu reuşi. împreună cu cei doi cumnați, conduse oaspeții pînă în pragul locuinței. Sunetele muzicii răzbăteau pînă la cer, iar dincolo de poartă, de o parte şi de alta a ei, străluceau lampioanele şi torțele. Musafirii se îndepărtară cu oameni în față, pentru a le face loc şi cu alții în urmă, pentru a-i proteja.

Capitolul XXXII

După retragerea oaspeților oficiali, Ximen Qing îi reținu pe cumnații Wu, Ying Bojue şi Xie Xida. învoi actorii şi muzicanții, poruncindu-le ca după ce mănîncă şi beau să meargă pe la casele lor şi să revină a doua zi, înveşmîntați şi mai frumos, pentru că va avea ca invitați dregătorii celor patru oficii județene. Răsplata urma s-o primească la sfîrşit. Ei îl asigurară că vor pune şi mai mult suflet şi că se vor înfățişa îmbrăcați în costume noi, de gală. După ce se ospătară, îngenun- cheară în fața gazdei şi plecară. Apoi, Laur şi Argint îşi făcură apariția una lîngă alta, radioase :

— Stăpîne, s-a făcut tîrziu. Lecticile aşteaptă să ne ia acasă.

— Ce egoistă poți să fii, copila mea ! se prefăcu mirat Ying Bojue. Unchii voştri sînt aici şi voi plecați, în loc să le desfătați urechile.

— N-ar trebui să vorbiți astfel. N-am dat de două zile pe-acasă şi mama nu ştie ce e cu noi de lipsim atîta vreme.

— Nu ştie ! Iei o pară galben de jad ?

— Lasă-le să plece, sînt obosite ! O să-i chemăm pe Li Ming şi Wu Hui. Voi ați mîncat ? le întrebă pe tinerele cîntărețe.

— Doamna Luna ne-a oprit la masă, răspunse Laur, făcu o nouă

plecăciune şi o porni spre ieşire, împreună cu Argint.

— Reveniţi poimîine, le strigă Ximen Qing, şi mai aduceţi două fete cu voi, pe Brăţară de Aur şi Parfum. Voi pofti nişte rude şi prieteni.

— Eşti norocoasă, păcătoasă mică, dacă strigă după tine ! vorbi Ying.

— Cum de v-aţi dat seama ? replică Laur şi dispăru, rîzînd.

— Pe cine inviţi poimîine, frate ? dori Ying să afle.

— Venerabilul Qiao, cumnaţii Wu, fratele Hua, unchiul Shen şi membrii frăţiei noastre. O să petrecem toată ziua.

— Mi se pare că te deranjezi prea mult, frate. Mă voi înfiinţa atunci mai devreme, să te ajut la primirea oaspeţilor.

— Sigur, mai bine să fim doi.

Cei doi cîntăreţi intrară cu instrumentele şi interpretară mai multe cîntece, apoi toată lumea se retrase.

A doua zi, la banchetul pentru cele patru oficii judeţene, eunucul Xue sosi cel dintîi. Ximen îl conduse să ia ceaiul în grădină. Oaspetele se interesă dacă Liu trimisese ceva în dar copilului şi, ca să nu fie mai prejos, ceru să vadă băiatul, pentru a-i ura viaţă lungă. Ximen Qing încercă să amîne, dar n-avu încotro şi îl chemă pe Dai An cu copilul. Xue îl privi şi rosti numai cuvinte de laudă. Ceru să i se înfăţişeze slugile. Doi copilandri în haine negre aduseră o cutie aurie lăcuită, din care scoaseră două pachete - o bucată de mătase mandarinală, cu scînteiri roşietice, patru monezi din argint aurit, pe care erau imprimate caracterele : *Fu, Shou, Kang şi Ning* *, o tobă vopsită în culori atrăgătoare şi opt amulete de argint.

— Sînt un eunuc sărman şi nu am decît aceste neînsemnate jucării pentru copil.

Ximen Qing se înclină, mulţumind pentru bunăvoinţă. Guange fu dus înapoi. In timp ce beau ceai, li se serviră nişte preparate reci şi nu mult după aceea începură să pice oaspeţii. Veniseră Li Datian, magistratul judeţean, Qian Cheng, ajutorul său, Ren Tingkui, secretarul şef şi Xia Tianqi, mai marele închisorilor. Fiecare îşi vestise mai întîi sosirea prin cartea de vizită, apoi pătrunse în salon, salutînd gazda. Eunucul Xue fu chemat şi i se oferi locul de onoare. Printre oaspeţi se afla şi un licenţiat provincial, pe nume Shang. După ce oaspeţii se aşezară, se aduse ceaiul. Peste puţin, din curte răbufni muzica, în sunete de tobe, actorii se iviră în salon să toarne băutură şi arătară invitaţilor repertoriul, caligrafiat pe nişte cartoane mari. Eunucul Xue ceru să se cînte balada dobîndirii nemuririi de către Han Xiangzi. Acompaniată de dans, balada plăcu foarte mult. Bucuros la culme, Xue porunci slugilor sale să dea muzicanţilor două şiraguri de bani. Banchetul s-a prelungit pînă seara tîrziu.

Aflînd că Ximen Qing fusese numit demnitar, Laur şi mama ei puseră la cale un plan de bătaie. A doua zi după ce Laur se întorsese de la petrecerea oferită de Ximen, cele două femei cumpărară patru cadouri, cusură o pereche de încălţări femeieşti şi încredinţară toate

* Fericire, Viaţă lungă, Sănătate şi Tihnă.

aceste lucruri slugii să le ducă la casa Marelui Mandarin. în zori, Laur urcă într-o lectică şi o porni spre Doamna Luna, ca să o roage să o socotească din acea zi fiică adoptivă. De cum intră, bătu întîi patru mătănii, veselă, în faţa Doamnei Luna, apoi se înclină înaintea stăpînilor amîndoi. Gestul îi cîştigă inima nevestei.

— Abia alaltăieri am primit un dar de la mama ta şi uite că astăzi iarăşi v-aţi deranjat, cumpărînd atîtea !

— Mama mi-a zis că stăpînul a ajuns mandarin şi n-o să poată da prea des pe la noi. Prin urmare, v-aş ruga să mă acceptaţi ca fiică adoptivă şi, ca rude, am să pot trece eu mai des pe la dumneavoastră.

Doamna Luna îi ceru să-şi dezbrace mantia şi să ia loc, în- trebînd de ce nu sosesc Argint şi celelalte două fete.

— Chiar ieri am vorbit cu ea şi nu ştiu cum se face de întîrzie. Stăpînul mi-a cerut să le chem şi pe Brăţară de Aur şi Parfum, şi la venire am văzut lectica în faţa casei lor, aş- teptîndu-le. Trebuie să pice numaidecît.

Chiar atunci, cele două cîntăreţe, urmate de o tînără îmbrăcată în bluză roşie şi cu o boccea în mînă, intrară şi înge- nuncheară în faţa Doamnei Luna. Observînd că Laur îşi scosese mantia şi stătea în voie pe pat, Argint îi şopti :

— Bună inimă ai, Laur, dacă nu m-ai aşteptat.

— Te-am aşteptat, însă cînd a sosit lectica, mama mi-a zis să n-o fi luat-o tu înainte. Cine să-şi închipuie că tu nici nu erai măcar gata !

Jad Mic aşeză masa, aducînd opt farfurii cu preparate reci şi două cu plăcinte. Turnă ceaiul în ceşti. Străduindu-se să dovedească poziţia sa de fiică adoptivă, Laur stătea pe pat şi o ajuta pe Jad Mic să spargă sîmburii. îi spunea „surioară“, cerîndu-i ceai, apoi rugînd-o să-i toarne apă să se spele. Argint şi celelalte fete, aşezate cuminţi pe o canapea de lemn, făcuseră nişte ochi mari de mirare şi nu îndrăzneau să sufle o vorbă.

— Soră Argint, spuse apoi Laur, luaţi-vă instrumentele şi cîntaţi-i ceva mamei. Mă alătur şi eu numaidecît.

Neavînd încotro, Argint pregăti instrumentele ; ea cînta la *pipa,* Parfum la *zheng* şi Han Brăţară de Jad le ţinea isonul cu glasul. Interpretară opt melodii din Ganzhou.

— Ce oaspeţi are astăzi tata ? o întrebă Laur pe Doamna Luna.

— Numai rude şi prieteni.

— Eunucii nu vin ?

— Nu. Ieri a fost Xue, sfetnicul de la Palat.

— Liu e mai de treabă, însă acest Xue e mare nătărău. M-a ciupit odată, mai-mai să-mi dau duhul.

— Of, la urma-urmei rămîne un eunuc. Se joacă şi el puţin şi cu asta gata.

— Aveţi dreptate, dar uneori îmi ies din sărite !

Dai An intră cu un coş cu fructe şi vesti că oaspeţii se strîn- seseră în bună parte.

— Cine anume ? se interesă Doamna Luna.

— Bogătaşul Qiao şi unchii noştri.

— Cerşetorul Ying şi Zhu Ciupitul sînt aci ? vru Laur să ştie.

— Cei zece fraţi de cruce nu puteau lipsi. Unchiul Ying a venit devreme, stăpînul l-a mînat să-i aranjeze o treabă, dar se va înapoia curînd.

— Vai de mine, de cîte ori dau peste aceste lame de brici, nu vreau decît să scap cît mai iute de ei. Azi nu ies, rămîn aici şi îi cînt mamei.

— Eşti tare ambiţioasă ! remarcă Dai An, luîndu-şi coşul cu fructe şi ieşind.

— Mamă, poate nu ştii, dar Zhu Ciupitul toacă întruna din gură la toate banchetele. Ceilalţi îi zic să mai lase vorba, îl ocărăsc, însă el nu-i ia în seamă. El şi Sun Gură Spartă sînt cei mai de nimic oameni din cîţi cunosc la viaţa mea !

— Sînt toţi la fel, şi Chang şi Ying. Alaltăieri au trecut pe la noi cu Micul Zhang. Aveau la ei zece *liang* de argint şi o ţineau morţiş că o vor pe sora mea cea mică, Iubirea Lunii*. Mama le-a zis că a dat-o acum nici o lună unuia din sud, care încă n-a plecat într-acolo. Cum să-i facă să priceapă pe ăştia ? Parcă le-ar fi vorbit pietrelor. Mama s-a mîniat şi le-a trîntit uşa în nas, încuind-o să nu mai dea ochii cu ei. Numai că Zhang s-a aşezat în încăperea principală, nevrînd să se mai urnească de acolo. E plin de bani, bate drumurile călare pe un cal mare, alb, şi este mereu urmat de patru-cinci slujitori. Pierzîndu-se cu firea, Zhu Ciupitul s-a repezit şi a îngenuncheat în curtea interioară, rugîndu-se : „Fii bună şi fă-te în- coa, cumătră ! Te rugăm să iei banii şi las-o pe Iubirea Lunii să vină doar să ne toarne ceai. Plecăm pe dată". Am rîs toate cu poftă. Ca să vedeţi cine venise să ne vestească potopul, un om fără ruşine, ca el !

— Ieri m-am întîlnit în poartă cu Zhou Xiao. Era furios. Mi-a zis că fusese la tine cu Nie Yue, dar nu te-au găsit acasă.

Laur o privi aprigă.

— Am fost aici. Stăpînul a vrut s-o vadă pe sora mea.

— Dacă nu-i nimic între voi, de ce sînteţi atît de apropiaţi? se miră Parfum.

— Oh, ce-ţi mai place să-ţi baţi joc de oameni ! Crezi că pun vreun preţ pe un ins ca el ? De ce n-ai socoti că el e cel pus pe scandal şi de-aia se laudă oricui că a fost şi a fost la mine ? Oricum, eu nu-1 primesc. Mama îmi spune, cînd mă nimeresc acasă, că aş putea ieşi doar să-l văd. Dar mie nu-mi pasă, ducă-se la oricare alta. Am inima de piatră şi-mi bat, cum se zice, fără să clipesc, un piron în ea.

Izbucniră toate în rîs.

— Să ştii că n-am înţeles o iotă din tot ce-ai îndrugat, conchise Doamna Luna. Parcă ai ciripit pe altă limbă !

In faţă, oaspeţii sosiseră cu toţii. îmbrăcat în haine de ceremonie, Ximen Qing i-a primit cu paharele pline. Locul de onoare i-a fost acordat bogătaşului Qiao. Gazda avea dreptul la primul toast. Apoi,

* Ai Yuer.

din curtea interioară îşi făcură apariţia cele trei cîntăreţe, cu capetele împodobite cu cununi din perle şi trupurile mirosind a mosc. De cum le văzu, Ying Bojue strigă :

— De unde vin pocitaniile astea ? Opriţi-le, să nu le mai văd. Apoi, întorcîndu-se spre Ximen Qing : Laur de ce nu e printre ele ?

— N-am habar, răspunse gazda.

Parfum prinse în mîinile sale înmiresmate un *zheng,* Argint o *pipa,* iar Brăţară de Jad castanietele. îşi desfăcură buzele roşii, dezvăluind albul strălucitor de rouă al dinţilor şi cîntară „Calul turnat în aur, ca un tigru‘\ Cei prezenţi băură cu desfătare. Qiao stătea pe locul de onoare şi după el, în ordine, erau unchii Wu, fratele Hua, soţul tuşei Shen, apoi Ying, Xie, Sun, Zhu, Yun, Chang, Bai, Fu şi Ben, în total paisprezece oaspeţi, aşezaţi la opt măsuţe. De pe locul gazdei, Ximen Qing îndruma totul: cîntecele plăcute, dansurile măiestre, băutura care curgea în valuri şi bucatele îngrămădite în munţi. După cîteva rînduri de băutură şi trei cîntece, Ying Bojue deschise vorba.

— Onorată gazdă, nu le mai îngădui să cînte ce vor ele, ca nişte cîini schelălăind la porţile laterale. Cine le ascultă ? Mai bine, Mărite Mandarin, pune să se aducă trei scaune şi lasă-le să se apropie de mese, să se îngrijească de pahare. E mult mai plăcut decît să ne cînte !

— Foloseşte cuvinte cuviincioase, cîine, îl opri Ximen, sau vrei să strici petrecerea !

— Cerşetorule, slobozeşti artificii înainte de a se însera ! strigă Parfum.

Ying Bojue se ridică de la masă şi merse în faţă.

— Ce vrei să zici cu vorba aia că nu s-a înserat păcătoasă mică ! îl chemă pe Dia An, poruncindu-i : Vino cu butucul şi prinde-le cîte o mînă în el, ca să stea la mese şi să ne toarne băutură !

— Creatură ticăloasă, izbucni Parfum, o să zăcem pe jos, cu mîinile şi cu picioarele zdrobite în butuc, numai pentru că aşa vrei tu !

— Vezi că nu-mi arde de glume şi timpul nu aşteaptă ! In curînd trece şi vremea jocului cu sabia. Turnaţi în pahare, sau îmi pierd răbdarea ?

— Ce vrei să spui cu vremea jocului cu sabia ? întrebă Xie Xida.

— îndată după trecerea stăncuţelor, e vremea jocului cu sabia !

Bărbaţii zîmbirâ.

Argint turnă băutură bogătaşului Qiao, Parfum unchiului Wu cel mare, iar Brăţară de Jad, celui de al doilea unchi Wu şi tot aşa, pînă la ultimul musafir. Cînd Argint îi umplu paharul, Ying Bojue se interesă de absenţa lui Laur.

— Poate nu ştiţi că Laur a fost recunoscută de stăpîna ca fiică adoptivă. Dar să nu dezvăluiţi nimănui lucrul acesta. Alaltăieri, am plecat împreună de aici şi am hotărît să ne întoarcem toate cît mai de dimineaţă. Ei, m-am aranjat eu şi m-am pus s-o aştept, însă ea a venit singură aici cu daruri, lăsîn- du-mă să mă frămînt pînă tîrziu şi să mă tot gîndesc ce i s-o fi întîmplat. Am mînat o slugă după ea şi aşa am aflat că plecase din zori. Mama s-a făcut neagră de furie. Pur şi simplu nici nu-mi dau seama de ce s-a ascuns de mine că are de gînd să ceară

să fie înfiată. Ce rău îi puteam face noi ? A păstrat mare secret şi, cînd noi am ajuns, ce credeţi ? Şedea pe patul stăpînei, spărgea sîmburi şi se îngrijea de cutiile cu fructe, vezi doamne, ea e de-a casei şi pe noi ne ţinea la distanţă. Adevărul e că nici eu nu bănuiam ce se petrecuse. Mai pe urmă, doamna a şasea mi-a spus că venise dis-de-dimineaţă cu o lectică şi-i oferise stăpînei, pe ascuns, o pereche de încălţări, o cutie cu plăcinte, două raţe, o pulpă şi două vase cu băutură.

— Dacă-i încă la ei, nu-ţi face gînduri rele, că o aduc eu aici pe ticăloasa asta mică ! o linişti Ying Bojue. Să-ţi lămuresc eu ce-a pus la cale cu cioara bătrînă : aflînd că Ximen a ajuns mare la judecătorie, le e teamă că n-o să le mai bage în seamă sau că o să treacă rar pe la ele. In schimb, dacă e înfiată, se zice că e de-a lor şi vine la el cînd vrea. Am ghicit, nu-i aşa ? Ia să te învăţ şi pe tine de bine ! Mîine, cumpără niscai daruri şi roag-o pe doamna a şasea să te adopte. Şi aşa sînteţi voi rude prin unchi-tu Hua şi nu-i rău să-i intri în voie. Am sau nu dreptate ? Atunci n-o să-ţi mai pese de Laur.

— Aşa voi face, unchiule "Sing. Cum ajung acasă, îi împărtăşesc mamei planul, promise fata, turnă băutură şi trecu mai departe.

Cînd Brăţară de Jad se apropie să-i umple din nou paharul, Bojue i se adresă :

— Mă flatezi, domnişoară. Nu e cazul să faci reverenţe în faţa mea. Ce mai face sora ta cea mare ?

— E cu cineva acasă şi n-a mai ieşit de multă vreme să cînte.

— Ţin minte că prin luna a cincea, cînd am fost la voi, n-am văzut-o.

— Atunci aţi plecat atît de repede...

— Se aflau acolo vreo doi cu care nu mă împac, iar pe deasupra aveam o treabă cu bătrînul vostru. Cum golise paharul, fata i-1 umplu numaidecît. încet, nu mă forţaţi, că nu mai pot să beau !

— Lasă băutura să se aşeze încet, unchiule. Am de gînd să-ţi cînt ceva.

— Draga mea, mi-ai atins inima tocmai unde mă doare ! Ştii zicala cea veche : nu cerem copiilor noştri să scoată din ei aur şi argint, ci să înveţe să se poarte în orice ocazie. O fată ca tine, de la Teatrul Căprioara în primăvară, nu-şi face griji pentru ziua de mîine. Eşti cu mult deasupra ticăloasei de Parfum, care nu ştie cum să facă şi să nu ne cînte !

— Ai început să asuzi a boală, Cerşetor ule, de mă ocărăşti? îi strigă Parfum.

— Ah, inimă de cîine ! interveni gazda. Mai înainte n-ai lăsat-o să cînte şi acum o terfeleşti.

— Am o poliţă să-i plătesc. Dacă nu turna de băut, nu-i ceream să cînte. Am la mine trei q ian de argint şi o s-o fac să mişte pietrele de moară, ca un drac împieliţat ce este !

Brăţară de Jad luă *pipa,* se aşeză în mijloc şi cîntă ceva. Ying Bojue întrebă gazda de ce nu o cheamă şi pe Laur. Cînd acesta se scuză că nu o poftise la ospăţ, Ying declară că o auzise cîntînd undeva

în camerele interioare şi îl grăbi pe Dai An să o aducă. Sluga rămase pe loc, zicînd că altcineva le cînta doamnelor.

— Bine, voi merge chiar eu. Iți închipui că îți poți bate joc de mine ?

— Frate mai mare, interveni Zhu Shinian, cheam-o numai să ne toarne în pahare ! Nu e nevoie să cînte.

Simțindu-se îndatorat oaspeților, Ximen Qing îi porunci lui Dai An s-o aducă. Laur cînta în camerele Doamnei Luna, acom- paniindu-se la *pipa.*

— Cine te-a trimis ? întreabă.

Stăpînul vă roagă să veniți doar să turnați un rînd.

— Ce rău e tata, se văită. I-am spus că nu ies şi cu toate astea îmi cere să vin.

— Nu l-au slăbit ceilalți, încercă sluga să-i ia apărarea.

— Acum du-te pentru un rînd, dar întoarce-te iute, o îndemnă Doamna Luna.

— Dacă a zis stăpînul tău, mă supun, preciză Laur. Dar nu cumva să te fi pus Cerşetorul de Ying !

Laur se pudră la masa de toaletă a stăpînei şi plecă. Avea părul strîns într-o plasă din fir de argint, în care străluceau perlele şi pietrele de jad. Acele de păr şi pieptenul îi erau placate în aur. îmbrăcase o bluză de mătase şi o fustă din satin verde. Condurii delicați şi arcuiți păreau două rațe mandarin* roşii. Pe frunte îi coborau pînă spre obraji trei flori tăiate cu meşteşug în smarald. Un parfum neobişnuit emana din trupul ei delicat. Merse drept în fața mesei principale şi înclină puțin capul, chipul ferindu-şi-1 cu gingăşie după un evantai aurit. Rămase în picioare în fața lui Ximen Qing.

Ximen îi spuse lui Dai An să aşeze o pernă la prima masă Şi o rugă pe Laur să-i toarne băutură bogătaşului Qiao. Acesta se grăbi să se ridide în picioare, declinîndu-şi onoarea de a se bucura de o atenție specială.

• - începi cu dînsul, preciză Ximen.

Laur îşi flutură cu gesturi molcome mînecile bluzei, ridică un vas de aur şi îi turnă oaspetelui principal.

— Ocupă-ți locul, onorate Qiao, rosti Bojue, şi cere-i ei să te servească stînd în picioare. Doar aceasta îi este meseria, să umple paharele şi să cînte la petreceri!

— Domnişoara este favorita măritei noastre gazde, vorbi Qiao. Cum m-ar răbda inima să şed cînd sînt servit de ea.

— Linişteşte-te, venerabile ! De cînd fratele nostru a ajuns mandarin, dumneaei nu-i mai place să fie socotită cîntăreață şi s-a făcut fiică adoptivă.

Cu obrajii ca purpura, Laur replică :

— Ce tot aiurezi acolo ?

— Adevărat ? se înflăcără Xie Xida. Dacă-i pe-aşa, cum sîntem cu toții aici de față, propun să scoatem cîte cinci *jen* de argint, să sărbătorim evenimentul.

— Fratele cel mare e mandarin. Şi din cele mai vechi timpuri,

lumea nu de mandarini s-a temut, ci de ăi cu ciomege **. Iată-1 acum şi cu o copilă de suflet! Mîine s-o stropim cu apă, s-o spălăm de păcate !

— Tacă-ţi gura, blestematule ! interveni Ximen.

— Pentru ciomagul barbarilor, îţi trebuie sabie ascuţită ! sări Bojue.

Pe cînd turna în paharul lui Shen, Parfum i se adresă lui Ying :

* *Yuanyang,* simbolul dragostei şi armoniei conjugale.
** Joc de cuvinte. *Guan* inseamnă mandarin, dar şi băţ, ciomag.

a

- ■ Cerşetoriile, n-ai decît să devii şi tu fiul adoptiv al vreunui mandarin !

— Nu-ţi e dragă viaţa, păcătoaso ?

— Zi-i cîteva bune în locul meu, surioară, o susţinu Laur.

— Nu lua în seamă pe unul care asudă pe Munţii Răsări- teni numai fiindcă ştie că pe Munţii Ba, în sud, sînt tigri !

— Mă ataci citind şi din Confucius, se miră Ying. Ce să mai zic ? Am ajuns un drac împieliţat şi nu-mi rămîne decît să sfîşii în bucăţi cingătoarea de la pantalonii maică-ti. Aşteaptă numai pînă mîine şi o să-mi scot eu pîrleala. Să nu-1 mai iei pe general drept sfînt !

— Iartă-1 că se făcu foc şi pară, zise Laur.

— Cerşetorul e azi un drac care împinge la o roabă cu dovleci seci şi el e mai găunos decît ei !

— Oh, oase scălîmbe, am eu ac de cojocul tău !

— Gură spurcată ce eşti ! nu se lăsă nici Laur. I-ai otrăvit pe meseni. Tată, decît i-ai îngădui să-ţi spargă auzul cu măgăriile lui, mai bine i-ai arde vreo două !

— Hei, cîine de pripas, nu mai răbdă gazda, las-o să vadă de pahare, ce-ai cu ea ? Vorbind se sculă, merse la Ying şi îl pălmui.

— Ticăloaso, păcătoasă mică ! se stropşi Ying. Mă înfricoşezi pe mine cu puterea gazdei, zicîndu-i cu dulceaţă „tată !“ Apoi : N-o lăsaţi să umple paharele, e prea mult pentru ea ! Trebuie pedepsită şi silită să ne cînte. A făcut destul sluj prin camerele interioare.

— Unchiule, îl linişti Brăţară de Jad, eşti ca soldaţii din Caozhou, în toate te bagi !

Petrecerea continuă, în cîntec şi voie bună, întreţinută de repetatele pahare.

De cînd Li Vaza născuse, Lotus de Aur văzuse că Ximen Qing petrecea adesea nopţile în camerele acesteia şi o gelozea în inima sa, punîndu-şi în gînd să se răzbune. Ştiindu-1 pe Ximen cu musafirii în salonul din faţă, Lotus de Aur stătu îndelung înaintea oglinzii, încondeindu-şi cu vopsele sprînce- nele ca două cicade, sumeţindu-şi la nesfîrşit părul şi rujîn- du-şi cu mare fineţe buzele. Se găti cu grijă şi ieşi. Trecînd prin dreptul camerelor Vazei, intră, atrasă de ţipetele

copilului. Se interesă de ce plînge. Abundență îi spuse că băiatul tînjește după mamă, care se află la celelalte neveste. Toată numai zîmbet, Lotus prinse pruncul în brațe.

—Abia te-ai făcut un boț de om și îți și cunoști mama, gînguri ea, alintat. Hai să te duc eu la ea.

— Nu-1 luați în brațe, că o să vă murdărească, se repezi doica.

— Prostii ! i-o reteză Lotus de Aur. ll învelim în mai multe scutece și nu se întîmplă nimic.

Il apucă pe Guange în brațe și o pomi cu el. Ajunsă la portiță înălță băiatul sus în aer. Doamna Luna era în prag, urmărind slugile care serveau la banchet.

— Ce faci, surioară ? i se adresă Lotus de Aur. Micul Mandarin s-a înfățișat să-și caute mama.

— Ce tot zici, soră a cincea ? se înspăimintă Doamna Luna, cu ochii la ea. Chiar dacă maică-sa era plecată, de ce l-ai scos ? Și de ce-1 ridici atît de sus, vrei să-l sperii ? Maică-sa e înăuntru, are treabă. Soră Li, strigă, bai să-ți iei copilul !

Li Vaza ieși în fugă. Văzîndu-și băiatul în brațe la Lotus, îl dojeni.

— De ce n-ai rămas cuminte în casă, cu doica ? Vrei să-i pătezi hainele mamei a cincea ?

— Plîngea ca un disperat după tine și de-aia am venit amîndoi.

Li Vaza își desfăcu bluza și îi dădu copilului sîn. Doamna Luna se jucă puțin cu el, apoi o sfătui pe Vaza să ducă băiatul acasă și să fie cu băgare de seamă, să nu-1 sperie.

— Dacă plîngea, trebuia să-l încînți, să-l iei cu frumosul, își mustră Li Vaza doica, după ce intră în casă. De ce ai lăsat-o pe doamna a cincea să plece cu el ?

— Ba eu m-am împotrivit! Dar ea nu și nu, că vrea să-l care în brațe.

Li Vaza îl alăptă și îl culcă grijulie. Copilul adormi, însă peste puțin visă ceva urît, fiindcă plînse în somn, iar în miez de noapte îl scuturară frigurile. Refuză sînul, punîndu-se pe țipete. Pe Li Vaza o trecură toate spaimele.

La încheierea banchetului, Ximen Qing dădu drumul celor patru cîntărețe. Doamna Luna îi oferise lui Laur o rochie din mătase grea, cusută cu fir, și doi *liang* de argint. După aceea, bărbatul merse să-și vadă fiul, dar îl află topindu-se de plîns. Li Vaza nu-i spuse că Lotus de Aur ieșise cu el afară.

— Nu știu ce are. S-a sculat plîngînd și nu vrea deloc sîn.

— Leagănă-1 bine, hotărî bărbatul. O certă apoi pe doică și se duse la Doamna Luna. Aceasta știa prea bine că Lotus speriase copilul, dar își ținu gura.

— O s-o chem mîine pe doftoroaia Liu.

— încetează cu scîrba asta bătrînă ! o opri bărbatul. Nu se pricepe decît la acupunctură. Să chemi un medic adevărat.

— Ce să-i facă medicul ? se împotrivi femeia. Copilul abia a împlinit luna !

A doua zi, cînd Ximen Qing plecă la *Yamen,* Doamna Luna trimise o slugă după doftoroaie. Aceasta zise că micuțul suferă de sperietură

şi femeile o plătiră cu trei q*ian* de argint, să-i prepare o doctorie. După ce o luă, copilul dormi dus. Li Vaza zîmbi, fericită că scăpase de pacoste. Se spune :

Cu inima de fapte plină Sub
necuvinte la lumină.

Capitolul XXXIII

întors acasă, Ximen Qing întrebă cum se simte copilul şi ceru să meargă o slugă după doctor. Doamna Luna îl înştiinţă că doftoroaia Liu îi dăduse băiatului ceva şi că el era mai bine şi dormise toată ziua.

— Cum de ai încredere în leacuri băbeşti ? Dacă nu se vindecă, o chem la *Yamen* şi îi smulg unghiile.

— Pe ce te bizui de ponegreşti astfel oamenii ? După ce a înghiţit hapurile ei, copilul şi-a revenit. Ce rost are scandalul ?

In timpul ciorovăielii, slugile puseră masa. Abia apucă Ximen să ia din bucate, că Dai An anunţă sosirea lui Ying Bojue. Ximen Qing porunci ca musafirul să fie condus în umbrarul răcoros şi să i se servească un ceai. Apoi ceru ca ginerele său să-i ţină o vreme companie şi să li se pună să mă- nînce din felurile din care se înfrupta el însuşi.

— Unde l-ai trimis tu ieri şi unde e el astăzi! se arătă supărată Doamna Luna.

— Fratele Ying îl cunoaşte pe un oarecare He, din Huzhou, care are depozitate la un han fire de mătase în valoare de cinci sute de *liang*. Acela fiind zorit, e dispus să lase din preţ. M-am oferit să plătesc patru sute cincizeci şi, ieri, Ying s-a dus împreună cu Lai Bao să-i arate omului două lingouri, ca să se convingă de calitatea argintului meu. Treaba s-a aranjat

şi astăzi trebuie să-i înmînăm banii. M-am gîndit că locuința din Strada Leului tot stă goală şi aş putea deschide acolo o prăvălie. Voi pune să se amenajeze pentru asta două camere de la stradă. Insă Lai Bao este de acum slujbaş la palatul prințului Yun şi mie îmi trebuie cineva care, împreună cu un băiat, să țină şi casa şi prăvălia.

— Unde găseşti un asemenea om de încredere ?

— Fratele Ying are un prieten, Han după nume, care a lucrat în branşa mătăsurilor, dar acum n-are capital şi trîn- dăveşte aiurea. Zice că e capabil, cinstit şi drept şi garantează pentru el. O să mi-1 prezinte zilele astea şi vom semna un contract.

Ximen Qing scoase banii şi îl chemă pe Lai Bao să-i ia.

După ce se ospătă bine, Ying Bojue stătu ca pe ghimpi şi nu răsuflă uşurat pînă nu văzu arginții. Atunci îi făcu plecăciuni lui Ximen Qing, cu multă slugărnicie :

— Ieri te-am deranjat cu prezența mea şi astăzi parcă nu-mi venea să calc aici.

— Ai banii! Am socotit exact patru sute cincizeci de *liang* şi Lai -Bao o să-i împacheteze cum se cuvine. Azi e o zi norocoasă, închiriați două ricşe şi cărați marfa, să o ştiu închisă acolo, în deplină siguranță.

— Bine grăit-ai, frățioare ! Dacă o mai lungim, se pot ivi cine ştie ce necazuri. Aşa că, luăm chiar acum marfa şi am încheiat afacerea ! zise şi încălecă împreună cu Lai Bao, plecînd cu banii să facă tîrgul. Ying Bojue se învoise pe ascuns cu acel He la prețul de patru sute douăzeci, treizeci de *liang* oprindu-şi-i el. Mai mult, împărți cu Lai Bao şi comisionul de nouă *liang*. După aceea, închiriară nişte ricşe şi cărară marfa în oraş, în casa din Strada Leului. Ferecară poarta şi îi raportară Marelui Mandarin ducerea la bun sfîrşit a afacerii. Ximen Qing îi ceru lui Ying să i se înfățişeze într-una din zile, cu Han. Acesta era un bărbat scund, de vreo treizeci de ani, cu o gură ca spartă şi o fire aprinsă. Ximen Qing semnă pe loc cu el un contract şi îi dădu bani să vopsească firele de mătase. Cînd magazinul din Strada Leului fu deschis, negustoria pomi atît de bine, încît vindeau marfă chiar de cîte zece *liang* pe zi.

Pe nesimțite, ajunseră în cincisprezece ale lunii a opta, ziua de naştere a Doamnei Luna. La petrecere, fură poftite cumnatele Wu şi Yang, bătrîna Pan şi două călugărițe. Acestea din urmă se ținură tot în casă două zile, respectîndu-şi obiceiul lor de a cînta psalmi pînă tîrziu în noapte. Cum în locuința principală erau găzduite cumnatele, Ximen Qing merse să se odihnească la Li Vaza. îşi privi băiatul şi inima i se umplu de bucurie.

— Băiatul e mai bine, dar sînt încă neliniştită în inima mea. Nu ai vrea să dormi la nevasta a cincea ? şopti femeia.

Bărbatul nu se împotrivi şi plecă la Lotus. La vederea lui, Lotus de Aur se lumină toată ca şi cum ar fi fost în fața unei comori şi se grăbi să o trimită pe mamă-sa la Li Vaza. Apoi aprinse lampa de argint, cu picior înalt, aşternu pe pat lenjerie proaspătă de mătase. Se culcară împreună, bucurîndu-se unul de altul. Femeia se strădui să-i facă toate plăcerile, pentru a-1 înlănțui cit mai mult, astfel ca el să nu mai

tînjească de dorul celorlalte neveste.

Li Vaza, trezindu-se pe neaşteptate cu Mama Pan, puse să se aducă mîncare şi băutură şi amîndouă stătură la taifas pînă spre miezul nopţii. A doua zi, îi dărui bătrînei o manta din mătase albă, două feţe de încălţări, din satin, şi două sute de bănuţi de aramă. Bătrîna se bucură şi se înapoie la fiică-sa, cu chipul numai zîmbet. îi arătă cadourile. Lotus de Aur o certă, fiindcă le primise.

— De ce grăieşti cu păcat, fata mea ! Ce puteam să fac, dacă femeia a fost aşa de bună cu mine ? Tu ce mi-ai dat ?

— Eu nu sînt avută ca celelalte. Ce să-ţi dau ţie, dacă n-am nici eu ce îmbrăca ? Acum, că te-ai ales cu darurile, sînt nevoită să-i ofer şi eu niscai platouri cu bunătăţuri alese şi ceva de băut. Altfel îmi aud numai vorbe !

Porunci lui Prunişor de Primăvară să pregătească opt feluri de bucate, patru cutii cu fructe şi o ulcea cu băutură. După plecarea bărbatului, o puse pe Crizantema de Toamnă să rânduiască totul pe o tavă pătrată şi să o ducă Vazei, spunîndu-i că stăpîna şi bătrîna ei mamă au ceva vreme şi ar dori să ia masa împreună cu ea.

— Vai, cît s-a mai obosit ! se minună Li Vaza.

Peste puţin, Lotus de Aur şi Mama Pen intrară la Li Vaza. Se aşezară şi Prunişor le turnă băutură în pahare. Pe cînd tăifăsuiau de zor, Crizantema anunţă că ginerele stăpînului venise după nişte lucruri şi ruga să i se deschidă uşa de la pod.

— După ce şi-a luat ce-i trebuie, să treacă să bea cu noi un pahar.

Chen Jingji găsi repede veşmintele pe care le căuta şi plecă. Prunişor intră în grabă şi o înştiinţă pe stăpîna sa, iar aceasta o îndemnă să-l tragă de mînecă, trimiţînd-o şi pe Broderia Primăverii s-o ajute. Mama Pan şedea pe pat, lingă o măsuţă joasă, încărcată cu fructe, iar Lotus şi Vaza îi ţineau companie.

— De ce nu mi-ai dat ascultare cînd te-am chemat şi te-ai prefăcut că eşti tare ocupat ? întrebă Lotus de Aur. Prunişor, vezi de caută un pahar mare şi dă-i să bea !

Chen Jingji puse hainele pe pat şi se aşeză. Luîndu-1 în rîs, slujnica îi umplu o ceaşcă de ceai şi i-o întinse. Tînărul se arătă înspăimîntat.

— Doamnă a cincea, aş bea cu plăcere două păhărele cu dumneavoastră, dar nu mai mult. Oamenii mă aşteaptă la prăvălie, cu aceste straie amanetate.

— Lasă-i să aştepte ! Vreau să răstorni pe gît ceaşca asta. Cu păhărelele ne pierdem răbdarea.

— Lăsaţi tînărul în pace, că are treburi, se milostivi Mama Pan.

— Nu te încrede în el ! sări Lotus. Ţine la băutură. Dacă i-am pune în faţă şi un butuoi cu aur lichid ar suge din el pînă mîine !

Jingji rîse, primi ceaşca, şi sorbi de două ori din băutură. Mama Pan o îndemnă pe slujnică să-i dea tînărului bărbat o pereche de beţişoare, să guste ceva, pentru a nu bea alcoolul „văduv“. Prunişor de Primăvară, în bătaie de joc, nu-i oferi beţişoare, ci două nuci.

— Mi le dai în coajă, să-ţi rîzi de mine, constată el şi le vîrî între dinţi şi le sparse.

— Ce dinți puternici mai aveți ! se minună bătrîna. Eu cum nimeresc ceva mai tare, cum nu mai pot să înghit !

— Numai la două lucruri nu le pot veni de hac cu dinții : ouă de piatră şi coarne de rinocer.

Văzînd că a golit ceaşca, Lotus de Aur o îndemnă pe Prunişor să i-o umple din nou.

— Prima a fost din partea mea. Ai cumva de gînd să nu faci pe plac mamei tale şi doamnei a şasea ? Nu-ți dăm cît îți pofteşte inima. Doar trei ceşti şi eşti liber !

— Iartă-mă, doamnă a cincea ! Chiar că nu mai pot ! Abia am băut una şi mi s-au înroşit obrajii. Dacă mă vede tata, îmi găsesc beleaua !

— Nu prea cred că ai frică de el. Ştii cumva pe unde bea astăzi ?

— A pornit-o spre curierul.mandarinal Wu, dar s-a oprit să vadă casa lui Qiao.

— Ieri s-au mutat, parcă. De ce nu-i trimitem nişte ceai în dar ?

— I-am trimis.

— Unde s-au mutat ? întrebă Vaza.

— Şi-au luat o casă cam ca a noastră, în partea răsăriteană a Străzii Mari, şi ea l-a costat o mie două sute de arginți. Au şapte camere în față şi cinci în spate.

Pe cînd discutau, Jingji sfîrşi şi a doua ceaşcă şi, profitind de neatenția lui Lotus, îşi înşfăcă hainele şi ieşi în fugă.

— A uitat să-şi ia cheile ! zise slujnica.

Lotus puse mîna pe ele, cerîndu-le celorlalți să spună că nu le-au văzut. în prăvălie, trezindu-se fără chei, tînărul bărbat îşi dădu seama unde le uitase şi se întoarse după ele.

— N-am văzut nici o cheie ! Cine te crezi ? Cerul ştie pe unde le-ai uitat!

— Le-oi fi închis în pod !

— îmi amintesc bine că le-am avut pînă aici.

— Cine ştie pe mîna cui or fi încăput, copil prost! Nu prea ți-e mintea la muncă !

' - Mă aşteaptă clienții. Cum tata nu-i acasă, o să chem un lăcătuş să deschidă uşa de la pod, să vedem dacă se află acolo.

Li Vaza nu se mai putu stăpîni şi izbucni în rîs.

— Dați-mi cheile, doamnă a şasea !

— Ce te-o fi apucat să rîzi, soră Li ? L-ai făcut să creadă că am avea noi cheile.

Chen Jingji arăta ca un bou rotindu-se în jurul unei pietre de moară. Dar tot invîrtindu-şi ochii prin cameră, băgă de seamă cheile atîmate la brîul lui Lotus. întinse mîna să le smulgă, dar femeia le vîrî în mîneca rochiei.

— Ce să caute cheile tale la mine ?

Jingji se simțea ca o găină înainte de a i se suci gîtul.

— Se spune că ai voce şi uneori cînți pentru prieteni, vorbi mieroasă Lotus de Aur. De ce nu ne-ai cînta şi nouă ? Astăzi sînt de față şi aceste două doamne, dacă ne zici din gură ceva frumos, îți dau cheile. Dacă nu vrei, poți să sari în sus, fie şi cît e Pagoda Albă,

şi nici că-mi pasă !

— Sînteţi în stare să scoateţi omul din minţi, doamnă a cincea. Cine v-a zis că ştiu să cînt ?

— Munţii din Nanjing şi copacii bătrîni din Beijing. Numele lumii, umbra pomilor !

— Am să cînt, altfel nu mai apuc nici să mor ! se învoi el. Sînt burduf de cîntece, pot să vă cînt şi o sută !

— Lăudărosul ! strigă Lotus de Aur şi umplu toate paharele.

— Mai bea o ceaşcă, să te încălzeşti.

— întîi cînt şi am să beau apoi pe îndelete. Ascultaţi :

Dintru-nceput cînd amîndoL ne-am cunoscut, Prielcnie-am legat sub piersici,
Mi te-am cules ca pe un prun galben de jad,
Că bei la Floarea cea de jad oameni îmi spun,
De supărare-am roşit ca de beţie.
Te-am învăţat ce e iubirea, hoţomane,
Pe dinafară, om prea drept, în tine, cu ipocrizie. De-atît amar îmi cad din ochi perle în palme.
Sub un curmal ne-am despărţit.
Cum îmi blestem a inimii mînie, ticăloasa,
Ce făr' să se priceapă m-a zorit,
Pe ram aflat-am lucru rar,

Trei toamne şi-am să ştiu şi eu pe cine-ai preţuit. După ce cîntă,

ceru cheia.

— Dă-mi-o degrabă, că vînzătorul nu ştie ce mi s-a în- tîmplat. Să nu cumva să apară tata.

— Nu ţi-e decît de tine, totdeauna gata să pretinzi. Cînd o să te întrebe stăpînul, îi zic eu că ai băut pe undeva, ţi-ai pierdut cheile şi ai năvălit peste noi după ele.

— Oh, ce călău sînteţi !

Mama Pan şi Li Vaza puseră o vorbă bună pentru el.

— Ai noroc cu ele, altfel te-aş ţine să-mi cînţi pînă mîine. Mare panglicar îmi eşti ! Te lauzi că ştii o sută, două şi abia dacă îngîni acolo un cîntec. Văd că ai început să baţi din aripi şi ri-am încotro decît să-ţi dau drumul!

— Mai am unul despre dragostea filială. Ascultaţi :

Duşmane,
De ce nu-mi vii,
Şi o lună mă tot fierbi,
Pieptu-n casa zăvorită să mă doară,
Fir subţire ce nu iartă, mă omoară,
Ii cer slugii să aşeze cap la leu,
Iau biletul cel mai galben sâ te chem,
Dar tu eşti plecat la carte, astfel eu Singură îmi petrec noaptea sărbătorii s-o avem.
Pentru mine cînt întruna, pentru inima mea arsă.

Uite-n suflet aştern semne
De tristețe ce nicicînd n-am să-mi dezleg
Şi îți cer să nu bagi seamă chipului ce vrea să-nsemne
Şi-n zadar îmi zic răbdarea s-o culeg Pînă-mi vei
sosi în poartă-n toi de noapte.
Furia orice mă face : floare în argint şi Frunze-n
pom de bambus.
Strîng din dinți,
Aud că bate cineva uşor în uşă Şi blestem
scrîşnind de ciudă, de-aşa parte.
Nici o mînă pe-a mea față, inima zvîcnind aşteaptă Dar cu
tine pîn' la urmă fi-voi sînge care arde.

Cînd încheie, Lotus de Aur ceru din nou un rînd de băutură. Se întîmplase ca Doamna Luna să treacă pe acolo şi, zărind-o pe Abundență stînd pe trepte, cu Guange în brațe, o luă la rost :

— Abia s-a înzdrăvenit, de ce-ai ieşit cu el în curent ?

— Al cui o fi glasul ăsta ?

— Al stăpînei, îl recunoscu Broderia Primăverii.

Jingji se repezi după chei şi încercă să fugă, dar nu reuşi. Femeile o întîmpinară pe Doamna Luna.

— Ce cauți aici, ginere ?

— Surioara Li a pregătit cîte ceva pentru mama. Ginerele Chen venise după nişte haine şi l-am chemat să-i oferim un pahar. Ia loc, surioară. Avem o bătură pe cinste. Gustă numai puțin.

— Nu beau, refuză Doamna Luna. Cumnatele mele sînt gata de plecare. Cum mă nimerisem pe aici, am vrut să aflu cum se mai simte copilul. Soră Li, de ce nu vezi de el şi o laşi pe doică să-l țină afară, în vînt ? Doftoroaia Liu ne-a zis că e crud şi slab la răceală, fii mai cu grijă !

— Ciocneam tocmai un pahar cu Mama Pan şi am scăpat din vedere copilul. N-aş fi crezut că pe nemernica ăija n-o taie capul decît să-l scoată afară !

Doamna Luna nu zăbovi şi se înapoie la ea, după care o trimise pe Jad Mic să le invite pe femei. Pan Lotus de Aur şi Vaza îşi împrospătară sulimanurile de pe față şi se înființară împreună cu Mama Pan la Doamna Luna. Acolo închinară mai multe pahare cu cumnatele Wu şi Yang, iar pe înserat le conduseră pe acestea pînă în poartă, îşi luară rămas bun de la ele, iar acestea plecară în cîte o lectică.

— Soră mai mare, îndrăzni Meng Pavilion de Jad, bărbatul nu ne este acasă, ce-ar fi să mergem peste drum, să vedem şi noi fosta casă a lui Qiao ?

Doamna Luna îl întrebă pe Ping An, care păzea intrarea locuinței, unde sînt cheile. Acesta răspunse că era deschis şi că Lai Xing supraveghea muncitorii.

— Spune-le să plece, fiindcă vrem să vedem casa.

— Puteți merge să aruncați o privire, stăpînă. Ei sînt tocmai în

camera a patra, cern cenuşă şi bătătoresc pămîntul. Le porunciți să vă lase singure acolo şi gata.

Doamna Luna, Delicata Li, Meng, Pan şi Vaza trecură strada fiecare în lectica sa. Intrară pe o poartă laterală şi se opriră într-o încăpere centrală. Clădirea avea un cat suprapus şi Doamna Luna dori să urce acolo, însă, lucru ciudat, pe la mijlocul scării, care era abruptă, se auzi țipătul scurt al femeii, un picior îi alunecă şi ea se agăță cu mîinile de balustradă. Speriată, Pavilion de Jad întrebă ce se întîmplase şi o prinse de braț, să nu cadă. Doamna Luna tremura din tot corpul şi nu mai făcu un pas în sus. O purtară jos. Era galbenă la față ca ceara.

— Cum ai alunecat, surioară ? întrebă Pavilion de Jad. Ți-ai scrîntit cumva piciorul ?

— N-am căzut, dar m-am răsucit grozav. Oh, mi-a sărit inima din loc ! Scările sînt prea drepte şi eu sînt obişnuită cu ale noastre, mai domoale. Dacă nu mă țineam de balustradă, nu ştiu ce s-ar fi ales de mine !

— In situația ta, nu trebuia să urci, zise Delicata.

Ajunse acasă, Doamna Luna se plînse de dureri de mijloc. Nemaiputînd răbda şi stăpînul lipsind, mînară o slugă după doftoroaia Liu.

— Tare mi-e frică să nu se fi sfîrşit deja cu pruncul, grăi doftoroaia.

— Trecusem de luna a cincea, şopti Doamna Luna.

— Ia leacul ăsta, o îndemnă baba. De vreme ce nu-1 putem scăpa, leapădă-1 !

— Fac ce-mi spui că se cade !

Baba Liu îi dădu două gogoloaie mari, negre şi o povățui să le ia împreună cu lichior de artemisia. Pe la miezul nopții, medicamentul îşi făcu efectul şi fătul fu scăpat într-un butoi pentru adăpatul cailor. Aduseră o tortă şi băgară de seamă că deja prinsese să arate a băiat. Iată :

Sămînța semănată nu putu să fie viață,
Întîiul suflu-adevărat la ceruri iar se-nalță.

Din fericire, la întoarcere, Ximen Qing a tras la Pavilion de Jad. A doua zi, aceasta s-a repezit pînă la apartamentele principale, să vadă cum se simte Doamna Luna şi află de pierderea sarcinii.

— Aseară la înapoiere, a venit aici şi şi-a dezbrăcat hainele de ceremonie. I-am zis să meargă la una din voi, că nu mă simt prea bine. Atunci a plecat la tine. Nu i-am destăinuit nimic. Să ştii că mă chinuie încă mijlocul.

— Cred că nu s-a scurs tot sîngele. Bea alcool fiert şi ia nişte prafuri să-ți pună sîngele în mişcare şi o să-ți revii. Soră mai mare, fii cu multă grijă două-trei zile şi ține-te în casă. Pierderea sarcinii este chiar mai cu primejdie decît o naştere şi dacă te alegi cu vreo răceală, nu te mai faci bine.

— Să nu sufli nimănui despre asta, că se duce vestea, lumea o să bîrfească, o să facă aluzii la cuibul gol şi cîte alte măscări.

In felul acesta, Ximen Qing nu a aflat nimic despre în- tîmplare,

iar noi ne vom opri acum la altceva.

Han, noul vînzător pentru prăvălia de mătăsuri, tocmit de Ximen Qing, nu era nici pe departe un om de caracter. Numele lui întreg era Han Daoguo, iar cel literar Xishao şi era fiul lui Han Chelul, om scăpătat şi îngenuncheat de soartă, cu toate că moştenise slujba bunicului său şi fusese locotenent la palatul prinţului Yun ; acum însă îşi ducea zilele în fundătura Pielea Boului. Han Daoguo era de felul său om cu mai multe feţe, nestatornic şi schimbător în relaţii, iar vorbele sale îşi găseau de puţine ori acoperirea în fapte. Cei care îi dădeau pe datorie scoteau banii de la el tot aşa cum se înhaţă umbra sau se apucă vîntul, însă la ce se pricepea el ca nimeni pe lume era să se înfrupte din avutul altora. De cînd făcea negoţ pentru casa Ximen, îşi luase o nouă înfăţişare. îşi comandase cîteva rînduri de haine şi umbla pe străzi agale, legănîndu-se şi ţi- nîndu-şi parcă umerii mai sus. Lumea nu-i mai zicea pe nume, ci Han Fîţîială. Se însurase cu una dintre surorile măcelarului Wang, a şasea la părinţi, femeie înaltă şi bine făcută, cu faţa rotundă ca bostanul şi pielea arămie. Acum avea cam douăzeci şi opt-douăzeci şi nouă de ani şi o fată de măritat. Fratele mai mic al lui Han, poreclit Panglicarul, era un pătimaş jucător de cărţi. Acesta locuia în altă parte ; intrase în raporturi incestuoase cu cumnată-sa şi de cîte ori Han Daoguo dormea la prăvălie, venea pe la el, benchetuia cu Wang A Şasea şi îşi petrecea cu ea noaptea. Nişte pierde-vară de pe stradă, băgînd de seamă că femeia se pomăda, se gătea şi se posta în poartă, aruncînd ocheade trecătorilor, îi făcură ochi dulci şi o curtară, însă ea se arătase rece, împroşcîndu-i cu sudălmi. înciudaţi şi mîniaţi, ei s-au vorbit în cîteva rînduri şi au hotărît s-o pîn- dească, să afle cu cine se întîlneşte. Astfel, în nici o jumătate de lună aflară că era în mare dragoste cu propriul său cumnat.

Casa lui Han Daoguo era aşezată cu toate cele trei încăperi la stradă, iar în spate şi pe laturi se învecina cu alte gospodării. Dincolo de poarta din spate se afla un lac. Tinerii se căţărau pe ziduri şi-l iscodeau fără milă pe Han cel mic, ori îi puneau pe copiii care vedeau de nişte gîşte pe baltă să nu-i scape din ochi pe amanţi. Intr-o zi, Panglicarul a venit în plină zi, încărcat cu felurite băuturi. A băut cu femeia şi cînd a prins chef, s-au încuiat pe dinăuntru. Tinerii atît au aşteptat. Au sărit zidul, au forţat uşa din spate şi au dat buzna peste ei. Han Al Doilea a vrut să fugă, dar a fost trîntit la pămînt cu un pumn bine ţintit. Femeia era încă în pat, chinuindu-se, disperată, să-şi acopere goliciunea cu ceva. Tinerii i-au legat unul de altul cu o frînghie, nelăsîndu-i nici măcar si-şi tragă chiloţii pe ei. Intr-o clipită, lumea s-a îmbulzit în faţa casei, tumînd curioasă întrebări peste întrebări, ori făcîndu-şi loc cu coatele, care mai de care, să aibă o privelişte mai bună ! Un bătrîn din mulţime, zărindu-i pe cei doi în halul în care erau, vru să ştie şi el ce se întîmplase.

— Ehei, habar n-ai mătăluţă că ăştia doi sînt cumnaţi buni ! îi răspunse cineva.

— Ruşine ! Dacă ajung pe mîna dregătorilor, o păţesc amîndoi ! grăi moşul.

Numai că omul care vorbise nu era altul decît Tao Hulpavul şi ăstuia i se dusese vestea că-şi făcuse de cap cu cele trei nurori ale sale.

— Sint sigur, venerabile, că ştii prea bine ce zice legea în cazul de faţă. Legăturile dintre socru şi nurori cum sînt socotite ?

Nemaiavînd ce să spună, moşul puse capul în pămînt şi se îndepărtă fără un cuvînt. Pentru că :

De fiece om îşi mătură singur zăpada din poartă,
Puţini arată vreo grijă la praful pe umeri ce-1 poartă.

Cei doi au fost duşi la arest.

Chiar în ziua cu pricina, Han Daoguo plecase mai curînd de la prăvălie. Era pe la mijlocul lunii a opta şi vremea era foarte plăcută ; purtînd veşminte din mătase uşoară şi o pălărie gri, nouă, omul se întorcea agale, mergînd pe mijlocul străzii şi făcîndu-şi vînt cu evantaiul. Cum întâlnea un cunoscut, se oprea şi intra in vorbă, întreţinîndu-se cu el fără nici o grabă. Doi dintre ei, unul Zhang Al Doilea, vinzătorul de hîrtie, şi altul Bai Al Patrulea, argintar de meserie, i-au făcut de departe semn.

— Te văd tot mai rar, frate Han, i-a zis Zhang. Te rog să mă ierţi că n-am avut prilejul să te felicit pentru slujba la Marele Mandarin Ximen. Hai, stai puţin cu noi !

Han s-a aşezat pe bancă şi-a înălţat fălos capul, fluturînd evantaiul.

— învăţăcelul acesta din faţa voastră e lipsit de orice talent, se scuză el, şi se lasă pe mîna altora. Acum am intrat vînzător la preamărinimosul Mare Mandarin şi lucrez pentru trei părţi din zece. Patronul e putred de bogat şi ţine cîteva prăvălii. Pe mine mă are la inimă şi mă tratează altfel decît pe ceilalţi.

— Vinzi numai fire de mătase acolo ? întrebă Bai Ruhnang.

— Asta-i aşa cu numele, fraţii mei, se lăudă el. Stăpînul face negoţ mare şi cine altul se ocupă de calcule dacă nu umilul de mine ? Unde mai pui că îmi cere sfatul la una, la alta şi nu îmi iese din cuvînt în tot ce îl povăţuiesc. Cînd vine de la *Yamen,* Marele Mandarin mă cheamă adesea să iau masa cu el, şi fără mine parcă nici nu-i tihneşte mîncarea. Ne retragem amîndoi în biroul lui şi discutăm pe îndelete, ronţăind la sîm- buri; uneori rămîn pînă la miezul nopţii şi abia după aceea el se retrage în curtea interioară. Mai ieri a fost ziua de naştere a soţiei principale şi a mea s-a dus şi ea cu lectica la petrecere ; ei, mă credeţi că nevestele lui au reţinut-o pînă la al doilea *geng* din noapte ? Uite aşa am ajuns foarte apropiaţi şi între noi nu mai există secrete. Nu că mă laud, însă îmi împărtăşeşte şi lucruri intime de familie şi se socoteşte cu mine cum să facă şi să dreagă. E drept că şi eu mă port cu onoare şi nu-i pricinuiesc nici un rău. îmi şi place să fiu mîna dreaptă a unui om de renume, ştiu şi să-i sporesc avuţia, iar unul ca Fu Zixin, care se află de mult în slujba lui, a început să se teamă de mine. Şi să nu gîndiţi cumva că trăncănesc să mă împăunez. Pur şi simplu, Marelui Mandarin îi place de mine.

Pe cînd se tot grozăvea astfel, cineva se furişă între ei, strigîndu-i :

— Frate Han, pălăvrăgeşti aici şi eu te caut la prăvălie !

Apoi îl trase de o parte şi îi povesti păţania nevestei, sfă- tuindu-1 să afle un om de bine, care să-l scoată cu obrazul curat. Înspăimîntat de cele auzite, Han Daoguo se albi la chip, limba îi ieşi afară din gură, moale şi lungă, spînzurîndu-i într-o parte, gata parcă să-i cadă la pămînt.

— Ce faci, frate Han, îl opri Zhang Haowen. Unde mergi, că doar n-am gătat cu vorba ?

— Marele Mandarin are grabnică nevoie de mine, mai apucă el să zică şi o zbughi din loc.

Capitolul XXXIV

Han Daoguo se înfăţişă la *Yamen* şi află că, într-adevăr, nevasta şi fratele îi fuseseră închişi. De acolo se zori să-i ceară sfatul lui Lai Bao.

— Roagă-1 pe unchiul Ying să discute cu stăpînul. Dacă îi trimite magistratului o carte de vizită, se aranjează, ori- ce-ar fi!

Han îl ascultă şi o rupse la fugă spre casa lui Ying Bojue, însă nevasta acestuia îi trimise vorbă prin slugă că bărbatul nu îi era acasă şi nici nu ştia încotro o luase; putea prea bine să fie chiar împreună cu Ximen Qing. El o vesti că nu era nici la Ximen şi atunci se interesă de Ying Bao, dar şi acesta, fiul lui Ying Bojue, era plecat. Cu sufletul la gură, Han se apucă să-i caute prin drciumi. Ying fusese invitat de He Liangfeng, fratele lui He Brutalul, din Huzhou, la locuinţa Cicadei de Aur, din Fundătura a patra. Descoperindu-1, Han îl rugă să iasă puţin. Ying prinsese ceva chef, dar cînd auzi ce şi cum, hotărî numaidecît să plece. Se despărţi de He Liangfeng, se înapoie acasă şi acolo ţinu să afle întreaga tărăşenie, de la cap la coadă.

— O să judece mîine pricina, încheie Daoguo. Tot ce nădăjduiesc este să vă duceţi la Măritul Mandarin, unchiule, şi să-l rugaţi să intervină pe lîngă Excelenţa Sa Li. Dacă izbutim şi n-o aduce pe nevastă-mea în faţa magistratului, o să vă rămîn îndatorat, unchiule ! îl imploră el, îngenunchind.

Ying Bojue îl trase de mînă să se ridice.

— Isteţule, cum îţi închipui că n-am să te ajut ? Fă o petiţie şi lasă vorbele deşarte. Scrie că eşti mai mult plecat şi că acei coate-goale mereu îţi sparg olanele sărind zidul şi insul- tîndu-ţi nevasta. Furios din această pricină, fratele tău s-a prins la harţă cu ei şi ticăloşii au tăbărît pe el, l-au snopit în bătăi şi l-au legat laolaltă cu soţia ta. Cu o carte de vizită a Marelui Mandarim, către Excelenţa Sa Li, putem spera ca pe nevastă-ta sâ n-o cheme înaintea curţii.

Han Daoguo puse mîna pe o pensulă şi pe tuşieră şi întocmai

petiția. O porniră amîndoi spre casa lui Ximen Qing şi-l întrebară pe Ping An, care păzea poarta :

— Stăpînul e acasă ?

— Vă rog să intrați, răspunse acesta. Stăpînul e în grădină,

Ying Bojue era atît de cunoscut, că nici cîinii nu-1 lătrară cînd intră cu Han Daoguo pe o portiță laterală. Ocoliră salonul cel mare şi cînd ajunseră la portița din colț, care dădea spre grădină, trecură pe lîngă două umbrare şi se opriră la Sala Pescăruşului, unde îşi luase Ximen Qing obiceiul să se răcorească în zilele zăpuşitoare de vară. La ferestrele din fața şi din spatele clădirii erau agățate draperii, iar de jur împrejurul Sălii Pescăruşului erau ronduri cu flori şi umbra deasă a unei păduri de bambuşi. Cele trei camere dădeau una într-alta. Hua Tong mătura pe jos. Cei doi ridicară apărătoarea şi pătrunseră în încăperpa din mijloc.

— Luați loc, îi pofti Shu Tong. Stăpînul e dus în curtea interioară, spuse şi îl mînă pe Hua Tong să-l anunțe.

Feciorul intră întîi la Lotus de Aur.

— Surioară Prunişor, întrebă, unde e stăpînul ?

— Hoțomanule, slugoiule, ai văzut draci sau ce ai ? Stăpînul nu e dincolo de zid, la doamna a şasea ? Atunci ce îmi cauți aici V

Hua Tong o luă într-acolo şi o găsi pe Broderia Primăverii aşezată pe treptele de piatră.

— Stăpînul e înăuntru ? zise şoptit. Unchii Ying şi Han îl aşteaptă în biblioteca din grădină. Au ceva de vorbit.

— E în casă. Se uită cum îi coase stăpîna hăinuțe băiatului.

Ximen Qing adusese două materiale, unul roşu, din mătase, şi altul în verdele papagalului, pentru ca Vaza să-i croiască lui Guange bluzițe, o vestă, haină şi bonetă. Tocmai întinseseră pe pat materialul cel roşu, iar întîmpinarea Primăverii pregătise fierul de călcat, doica aflînduse cu copilul în brațe. Broderia intră în vîrful picioarelor şi o trase pe slujnică de mînecă.

— Ce-ți veni ? se rățoi Întîmpinarea Primăverii, Era să scap tăciunii din fierul de călcat!

— Ai ceva cu ea ? întrebă stăpîna.

$

— Hua Tong spune că stăpînul e aşteptat de unchii Ying şi Hua. Au ceva de discutat, zise ea.

— Şi nu puteai să vorbeşti, slugă, în loc s-o smuceşti de mînecă ?

Ximen Qing promise că va merge la ei. Cînd Vaza termină cu croitul hainelor, el trecu dincolo îmbrăcat în veşminte de casă. Musafirii se ridicară şi-l salutară. Ximen Qing şi Ying Bojue se aşezară unul lîngă altul. Han Daoguo stătu înaintea lor. Băură ceai.

— Frate Han, descarcă-ți sufletul în fața Marelui Mandarin ! îl îmboldi Bojue pe om.

— Ce vrei să-mi împărtăşeşti ? se interesă Ximen.

Han Daoguo **începu prin** a **spune că nişte bătăuşi de pe strada lui, al căror nume** nu-1 **cunoştea...** Dar **Ying îl întrerupse.**

— Istețule, n-ai să lămurești nimic așa ! Nu se aruncă oasele ca să dai la iveală carnea ! Măritului Mandarin se cade să-i înfățișezi totul de-a fir-a-păr. Fratele Han își petrece nopțile la prăvălie și acasă n-are pe nimeni altcineva decît nevasta și copila. Cîțiva neciopliți din vecini, simțind că nu-i bărbat în casă, s-au pornit să-i spargă olanele, să-i facă praf cărămizile și să-i pricinuiască tot felul de necazuri. Pe astfel de netrebnici, fratele lui mai mic i-a luat la înjurături și s-a ales cu o ciomăgeală zdravănă, iar pe urmă tot ei l-au legat și l-au cărat pe sus la Yamen. Mîine dimineață o să fie interogat de magistratul Li. Han ăsta a venit peste mine, smiorcăindu-se și rugîndu-mă să te fac să intervii pentru ca magistratul să deslușească bine lucrurile. Destul că i-a ajuns fratele prin judecăți, să nu-i mai tîrască și nevasta pe acolo ! Ia arată-i Măritului Mandarin petiția, s-o trimită el unde se cuvine.

Han scoase hîrtia și căzu în genunchi.

— Sclavul acesta are norocul să lucreze pentru casa voastră, stăpîne. Aveți bunătatea și luați aminte la cele spuse de unchiul **Ying,** iară eu și familia mea vă vom pomeni cîtă vreme vom avea dinți în gură !

— Ridică-te, rosti Ximen, apoi parcurse petiția, pe care scria ca acuzata Wang să fie absolvită de judecată. Nu e bine așa, zise Ximen. Scrieți numai despre fratele lui. Apoi, adre- sîndu-se lui Bojue : O să-i aștern eu cîteva cuvinte, sfătuindu-1 să-mi predea mie cazul.

— Fă-i o plecăciune, frate Han ; lucrurile aranjate așa sînt cum nici că se putea mai bine ! se entuziasmă Ying.

Han Daoguo bătu o mătanie, pe cînd Ximen îi porunci lui Dai An să cheme ofițerul de rond. Nu peste mult, un ofițer îmbrăcat în negru își făcu apariția.

— Mergi și vezi unde se află închiși numiții Han și Wang. Apoi îi ordoni gardianului să-i dea numaidecît drumul numitei Wang, afli numele celor care i-au dus pe cei doi la temniță și mîine vreau să-i am pe toți, la *Yamen* să îi iau la cercetări.

Ofițerul ascultă cu luare aminte.

— Du-te și tu, frate Han, și vezi-ți de treburi, îl îndemnă Bojue. Eu mai am o chestiune de discutat cu Marele Mandarin.

Han Daoguo mulțumi de cîteva ori și o luă după omul legii.

Cei doi frați de cruce rămaseră în Sala Pescărușului. Ximen ceru să li se servească alcoolul din flori de lotus și de cuișoare și să li se prăjească niște pește de sezon.

Bojue își împreună mîinile a rugă.

— Nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru cei doi pești pe care mi i-ai trimis ieri. Unul l-am dat la rîndul meu fratelui cel mare, iar din al doilea am tăiat o bucată și pentru fata a mică. Ce-a rămas, l-am fript bucăți-bucăți și pe astea le-am pus la păstrat, îmbibate în ulei, într-un vas de porțelan, să pot să-mi aleg cîte o porție de cîte ori

am poftă, sau să-i ofer vreunui oaspe, să se înfrupte şi el din generozitatea ta !

— Liu Baihu, fratele eunucului, îngrijeşte de terenurile cu răchită din josul fluviului şi şi-a amenajat o proprietate la Wuli Dian, cu lemn din fermele împărăteşti. Lucrul s-a aflat şi Xia Longxi, care-mi e coleg, l-a amendat cu o sută de *liang* de argint şi avea de gînd să înainteze actele de acuzare la Tribunalul provincial. Eunucul s-a speriat, a dat pe loc chiar el banii şi mi s-a plîns mie. Ei, n-am să-ți ascund că mă descurc în afaceri şi n-am luat seama la ce bruma mi-a oferit el ! Sîntem prieteni, el îmi face în repetate rînduri cadouri. Numai că în cazul ăsta, cum aş fi putut s-o scot la capăt ? N-am primit nimic de la el, l-am povățuit să dărîme casa cît mai repede şi am pus să i se tragă slugii sale, Liu San, douăzeci de lovituri ca să închei cu treaba ! Eunucul a fost mişcat de sprijinul meu. A tăiat un porc şi mi l-a trimis cu băutură din flori de lotus, adăugind la aceasta nişte peşte, ca la vreo patruzeci de *jin,* şi două bucăți de mătase înflorată, cu broderie în aur. A venit chiar el să-mi mulțumească şi amîndoi am înțeles astfel ce înseamnă prietenia.

— Frate, pentru tine banii nu înseamnă cine ştie ce ! Xia a fost soldat, n-are rădăcini şi face şi el ce poate să aibă din ce trăi. De cînd ai primit slujba te-ai mai apropiat întrucîtva de el ?

— Am avut unele treburi publice şi cam atît. E corect, dar cam lacom. Pentru el, oricît ar fi de grav un caz, dacă i-au căzut bani la pungă ştie ce are de făcut. Eu m-am opus de vreo cîteva ori. Sîntem în aceeaşi poziție, dar avem legea în mînă şi e bine să ne ținem demni.

Sfirşind cu vorba, li se aduse băutura şi mîncarea. Ximen Qing turnă alcoolul în cupe mici de aur, de forma florii de crizantemă. Dar nu vom mai arăta ce au mai tăifăsuit şi cînd s-au despărțit.

Ofițerul a mers şi a eliberat-o pe femeie, apoi a notat numele tinerilor, lăsînd ordinul ca ei să se prezinte a doua zi la procuratură. Oamenii s-au uitat unul la altul cu subînțeles : ştiau că Han Daoguo este omul lui Ximen Qing şi faptul că fusese reținut numai Han cel tînăr dovedea că lucrurile luau o întorsătură urîtâ pentru ei.

In ziua următoare, Ximen Qing şi Xia îşi ocupară locurile în sala de judecată, iar şeful *bao* îi aduse pe tineri înăuntru. Han stătea in față, în genunchi. Procurorul se uită peste raportul semnat de şeful *bao,* Xiao Cheng, relatînd pricina dintre Han Al Doilea, Che Tan, Guan Shikuan, You Shou şi Hao Xian, după care îl întrebă pe Han cum se iscase gîlceava.

— Fratele meu cel mare e negustor, începu Han, şi e mai mult plecat, iar acasă îi rămîn soția şi fetița, aşa se face că vagabonzii aceştia i se adună înaintea porții, vorbesc urît şi cîntă melodii deşucheate ; noaptea îi sparg olanele casei, sfărîmă zidul şi fac fel şi fel de blestemății. Eu locuiesc în altă parte. Ieri am venit în vizită şi n-am mai putut răbda şi i-am luat la ocări. Numai că vagabonzii au dat în mine, m-au trîntit la pămînt şi m-au legat fedeleş. Acum, iată-ne în fața Excelenței Voastre, rugîndu-vă să stabiliți adevărul.

— Voi ce aveți de spus ?

— Nu plecați urechea la minciunile lui, Excelența Voastră, strigară ei. E unul care se dă în vînt după jocurile de noroc, iar cînd frate-su nu-i acasă, trăieşte chiar cu cumnată-sa. Această femeie, născută Wang, ține să se arate mai cu moț şi stă numai cu gura otrăvită pe vecini. Ieri i-am prins laolaltă şi uite, le-am adus aici chiar chiloții, ca probă !

— Unde e numita Wang ? îl întrebă procurorul pe Xiao Cheng.

Cum să spună că a eliberat-o din ordinul ofițerului ? Atunci îngăimă că femeia are picioarele prea mici şi i-a fost greu să bată atîta cale. De jos, Han Al Doilea îl fixa pe Ximen.

— Onorate mandarin, zise în cele din urmă Xia, nu văd de ce am aduce această femeie aici. Am impresia că e frumoasă şi, refuzindu-le avansurile, golanii ăştia au pus la cale această înscenare. Apoi îl chemă pe Che Tan să se apropie şi îl întrebă unde l-a prins pe Han.

— In casă, răspunse omul.

— Numita Wang cine este ? intrebă iar.

— E cumnata lui, zise şeful *bao.*

— Şi ei cum au intrat în casă ?

— Au sărit zidul, Excelență, confirmă *bao.*

— Golanilor ! se prefăcu Ximen Qing înfuriat. De vreme ce sînt cumnați, de ee nu i-ar trece pragul casei ? Dar ia să-mi spuneți voi, ce

grad de rudenie sînteți cu ea de ați sărit peste zid şi ați dat buzna în casă ? Ştiați că bărbatul nu e acasă ? Socotesc că în acest caz nu e vorba de adulter, ci te tîlhărie, încheie şi ordonă portăreilor să ia bastoanele şi să aplice fiecăruia cîte douăzeci de lovituri. Tinerii fură loviți pînă cînd pielea li se făcu vărgată şi prinse să le curgă sîngele. Se nimeriseră a fi ei doar nişte flăcăiandri ce nu mai avuseseră de a face cu judecata şi țipau de se cutremura cerul. Fără să aştepte vreo reacție din partea procurorului, Ximen Qing porunci ca Han să fie reținut pentru cercetări, iar ceilalți patru să fie aruncați în temniță şi să rămînă închişi pînă ce vor mărturisi adevărul. Tinerii se văicăreau întruna, mai ales că unii îi speriaseră că vor fi pedepsiți cu exilul şi chiar puteau să putrezească pe acolo. Primind prin servitori bucate de acasă, îşi vestiră părinții şi frații mai mari să adune bani şi să cumpere bunăvoința demnitarilor înalți şi mici. Cineva încercă să-l cîştige pe procurorul Xia, însă acesta lămuri că soțul pîrîtei Wang era vînzător la colegul său Ximen Qing şi nu se cădea ca el să se amestece. Alții vorbiră cu Wu cel mare. Ştiindu-1 bogat, oamenii nu îndrăzniră să-l mituiască. In cele din urmă, rudele celor întemnițați se strîn- seră laolaltă să țină sfat.

— Nici căpitanul Wu nu poate face nimic, vorbi unul. Mi-a spus mie cineva că Ying, fratele negustorului de mătăsuri de pe strada Răsăriteană se are foarte bine cu Ximen. Noi să punem mînă de la mînă cîțiva zeci de *liang* de argint, îi oferim acestuia şi-l rugăm să intervină el.

Toți, în frunte cu bătrînul Che *, cîrciumarul, tatăl lui Che Tan, dădură cîte zece *liang* şi astfel reuşiră să-i înmîneze lui Ying Bojue patruzeci de *liang* de argint. El acceptă darul şi apoi oamenii plecară.

— Ai pus umărul pentru vînzătorul Han contra oamenilor ăstora, îl bodogăni nevasta, acum de ce le iei banii să le sari în ajutor ? Han n-o să se supere ?

— Crezi că nu ştiu că e greu ? O scot eu la capăt !

Luă cu el cincisprezece *liang* de argint şi se duse acasă la Ximen Qing. Acesta încă nu se înapoiase.

Bojue intră în salon. Shu Tong tocmai ieşea din biblioteca situată în latura apuseană a casei. Avea pe cap o bonetă în formă de olane, prinsă cu un ac de argint, ca un lotus. Roba îi era din mătase de Suzhou, cu o jachetă în culoarea jadului, uşoară. In picioare purta încălțări răcoroase, de vară, cu talpa albă.

— Vă rog să stați pe locul de onoare, unchiule, îl pofti şi-l trimise pe Hua Tong după ceai. Slugoiule, vezi de adu ceai pentru unchiul Ying ! Dacă tot stai locului şi te holbezi la mine, te spun stăpînului cînd se întoarce.

Copilul-slugă plecă.

— Cum de n-a venit încă stăpînul tău ? se interesă Ying.

— Am primit vorbă mai adineauri că a plecat de la *Yamen,* dar s-a dus cu Excelența Sa Xia într-o vizită. Ce-aveți cu el ?

* Căruță.

— O nimica toată.

— Alaltăieri i-aţi vorbit de necazul lui Han. Ei, bine, stăpînul i-a bătut ieri bine pe împricinaţi şi i-a băgat la temniţă. Mîine le face dosar pentru judecată.

Ying Bojue îl trase pe tînăr într-o parte.

— In chestia asta, află că oamenii sînt îngroziţi, şopti. Ieri seară s-au înfiinţat la mine, s-au jeluit şi au îngenuncheat, rugîn- du-mă să fac ceva pentru ei. I-aş fi ajutat eu, dar i-am luat o dată apărarea lui Han. Ce îmi mai rămăsese ? I-am învăţat să facă rost de cinsprezece *liang,* uite-i, şi-i scoase la iveală, poate-1, rogi pe stăpîn să-i slobozească.

Shu Tong desfăcu pachetul şi văzu patru lingouri mari şi patru fărîme.

— Dacă-mi porunciţi să mă amestec, unchiule, zise, mai puneţi cinci *liang* şi o să încerc. Dar ştiu eu cum se va arăta stăpînul ? Ieri Wu a venit în persoană la el şi nu l-a putut convinge. Măruntа mea persoană e ca un vermişor, ce să facă unul ca mine ? La drept vorbind, unchiule, singur nu prea cred că am să izbutesc. Mai degrabă o să caut să mă folosesc de doamna a şasea, cea care i-a născut de curînd.

— Dacă-i aşa, o să-i arunc şi eu o vorbă, dar ai grijă, că oamenii aşteaptă răspunsul în chiar noaptea asta.

— Păi, ştiu eu cînd se întoarce stăpînul ? Mai bine să lăsăm i pe mîine.

Ying Bojue căzu de acord şi merse la ale sale.

Shu Tong se duse cu argintul la prăvălie şi de un *liang* ţi jumătate cumpără un vas cu alcool „Floarea de aur“, două raţ prăjite, doi pui, peşte proaspăt, două picioare de porc, fructe ţ prăjituri. Apoi o rugă pe nevasta lui Lai Xing să i le ar an j ea cum se cuvine. în ziua aceea, Lotus de Aur nu era acasă. 0 pornise de dimineaţă într-o lectică la Mama Pan, să-i sărbătorească ziua de naştere. Shu Tong îl mînă înainte pe Hua Tor<j cu bucatele la Li Vaza, iar el se înfăţişă cu băutura.

— Ce-i cu astea ? se miră Vaza.

— Fratele Shu vrea să-şi arate supuşenia.

— Ce supuşenie, ticălosul! rîse ea.

Cînd Shu Tong intră, Vaza era pe pat, jucîndu-se cu băiatul

— Pentru ce ai trimis aceste bunătăţi, ticălosule ? îl luă ei în primire.

Shu Tong rîse, dar nu scoase o vorbă.

— Ei, ce-ai de gînd ?

— Dacă nu mă arăt supus doamnei, cu cine alta să mă port astfel ?

— Mi te arăţi, tu, ca un mieluşel, fără nimic ascuns ? se miră ea. Dacă, nu mărturiseşti adevărul, nu le primesc.

Shu Tong deschise băutura, aşeză mîncarea pe o măsuţă, apoi o rugă pe întîmpinarea Primăverii să aducă o ulcică, turnă vin în pahar, îngenunche şi-i întinse Vazei paharul, cu mîinile amîndouă.

— Stăpînă, bea şi am să vă spun !

— Nu, întîi spune şi apoi beau. Dacă nu faci aşa, poţi să stai in

genunchi şi o svită de ani. Hai, ridică-te !
Shu Tong îi povesti de păţania celor patru tineri.

— Unchiul Ying i-a luat partea lui Han şi n-are cum să se bage iarăşi. De aceea, mi-a cerut să vin să vă rog pe dumneavoastră. Dar nu care-cumva să amintiţi de numele meu. Ziceţi că v-a vorbit unchiul Hua. O să merg să scriu o petiţie, să i-o arătaţi. Luaţi-1 cu cuvint'i meşteşugite, doamnă. I-a bătut ieri zdravăn, ce să-i mai judece ? Să le dea drumul şi lumea o sâ-1 iubească !

— Va să zică asta era ! rîse Vaza. Fii liniştit, cînd s-o înapoia. discut eu cu el. Dar de ce ai făcut atîta risipă ? Te pomeneşti că ai primit ceva de la ei, ticălosule !

— N-am să mint, stăpînă. Am primit cinci *liang*.

— Eşti isteţ tare.

Vaza porunci slujnicii să scoată două pahare de argint, înflorate. Bău două pahare pline, apoi umplu unul pentru tînăr.

— Nu îndrăznesc să beau, se scuză el. Mă înroşesc în obraji şi mă prinde stăpînul.

— Spui că eu te-am îndemnat.

Tînărul făcu o reverenţă şi goli paharul dintr-o sorbitură. Vaza îi puse pe o farfurie din bunătăţile aduse şi-l îndemnă să se înfrupte. El însă nu mîncă. Sorbi două pahare şi ieşi. Se îna- poie la prăvălie, luă nişte plăcinte, două vase cu vin şi-i invită pe Fu, Ben, Chen Jingji, Lai Xing şi Dai An. Aceştia gătară repede totul, uitînd să-l cheme şi pe Ping An, care rămase la poartă, lăsîndu-i gura apă. Cînd stăpînul sosi, Ping An nu-i vesti nici el. Auzindu-1, Shu Tong se năpusti în goană să-i ducă hainele de casă, să se schimbe.

— Nu m-a căutat nimeni ? întrebă Ximen.

— Nu, răspunse Shu Tong.

Ximen Qing îşi scoase roba şi boneta, îmbrăcă veşmintele de casă şi trecu în bibliotecă. Tînărul îi întinse o ceaşcă de ceai. Bărbtul sorbi o gură şi cînd lăsă jos ceaşca, observă roşeaţa din obrazul slugii.

— Unde-ai băut ? întrebă.

Shu Tong luă o hîrtie de sub călimară şi i-o dădu, lămurin- du-1 că o avea de la doamna a şasea, care o primise de la unchiul Wu cel mare. La ea băuse un păhărel. Ximen citi. Cei patru cerşeau clemenţă. I-o înapoie, cerîndu-i să i-o bage într-un plic şi să i-o înmîneze unui soldat, cu precizarea să-i amintească de ea a doua zi. Shu Tong aşa şi făcu. Privind chipul tînărului, cu obrajii împurpuraţi ca o piersică şi cu buzele cărnoase, lăsînd să i se întrevadă şiragul de orez al dinţilor, Ximen Qing nu rezistă tentaţiei de-al admira. îl povăţui să nu mai bea, că altfel avea să-şi piardă frăgezimea şi curăţenia pielii. Tînărul promise că va fi atent.

Erau încă laolaltă, cînd un slujbaş în haine negre veni călare şi, descălecînd în poartă, îngenunche şi îl întrebă pe Ping An dacă aceasta era casa procurorului Ximen Qing. Supărat că nu fusese poftit mai înainte la chef, portarul nu-i răspunse de la început.

— Sînt trimis de comandantul Zhou cu o invitaţie, adăugă omul ridicîndu-se. Mîine, la Templul Fericirii Eterne va avea loc un banchet în cinstea generalului Xin Pingzhai. Excelenţele lor Xia şi Zhang au contribuit cu cîte un *liang* şi mă aflu aici să-l văd pe stăpînul Ximen. Te rog, fii bun şi mă anunţă !

Abia atunci Ping An luă cartea de vizită şi merse în spate. Trecu pe lîngă gardul viu de pini şi-l zări pe Hua Tong aşezat afară, sub fereastră. Hua Tong îi făcu lui Ping An un semn cu mîna, lăsîndu-1 să înţeleagă că Ximen Qing şi Shu Tong nu trebuie deranjaţi. Ping An se apropie tiptil de fereastră şi ascultă timp îndelungat. Apoi Shu Tong ieşi să aducă apă pentru ca stăpînul să se spele pe mîini şi, observîndu-i pe cei doi sub fereastră, un val de roşeaţă îi potopi chipul şi fugi în curtea interioară. Ping An intră cu cartea de vizită. Ximen Qing se uită peste ea, luă pensula şi se înscrise şi pe el, sfătuind sluga să ia un *liang* de argint de la cea de a doua stăpînă şi să-l dea omului. Ping An spuse că a înţeles şi ieşi.

Cînd Shu Tong se înfăţişă cu apa, Ximen se spălă şi plecă la Vaza.

— Ai băut ceva ? îl întrebă femeia. Să-i spun slugii să-ți încălzească puțină băutură ?

Bărbatul văzu vasul mare de sub masă şi vru să ştie de unde o avea. Fiindu-i greu să declare că o cumpărase Shu Tong, Vaza luă totul asupra ei:

— Aveam poftă să beau ceva şi i-am cerut unui copil-slugă să mi-o cumpere. Dar n-am băut decît două pahare.

— Of, nu-ți mai cheltui banii, cîtă vreme avem băutură în casă ! o certă el. Mai înainte am primit patruzeci de vase cu alcool He Qing * de la Ding acela şi le-am depozitat în aripa apuseană. Cînd, ai poftă, trimite slujnica după cheie.

Li Vaza mai avea o farfurie cu nişte rață, alta cu carne de pui, iar peştele nici nu fusese atins. Ea îi porunci Întîmpinării Primăverii să aranjeze patru platouri cu ceva legume şi tăie o bucată de şuncă afumată, o puse pe masă, îndemnînd bărbatul să mănînce. El n-o mai întrebă de unde avea bucatele, fiindcă în mod obişnuit casa îi era plină cu aşa ceva. Bău, îşi aminti de ceva şi zise.

— Mi-a dat Shu Tong o hîrtie. De la tine o are ?

— Cumnatul Hua m-a vizitat rugîndu-mă să-i ierți.

— A mai intervenit şi Wu, dar nu l-am luat în seamă. E adevărat că aveam de gînd să-i judec aspru. Dacă zici că şi Hua mă sfătuieşte altfel. mîine pun să le mai tragă o bătaie şi le dau drumul.

— De ce să-i bați iar ? I-ai pedepsit o dată şi trebuie să fi fost dezgustător, cu țipetele lor în gura mare.

— Aşa e la judecată. Sînt alții sus-puşi care o pățesc.

— Fratele meu, eşti dregător al legii, dar cîteodată e bine să-ți arăți şi bunătatea. Ori aşa vei clştiga în virtute şi dacă nu pentru altceva, măcar fă-o pentru fiul nostru !

— Ce vrei să spui ?

— De acum înainte porunceşte cît mai puține bătăi, fii mai bun şi o să fim răsplătiți !

— în treburile publice laşi la o parte slăbiciunile inimii.

Băură împreună şi deodată Prunişor de Primăvară intră, uitîndu-se la ei, înciudată :

— Benchetuiți, aici şi nimeni n-a mînat un copil-slugă să vină cu stăpîna ! A dus-o Lai An cu lectica dincolo de oraş, iar acum s-a înserat şi nimănui nu-i pasă !

Oservînd cît este de neîngrijită, cu părul căzut şi podoabele în neorînduială, Ximen Qing se puse pe rîs :

— Ai dormit pînă acum, gură mincinoasă !

— Baticul îi stă gata să-i pice, constată Li Vaza, apoi i se adresă fetei : Am o băutură dulce, gustă şi tu !

— Ia şi bea că trimit eu o slugă, o linişti stăpînul.

Slujnica se sprijini de masă, plecîndu-se, ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată pantofii din picioare şi zise că abia s-a trezit şi are gura amară.

— Nici nu ştii ce bună e licoarea, gură mincinoasă ! o ispiti

* Limpedele rîu.

Ximen.

— Stăpînă-ta nu-i acasă, de ce te-ai teme ? o îndemnă iar Vaza.

— Nu mi-e gîndul la băutură, doamnă a şasea. Şi ce dacă stăpîna nu-i acasă ? Şi cînd e ea şi îmi dă ghes, dacă n-am poftă, nu beau.

— Dacă nu vrei băutură, ia o înghiţitură de ceai. îi spun întâmpinării Primăverii să meargă un copil-slugă în întîmpinarea stăpînei tale, zise Ximen şi-i dădu propria lui ceaşcă, plină cu fiertură de ceai cu scorţişoară şi susan. Prunişor o luă, codin- du-se, sorbi o dată şi o lăsă.

— Nu mai e nevoie să-i ziceţi slujnicii. L-am chemat eu pe Ping An. El e mai mare decît ceilalţi.

Ximen îl strigă pe Ping An, care aştepta afară.

— Dacă pleci, cine vede de poartă ? întrebă stăpînul.

— L-am lăsat acolo pe Qi Tong.

— Atunci, ia repede un lampion şi fugi înaintea lor.

Ping An plecă, în mînă cu un lampion aprins. Pe la jumătatea drumului, îi văzu înaintînd dinspre miază-zi. Lai An se ţinea în spatele lecticii. Pe purtători îi cunoştea, se numeau
Zhang Chaun şi Wei Zong. Puse mîna pe o bară a lecticii şi spuse:

— Umilul de mine, am venit în întîmpinare, stăpînă.

— Stăpînul te-a trimis, sau cine ? vru Lotus să ştie.

— Nu atît stăpînul, cît surioara Prunişor de Primăvară.

— Credeam că el nu s-a întors !

— Nu s-a întors ? Ba e acasă, mănîncă şi bea cu stăpîna a şasea. Dacă nu m-ar fi chemat surioara Prunişor şi n-ar fi stăruit ea să pornesc degrabă cu un lampion, n-aş fi acum aici ! Ştiam că nu-1 aveţi decît pe Lai An, care e încă mic şi, seara, pe drum, se întîmplă atîtea ! De-aia m-am zorit !

— Cînd ai plecat, pe el unde l-ai lăsat ?

— In casă la doamna a şasea.

Lotus de Aur tăcu. Zîmbi prefăcut, se închise în ea şi nu rosti nimic multă vreme.

— Tîlharul ! izbucni în cele din urmă. Pe mine m-a dat uitării şi îşi petrece nopţile doar la curva aia ! Iar ea s-a agăţat de un copil şi tare mi-e teamă că în privinţa asta greşeşte ! Ascultă- mă, Zhang Chuan, că ne cunoşti şi cu meseria ta ai călcat pragul nu la o mie, ci la zece mii de case ! Unde ai mai pomenit ca pentru un copil care face pe el să iroseşti un sul întreg de mătase, numai ca să-i coasă straie mai cu moţ ? Rege de-ai fi şi parcă tot nu-ţi dă mîna !

— Dacă n-aţi fi deschis vorba, doamnă, eu aş fi tăcut, zise omul. Aşa ceva nu se cade. Şi nu mi-e de mătase, cît de copiL E încă în faşă şi dacă nu e lăsat să crească în voie, o să păţească rău. Anul trecut, s-a întîmplat un caz. Un bogătaş de dincolo de Poarta Răsăriteană, om bătrîn, la şaizeci de ani, trăia de cînd se ştia pe moşia strămoşească. Avea bănet că nu-i da de cap, herghelii de cai, turme de vite şi hambare încărcate cu orez. Favoritele şi slugile îi forfoteau, de multe, prin casă, care mai de care mai frumoasă, mai bine îmbrăcată. Numai

urmaşi n-avea. A fost el de s-a rugat la templele din răsărit şi la cele din apus, a închinat sacrificii, a făcut pomeni, dar nimic. Pe neaşteptate, a şaptea nevastă i-a născut un băiat, bucurîndu-i inima peste măsură, aşa cum s-a veselit şi stăpînul nostru. Ziulica întreagă veghea copilul şi-l îmbrăca numai în mătăsuri scumpe. îi pusese trei camere la dispoziţie, văruite mereu proaspăt, de parcă erau date cu zăpadă şi îi luase patru-cinci doici să-l îngrijească. Il ferea de cea mai dulce pală de vînt. Dar, la nici trei ani, copilul s-a îmbolnăvit de vărsat şi s-a prăpădit. Poate îndrug prostii, dar eu zic că e mai bine să laşi copilul să crească mai în voie.

— Mai în voie ? Le e ciudă că nu pot să-l ţină îmbrăcat în aur !

— Aş avea şi eu ceva de spus, stăpînă, se amestecă Ping An. Dacă nenorocitul de mine tac, mîine tot o să aflaţi. E vorba de necazul vînzătorului Han. Stăpînul a pus să-i pedepsească pe tinerii ăia şi i-a oprit pentru cercetări. Dar azi, unchiul Ying a pus la cale cu Shu Tong să-i scape. Cred eu că au primit ceva argint, fiindcă slugoiul a cumpărat mîncare şi băutură, le-a dus acasă la Lai Xing şi după ce nevasta ăstuia le-a pregătit, le-a trecut doamnei a şasea. Shu Tong a mers acolo cu un vas cu „Florea de aur“. A băut împreună cu stăpîna a şasea şi apoi a chefuit cu Lai Xing, Ben, Fu şi ceilalţi. Abia cînd s-a întors stăpînul s-au împrăştiat şi ei.

— Pe tine nu te-au chemat ?

— Pe nenorocitul de mine ? Şi cine ? Sclavul ăsta încrezut ? Nu vă are pe dumneavoastră la inimă, ce să-i pese lui de mine ? N-ar trebui să vă spun, dar stăpînul ţine la el. Mai înainte n-a fost închis cu el în bibliotecă ? Asta le ştie pe toate, că a servit ofiţerilor de la judeţ ! De nu scăpăm de el, ca mîine o să tragem toţi de pe urma lui.

— La doamna a şasea a băut mult ?

— Ba bine că nu ! L-am văzut după ce-a ieşit, se făcuse roşu la faţă.

— Şi stăpînul nu i-a zis nimic ?

— Stăpînul are gura legată, ce să-i zică ?

— Ticălosul ! Tîlharul tîlharilor, fără nici o ruşine ! Cînd îi mai prinzi împreună, vesteşte-mă pe mine.

— Aşa voi face, stăpînă. însă acum potoliţi-vă şi să nu-i suflaţi un cuvînt !

Restul drumului îl făcură în tăcere.

După ce coborî din lectică, Lotus de Aur se duse mai întîi în curtea interioară, să o salute pe soţia principală.

— De ce te-ai grăbit să vii ? Puteai să dormi acolo, zise Doamna Luna.

— Şi mama m-a îndemnat, dar are la ea o nepoată, o copilă de vreo doisprezece ani şi aş fi dormit cu ea într-un pat. Pe urmă m-am gîndit la drumul lung pe care l-aş fi făcut a doua zi şi am hotărît să mă întorc. Mama îţi transmite urări de bine şi îţi mulţumeşte pentru cadouri.

De la Doamna Luna, Lotus trecu pe la Delicata Li, apoi pe la Meng Pavilion de Jad. Cînd ajunse în curtea din faţă, înţelese că bărbatul era încă la Li Vaza. Cînd intră, Vaza se sculă şi o întîmpină

zîmbind, rugînd-o să se aşeze şi să bea un pahar.

— Azi am cam băut ceva şi am mîncat la două banchete, refuză Lotus. Nici nu zăbovesc, adăugă, şi făcu un gest larg cu mîneca rochiei, se întoarse şi ieşi.

— Bună sclavă ! strigă Ximen Qing. îndrăzneşti să nu mă saluți ?

— Să te salut ? Cine să aibă curaj, dacă nu sclavii ? răspunse Lotus de Aur.

Vorbele ei ținteau în Li Vaza, vrind să spună că aceasta chefuise mai întîi cu Shu Tong şi apoi cu stăpînul casei. însă Ximen Qing nu le pătrunse tîlcul !

Capitolul XXXV

De cum ajunse la *Yamen,* Ximen Qing îi zise procurorului Xia că fusese rugat să-i ierte pe cei patru tineri.

— Au venit şi la mine, dar nu mi-a dat mîna să vă înştiințez, onorate mandarin, recunoscu Xia. Fiindcă ați adus vorba, propun să-i chemăm, le dăm cîteva lovituri şi-i lăsăm să plece.

— V-ați gîndit bine, onorate ! aprobă Ximen Qing.

îşi ocupară locurile în sala de judecată şi cerură să fie aduşi cei patru răufăcători. De teama bătăii, aceştia îngenuncheară şi rămaseră cu capetele în pămînt...

Ximen Qing li se adresă cel dintîi :

— Am fost deranjat de nu ştiu cîtă lume pentru voi, nişte golani ordinari ! Vroiam să vă judec, însă am să vă iert. De-mi mai cădeți în mînă, în temniță aveți să vă sfîrşiți zilele !

îl eliberă şi pe Han Al Doilea şi tinerii o rupseră atît de iute la fugă de parcă îi aştepta o viață cu grămezi de aur. Despre alte pricini judecate atunci acolo nu vom mai aminti.

Ying Bojue veni la Shu Tong, să afle rezultatul şi îi strecură în mînă cei cinci *liang* de argint ceruți.

— I-am vorbit ieri şi azi se rezolvă, zise tînărul.

— Ai lor se tem să nu fie pedepsiți din nou.

— Linişteşte-te, unchiule. N-or să mai pățească nimic !

Atunci Ying Bojue se grăbi să plece cu vestea cea bună. Spre prînz, cei patru tineri erau acasă, îmbrățişîndu-se cu ai lor şi plîngînd de bucurie. Fiecare pierduse cîte zece *liang,* abia îşi simțea picioarele şi se lecuise să se mai amestece în vrajbe. Pentru că :

Nu-i om ştiind durerea, puterea să o-nfrunte,
Nu-i de răbdat necazul în viața greu de munte.

înainte de a se înapoia Ximen Qing, Shu Tong îl chemă pe Lai An

să măture biblioteca şi îi dădu cîteva dulciuri.

— Frate Shu, cuteză copilul-slugă, după mai multe şovăieli, am ceva să-ți zic. Ieri seară, Ping An i-a vorbit stăpînei a cincea despre învirtelile tale.

— Ce anume ? întrebă Shu Tong.

— I-a spus că ai primit bani de la oameni, ai făcut tîrguieli şi ai băut cu stăpîna a şasea, apoi că ne-ai dat şi nouă să bem, în prăvălie, şi că pe el nu l-ai chemat. Pe urmă a zis că ai făcut pe copilul de trupă cu stăpînul, aici în camera de lucru !

Shu Tong ascultă în tăcere şi ținu ura în sufletul său. A doua zi, Ximen Qing nu se duse la slujbă, ci o porni direct spre Templul Fericirii Eterne, la banchetul de rămas bun al unor militari transferați şi reveni după amiază. Descălecînd, îl învăță pe Ping An să le spună vizitatorilor că nu s-a înapoiat. Intră în salon, unde Shu Tong îl ajută să se schimbe.

— Nu m-a căutat nimeni ? se interesă.

- ■ Nu. Meşterul Xu ne-a dăruit două coşuri cu crabi şi zece *jin* de peşte proaspăt. I-am întors cartea de vizită şi aducătorului i-am dat un bănuț. Unchiul Wu a trimis şase invitații pentru doamne, la petrecerea de a treia zi după nuntă. Wu Shunchen, fiul lui Wu cel mare, se însurase cu Zheng A treia, nepoata soției bogătaşului Qiao, iar la darurile Marelui Mandarin se răspunsese prin aceste invitații.

Cînd bărbatul ajunse în curtea interioară, Doamna Luna îi arătă invitația. El hotărî să meargă toate nevestele şi se retrase în bibliotecă. Shu Tong aprinse grăbit focul, arse santal şi îi oferi stăpînului, cu mîinile amîndouă, o ceaşcă de ceai. Ximen Qing luă ceaşca, iar tînărul rămase în picioare lîngă el, lipit de masă. Stăpînul îşi țuguie buzele, scoțînd un zgomot, semn ca uşa să fie încuiată.

— Fiul meu, ai casei se poartă bine cu tine ? vru să ştie.

— Ar fi ceva, găsi Shu Tong cu cale să se plîngă, dar de nu m-ați fi întrebat, n-aş fi îndrăznit să deschid gura.

— Dă-i drumul, fără teamă.

Tînărul se plînse de Ping An :

— Mai alaltăieri, m-ați chemat aici, iar el şi cu Hua Tong au tras cu urechea la fereastră, i-am văzut cînd am ieşit după apă. Pe urmă m-a vorbit altora, ocărîndu-mă.

— Ai să vezi cum am să-l fac fărîme, rosti bărbatul, furios.

Numai că Ping An se brodi să afle chiar atunci ce-1 păştea
şi se duse țintă la Lotus de Aur. Aceasta o mînă numaidecît pe Prunişor după stăpîn. Trecînd pe lîngă gardul viu, slujnica îl zări pe Hua Tong meşterind un tigru de lemn.

— Ce treabă ai, soră mai mare? Stăpînul e înăuntru, o întîmpină el.

Prunişor de Primăvară îl pălmui. Auzind zgomot, Ximen înțelese că venise cineva şi îl împinse pe tînăr într-o parte şi el se întinse pe pat, prefăcîndu-se că doarme. Shu Tong îşi făcu de lucru cu pensulele de pe masa de scris. Prunişor împinse uşa la perete.

— Ce-mi stați aici cu uşa închisă ? îi certă. Ca între neamuri ! Vă cheamă stăpîna, adăugă.

— Ce are cu mine, mincinoasă mică ? întrebă Ximen, ridi- cînd capul de pe pernă. Ia-o înainte. Mă mai odihnesc puțin şi vin şi eu.

— Nu plec singură, se încăpățînă fata şi nu se lăsă pînă nu îl luă cu ea în casa stăpînei sale.

— Ce făcea acolo ? o întrebă Lotus de Aur.

— Era cu Shu Tong. Uşa era încuiată, de parcă ar fi omorît țînțarii dinăuntru. Am mirosit eu cu ce-şi făceau de lucru, ca nişte rude prea apropiate ! Am intrat şi sluga se prefăcea că scrie, iar stăpînul se întinsese pe pat. Cît am mai tras să vină!

— Se vede ! Arată de parcă ar fi fost pînă acum în cuşca unei fiare ! Marfă nesimțitoare, chiar nu ți-e ruşine ? Te încui ziua în amiaza mare cu slugoiul în casă ? Iți faci bucuria cu el şi noaptea vii şi pici de somn lîngă noi ? Bine îți şade !

— Cum poți să dai crezare unei guri unsuroase de minciuni, ca a ei ? se apără bărbatul. Mă întinsesem pe pat şi îl urmăream cum completa nişte cărți de vizită !

— Şi ce secret era, de v-ați încuiat ? Ce vas de aur cu trei picioare, ori elefant cu doi colți ascundeați de lume ? Mîine e ziua cumnatei Wu şi ne-a poftit la ea. Ca să n-o mai lungesc, vreau ceva bani să-i pot duce un dar. Dacă tu nu-mi dai, îmi fac de cap cu niscai bărbați şi fac singură rost ! Sora cea mare îi dăruieşte haine şi cinci *qian* de argint, altele au ace de păr sau podoabe, numai eu n-am de nici unele !

— Ia o mătase roşie din curtea din față.

— Mai bine nu merg ! Vrei să rîdă de mine ? se rățoi femeia.

— Potoleşte-te ! Uite, urc în pod şi-ți găsesc ceva bun. Mă pregăteam sâ caut ceva daruri să le trimit la Dongjing şi o să aflu şi pentru tine unul.

Ximen urcă în podul casei Vazei şi luă două suluri de mătase neagră cu bordură de aur, două mătăsuri colorate de Nan- jing, una roşietică şi un satin verzui ca un pescăruş de mare. Ii spuse lui Li Vaza că ar vrea vreun veşmînt de soi, pe care să-l dea cadou Lotus de Aur ; dacă ea nu avea, trimitea să se cumpere.

— N-are rost, se grăbi Vaza să-l oprească. Am eu o fustă vişinie şi o bluză albastră. Una fără alta n-are căutare, aşa câ le dăm pe amîndouă.

Le scoase singură dintr-o ladă şi i le duse lui Lotus de Aur.

— Alege-o pe care vrei, surioară. Le împachetăm laolaltă şi le oferim ca din partea amîndorora.

— Cum să-ți iau lucrul tău ?

— Ce vorbă-i asta, soră bună ?

Vaza se rugă multă vreme, pînă cînd Lotus de Aur încuviință. Il chemară pe Chen Jingji să scrie pe acelaşi carton numele lor.

In vremea aceasta, Bai Laiguang se ivi în poartă.

— Marele Mandarin e acasă ? îl întrebă pe Ping An.

— Nu e, veni răspunsul.

Neîncrezător, omul intră, se uită în salon, văzînd totul închis se întoarse.

— Ai grăit adevărul, zise. Unde s-a dus ?

— A condus pe cineva, dincolo de oraş.
— înseamnă că o să se înapoieze.
— Ziceţi-mi mie, unchiule Bai. îi spun îndată ce pică, îl pofti Ping An. Dacă soseşte tîrziu ? N-o să aşteptaţi atît.
Dar Bai nu-1 luă în seamă. Trase în lături apărătoarea de la uşa salonului, pătrunse înăuntru şi se aşeză pe un scaun. Copiii-slugă nu-1 băgară în seamă, însă Cerul se arătă de partea lui. Ximen Qing o pusese pe Întîmpinarea Primăverii să care mătăsurile. Veniră amîndoi din spate şi cînd trecură de paravan, sluga lăsă jos mătasea şi o zbughi din loc.
— Oare să fie chiar fratele de cruce ? izbucni Bai, vesel.
Ximen nu mai avu încotro şi rămase cu el. Bai Laiguang
purta o bonetă de voal, refăcută, din acelea din care poartă pelerinii pe Muntele Tai. Avea pe el o robă albă care abia se mai ţinea : părea salvată de la un incendiu şi gulerul i se ro- sese cu totul. In picioare era cu nişte încălţări cu talpă de lemn, demodate şi care abia mai rezistau. Sub robă i se zăreau nişte pantaloni din mătase galbenă, atît de ciuruiţi că n-ai fi putut doborî un ţînţar cu ei. Se aşezară, dar gazda nu ceru ceai. Ximen îl văzu pe Qin Tong şi-i porunci să ia mătasea în camera de oaspeţi şi să-i ceară ginerelui său să o împacheteze.
— Nu te-am văzut de mult, frate, începu Bai discuţia, înălţîndu-şi mîinile a scuză.
— Mulţumesc pentru gîndul tău bun, zise gazda. De cînd cu slujba, nu prea stau pe-acasă.
— Şi mergi zilnic la *Yamen ?*
— De două ori pe zi. Ascult plîngerile în Sala de judecată. Pe întîi şi pe cincisprezece ale lunii trebuie să mă înclin în faţa tăbliţelor, să semnez şi să pun sigiliul pe documente publice. Pe urmă şefii *bao* din fiecare sector se înfăţişează şi ne dau raportul. Chiar de vin acasă, am încă atîtea de făcut, că n-am vreme de odihnă. Uite, azi l-am condus pe Xu Nanxi, care a fost mutat, şi abia m-am întors. Eunucul Xue m-a invitat mîine la o petrecere, dar stă departe şi n-o să mă duc. Poimîine sînt obligat să-l întîmpin pe noul inspector provincial. Pe urmă, al patrulea băiat al înălţimii Sale Marele Tutor se însoară ; Tong Tianyi, nepotul mareşalului Tong, a fost promovat superinten- dent la Palatul gărzii. Vezi, toate aceste lucruri mă obosesc şi n-am timp nici să-mi dau seama cît sînt de zdrobit de osteneală cu atîtea şi atîtea pe cap.
Lai An aduse ceaiul după ce ei se săturaseră de povestit. Bai Laiguang prinse ceaşca şi apucă să guste o dată, cînd Dai An apăru în fugă, cu o carte de vizită mare, roşie.
— Excelenţa Sa Xia. Abia a descălecat.
Ximen Qing trecu în curtea interioară să-şi pună o robă de ceremonie, iar Bai se ascunse într-o cameră alăturată, iscodind de după draperie.
Procurorul Xia intră în salon şi Ximen îl întîmpină, în- veşmîntat cum se cuvine. Se salutară şi luară loc. Imediat, Qi Tong se înfiinţă cu două ceşti cu ceai.

— Ieri am vorbit de primirea inspectorului general. Astăzi, învăţăcelul acesta a cercetat şi a aflat că îl cheamă Zeng şi că a ajuns *jinshi* * în anul Yiwei. Portăreii care îl anunţă au ajuns în Dongchang. Colegii sînt gata să-i iasă în întîmpinare. Noi
doi sîntem slujbaşi militari, dar avem şi sarcini administrative, veghem ca legea să fie respectată şi ne deosebim de militarii propriu-zişi. De aceea, zic să ieşim din oraş cam la zece *li,* să găsim un vad bun şi să-i oferim acolo o masă.

— Onorate mandarin, v-aţi gîndit de minune, aprobă Ximen. De acum nu vă mai bateţi capul. învăţăcelul acesta va căuta un templu ori o proprietate particulară şi va trimite acolo bucătari şi slugi să facă pregătirile de trebuinţă.

— Iarăşi rezolvaţi totul, onorate mandarin ! acceptă Xia.

Mai băură cîte o ceaşcă de ceai şi procurorul plecă. Ximen
Qing îl conduse şi se schimbă. Bai era tot acolo şi se întoarse in salon.

— De două luni n-ai mai luat parte la întîlnirile frăţiei noastre, îl mustră. De fapt, ea este pe punctul de a se destrăma. Sun a îmbătrînit şi nu mai ţine frîiele în mînă. Fratele Ying e nepăsător. In luna a şaptea, am fost la Templul împăratul de Jad sâ petrecem pentru mijlocul lunii. Ne-am adunat vreo patru, dar nimeni n-a adus bani. Stareţul Wu s-a purtat cum se cuvine, a chemat şi un povestitor, însă l-a plătit singur. Şi cu toate că el n-a scos un cuvînt despre cheltuieli, noi nu ne-am simţit bine. Cînd tu te ocupai de frăţia de cruce, era altfel. Ştiai ce trebuie şi cum e mai bine să faci. De-aia zic, să ni te alături iară !

— Nici vorbă, las70 să se strice. Eu n-am timp, spuse Ximen Qing. De-aş avea vreme, aş trimite cîte ceva stareţului, ca mulţumire. Faceţi ce vreţi, pe mine nu mă mai priveşte.

La aceste cuvinte, Bai se făcu alb la faţă. Nu zise nimic, dar nici nu se urni din loc. De nevoie, Ximen Qing îi porunci lui Qin Tong să întindă masa într-o cameră de lîngă salon. Masa fu umplută cu patru soiuri de legume gătite şi două feluri de carne, friptă şi prăjită. Ximen mîncă împreună cu oaspetele, puse să se încălzească băutură şi-i turnă acestuia de mai multe ori, într-o cupă mare de argint. Abia atunci Bai se ridică. Ximen îl conduse pînă la poarta a doua.

— Iartă-mă, se scuză, dar am boneta de casă şi nu se cade sâ ies astfel în stradă.

Bai Laiguang îşi luă rămas bun şi se duse.

întors în salon, bărbatul trase un scaun, se aşeză şi-l strigă pe Ping An.

— Cum îndrăzneşti să stai în picioare înaintea mea, tîlha- rule, sclav ce eşti !

Uî

Chemă aghiotanţii şi trei sau patru i se înfăţişară. Ping An nu

* Al treilea grad cărturăresc, cîştigător al examenelor la nivel naţional.

ştia ce se întîmplase şi se speriase, făcîndu-se galben ca ceara. Se grăbi sâ îngenuncheze.

— Ce ți-am zis eu cînd m-am întors, că nu sînt acasă ? Tu ce-ai înțeles ?

— Aşa i-am spus, dar unchiul Bai nu m-a crezut şi a intrat cu forța. Nenorocitul de mine m-am luat după el şi l-am întrebat dacă vrea să lase vreo vorbă, dar nici nu mi-a răspuns, a desfăcut apărătoarea uşii salonului şi a trecut pragul. Pe urmă ați apărut, stăpîne de unde să ştiu eu...

— Lasă minciunile, tîlharule ! Unde beai şi jucai banii cînd a intrat ? Oricum, numai în poartă nu erai.

Porunci să fie mirosit, dar soldații răspunseră că nu pare băut. Atunci hotărî să-i tragă o chelfăneală zdravănă. Doi soldați îl prinseră, luară instrumentul de tortură * şi începură să-i strîngâ degetele. Neputînd suporta, Ping An strigă :

— Aşa i-am spus, stăpîne, dar nu m-a crezut că nu sînteți acasă !

Soldații legară sfoara şi îngenuncheară în fața lui Ximen Qing.

— Executat ! raportară.

— Dați-i cincizeci de vergi ! porunci. Iar cînd aceştia în- cheiară, adăugă : Şi douăzeci de bastoane !

Pielea slugii se băşicase, toată numai o rană, iar sîngele îi şiroia pe picioare în jos.

— Lăsați-1, rosti stăpînul.

Cei doi soldați slăbiră sfoara instrumentului în care îi prinseseră degetele. Ping An scîncea.

— Te fac eu om, sclav ticălos ! Te las în poartă şi tu te gîn- deşti cum să iei banii altora, pătîndu-mi bunul renume !• Să nu mai aud una ca asta, altfel îți rup picioarele !

Ping An îngenunche, apoi se ridică şi, trăgîndu-şi pantalonii pe el, o zbughi cît putu de repede. Ximen Qing îl văzu alături pe Hua Tong.

— Luați-1 şi pe micuțul ăsta şi strîngeți-1 puțin, ordonă.

Hua Tong țipa ca un porc înjunghiat.

Pan Lotus de Aur ieşise de la ea şi se ducea în curtea interioară. Trecind prin spatele încăperii centrale, o zări pe Pavilion de Jad ascunsă după un paravan, ascultînd.

* *Zanzi,* instrument de lemn, în care se prind degetele, strivindu-le prin apăsare.

— Ce se întîmplă ?

— Nu ştiu de ce stăpînul l-a snopit în bătăi pe Ping An şi acum l-a luat pe Hua Tong la rînd. Cum se nimerise să treacă tocmai atunci Qi Tong, femeia îl întrebă de pricina pedepsei.

— L-a lăsat pe unchiul Bai să intre, răspunse Qi Tong.

— Nu poate fi bătut pentru atîta lucru ! îşi dădu Lotus cu părerea. A spart vreun obiect de fildeş sau altceva de preț. **N-are** suflet şi nici ruşine ! Vrea să facă pe marele stăpîn, dar e un nimic şi un ticălos fără ruşine !

Qi Tong plecă.

— Ştii cumva de ce ?

— Vroiam să-ți spun, dar n-am apucat. Cînd am fost plecată la ziua mamei... şi Lotus de Aur îi înşiră tot ce se petrecuse. Mi-e teamă că sclavul ăsta o să pună stăpînire pe casă şi ne joacă aşa cum îi trăsneşte, încheie.

— îmi place cum ai zis ! rîse Pavilion de Jad.- în casa asta sînt şi înțelepți şi proşti, dar nu toți au inima murdară !

— Nu-i vorba de asta ! o opri Lotus. Lasă-mă să-ți lămuresc. în clipa de față, pentru doi oameni din toată casa îi stă stăpînului inima în loc. Unul e membru al familiei, iar celălalt nu. Toată ziua gîndul lui nu e decît la ăştia doi, iar cînd se află în preajma lor devine vorbăreț, rîde şi glumeşte. Noi, ăştialalți, sîntem lipsiți de noroc şi se poartă cu noi, de parcă am fi o găină neagră ! Bandit care n-o să sfîrşească bine, de cîte ori nu i-am zis-o ! A fost cu totul adormit de vulpile astea două şi nu ştie decît să le facă voile ! Ia aminte, soră a treia, o să avem de furcă, nu glumă ! Azi m-am luat cu el pentru cadoul ce trebuie să-l dau ! Să vezi : cînd a călcat pragul casei, s-a repezit în bibliotecă ! Eu am trimis-o pe Prunişor de Primăvară să-l cheme. Ei, şi ce crezi ? Se închisese acolo cu sclavul ! Prunişor a forțat uşa şi a intrat, înnebunindu-i ! Cînd a venit la mine, l-am beştelit bine. A scăldat-o el cum a putut, pe urmă mi-a spus să duc cadou o mătase roşie. Nici n-am vrut s-aud ! Apoi a mers chiar el în podul casei Vazei. Tîlharul, se ştia vinovat şi mi-a adus ceva de preț, să-l ofer împreună cu Vaza. Am refuzat, şi s-o fi văzut-o pe-aia cum îi dădea cu „soră mai mare“ în sus, „soră mai mare“ în jos şi pînă la urmă l-a chemat pe ginere să scrie pe o carte de vizită numele meu şi-al ei.

— Atunci e bine. Mi se pare că ea se poartă cu tine cum se cuvine.

— Ehei, n-o cunoşti ! continuă Lotus de Aur. Nu e bine s-o lăsăm de capul ei ! în vremea noastră, lumea se teme de împărații de Diamant * cu ochii largi deschişi şi nu de Buddhia, care ține ochii închişi. Dacă o nevastă il lasă pe bărbat mai slobod, acesta ajunge ca un comandant de oşti şi face tot ce-i place !

* Cei Patru împărați de Diamant ai Cerurilor, dominînd peste cele patru continente.

— Oh, slugă a şasea, eşti ca ardeiul acela mic şi iute ! spuse Pavilion de Jad.

Se îndepărtară împreună, rîzînd.

Jad Mic veni spre ele, chemîndu-le să mănînce crabi. Slujnica merse mai departe, s-o cheme şi pe Li Vaza, iar ele intrară în curtea din faţă, ţinîndu-se de mînă. Doamna Luna şi Delicata Li stăteau în pridvor.

— Cine v-a înveselit ? întrebară.

— Rîdem că stăpînul l-a snopit în bătăi pe Ping An, vorbi Lotus de Aur.

— Aşa, parcă am auzit eu pe cineva ţipînd, grăi Doamna Luna. Deci Ping An era. Ce-a avut cu el ?

— A spart un fildeş, răspunse Lotus.

— Unde era pus şi cum l-a spart ? se interesă soţia principală care era o femeie serioasă şi nu prea ştia de glumă.

Lotus şi Pavilion se înnecau de rîs.

— Nu văd ce găsiţi de rîs în asta, se miră femeia.

— N-ai idee, soră mai mare, de ce-l bate. Fiindcă l-a lăsat pe Bai Laiguang să intre în casă ! lămuri Pavilion.

— Atunci de ce mi-aţi zis de fildeş ? Oricum, n-am mai văzut unul ca ăsta, care să ţi se bage cu sila în casă !

— A venit să-l vadă pe stăpînul ! interveni Lai An.

— Ce să-l vadă ! A venit să-şi umple burta !

Apoi se iviră şi Vaza şi Orhideea şi se apucară cu toate să mănînce crabi.

— Avem nişte vin de strugure în casă, se adresă Doamna Luna lui Jad Mic. Dă-ne să gustăm !

— La crabi merge mai degrabă un pahar de „Floarea de aur“ ! se repezi Lotus. Şi adăugă : N-avem decît crabi şi ce bine ne-ar fi prins o raţă !

— Unde mai găsim acum raţă ? S-a făcut tîrziu ! constată Doamna Luna.

Li Vaza roşi toată. într-adevăr, cuvintele purtau un tîlc ascuns, ce o privea pe ea. Iar soţia principală, care era un om sincer şi deschis, n-avea cum să aleagă cuvintele dintre cuvinte ! Dar să lăsăm nevestele să se înfrupte din crabi !

După ce ieşi în fugă, Ping An fu înconjurat de Ben, Lai Xing şi ceilalţi, să afle de ce fusese pedepsit.

— Habar n-am ! răspunse el, plîngînd.

— Stăpînul s-a supărat că l-a lăsat pe Bai Laiguang în casă.

— L-am văzut şi l-am oprit, dar a intrat cu forţa ! lămuri sluga. Chiar atunci a apărut stăpînul. Nici n-a avut ceva să-i spună. A băut ceai şi nici gînd să plece, apoi a sosit Excelenţa Sa Xia şi am crezut că in sfîrşit se duce, dar a rămas alături şi nu s-a lăsat pînă n-a luat masa aici ! Stăpînul mi-a zis că de ce nu l-am oprit, dar uite că am avut ghinion ! Ce puteam să-i fac, dacă a dat buzna ? Arde-l-ar cerul, oase de cîine ce e ! Ajungă-i băieţii tîlhari şi fetele curve ! Iar ce-a băgat în el să-i stea tare-n şezut !

— Păi poate să moară ! zise Lai Xing.

— Să crape de foame ! Să-i ia foc gîtlejul ! Că n-am văzut ființă mai fără obraz ! A intrat pășind ușor de nici cîinii nu l-au simțit ! Altfel cum ? Fiu de tîrîtură *, putrezi-ți-ar noada fundului !

— Dacă-i putrezește noada și nu știe nimeni, o să-i fie numai rușine și atît, zise Lai Xing.

Izbucniră toți în rîs.

— Cred că n-are un bob de orez să pună în gură seara, urmă Ping An. Ce înfometată trebuie să-i fie nevasta, de vreme ce el se năpustește în casele altora și-și umflă foalele. Dar n-o să-i meargă mult. Mai bine ar lăsa-o pe nevastă-sa cu altul, ar ajunge și el un *wangba* † și n-ar mai pătimi alții din pricina lui!

Dai An tocmai ieșise din mîinile bărbierului care îi tăiase părul, și arăta tare pomădat și dichisit.

— Ping An, băiatule, se amestecă în vorbă, ești vinovat ! Ești sluga lui și nu-i cunoști firea ? Atunci de ce te plîngi ? E un proverb : Nimeni nu-și dorește un băiat care să facă pipi de aur, și ouă de argint, dar măcar unul care să să știe cum e cazul să se poarte. Dacă veneau unchii Ying sau Xie, i-ai fi putut lăsa să intre. Ei îi sînt prieteni buni și n-au nici un fel de secrete unul față de altul. Și atunci, pe cine să bată, dacă nu pe tine ?

— Ping An, acum câ ai ajuns iar copil, nu e rău să înveți să te joci ca unul mic. Și lui îi place joaca, doar toată ziua bate mingea ‡, glumi Bel Al Patrulea. Încurajat de rîsete, continuă :

— Bine, bine. El a lăsat un străin să treacă pragul casei, dar Hua Tong ce-o fi făcut ? Păi a fost musai aici să se adeverească zicala că dacă mănînci fructe cu cineva, sînt mai gustoase. Apoi banchetele nu se fac cu un singur oaspe. Poate așa e și cînd bagi zece degete între două lemne, mai trebuie încă unul, ca să fie douăzeci strivite.

Hua Tong își freca mîinile, smiorcăindu-se.

— Lasă plînsul, țîncule ! i se adresă Dai An în glumă. Mă-ta te-a făcut prea năzuros. Ca să mănînci plăcinte, ți le-a legat cu frînghia de palme și tu tot nu vrei să pui gura pe ele !

Ximen Qing stătu apoi lîngă Chen Jingji, urmărindu-1 cum împacheta darurile și scria cărțile de vizită. A doua zi, în zori, acestea urmau să fie duse în capitală. In ziua următoare, după ce slujitorii au pornit la drum, bărbatul a plecat la *Yamen,* iar nevestele, cu perle și

* *Wangba,* în chineză.

† *Wangba* = A uita ; Opt. Cel care uită cele opt virtuți esențiale : purtarea după regulile antice, loialitatea, dragostea filială, modestia, pudoarea, mila, cinstea, sinceritatea. *Wang* este omonim cu ideograma „broască țestoasă[11], căreia i se atribuie sens injurios. Se folosește de asemenea expresia *Wangba dan,* ou de broască țestoasă, însemnînd de fapt : fiu de tîrîtură sau bărbat care închide ochii la depravarea soției.

‡ Jocul cu mingea prin lovirea cu piciorul datează dinaintea **erei** noastre. **In** dinastia Tang **(618—907)** ajunge foarte popular chiar **și prin**tre femei.

briliante în păr şi în veşminte din mătase, brodate, au luat cinci lectici pînă la casa lui Wu. Nevasta lui Lai Xing, într-o lectică mică, venea după ele, să le slujească. Acasă rămăseseră Sun Lebădă de Nea şi Orhideea. In cursul dimineții, Han Daoguo aduse drept mulțumire un vas cu băutură „Floarea de aur“, o gîscă, două picioare de porc, patru rațe fripte şi patru peşti. Pe cartea de vizită însoțind bunătățile scrisese : „învățăcelul întîrziat Han, cu venerație". Cum nu era nimeni acasă, Shu Tong nu ştiu dacă era bine să primească darurile şi cutiile au fost lăsate jos, la intrare. La întoarcerea stăpînului, i le arătă, iar acesta îl trimise pe Qin Tong la prăvălie, să vină la el cu negustorul Han. îl certă că făcuse cheltuială şi-i spuse că nu le poate accepta.

— Umilul de mine, am profitat de bunătatea voastră nemăsurată, stăpîne ! vorbi Daoguo. V-a fost milă de mine şi m-ați răzbunat. Toată familia vă este îndatorată pe viață. Aceste cadouri neînsemnate exprimă o mică parte din mulțumirea inimilor noastre. Vă implor sâ le primiți, stăpîne, chiar dacă nu sînt pentru dumneavoastră cine ştie ce.

— Nu se poate ! Eşti vînzătorul meu şi nu pot primi de la tine cadouri, se arătă Ximen ferm şi porunci să fie duse de acolo.

După îndelungi stăruințe, acceptă gîsca şi băutura şi îi chemă la el pe Ying şi pe Xie.

— După masă, lasă-1 pe Lai Bao să vadă de prăvălie şi vino să stai cu noi.

— N-ați luat darurile, însă, uite, că tot eu vă pun la cheltuială ! constată omul, dar promise să vină.

Ximen Qing porunci să se cumpere o sumedenie de zarzavaturi şi felurite mîncăruri de carne şi în aceeaşi după-amiază o masă pătrată pentru opt persoane fu aranjată în Sala Pescăruşului. Ying Bojue şi Xie Xida sosiră primii. Ximen Qing îi anunță că întilnirea fusese sugerată de vînzătorul lui.

— Mi-a spus şi mie, zise Ying. L-am sfătuit să nu se chi- nuie cu darurile, că n-o să le accepți. Am avut dreptate ?

Băură ceai şi jucară zaruri. Apoi Han Daoguo se ivi şi el. îşi făcură cîte o reverență şi se aşezară. Ying şi Xie ocupară locurile din partea rezervată oaspeților, Ximen locul gazdei şi Han pe cel din fața Mandarinului. Cîte patru platouri şi patru boluri fură puse pe masă şi o mulțime de alte bunătățuri. Lai An fu povățuit să deschidă vasul cu „Floarea de aur“, să toarne băutura într-un ibric de aramă şi să-l încălzească, iar Shu Tong să umple paharele.

_ - întreab-o pe stăpîna cea mare, îi şopti Bojue băiatului, de ce nu-i dă şi unchiului Ying crabi să guste ? Zi-i că mi-e poftă.

— Cîine prost ! îl ocărî gazda. Cine are aşa ceva ? Xu mi-a trimis două cutii cu crabi, dar i-au mîncat femeile şi dacă o mai fi fost vreun rest, s-a băgat la saramură.

Totuşi, porunci slugii să aducă şi bucățile sărate.

Peste puțin, Hua Tong intră cu două platouri, pe care Ying şi Xie se întrecură să le golească.

— Unchiul Ying, de cînd se ştie, n-a băut pe tăcute, îl incită el pe

Shu Tong. Unii te laudă că eşti neîntrecut la melodiile sudice, dar eu nu te-am auzit. Cîntă-ne astăzi şi o să beau o cupă pentru tine.

Shu Tong incepu să bată măsura din palme.

— Asta nu-i cîntec. Dacă faci pe dragonul, apoi fii dragon şi dacă te-ai mascat în tigru, arată-te pe măsura lui ! Du-te de te rujează şi vino costumat ca un actor *dan* *.

Shu Tong se uită lung la stăpînul său.

— Tu, cîine, eşti dintre cei care îşi strică slugile ! îl ocări Ximen, rîzînd, însă se întoarse către tînăr : Dacă ţi-o cere, spune-i lui Dai An să-ţi împrumute nişte haine de la slujnice şi mergi de te pudrează !

Dai An trecu mai întîi la Prunişor de Primăvară, însă aceasta îl refuză. Atunci plecă în curtea interioară şi Fluier de Jad îi dădu patru ace de argint, un pieptăn, un pandantiv, o pereche de cercei auriţi, cu imitaţie de jad, o bluză roşie şi o fustă verde, şi una şi alta din mătase. Shu Tong se îmbrăcă, se aranjă şi se rujă în birou, luînd exact înfăţişarea unei fete delicate. Reveni, îi umplu lui Ying Bojue paharul, îşi clăti gura şi cîntă „Lotusul de Jad" :

Tremură pe ape frunze violete,
Prunişoru-abia a-nmugurit,
Dar la vremea asta,
Cine-ncondeieze sprîncene ce-au pălit ?
Prea cu supărare primăvara este,
Pleacă primăvara, de ce nu mîhnirea ?
După despărţire nu ne-atinge-o veste,
Munţi şi ape-şi ţin între noi menirea,
Număr pentru tine zile să te-ntorci.
Pana mi-e bolnavă cum sînt eu de dor.

Bojue aplaudă, lăudîndu-1 :

— Mărite Mandarin, nu-i plătiţi în zadar bolul de orez ! Gîtul lui scoate curat viers de fluier şi cîntăreţele de meserie nu se măsoară cu el. Le cunosc pe toate, dar nu e una cu o voce atît de dulce şi de puternică ! Frate mai mare, n-am de gînd să te laud, dar trebuie să fii mîndru că ai un asemenea tînăr în casă. Te văd rîzînd, frăţioare, urmă el. Am rostit numai adevărul. Să nu-1 socoţi mai prejos decît e şi faţă de ceilalţi copii- slugă să-l priveşti cu alţi ochi în tot ce face. Cinste Excelenţei Sale Li că ţi l-a dăruit !

— Aşa şi este. Lipsesc mult de acasă şi el îmi ţine toată munca de birou. Ginerele stă mai mult pe la prăvălii !

Ying îşi goli paharul şi umplu două deodată.

— Bea pentru mine, îl îndemnă.

— Nu-mi place băutura, spuse Shu.

— Altfel mă înfurii ! De ce mă refuzi ?

* In opera chinezească, rolurile sînt distincte pe categorii de vîrstă şi caractere. Rolurile feminine se numesc dan şi se împart în mai multe grupe, de la q*ingyi,* femeie liniştită, plăcută, la I*aodan,* bătrînă.

Shu Tong se uită către stăpîn, iar acesta îl îndemnă să bea.

Tînărul îngenunche, plecă încet, cu grație, obrazul şi sorbi o gură. Jumătatea rămasă o turnă în căuşul palmei şi i-o întinse lui Bojue. Apoi îi turnă băutură lui Xie Xida şi cîntă încă o melodie.

— Cîte primăveri are, frate ? se interesă Xie.

— Abia şaisprezece.

— Cîte melodii sudice ştii ? întrebă iar.

— Nu prea multe. Cînt numai de dragul unchiului Ying.

— Eşti foarte inteligent, îl lăudă Xie şi îi dădu şi el să bea.

Shu Tong trecu la Han Daoguo.

— Cum să-mi iau asemenea libertăți în fața stăpînului ? se miră acesta, însă Ximen îi replică :

— Azi îmi eşti oaspete.

— Şi ce dacă ? Beți mai întîi voi, stăpîne !

Shu Tong turnă pentru stăpînul său şi îi cîntă un cîntec. Ximen bău, apoi copilul-slugă se înapoie lîngă Han. Acesta se repezi în picioare şi luă paharul.

— Stai jos şi lasă-1 să cînte, îl linişti Bojue şi abia atunci Han Daoguo şezu.

Tînărul cîntă şi pentru el şi Han bău înainte ca melodia să se fi încheiat.

In această vreme, Dai An anunță că Ben vroia să-i vorbească stăpînului. Ximen îl chemă acolo şi Ben Al Patrulea intră, se înclină şi se aşeză la masă. Dai An puse pe masă încă o pereche de bețişoare, apoi aduse mîncare.

— Cum merge treaba ? întrebă Ximen.

— Aranjăm primul rînd de țigle, zise Ben, iar ieri am pus fundația umbrarului. încă n-am primit materialele pentru camerele laterale. Pe urmă avem nevoie de vreo cinci sute de cărămizi pentru salon şi umbrar. Cele vechi nu merg. Ne mai lipsesc şi materialele pentru pereți. încolo, avem destul pămînt să umplem fundațiile şi să ridicăm muntele artificial. Iar vreo sută şi ceva de căruțe cu var or să coste douăzeci de *liang.*

— De var să nu-ți pese. O să le cer chiar mîine alor mei de la *Yamen* să-ți trimită cît ai nevoie. Iar eunucul Liu, administratorul cărămidăriei, a promis cărămizi. Să-i spui cîte vrei şi îi dai cîțiva *liang* de argint. O face din prietenie. Doar lemn o să-ți mai trebuiască.

— Mi-ați spus să văd şi terenul din afara oraşului, zise Ben. Am fost chiar azi, împreună cu Zhang An. A aparținut unora, Xiang, neamuri împărăteşti, dar au decăzut şi vor să vîndă. Nouă nu ne foloseşte cu ce este pe el şi le-am spus că dărîmăm aproape tot. Cere cinci sute de *liang,* dar ne putem tocmi şi îl scoatem la vreo trei sute cincizeci. Lemnăria, cărămizile şi celelalte fac încă o sută sau două.

— E vorba deci de Xiang Al Cincilea, se băgă Ying Bojue. **A** fost dat în judecată şi îl costă o mulțime de bani. Apoi îl ține pe Luo Cun la el şi de-aia e strîmtorat. Dacă vă interesează, cumpărați chiar cu trei sute. li sînt palmele aşa de reci că şi le încălzeşte cu te miri ce !

— Mîine ia cu tine două lingouri mari şi du-te împreună cu Zhang

An la el. Dacă acceptă trei sute, fă treaba.

— Aşa voi face, stăpîne.

După aceea fură aduse supa şi un platou cu plăcinte fierbinţi. Ben mincă şi bău împreună cu ceilalţi. Shu Tong mai intona un cîntec şi se retrase.

— Nu-i prea plăcut să bem în felul acesta, vorbi la un moment dat Ying Bojue. Scoateţi un joc ceva, să jucăm pe porunci.

Ximen Qing îi ceru lui Dai An să meargă în casa soţiei a şasea şi să ia cutia cu zaruri. Sluga veni cu ea, o puse în faţa lui Bojue, apoi şopti la urechea stăpînului :

— Guange plînge rău. Surioara întîmpinarea Primăverii zice să minaţi pe cineva după stăpînă.

— Lasă jos ibricul şi vezi să plece un copil-slugă cu un lampion. Unde sînt cele două slugi ?

— Qin Tong şi Qi Tong au pornit-o deja într-acolo, cu lampioane în mîini.

Ying Bojue, constatînd că în cutie sînt şase zaruri, luă unul în mînă şi lămuri :

— Cine aruncă zarul spune o propoziţie care sâ aibă în cuprinsul ei un număr. Cifra zarului trebuie să se potrivească cu numărul rostit. Dacă nu iese aşa, acela goleşte un pahar drept pedeapsă, iar următorul cîntă sau povesteşte o anecdotă. Dacă nici aşa nu se nimereşte zarul cu numărul, bea şi el un pahar !

— La trucuri nu te întrece nimeni, cîine ! zise Ximen.

— Ce-ai cu mine ? Şi cînd mandarinul trage un vînt, trebuie să te arăţi plin de veneraţie. E clar ? Lai An, toarnă tu într-un pahar şi dă-i-1 stăpînului tău drept pedeapsă pentru purtarea lui cea rea !

Ximen Qing rîse, dar bău.

— Ascultaţi-mă bine, încep ! Cine greşeşte, plăteşte ! „Beat mort, Zhang Sheng s-a prăvălit în Pavilionul Apusean. Cît a băut ? O ulcea mare sau două mici ?"

Sigur că zarul arătase cifra unu, Ximen îl puse pe Shu Tong să umple un pahar. Următorul, adică Xie Xida, trebui să cînte. El bătu tactul şi începu :

Ah, inima
A şaisprezecea-ntre frumoase O sută de
minuni romanţioase,
Sprîncenele ca munţii primăvara,
Asemeni apelor de toamnă ochii ei,
Ca pana corbului păr la culoare Şi orice
gînd pe care-1 am mi-1 are.
Vai, nu e de atins ce plîngi şi vrei,
E timpul mult prea scurt Şi depărtarea-i
mică,
Doar cît e tivul mării ţărmului cusut.
Oh, dorul m-a scăzut, la o adică.
Şi am bolit tînjind, la o adică.
Cel care parte de noroc avu-n iubire Fireşte că-i

dator lui Buddha, de-mplinire !

Bojue goli paharul şi-i trecu lui Xie Xida cutia cu zaruri, gazda fiind la rînd să cînte. Xie luâ zarul şi recită :

— Mulțumesc Doamnei Roşii că mi-a fost de plăcut sprijin în pat. Cîte ceasuri să fie ? Trei *geng* şi patru linii“.

Dar, ca un făcut, cînd aruncă zarul, ieşi cifra 4.

— Trebuie să bei pe nerăsuflate patru pahare. Zichun ! porunci Ying.

— Lasă la două. Nu-s prea băutor.

Shu Tong umplu două pahare. Xie îl goli pe primul şi aşteptă să se cînte. Intre timp, Ying şi Xie dădură gata o farfurie cu castane de apă.

— Cum nu ştiu cînta, am să spun o glumă, propuse gazda. Un om s-a dus la o prăvălie de fructe. „Aveți fructe de tisă * ?“ a întrebat. „Da“, a răspuns patronul şi le-a scos la vedere. Pe cumpărător nu l-a răbdat inima să nu bage în gură cîteva. „De ce mănînci din ele cînd nu le-ai cumpărat ?“ îl certă patronul, „îmi fac bine la plămîni“. „Ție ți-or fi bune la plămîni, dar mie alea pe care le-ai mîncat îmi fac rău la inimă !“ i-o întoarse patronul.

Rîseră toți.

— Ți s-o zdrobi şi ție inima, dar mai scoate două farfurii cu castane de apă. Eu sînt ca baba aia care adună balegă de cal. Se bucură pe măsură ce strînge ! Xie Xida dădu peste cap şi al doilea pahar. Acum era rîndul lui Ximen Qing să arunce zarul.

— „Las acul din aur pentru păr şi un sigiliu. Cît trag la cintar ? Cincizeci sau şaizeci ?“ rosti el şi aruncă zaruL Ieşi cinci.

Shu Tong turnă doar două pahare şi jumătate.

— Frate, tu ții la băutură. De ce să bei tot pe jumătate ? Bea patru, te iert eu de unul !

Han Daoguo s-ar fi cuvenit să cînte, dar îl lăsă înaintea lui pe Ben Al Patrulea, ca fiind mai mare.

— Nu mă pricep la cîntat, însă vă spun şi eu o glumă, zise Ben.

După ce gazda sorbi două cupe, Ben începu :

— Un magistrat judeca un caz de adulter. „La început, cum ai făcut de te-ai culcat † cu ea ?“ a întrebat. „Cu capul spre răsărit şi cu picioarele tot spre răsărit", a venit răspunsul. „Prostii !“ a sărit magistratul. „Unde s-au mai pomenit asemenea raporturi ?“ Atunci un om din mulțime a înaintat şi a în- ghenuncheat, grăind : „Luminăția Voastră, dacă tot n-aveți cameră de judecată *, v-aş pune eu una la dispoziție !“

— Bravo, Ben băiete ! izbucni Bojue. Nu cruți nimic ! Stăpînul nu-i bătrîn şi n-aş cîrti dacă i-ai veni în ajutor la altele, dar ție ți-e gîndul la *xingfang !*

La aceste cuvinte, Ben se roşi tot.

* Fei, Torreya nucifera.

† Joc de cuvinte. *Xingfang* înseamnă „raport sexual^ şi, in altă scriere şi pronunțate pe un ton diferit, are sensul de „cameră de judecată".

— Ce vorbă-i asta, unchiule Ying ? Umilul de mine, n-am nimic în gînd !

— Cum, ce vorbă ? E la fel ca o teacă de santal. Cuțitul cade şi rămîi cu teaca !

Ben nu se mai simțea în apele sale. Ar fi plecat, dar îi era peste mînă şi stătea ca pe ghimpi. Ximen bău tot şi de data aceasta Ben trebuia să arunce zarul, însă chiar atunci intră Lai An.

— Unchiule Ben, zise, vă caută omul cu țigla !

Cum auzi, Ben Al Patrulea țîşni de pe scaunul său, ca o cicadă de aur din crisalidă !

— Dacă ne-a părăsit, e rîndul tău, Han, vorbi gazda.

Han Daoguo ridică zarul.

— Respect porunca, stăpîne. „Bătrîna o bătu pe Doamna Roşie cu bîta. Cîte lovituri i-a dat ? Vreo optzeci sau nouăzeci ?“

— S-ar cădea să cînt ceva, dar n-o fac, rosti Bojue. Vă zic şi eu o glumă. Shu Tong, umple toate paharele şi nu-1 uita pe stăpînul meu. Acum, ascultați : Un taoist şi un discipol duceau nişte cărți sfinte undeva şi discipolul prinsese cărțile sub cingătoare. Ajunşi în poarta casei, acesta a constatat că i se slăbise cureaua şi că pierduse tot ce cărase atîta cale. „Aşa cum arăți acum, parcă n-ai avea cur“, a constatat taoistul. „Dacă nu l-aş mai avea, nu ştiu ce v-ați face“, a venit răspunsul.

— Cîine murdar ! se năpusti Ximen să-l ocărască. Dar parcă se aşteaptă cineva ca din gura unui cîine să iasă fildeş !

Şi petrecerea continuă.

Dai An merse în curtea interioară, îl puse pe Hua Tong să ia un lampion şi plecară împreună să o aducă pe Li Vaza. Auzind în ce stare i se afla copilul, femeia nu mai avu răbdarea să-şi exprime considerația pentru tînăra pereche, dădu cadoul şi se scuză că e nevoită să plece. Femeile nici gînd să o lase.

— Aşteaptă să-i vezi ! stărui doamna Wu.

— Cumnată dragă, îngăduie-i să se ducă, îi luă Doamna Luna apărarea. Acasă nu e nimeni şi băiatul plînge după ea. Dacă ar rămîne, ar sta ca pe jăratic.

Convinsă astfel, doamna Wu încuviință ca Vaza să se înapoieze la copil. Dai An îl lăsă acolo pe Hua Tong, iar el şi Qin Tong o porniră, ținîndu-se în urma lecticii doamnei a şasea. Mai tîrziu, după ce proaspeții căsătoriți le primiră pe Doamna Luna şi pe celelalte femei, acestea apucară calea-ntoarsă spre casă. însă n-aveau cu ele decît un lampion şi afară era destul de întuneric. Era pe douăzeci şi patru din luna a opta. Spția principală îi întrebă pe copiii-slugi unde era cel de al doilea lampion.

— Am adus două stăpînă, dar Dai An mi-a lăsat unul cînd a urmat-o pe stăpîna a şasea.

Doamna Luna lăsă lucrurile în voia lor, dar Lotus de Aur nu-1 slăbi pe copil :

— De fapt cîte ați avut în total ?

— Trei, răspunse Qi Tong.

— Scîrba aia de Dai An a venit fără lampion ?
— Am venit amîndoi cu unul singur, replică Qin Tong.
— Vezi cum merg treburile, soră mai mare ? strigă Lotus tare, să fie auzită. Sluga aceea e parcă vorbită cu hoții de drumul mare şi ține cu tot dinadinsul să se pună bine cu ea !
— Ține-ți firea ! Copiii-slugi au venit după ea ! încercă Doamna Luna s-o potolească.
— Nu-i vorba de asta, surioară ! Eşti soția principală şi-trebuie să veghezi la rînduielile familiei. De-ar fi fost ziuă n-aş fi zis nimic, dar e beznă şi, uite, mergem cu patru lectici după un singur lampion.
Ajunseră repede acasă.
— Unde-i Dai An ? întrebară Lotus de Aur şi Pavilion de Jad îndată ce păşiră pragul porții.
— In spate, zise Ping An, însă chiar atunci se ivi Dai An.
— Aşa, bădăran linguşitor ! îl luă în primire Lotus de Aur. îți ții ochii căscați cît cepele, să-i slujeşti doar pe cei care se bucură de favoruri ! Ia aminte la tumbe, slugoiule ! Aveai un lampion şi nu ți-a fost destul, i-ai mai smuls copilului ăluia din mînă şi pe-al doilea. Şi uite-aşa, ea cu o lectică e dusă de două lumini şi noi cu patru orbecăim tirîş după un lampion. Nu sîntem şi noi tot nevestele lui ?
— Greşiți dacă îmi băgați vină, doamnă ! Stăpînul m-a mînat, din pricina plînsetelor lui Guange. Altfel aş fi făcut-o eu aşa, de capul meu ?
— Ei şi ce-i cu asta ? Ți-a spus să te duci şi nu să iei lam- pionul altora ! Fratele meu, eşti ca pasărea care zboară mereu spre ținuturile calde. Dar ai grijă să nu dai greş ! Te-aş povățui să ții o palmă pe soba înghețată şi una pe cea fierbinte ! Ori ți se pare că nouă ne-a pălit steaua norocului !
— Vai de capul meu, stăpînă ! Dacă aşa ceva mi-ar trece doară prin mintea mea proastă, uite, să cad de pe cal şi să mă gheboşesc !
— Ia seama, parşivule ! De-acu încolo sînt cu ochii pe tine ! îl amenință Lotus de Aur şi se retrase împreună cu Pavilion de Jad.
— Am călcat în gropi ! se văită Dai An celorlalte slugi. M-a mînat stăpînul după doamna a şasea, iar doamna a cincea mi-a tras un perdaf !
La a doua poartă, cele două femei l-au întîlnit pe Lai An şi l-au întrebat unde se află stăpînul. Copilul le-a spus că bea cu frații de cruce Ying şi Xie şi cu Han Daoguo, iar Shu Tong s-a costumat în femeie.
Femeile s-au uitat pe fereastră. Ying Bojue trona pe locul de onoare ; boneta îi căzuse şi capul i se bălăbănea neputincios. Xie Xida nu-şi mai putea ține ochii deschişi. Shu Tong, ca o veritabilă cîntăreață, turna în pahare, cîntînd. Ximen Qing îl puse pe Qi Tong să-l mînjească pe Bojue cu pudră şi să-i aşeze pe cap o coroniță împletită din buruieni. înveselite, femeile izbucniră în rîs.
— Tîlharul ! De-ar muri mîine. Uite în ce hal e !
Ximen trimise să vadă cine era, dar cînd copilul-slugă ieşi, femeile se topiră în noapte. Bărbații se despărțiră după ce bătu primul *geng*. In noaptea aceea, Ximen Qing dormi la Li Vaza.
Intrată la ea, Lotus de Aur se interesă de la Prunişor de Primăvară ce spusese Vaza cînd se înapoiase acasă şi dacă stăpînul mersese să

dea ochii cu ea.

— N-a zis nimic, stăpînă, dar stăpînul s-a dus de două ori la ea.

— Chiar aşa de tare plîngea copilul ? se îndoi Lotus.

— Urla de ţi se făcea groază şi de-1 luai în braţe şi de-1 puneai jos. Pur şi simplu nu ştiam ce să-i facem ! Atunci i-am zis stăpînului s-o cheme pe doamna.

— Atunci mi-a mai venit inima la loc. Credeam că brutei aceleia fără ruşine i s-a făcut de ea ! Dar ia spune-mi, cine i-a dat lui Shu Tong veşminte să se îmbrace ?

— întîi mi-a cerut mie, dar l-am luat la ocară. Pe urmă a căpătat de la Fluier de Jad ce i-a trebuit.

— Să nu-i dai niciodată nici un capăt de aţă !

Cu acestea, înţelegînd că bărbatul nu vine la ea, a încuiat uşa şi s-a culcat supărată.

Ying Bojue ştia că Ben Al Patrulea răspunde de toate construcţiile casei şi cîştigă banii uşor. De la'noua afacere cu acel Xiang, era de aşteptat să se aleagă iar cu destul argint. Iată de ce se bucurase cînd Ben scăpase gluma aceea, trădîndu-şi pro- pria-i slăbiciune. Vroise doar să-i strecoare că el îl luase la ochi. Ben se speriase de-a binelea şi chiar a doua zi a împachetat trei *liang* de argint şi i-a dus lui Bojue, îngenunchind în faţa lui.

— Dar n-am făcut nimic pentru tine. Ce te-a apucat ? s-a prefăcut Ying surprins.

— Nenorocitul de mine nu v-am dăruit niciodată nimic, a grăit Ben. Vă implor să mă vorbiţi stăpînului de bine şi nu vă voi uita !

Ying Bojue a luat banii, i-a oferit o ceaşcă de ceai şi l-a însoţit pînă la poartă. Banii i-a dus în casă, dîndu-i nevestei.

— Dacă bărbatul nu-i pişicher, îi rămîne nevasta fără fustă ! s-a lăudat. Eu l-am recomandat pe cîinele ăsta de Ben şi acum s-a vîrît în toate, dar nu ştie să-şi încarce decît blidul său. Marele Mandarin i-a încredinţat lucrările de construcţii, mîine îl trimite să cumpere o proprietate şi se pricepe prea bine să-şi facă partea. Ieri seară la petrecere l-am atins cu cîteva vorbe bine meşteşugite. Se vede treaba că l-am înfricoşat, fiindcă azi s-a înfăţişat să-mi ceară îndurare, dăruindu-mi acest argint. Măcar avem cu ce să cumpărăm haine de iarnă pentru copii !

Capitolul XXXVI

Intr-o zi, întors acasă dintr-o vizită făcută noului guvernator, Ximen Qing fu înştiinţat din poartă, de către Ping An, că primise o scrisoare de la Zhai, superintendentul casei Marelui Tutor imperial, curierul urmînd să vină după răspuns a doua zi după amiază. Aflînd aceasta, Ximen merse în clădirea din faţă, luă scrisoarea, o deschise şi citi :

„Zhai Jian, sluga voastră din capitală, către Marele Om Ximen :

De multă vreme îmi sînt bineştiute faima şi marele vostru renume, însă nu am avut onoarea de a mă afla în preajma dumneavoastră. M-am bucurat deseori de mărinimia voastră şi cu greu aş putea să exprim cît vă

rămîn de îndatorat !

Am primit nu de mult ordinele dumneavoastră ; învățăcelul vostru le-a gravat în inimă şi, cu sprijinul Eminenței Sale, va face totul pentru a vă servi. Vă supăr cu un lucru de nimic şi am siguranța că mi-1 veți împlini. Astăzi vă trimit umila mea carte de vizită, împreună cu zece *liang* în aur. Am deplină încredințare că voi avea cît de curînd un semn de la dumneavoastră.

Cai Yiquan, proaspătul cîştigător al concursului mandarinal de la Palat, este pupilul Eminenței Sale. Mergînd în vizită la părinți, în provincia natală, din poruncă împărătească, va trece prin locurile voastre. Nutresc speranța că îl veți.reține la un banchet şi vă asigur că nu va uita bunătatea pe care i-o arătați.

Primiți urările de bine ale slugii voastre. Scrisă în prima zi după Sărbătoarea Toamnei."

Terminînd de citit, Ximen oftă, apoi mînă în grabă o slugă după pețitoare. „Cum de am uitat cu totul despre lucrul acesta ?“ îşi zise.

— Ce este ? întrebă Doamna Luna.

— Am uitat că administratorul Marelui Tutor mi-a scris că n-are urmaşi şi că mă rugase să-i găsesc o fată. Nu-1 interesează dacă ea este bogată sau săracă şi nici cît îl costă. Ține doar să fie frumoasă şi să-i nască un fiu. îmi plăteşte absolut tot ce voi cheltui pentru el. Pe viitor mă va susține în fața Eminenței Sale. Numai că, prins cu luarea în primire a slujbei, l-am pierdut cu totul din vedere ! Lai Bao, fiind zi după zi la prăvălie, nici el nu mi-a mai amintit. Azi mi-a trimis din nou carte, vrînd să ştie de treaba asta a lui şi oferindu-mi zece *liang* în aur. Mîine, aducătorul scrisorii vine după răspuns. Ce să-i zic ? Iți dai seama cît de tare are să se supere ? O să vină pețitoarea. Să o pui să-mi caute degrabă o fată, nu contează din ce familie se trage, numai să fie frumoasă. Poate să aibă cincisprezece-şaisprezece, pînă la optsprezece ani. îi plătesc cît îmi cere. Oare ?... N-ar fi potrivită Broderia Primăverii, slujnica doamnei Li ? E destul de bine făcută !

— Am dreptate eu cînd îți spun că eşti un om de nimic ! Ce-ai făcut vreme de două-trei luni ? Omul ți-a cerut să-i afli o fată bună şi frumoasă, cum să-i dăm sluga noastră ? Eu zic să te ocupi în modul cel mai serios de această chestiune, iar mîine, cine ştie ?, o să fie rîndul lui să te servească. Dacă dai drumul luntrei pe un şuvoi puternic, mai poți să te foloseşti de lopeți ? Aici nu e ca la cumpărăturile de fiece zi - iei banii şi te duci la piață. Cînd e vorba de o nevastă, e bine s-o laşi pe pețitoare să caute pe îndelete. Nu e simplu !

— Dar mîine va trebui să-i întorc un răspuns !

— Dai de capăt acum atîtor cazuri încîlcite la *Yamen* şi nu afli aici o dezlegare ? Lasă-1 pe om să vină, fă-i un cadou, iar în scrisoare vesteşte-1 că ai găsit fata, dar că nu i-s cusute încă veşmintele şi că treaba asta mai ia o bucată de vreme şi gata ! Curierul pleacă iar tu cauți fără grabă precum se cade. Numai astfel vei face un lucru bun pentru persoana aceea.

— Se pare că ai dreptate, zîmbi bărbatul şi îl chemă pe Chen Jingji să-i redacteze scrisoarea.

A doua zi, cînd mesagerul se opri la poarta lui, Ximen Qing îi ieşi el

însuşi în întîmpinare, vorbi cu el şi se interesă de sosirea demnitarului Cai. Omul zise că la plecarea sa Cai abia picase la Palat. Dar dacă i se va întîmpla aceluia să aibă nevoie de bani, să-i împrumute şi stăpînul său îi va înapoia pe dată.

— Asigură-1 pe stăpînul tău că îi voi oferi cu dragă inimă oricît îi va fi de trebuinţă, zise Ximen şi îl îndemnă pe ginerele său să-l ospăteze pe om din belşug. La despărţire, îi dădu răvaşul de răspuns şi cinci *liang* pentru cheltuielile de drum.

Omul se ploconi plin de respect şi ieşi vesel pe poartă, pornind în lunga sa călătorie.

Luaţi aminte, cititori, cum se petrecuseră lucrurile : La examinări, An Chen ieşise cel dintîi, însă pe motivul că este fratele mai mic al primului ministru, aflat în dizgraţie, de sub împăratul precedent, mandarinii hotărîră să-i dea altcuiva locul lui. Astfel, Hui Zong îl puse pe Cai Yun primul. Atunci Cai Yun

 se declară pupilul Marelui Tutor. Fără zăbavă, fu numit mai marele Arhivelor Secrete şi învoit să meargă să-şi vadă părinţii.

Doamna Luna mînă slugile după bătrîna Feng, tuşa Xue şi o altă peţitoare, iar acestora le ceru să întrebe încolo şi încoace de o fată bună şi frumoasă.

într-o zi, Ximen Qing îi spuse lui Lai Bao să afle ştiri despre sosirea corăbiei la Gura Fluviului Nou. Cai Yun călătorea pe aceeaşi corabie cu An Chen, care fusese numit simplu licenţiat. Acest An Chen nu se căsătorise din sărăcie şi, încolţit de nenoroc, o pornise în sud, să-şi găsească o fată în locurile natale, fapt care lămurea prezenţa sa pe vas. în mînă cu cartea de vizită a stăpînului, Lai Bao urcă pe corabie, se înclină în faţa demnitarului şi porunci să se aducă băutură, peşte, carne de pui şi de gîscă şi alte bunătăţi. La plecarea din capitală, Zhai îl înştiinţase pe Cai că în Qinghe este un dregător, pe nume Ximen, om bogat şi foarte plăcut, care îşi datorează cariera Eminenţei Sale, Marele Tutor, şi care cu siguranţă că îl va trata cum se cuvine. Cai reţinuse amănuntele şi văzînd sluga se bucurase. Bucuria îi fusese apoi dublată de masa bogată ce i-o dăduse acela.

A doua zi, ieşise în oraş, împreună cu An Chen. Ximen Qing se pregătise de ospăţ. La un banchet oferit de magistratul Li, întîlnise nişte actori de Suzhou care cîntaseră minunat şi invită patru dintre ei. Cai aduse în dar o batistă de mătase, o carte şi o pereche de încălţări. An Chen veni cu cărţi, o batistă, patru plicuri cu ceai fraged şi patru evantaie de Hanzhou. Amîndoi cărturarii purtau robe de ceremonie, bonete negre şi se anunţaseră prin cărţile de vizită. Ximen Qing îi primi avînd pe cap boneta de ceremonie. îi pofti în salonul cel mare. După ce se înclinară pe rînd în faţa gazdei, aceasta răspunzîndu-le la fel, oaspeţii oferiră cadourile şi se aşezară pe locurile rînduite.

— Prietenul meu Zhai, vorbi primul demnitar gesticulînd, mi-a vorbit despre înaltele dumneavoastră calităţi morale. Ştiu că aparţineţi unei

familii nobile din Qinghe. Vroiam de mult să vă cunosc, însă nu mi s-a ivit prilejul. Astăzi, aflat în casa voastră, sînt extrem d«e fericit!

— Nu merit atâta cinste ! răspunse Ximen. Ieri am primit o scrisoare de la Zhai Yunfeng, vestindu-mi sosirea dumneavoastră. Se cădea să vin chiar eu în întîmpinare, dar, din nefericire. treburile publice m-au lipsit de această onoare. Vă rog să mă iertați !

întrebă de unde sînt şi căror familii aparțin tinerii cărturari.

— învățăcelul din fața voastră, glăsui primul cărturar, este de fel din Kuanglu, de lîngă Chuzhou. Numele meu este Cai

Yiquan. Am avut fericirea să fiu numit primul cărturar şi şeful Arhivelor Secrete, iar acum mă întorc să-mi văd părinţii.

— Umilul vostru învăţăcel, grăi apoi celălalt tînăr, sînt de loc din judeţul Qiantang. provincia Zhejiang. Numele meu poetic este Fengshan * şi am fost de curînd, numit inspector la Ministerul lucrărilor publice. Acum sînt în drum spre locurile natale, pentru a-mi lua o soţie. Aş putea cunoaşte care este numele dumneavoastră de literat ?

— Umila mea persoană este un simplu ofiţer de rang mic, spuse Ximen Qing, cum aş îndrăzni să mă las numit pe cel de al doilea nume ? La stăruinţele oaspeţilor, continuă : Nefericitul meu nume poetic este Siquan †. Cu sprijinul lui Yunfeng am beneficiat de mai multe ori de mărinimia Eminenţei Sale, iar de curînd mi s-a acordat titlul de căpitan şi acesta îmi dă dreptul să acţionez ca procuror. Adevărul este că nu sînt făcut pentru a fi mandarin.

— Sîntem onoraţi că avem în faţa noastră pe cineva care nu e ros de ambiţii şi a cărui bună reputaţie este larg cunoscută. Dar să lăsăm la o parte ceremonia.

Ximen Qing îşi invită oaspeţii în umbrar, rugîndu-i să-şi lepede robele de mare ţinută şi să rămînă în veşmintele de sub ele.

— Elevul dumneavoastră e chemat grabnic spre locurile natale şi corabia aşteaptă la mal. Trebuie să plec. Cu toate că de cînd am întîlnit distinsa voastră persoană, înţeleg că nu vă pot lăsa chiar aşa. Ce să fac ? Ce să fac ?

— Prea nobili domni, nu dispreţuiţi această caââ de melc. Vă propun să uitaţi pentru puţin neîmplinirile dumneavoastră şi să mai staţi să luăm masa împreună. O obişnuită mîncare de ţelină va fi mărturia sentimentelor mele.

— în faţa frumoasei voastre ospitalităţi, aceşti umili învăţăcei zăbovesc să înveţe, spuse Cai, dezbrăcîndu-se.

Se aşezară. Slugile aduseră ceaiul. Primul cărturar se uită în jurul său. Grădina, bazinul, pavilioanele şi terasele, florile şi arborii, toate erau atît de bogate şi strălucitoare, încît nu le putea îmbrăţişa într-o singură privire.

— Iată tărîmul minunilor ! exclamă, cu inima plină de în- cîntare.

înaintea lor fu pusă o tablă de şah.

— Am poftit cîţiva actori, să ne farmece cu glasurile lor, rosti gazda.

— Unde sînt ? De ce nu vin aici ? se repezi nerăbdător An Chen.

Îndată, cei patru actori se iviră şi îngenuncheară în faţa oaspeţilor.

— Cum vă numiţi ?

— Umila voastră slugă joacă rolul eroului şi se cheamă Gou Zixiao. El este Zhou Shun şi o întruchipează pe eroină. Yuan Tan şi Hu Zao au roluri complementare.

— De unde sînteţi ?

— Din Suzhou.

— Bine. Gătiţi-vă şi aşteptăm cu bucurie să vă auzim.

Cei patru se retraseră să se aranjeze. Ximen porunci să li se pună la

* Muntele Phoenixului.

† Patru Izvoare.

21

*

dispoziție straie femeiești și Shu Tong să apară împreună cu actorii, costumat. Astfel, li se înfățișară trei actori în roluri de femeie și doi în roluri de bărbat. Interpretară „Buzunarul parfumat".

Două mese fură întinse în salonul mare și se așezară, gazdă și oaspeți, la masă. în timpul primelor pahare, actorii încheiară primul act.

— Cine e actorul cel nou ? întrebă An Chen, cu ochii la Shu Tong.

— E secretarul meu, spuse gazda.

Licențiatul îl chemă la el și îi dădu să bea.

— Puțini tineri sînt atît de frumoși, îl lăudă, apoi le ceru să se apropie și le oferi băutură și celorlalți. în urmă dori să audă „Cîntecul primordial[1]'. Gou Zixiao începu, bătînd tactul cu palmele :

Printre flori și printre sălcii,
Pe sub streșini, o urzeală de mătase ;
Peste munți și peste ape, vîntul moale Spre a cailor
picioare țese plase.
Eu oftez și ca prin vis înaintez Ars de dorul de a mă
vedea-acasă.
Vulturii ating tăcerea, peștii marile adîncuri,
Tristă, greaua despărțire mă apasă.
Ziua-i o clipire scurtă,
Mama-n casă-și ține suflet cu visare.
Leagăn al copilăriei, cînd afla-voi într-al nouălea palat
d.e aur așezare ?

Apoi An Chen îl întrebă pe Shu Tong dacă îi este cunoscută bucata „Nesfîrșită-i cereasca bunătate".

— Este prologul la „Cercul de jad“, zise băiatul.

Nesfîrşită-i cereasca bunătate,
De-am fi întîlnit mama şi tată,
Mare fericire de viaţă.
Norocire dorită şi dată,
Zbor ca norii cu-aripi de vînt ;
Dragostea-i ca a perechii de phoenicşi ce ard,
Prea puţin e din ea între doi pe lumea aceasta,
Cu o viaţă-nainte-n cîmpia albastră-am fost jad.

Lui An Chen, care era din Hangzhou, îi plăceau cîntăreţii. Constatînd cît de bine cînta Shu Tong, îl chemă lîngă el şi băură împreună. După ce goliră destule pahare, Ximen îi invită la o plimbare prin grădină. Jucară şah în umbrar, iar mai tîrziu Ximen le ceru slugilor să aducă două cutii cu delicateţuri care să însoţească băutura.

— Este întîia noastră întîlnire, spuse primul cărturar şi nu e bine sa abuzăm de marea voastră ospitalitate. Se înserează şi e timpul să ne luăm rămas bun.

— Cum e posibil ? izbucni gazda. Oare aveţi de gînd să vă înapoiaţi pe corabie?

— Propun să înnoptăm la Templul Fericirea Eternă din afara oraşului.

— E prea tîrziu să ajungeţi acolo. Opriţi-vă cîte unul sau doi slujitori şi ceilalţi să vină să vă ia mîine de aici. E mai bine aşa, hotărî Ximen.

— Apreciez bunătatea voastră, dar cum aş putea să primesc ? se scuză Cai.

Pînă la urmă, porunciră oamenilor lor să se tragă la templu şi a doua zi sâ se înfiinţeze cu caii, să-i ia.

Petrecură tot în grădină, jucînd şah. Actorii mai interpretară cîteva acte. Cînd se lăsă noaptea. Ximen Qing plăti actorii şi le îngădui să plece, Shu Tong rămînînd singur să-i servească. Pînă la urmă îşi schimbară veşmintele pentru odihna de noapte. Primul cărturar îl luă de o parte pe Ximen şi îi şopti :

— învăţăcelul sărac merge să-şi vadă părinţii, însă mi s-au cam împuţinat banii.

— Nu vă faceţi griji. Voi fi bucuros să îndeplinesc ordinul înalt primit din capitală.

înainte de culcare, Ximen îşi scoase iarăşi oaspeţii în grădină, conducîndu-i la Peştera Primăverii şi la Peştera de Nea. înăuntru, lămpi şi luminări luminau ca ziua. Locurile erau confortabile. Pe mese erau fructe şi licori tari, iar pe pat aşteptau cărţi şi instrumente muzicale. Băură din nou, iar Shu Tong le cîntă.

— Ştii cumva „Piersicile nemuririi dau în pîrg“ ? întrebă primul cărturar.

— îl ştiu. Este din „Luna peste Salonul aurit“.

Băiatul le turnă băutură şi începu să cînte, acompaniindu-se cu bătăi din palme.

An Chen era nespus de fericit.

— Ce tînăr adorabil ! spunea întruna, golind paharul dintr-o sorbitură.

în fața lor, îmbrăcat în costum verde cenușiu și încins cu un cordon auriu, Shu Tong ridica foarte sus vasul de jad, um- plînd mereu paharele, după care pornea cîte-o cîntare. O ținură așa pînă în toi de noapte. Ximen Qing pusese să li se pregătească așternuturi noi, de mătase, la Peștera Primăverii și Pavilionul Pescărușului. Porunci băieților Shu Tong și Dai An să rămînă să slujească oaspeții, își luă rămas bun și se retrase în curtea interioară.

A doua zi, slugile cărturarilor sosiră, aducînd cai și lectici, în salon, Ximen Qing își ospătă musafirii, iar slugile fură din belșug omenite. Doi servitori de-ai casei intrară cu daruri în niște cutii de formă patrată. Cai Yiquan primi o mătase aurie, două eșarfe pentru gît, parfum și o sută de *liang* de aur alb. Cadourile pentru An Chen fură un satin colorat, o eșarfă, parfum și treizeci de *liang*. La început, cei doi cărturari refuzară darurile.

— Zece *liang* sînt de ajuns, spuse Cai. De ce îmi oferiți atîtea ? Sînteți mult prea generos !

— Tu poți accepta, frate Cai, dar eu în nici un caz !

— Aceste nimicuri sînt o palidă mărturie a sentimentelor mele pentru domniile voastre, rîse Ximen Qing. Dumneavoastră vă întoarceți acasă și cu cele ce v-am dat eu abia dacă puteți cumpăra niște ceai.

Cei doi mulțumiră.

— Nu vom uita niciodată simțămintele și virtutea voastră. Poruncira însoțitorilor să ia darurile. învățăceii voștri trebuie să plece, zise Cai, regretînd pierderea favorii de a vă afla sfaturile. Nu peste multă vreme vom fi în capitală și la cel mai mic semn al dumneavoastră ne vom arăta profunda recunoștință.

— Acum plec. Cînd voi mai avea onoarea să fiu în preajma Luminăției Voastre ? zise An Chen.

— Vă cer iertare pentru neajunsurile pricinuite de popasul în cuibul meu sărac. Ar trebui să vă fac o vizită pe corabie, dar însărcinările oficiale nu-mi permit, astfel că ne vom lua aici rămas bun.

Ximen Qing îi conduse pe tinerii dregători pînă la poarta, așteptînd pînă încălecară și o porniră la drum.

Capitolul XXXVII

Intr-o zi, Ximen Qing ieși călare, cu ochii ascunși sub o eșarfă. Garda îi tăia calea prin mulțime. Deodată, zărind-o pe mama Feng, îi spuse unei slugi sâ o oprească și se apropie d.s ea.

— Ce mai e cu alegerea fetei ? Cînd îmi dai răspunsul ?

— Am întrebat încolo şi încoace, dar ca un făcut, nu am nimerit decît peste fete de măcelari sau cobilițari. Ce puteam să vă înştiințez ? Şi, uite, cînd nu mă mai aşteptam la nimic, Cerul s-a milostivit, deschizîndu-mi ochii asupra unei fete din vecini. E frumoasă foc. Am trecut ieri prin fața porții lor. Mamă-sa m-a chemat la un ceai şi eu nu-mi mai luam ochii de la fată. E taman la vremea cînd i s-a lungit părul ca să-i fie gătit frumos în sus, ca unei domnişoare. Mă tot uitam la ea, parcă ar fi fost o pensulă, aşa e de subțire. Are piciorul mic şi ştie să-şi dreagă chipul. Să vedeți ce gură mică are, ca de spiriduş. E născută în anul calului, de Sărbătoarea Lotcilor-dragon ; acuşi- acuşi împlineşte cincisprezece ani. Numele ei mic e Ai Jie *, Păpuşa. O să vă amorezați de ea d.e cum o s-o zăriți, Preamărite !

— Ce să fac cu ea, mamă Feng ? Am acasă tot ce-mi pofteşte inima. Adevărul este că Zhai, superintendentul de la palatul Marelui Tutor, din capitală, vrea o nouâ nevastă, care să-i ducă mai departe numele şi m-a rugat pe mine să-i găsesc una. Dacă ai aranjat, bravo ție ! A cui spuneai că este ? Să-mi trimită cartea de vizită !

— A cui, a cui ! Dacă vă zic, o ştiți. Doar nu-i ea la cale de o mie de *li,* ci la o aruncătură de-o cărămidă ! Cine să fie, dacă nu fata lui Han Daoguo ? Dacă aveți de gînd s-o vedeți, aşteptați să vorbesc cu părinții, alegem o zi prielnică şi gata.

— Bine, fie. Discută cu ei şi dacă se învoiesc, dă-mi de ştire.

Bătrîna încuviință.

Peste două zile, Ximen Qing se afla în salon, cînd mama Feng i-a adus o carte de vizită pe care erau înscrise datele fetei : „Domnişoara Han, 15 ani, născută pe cinci ale lunii a cincea".

— Le-am înfățişat despre ce e vorba. Tată-său a zis că, mulțumită dumneavoastră, fata a dat de noroc, dar el n-are de nici unele, s-o gătească de măritiş.

— Spune-i că n-o să cheltuie nici un capăt de ață. Mă ocup eu de tot - rochii, bijuterii, dresuri şi îi mai dăruiesc şi douăzeci de liang. Să se îngrijească numai de încălțări pe măsură. Cînd au încheiat-o cu pregătirile, chiar el să meargă cu ea la Dongjing. Nu are să fie o simplă favorită. Prietenul meu o tratează cu tot respectul, numai să-i nască un băiat sau măcar o bucățică de fată.

— Cînd aveți de gînd s-o vedeți ? Vor să ştie, ca să vă primească aşa cum se cuvine.

— Dacă nu au nimic împotrivă, o să trec chiar mîine, pentru că fata e aşteptată grabnic. Să nu irosească banii pe nimic. Beau o ceaşcă de ceai şi mă retrag.

■ - Preamărite, lumea vă vede rar şi doar n-o să vă lase să plecați cu stomacul goL

— Ştii bine cît de ocupat sînt.

— Bine-bine. Stați să lămuresc ce şi cum cu ei.

Mama Feng merse iarăşi la Han Daoguo şi vorbi cu Wang A Şasea,

* Sora Iubită.

nevasta acestuia. Femeia nici nu vru să audă de ceai. Scoase bucate şi băutură pentru peţitoare şi o rugă să fie de faţă a doua zi.

Seara, cînd Han Daoguo se înapoie, femeia îi vorbi şi stabiliră ce e de făcut. Bărbatul se sculă în zori şi plecă la Puţul înalt, după apă dulce de izvor. Cumpără cei mai delicioşi sîm- buri, îi duse acasă, apoi se duse la prăvălie după celelalte cumpărături. Rămasă acasă, femeia se găti în ce avea mai de preţ, se pudră şi se rujă, să fie cît mai atrăgătoare. Apoi se spălă pe mîini, îşi curăţă unghiile, făcu lună ceştile şi paharele, sparse sîmburii şi prepară ceai de preţ. Mama Feng sosi mai devreme, să-i dea o mînă de ajutor.

întors de la *Yamen,* Ximen Qing se schimbă în haine obişnuite, încăleeă, îşi trase eşarfa peste ochi, ca să nu fie recunoscut şi o pomi spre locuinţa lui Han, însoţit de Dai An şi Qin
Tong. Abia descălecă şi mama Feng îi ieşi zorită în întîmpinare, invitîndu-1 să intre în casă şi să se aşeze.

Mai apoi, Wang A Şasea se ivi împreună cu Păpuşa. Ximen Qing n-o vedea pe fată, fiindcă nu avea ochi decît pentru mamă. Femeia îmbrăcase o jachetă din mătase purpurie, pe umeri avea un şal negru cusut cu fir de aur, iar în jos o fustă de culoarea jadului, de sub care răsăreau clar două picioare desăvîrşite. Era înaltă şi suplă, cu faţa rotundă ca de bostan. Dar întocmai ca în stihurile : ^

N-am ştire cum pe dinlăuntru ea arată,
Ii văd întîi găteli şi dresuri fără pată.

Sau :

Lipicioasă, cizelată,
Parfumată, mult spălată Frumuseţea-i
prea firească ;
Toţi bărbaţii s-o dorească,
Plină ea de vino-ncoa',
Aerul de căprioară,
Arc sprîncenele înalte pe-a ei frunte Cum
ţinteşte-n ceruri munte,
Ochi ca apele de toamnă ce-nfioară.
Gura parcă desenată, buzele întredeschise
Năucind albine, fluturi,
Mijlocel gata să frîngă
Noaptea ea-i sălaşul lunii fără scuturi
Şi a vîntului prin simţuri ameţire.
Dacă nu e rătăcita Cui prin lume .Zhou
Wenjun e al ei nume.

Inima lui Ximen Qing tresări, neliniştită, privirile îi frigeau. Rămase tăcut, gîndind în sine : „De vreme ce Han Daoguo avea o asemenea femeie în casă, nici nu era de mirare ca flăcăii din împrejurimi s-o jinduiască“. încredinţat că şi fata era cu adevărat frumoasă, îşi zise : „Cu o asemenea mamă, cum să nu fie şi fata ochioasă ?“ Femeia făcu o plecăciune. îşi îndemnă fata să se rotească o dată şi să îngenuncheze. Ca un lujer de floare legănat de vînt, fata

bătu patru mătănii, apoi se trase într-o parte şi stătu dreaptă. Mama Feng aduse ceaiul. Femeia clăti întii ceştile şi apoi o lăsă pe bătrînă să toarne ceai. Bărbatul măsura fata din cap pînă în picioare. Părul negru era aranjat cu graţie, iar obrajii pudraţi cu delicateţe, ea părînd întru totul o floare plină de farmec, nepămînteană. Pielea îi era proaspătă

şi parfumată, ca jadul cel mai pur. Ximen Qing porunci lui Dai An să scoată darurile : două batiste aurite, patru inele şi douăzeci de *liang* de aur alb. Mama Feng le aşeză pe o tăviţă de ceai. Femeia luă un inel, îl puse pe degetul fetei, care se înclină şi ieşi.

— Peste vreo două zile, să vii cu fata la mine, să i se croiască veşmintele de trebuinţă. Din banii aceştia să-i faceţi încălţări.

— Tot ce avem pe noi, din creştet pînă-n tălpi, vă aparţine, Excelenţa Voastră, grăi fenfleia, lăsîndu-se în genunchi. Acum v-aţi zbătut să îi găsiţi şi fetei un soţ. Chiar dacă eu şi al meu ne-am lua vieţile, tot n-am fi în stare să vă răsplătim marea bunătate. Vă sînt recunoscătoare pentru darurile de preţ.

— Vînzătorul Han nu e acasă ?

— S-a dus ca de obicei la prăvălie. O să vină mîine să îngenuncheze în faţa voastră, Mărite Mandarin.

Ximen Qing constată că femeia se exprima într-un mod plăcut, adresîndu-i-se cu „mărite" la fiecare două vorbe. Faptul acesta îl mişcă. La plecare, îi zise să nu uite să discute cu bărbatul ei.

— Mai zăboviţi puţin, se rugă ea.

— Nu, refuză el şi ieşi, luînd-o direct spre casă. îşi vesti nevasta principală unde fusese.

— Căsătoriile unesc oamenii aflaţi la mii de li depărtare. Dacă fata lui Han e frumoasă, înseamnă că nu ne-am îngrijit în zadar.

— Mîine-poimîine o să se înfăţişeze pentru straie. O să-i mai dau zece *liang* de argint pentru podabe şi găteli.

— Foarte bine. Pe urmă s-o însoţească taică-său în capitală. Noi n-avem om pentru asta.

— Voi închide prăvălia cîteva zile şi îl trimit şi pe Lai Bao cu el. Vreau să ştiu dacă au primit darurile mele.

Nu mai stăruim în această privinţă. Important este că peste două zile Ximen porunci unei slugi să aducă fata. Wang A Şasea cumpără cîte ceva şi veni chiar ea cu Păpuşa. Se plecară pînă la pămînt în faţa Doamnei Luna.

— Mulţumesc stăpînului, nevestei dintâi şi celorlalte doamne pentru mila arătată fetei. Eu şi al meu nu vă vom uita în vecL Băură un ceai la Doamna Luna, apoi trecură în salon. Li Delicata, Pavilion de Jad, Lotus de Aur şi Li Vaza sosiră şi ele. Ximen Qing îi cumpărase fetei mătăsuri roşii şi verzi, materiale pentru lenjeria de carp, iar croitorul Zhao cususe deja două rochii din mătase cu fir de aur şi o robă lungă din satin. Seara, la înapoierea sa acasă. Wang A Şasea o linişti pe Păpuşa rămasă cu femeile lui Ximen. Acesta din urmă puse sâ i se mai cumpere mici piese de mobilier, o ladă de zestre aurită şi sculptată cu dragoni, oglindă mare pentru masa de toaletă şi oglindă de mînă, cutii, vase de cupru şi platouri, oale şi sticle din lut, umeraşe. în scurtă vreme, totul fu gata. Se pregăti o scrisoare şi stabiliră plecarea pentru zece ale lunii a noua. Ximen Qing ceru patru portărei d.2 la *Yamen* şi doi ofiţeri, care să-i escorteze pînă la Dongjing. Lai Bao şi Han Daoguo închiriară patru cai şi purceseră la drum, ţinînd-o la pas pe lîngă lectica închisă şi carul cu lucrurile.

Rămasă singură acasă, Wang A Şasea plînse două-trei zile. într-una din zile, fiind liber, Ximen Qing îşi făcu drum să vadă casa din Strada Leului. Mama Feng îl servi cu ceai, iar el îi dărui un *liang* de argint, zicînd :

— Te-am obosit cu fata asta a lui Han. Uite, pentru nişte pînză, să te îmbraci.

Bătrîna se aruncă la pămînt.

— Ai mai fost pe la ea ?

— Da' cînd nu m-am dus ! De cînd i-a plecat fata, e tot singurică. N-au fost niciodată despărţite şi plînge fără contenire. M-a întrebat dacă mi-aţi dat ceva pentru osteneala mea. I-am zis cît vă ştiu de ocupat şi că mă aştept şi eu la ce s-o putea. Cu toate că bărbatu-meu se aşteaptă să-mi mulţumească şi ea.

— Sigur că o să te răsplătească şi ea, grăi el într-o doară şi cum nu era nimeni de faţă, se apropie de urechea babei, şoptindu-i : Mergi şi du-i vorba că mi-a plăcut şi am de gînd să trec pe la ea. Vezi ce zice şi vino mîine să-mi spui.

— Bravo, glăsui femeia, rîzîndu-i zeflemitor în nas, după ce că i-aţi lăsat fără fată, smulgîndu-i păpuşica de aur, v-aţi pus în gînd s-o înşfăcaţi şi pe mamă ! Mă duc mai pe seară pe acolo, îmi îngroş obrazul şi-i vorbesc. Stăpîne, poate n-oţi cunoaşte că e sora mai mică a măcelarului Wang, din dosul străzii noastre. Ţine de şarpe *, după anul naşterii, şi are douăzeci şi nouă de ani. îi place să se dichisească şi să se gătească, dar nu umblă brambura. Aşteptaţi-mă mîine, Preamărite !

Ximen Qing aruncă în grabă un : „Bine !", încălecă şi se întoarse acasă.

Bătrîna îşi făcu ceva de ale gurii, mîncă, încuie poarta şi o luă agale spre casa femeii. Aceasta îi deschise şi o chemă înăuntru.

— Ieri ţi-am preparat nişte fidea şi ţi-am tot pîndit venirea, dar mata nimic.

— Aşa era vorba, să viu, dar am avut treabă în altă parte şi io mă mişc mai greu.

— Ia şi gustă ceva, uite acuşi le-am luat de pe foc.

— Abia băgai în gură. Dă-mi mai bine un ceai.

Femeia îi făcu un ceai tare şi mîncă de una singură, sub privirile bătrînei.

— Uită-te la mine cît sufăr fără Păpuşa. De cînd e plecată, casa mi se pare pustie şi rece şi n-am chef să mă apuc de nimic. Nu mă mai îngrijesc deloc, m-am sluţit la chip, de nici nu mă mai recunosc ! Mai degrabă murea şi aşa măcar mă prăpădeam şi eu. Dar nu, ea s-a dus departe şi inima mi se usucă de dorul ei, iar de văzut, nici gînd să o mai pot vedea ! Lacrimi amare i se prelinseră pe obraji.

— Nu vorbi cu păcat, o potoli mama Feng. De cînd e lumea, dacă ai băieţi, casa ţi-e plină, iar după fete îţi rămîne casa deşartă. Poate o fată să trăiască şi o sută de ani şi toi pleacă după unul sau altul care i-

* Epitetul *şarpe* este pentru o femeie supremul compliment.

o fi sortit ! Acum ți-e greu, însă nu uita că fata o va duce pe picior mare, într-un palat. Iar cînd are să mai nască şi un flăcăiaş sau un boț de fată, o să trageți foloase şi tu şi bărbatu-tu. Atunci n-o să-mi mai zici nimic !

— în familiile astea de rang sînt urcuşuri şi coborîşuri ş; ştie cineva ce se mai poate întîmpla ? Cine-i ăla să aibă habar pe unde mi-or zace oasele cînd o ajunge ea mare ?

— Ce tot îndrugi acolo ? Fata ta e frumoasă şi deşteaptă, se pricepe ca nimeni alta să coasă. De ce-ți faci inimă rea de pomană ?

Flecăriră astfel timp îndelungat, pînă cînd mama Feng găsi că e momentul prielnic s-o încolțească :

— Uite că o să zic o prostie, da' de cînd ți-e plecat bărbatul şi eşti tot singurică, nu ai frică seara şi noaptea ?

— Mă mai şi întrebi, de parcă nu mata m-ai împins aici ? Nu crezi că ar trebui să vii să stai cu mine ?

— Mie mi-e peste mînă, fata babii, dar cunosc un om care ți-ar ține cu dragă inimă de urît, strecură mama Feng vorba şi întrebată cine e acela, răspunse răzînd, ducîndu-şi palma la gură : Păi, chiar stăpînul. A dat pe la mine şi mi-a spus câ poate te simți părăsită, fără un suflet în preajmă. Tare ar fi dorit să afle ce-ai zice să vină să stea cu tine. N-o să vă ghicească nici vîntul, nici pămîntul, iar tu n-o să mai duci lipsă de nimic, nici de mîncare, nici de îmbrăcăminte, nici de toate **cele ce-i pofti. Dacă se aprinde bine, poate că-ți cumpără şi o casă ca lumea, să nu-ți mai chinuieşti zilele în hardughia asta.**

Femeia ascultă tăcută, apoi zîmbi :

— Un om ca el are nu una, ci cîteva femei ca nişte zeițe. Ce vrea de la o urîtă ca mine ?

— Ce tot bați cîmpii ? E o zicală : în ochii îndrăgostitului, iubita lui e Xi Shi*. Asta ți-e norocul. Dacă nu i-ar fi gîndul la tine, nu m-ar fi căutat el şi n-ar avea în cap dorul să te 'vadă, nu ? Mi-a dat un *liang,* lămurind că e pentru că i-am găsit fata. Pe urmă, fiind noi amîndoi între patru ochi, mi-a cerut să trec să-ți spun^şi de-i primi, să merg degrabă să-l vestesc. Aici e ca la vînzarea unui ogor, dacă nu cădeți şi unul şi celălalt la învoială, eu, sărăcan de mine, nu pot face nimic.

— De vreme ce aşa a zis, să-mi calce pragul chiar mîine. ll aştept.

Fiindcă o scosese la capăt cu frumoasă izbîndă, bătrîna mai zăbovi o vreme. A doua zi, i se înfățişă lui Ximen Qing şi îi povesti de-a fir a păr întreaga discuție. Fericit, bărbatul îi în- mînă încă un *liang,* ca să cumpere de mîncare şi băutură. Femeia cea tînără ştiind de vizita bărbatului, deretică prin[1] casă, primeni patul, arse santal şi aşeză la îndemînă apă şi frunze de ceai. Mama Feng sosi înainte, cu un paner încărcat de bunătăți. Intră cu el în bucătărie şi se apucă de gătit. Femeia îşi spălă mîinile şi îşi

* O celebritate antică, care cu frumusețea ei a dus la pieire un regat.

curăță bine unghiile. Puse la foc un *jin* de fidea, apoi şterse masa şi scaunele pînă le făcu să strălucească. După amiază, Ximen Qing se ivi în haine obişnuite şi cu eşarfa trasă peste ochi, urmat de Dai An şi Qi Tong. Descălecă în curte şi îl trimise pe Qi Tong cu caii la casa din Strada Leului, poruncindu-i să se întoarcă să-l ia pe înserat. Dai An rămase cu el. Apoi Ximen intră în camera din mijloc, care servea drept salon. Pe dată, femeia îşi făcu apariția, înclinîndu-se.

— V-am pricinuit atîtea necazuri cu fata noastră, că vă sînt foarte recunoscătoare, vorbi ea prima.

— Mai degrabă pe mine să mă iertați, tu şi bărbatu-tău, pentru ce v-am făcut.

— Ce iertare să vă cerem, cînd vă sîntem atît de îndatorați ? îngenunche şi bătu patru mătănii.

Mama Feng aduse ceai, iar femeia turnă în ceşti. Afară, după ce petrecuse pînă în stradă caii, Dai An încuiase poarta. Femeia se aşeză, mai discutară o vreme, apoi ea îşi pofti oaspetele în camera sa. Pe spațiul gol al ferestrei şi al uşii era prinsă hîrtie. Pe un paravan erau agățate patru tablouri înfă- țişînd scena întîlnirii dintre Zhang Sheng şi Ying Ying într-o pajişte' printre flori, albine şi fluturi. In cameră erau cîteva mese, lăzi ornate şi cutii, toate curate şi aranjate cum nu se poate mai nimerit. Pe pămînt ardea un bețişor de santal. In față, la loc de cinste, era un scaun vechi. Ximen Qing îl ocupă. Femeia îi prepară un ceai concentrat cu sîmburi de nucă prin el. Bărbatul bău, ea îi luă ceaşca şi se lăsă pe pat. Vorbiră de\ lucruri fără însemnătate.

Constatînd că femeia făcea totul în casă, Ximen i se adresă :

— Ți-ar trebui o slujnică.

— Aşa este, stăpîne. De cînd mi-a plecat fata, am toată casa pe mînă.

— Nu-ți fă griji. Mîine, să-ți caute mama Feng o slujnică de treisprezece-paisprezece ani, să te ajute la treburi.

— Poate după ce-o veni al meu. O să mă sfătuiesc cu el dacă ne-ar da mîna să o rugăm pe mama Feng să ne găsească o slugă.

- • Vorbesc eu cu Han şi o să-i dau bani pentru slugă.

— Vai, cum o să cheltuiți iar Excelența Voastră ? V-am supărat atît!

Spusele femeii îi merseră la inimă. Chiar atunci mama Feng aşternu masa şi Ximen îi ceru să se îngrijească de o slujnică.

— Mulțumeşte-i stăpînului că e atît de bun. Tuşa Zhao, din partea de miază-zi a oraşului, are o fată de treisprezece anişori şi nu vrea pe ea decît patru *liang.* Zi-i Măritului Mandarin să ți-o ia pe-asta.

Femeia se grăbi să îngenuncheze. Platourile cu bucate reci şi băutura fură rînduite pe masă. Wang A Şasea umplu o cupă şi i-o întinse bărbatului, cu mîinile amîndouă, aşteptînd, cu capul plecat. Ximen Qing o ridică de jos.

— Mi-ai făcut o închinăciune şi nu mai e nevoie.de altele.

Femeia rîse, se înclină şi se aşeză pe un scaun fără spătar. Bătrîna aduse de la bucătărie mîncărurile calde, una cîte una. iar lâ sfîrşit, două jin-uri de clătite moi. Femeia culese cu mîna cele mai bune bucăţi de carne şi de legume, le înfăşură într-o clătită cît podul palmei şi puse totul pe o farfurioară pe care i-o întinse lui Ximen Qing. îşi trecură paharele de la unul la altul, bînd împreună. Mama Feng îi dădu lui Dai An să mănînce în bucătărie.

Se înfruptară astfel din toate bunătăţile. între timp, femeia se tot apropiase de bărbat pînă ce ajunse alături de el. Băură unul din gura altuia. După ce se asigură că nu-i vede nimeni, bărbatul o luă în braţe şi o sărută apăsat. Ea atinse cu palma tija de jad*. Pasiunea din suflete li se aprinse vîlvătaie. Lăsară băutura. Femeia se îngriji să încuie uşa pe dinăuntru şi pregăti patul. Se dezbrăcară. Bărbatul clocotea de poftă. Venele femeii zvîcneau de sîngele ei încins, tînăr, iar carnea îi era tare, parcă să plesnească. Se aşeză pe genunchii lui. Se cuprinseră frenetic cu mîinile, căutîndu-şi buzele. Ximen Qing îşi lăsă palmele să se plimbe de-a lungul corpului mlădios, dar ferm al femeii. Părul ei era mătăsos. Alunecară pe pat. Tîrziu, cu trupul şi sufletul pline de satisfacţie, bărbatul plecă.

— Mîine să vii mai devreme, stăpîne al meu, îi strigă femeia. Să nu mă faci să ard de nerăbdare.

Bucuros, a doua zi Ximen Qing merse la prăvălia de mătase din Strada Leului, luă patru *liang* şi îi înmînă mamei Feng, pentru slujnică, pe care o numi Brocart †. In inimă cu dulceaţa sorbită cu o zi mai înainte. Ximen Qing încălecă şi o porni iar, însoţit de aceiaşi Dai An şi Qi Tong. Acesta din urmă se retrase numaidecît cu calul în Strada Leului. Mama Feng ajută la toate : turnă vin, cumpără din oraş cele trebuincioase Şi o făcu numai şi numai să cîştige şi ea ceva. Ximen Qing îi oferi tinerei femei bani pentru întreţinerea casei. Şi astfel, bărbatul îşi făcuse un obicei din a veni pe zi şi a se întoarce acasă pe la miezul nopţii, neştiut de nimeni dintr-ai săi. Aflată zi de zi la Wang A Şasea, mama Feng apucase să treacă tot mai rar Pe la propria-i locuinţă. Li Vaza mînase sluga după ea de două-trei ori, dar baba nu mai avea nici o clipă de răgaz de atîta alergătură ; încuia poarta şi tot dusă era.

Odată, Hua Tong o întîlnise din întîmplare şi o tîrîse după el.

— De zile întregi n-am mai dat ochii cu mata, mamă ! Ce e cu tine ? vru să ştie Li Vaza. Ori nu eşti acasă, ori pleci zorită pe aiurea. Am aici o grămadă de rufe şi de scutece murdare, care zac şi te aşteaptă să le speli cu slugile mele. Iar mata, nici pomeneală să vii.

— E uşor să vorbiţi, doamnă, dar eu am fost mai dihai decît un copoi de cancelarie gonind după ăi care-au dat bir cu fugiţii.

* Eufemism literar pentru organul sexual al bărbatului.

† în chineză, Jiur.

Sînt ba meşter, ba neguțător, vai de capul meu !

— Cînd te-am chemat, mi-ai trimis vorbă că n-ai vreme, doică. Ei, ia spune-mi, pe unde lucrezi ?

— Ehei, mi-e bietul trup ca o ulcea fără toarte, prin care urlă vîntul. Ce să vă zic eu ? Nu mă aleg cu nici un ban ! Văz că sînteți supărată pe mine. Eu mi-am pus în gînd să viu, dar nu ştiu cum s-a făcut că n-am mai izbutit. Mai înainte, doamna cea mare mi-ă dat nişte bani să-i cumpăr o pernită pentru rugăciuni şi iată că mi-am uitat cu totul de ea. Cînd mi-am amintit, ticălosul de negustor nu mai era de găsit. Ce să-i fac ?

— O să cutezi să-i mărturiseşti că ai sosit fără perniță ? Mai bine te-ai călugări ! De luat banii, i-ai luat, lucrul nu l-ai cumpărat şi o ții una şi bună că nu ştii ce-i cu tine !

— O să-i zic ce şi cum şi i-oi da banii înapoi. Ieri am încălecat pe un măgar şi era cît pe-aci să alunec de pe el.

— Vezi că poți să-ți frîngi şi gîtul !

Mama Feng merse apoi în curtea interioară să o vadă pe Doamna Luna, însă trecu mai întîi pe la bucătărie. Fluier de Jad şi nevasta lui Lai Xing şedeau împreună.

— Iacăt-o pe bătrîna doică ! strigară ele surprinse. Tare scumpă e la vedere. Ai grijă că o să te sfîşie stăpînă-ta !

Bătrîna se apropie de ele, le zise ziua bună şi adăugă :

— Am şi fost la ea şi nu vâ uitați cum m-a mîncat ?

— Doamna ți-a cerut să-i iei o perniță de rugăciuni.

— Chiar ieri am fost dincolo de poarta oraşului, dar negustorul îşi gătase marfa şi îşi luase tălpăşița. O să vină abia \a anul, în primăvară. Na banii, ia-i.

— Doică rea, stăpînul e acum la doamna, cîntăreşte nişte argint. Stai să plece şi înfățişează-te chiar tu stăpînei. Pînă atunci stai jos, mai trage-ți sufletul ! Oare de cîtă vreme e dus Han Daoguo cu fata ? Trebuie să se întoarcă şi atunci să te ții cum are să te răsplătească.

— Mă răsplăteşte sau nu, treaba lui. Cu astăzi, ar fi opt zile de cînd s-a aşternut la cale. O să fie acasă pe la sfîrşitul lunii.

Intre timp, Ximen Qing îi dădu banii lui Ben şi merse la ale sale. Bătrîna se prezentă înaintea Doamnei Luna, însă nu îndrăzni să scoată banii,' doar îi spuse că abia în primăvară va putea să cumpere ce i se poruncise.

— Bine, fie, încuviință femeia, înțelegătoare din fire. Păstrează banii şi la anul îmi aduci două perne.

Doamna Luna o trată pe bătrînă cu ceai şi plăcinte. După aceea, doica se întoarse la Li Vaza.

— Te-a ocărît stăpîna ? o întrebă Vaza.

— Am luat-o eu cu vorbe dulci, de au uns-o la inimă şi m-a cinstit cu ceai şi plăcinte.

— Plăcintele sînt aduse de la bogătaşul Qiao. Am fost ieri la el, la împlinirea primei luni în casă nouă. Ei, doică, taci ? Eşti ca țînțarii din luna a şasea, care pier repede ! Oricum, azi rămîi aici şi speli, hotărî

ea.

— Strînge-le şi o să viu mîine în zori. Azi am o treabă pentru un stăpîn anume.

— Pe cine amăgeşti acolo, marfă stricată ! Dacă nu mi te înfăţişezi mîine, vai şi-amar de tine !

Mama Feng mai glumi un timp şi plecă. Li Vaza încercă să o reţină la masă, dar doica zise că e sătulă. De teamă că Ximen Qing s-a dus la Wang A Şasea, iar ea lipseşte de la întîlnirea lor, o ţinu pînă acolo într-un suflet.

Capitolul XXXVIII

Ying Bojue venise cu vestea că Li Zhi şi Huang Al Patrulea strîngeau santal şi ceară pentru contribuţia anuală datorată împărăţiei, în valoare de zece mii de *liang* şi că luau cu împrumut bani, cu dobîndă bună. Banii urmau să fie trimişi în Dongping.

— Sînt aici să te întreb : te interesează ?

— Cum să intru în joc cu achizitorii ? Ăştia umblă numai cu matrapazlîcuri, cumpără mandarinii şi învîrtesc totul în cîş- tigul lor. Acum sînt eu însumi om al Yamen-ului şi nu vreau să mă amestec.

— Frate, dacă refuzi, întreb pe altul. Poate totuşi le împrumuţi două mii de *liang,* cu o dobîndă de cinci la sută lunar. Banii ţi-i înapoiază după ce se achită totul. Ei, ce zici !

— Fiindcă insişti, le dau o mie. Nu mai am de unde alţii, pentru că i-am băgat pe toţi în grădină.

Simţindu-1 şovăind şi cu o motivaţie şubredă, Ying nu se lăsă :

— Orişicît n-ai- avea, hai, mai treacă de la tine cinci sute ! Să fie cu totul o mie cinci sute, doar nu vor îndrăzni ei să nu ţi-i plătească.

— Dacă nu mi-i înapoiază, ştiu eu cum să mi-i iau ! Ar mai fi ceva, frate Ying ! Le dau banii, dar să nu aud că se folosesc de numele meu încolo şi-ncoace. Altfel or să aibă de a face cu beciurile de la *Yamen !*

— Ce vorbă-i asta, frăţioare ? se minună Ying Bojue. Oamenii îşi ştiu ei prea bine meseria ! Pot să se şi folosească de numele tău, treaba lor. Iar dacă fac ceva rău, cu ce sîntem unii ca noi vinovaţi ? Fii pe pace, frate, eu răspund dacă se întîm- plă ceva. Atunci viu mîine cu ei să facem formele.

— Mîine, nu, că sînt ocupat. Poimîine !

Ying Bojue îşi luă rămas bun, iar Ximen îi porunci lui Dai An să scoată calul şi să aducă eşarfa. întrebă dacă Qi Tong plecase. Dai An îl ajută să încalece şi o apucară spre fundătura Pielea Boului. Cine şi-ar fi închipuit că Panglicarul, fratele lui Han Daoguo, pierzînd la jocurile

de noroc şi, beat turtă, se oprise la casa fratelui său, să-i ceară cumnatei de băut. De cum trecu pragul, scoase nişte cîmaţi şi spuse :

— Cumnată, frate-miu nu s-a întors şi am venit să bem împreună.

înfricoşată că o să pice Ximen Qing dintr-o clipă într-alta şi ştiind-o pe bătrîna Feng în bucătărie, femeia nu-1 mai luă în seamă ca altădată şi îl repezi :

— N-am chef de băut. Dacă îţi place, du-te şi bea cît şi unde vrei, nu mă supăra pe mine ! Fratele tău nu e acasă, iar cauţi pricină de scandal ?

Bărbatul holbă ochii cît cepele şi nu se urni din loc. Observă sub masă un vas mare plin cu băutură, pecetluit şi cu o hîrtie roşie lipită pe el.

— De unde-1 ai, cumnată ? Desfă-1 şi încălzeşte-mi oleacă din licoare într-un ibric. Scumpa de ea, uite cum se distrează aingură !

— Vezi-ţi de-ale tale ! Băutura a fost trimisă de Măritul Mandarin. Frate-tu nici nu ştie încă de ea. Aşteaptă să se întoarcă şi o să-ţi dea el să bei.

— Ce să aştept ? Poa’ să fie şi a împăratului şi tot o gust! se răţoi el şi dădu să desfacă vasul, însă femeia i-1 smulse din mîini şi îl duse în dormitor. împins brusc, Panglicarul căzu lat la pămînt. Se ridică greu, furios :

— Tîrfă blestemată ! urlă. Eu îţi car de mîncare şi vin să-ţi ţin de urît şi tu mă-mbr... îmi dai brînci şi mă dobori. Nu te pripi, ia aminte la mine. Ai alt iubit, mai gras la pungă, ai ? Şi, eu, va să zică, nu-ţi mai trebui, mă mături la o parte. Fe

reşte-te, îți spun ! Să nu te prind, tirfo de doi bani, că o să-mi vezi cuțitul intrînd alb in tine şi ieşind roşu ca focul !

La aceste vorbe, femeia prinse să se roşească dinspre urechi pînă dincolo de pomeții obrajilor. Puse mîna pe mătură şi se porni cu sîrg să-l altoiască, ocărindu-1 :

— Unde mi te-ai îmbătat, pungaş nenorocit, de ți-a căşunat să năvăleşti peste mine, sâ mă scoți din sărite ? Nu ți-o iert eu cu una cu două, s-o ştii !

Omul o zbughi pe poartă, văicărindu-se şi blestemînd.

Chiar atunci, Ximen sosi călare. îl văzu pe Panglicar şi întrebă cine era.

— Păi cine să fie ? Han cel mic. A pierdut banii la joc, s-a îmbătat ca un porc şi a dat buzna aici să se milogească la mine. Cînd frate-su era acasă, îl scărmăna cum trebuie.

La rîndul său, Panglicarul, văzînd cine era vizitatorul, o rupse la fugă.

— Cerşetorul, răbufni Ximen Qing. Mîine, la *Yamen,* o să-l învăț minte, ca să ştie cum să se poarte !

— Vai, cît v-a supărat, stăpîne al meu! îl mîngîie femeia.

— Lasă-1 pe mîna mea !

— Asta şi vreau, stăpîne. Se zice că acei care fac bine sînt în pierdere, iar bunătatea e vătămată.

Femeia îl pofti să intre. Bărbatul îi porunci lui Qi Tong să ia calul acasă. Pe Dai An îl puse să stea de paza la poarta, iar dacă era să mai apară Panglicarul, să-l lege şi a doua zi să-l ducă la Y*avien.*

— Ştiindu-vă aici, şi sufletul din el intră în gaură de şarpe.

Ximen Qing luă loc, iar femeia îi făcu o plecăciune şi o
strigă pe Brocart să vină cu sîmburi şi ceai.

— îngenunchează, ii ceru.

— Mda, pare un copil bun. Foloseşte-o după cum vrei. Apoi : Mama Feng e aici ? De ce nu aduce ea ceaiul ?

— E în bucătărie, am rugat-o eu să prepare ceva.

— Băutura pe care ți-am trimis-o prin Qi Tong, se lăudă el, e din frunze de bambus. Mi-a dat-o un eunuc în dar. Are multe ierburi de leac în ea şi dă vigoare. Ce-am băut la tine data trecută nu prea mi-a plăcut, de-aia am ținut să avem ceva de soi.

Femeia se înclină.

— Vă sînt îndatorată pentru băutură, Excelență. Dar să vă spun drept, noi sîntem fără nici un fel de pretenții. Trăim în fundătura asta şi n-avem prăvălii cu licori mai acătării. Ca să luăm ceva bun, trebuie să mergem tocmai în Strada Mare.

— Cînd s-o întoarce Han, vorbesc eu cu el, îi dau ceva bani şi-l pun să cumpere o casă pe Strada Leului. O să fiți lîngă prăvălie şi pe acolo găsiți numai mărfuri de preț.

— Cum hotărîți, stăpîne al meu. Aveți o inimă aşa de mare! Ce bine ar fi să plec odată de aici ! în altă parte ați putea trece oricînd pe la mine, fără să ne vorbească lumea. Dar nici că-mi pasă de vorbe, fac ce-mi place ! Veniți oricînd poftiți, stăpîne, chiar dacă el e acasă sau nu.

între timp, în dormitor fu aşezată masa şi Ximen Qing fu poftit acolo. îşi dezbrăcă roba, iar femeia îi dădu să mănînce şi să bea. Ea i se aşeză pe genunchi şi băură strîns lipiți unul de altul. Apoi îşi aruncară

veşmintele de pe ei şi urcară în pat, desfătîndu-se cu tot felul de jocuri de amor, fără reţinere. Wang A Şasea pusese pe pat aşternuturi moi, pe care le parfumase din belşug. Ximen Qing descoperi că femeia era pricepută în ale dragostei şi ţinu să nu se arate mai prejos.

— Copila mea, vorbi el într-un tîrziu, e bine că te-am întîlnit. îmi placi foarte mult. N-o să te părăsesc niciodată.

— Iubite al meu, mi-e frică numai să nu vă plictisiţi şi să mă lăsaţi.

— Dacă m-ai cunoaşte, ai fi încredinţată că nu sînt un astfel de om.

Râmase la ea pînă la al doilea ceas din noapte.

A doua zi, trimise doi portărei după Panglicar şi fără multă vorbă, acesta fu schingiuit ca un bandit. Zăcu la pat o lună, intr-o stare vecină cu moartea şi nici umbra sa nu mai cuteză să se apropie de casa femeii. Iată :

Nu-i nobil, şi, prea mic, doar să urască poate,
Nu e nici soţ, otrava-n piept, pe drept, a-1 roade.

Zilele trecură una după alta. Lai Bao, Han Daoguo şi însoţitorii lor s-au întors din Dongjing şi i-au raportat lui Ximen Qing cele ce făcuseră în călătorie. Văzînd fata, Zhai se arătase foarte încîntat. îi găzduise două zile în casa sa, întocmise scrisoarea de răspuns şi îi dăruise lui Ximen un cal negru, lui Han cincizeci de *liang* de argint şi lui Lai Bao douăzeci, pentru călătorie.

— E bine ! încuviinţă Ximen Qing.

Se uită pe scrisoare, care era plină de cuvinte de recunoştinţă. Aceasta însemna că deveniseră atît de apropiaţi, ca nişte adevărate rude. Han făcu o plecăciune, gata să se retragă.

— Ia banii pentru fată, Han. îi meritaţi.

Omul se împotrivi, mulţumi, zidnd că el fusese plătit şi c& II supărase cu ale sale destul.

— Dacă nu-i iei, nu mă simt bine, îl opri Ximen. Du-i acasă, dar să nu-i cheltui. Am să-ți spun eu de ce.

Han Daoguo îngenunche mulțumind şi plecă. Acasă, femeia îl primi cu bucurie. îi luă bagajele, îl curăță de praf, pu- nlndu-i o sumedenie de întrebări despre copilă. El îi povesti cum fusese drumul şi ce făcuse în capitală.

— E o familie bună. Fata a primit trei camere şi două slugi numai ale sale. De lucruri, ce să-ți mai zic ! A doua zi a mers în curtea interioară să o vadă întîia nevastă. Bărbatul e topit după fetişoara noastră. Ne-a ţinut la el două zile, tot într-un ospăț. Pînă nici slugile n-au mai răzbit cu băutura, atît belşug a fost. Mi-a dat cincizeci de *liang.* Eu n-am vrut să-i iau, Marele Mandarin nici atît, povățuindu-mă să viu cu ei acasă.

îi întinse femeii banii. Ei parcă i se luase o piatră de pe inimă.

— Mîine să-i dăm mamei Feng un liang pentru marea-i osteneală. Cît ai fost plecat, a venit deseori pe la noi. Stăpînul a dăruit-o şi el cu doi *liang.*

în timpul acesta, sluga le aduse ceaiul.

— Asta cine mai e ?

— E noua noastră slugă. O cheamă Brocart. Apropie-te şi îngenunchează în fața stăpînului, porunci ea.

Sluga făcu precum i se spuse şi se întoarse în bucătărie. Pornind de aici, femeia îi dezvălui pe de-a-ntregul bărbatului cum intervenise Ximen Qing.

— Şi uite aşa, a fost de trei sau de patru ori pe la mine, pe urmă ne-a cumpărat cu patru *liang* pe fata asta. De cîte ori venea, îmi lăsa cîte unul-doi arginți. Frate-tău, care nu ştie deosebi albul de negru, a năvălit peste mine, aprins nevoie mare. Nenorocul lui a fost că l-a văzut stăpînul, l-a luat pe sus la *Yamen* şi i-a tras o bătaie soră cu moartea. De atunci n-a mai dat pe aici. Marele Mandarin a simțit însă că locul ăsta nu e bun şi mi-a zis să ne cumpărăm o casă pe o stradă mai acătării şi să ne mutăm acolo.

— De-aia n-a vrut el să ia banii şi mi i-a lăsat mie, cu vorbă să nu-i cheltui.

— îi avem pe-āştia cincizeci şi mîine o să ne mai dea cîțiva. Tu vezi de o casă bună, că ne-o fi venit şi nouă vremea să trăim pe picior mare şi să ne înțolim în scumpeturi !

- - Mîine merg la prăvălie. Dacă trece pe la noi, te prefaci că eu, imul, n-aş şti nimic. Să te porți frumos cu el. Banii se cîştigă greu şi asta e o cale grozavă !

— Tîlharule, chicoti ea. Iți cade bine să te înfrupți, dar nici cu gîndul nu gîndeşti cît mi-e dat mie să îndur !

Izbucniră amîndoi în rîs, femeia îi puse soțului să mănînce, după care se culcară. A doua zi, Han Daoguo se duse acasă la Ximen după chei, deschise prăvălia şi o plăti pe mama Feng cu un galben, drept mulțumire pentru toate ce le făcuse. Nu vom intra în amănunte.

Intr-o bună zi, Ximen şi procurorul Xia plecară împreună de la *Yamen.*

— Luminate mandarin, de ce nu călăriți pe calul cel alb ? întrebă Xia, văzîndu-1 mereu pe calul negru, bălțat, cu capul mare.

Acesta arată el frumos, dar pînă nu-i văd dinții din gură, nu pot să-l laud mai mult.

— Celălalt e acasă, îl mai las să se odihnească. Pe acesta mi l-a dăruit Zhai Yunfeng din capitală. L-a primit, la rîndul său, de la generalul Liu din Xixia. Are dinți buni în gură şi nu e el nici prea iute, nici prea domol. Are însă o meteahnă : nu suferă să mănînce din aceeaşi iesle cu alții. La început, căzuse puțin din pricina aceasta, dar în ultimele zile şi-a revenit.

— E de soi nobil ! Luați-1 numai prin oraş, să nu-1 obosească drumul lung. Un asemenea cal, pe aici pe la noi prețuieşte şaptezeci-optzeci de *liang* de argint. Calul folosit de umilul vostru învățăcel mi s-a îmbolnăvit ieri. Azi, ca să vin la *Yamen,* l-am împrumutat pe acesta de la o rudă, însă nu face doi bani.

— Nu vă faceți griji, vorbi Ximen. Dacă înaltul dregător nu are cal, o să vă dăruiesc eu unul, roib.

— Vă voi răsplăti mărinimia, luminate mandarin !

— Nici să nu vă gîndiți la aşa ceva. Vi-1 trimit numaidecît.

Ajunşi pe Strada Apusului, se despărțiră. Ximen Qing se întoarse acasă şi îl mînă numaidecît pe Dai An cu calul făgăduit. Procurorul Xia se arătă nespus de bucuros. îi dădu slugii un argint şi-i răspunse lui Ximen Qing printr-o carte de vizită. Trimise vorbă că îşi va arăta personal recunoştința în ziua următoare, la slujbă.

De la această întîmplare, se scurseră două luni. Pe la mijlociii lunii a zecea, Xia pregăti o băutură din flori de crizanteme, tocmi doi actori tineri şi îl invită pe Ximen Qing la o petrecere, drept mulțumire pentru roibul dăruit. După masa de prînz, Ximen rezolvă nişte treburi şi se duse la Xia. Aerată îl aştepta cu cele mai alese bucate, anume spre cinstirea Marelui Mandarin. Cînd îşi văzu oaspetele, procurorul coborî cîteva trepte în întîmpinarea lui, întregu-i chip luminat de onoarea ce i se făcea. Il conduse în salon şi acolo se plecară unul în fața altuia.

— Pentru ce v-ați deranjat, înalte mandarin ? se arătă Ximen Qing surprins.

— Anul acesta, în umila mea gospodărie am preparat o băutură din flori de crizanteme, lămuri Xia, şi m-am gîndit ca îrtr-un moment de răgaz să vă poftesc să mai stăm împreună de vorbă.

După schimbul de cuvinte de politețe, îşi dezbrăcară robele mandarinale şi se aşezară unul pe locul oaspetelui şi celălalt pe cel cuvenit gazdei. Sorbiră cîte o ceaşcă de ceai şi jucară şah. Apoi gustară băutura, punîndu-se pe discutat. Alături, actorii cîntau pentru ei. Era cam aşa :

Pluteau arome de scumpete de licori de aur Din
castaniete şi din *zheng* sunau cîntări de graur.

Dar nu vom stărui cu descrierea întregii seri.

Acasă, singură noapte de noapte, Pan Lotus de Aur îşi simțea reci şi străine aşternuturile de pe pat şi la fel şi draperiile cu lotuşi de la ferestre. Ximen Qing nu pătrunsese de multă vreme în camerele ei. într-o zi, a lăsat deschisă poarta laterală car^ da în grădină şi a aprins lampa înaltă de argint. Apoi, s-a aşezat jos, la piciorul paravanului şi sprijinită de el a cîntat la *pipa* pînă pe la al

doilea sau chiar al treilea *geng* din noapte. De cîteva ori a trimis-o pe Prunişor de Primăvară după stăpîn, însă în zadar.

Iată ce-i zicea cîntarea :

Tîrziu în noapte *zheng-ul* de argint se zbate,
Nu mă mai rabd în camera-mi deşartă.
Scot pipa de la locul său
Şi pe genunchi mi-o pun s-o mîngîi
Ca oda „Apa Fluviului" durerea să ne-o-mpartă :
„Aproape sufocată mă lipesc de paravan
Si mă cufund în somn, aşa-mbrăcată...“

Deodată, auzi în fața casei nechezat de cal şi fu încredințată că Ximen Qing se afla la poartă şi bătea de zor. O puse degrabă pe slujnică să vadă ce era.

— Ați greşit, stăpînă. N-a fost decît un vîrtej de zăpadă.

Îşi urmă cîntecul :

Ascult mînia vîntului aprig dezlănțuită,
Zăpada care bubuie sălbatic în fereastră,
Pe cînd de-a stelelor puzderii neaua-i dănțuită.

Flacăra lămpii se micşoră, santalul arse tot. Abătută, se gîndi să mai salte fitilul, însă, ce folos, bărbatul tot nu se ivea. Nu mai avea putere nici să ciupească corzile instrumentului. Cîntă :

Sînt vlăguită-atît,
Că nu pot reteza nici mucul lămpii,
Vai, cît de tristă,
Nefiind în stare santalul să-l aprind.
Mi-e teamă că n-apuc nici zorii Şi beznele
în gheare mă cuprind.
In gînd te caut bîjbîind,
Şi neaflîndu-te sînt mohorîtă.
Ce zi să fie ? Ori a fost ?
Purtîndu-ți chipul doar tînjind, în noaptea
asta fără rost, îmi dă în clocot inima
răbdării,
Pierdute primăvara, tinerețea mea,
O, tu, făgăduitul mie mult cîndva !

Ximen Qing s-a despărțit de procurorul Xia pe la primul *geng* din noapte. Sub un cer negricios făcuse tot drumul, biciuit de o lapoviță neiertătoare. Veşmintele i se pătrunseseră de apă. îndemnase calul, doar-doar va ajunge mai repede. Lampioanele din mîinile slugilor abia luminau. Acasă, nu se duse în curtea interioară, ci apucă pe aleea înspre camerele lui Li Vaza. Femeia îl primi, îl scutură de zăpadă şi-i luă hainele să le pună la uscat. îmbrăcat într-o robă simplă, se aşeză în pat.

— Ge doarme ? întrebă.

— S-a jucat pînă mai adineauri şi acum doarme dus.

Slujnica aduse ceai.

— Cum de te-ai întors atît de devreme ?

— Xia Longxi a ținut să mă cheme numai pe mine la o petrecere intimă, să-mi mulțumească pentru roibul pe care i l-am dăruit. Afară era însă o vreme cîinoasă şi nu puteam întârzia prea mult.

— Bei ceva ? propuse femeia. Îi zic fetei să-ți aducă de băut, dacă

vrei. Ai venit prin zloată şi mi-e frică să nu răceşti.

— Parcă mai avem nişte vin. Spune-i să vină cu el. Xia a avut o licoare din flori de crizanteme, mult prea aromată şi n-am prea băut.

Întîmpinarea Primăverii aduse o măsuţă joasă şi rîndui pe ea cîteva farfurii cu nişte preparate reci şi fructe. Li Vaza se aşează pe un taburet, alături. Pe un colţ al mesei fu pus un vas cu cărbuni aprinşi.

Cei doi soţi mîncară împreună. în odaia sa, Lotus de Aur stătea pe pat, singură, tristă, cu *pipa* în poală. Flacăra lămpii de pe măsuţă scăzuse cu totul. Femeia era răpusă de somn, însă tot mai nădăjduia să-i apară în prag Ximen Qing. Era amorţită şi simţea frigul pînă-n măduva oaselor. în cele din urmă, îşi smulse coroana de pe cap, îşi desfăcu părul, lăsă draperiile de la pat şi rămase în capul oaselor, în mijlocul patului, îmbrăcată.

Iată :

Stau ghem în patul plin, de broderii, prea tristă ca să dorm,
Să cadă draperiile peste singurătate-mi las,
De-aş fi ştiut de uşurinţa lui,
Cu inima la el n-aş fi rămas.

Cîntă iar ■

Vai, îl urăsc pentru cît de uşor m-a părăsit,
Fără de el vremea mi-e lungă şi liniştea greu de găsit.

O strigă din nou pe Prunişor :

— Ieşi şi mai uită-te o dată dacă a venit stăpînul. Şi în- toarce-te degrabă să mă vesteşti.

Slujnica plecă şi se întoarse destul de repede.

— Tot mai suspinaţi că stăpînul n-a sosit, doamnă ? Se află aici de mult şi dacă nu e el cel care bea cu doamna a şasea, atunci cine să fie ?

Pentru Lotus de Aur ar fi fost mai bine să nu fi ştiut. Simţi împunsături de cuţit în inimă. Blestemă sufletul trădător al tîlharului. Lacrimile îi şiroiau întruna pe obraji. Ridică *pipa* cît mai sus pe piept şi dădu glas suferinţei sale, acom- paniindu-se :

Greu mă doare inima,
Mă înăbuşe mâhnirea,
Nu mai gust a piersicii dulceaţă,
Doar migdala-amară mi-i menirea,
Slugă, eu te-am luat drept steaua călăuză,
Cît greşit-am neştiindu-ţi firea !
Ia aminte,
Inima mi-e flacără sub spuză.
Dusă-i tinereţea, primăvara mea,
Mi-ai promis, dar veştejind cuvinte.

Ximen Qing sorbea din băutura sa, cînd auzi sunetele instrumentului.

— Cine cîntă ? întrebă el.

— Doamna a cincea, răspunse slujnica.

— încă nu s-a culcat ? se miră Vaza. Broderia Primăverii, mergi şi cheam-o să bea cu noi. Spune-i că o invit eu.

Slujnica se duse. Li Vaza o zori pe Întîmpinarea Primăverii să mai aranjeze un loc la masă. Numaidecît slujnica se înapoie.

— Doamna a cincea e în pat şi nu vine.

— Mergi şi cheam-o şi tu, i se adresă celeilalte slugi, zi-i că doamna a şasea şi stăpînul o roagă să poftească să le țină companie.

Aceasta se întoarse pe dată.

— A închis portița de la colț şi a stins lampa, anunță.

— Prea o iei în seamă pe păcătoasa aia ! rosti bărbatul. Hai noi după ea şi ai să vezi că ne urmează şi facem cu toții o partidă de şah, aici.

Plecară împreună şi bătură în portiță. într-un tîrziu, Prunişor ieşi şi le deschise. Ximen o apucă pe Vaza de mînă ; intrară în casă. Lotus era în pat, cu *pipa* lîngă ea.

— De ce ne pui să-ți facem atîtea invitații repetate fără rost, scorpie ?

Lotus de Aur şedea în mijlocul patului, ca împietrită, neagră la chip. în cele din urmă, .izbucni :

— Cei fără noroc sînt sortiți să zacă în camerele lor reci şi pustii. Mă lasă să-mi trag sufletul cum pot, ce căutați peste mine ? Ce-ți pierzi vremea cu mine ? Păstrează-te pentru alte încăperi !

— Ciudată creatură ! Baba-i fără dinți şi mai rînjeşte cu toată gura ! Doamna Li te-a poftit să jucăm şah şi n-ai vrut să ni te alături.

— Am pregătit şahul, surioară. Avem acest prilej să jucăm şi să bem vin.

— Duceți-vă voi, soră Li, eu nu mă simt în stare. Nici nu ştii ce e în sufletul meu. Am de gînd să mă odihnesc. De la o vreme îmi petrec minunat, cu supă galbenă şi apă chioară. Stau de una singură şi mă tot uit la mine !

— Da' de unde, văd că eşti bine, sclavă rea, ce ai ? Dacă nu eşti în apele tale, spune-mi şi trimit după un doctor !

— De nu-mi dai crezare, porunceşte-i slugii să aducă oglinda, să mă arate ea. Am slăbit de nici nu mă mai recunosc !

Prunişor de Primăvară îi întinse oglinda, Lotus o ridică şi îşi cercetă chipul. Iată-1 :

De culoarea castanei de apă, fața-i
Învinge fardul, trasă, palidă, întunecată ;
Poarta zăvorîtă-i nepăsătoare la jocul vîntului cu luna *,
Hai, vorbeşte, tu, floare de prunişor fragedă, înmiresmată.

* Una dintre multele metafore cu sens erotic.

Ximen îi smulse oglinda din mînă şi se uită şi el în ea.
— **Eu cum de n-am slăbit ?**
— **Tu ? Zi după zi pe la ospețe, ai pus pe tine slănină ! îți arde să îți bați joc de mine !**
Bărbatul tăcu. Se aşeză lîngă ea, pe pat, strecură mîna pe sub aşternut şi constată că femeia nu se dezbrăcase. O cuprinse cu mîinile-i amîndouă de talie :
— Chiar că ai slăbit, copila mea ! şopti.
— Ai mîinile reci, ticălosule. M-ai înghețat de **tot.** Gîndeai **că** te amăgesc **?** Cine să-mi ştie mie amarul **?** Plîng şi plîng, ui**tată** de **toată** lumea.
Se împotrivi un timp, dar în cele din urmă Ximen izbuti **să** o scoată din aşternuturi, cu forța. O tîrî de mînă pînă în camerele doamnei Li Vaza. Acolo jucară şah şi băură vin. La plecare, băgînd de seamă acreala de pe chipul lui Lotus, Li **Vaza** îl îndemnă pe bărbat să doarmă la ea.

Capitolul XXXIX

Ximen Qing petrecu noaptea cu Lotus de Aur. Femeia se ura că nu i se putea strecura în trup şi în suflet ca să fie una cu el. îl iubi într-o mie de feluri desfătătoare, îl înlănțui de zece mii de ori drăgăstoasă, scăldă aştemuturile în lacrimi şi îi vorbi duioasă, supusă, cu gîndul să pună cu totul stăpînire pe inima bărbatului. Nu bănuia că el era atît de legat de o altă temeie, anume Wang A Şasea. îi cumpărase acesteia o casă, la răsărit de Podul de Piatră, de pe Strada Leului, cheltuind o

sută douăzeci de liang de argint. Casa avea două încăperi la stradă şi alte patru în spate, o cameră pentru oaspeţi, un altar pentru preamărirea lui Buddha şi venerarea strămoşilor, un dormitor şi o bucătărie. De cînd se mutaseră, vecinii ştiau că Han Daoguo era vînzătorul lui Ximen Qing şi nu îndrăzniseră să nu le ia în seamă prezenţa : trimiseseră cutii cu ceai şi alte daruri pentru casa nouă. Toţi li se adresau : frate Han şi mătuşă Han, iar cei tineri le spuneau unchiule şi tuşică. Cînd Ximen Qing sosea în vizită, Han Daoguo dormea la prăvălie, să nu-şi stînjenească nevasta şi oaspetele. Acesta pica dimineaţa şi pleca seara, iar vecinii îi ştiau prea bine, însă nu comentau, înfricoşaţi de averea şi puterea mandarinului. In răstimp de o lună, Ximen trecuse pe la Wang A Şasea de vreo trei sau patru ori şi iubirea lor era focoasă cum sînt cărbunii încinşi. în ultima lună a anului, Ximen Qing fusese peste măsură de ocupat, cînd cu darurile care trebuiau să ajungă în capitală, cînd cu alegerea cadourilor pentru demnitarii civili şi militari de la prefectură şi judeţ. Tot la vremea aceasta, stareţul Wu de la Templul împăratul de Jad îi trimise prin călugări patru cutii cu daruri, tablouri înfăţişînd cerul şi pămîntul, statuete pentru Sărbătoarea primăverii şi pentru rugăciuni. Ximen Qing prînzea în camera soţiei principale, cînd Dai An intră cu o carte de vizită pe care scria : „Nemernicul taoist Wu Zongjia, cu cele mai adînci respecte[11].

— Iar mă îndatorează, zise el şi porunci slugii să-i spună lui Shu Tong să le dea un argint aducătorilor şi să răspundă printr-o carte de vizită.

— Stareţul este atent cu noi la fiecare an nou şi de sărbători, interveni Doamna Luna. Ar fi bine să închini sacrificiul făgăduit la naşterea băiatului.

— Uitasem, bine că mi-ai adus aminte. Voi oferi nişte ofrande pe cinste.

— Ţie îţi place să promiţi, dar uiţi repede ! însă spiritele ţin minte. De ce crezi că băiatul e mereu agitat ? Din pricină că nu-ţi ţii tu cuvîntul !

— în prima lună o să facem sacrificiul la templul stareţului Wu, rosti el solemn.

— Chiar ieri îmi zicea sora Li că băiatul e tot bolnăvicios şi poate ar fi bine să-i găsim un nume.

— Ne ocupăm şi de asta chiar acolo, la templu ! Cine s-a înfăţişat cu darurile ? se întoarse el către Dai An.

— Al doilea discipol, Ying Chun.

Ximen Qing ieşi din cameră. Călugărul i se plecă dinainte pînă la pămînt.

— Maestrul vă transmite omagiile sale, Excelenţă. Nu am adus lucruri de preţ, doar nişte nimicuri pentru slugile casei.

Gazda se înclină puţin şi mulţumi stareţului pentru mărinimie. Ii ceru călugărului să ia loc.

— Nu pot să stau, Luminăţia Voastră.

— Aşează-te, că vreau să discutăm ceva.

Călugărul era îmbrăcat într-o robă lungă, de culoare închisă şi purta o bonetă îngustă, în totul arătînd umil şi modest. Pînă la urmă trase un scaun într-o parte şi se lăsă uşor pe el.

— Care vă sînt poruncile, Excelență ?
— La începutul anului, vreau să aduc un sacrificiu şi îl rog pe stareț să facă pregătirile necesare. Aş mai vrea să înscriu numele copilului la templu, dar nu ştiu dacă sfinția sa are timp pentru aşa ceva.
Călugărul se ridică, grăbit.
— Porunciți, Excelență, şi lăsăm la o parte pînă şi nevoile religioase. La ce zi v-ați gîndit ?
— Să stabilim pe data de nouă, de ziua sfinților.
— E ziua întemeierii cerurilor, lămuri al doilea discipol. în cărțile sfinte stă scris că e ziua cînd putem înălța rugăciuni pentru binecuvîntare şi cind cele cinci fericiri se revarsă asupra noastră. Este o zi foarte bună pentru ofrande. Aş vrea să vă întreb, Excelență, ce grad să aibă sacrificiul ?
— Copilul are şapte luni şi vreau să fie de o sută douăzeci de puncte.
— Cîți călugări doriți ?
— Șaisprezece taoişti.
In timpul discuției, li se servi ceaiul. Ximen Qing oferi cinsprezece *liang* pentru sacrificiu şi un *liang* ca răspuns la darurile făcute de stareț.
— Maestrul să nu pună de la el cele trebuincioase călugărilor. Voi trimite eu hîrtie de ars, santal şi luminări.
Călugărul se bucură atît de mult, încît făcu plecăciuni pînă în stradă, ieşind aproape de-a rostogolul la pămînt.
Pe opt ale primei luni, Dai An a dus la templu o măsură de orez alb, un set de hîrtie, zece *jin* de luminări, cinci *jin* de **santal** şi şaisprezece suluri de pînză, pentru alte trebuințe ale preoților. Pe lingă acestea, Ximen Qing a trimis două brocarturi, două vase de lut cu alcool alb, patru gîşte şi patru găini, două pulpe de porc, două de oaie şi încă zece *liang* de argint pentru înscrierea numelui lui Guange. Invitații fură transmise

din timp unchilor Wu şi Hua, lui Ying Bojue şi lui Xie Xida. Chen Jingji o luă călare înainte, să supravegheze pregătirile. In dimineața zilei de nouă, Ximen Qing nu a mai mers la *Yamen,* însă s-a sculat de cu zori, şi-a pus hainele de ceremonie, a încălecat pe calul alb şi a plecat, însoțit, spre templu.

Din depărtare se zăreau steaguri, stindarde Şi
arcurile de triumf chiar de pe străzi.
Merse neabătut pînă la Poarta Muntelui.
Acolo coborî, în limpezimea ochiului cu scumpe prăzi : De
neînchipuit, într-adevăr, minunăția templului.

Astfel arăta :
Alei cu straja pinilor cei verzi, în preajma lor păduri de
chiparoşi ;
Acoperişuri roşii, cu daurite ținte,
în umbra punților de jad, castele să te pierzi,
Sculptate streşinile arcuite şi cu olane verzi,
Deschideri largi, brodate paravane.
Măreț palatu-a şapte camere încăpătoare, în mijloc cu pancarta-
nscrisă-n aur ;
Fără sfîrşit țin două coridoare Cu-ncîntătoarele-i picturi de
zeități.
Iar în afara Porții celor trei văzduhuri,
Cu chipuri fioroase, doi războinici ; în juru-le-mpietrite vietăți,
Cum tigrii albi, dragoni grozavi şi negri,
Palatu-a opt comori în față-i are,
Din jad, Zeița vieții lungi, aflată în picioare,
Pe-un postament cu cei nouă dragoni Omul de aur stă nepăsător.
La locul său e clopotul de aur
Ce-ntru budism a fost la vreo trei mii de lumi învățător. Vestesc
întîia oară-a dimineții bătăile ce cad Din toaca purităților de jad.
Scorneşte vîntul paşi amăgitori ;
Terasa-i pentru ceremonial şi-amvonul slujbei,
în nopți cu lună plină
Se-aud pe ea umblînd nemuritorii.
De-aici palatul violet e la un pas,
Să fie pe aproape şi Lai Ping rămas ?

Ximen Qing a pătruns pe poarta principală şi apoi pe poarta Meteoritului, unde a dat cu ochii de două pancarde verticale, înalte de şapte *chi,* aşezate de o parte şL de alta a ei şi lăcuite în roşu, pe ele fiind caligrafiate îndemnuri religioase.

Pe frontispiciul sanctuarului principal se aflau înscrise douăzeci şi patru de ideograme : „Ofarim bogățiile noastre ca o îndatorire către Cer şi mulțumire către Pămînt; fie binecu- vintată țara şi răsplătiți binefăcătorii noştri ; la cele nouă rotiri ale axei de jad, ni-i facem aliați şi înscriem numele lor ; fie ca norocul să pogoare asupra acestui altar !“ Pe cele două laturi scria : „Ridicat în numele Cerurilor, întru măreția Marelui Tao, cu sinceritatea inimilor noastre ; omagii împăratului suprem, glorie Perfecțiunii pure ; gratitudine Deplinei bunătăți”.

Ximen Qing înainta pe terasă. Lîngă masa cu santal, un copil ținea

un vas cu apă şi un prosop, pentru curăţirea mîi- nilor. După ce Ximen îşi spălă mîinile, un călugăr îngenunche şi îl pofti să aprindă santal. Bărbatul se înclină în faţa altarului. Nu mult după aceea, legat la cap cu năframa tunetului a nouă sori, prinse în inele de jad, şi îmbrăcat într-o robă albastră ca cerul, cu mîneci largi, pe care erau brodaţi cocori şi douăzeci şi opt de stele, peste mijloc încins cu un brîu de mătase, stareţul Wu coborî în grabă din strană, se plecă în faţa lui Ximen Qing, spunînd :

— Nevrednicul preot taoist mulţumeşte Excelenţei Voastre pentru mărinimia dovedită şi pentru darurile cu care mă onoraţi ades. Umila mea persoană s-ar simţi nedemnă să le refuze, dar şi stingherită primindu-le ! înscrierea copilului şi rugăciunea pentru viaţă lungă intră în îndatoririle mele. De aceea, îmi este atît de greu să accept bogatele daruri ale Luminăţiei Voastre ! La fel socotesc şi în privinţa celor trimise în vederea sacrificiului, ele fiind mult prea generoase.

— Nu există lucru care să fie pe măsura strădaniilor adînci, grijii şi oboselii voastre, iar neînsemnatele-mi daruri abia exprimă înalta noastră preţuire, răspunse Ximen.

După schimbul de politeţuri, călugării aflaţi de o parte şi de alta a sălii se apropiară, inclinîndu-se în faţa oaspetelui. Acesta fu invitat înăuntru, într-o încăpere mare, compusă din trei părţi, numită Sala Cocorilor şi a Pinilor, pentru că acolo se lua ceaiul. îndată ce se aşeză, Ximen Qing îl chemă pe Qi Tong şi îl trimise să ia calul şi să meargă în întîmpinarea lui Ying Bojue, temîndu-se că acesta întîrzia din lipsa unui cal.

— Avem aici măgarul ginerelui vostru, stăpîne, propuse Dai An.

— **Bine. Să-l încalece şi să plece degrabă.**

Qi Tong ieşi. Stareţul Wu rămăsese să încheie lectura din cartea sfîntă, apoi sosi şi ocupă un loc lîngă oaspete, oferin- du-i ceai.

— Văzînd dorinţa Excelenţei Voastre de a cinsti zeii, eu, neînsemnatul preot aici de faţă, m-am sculat la cel de al patrulea *geng* **din noapte şi am recitat, în altar, textele sfinte. Astăzi este cea de a treia înălţare a celei de a noua rotiri şi am adus prinosul meu axei de jad. De asemenea, am scris cele opt caractere ale naşterii lui Guange, le-am supus înaintea Celor trei prea puternici [*] şi i-am ales numele de Wu Yingyuan, cerînd să se pogoare asupra lui protecţie veşnică, bogăţie şi vigoare trupească. Am pregătit un sacrificiu de douăzeci şi patru de puncte întru cinstirea Cerului şi a Pămîntului, de douăzeci pentru proslăvirea Celui de sus şi alte douăzeci şi patru pentru sufletul morţilor, în total făcîndu-se o sută optzeci de puncte.**

Ximen Qing îi mulţumi. Numaidecît bubuitul tobelor se făcu auzit şi oaspetele fu rugat să meargă la altar să vadă cu ochii săi documentul. Ximen Qing îşi puse o robă stacojie de ceremonie, cU lei în cinci culori[†], îşi petrecu pe mijloc o cingătoare din corn de

* *San guan,* Cei trei conducători, împăraţi ori puteri transcendentale, din taoism. La origine erau tian, *di, shui,* aerul, pămîntul şi apa, socotite a deţine puteri dătătoare de fericire, în măsură să ierte păcatele. Fiecare din acestea au fost glorificate cu titlul *Da di,* Conducător măreţ, prea puternic.

† Wu sc, cele cinci culori ; albastru, galben, roşu, alb şi negru.

rinocer, prinsă în catarame aurii. Ajuns la altar, un novice, îmbrăcat în purpură, citi cu glas solemn :

„Dreptcredinciosul Ximen Qing, din capitala județului Qinghe, Shandong, din Marea împărăție Song, venerînd calea cea sacră, oferă sacrificii, implorînd binecuvîntare, linişte şi pace. Este născut la miezul nopții, în ziua de douăzeci şi opt a lunii a şaptea, din anul Bingyin *. Soața sa, născută Wu, a **venit pe lume în noaptea celei de a cincisprezecea zile a lunii** a **opta din anul Wuchen.“**

— **Mai doriți să includem şi alte nume ? fu întrebat.**

— **Adaugă verbal, porunci Ximen Qing : Doamna Li, născută în zorii zilei de cinsprezece ale primeiJuni a anului Xiwei, cu băiatul Guange, născut la douăzeci şi trei din luna a şaptea, anul Bingshen.**

Discipolul repetă cu voce tare, apoi continuă :

„Astăzi eu, Ximen Qing, împreună cu întreaga mea familie, vin cu inima deschisă să mă plec în fața Creatorului Suprem.
Viața mea este un fir de praf din umbra celor Trei Puteri. Cînd ies şi cînd intru, cînd mă ridic din patul meu şi cînd mă aşez în el, mă aflu sub protecția Cerului Dragon. Vremea se schimbă din rece în cald, însă nimic nu mă atinge. Am fost numit în rîndurile armatei, ca ofițer împărătesc. Trăiesc în lumina fa- vorii imperiale şi dispun de bogății îndestulătoare. Cu sufletul prea plecat aduc jertfe celor douăzeci şi patru de sfere, în semn de mulțumire milostivei bunătăți a Cerului şi a Pămîntului, cerşind bunăvoința împăratului suprem. Douăsprezece jertfe aduc naşterii Cerurilor. Fie să cunosc cele cinci fericiri † şi darurile cerurilor să coboare asupra mea. Anul trecut, pe douăzeci şi trei din luna a şaptea, favorita mea Li mi-a născut un băiat, Guange, şi atunci m-am rugat pentru sănătatea mamei şi fericirea copilului. Cerşesc ca Guange să fie primit în palatul tău, sub numele de Wu Yingyuan. Aduc jertfă de o sută douăzeci de puncte pentru ca sămînța mea să fie continuată şi progenitura mea să se bucure de viață îndelungată. In familia Ximen, aduc venerație spiritelor a trei generații : a bunicului, Ximen Jingliang, şi a bunicii, din neamul Li, a tatălui meu, Ximen Da, şi a mamei, născută Xia, a primei mele neveste, Chen, şi a tuturor care au murit mai întîi, pentru a se preface apoi. Fie că ei s-au ridicat la Ceruri sau au coborît în întunecime, ofer douăsprezece jertfe implorînd tăria principiului tao, de a-i aduce pe ei din nou la viață. în total, sacrificiul meu închinat zeităților este de o sută optzeci de puncte, pentru a fi bine primit şi binecuvîntat. In cel de al treilea an al domniei Xuanhe, în ziua de nouă a primei luni, de ziua spiritelor, m-am înfățişat la Palatul împăratului de Jad să mulțumesc Cerului şi Pămîntului şi să capăt asigurarea liniştii noastre. Numele fiului meu l-am înscris, din cărțile sfinte am recitat, o zi şi o noapte am postit, totul pentru preamărirea celor trei tărîmuri Şi întru întîmpinarea carului împăratului celor zece mii de ceruri. Casa mea să aibă parte de tihnă şi de belşug şi prosperitate în toate cele patru anotimpuri. încredințat de

* Vezi finalul notelor de la pagina 60.

† Wu *fu*, cele cinci fericiri : viață lungă, bogăție, sănătate, relații bune cu oamenii, moarte naturală.

puterea lui tao, aştept ca binecuvîntarea să coboare înmulţită asupra noastră. Acestea le-am notat aici, cu supusă credinţă."

După citirea textului, se aduseră numeroase înscrisuri, picturi şi talismane. Novicele îl rugă pe Ximen Qing să se uite la fiecare în parte. Erau o sută optzeci sau o sută nouăzeci, trasate cu migală, curate şi întregi şi înscrisul cu numele lui Guange pus sub protecţia celor Trei Comori. Nu le mai cercetă cu **de-amănuntul. Observînd atenţia şi grija pe care le dovedise stareţul, arse doar santal şi semnă hirtiile. Ceru însoţitorilor săi să ofere stareţului o mătase pentru caligrafii. Acesta refuza de cîteva ori şi pînă la urmă îi zise unui copil să o primească Apoi, un călugăr, aşezat într-un colţ al încăperii, bătu toba, imi- tînd bubuitul tunetului de primăvară, şi alţii îl acompaniară la diferite instrumente. Stareţul Wu purta acum o robă stacojie, cu broderie în cinci culori, şi încălţări roşii. în mînă ţinea ur, sceptru de fildeş. El despături înscrisurile şi aşteptă în faţa altarului ca acestea să fie primite de zeităţi. De o parte şi de alta a sanctuarului atîrna cîte un clopot în aceste momente răsunînd. Ximen Qing fu condus la altarul pe ale cărui două laturi ardea santal. Bărbatul făcu ochii mari văzînd rînduiala. Iată :**

Loc deschis celor cinci puncte cardinale *,
La opt grade-nalt altarul ;
Sus, ofertele, trei limpezi, patru auguste,
Opt extreme şi nouă nouri, neclarul, în
mijloc munţii şi-adîncuri de vale Şi mult
dedesubt palatul cu-a beznelor cruste.

Ximen Qing ocoli altarul cu santal aprins, apoi fu rugat să treacă în Sala Cocorilor şi Pinilor. Pe jos fusese aşternut un covor moale şi fin, iar cărbuni în felurite chipuri de fiare sălbatice ardeau într-un vas. Luă loc şi, curînd, îşi făcură apariţia Ying şi Xie. Aceştia îl salutară pe Ximen şi îi oferiră cîte un ***xing*** **de argint în schimbul ceaiului, dăruit la asemenea prilejuri.**

— S-ar fi cuvenit să trimitem ceai, dar e departe şi ne-am gîndit că acest nimic poate fi în schimbul lui, se scuzară ei.

Ximen Qing îi refuză.

— încep să-mi pierd răbdarea cu voi, declară. V-am invitat să-mi ţineţi companie şi nu de altceva ! Vor aduce neamurile pentru ceai şi aici nu ne lipseşte nimic, avem de toate.

— Dacă-i pe-aşa, de ce nu ne-am lua argintul înapoi ? se repezi Ying, ploconindu-se din nou. Şi, întorcîndu-se spre Xie, continuă : Din vina ta păţim ruşinea asta. Ţi-am zis doar că nu primeşte !

* In afara celor patru puncte cardinale binecunoscute, chinezii antici au consfinţit şi un al cincilea punct cardinal, care este punctul cen-i trului, poziţia lui favorizîndu-1 în supunerea şi controlul celorlalte ; el este un punct-focar de simetrie şi echilibru, cu deosebire pentru omj aflat altfel la dispoziţia binevoitoare sau ostilă dintre Cer şi Pămînt.

Nu peste multă vreme, sosiră şi unchiul Wu şi Hua Zixu, aducînd cîte o cutie de prăjituri alese, pentru a fi servite la ceai. Ximen ceru stareţului să le accepte. După ce băură ceaiul, se aşternu o masă de bucate din legume şi, pe cînd ospătau, un povestitor le vorbi despre Hong Men din dinastia Han de Apus. Cînd îşi încheie slujba, stareţul Wu li se alătură.

— Guange va fi adus astăzi ? întrebă.

— E prea mic şi nevestele se tem că drumul lung îi va pri- cinui vreun rău, se scuză tatăl. Pînă la prînz îi vor fi trimise straiele şi toată rufăria şi le putem înfăţişa înaintea celor Trei Comori. E totuna.

— Aşa gîndeşte şi prea-umilul taoist, încuviinţă stareţul.

— Creşte bine, doar că e cam sperios. O doică şi trei-patru slugi văd de el, dar găseşte mereu ceva de care să se înfricoşeze. Nici vorbă să lăsăm pisicile şi cîinii să se apropie.

— Copiii se măresc oricum.

în acest moment, Dai An intră, vestind că Laur şi Argint îi minaseră pe Li Ming şi pe Wu Hui cu ceai. Aceştia intrară, în mîini cu cîte o cutie. îngenuncheară, le deschiseră, dînd la iveală plăcinte uscate, închipuind floarea pinului şi plăcinte de aniversare, presărate cu zahăr şi ceai roşietic ca muscatul. Ximen îl rugă pe stareţ să le primească.

— De unde aţi aflat de ceremonie ? se arătă curios Ximen.

— De dimineaţă, umilul de mine l-am întîlnit pe unchiul Chen Jingji, care mi-a spus, recunoscu Li Ming. Am alergat acasă şi i-am zis mamei, ea a vorbit cu Argint şi ne-au trimis pe amîndoi. Ar fi venit ele, dar nu se prea cădea. Aceste prăjituri grosolane sînt bune pentru servitorii Excelenţei Voastre.

Ximen îi pofti la o masă de post şi stareţul le spuse să treacă, alături, să mănînce. La vremea prînzului, urmară alte ceremonii. Stareţul Wu pregătise o masă încărcată cu bunătăţi, fructe, un vas plin cu băutură „Floarea de aur“ şi mai multe lucruri pentru copil : o bonetă taoistă, din mătase neagră, cu ornamente în aur, o hăinuţă taoistă din pînză şi una din mătase verde, două perechi de încălţări, una cu faţa albă şi alta cu faţa neagră, o curea galbenă, un şnur împletit din fire aurii de la sanctuarul celor Trei Comori, un altul din fire purpurii din faţa statuii Mamei Copiilor, un guleraş de argint, pe care erau gravate însemnele : „Aurul şi jadul umplu casa“ şi „Viaţă lungă, bogăţie şi onoare[1]' ; un talisman din mătase galbenă, înscris cu opt ideograme roşii : „Tai Yi a dat viaţa“ ; „Viaţă lungă şi sănătate". Aceste obiecte erau legate cu sfoară şi aşezate alături de fructe. Un copilandru scoase apoi copii pe hîrtie roşie **de pe textul citit mai înainte, îl rugă pe Ximen Qing să-şi arunce privirea peste ele şi pe măsură ce erau văzute, le punea una cîte una în cutii. Cu totul erau opt pachete, care urmau să fie trimise acasă. Ximen era mulţumit şi îl grăbi pe Qi Tong spre oraş, să le ceară doamnelor să ofere aducătorului două batiste şi un ban de argint.**

Era de altfel şi ziua lui Lotus de Aur. Mama Pan, roătuşile Wu şi Yang şi domnişoara Yu se aflau în camerele lui Lotus în clipa sosirii darurilor de la templu. Acestea, cu toate câ fură îngrămădite pe patru mese, tot nu încăpuseră. Curioase, femeile dădură buzna să le cerceteze.

— Vino iute, soră Li, strigă Lotus, să vezi ce daruri i-a făcut fiului tău mentorul de la templu. E şi un costumaş de taoist, vai, ce încălţări micuţe !

Meng Pavilion de Jad ieşi în faţă şi luă pantofiorii în palmă.

— Uite ce lucruri fine lucrează taoiştii ! Sînt măiestrit cusute cu acul. Uitaţi-vă la nori. Eu cred că taoistul are nevastă, altfel de unde atîta delicateţe ?

— Ce vorbă ! interveni Doamna Luna. Călugării n-au voie să se căsătorească, nu ? Poate a plăiit pe cineva să i le facă.

— Ba au neveste ! Călugăriţa Wang şi maica stareţă au grozave cingători. Nu se poate spune după asta că ele au bărbaţi ?

— Călugării taoişti se acoperă cu bonetele lor şi hoinăresc pe unde vor, pe cînd noi, budiştii, spuse călugăriţa Wang, sîntem recunoscuţi [*] de la o poştă.

— Se zice că în spatele mănăstirii voastre, a Zeiţei Milei, se află Templul taoist Lumina Nereală. Cunoaşteţi proverbul: Cînd lîngă o mînăstire de maici e un templu, nu-i nimic, dar ce grozăvii se ivesc !

— Sora a şasea aiurează ! puse capăt discuţiei Doamna Luna.

— Ah, uite ce talisman cu şnur purpuriu i-a dat stareţul, sau ia priviţi la gulerașul acesta din argint, ca un colan, care pe faţă are frumos săpate opt ideograme, iar pe dos numele lui: Wu... nu ştiu cum, Yuan ?

— E numele primit la templu : Wu Yingyuan [†].

* După capetele rase, dar îndeosebi după instrumentele folosite (de pildă, „peştele de lemn“, un fel de toacă de mînă) pentru a le vesti trecerea.

† *Ying* are sensul de : în concordanţă cu : *Yuan* care înseamnă Origine, Vital. Numele de familie Ximen, Poarta Răsăriteană, fără conotaţii profunde, a fost înlocuit cu Wu, unul din cele mai străvechi nume din China.

— Ah, caracterul ying era, nici nu l-am recunoscut ! Dar ce lipsă de bunăcuviință, să schimbe numele de familie !

— Nu te pricepi ! i-o întoarse Doamna Luna și îi ceru Li Vazei să aducă băiatul, să încerce straiele de taoist.

— Vai, abia s-a culcat, nu l-aș trezi !

— Nu-i nimic. îl iei cu binișorul, propuse Lotus de Aur.

Li Vaza plecă după copil. Lotus de Aur, care recunoștea ideogramele, luă în mînă hîrtia roșie cu textul și constată că după Ximen Qing nu erau menționate decît Wu Doamna Luna și Li Vaza. Faptul acesta îi spori gelozia.

— Uitați-vă, ticălosul, cît a decăzut, izbucni în gura mare, să fie auzită de toată lumea. Zicea că nu favorizează pe nimeni și aici nu a înscris-o decît pe mamă, iar de toate celelalte nici nu pomenește ! Noi nu contăm !

— Sora cea mare este ? întrebă Pavilion.

— Asta ar mai fi trebuit, să lipsească tocmai ea !

— Nu-i nimic, se amestecă Doamna Luna. Dacă numește pe una din noi, ajunge. Dacă ai acasă o grămadă de femei, le mai numești pe toate în fața călugărilor ?

— Nu sîntem mai rele decît altele și ne-a trebuit același material și același timp ca să venim pe lume !

Atunci apăru Li Vaza, în brațe cu Guange.

— Dați-mi hainele, să-l gătesc eu, se oferi Pavilion de Jad.

Vaza îl ținea și Pavilion îl îmbrăcă. Băiatul stătu îndelung cu ochii închiși, speriat.

— Soră Li, o sfătui nevasta principală, ia hîrtiile astea și banii de hîrtie și mergi la capela budistă și arde-le.

Li Vaza se supuse.

— E un adevărat călugăr ! se minună Pavilion de Jad, rămînînd în brațe cu copilul.

— Ce călugăr, parcă e Tai Yi* însuși !

— Ce vorbe spui în fața copilului ? o certă Doamna Luna, iar Lotus se întristă, reținîndu-se de la alte comentarii.

Înspăimîntat din pricina veșmintelor, copilul prinse să țipe. Cînd se întoarse, Vaza îl luă și îl dezbrăcă repede, iar atunci copilul dădu drumul la treaba mare pe rochia ei.

— Bravo, Wu Yingyuan, glumi Pavilion de Jad, ai făcut o plăcintă !

Doamna Luna chemă o slugă să adune murdăria într-o hîr- tie și să curețe rochia Vazei. La pieptul mamei, copilul adormi îndată.

— Ești ostenit, viteazul mamei ! O să te duc înapoi la culcare ! spuse Vaza.

Doamna Luna împărți musafirilor din bunătăți și îi pofti pe toți la masă. Se însera.

Cu o zi înainte, Ximen Qing, postind pentru sacrificiu, nu se atinsese de carne și de băutură. Fiindcă nu-și sărbătorise ziua, Lotus de Aur se pusese acum la pîndă în poartă, să ciocnească

* Marele Atotputernic, creatorul universului, împăratul Suprem peste Cele cinci împărății cerești : Cea Verde la răsărit, Roșie, la sud Albă, la apus, Neagră, la nord, Galbenă, la centru.

amîndoi un pahar. Se făcuse întuneric, cînd se ivi numai Chen Jingji, călare.

— Socrul tău vine ?

— Nu cred că mai ajunge acasă în seara asta, răspunse Chen întrebării. Cînd am plecat eu, sacrificiul nu se încheiase şi nu se întrezăreau speranțe nici pînă după miezul nopții. Abia după aceea urmează, ca întotdeauna, o mică degustare...

Fără să spună un cuvînt, Lotus de Aur se înapoie supărată în casa doamnei Luna.

— Vin din poartă. Ginerele Chen a sosit, zicînd că stăpînul va lipsi în noaptea asta, a rămas pînă la încheierea sacrificiului.

— Foarte bine, n-o să mai fim stingherite. Le rugăm pe stareță şi pe călugărița Wang să ne povestească şi să ne cînte imnuri budiste.

Chiar atunci, Chen Jingji, puțin amețit, împinse apărătoarea din fața uşii şi intră.

— Plecăciuni pentru doamna a cincea ! rosti. Ai o cupă ? se întoarse el spre nevastă.

— Ce să faci cu ea ? îngenunchează întîi şi o să-ți dau eu o cupă ! răspunse ea. Văd că eşti cu chef. Sacrificiul acesta ți-a priit ! Să mi te înfățişezi mie în halul ăsta !

— Stăpînul chiar nu se întoarce ? întrebă Doamna Luna. Nici Dai An ?

— Văzînd că jertfele durează şi ştiind că nu e nimeni dintre noi, bărbații, acasă, tata l-a oprit pe Dai An şi m-a trimis pe mine înainte. Starețul Wu nu vroia să mă lase, mă ținea pur şi simplu de mînă, şi am scăpat cu greu, doar după ce am dat pe gît trei cupe mari pline ochi.

— Cine ne-a onorat la sacrificii ?

— Unchiul, Hua, Ying şi Xie. Pe urmă au venit şi cîntăreții Li Ming şi Wu Hui. N-aş putea însă să spun cînd se încheie întreaga ceremonie. M-a urmat la plecare numai unchiul Wu ; unchiul Hua a fost reținut de tata. Eu cred că rămîn acolo peste noapte.

Profitînd de absența Vazei, Lotus îndrăzni :

— De ce îi zici unchiul Wu, ginere Chen ? Ce rude sînteți voi doi, că eu, una, habar n-am ! Sau poate îi spui unchiul Li !

— Mamă a cincea, dumneavoastră se pare că stați ca tînăra țărancă dusă după Cheng En, cu un ochi închis şi cu altul deschis !

— Pramatie ! îl ocărî nevasta. îngenunchează şi lipseşte de sub ochii mei cu vorbele tale deşucheate !

Chen o rugă pe Lotus să rămînă cu fața la el şi îi bătu patru mătănii, legănîndu-se, apoi plecă.

Peste puțin, lampioanele şi luminările fură aprinse, mesele întinse şi mîncarea adusă. Femeile se aşezară. Lotus de Aur turnă în pahare şi se înfruptară din tăiței cu carne. Apoi chemară slugile să deretice, Doamna Luna îi spuse lui Jad Mic să încuie portița şi să pună o măsuță în mijlocul patului. Călugărițele ocupară locurile de onoare, iar femeile se rînduiră de o parte şi de alta a lor, în jurul mesei. Aprinseră santal, apoi, la lumina a două simple luminări, ascultară întîmplări budiste, începu stareța, povestind

cum cel de al treizeci şi doilea strămoş coborîse din Cerul Vestic în lumea oamenilor, propovăduind despre Buddha şi învăţăturile sale, despre iubirea de oameni. Vorbi apoi despre meşterul Zhang, un om foarte bogat, trecînd încet de la un episod la altul. Istorisi în cele din urmă cum un nobil a fost convertit la budism, şi-a părăsit casa, grădina şi averile şi a plecat să se desăvîrşească la Templul Pruni- şorul Galben. După ea, călugăriţa Wang intonă un psalm.

— Cuvioaselor, trebuie să vi se fi făcut foame. Ne oprim puţin şi luăm ceva în gură, interveni Doamna Luna şi porunci lui Jad Mic să aducă patru farfurii cu bucate din legume şi patru cu plăcinte. Le rugă pe doamnele în vîrstă să ţină companie călugăriţelor.

— Eu sînt sătulă. Să mănînce doamna Yang, care a postit, se scuză mătuşa Wu.

Doamna Luna culese pe o farfurie aurită din fiece soi de plăcintă cîte una şi i-o întinse mătuşei Yang. Făcu la fel şi pentru cele două călugăriţe.

— Vă rog să mîncaţi. ceru.

— Eu sînt evlavioasă şi m-am prea ghiftuit. Mi-e tare frică să nu dau de vreun os. Ia-le de aici, să nu mă înec !

Femeile izbucniră în rîs.

— Nană, astea sînt de la templu, făcute numai din legume. Sînt tocmai bune pentru dumneata.

— Dacă-s de post, mănînc ! Nu fac nici un păcat! Nu mă mai ajută ochii şi am crezut că sînt de dulce !

în timp ce ospătau, soţia lui Lai Xing, Generoasa*, intră în cameră.

— Ce cauţi aici, împuţito ? se repezi Doamna Luna.

— Am venit şi eu să ascult cîntările.

— Poarta e închisă, pe unde ai intrat ?

— A stat pînă acum în bucătărie şi a stins focul, îi luă apărarea Fluier de Jad.

— De-asta ai nasul şi gura negre de tăciuni. Arăţi ca un duh rău şi vrei să asculţi psalmi ?

Celelalte femei şedeau încă în jurul călugăriţelor. Cînd terminară plăcintele, rămăşiţele fură strînse, se curăţă locul. Doamna Luna stinse din nou luminile şi arse santal. Călugăriţele bătură în nişte toace mici şi se porniră pe cîntat balade religioase. Povestiră cum Zhang stătea la templu în genunchi, cît era ziua de mare, şi asculta sutrele, iară noaptea medita. Atunci, Al Patrulea înţelept a priceput că Zhang nu este un om obişnuit şi şi l-a ales de discipol, încredinţîndu-i trei lucruri nepreţuite şi îndrumîndu-1 să purceadă spre Rîul Singurătăţii, unde avea să renască. Depănară cum Fecioara a o mie de galbeni spăla pe malul rîului, cînd s-a oprit lîngă ea un sihastru, care i-a cerut adăpost. Fiindcă ea nu i-a răspuns, sihastrul s-a aruncat în apă. Lotus de Aur era somnoroasă. Picotea, aşa că la un timp o luă spre camera sa. Apoi, Broderia Primăverii o chemă pe Li Vaza, zicîndu-i că Guange se sculase. Rămăseseră mai puţine să asculte urmarea : cum din rîu s-a ridicat

* Huixiang. *Hui* semnifică generozitate, bunătate. *Xiang*, aromă, parfum.

un peşte mare, solzos, iar fecioara l-a mîncat, s-a dus acasă şi nu peste mult s-a trezit însărcinată, iar la zece luni a dat naştere unui copil. Cînd călugăriţa Wang încheie balada, stareţa intonă un verset :

Al cincilea înţelept Ascunsu-s-a într-
un pîntec Şi zece luni închis a
aşteptat Să intre-n lume, într-un
scutec.

Doamna Luna a băgat de seamă că Orhideea plecase şi ea la culcare ; mătuşa Wu se întinsese pe pat şi căzuse într-un somn adînc ; mătuşa Yang căsca, iar luminările erau pe terminate.

— Cît să fie ? întrebă.

— A bătut al patrulea *geng,* răspunse Jad Mic. Cocoşii au început să cînte.

Doamna Luna spuse călugăriţelor să-şi strîngă cărţile. Mătuşa Yang merse să se odihnească la Pavilion de Jad. Domnişoara Yu, la Lebăda de Nea. Stareţa dormi cu Li Delicata, iar călugăriţa Wang cu Doamna Luna, însă urcară în pat abia după ce băură cîte o ceaşcă de ceai.

— Cum a crescut Cel de Al Cincilea înţelept ? A ajuns el un Nemuritor ? întrebă Doamna Luna.

Călugăriţa istorisi că Fecioara celor o mie de galbeni a fost izgonită de părinţi, că ea a rătăcit pînă în satul Nemuritorului, unde a născut şi că, la şase ani, băiatul s-a dus pe malul rîului Singurătăţii, a găsit cele trei lucruri nepreţuite şi s-a întors la Templul Prunişorului Galben, luînd bine aminte la lecţiile Celui de Al Patrulea înţelept. Apoi a devenit Nemuritor şi şi-a luat mama cu el în Ceruri. Doamna Luna ascultă povestea pînă la capăt şi credinţa ei în budism spori şi mai mult.

Capitolul XL

Stînd întinse pe pat una lîngă alta, călugăriţa Wang o întrebă pe Doamna Luna :

— Cum se face că dumneavoastră n-aţi avut nici un semn de blagoslovenie întru rodnicie ?

— Semn spui ? se văicări stăpîna casei. Am avut, cum nu, parte de el. Prin luna a opta am cumpărat o casă de peste drum, a bogătaşului Qiao. Şi nu ştiu ce mi-a venit, că am mers s-o văd, am alunecat pe scară şi am lepădat pruncul, prin luna a şasea sau a şaptea. De atunci n-am mai avut nici un semn.

— Dacă era în luna a şaptea, prinsese un chip !

— L-am azvîrlit în plină noapte, însă l-am cercetat - era băiat.

— Vai ce păcat, doamnă. O fi şi că v-aţi sucit piciorul, dar eu

cred mai degrabă că sarcina puteți ține. Dacă ați avea un fiu, ați fi stăpînă pe întreaga stare a casei. Mă uit la doamna a şasea. Ea e sosită de curînd şi ce fericită e cu un moştenitor !

— Copiii sînt datul cerului !

— Nu vă neliniştiţi. Am o cunoştinţă, pe nume Xue, care ştie să facă vrăji pe hîrtie şi să prepare leacuri pentru treaba asta. în urmă cu doi ani, nevasta mandarinului Chen, care ajunsese la o vîrstă coaptă, fără copil, pentru că pierdea mereu sarcina, după ce a băut farmecele, a născut un băiat de toată frumuseţea. Nu e om din casă să nu fie fericit. O singură doctorie e foarte greu de luat.

— Aceea cum e ?

— Se face din casa * unui băiat nou-născut. Asta se spală bine cu alcool, pe urmă se arde, appi cenuşa ei se amestecă laolaltă cu nişte doctorii şi SQ ia în ziua Renzi *'*. Nimeni nu trebuie să ştie, ca să nu se amestece spiritele rele ; se bea pe stomacul gol, cu puţină băutură galbenă. După aia, tot ce ră- mîne de făcut este ca femeia să ţină socoteala timpului şi peste chiar o lună cade grea.

— Cunoştinţa asta e bărbat sau femeie ? Unde stă ?

— E o călugăriţă şi are peste şaptezeci de ani. A trăit la Templul Dizang şi acum e stareţă la Templul Fahua, din sud. E foarte citită. Cunoaşte toate textele sfinte pe de rost şi poate predica Sutra de diamant ori Doctrina despre pricină şi urmare. Poate vorbi o lună încheiată şi nu termină ce are de spus. Umblă numai prin familii sus-puse şi uneori nu-i mai dau drumul cîte zece zile sau două săptămîni.

— Nu te duci mîine să o chemi ?

— Da' de ce nu ? Şi o să vă aduc şi doctoriile şi descînte- cele. Cu un singur lucru e mai greu. Nu ştiu cum aţi putea face rost de casa pruncului.

— Ca să nu-mi aud vorbe, îţi dau bani şi cumperi una de la cineva.

— Pentru asta găsim o moaşă, lămuri călugăriţa. O să mă ocup de doctorii, le luaţi şi o să rămîneţi gravidă. Sînt sigură că o să aveţi un copil ca nimeni altul, mai luminos decît zece aştri !

— Nu sufla o vorbă nimănui despre asta ! îi ceru gazda.

— Ce părere aveţi despre mine, bună doamnă ? Cum să deschid gura ? spuse călugăriţa şi adormi.

A doua zi, Ximen Qing se întoarse de la templu, tocmai pe cînd Doamna Luna se pieptăna. Fluier de Jad îi luă hainele. Bărbatul se aşeză, iar nevasta îi spuse că fusese aşteptat de Lotus, de ziua ei. Ximen Qing lămuri că sacrificiul a durat mult, apoi stareţul i-a reţinut la un pahar. Chiar în dimineaţa aceasta, se întorsese singur, ceilalţi fiind încă prinşi cu petrecerea. Bău un ceai şi nu plecă la *Yamen,* ci se retrase să se odihnească în bibliotecă. După ce se gătiră, Lotus şi Vaza veniră cu copilul în camerele soţiei principale, să ia micul dejun. Doamna Luna le înştiinţă că bărbatul sosise şi acum se odihnea.

— Imbracă-ţi micul taoist şi du-1 să-l vadă, o îndemnă pe Li Vaza.

— Merg s-o ajut, se oferi Lotus de Aur, cu gîndul să se înfăţişeze ea cu copilul la tatăl acestuia.

* Placenta.

— Las-o pe mama lui, o sfătui Doamna Luna. E păcat să-ţi murdărească fusta aceasta galbenă cu broderie atît de bogată. Doar dacă o atinge puţin, şi-i gata cu ea.

Astfel, Li Vaza îşi luă copilul în braţe şi ieşi, urmată de Lotus. Cum au ajuns la capătul coridorului şi au împins apărătoarea de la uşă, Shu Tong le-a zărit şi a ieşit în grabă. Ximen dormea cu faţa la perete.

— Ce somn dulce ai, cerşetorule, strigă Lotus de Aur. Micul taoist a venit să te cheme la masă. Scoală-te degrabă şi dormi mai încolo !

Dar bărbatul chefuise toată noaptea, iar de cum îşi lăsase capul pe pernă şi uitase cît de înalt e cerul şi cît de jos e pămîntul : sforăia ca tunetuL

Femeile se aşezară pe pat şi îl puseră pe Guange chiar sub nasul lui Ximen. Cînd se trezi, Ximen Qing făcu ochii mari, văzînd un călugăr lîngă el. Deodată se lumină la faţă, zîmbi, luă copilul în braţe şi îl sărută.

— Curat mai eşti pe bot, de pupi copilul ! nu-1 slăbi Lotus. Micule taoist Wu Yi/igyuan, ia întreabă-1 pe unde a arat azi noapte de e atît de obosit, să sforăie în toiul zilei ! Spune-i că mama a cincea 1-a tot aşteptat ieri, dar el nu s-a grăbit să îngenunche în faţa ei !

— S-a terminat tîrziu şi am băut toată noaptea. Acum lă- saţi-mă să dorm, că sînt aşteptat acasă la *juren-ul* Shang.

— Nu mai bea atîta ! îl povăţui Lotus.

— M-a invitat de ieri şi nu pot să nu mă duc.

— Bine, dar să vii devreme. O să te aştept, îl preveni.

— Sora cea mare a pregătit masa şi a pus anume să se facă o supă din muguri de bambuşi muraţi, îl îmbie Vaza.

— Nu pot mînca, dar merg să beau o supă, hotărî bărbatul. Se ridică şi o porni spre curtea interioară.

După plecarea bărbatului, Lotus de Aur se aşeză pe pat atingînd cu picioarele cuptorul * de sub el.

— E cald aici, constată, şi văzînd pe masă o sobiţă de cupru care avea în ea bucăţi de ţiglă fierbinţi, întinse mîinile ca şi cum ar fi cuprins-o în braţe. Apoi îi ceru lui Li Vaza să-i dea o cutie de fildeş de pe masă, care avea în ea bucăţi de lemn mirositor. O deschise, luă cîteva, le încălzi la foc şi le băgă în sîn şi, în jos, la picioare, să-i încălzească şi să-i parfumeze corpul. Peste puţin, Vaza o îndemnă să se retragă, să nu care cumva să le mai găsească bărbatul acolo. Ieşiră cu băiaţul, în- torcîndu-se în curtea interioară.

Ximen Qing sorbi supa, porunci să i se pregătească un cal şi plecă în vizită la *juren.* Mama Pan se întoarse la casa ei.

Seara, la plecare, călugăriţa Wang primi, pe ascuns, un *liang* de argint. Doamna Luna o povăţui să nu-i spună stareţei nimic.

— Mă înapoiez abia pe şaisprezece şi vă aduc cele promise, o asigură ea.

— Dacă totul merge bine, îţi rămîn recunoscătoare.

Iată, cititori, că peţitoarele şi călugăriţele nu trebuie lăsate printre nevestele de familie, fiindcă folosindu-se pînă şi de cele

* Patul chinezesc tradiţional era instalat pe un fel de cuptor-plat- formâ de înălţime joasă.

sfinte, le bagă atîtea altele în cap. Drept mărturie stau stihurile :

Ce e cel mai negru-i lunecos ca vorba, în palate şi
mari curţi se discută prea plăcut;
De ajunge şi budistă generaţia aceasta,
Sprijinită pe amurg negru-i vechi e praf făcut.

Seara, Lotus de Aur a zăbovit îndelung în faţa oglinzii, împletindu-şi părul în cosiţe, pudrîndu-şi faţa pînă ce şi-a făcut-o albă ca neaua, împrospătîndu-şi cu un roşu aprins culoarea buzelor. în urechi şi-a agăţat cercei în formă de lampion, la tîmplă şi-a pus trei flori-ornament şi şi-a trecut peste păr o panglică de aur şi purpură. Şi-a pus pe ea o fustă din satin albastru şi o jachetă stacojie cu broderie de aur. S-a costumat ca o slujnică, să glumească şi să se distreze pe seama nevestei principale. Cînd a fost gata, a chemat-o pe Vaza, care nu se mai putea opri din rîs :

— Surioară, eşti o adevărată slujnică ! Am o basma roşie, ţi-o dau să ţi-o pui pe cap, să nu ţi se vadă chipul. Cînd mergem dincolo, le zic că mi-am luat o slujnică nouă.

Plecară, Prunişor de Primăvară luminîndu-le cu un lampion calea. La portiţa de la grădină se întîlniră cu Chen Jingji şi îl rugară să le ajute. El se duse mai înainte la Doamna Luna. Femeile erau acolo şi beau ceai.

— Mamă, rosti Chen, tata i-a dat tuşei Xue şaisprezece *liang* şi a cumpărat o slujnică de douăzeci şi cinci de ani, care ştie să cînte din gură şi la felurite instrumente. Acum a sosit într-o lectică.

— Cum aşa ? se miră Doamna Luna. De ce nu a vorbit tuşa Xue mai întîi cu mine ?

— I-a fost teamă. A adus-o pînă la poartă şi a plecat. Fata vi se înfăţişează numaidecît.

Mătuşa Wu rămase tăcută, însă Yang nu se lăsă :

— Are atîtea neveste, că ziceam că-i prea ajung !

— Cum nu înţelegi, mătuşă bună ? lămuri nevasta principală. Cine are bani, cumpără şi o sută, ce contează ? Face o oştire de neveste !

— Mă duc să mă uit ! zise Fluier de Jad şi ieşi.

în curte, sub razele lunii, o văzu pe Prunişor cu o lanternă, pe care aceasta din urmă i-o trecu lui Lai An ; Prunişor împreună cu Li Vaza însoţeau o fată în veşminte roşii, cu capul acoperit. Curioase, Pavilion de Jad şi Li Delicata se iviră şi ele în prag. Intrară cu toatele. Din spatele Doamnei Luna, Fluier de Jad izbucni :

— Ea e stăpîna, îngenunchează ! şi trase basmaua de pe capul fetei.

Lotus de Aur dădu să se încline, însă nu se putu stăpîni şi rîse.

— Bravo slujnică ! zise Pavilion. în loc să îngenuncheze în faţa stăpînei, o pufneşte rîsul !

Doamna Luna rîse şi ea, cu poftă.

— Eşti ca un spiriduş, soră a cincea, ne-ai dus pe toate ! zise.

— Eu nu m-am lăsat amăgită, zise Pavilion.

— Cum ţi-ai dat seama ? întrebă mătuşa Yang.

— Fiindcă aşa salută ea de obicei, trăgîndu-se înapoi !

— Ia uite cum ai ghicit-o ! Eu m-am lăsat păcălită !

— Şi eu la fel. N-am recunoscut-o nici cînd s-a descoperit şi a rîs, zise Li Delicata.

Atunci intră Qin Tong, cu mantaua, vestind că stăpînul s-a întors.

— Ascunde-te alături, să-l păcălim şi pe el! propuse Pavilion de Jad.

Cînd Ximen Qing intră, mătuşile plecară. Bărbatul se lăsă pe un scaun. Alături, soţia principală şedea tăcută şi atunci Pavilion de Jad deschise vorba :

— Mai înainte, tuşa Xue a trimis o fată cam de douăzeci de ani, zicînd că ai vrea s-o cumperi. Gîndeşte-te la vîrsta ta şi la faptul că ţi-e casa plină. Ce-ţi mai trebuie ?

— Cum să-i cer aşa ceva ? Vă luaţi după ticăloasa aia ? îşi bate joc ! se apără el.

— întreab-o pe sora cea mare. De altfel, fata se află aici şi dacă nu mă crezi, o chem s-o vezi.

Pavilion îi spuse lui Fluier de Jad s-o aducă pe slujnica cea nouă înaintea stăpînului. Aceasta ieşi, chicotind pe înfundate, făcu cîţiva paşi şi se retrase.

— Nu vrea să vină, zise Fluier de Jad.

— Merg eu s-o aduc, afurisita ! şi trecu dincolo, de unde se auziră voci : „Creatură ciudată ce eşti! Uite că nu vreau să merg, de ce mă beştelești ? Dă-mi drumul!“ „Sclavă rea, cine te-a ţinut pînă acum ? Nu vrei să cazi în genunchi în faţa stăpînului ?“.

Pavilion o trase cu sila înăuntru, însă, la lumina lămpii, Ximen Qing o recunoscu îndată pe Lotus de Aur, în ciuda straielor şi gătelilor sale de slugă, şi izbucni în rîs. Aceasta se aşeză alături.

— Halal slugă ! continuă Pavilion. Abia a trecut pragul casei şi cutează să stea lîngă stăpîn !

— El e stăpînul, zise Doamna Luna, rîzînd. Pleacă-te în faţa lui!

Lotus de Aur nu-i dădu ascultare. Se duse în camera Doamnei Luna, îşi scoase podoabele, îşi prinse altfel părul şi reveni.

— Uitaţi-vă la ea că îndrăzneşte pînă şi să-şi ridice părul ca o doamnă ! izbucni Doamna Luna.

Rîseră toţi cu poftă.

Doamna Luna îl înştiinţă pe Ximen Qing că familia Qiao trimisese şase invitaţii pentru ziua de doisprezece, să petreacă şi să urmărească lampioanele împreună şi spuse că ar fi bine să le facă un dar.

— Mîine dimineaţă, hotărî bărbatul, porunceşte-i lui Lai Xing să cumpere patru cutii cu delicatese şi un vas cu o băutură din sud şi să le ducă la Qiao. Tot mîine, să trimitem şi noi invitaţii pentru data de paisprezece. Să chemăm pe doamnele Zhou, Jing, Xia şi Zhang. Mătuşa Wu să stea la noi pînă atunci.

O să-i zic lui Ben să tocmească oameni să ne facă jocuri de artificii. Chemăm actriţe să vă joace piesa „însemnări din camera de vest“. Or să vină şi Laur şi Argint şi o să vă distraţi aici de minune. Eu o să merg cu fraţii Ying şi Xie la un birt în Strada Leului, să bem.

Apoi slugile aranjară masa. Lotus de Aur turnă în pahare. La sfîrşit, urmărind-o pe Lotus cît de bine arăta, inima bărbatului se aprinse de plăcere şi el îi făcu un mic semn tainic. Femeia înţelese şi plecă înainte. îşi dezlegă părul, pieptănîndu-1 cum se obişnuieşte în Hangzhou, se pudră şi se rujă proaspăt, pregăti băutura şi îl aşteptă.

Ximen Qing sosi repede şi fu încîntat să vadă că ea îşi schimbase pieptănătura. Se aşezară, rîzînd, veseli. Apoi Prunişor de Primăvară aduse băutura şi femeia îi turnă.

— Ai mai turnat şi dincolo, nu te mai obosi ! glumi el.

— Ce-a fost dincolo nu înseamnă nimic. Aici îţi dau eu să bei, din cupa mea, şi n-o să obosesc ani în şir să fac asta. Doar ai cheltuit bani cu mine şi e bine să ştiu şi să ştii că n-ai a te plînge.

Vorbele femeii îl făcură să izbucnească în rîs. Primi cupa şi o luă pe Lotus pe genunchii săi. Crizantema de Toamnă aduse mîncarea.

- Te-aş întreba, pe doisprezece, mergem toate la familia Qiao, sau numai sora cea mare ?

— De vreme ce v-a invitat pe toate, de ce să nu vă duceţi ? Cu băiatul rămîne doica şi n-o să plîngă.

— Sora cea mare şi celelalte au veşminte. Doar eu sînt ca un călugăr, veşnic cu aceeaşi sutană. N-ai vrea să-mi dai şi mie cîteva din mătăsurile de sud ? Acolo vor fi ătîtea doamne frumos îmbrăcate şi pot prea bine să-şi rîdă de mine. Ţi-am spus de multe ori, dar te-ai făcut că n-auzi.

— O să trimit mîine după croitor şi-ţi fac cîteva rochii.

— N-o să aibă vreme, în doar două zile.

— Vorbesc cu meşterul Zhao să-şi aducă nişte fîrtaţi şi să facă două-trei rochii. Dacă mai rămîne material, îl lucrează mai tîrziu.

— Mă aştept la nişte mătăsuri scumpe. Sînt singura ta nevastă care n-are lucruri de preţ mai ca lumea. Şi nici tu nu te-ai prea omorît să mi le faci.

— Bună mai eşti de gură, tîlhăroaico, rîse bărbatul. In toate vrei să fii deasupra !

Băură, mîncară şi pe la primul *geng* se băgară în pat, dră-gostindu-se dezlănţuiţi jumătate de noapte, ca o pereche de păsări, sub aşternuturi, sau ca doi phoenicşi, la adăpostul perdelelor.

A doua zi, întors de la *Yamen,* Ximen Qing deschise lăzile de camfor şi scoase cîteva suluri de mătase din sud, suficiente pentru o rochie lungă, un costum din satin înflorat şi un altul cu broderie. Pentru Doamna Luna porunci două rochii de satin, vişinii, cu mîneci lungi şi patru costume brodate. Rămase în umbrar şi îl mînă pe Qi Tong după croitor. Meşterul Zhao sosi degrabă şi îngenunche. Apoi îşi scoase sculele şi croi materialele. întîi cusu pentru nevasta principală o rochie de satin în cinci culori, alta cu un pieptar avînd brodat un animal fantastic, *qilin* *, o manta neagră cu butoni de aur şi cu desene florale şi păsări, o rochie lungă din satin stacojiu tivită cu fir de aur şi cu pieptar cu qilin şi o fustă albastru deschis ţesută cu auriu. Apoi lucră pentru Li Delicata, Pavilion de Jad, Lotus de Aur şi Li Vaza cîte o manta roşie, cu mîneci lungi, terminate în cinci culori şi brodate cu păsări şi flori şi cîte două costume din mătase brodată. Sun Lebăda de Nea nu primi decît costumul, fără manta. în schimbul a cinci *liang* de argint, meşterul Zhao şi alţi zece croitori lucrară treizeci de veşminte în numai două zile.

* Qilin, unicorn, animal mitologic, cu un singur corn şi cu corpul acoperit de solzi ca nişte bănuţi de aur.

Capitolul XLI

In ziua de doisprezece a primei luni a anului, familia Qiao porunci unui om de-al lor să meargă să reînnoiască invitația. In cursul dimineții, Ximen Qing le trimisese daruri. Doamna Luna, mătuşa Wu şi celelalte femei plecaseră, fiecare în cîte o lectică. Numai Lebăda de Nea rămăsese să vadă de casă. Doica Abundența, cu Guange în brațe, şi soția lui Lai Xing, Generoasa, cu hainele de schimb pentru copil, ocupaseră fiecare cîte o lectică mică. Acasă, Ximen Qing se îngriji ca Ben să cheme

meşteri pentru focurile de artificii şi pusese să fie tocmiţi actori de la casa Neamurile împărăteşti.

După prînz, Ximen se duse la Lotus de Aur. Prunişor de Primăvară îi oferi un ceai, apoi îi dădu să mănînce şi să bea.

— Pe paisprezece am poftit mai multe doamne, spuse el. Voi, cele patru slujnice, să vă gătiţi în straie frumoase şi să fiţi pe lîngă masă, ca să meargă totul bine.

Auzind, fata se trase supărată într-o parte, înclinîndu-se peste masă.

— Dacă porunciţi, n-au decît s-o facă slugile celelalte, eu, una, nu.

— Cum vine asta ?

— Doamnelor le-aţi făcut haine noi. Ele vor arăta frumos, iar noi vom fi ca nişte otrepe pîrlite. O să rîdă lumea de noi.

— Ştiam că aveţi şi rochii şi podoabe.

— Podoabe de cap avem, dar rochii, eu n-am decît două şi alea purtate. Mi-e ruşine să apar în ele.

— Pricep, rîse Ximen. Eşti geloasă pe doamne. Bine. O să-i cer lui Zhao să facă cîte trei bucăţi pentru fata mea, iar pentru voi patru, cîte un costum şi o mantie aurită.

— Nu mă pune la un loc cu celelalte, se supără iar fata. Vreau o haină din mătase albă şi o mantie din mătase stacojie, imprimată cu figuri.

— Dacă ai fi doar tu, ar merge, se amuză el. Dar mi-o pui în cap şi pe fii-mea !

— Ea are, dar eu nu. De ce să zică ?

Ximen Qing scoase cheia şi urcă în pod. Alese materiale pentru cinci rochii şi două mantale şi mai luă un sul din mătase albă, pentru două mantale dublate. Mantalele pentru fiica lui şi Prunişor aveau să fie vişinii, iar acelea pentru cele trei slujnice gri. Ximen Qing le dădu croitorilor materialele, iar Prunişor fu toată ziua numai zîmbet şi vorbă dulce, cărîndu-i lui Ximen de băut ori de cîte ori dori.

Doamna Qiao invitase multă lume. întîi, pe soţia cărturarului Shang, apoi pe doamna Zhu, soţia cenzorului, pe o femeie din familie, pe nume Cui, două nepoate, pe domnişoara Duan şi pe Cheng, cumnata lui Wu Shunehen. Chemase actriţe, care să cînte în timpul masei. La sosirea Doamnei Luna şi a celorlalte femei ale casei Ximen, gazda se grăbi să le iasă în întîm- pinare pînă la uşa a doua. Se salutară. Doamnei Luna îi spuse tuşă, Delicatei - tuşa a doua şi aşa mai departe. Făcu prezentările şi doamnele se înclinară respectuoase. Luară loc în ordine.

Slugile aduseră ceaiul şi atunci bogătaşul Qiao îşi făcu apariţia să salute doamnele. El îi spuse soţiei să le îngăduie doamnelor să-şi lase mantiile în camerele ei. Acolo se aşezară pretutindeni măsuţe, ceaiul fu turnat în ceşti şi oaspeţii, îndemnaţi să stea jos şi să bea. Abundenţa şi Generoasa fură omenite în camera unde îngrijeau de copil. După aceea, invitatele se întoarseră în salon, unde se montaseră paravane cu păuni şi perne brodate cu lotuşi. în mijlocul salonului erau patru mese. Doamna Luna fu poftită la prima masă, apoi urmară soţia jurerc-ului Shang, mătuşa Wu, doamna cenzor Zhu, Li Delicata, doamnele Meng, Pan şi Li Vaza şi doamna Qiao. Domnişoarele Duan şi Cheng stăteau la o masă separată. Cu toatele erau unsprezece. Două cîntăreţe cîntau

mai într-o parte. Sosi supa şi preparatele reci, apoi bucătarii aduseră primul fel cald : gîscă de cristal [*]. Doamna Luna le oferi doi qian. Urmă al doilea fel, pulpă de porc înăbuşită, şi oaspetele principal dădu iarăşi un qian drept răsplată. Al treilea fel de mîncare fu raţă prăjită şi Doamna Luna mai scoase un *qian*. Doamna Qiao se ridică şi turnă băutură, mai întîi Doamnei Luna, apoi soţiei cărturarului. Doamna Luna trecu în camera din spate, să se schimbe şi să se pudreze.

Pavilion de Jad ieşi şi ea de la masă şi merse în dormitorul doamnei Qiao. Doica şi Generoasa erau acolo cu Guange. Băiatul era într-un culcuş în mijlocul patului, iar alături de el era culcată fetiţa cea mare a familiei Qiao. Copiii se jucau, atingîndu-şi mîinile, încît Doamna Luna şi Pavilicn de Jad se desfătară urmărindu-i.

— Parc-ar fi soţ şi soţie ! exclamară.

Atunci intră mătuşa Wu şi îi spuseră şi ei.

— Adevărat ! izbucni ea. Se mîngîie cu palmele şi cu picioarele ca nişte proaspăt căsătoriţi !

Doamna Qiao şi celelalte femei auziră aceste cuvinte şi se îngrămădiră să-i privească.

— Cum am putea noi, o familie neînsemnată, să ne gîndim măcar la poziţia atît de înaltă a mătuşii ? rosti doamna Qiao.

— Cum vorbeşti aşa, cumătră ? Ce oameni sînteţi ? Eu vreau să fim rude, numai băiatul ăsta să nu ne facă de rîs şi să nu merite fata.

Pavilion de Jad o înghionti uşor pe Li Vaza.

— Ce părere ai, surioară ?

Femeia zîmbi, fără să zică nimic.

* Un preparat din gîscă, denumit astfel pentru aspectul său.

— Dacă doamna Qiao nu vrea, nu ştiu ce ne facem ! strigă mătuşa Wu.

— De dragul mătuşii Wu, doamnă Qiao, nu fiţi protocolară ! interveniră doamna Shang şi soţia cenzorului. Fata s-a născut anul trecut în luna a unsprezecea, nu ?

— Băiatul s-a născut pe douăzeci şi trei ale lunii a şasea, deci e cu cinci luni mai mare. S-ar potrivi ! spuse Doamna Luna.

Ceilalţi musafiri atît aşteptară. Le conduseră pe Doamna Luna, pe Li Vaza şi pe doamna Qiao înapoi, în salon. Acolo fură tăiate bucăţi din cămăşile copiilor. Cîntăreţele începură să cînte. Domnului Qiao i se împărtăşi noutatea şi el porunci să se aducă fructe, trei bucăţi de pînză roşie şi băutură.

Doamna Luna îi mînă repede acasă pe Dai An şi pe Qin Tong să-i dea de ştire stăpînului. De îndată, două vase cu băutură, trei stiluri de mătase, două sculuri cu aţă de mătase, roşie şi verde, flori din fir de aur şi patru cutii mari pline cu fructe şi cu prăjituri sosiră din partea lui Ximen Qing. In cele două case se agăţară însemne roşii de logodnă şi se destupară vasele cu băutură. Salonul familiei Qiao era puternic luminat de lămpi din argint şi lampioane în formă de flori. Valuri de santal îmbălsămau aerul. Toată lumea rîdea, bucuroasă. Numai zîmbet, cele două cîntăreţe deschiseseră buzele roşii, ară- tîndu-şi dinţii sănătoşi, şi cîntară acompaniate la *pipa.* Cele trei mame fură împodobite pe cap cu flori şi talismane roşii. Băură, felicitîndu-se între ele şi înclinîndu-se pînă la pămînt una în faţa alteia. Se aşezară la masă şi banchetul porni din nou. Bucătarul aduse plăcintă cu carne, numită Fulg de nea. Deasupra, fusese trasată ideograma *shou,* viaţă lungă. Apoi se servi supă din sîmburi de lotus, care arăta, în mic, ca un lac cu lotuşi plutitori.

Doamna Luna ocupa locul de onoare, la ospăţ. Bucuroasă peste măsură, îi porunci lui Dai An să ofere cîte[1] o înătase bucătarului şi celor două cîntăreţe. Doamna Qiao nu vroia să le lase pe acestea din urmă să plece. Merse în salonul din spate, unde le îndopă cu fel de fel de bunătăţi, pînă după miezul nopţii.

— Cumătră dragă, spuse Doamna Luna, mîine să vii în vizită în casa noastră umilă.

— Simţămintele cumetrei sînt pline de mărinimie, mi-a spus şi bărbatul, dar nu mi-ar sta bine la înaltul vostru banchet. Voi veni, dacă îmi veţi îngădui, altădată.

— Nu e nici un străin, cumătră, vino liniştită, stărui Doamna Luna, apoi se întoarse către mătuşa Wu, care trebuia să rămînă acolo să doarmă : înnoptezi aici, dar mîine să-mi soseşti împreună cu cuscra !

— Cuscră Qiao, în alte zile mai poţi să nu te duci pe la ea, dar pe cinsprezece, de ziua Vazei, n-ai cum să nu mergi! zise tuşa Wu.

— Cum să lipsesc tocmai de ziua cuscrei ?

— Dacă nu vine cuscra, pe mata te trag la răspundere, mătuşă Wu, zise Doamna Luna şi îşi luă rămas bun, urcînd în lectică. In faţă mergeau doi soldaţi cu lampioane mari, roşii, iar în spate, doi copii de casă cu lampioane mici în mînă. După Doamna Luna urmau lecticile celorlalte femei şi în urmă ale Abundenţei şi Generoasei. Doica învelise strîns copilul într-o plâpumioară de mătase roşie, iar ca să nu-i fie frig, avea la picioare o sobiţă de cupru cu jar în ea. Doi copii de casă se

țineau în urma acestei lectici.

Cînd ajunseră acasă, Ximen Qing bea în una din camerele lui Lotus de Aur. Doamna Luna și celelalte femei merseră în fața lui și se înclinară, apoi luară loc. Toate slujnicele casei apărură și îngenuncheară înaintea soției principale. Ea îi povesti bărbatului despre logodnă.

— Cine se afla la banchet ? întrebă eL

— Soția cărturarului Shang, soția cenzorului Zhu, o rudă, Cui, și două nepoate.

— Logodna ca logodna, n-ar fi nimic, dar diferă rangul familiilor.

— Mătușa i-a văzut jucîndu-se în pat, ca doi porumbei și ne-a chemat pe toate. Eram la ospăț și n-am avut cum vorbi despre asta și uite așa, ne-am încuscrit. Am mînat sluga să-ți spună și să te facă să trimiți daruri.

— Logodna odată încheiată, în sine e bună, dar rangul e altul. Qiao o avea el avere, dar e un simplu bogătaș din județ, îmbrăcat în haine civile. Or, acum- eu sînt mandarin și am îndatoriri la *Yamen.* Dacă mîine dau un banchet, el o să poarte o bonetă simplă și pot eu să-l îngădui printre oaspeții mei ? îmi e peste mînă ! Acum vreo două zile, Jing Nankang a trimis o rudă de a sa, pe Zhang, cerînd să ne încuscrim. Fata lui are cinci luni și e născută în același an cu fiul nostru. Eu n-am pus prea multă inimă, fiindcă mama fetei nu mai trăiește și nu era soție principală. Nu i-am promis nimic. Iar voi, pe negîndite și fără să mă întrebați, l-ați însurat !

— Fata e a unei soții secundare, dar cine e din lăuntru e ca și de pe stradă ? * Fata lui Qiao este tot a unei soții secundare. Ești ca Nemuritorul Xian care s-a întîlnit cu Zeul Vieții Lungi și s-au ciondănit, pe pricina care dintre ei doi o vor duce mai mult! zise Lotus de Aur.

— Ce drept de cuvînt ai tu, ticăloaso ? o bruscă bărbatul, mînios. Discutăm serios și tu te bagi unde nu-ți fierbe oala !

Lotus de Aur se înroși la chip și se întoarse să plece.

— N-am spus că aici mi-ar fierbe oala. Cum nu-mi fierbe nicăieri, eu n-am dreptul să vorbesc în nici un loc !

La petrecere, în momentul încuscririi celor două familii și atunci cînd Li Vaza fu împodobită cu flori, Lotus de Aur clocotise de ciudă, iar de data aceasta, după vorbele grele pe care i le aruncase Ximen, se mîniase atît de tare, încît se retrase în camerele soției principale, plîngînd în hohote.

— Mătușa de ce n-a venit ? întrebă Ximen.

— Doamna Qiao s-a scuzat că nu ne poate vizita mîine, fiindcă avem numai invitați de rang, așa că mătușa a rămas să o aducă ea.

— Ți-am spus că în felul acesta va fi greu să stabilim rîn- duirea oaspeților după întîietate. Ce-ai să faci mîine ?

în timpul discuției, Pavilion de Jad ieși și se duse după Lotus.

— De ce te superi din cauza lui ? Lasă-1 să spună ce vrea !

— Ai fost doar acolo : ce mare grozăvie am rostit ? El zicea că

* Joc de cuvinte : *fang* K, din interiorul casei, semnifică una dintre soțiile secundare și *fang tvai,* din afara casei.

fetița aceea nu era a nevestei principale şi atunci am ^rătat că Qiao erau în aceeaşi situație. Cu ce l-am supărat ? Dar aşa e el, nesocotitul, că numai bine n-are s-o sfîrşească, mă învinuieşte fără de motiv. De ce n-ar fi fost locul să vorbesc ? S-a schimbat cu totul. Parcă e altul! Auzi, un copilaş abia născut, care face pe el şi ei s-au găsit să-l însoare ! Adevărul e că are bani şi n-are ce să facă cu ei. Acum îi dă mîna, dar să-l vedem mai încolo. Este ca ăla din poveste, care stinge lampa, îşi pune mîinile la ochi şi se întreabă de ce nu maî vede ! Se încrede că e capul unei familii suspuse. Stai să-l văd peste trei sau cinci ani, că abia are acest băiat!

— Acum oamenii caută să cîştige din orice, încercă s-o domolească Pavilion de Jad. Pe mine nu mă preocupă chestiunea şi adevărul e că s-au luat cu aşa ceva prea devreme. Copilul e mic, ce s-au apucat să le taie mînecile, după obicei ? Sau au făcut-o numai ca să lege prietenie şi să se distreze ?

— Dacă au vrut să petreacă, toate bune. Dar de ce m-a insultat ticălosul ?

— Nici tu nu trebuia să vorbeşti aşa. Şi pe cine vroiai să-şi verse năduful ?

— Fetița lui Qiao aparține unei soții secundare, dar are suflul lui Qiao în ea. Parcă al nostru ştim ce sămînță are în el ?

Pavilion de Jad nu-i mai răspunse. Mai stătură puțin şi Lotus plecă la ea.

Li Vaza aşteptă ca Ximen să se retragă şi se înclină plină de grație în fața nevestei principale.

— îți sînt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru băiat, spuse.

Doamna Luna zîmbi, măgulită, şi se înclină şi ea :

— Ba tu meriți felicitări !

— Amîndouă.

Se înclinară iar, apoi se ridicară. Vaza râmase în picioare, Doamna Luna şi Li Delicata se aşezară, punîndu-se la taifas. Lebăda de Nea şi Orhideea veniră şi îngenuncheară în fața soției principale şi făcură cîte o reverență celorlalte.

Jad Mic aduse ceai şi pe cînd îl sorbeau, Broderia Primăverii o căută pe Li Vaza, spunîndu-i că băiatul plînge după ea, iar stăpînul i-a cerut s-o cheme.

— Ce i-a venit să-l ducă la mine ?

— Eu i-am zis, de cum a intrat pe poartă, se scuză Doamna Luna. M-am gîndit că e tîrziu.

Li Vaza se despărți de celelalte femei şi plecă zorită. îl găsi pe Ximen Qing în casă. Copilul dormea în poala doicii.

— De ce m-ați făcut să vin într-un suflet ? se miră.

— Doamna principală l-a trimis pe Lai An să mă conducă acasă cu lampionul. Băiatul a plîns puțin, apoi a adormit, o lămuri doica.

— Te-a strigat, dar a adormit pe dată, întări Ximen.

Vaza se lumină la chip şi se apropie de el, rîzînd :

— Azi l-am logodit şi ți-am dat de furcă. Lasă-mă să îngenunchez în fața ta, şi i se închină.

Gestul femeii îl umplu de bucurie pe Ximen. El se grăbi să o ridice şi o trase lîngă el. Numaidecît o chemă pe Întîmpinarea Primăverii să

aducă de băut.

întoarsă la ea, Lotus de Aur nu se simțea deloc în apele sale, ştiind că bărbatul este cu Li Vaza. își ieșise din sărite de cum se aflase în prag. I se păruse că Crizantema de Toamnă îi deschide poarta prea încet, fapt pentru care o pălmuise, ocărînd-o :

— Slugă ticăloasă, de ce mă laşi să aştept atît ? Ce făceai acolo ? Sau vrei să-ți cer voie să intru în casa mea ?

Merse în dormitor. Prunişor îi aduse o ceaşcă de ceai.

— Ce făcea ? o întrebă.

- ■ Stătea în curte şi a trebuit s-o grăbesc eu, ca să deschidă, spuse aceasta.

— Are ea ce are cu mine ! E la fel ca marele mareşal Dang rozînd o tăbliță cu inscripție pe ea. își ia un aer de cărturar, de ți-e şi ruşine să-i mai zici ceva !

Ar fi avut poftă să o bată, însă îi era teamă să nu audă Ximen Qing. Neputința aceasta o întărită şi mai tare. Se dezbrăcă. Prunişor de Primăvară îi făcu patul şi ea se culcă. A doua zi, Ximen Qing merse la *Yamen,* cum obişnuia. In zori, Lotus o pedepsi pe Crizantema, punînd-o iarăşi să stea în genunchi în curte, cu un pietroi pe cap. După ce se pieptănă, îi porunci lui Prunişor să-i tragă Crizantemei pantalonii jos de pe ea şi să-i caute un ciomag, să o bată.

— Cum să-ți dau eu jos pantalonii, să-mi murdăresc mîinile. slugă soioasă ! zise Prunişor şi îl chemă pe Hua Tong să o ajute.

— Iți mai dai aere, putoareo ? strigă Lotus. în timp ce o atingea cu ciomagul. Alții or putea să te ierte, dar eu una, nu ! Soră, ştii bine că îți cunosc trucurile şi ar fi cazul să te opreşti. La ce-ți foloseşte să te arăți mare ? Degeaba te bizui pe altcineva, soră bună, fiindcă am să mă spăl pe ochi şi am să te văd aşa cum eşti !

O lovi, ocărînd-o, pînă o făcu să țipe ca un porc la înjunghiere. De alături, Li Vaza se sculă în aceste țipete. Doica încerca să-l liniştească pe Guange, care se trezise speriat. Li Vaza înțelese prea bine sensul vorbelor lui Lotus şi ştia cui îi erau ele adresate, însă nu zise nimic. Căută numai ca să acopere țipetele ce ajungeau la urechile copilului şi o mînă pe Broderia Primăverii să o roage pe doamna a cincea să nu mai bată sluga. Copilul supse şi adormi. Aflînd cele transmise de Vaza, Lotus de Aur îşi lovi şi mai puternic slujnica.

— Urli ca să faci omul să te împungă cu o mie de cuțite, slugă afurisită ! strigă. Dar eu am răbdare şi cu cît o să țipi mai ascuțit, cu atît o să te lovesc şi eu mai tare ! Să n-aud că se amestecă alții din afară ! Aşa, soră bună, tu să-i zici bărbatului ce vrei şi stai acolo şi dormi cu Guange al tău în brațe !

Cînd bărbatul se întoarse şi veni să-şi vadă băiatul, Li Vaza stătea întinsă pe pat, plînsă şi cu obrajii roşii.

— De ce nu te-ai sculat încă ? Doamna Luna [*] vrea să-ți vorbească. Şi de ce ai ochii roşii ? vru el să ştie.

Vaza nu-i vorbi de scandalul făcut de Lotus, se scuză numai că nu se simte bine. El o vesti că familia Qiao îi litimisese cîteva cadouri de ziua ei : o mătase, două vase cu băutură ain sud, un platou cu piersici de viață lungă şi altul cu tăiței şi patru alte feluri de bucate. Pentru

* *Shang fang,* casa de sus, principală.

Guange sosiseră două platouri cu plăcinte de sărbătoare, patru cu orez fin, patru cu fructe delicate, două lampioane cu perle, două lampioane în formă de paravan, făcute din piele de oaie, o stofă pentru haine, o bonetă din satin, purtătoare de noroc, două perechi de încălțări bărbăteşti şi şase femeieşti.

— Noi încă n-am apucat să facem nimic, încheie el, şi ei ne-au făcut toate aceste daruri prin tuşa Kong şi prin Qiao Tong. Mergi şi sfătuieşte-te cu Doamna Luna ce e de făcut. S-a întors şi mătuşa, cerînd să i se îngăduie doamnei Qiao să nu vină mîine, ci poimîine. O rudă apropiată, doamna Qiao A Cincea, care are legături de rudenie cu familia împărătească, s-a bucurat cînd a auzit că ne-am încuscrit şi are de gînd să vină şi ea pe cinsprezece. Acum trebuie să-i facem o invitație scrisă.

Li Vaza se sculă încet, se aranjă şi merse să o salute pe mătuşă. Tuşa Kong se afla încă în camerele principale, bînd ceaiul. Cadourile erau înşirate în sufragerie. Se uită la ele. Goliră cutiile şi dădură aducătorilor cîte două batiste şi cinci *qian* de argint. Iar cînd invitațiile fură scrise, porunciră ca ele să fie duse la familia Qiao.

Capitolul XLII

După plecarea trimişilor familiei Qiao, Ximen Qing se duse în încăperea principală să discute cu Doamna Luna, cumnala Wu şi Vaza.

— De vreme ce s-au grăbit să ne facă daruri, trebuie, fireşte, să le dăm ceva în schimb, spuse Doamna Luna, şi pe deasupra să adăugăm nişte lucruri pentru fetiță, pentru a le arăta că noi socotim logodna pecetluită. Apoi, nici nu se cade să ne arătăm mai prejos de purtarea lor curtenitoare.

— Chiar aşa, întări cumnata Wu. Aş zice că ar fi bine să tocmim şi o pețitoare să meargă la ei.

— Ei au trimis-o pe bătrîna Kong, zise Doamna Luna, dar noi pe cine să găsim ?

— Un oaspe nu se necăjeşte niciodată mai mult decît gazda. Bătrîna Feng e numai bună pentru alegerea noastră, se amestecă bărbatul şi puse să se pregătească zece cărți de vizită, după care ceru să i se înfățişeze bătrîna Feng şi-i porunci lui Dai An să ducă darurile şi cărțile de vizită.

Invitațiile erau pentru ziua a cincispezecea a lunii. Toate dcamnele c?.re luaseră parte la banchetul familiei Qiao au fost poftite să sărbătoreasca ziua de naştere a Vazei şi, în acelaşi timp, să petreacă de Sărbătoarea Lampioanelor. Ximen i-a poruncit lui Lai Xing să cumpere prăjituri şi plăcinte, fructe şi bucate, două rînduri de straie de mătase, o mantie mică stacojie, o pălărie de mătase cu podoabe aurii, două lampioane sosite din Yunnan, în formă de coame de berbec, o cutie de

panglici, o pereche de brățări mici de aur şi patru inele de aur şi jad. Toate aceste obiecte au fost împachetate în dimineața zilei de paisprezece şi lui Chen Jingji şi Ben li s-a spus să îmbrace veşminte negre şi să prezinte darurile la casa familiei Qiao.

Domnul Qiao le-a făcut o primire frumoasă şi le-a răspuns la rîndul său cu cadouri de preț, în special cu lucruri delicate pentru copil.

Pe cînd erau cu toții preocupați de daruri, pînă peste cap, Ying Bojue se înfățişă să-i vorbească lui Ximen Qing despre banii care fuseseră împrumutați lui Huang Al Patrulea şi lui Li Zhi. Văzîndu-i în atîta zor, vru să ştie ce puneau la cale. Ximen Qing îi spuse de logodnă.

— Pe cinsprezece trebuie să-i cerem soției tale să vină şi să petreacă o oră-două cu noi, aici.

— Doamnei voastre nu-i rămîne decît să poruncească şi soția mea va fi aici, zise Bojue.

— Iată că dau năvală peste noi toate doamnele, constată Ximen Qing. Sînt de părere că noi, bărbații, am face bine să mergem în Strada Leului să privim lampioanele.

Ying Bojue fu de acord şi amîndoi plecară într-acolo. Dar să-i lăsăm pe ei.

în aceeaşi zi, Wu Argint îi aduse Vazei patru cutii cu daruri pentru ziua ei de naştere, cerîndu-i s-o socotească fiică adoptivă. Li Vaza primi cadourile şi dădu drumul litierei. Cînd, în dimineața următoare, Laur se înființă, o găsi deja acolo pe Argint şi o întrebă pe Doamna Luna ce era cu ea. Doamna Luna o lămuri ce se întîmplase. Laur nu scoase un cuvînt, dar întreaga zi fu morocănoasă şi nu-i adresă un cuvînt lui Argint.

De la familia princiară Wang sosi o trupă de douăzeci de actori, cu doi directori, care să îndrume reprezentația. După cuvenitele plecăciuni, în fața lui Ximen Qing, acesta le spuse să ia camerele din aripa de apus a casei în folosința lor, pentru a-şi schimba veşmintele şi a mînca acolo.

îşi făcură apoi apariția soția comandantului Zhou, mama generalului Jing şi soția căpitanului Zhang. Acestea aveau soldați care le deschideau calea, mergînd înaintea litierelor, dar şi însoțitori şi servitoare pe lîngă ele. Doamna Luna şi celelalte femei, îmbrăcate în mantiile lor lungi, ieşiră în întîmpinarea musafirilor şi-i conduseră în sala cea mare. Acolo, mai întîi îşi făcură reverențe adînci, apoi se aşezară şi băură ceai, însă fără ceremonie, pentru că lipsea încă soția procurorului Xia. Aşteptară îndelung, dar ea nu apărea. De două-trei ori trimi- seră băieți să vadă dacă soseşte. în cele din urmă ea se ivi, cu soldați deschizîndu-i calea, cu mai mulți însoțitori şi cu o femeie purtîndu-i cutia cu veşminte de schimb. Cînd pătrunse în salon, fu primită cu muzică. Le salută pe femeile adunate acolo şi luară cu toatele loc în ordinea cuvenită. Sorbiră ceaiul sub umbrar şi după aceea se mutară în salonul cel mare. Prunişor de Primăvară, Fluier de Jad, Întîmpinarea Primăverii şi Busuioc, îmbrăcate cu mult dichis, le turnau ceai ori vin. Actorii le prezentară drama „însemnări din Pavilionul de Apus". E greu de spus în cuvinte măreția scenelor, fastul costumelor, măiestria dansurilor şi minunăția muzicii.

Chiar în clipa în care doamnelor li se servea ceaiul, Ximen încălecă şi plecă spre Strada Leului, unde avea întîlnire cu Ying şi cu Xie. Mai

înainte, poruncise ca două din cele patru focuri de artificii să fie luate şi instalate acolo, iar celelalte două rămase, să fie slobozite seara, spre desfătarea nevestelor. Bucătarilor le ceruse să le fie trimise două cutii cu mincăruri alese şi două vase cu alcool „Floarea de aur". Tocmise două cîntărețe, Dong Grație şi Han Brățară de Jad. Pe Dai An îl învățase să închirieze o litieră şi să o conducă pe Wang A Şasea în casa din Strada Leului.

— Stăpînul mi-a cerut să vă rog să mergeți să vedeți jocurile de artificii, îi spuse Dai An femeii, de cum dădu ochii cu ea.

— Ştiu eu cum e mai bine să fac ? Dacă află Han ?

— Ştie, că stăpînul i-a spus. El zice să vă aranjați iute şi să veniți. Nu e nimeni altcineva, decît două cîntărețe.

Cu toate acestea, femeia nu se urni, pînă nu i se întoarse bărbatul.

— Nu mă crede, unchiule Han ! se plinse Dai An.

— Chiar vrei să mă duc ? se miră femeia.

— Stăpînul mi-a zis de cîteva ori că e singur şi te roagă să-i ții de urît. A tocmit special două tinere să servească. Seara vedeți artificiile şi asta-i tot. încă nu eşti gata ? Mi-a dat şi mie poruncă să închid prăvălia şi să merg acolo. E rîndul lui Lai Bao să stea de pază.

— Nu ştiu cît timp or dura cu toate. Bine atunci, ne ducem, stai doar puțin şi-s gata ! Casa rămîne singură şi, dacă eşti liber, profită şi tu şi te odihneşte.

Femeia se găti şi plecară, însoțiți de Dai An.

Pogon Verde, femeia lui Lai Zhao, dereticase prin casă, ştersese praful, strinsese țoalele de pat, draperiile şi perdelele, apoi aprinse santal, să îmbălsămeze aerul din camere, agățase două lampioane şi încălzise casa cu nişte cărbuni. Cînd Wang A Şasea trecu pragul, Pogon Verde îi ieşi în cale, făcîndu-i o plecăciune. O pofti să ia loc şi îi aduse ceai. După ce admiraseră lampioanele, Ximen Qing şi Ying Bojue urcaseră la cat să joace zaruri. Dincolo de fereastra mare, cu şase ochiuri, atîrnau apărătoarele lungi, iar sub ele se deschidea Tîrgul lampioanelor, cu hărmălaia bine cunoscută. După două jocuri, bărbații gustară cîte ceva şi se aşezară în dosul apărătoarelor, să urmărească lampioanele. Iată ce le încîntară privirile :

Ochiuri de fum zece mii, broderie în jur,
Căleşti cu cai-nmiresmate şi-un vacarm, de tunet;
Țestoase peste piscuri printre negri nori
Şi, mulți, hoinarii nevăzuți sub gros răsunet.

Deodată, Ximen îi zări pe Xie Xida, Zhu Shinian şi încă un bărbat, cu bonetă pătrată [*], sub un portal alcătuit din lampioane.

— Ia priveşte ! strigă. Il cunoşti cumva pe cărturar ?

— îmi pare un chip familiar, dar nu-1 ştiu, răspunse Bojue.

Atunci Ximen îl trimise pe Dai An să-l invite sus pe Xie, atrăgîndu-i atenția să fie cu băgare de seamă, să nu simtă Zhu Ciupitul şi celălalt om. Ticăloasa slugă plecă, se amestecă printre oameni şi în momentul cînd Zhu şi cărturarul se urniră din loc, făcu cîțiva paşi înainte şi-l trase pe Xie de mînecă.

* Bonetele desemnau rangul, ori categoria socială a bărbaților. Cele de formă pătrată erau purtate numai de cărturari.

— Stăpînul şi unchiul Ying vă roagă să urcaţi la cat, să vă spuie ceva.

— Am înţeles, răspunse Xie. Mă duc cu prietenii mei pînă unde se află florile de prunişor şi pe urmă vin.

Ajuns la florile de prunişor, unde era îmbulzeala mai mare, Xida se îndepărtă pe nesimţite de ai săi şi urcă la Ximen Qing. Se înclină.

— De ce nu mi-ai trimis o vorbă azi dimineaţă că vii să priveşti lampioanele, frate mai mare ?

— In cursul dimineţii am fost ocupat cu nişte oaspeţi şi n-am avut cum să vă vestesc pe fiecare în parte. I-am zis fratelui Ying să te cheme, dar nu erai acasă. Zhu Ciupitul nu te-a observat ? Cine era cel cu boneta pătrată ?

— Este Wang Al Treilea, din familia generalului Wang. M -au căutat fiindcă vrea să împrumute trei sute de arginţi. Eu, (bătrînul Sun şi cu Ciupitul îi vom fi garanţi. Şi-a pus în gînd să intre la Academia militară şi apoi să dobîndească un* rang înalt. De fapt, nu mă prea interesa chestiunea lui, ieşisem pur şi simplu să văd Tîrgul lampioanelor ! îndată ce mi-a şoptit sluga ta, m-am pierdut în mulţime şi iată-mă ! Eşti aici de mult, frate Ying ? se întoarse el spre Ying Bojue.

— Am trecut pe la tine şi nu te-am găsit. Pe urmă am sosit direct aici. Am jucat zaruri.

— Ai mîncat ? se interesă Ximen.

— Unde să mănînc, dac-am fost cu cei doi ?

— Pregăteşte ceva pentru unchiul Xie, porunci gazda lui Dai An.

Degrabă i se puseră în faţă două boluri cu orez, un fel de legume, două boluri cu mîncăruri şi supă. Xie se ospătă de unul singur şi nu cruţă nimic. Cu un rest de zeamă de la ciorbă spălă pur şi simplu toate blidele, sorbind mulţumit. Dai An strînse vasele şi Xie Xida urmări un nou joc al celor doi. Chiar atunci îşi făcură apariţia două cîntăreţe, surîzătoare.

— Abia acum pică tîlhăriţele astea două ! le anunţă Bojue, care le zărise pe fereastră. Spune-le să urce direct la noi ! îl povăţui el pe Dai An.

— Pe cine aţi chemat ? întrebă Xie Xida.

— Dong Graţie şi Han Brăţară de Jad. răspunse Dai An şi coborî zorit : Vă pofteşte unchiul Ying ! le zise el.

însă tinerele nu-1 luară în seamă. Merseră în spate, o salutară pe Pogon Verde şi aceasta le conduse într-o cameră. Wang A Şasea se afla acolo. îşi trăsese pe cap o plasă de păr întoarsă în formă de inimă, după ultima modă, şi purta o robă de purpură, peste care îşi pusese o mantie închisă la culoare ; de sub fusta albă cu franjuri, abia i se întrezăreau picioarele delicate. Părul ca o apă îi curgea lung pe spate şi era violaceu la culoare. Faţa şi-o fardase cu discreţie. Arăta ca o persoană din clasa de mijloc ; în urechi îi străluceau cerceii în formă de floare de cuişoare. Se salutară şi luară loc. Vergea de Fier aduse ceai noilor venite. Wang A Şasea bău cu ele, iar acestea o măsurau pe ascuns cu privirea, zîmbindu-i binevoitoare, ne- ştiind cu cine au de-a face. Pînă la urmă, una dintre ele îl întrebă pe şoptite pe Dai An cine era femeia. Acesta le spuse că era din familia cumnatei stăpînului şi că venise să vadă lampioanele.

— N-am ştiut cine sînteţi, tuşă, îi spuseră apoi ele. Vă rugăm să ne

scuzați, şi, îngenunchind, bătură două mătănii.

Wang A Şasea se înclină pe jumătate. Apoi se aduse masa şi se ospătară, după care tinerele luară instrumentele şi cîn- tară pentru ea.

între două jocuri, Ying Bojue coborî să se spele pe mîini şi auzind muzică în camera din spate, îl întrebă pe Dai An pentru cine se cîntă. Sluga zîmbi cu subînțeles.

— Excelența Voastră, sînteți ca un căpitan din Caozhou, pe toate le pricepeți. Ce însemnătate are cui i se cîntă ?

— Taci, gură pricăjită, tîlhar ce-mi eşti ! O să aflu eu !

— Atunci, ce mai pierdeți vremea cu mine ! i-o tăie sluga şi plecă.

La catul de sus, Ximen făcu trei jocuri cu Xie, apoi Li Ming şi Wu Hui intrară peste ei şi îngenuncheară.

— Ați nimerit cum nu se poate mai bine, îi întîmpină Bojue. Dar de unde ştiați că sîntem aici ?

— Am fost întîi acasă, recunoscu Li Ming, şi ni s-a spus că stăpînul se desfată aici.

— Bravo ! li se adresă Ximen. Ridicați-vă şi slujiți-ne. Dai An, du-te şi adă-1 şi pe unchiul Han.

Han Daoguo sosi, salută şi luă loc. Se aşeză masa, pe care se rînduiră bucate de sezon şi băutură. Qin Tong se îngrijea ca alcoolul să se păstreze cald. Cînd terminară de mîncat, chemară cîntărețele.

Acestea urcară majestuos şi se plecară, însă nu în direcția oaspeților.

— Mă minunam cine-or să fie, vorbi Ying cu obidă. Şi uite, nu altele decît tîlhărițele astea două ! De ce n-ați urcat de cum v-am poftit ? Prea vă țineți mîndre. Dacă nu vă strunim bine, mîine-poimîine n-o să vă mai pese de noi !

— Frate, eşti ca un demon care pîndeşte dincolo de peretele ăsta şi de-aia nici nu mă sperie, rîse Grație.

— Ştii cumva, slugă mult iubită, se amestecă şi Brățară de Jad, că ai un cap de fiară şi arăți ca un prunc bun de lepădat ?

— Cheltui prea mult, frate, cu păcătoasele astea. Li Ming şi Wu Hui ne sînt de ajuns, grăi Bojue. Aş zice să le dăm drumul cît mai repede, că-n noaptea asta de sărbătoare cîştigă şi ele acolo un bănuț în plus. Or, dacă le obosim pînă tîrziu, n-o să le mai dorească nici un bărbat!

— Vorbeşti fără ruşine ! îl repezi Brățară de Jad. Stăpînul ne-a invitat şi nu văd de ce îți e cu supărare !

— Ehei, oase proaste şi scălîmbe, de vreme ce sînteți aici, pe mine mă slujiți, doar eu sînt oaspetele de onoare !

— Eşti acrit ca grăsanul Tang, care a nimerit cu capul în oala cu oțet ! glumi Brățară de Jad.

— Ba tu, păcătoaso, ai inima piatră-acră. La plecare, o să-ți dau nişte răspunsuri, să mă pomeneşti ! Află că nu-mi mai scapi din mînă !

— Ce vrei să zici, frate ?

— Mai întîi, am să-i spun unui polițai că ai încălcat legea în noaptea asta, iar el te întemnițează şi îți va prinde nițel degetele în scula de tortură. Şi dacă treaba asta nu mă mulțumeşte, arunc acolo vreo trei bănuți şi-i îmbăt pe purtătorii lecticii tale şi luînd-o tu frumuşel pe jos, ai să ajungi acasă tocmai mîine şi o să încasezi pe cocoaşă o bătaie zdravănă de la ai tăi.

— Dacă se face noapte nu mai plec, stăpînul mă culcă aici. Şi chiar

de-aş pleca, îmi dă însoțitori şi nu uită nici o sută de bănuți pentru mama. Oricum, în privința ta n-are de ce să-mi fie frică !

— Nemernicul de mine, sînt o biată slugă şi iată-mă doborît la pămînt ! recunoscu Ying.

La aceasta, izbucniră cu toții în rîs. Cîntărețele îşi pregătiră instrumentele şi cîntară.

în toiul mesei, Dai An anunță sosirea lui Zhu Shinian. Se lăsă tăcerea, iar acesta intră.

— Bine vă mai şade la masa încărcată. Oameni sînteți voi ? zise, văzîndu-i pe Ying Bojue şi Xie Xida ocupînd locurile de onoare. Frate Xie, ai plecat de lîngă noi fără o vorbă. Te-am căutat şi în gaură de şarpe !

— M-am rătăcit şi l-am zărit pe fratele cel mare jucînd zaruri, aici, la cat, cu fratele Ying. Atunci m-am apropiat, i-am salutat. Şi ei m-au reținut.

Ximen îl sună pe Dai An să vină cu un scaun. Zhu se aşeză şi i se puseră în față bețişoarele, o farfurie şi o cupă. Alte rîn- duri de bucate fură aduse de la bucătărie. Ximen Qing mîncă numai o brioşă, gustă din supă şi îl pofti pe Li Ming să ia tot ce i se pusese lui în față. Ceilalți sorbiră cîte un bol adînc plin cu supă, înfulecară trei brioşe mari şi alte patru în formă de floare de piersic, pe platou rămînînd o singură brioşă. Slugile strînseră totul şi turnară băutură.

— Unde v-ați despărțit ? Şi cum ai bănuit că sînt aici, se arătă Xie dornic să afle.

— Ne-am tot uitat după tine, lămuri Zhu, şi pînă la urmă am mers acasă la bătrînul Sun. De acolo am fost la domnul Xu Boyu şi am împrumutat arginții. Numai că Sun Gură Spartă a greşit contractul.

— Sper că n-ați mai trecut acolo şi numele meu, se apără Xida. Voi doi ofereați suficientă garanție. Cum se face că ați scris greşit ?

— I-am atras atenția să redacteze contractul cît mai nedefinit şi să înscrie trei termene, dar nu m-a luat în seamă şi l-am obligat să-l refacă.

— Şi care erau termenele pentru înapoierea banilor ?

— Cînd vîntul o bate cu putere să azvîrle osia unei căruțe, nimerind o gîscă sălbatică de pe cer, cînd peştele o sări pe mal şi cînd s-or face praf şi pulbere pietrele apelor.

— Mie nu mi-e prea clar.

— Ba nu-i chiar aşa de neclar pe cît crezi. Dacă se în- tîmplă într-o bună zi ca văzduhul să fie limpede, iar apele secate şi să ia cei mari hotărîrea să se sape un riu şi din cîteva lovituri de mai, lucrătorii pisează pietrele cît ai clipi, ei ? Chiar atunci şi nu altcîndva să dea el banii înapoi !

Bărbații se porniră pe rîs. Se lăsase înserarea şi Ximen porunci să se aprindă lampioanele. înaintea intrării erau atîr- nate lampioane-corn de berbec, lucrate cu migală.

Doamna Luna îl trimisese pe Qi Tong şi cîțiva soldați cu patru platouri cu mîncăruri alese şi mai multe delicatese.

— S-a spart cheful acasă ? se interesă Ximen Qing. Cine * te-a mînat ? ț

— Stăpîna principală, a zis că merg de minune la băutură, *i* Doamnele n-au plecat. Au văzut patru acte dintr-o piesă, au J ospătat în salonul cel mare şi acum se uită la artificii.

— A mai fost cineva de față la jocul de artificii ?

— Strada e plină de lume.

— Am ordonat ca patru soldați să păstreze ordinea şi să nu lase lumea să se înghesuie.

— N-a fost îmbulzeală. Am fost şi eu cu Ping An acolo.

Ximen Qing porunci să se curețe masa şi-l trimise pe co-pilul-slugă acasă. Bucătarul aduse plăcinte cu fructe. Cele două cîntărețe turnară în pahare. Bărbații sorbiră băutură scumpă şi gustară bunătățile din partea Doamnei Luna. Li Ming şi Wu Hui cîntară.

Han Daoguo plecă cel dintîi. După aceea, Ximen Qing îl puse pe Lai Zhao să tragă la o parte apărătorile de la cat şi să aprindă petardele. Ximen Qing şi prietenii săi urmăreau spectacolul de sus, iar Wang A Şasea, Pogon Verde şi cîntă- rețele, de jos. Dai An şi Lai Zhao aleseră mijlocul străzii ca loc de lansare a artificiilor şi petardelor. De îndată ce dădură foc, pe cele două părți ale străzii lumea se strînse grămadă. Cine nu ținea să vadă jocurile de artificii ale Marelui Mandarin ? Dar iată-le :

Toiag de vreo doi stînjeni înflorit în
juru-i şi sub el explozie grozavă.
Pe cel mai-nalt loc un cocostîrc,
Cu leacul nemuririi-n cioc, pavăză
Şuvoiului aprins de alte artificii In
zece mii de raze dintr-o rază.
Apoi, chiar la mijloc, un foc răzbubuind Dă drumul
unui pepene de-a dura să se piarză,
Şi felurite chipuri ies din el buind Intr-
un potop cu tunete şi focuri,
Plutesc corăbii-lotuşi tot astfel colorate Spre
ale lumii luminate locuri,
Tot una după alta înşirate,
Ca stelele cereşti de aur şi norocuri;
Mii de ciorchini de struguri violeți,
De parcă-n perlă ar fi intrat cristalul.
E spartă-n pocnet bolta de-a bicelor procleți;
In straie, şobolanii țîşnesc spre piedestalul
Pe care cupe-n purități de jad Rotesc îmbietor şi plinul
şi frumosul.
Cîntînd, cicadele de aur ard,
Şi înțelepți nemuritori şi-aduc prinosul Înfățişîndu-se
sub ochi de muritor Şi-n foc doar demonul-femeie
stinge.
Verzi, galbene-s a limbilor de flacără culori Trecînd prin
mii de nori şi bezne spre-a se-ncinge.
O crizantemă înflorită uriaş
Alături e de-o orhidee ce-şi suie-a slăvii fumuri ;
De prun, de piersic, flori fără sălaş,
De scrumuri cad ca primăveri pe drumuri.
Castele şi palate şi pavilioane izbucnesc Şi răpăie
asurzitoare tobe,
Dar luminații orbitoare risipesc Această-mpărăție de
foc, cenuşă, cobe...

Şi-n urmă vîntul prin nimic lumesc.

Simțind că Ximen Qing se cam amețise şi fiindcă artificiile tot erau pe sfîrşite, Ying Bojue coborî scările şi dădu peste Wang A Şasea, care se spăla pe mîini. îndată, fără măcar să-şi mai ia rămas bun de la gazdă, îi trase pe Xie şi Zhu afară.

— Ne părăsiți, unchiule ? întrebă Dai An.

— Ce ți-am spus eu, băiat prost ? îi şopti Ying la ureche. Dacă nu plec eu, ăştia ar fi în stare să stea toată noaptea aici şi ar fi păcat. Cînd stăpînul o să te întrebe de mine, îi zici că am fugit.

Intr-adevăr, cînd se încheie tot spectacolul cu artificii, Ximen Qing se interesă unde îi sînt prietenii. Dai An răspunse că încercase fără succes să-i oprească. Atunci bărbatul îi chemă pe Li Ming şi Wu Hui, răsplătindu-i cu cîte un pahar uriaş plin cu băutură.

— Azi nu vă pot da bani, preciză Ximen. Veniți la mine pe şaisprezece dimineața. Am de gînd să chefuiesc cu fratele Ying şi cu toți vînzătorii mei.

Li Ming îngenunche.

— Umila mea persoană ar vrea să vă spună, stăpîne, că pe şaisprezece mie, lui Wu Hui, lui Zuo Xun şi lui Zhang Feng ni s-ă transmis să ne prezentăm la Excelența Sa Hu, noul prefect din Dongping. Ne întoarcem spre seară.

— Prea bine, vom chefui seara, vedeți să nu-mi întîrziați !

— N-am îndrăzni, stăpîne ! răspunseră ei într-un glas.

Cîntăreţele veniră şi ele să-şi ia rămas bun şi Ximen le pofti pentru a doua zi, la o petrecere cu femeile sale, unde mai veneau Laur şi Argint. Tinerele acceptară şi plecară.

Atunci bărbatul îi puse pe Lai Zhao, Dai An şi Qin Tong sâ strîngă masa şi să stingă lampioanele şi lămpile, iar el trecu în camerele din spate. Băiatul lui Lai Zhao, Vergea de Fier, fusese afară să se uite la artificii şi urcă direct la cat. Văzînd că tatăl său strînsese pe un platou carne şi legume şi luase un vas cu băutură şi mai multe plăcinte şi le dusese în casă, îi ceru mamei sale să-i dea şi lui ceva din bunătăţi, dar aceasta îi arse vreo două şi îl trimise în curtea din spate să se joace. Insă copilul auzi rîsete şi vorbe în camera centrală şi crezînd că se mai aflâ acolo cîntăreţele, merse să le vadă. Uşa era închisă, dar el se chiorî printr-o crăpătură în lemn. Camera era luminată ca ziua, iar Ximen Qing şi Wang A Şasea făceau dragoste nebună în pat. După respiraţia şi zbaterile lor, copilului i se părea că aveau de gînd să rupă patul în bucăţi. Dar Pogon Verde îşi văzu copilul tocmai cînd el se uita mai uluit. îl prinse de ciuf şi-l tîrî în curtea din faţă, pocnindu-1 peste urechi.

— Vrei să ne bagi în belea ? îi strigă. Sau îţi cauţi moartea, zgîindu-te la ei ?

Femeia îi dădu fructe şi dulciuri şi îl închise în casă. Speriat, copilul se băgă în pat şi adormi îndată. Ximen Qing şi Wang a Şasea se bucurară multă vreme unul de altul. Apoi Dai An le puse să mănînce purtătorilor de lectică şi aceştia o duseră pe femeie acasă. In sfîrşit, Dai An şi Qin Tong aprinseră lampioanele şi îl conduseră pe stâpîn acasă.

Capitolul XLIII

Ximen Qing ajunse acasă după al treilea *geng* şi Doamna Luna încă nu se culcase, luîndu-se cu vorba cu doamna Wu şi cu celelalte femei. Li Vaza tocmai turna de băut. Insă femeile se retraseră degrabă. Soţia principală, simţindu-1 făcut bine, îl ajută să se dezbrace şi îi zise Vazei să îngenuncheze în faţa lui. Apoi femeia se aşeză alături şi îl întrebă cum se distrase. Fluier de Jad aduse ceaiul. Cum cumnata lui rămăsese peste noapte la Doamna Luna, bărbatul merse şi dormi la Pavilion de Jad. A doua zi, bucătarii sosiră în zori, să pregătească banchetul. Ximen Qing trecu mai întîi pe la *Yamen,* să cerceteze nişte documente. Procurorul Xia îi mulţumi, în numele nevestei, pentru petrecerea din ajun. întors acasă, o găsi pe bătrîna Kong, care sosise cu nişte slugi ale bogătaşului Qiao. încărcate de daruri. El le primi şi oferi slugilor mîncare şi băutură. Kong se retrase în camerele Doamnei Luna. Dintre invitate, prima fu Zheng A Treia, nora lui Wu Shunchen. Ea făcu o reverenţă în faţa soţiei principale şi luă loc.

Li Zhi şi Huang, încasînd o mie de *liang* de argint pe lumînări şi santal, veniseră din Dongping, împreună cu Ben Al Patrulea. Aflînd, Ying Bojue îi adusese să-şi plătească datoria. Ximen Qing îl rugă pe

Chen Jingji să ia o balanță şi să cîntărească argintul chiar acolo. Cînd socotelile se încheiară, Huang scoase patru brățări din aur masiv, cîntărind vreo treizeci de *liang,* şi le lăsă în schimbul dobînzii de o sută cincizeci de *liang*. Mai rămîneau datori cu cinci sute de arginți şi cerură să schimbe contractul. însă Ximen Qing le spuse că este ocupat şi-i invită să revină după Sărbătoarea Lampioanelor. Cei doi ieşiră ploconindu-se şi numindu-1 la tot pasul „Venerabile[11]. Ying Bojue nu uitase promisiunile ce i se făcuseră şi se luase după cei doi, cînd Ximen Qing îl opri.

— Ce va venit ieri să plecați de lîngă mine fără o vorbă ? îl certă.

— Ieri te-ai purtat cu largheţe, frate mai mare. Am băut mult fiecare dintre noi. Ştiam că azi ai un banchet şi m-am gîndit că e mai bine să te lăsăm. Cred că după atîta oboseală, azi nici n-ai fost la *Yamen.*

— M-am întors tîrziu, dar mi-am văzut şi de slujbă. Am aranjat nişte treburi publice şi iată-mă gata de petrecere. Mai am de mers la templu pentru sacrificii, pe urmă la un ospăț la comandantul Zhou. Oh, nu ştiu cînd voi scăpa odată !

— Cîtă răbdare ai, frate ! îl lăudă Ying. Eşti un om norocos ! N-am de gînd să te măgulesc, dar altul în locul tău n-ar face față !

După alte cîteva vorbe, Ximen Qing îl pofti să rămînă la masă, însă Bojue refuză. Făcu o plecăciune şi se grăbi să-i prindă din urmă pe Li şi Huang, că doar nu degeaba se zice :

Să scoţi la suprafaţă ce-i minciună,
Te-nhami la ceata norilor în zbor ;
Cu foc să te alegi, furi gheaţa şi din lună,
De-atîrni de bani, ca un tîlhar de-omor.

Ximen Qing cercetă brăţările. Ii plăceau şi se lăsă pradă gîndurilor : „Doamna Li mi-a născut un fiu, am primit o numire oficială, m-am încuscrit cu bogătaşul Qiao şi acum am făcut o afacere pe cinste !“ Băgă brăţările în buzunar şi o pomi spre Li Vaza. Cînd trecu prin dreptul casei lui Lotus de Aur, aceasta ieşi, tăindu-i calea.

— Ce-ai ascuns acolo ? Ia să-mi arăţi ! îi ceru.

— Cînd mă întorc ! zise el şi merse mai departe.

Lotus se înciudă. „Ce comoară l-o fi împins din spate în- tr-atît că nu m-a lăsat nici măcar să mă uit? se întrebă. Tîlhar de drumul mare ! Frînge-şi-ar picioarele în fărîme dacă o intra la ea !“ Cînd Ximen pătrunse în casa Vazei, femeia se pieptăna, iar doica se hîrjonea cu băiatul. El dădu brăţările copilului, să se joace cu ele.

— De unde le ai ? întrebă femeia. Să nu fie prea reci !

— Le-am primit dobîndă la un împrumut.

Vaza legă brăţările într-o batistă înflorată, ca să apere mîinile băiatului de răceala lor. Insă chiar atunci Dai An intră şi zise că sosiseră pentru stăpîn doi cai, din partea militarului Yun.

Delicata Li şi Meng Pavilion de Jad le conduseră pe mătuşa Wu şi pe Zheng să-l vadă pe Guange. Ximen Qing lăsă brăţările şi plecă să vadă caii, iar Li Vaza uită de ele. Ea salută femeile, le rugă să ia loc şi se ocupă de acestea. Tîrziu, doica îi spuse stăpînei că lipsea o brăţară.

— Le-am înfăşurat într-o batistă, îşi aminti Vaza.

. - Au scăpat şi batista a căzut sub pat.

In cameră începu un du-te vino nemaipomenit. Doica o întrebă pe Întîmpinarea Primăverii, iar aceasta pe Mama Feng.

— Uf ! Uf ! Plesni-mi-ar ochii dacă măcar am văzut-o ! De ani de zile vin aici şi nimeni nu poate zice că am luat un ac ori am pus mîna pe un capăt de aţă. Doamna mă ştie că nu-mi place averea ! Voi aţi văzut de copil. De ce daţi vina pe mine ?

— Cum vorbeşti aşa, mamă Feng ! o certă Vaza, zimbind. Ne minunăm şi noi unde-o fi dispărut. Carne împuţită, tică- loaso ! răbufni ea asupra slujnicii. De ce faci atîta caz ? Stai să se întoarcă stăpînul, poate a luat-o el ! Cu toate că mi se pare şi mie curios să fi plecat numai cu una.

— De unde le aveţi ? se interesă Pavilion de Jad.

— Stăpînul le-a adus şi le-a dat copilului să se joace. Cine să ştie de unde le are !

După ce văzu caii, Ximen Qing porunci slugilor să-i plimbe puţin.

— Caii din răsărit nu sînt prea grozavi la trap, însă văd că la pas se mişcă bine. Cît cere fratele tău ? ,

— Şaptezeci pe amîndoi, răspunse Yun Lishou.

— Nu-i mult, dar nu-s buni pentru trap. întoarce-te cu ei şi adu-mi cai mai buni. Preţul nu contează, încheie şi intră în curte.

Qin Tong îl rugă să meargă la Li Vaza. Femeia îl întrebă dacă luase el o brăţară.

— Atunci unde-o fi ? se miră Vaza, aflînd că nu era la el. Am căutat-o peste tot. Astea au sărit cu gura pe mama Feng, încît s-a jurat

biata de ea şi numai că n-a plîns.
— Mai căutaţi-o o dată, pe îndelpte ! porunci el.
Vaza îi povesti cum se întîmplase de scăpaseră din vedere brăţările de aur şi i le înapoie pe cele trei rămase. Se nimeri că Ben sosise cu o sută de *liang* şi Ximen Qing plecă să-i primească.
Aflînd în ce necaz intrase Vaza, Lotus de Aur se folosi şi de acest prilej şi fugi să o pună la cale împotriva ei pe soţia principală.
— O vezi, surioară ? oricît ai fi de bogat, nu laşi un copil să se joace cu aurul ! o aţîţă ea.
— Cine ar fi putut s-o ia ? se întrebă Doamna Luna. Şi de unde le avea ?
— Nu-mi dau seama ! L-am zărit venind cu ele şi parcă era unul dintre cei opt barbari mergînd să plătească tribut. L-am strigat şi nici măcar n-a întors capul, năpustindu-se ca fulgerul la ea. Oricît de bogat ai fi, nu te joci cu aurul. O brăţară trebuie să aibă peste zece *liang* şi face cincizeci sau şaizeci de arginţi. Şi atunci unde să dispară ? Oricum, ea răspunde pentru slugile ei.
Ximen Qing intră, încredinţînd Doamnei Luna cei o sută de *liang* aduşi de Ben şi restul brăţărilor. îi spuse că le avea de la Li Ming şi Huang Al Patrulea şi-i ceru să cerceteze toate slugile din casă în privinţa brăţării dispărute. Dacă se găsea, toate erau bune, iar în caz contrar, va pune să i se cumpere o biciuşcă din tendoane de lup.
— Rău ai făcut că i le-ai dat copilului. Sînt reci şi grele şi-i puteau cădea peste picioare ! îl certă ea.
— Sigur că da, însă el n-avea în cap decît gîndul cum să ajungă mai repede la ea ! sări şi Lotus de Aur. Mie nu mi-ai aruncat nici o privire atunci cînd te-am strigat. Erai la fel ca barbarii porniţi la pradă ! Acum, că ai pierdut o brăţară, cu ce obraz vii să te plîngi sorei mai mari ? Cum de-i ceri ei să ia. toate slugile la rînd ? Ei, bine, dacă ele nu ţi-or rîde în faţă,
,fii sigur că-n sinea lor îşi bat joc de tine !
Furios, bărbatul o trînti pe Lotus pe patul Doamnei Luna.
— Te urăsc ! strigă, arătîndu-i pumnul. Dacă nu mi-ar fi de ruşinea lumii, ţi-aş rupe oasele în bătaie ! Ce-ţi bagi limba ta ascuţită unde nu te priveşte ?
Lotus de Aur se prefăcu a se simţi jignită de vorbele lui şi se puse pe plîns.
— îmi dau bine seama, se smiorcăi ea. Eşti puternic şi eşti bogat şi de aceea ai inima sîngeroasă. Cu mine nu ştii să fii decît o brută ! Vorbele îţi sînt tăioase, să ucidă omul, nu alta. Bate-mă, dacă asta ţi-e voia, nu te opreşte nimeni ! Bate-mă cît vrei, atîta timp cît răsuflu, fireşte, nu ţi se întîmplă nimic. Dar dacă o fi să crăp, teamă mi-e că mama o să pretindă să mă dai înapoi vie. Atunci poţi să fii tu putred de bogat şi plin de tine, în faţa plîngerii ei n-o să scapi ! Cine te crezi, cu boneta asta a ta jerpelită, de gîndeşti că-ţi dă mîna să iei viaţa oamenilor ? Nici împăratul nu-şi îngăduie să ucidă cu mîna sa !
Bărbatul izbucni în hohote de rîs.
— Oh, os rău, bună eşti de gură ! Spui că nu contez, că port bonetă jerpelită ? Cheamă slujnica să-ţi pună-n mîini una, să vezi dacă e jerpelită sau nu ! Şi întreabă pe oricine în judeţ dacă i-am luat eu banii !

— De ce-mi zici mie os rău ? ceru ea socoteală şi sări într-un picior, arătîndu-i-1 pe celălalt. Ce vezi rău în ăsta ? Pe ce motiv mă ocărăşti astfel ?

— Sînteţi şi unul şi altul ca un vas de aramă, pe care cineva îl zgîrie cu o perie de sîrmă. Se zice că omul rău are pe dracul în el şi cînd întîlneşte pe cineva pe măsură nu mai e nimic de făcut, cîştigă cel cu gura mare ! Soră a şasea, ai o limbă ascuţită bine ! interveni Doamna Luna, înveselită.

Ximen Qing înţelese că nu are scăpare, se îmbrăcă şi ieşi. în curte, Dai An îl vesti că Zhou trimisese vorbă, chemîndu-1 la el după sacrificiu.

— Ei, atunci spune-i ginerelui să ia un cal şi să meargă la templu în locul meu. Eu pornesc spre comandantul Zhou.

Doi actori ai familiei princiare Wang se apropiară şi se înclinară în faţa stăpînului. Ximen Qing îi porunci lui Shu Tong să-i ospăteze cum trebuie.

— Să jucaţi bine în faţa doamnelor, le ceru el, şi voi avea grijă să vă răsplătesc din plin. Să nu desfaceţi lăzile cu lucrurile voastre în curtea interioară !

— Cum am putea să nu punem inimă în tot ce facem ? răspunseră cei doi maeştri, îngenunchind. Dacă spectacolul n-o să placă, nu primim nimic din ce nu ni se cuvine.

Ximen îi şopti lui Shu Tong să le dea actorilor cinci *liang* de argint pentru cele două zile de spectacol. Copilul-slugă încuviinţă şi stăpînul urcă pe cal şi ieşi pe poartă.

Rămase singure, femeile tăcură o vreme.

— Du-te şi aranjează-te puţin ! o îndemnă Doamna Luna pe Lotus de Aur. Ai ochii roşii de plîns şi nu poţi primi oaspeţii în halul ăsta ! Cine te-a pus să-l provoci ? Eu am făcut ce-am putut. Dacă nu eram lîngă tine, încasai cîteva cît ai clipi ! Bărbaţii au pe faţă păr cîinesc şi de-aia se înfierbîntă şi sar la harţă, fără să mai stea să socoată dacă cineva e vinovat sau nu. Te-ai luat de el tocmai acum, cînd pierduse aurul. Ce-ţi păsa ţie, doar nu era brăţara ta şi nu dispăruse în casă la tine. Ai grijă şi învaţă să te stăpîneşti !

Aceste cuvinte avură darul de a o potoli pe Lotus de Aur. Ea tăcu şi se retrase să se pudreze. Mai apoi, Li Vaza şi Wu Argint, frumos gătite, intrară la Doamna Luna.

— Cum s-a pierdut aurul acela ? vru aceasta să ştie. Pînă mai înainte, el s-a certat cu sora a şasea şi puţin a lipsit să n-o bată ! Abia i-am despărţit. El a plecat pe undeva, la vreo petrecere. Numai luaţi aminte că a pus să i se cumpere o vînă de lup şi diseară o să snopească în bătăi toate slugile. Ce-au păzit servitoarele tale ? N-aveau decît să vadă de copil şi de brăţări. Şi doar nu s-a pierdut o nimica toată !

— Cine l-a pus să i le dea copilului ! zise Vaza. Eu m-am luat cu vorba cu sora a doua şi cu musafirii şi-am uitat de brăţări. Ce să zic ? Slujnica a dat vina pe doică, doica pe mama Feng şi asta s-a jurat câ e gata să-şi caute moartea. A dispărut într-un fel ciudat şi nu-mi trece prin cap pe cine să dau vina !

— Cerule ! Oh, cerule mare ! se căină Argint. Eu mă jucam mereu cu Guange. Noroc că astăzi îmi făceam părul în camera de-alături şi n-

am aşadar nici un amestec. Altfel cum m-aş simţi ? Lucrurile se mai pierd ele, dar aici, într-o asemenea casă ! Mai mare ruşinea dacă se aude !

In timpul acesta, Han Brăţară de Jad şi Dong Graţie sosiră, aducîndy-şi lucrurile cu ele. Ele îngenuncheară, vesele nevoie mare, înaintea stăpînelor şi se salutară cu Wu Argint.

— Ieri n-ai dat pe acasă ? o întrebară pe aceasta.

— Ce vă face să credeţi una ca asta ?

— Noi am fost ieri în Strada Leului şi stăpînul ne-a cerut să ne. înfăţişăm astăzi aici.

Doamna Luna le pofti să ia loc. Peste puţin, Jad Mic aduse ceaiul. Brăţară de Jad şi Graţie se sculară în grabă să primească ceştile de ceai, salutîndu-se cu slujnica.

— Pe la cît aţi terminat ieri seară ? întrebă Wu Argint.

— Am ajuns acasă după al doilea *geng.* Am făcut drumul cu fratele, tău cel mic, Wu Hui.

Doamna Luna îi porunci lui Fluier de Jad să încheie repede cu ceaiul, de teamă că musafirii se vor fi strîns în salon. Chiar atunci se întinseră mesele, pe care se înşiruiră două platouri cu gustări de primăvară şi patru cutii cu dulciuri pentru ceai. Jad Mic fu trimisă după Laur, care se afla în camerele celei de a doua soţii. Laur sosi împreună cu Delicata Li. Se înclinară amîndouă de nenumărate ori, se aşezară şi băură ceai. La sfîrşit, slugile strînseră masa.

La un moment dat, Întîmpinarea Primăverii, îmbrăcată de sărbătoare, sosi cu Guange. Băiatul purta o bonetă aducătoare de noroc, cusută din mătase şi cu tiv de aur, o robă roşie, pantaloni albi şi încălţări cu feţe din mătase. De piept îi erau agăţate talismane şi pe mîini avea brăţări mici din aur.

— Vai, nobile domn, cine te-a invitat pe tine aici ? vorbi Li Vaza şi îl primi în braţe, aşezîndu-1 pe genunchi. Văzînd atîta lume, copilul îşi plimbă ochii de la unul la altul. Laur şedea pe pat, zîmbindu-i şi întinzînd îmbietoare braţele spre el. Băiatul se duse la ea.

— Uite că şi un copil de ţîţă ştie ce-i dragostea ! glumi Doamna Wu.

— Seamănă cu taică-său, adăugă Doamna Luna. Să vedeţi ce iubăreţ o să fie !

— O să-l omoare maică-sa în bătaie ! zise Pavilion de Jad.

— Micuţule, surioara te-a luat în braţe, dar să nu-ţi dai drumul pe ea, că te ucid ! îl ameninţă Vaza.

— Ei şi de dacă ? Mă udă puţin'şi gata. Am poftă să-l ţin în braţe, zise Laur şi începu să-l sărute şi să-l giugiulească.

Cele două cîntăreţe vroiră să cînte. Brăţară de Jad luă pipa, Graţie *zheng-u*. Li se alătură şi Argint şi interpretară melodia „Sub splendoarea lunii pline, în leagănul din platan[11]. Glasurile lor puternice şi ascuţite se strecurară pe sub acoperiş, în stare să despice şi pietrele şi să străpungă şi norii. In braţe la Laur, Guange lăsă capul în jos şi nu îndrăzni să-l mai ridice.

— Ia copilul şi dă-i-1 întîmpinării Primăverii să plece cu el de aici, o povăţui soţia principală pe Vaza. Uitaţi-vă la el ce palid e !

Li Vaza făcu întocmai.

In timpul cîntecului. Dai An anunţă că doamnele Zhu şi Shang

erau gata şi o aşteptau acasă la bogătaşul Qiao pe venerabila doamnă Qiao A Cincea, ca să vină împreună. Muzicanţii erau pregătiţi să întîmpine oaspeţii încă din poartă. Doamna Luna porunci să se întindă covoare de preţ în salonul din spate şi să se rînduiască scaune. Draperiile să fie trase în lături şi prinse cu cîrlige de aur, iar înăuntru sâ se îmbălsămeze aerul cu santal. Prunişor de Primăvară, Întîmpinarea Primăverii, Fluier de Jad şi Busuioc se gătiseră de sărbătoare. Toate slujnicele îşi prinseseră în păr podoabe din aur şi argint şi aşteptau, îmbrăcate în roşu şi verde, să salute noile rude. Prima îşi făcu apariţia soţia lui Ying Bojue. Fiul ei, Ying Bao, însoţea lectica. Doamna Luna o primi, se înclinară de mai multe ori una în faţa alteia şi luară loc în încăperea centrală. Peste puţin, se auzi muzica, iar Ping An vesti sosirea venerabilei doamne. O mulţime neagră venea în urma celor cinci litiere mari. Ea coborî din cea dintîi. cu acoperiş albastru cum e cerul şi cu franjuri de aur. Oamenii care îi deschiseseră calea aveau în mîini nuiele groase. In spatele litierei, era o lectică micuţă, în care stătuse slujnica. Patru soldaţi în uniformă duceau lada cu straie de schimb şi vase cu mangal, să încălzească aerul în jurul doamnei, iar alţi doi, călări pe cai scunzi, se ţineau în urmă. Apoi veneau soţia bogătaşului Qiao, doamnele Zhu, Shang, Cui şi Duan. Nevestele lui Ximen Qing, în ţinută de mare eleganţă, arătînd ca nişte statuete de jad, întîmpinară oaspeţii la poarta a doua.

Venerabila doamnă Qiao era bondoacă la trup şi număra vreo şapte decenii. Părul îi era împodobit cu o tiară de perle, jaduri şi alte pietre preţioase şi purta o robă roşie cu broderie după moda de la palat. Părul îi era cu desăvîrşire alb şi sprîn- cenele ca două poteci ninse. Ochii îi erau ca apele a două lacuri toamna, poate mai adînci. Părul îi cădea peste frunte şi semăna cu un abur de nor de pe Muntele Chu. Intrînd în salonul din spate, mai întîi făcu o reverenţă spre doamna Wu, apoi în faţa Doamnei Luna şi a celorlalte femei ale casei. Soţia principală o rugă de mai multe ori să primească o reverenţă din partea sa, însă ea nu îngădui şi abia se învoi cu jumătate de reverenţă.

După aceea, Doamna Luna şi venerabila doamnă Qiao se salutară ca între rude. îşi mulţumiră una alteia pentru cadourile oferite şi se aşezară. Locul de onoare, din faţa paravanului auriu, era un scaun prevăzut cu perne brodate, şi fu rezervat venerabilei. După ea fu invitată soţia bogătaşului, dar refuză, pe motiv că îi era nepoată. Atunci fură rugate să ia loc doamnele Zhu şi Shang şi nici ele nu îndrăzniră. După îndelungi stăruinţe, venerabila doamnă Qiao rămase pe locul de onoare şi celelalte se rînduiră după întîietate, musafirii pe latura răsăriteană şi gazdele pe cea apuseană. în mijlocul salonului trona o sobă mare, fierbinte, care făcuse aerul din salon cald, primăvăratec. Cele patru slujnice dichisite turnau în pahare.

Peste puţin, venerabila doamnă Qiao A Cincea o rugă pe Doamna Luna să-l cheme pe Marele Ximen, ca să-l salute ca pe o adevărată rudă. Femeia spuse că bărbatul ei plecase la slujbă şi că încă nu se înapoiase.

— Ce poziţie are ? vru să ştie doamna Qiao.

— A fost om de rînd, dar Palatul Imperial a avut bunătatea să-l înainteze căpitan şi slujeşte la Procuratură. Mă tem că această logodnă dăunează onoratei voastre familii ! încheie ea.

— Vai de mine ! protestă bătrîna. Gloria Marelui Mandarin e suficientă ! M-am bucurat de la început de această legătură. Venirea mea astăzi e o dovadă. Pe viitor sper să ne vedem mai des.

— Numai să nu vă ştirbim înalta voastră reputaţie.

— Cum aşa ? Chiar împăratul îşi ia cîte o nevastă din popor. Am să vă spun o istorie lungă. Favorita imperială * de astăzi îmi este nepoată. Şi-a pierdut părinţii şi mă are numai pe mine. Cînd al meu mai trăia, a fost numit Comandant suprem, dar din nefericire a murit la cincizeci de ani. N-am copii şi am trăit pe lîngă nepoţi, dar numai bogătaşul Qiao e om cu stare. El n-are o poziţie înaltă, însă trăieşte în mare avuţie şi nu cred să vă fie ruşine cu el !

Soţia lui Wu îi şopti Doamnei Luna să fie adus băiatul să-l vadă venerabila doamnă şi să-l binecuvînteze. Li Vaza o îndemnă pe doică să îngenuncheze înaintea acesteia. Bătrîna lăudă copilul şi ceru să i se deschidă lada cu lucruri. Luă o mătase galben-purpurie, din cea folosită la Palat şi o pereche de brăţări de aur şi i le oferi lui Guange. Doamna Luna se ridică şi se înclină, drept mulţumire, apoi rugă oaspeţii să treacă în curtea interioara şi să se schimbe. Acolo se întinseseră patru mese şi ceaiul era deja pregătit. Pe fiecare masă se aflau patruzeci de farfurii, cu cele mai fine delicatesuri pentru ceai. După ce fu servit ceaiul, Doamna Luna le conduse în grădină. îi dădură ocol, agale. între timp, Chen Jingji se întorsese de la templu şi împreună cu Shu Tong şi Dai An aranjaseră mesele în salonul din faţă. Doamnele fură poftite în salon, la un banchet minunat.

Doamna Luna şi Li Vaza turnară în pahare, în sunetele muzicii. Apoi venerabila doamnă Qiao şi celelalte doamne îi oferiră Vazei să bea, felieitînd-o de ziua ei. Cînd se aşezară, Laur, Argint, Brăţară de Jad şi Graţie înaintară în faţa meselor şi cîntară : „Viaţă lungă cît Munţii de miază-zi“. Apoi actorii aduseră lista cu piesele pregătite de ei şi venerabila doamnă alese : „însemnarea pierderii încălţărilor de către Wang Yueying în noaptea Sărbătorii Lampioanelor[1]'. Bucătarul aduse gîscă friptă tăiată în bucăţi mici şi primi cinci *qian* drept răsplată. Se serviră cinci feluri de mîncare şi trei supe. După actul al patrulea, cerul începuse să se întunece. Luminile lămpilor inundară salonul. Felurite lampioane înflorate fură aprinse, semănînd cu nişte eşarfe aurii, unduitoare, sau cu nişte şnururi multicolore, răsu- cindu-se în aer. Luna se ridicase la răsărit, strecurîndu-şi in salon săgeţile luminoase. Muzicanţii interpretară cu toate instrumentele cîntecul lampioanelor, intitulat : „Luna ca o floare umple oraşul de miresme[1]'. Cînd încheiară, venerabila doamnă şi soţia bogătaşului îl chemară pe directorul trupei şi îi dădură două pachete şi un *liang* de argint, iar celor patru cîntăreţe cîte doi q*ian* la fiecare. Doamna Luna poruncise ca în salonul din spate să se încarce mesele cu fructe şi sîmburi şi rugă doamnele să treacă acolo. Gustară fructele, ascultînd muzică. Venerabila doamnă Qiao dori să plece şi spuse de mai multe ori că s-a făcut tîrziu. în cele din urmă, cînd nu o mai putură reţine, soţia principală şi suratele o conduseră pînă în poartă, unde iarăşi oferiră de

* Favoritele imperiale erau fixate ca număr de protocolul Curţii, fiind de nouă clase. Imediat după împărăteasă urmau : *guifei,* favorita preţioasă ; *shufei,* rafinata ; de/ei, virtuoasa ; *xianfei,* înţeleapta.

băut şi priviră focurile de artificii. Cele două laturi ale străzii erau înțesate de mulțime. Oamenii stăteau strînşi unul în altul ca peştii. Ping An şi soldații încercau să facă loc, însă fără succes. Abia cînd dădură drumul unor petarde oamenii se risipiră şi venerabila doamnă Qiao şi celelalte musafire îşi putură lua rămas bun, urcară în lectici şi plecară.

Se făcuse tîrziu. La sfîrşit, se ridică soția lui Ying şi după ce o conduseră, femeile se retraseră în curtea interioară, pu- nînd să se curețe saloanele şi să se dea de băut şi mîncat actorilor. La plecare, aceştia primiră cinci *liang* de argint. Doamna Luna porunci să se servească bucate şi o jumătate de vas cu băutură vînzătorului Fu, lui Ben şi lui Chen Jingji, fiindcă munciseră din greu. O masă fu aşternută în salon şi lampioanele rămaseră aprinse pînă la întoarcerea stăpînului casei. Fu, Ben Al Patrulea, Jingji şi Lai Bao şedeau pe locurile de onoare, iar Lai Xing, Shu Tong, Dai An şi Ping An pe laturi. Se turnă în pahare. Lai Bao îl sfătui, pe Ping An să pună pe cineva de pază la poartă, să aibă cine să-l întîmpine pe stăpîn. Dar acesta îl aşezase deja acolo pe Hua Tong. Mîncară, băură şi se distrară, făcînd jocul ghicirii degetelor.

— încetați cu jocul ăsta ! ceru Chen Jingji. Facem prea mult zgomot şi deranjăm lumea. Eu zic să recite fiecare cîte un vers, iar cine nu ştie, bea un pahar mare, drept pedeapsă.

începu meşterul Fu :

— La Sărbătoarea lampioanelor am rîs cu poftă :

— Bucuriile în viață sînt numărate, rosti Ben.

— Să ne bucurăm de lună şi lumina lămpii, zise Chen.

— Să ne veselim pe cît putem, glăsui Lai Bao.

— I-am dat dragei întîlnire, dar nici gînd să vină, tună Lai Xing.

— Ştiu povățui pe Marea doamnă, şopti Shu Tong

— Deşi mai este bătură, feştila a ars toată, vorbi Dai An.

— Şi iată, bate-un vînt de primăvară, recită Ping An.

Capitolul XLIV

Cînd îi veni lectica, doamna Wu îşi strînse lucrurile, gat» de plecare.

— Mai rămîi cu mine o noapte, cumnată, o rugă în repetate rînduri Doamna Luna.

— Sînt de trei-patru zile dusă de acasă, se scuză ea. Am stat întîi la Qiao şi pe urmă aici, la tine. Acum ştii că fratele tău e ocupat cu slujba şi n-are cine să vadă de casă. Plec şi vă poftesc pe toate la mine, iar seara veniți pe jos şi plimbarea o să vă scape de o sută de boli.

— Venim, dar către seară.

— Veniți devreme cu lecticile și vă întoarceți pe jos.

Soția principală umplu o cutie cu plăcinte făcute chiar pentru Sărbătoarea lampioanelor și una cu brioșe * și îi porunci lui Lai An să le ducă la fam lia Wu acasă. Cele patru cîntărețe îngenunchează și ele, dorind să se retragă.

— Voi ce vă grăbiți ? se miră Doamna Luna. Așteptați-1 pe stăpîn. Mi-a spus să vă opresc, că nu știu ce are să vă zică.

— Stăpînul e dus să chefuiască și cine știe la ce oră se întoarce, replică Laur. Nu-1 putem aștepta. Plec eu întîi, cu Argint, mamă. Ele două au venit azi și pot să mai stea două zile.

— încă o noapte și gata !

— Sinteți prea bună, mamă, nu se lasă Laur, dar la noi nu mai e nimeni. Sora mea cea mare e tocmită undeva. Vă cînt ceva și mă lăsați să plec, e bine așa ?

Atunci intră Chen Jingji, să înapoieze banii rămași după ce împărțise bacșișurile.

— Am dat cîte un *qian* fiecărui purtător de lectică, cheltuind în total zece pachete, adică trei *liang*. Astea zece mi-au rămas, făcu el socoteala și întinse soției principale banii.

Doamna Luna îi luă. Laur întrebă dacă lectica ei sosise.

— Numai ale lor sînt. A ta și a lui Argint le-a trimis cineva înapoi, răspunse Chen.

— Chiar așa e, sau glumiți ? se miră fata.

— De ce-aș glumi ?

Insă nu-și sfîrșiră vorba și Qin Tong intră, în brațe cu pătura stăpînului, dîndu-le de știre că acesta revenise.

— Bine că n-ați plecat ! răsuflă ușurată nevasta principală.

Cînd Ximen Qing trecu pragul, se văzu cît de bine era amețit. Se așeză numaidecît. Grație și Brățara de Jad îngenunchează.

— Oaspeții ne-au părăsit ? se interesă bărbatul. Ele de ce nu cîntă ?

— Tocmai îmi cereau voie să plece și ele, îi răspunse femeia.

— Tu și cu Argint stați pînă după sărbători, vorbi Ximen către Laur. Voi două vă puteți duce.

— Vedeți, și nu mă credeați, întări doamna Luna.

Laur, supărată, puse fruntea în pămînt, fără un cuvînt. Ximen Qing întrebă dacă sosiseră lecticile cîntărețelor. Aflînd că erau în așteptarea lor, le pofti să ia instrumentele și să cînte între timp „Cele zece frumuseți". Cîntărețele făcură cum li se ceru și fredonară cele douăzeci și opt de versuri ale bucății. Doamna Luna, Delicata Li, Pavilion de Jad, Lotus de Aur și Li Vaza ascultară. Apoi bărbatul le plăti pe Grație și pe Brățară de Jad, ele se înclinară și plecară. Laur și Argint rămaseră acolo peste noapte.

Deodată, răsunară glasurile lui Dai An și Qin Tong și în cele din urmă aceștia doi apărură trăgînd-o cu forța pe Floare Văratică, slujnica Delicatei Li.

— După ce le-am condus pe cîntărețe, vorbi Dai An, am trecut pe la grajduri, să dăm fîn cailor și am văzut-o pe Floare Văratică ascunsă în iesle. Întîi ne-am speriat, pe urmă am luat-o la întrebări ce caută

* Mantou.

acolo, dar nu vroia sâ vorbească.

Ximen Qing ieşi în salonul cel mare şi se lăsă pe un scaun, poruncindu-i lui Qin Tong să pună slujnica să îngenuncheze în fața lui.

— Ce făceai acolo ? întrebă.

Fata nu răspunse.

— Ce ți-o fi venit de te-ai ascuns acolo ? se minună Delicata Li, stînd mai într-o parte.

Slujnica se răsuci, iar atunci stăpînul porunci copilului- slugă să o scotocească prin veşminte. Qin Tong abia o trînti la pămînt şi de la brîul fetei căzu ceva pe podea, cu un zgomot sec. Dai An ridică obiectul. Spre uluirea tuturor, era brățara de aur. Ximen Qing o cercetă sub lampă.

— E cea dispărută. Iată hoțul! tună el.

— Am găsit-o ! rosti sluga.

Cînd fu întrebată unde o găsise, slujnica tăcu. Mînia clocoti în inima bărbatului şi-l mînă degrabă pe Qin Tong după butucul cu care să-i prindă slujnicei degetele. Sluga țipă ca un porc înjunghiat. Apoi Ximen puse să i se aplice douăzeci de lovituri. Ştiindu-1 cu băutura în cap, Doamna Luna nu se amestecă.

— Am dat de ea pe jos, în cameră la stăpîna a şasea, recunoscu fata.

Abia atunci, Ximen porunci să i se elibereze mîinile slujnicei şi-i spuse Delicatei Li să o ducă de acolo şi a doua zi să cheme o pețitoare şi s-o vîndă. Delicata nu zise nimic, mărgi- nindu-se să-şi certe slujnica. Floare Văratică plîngea. Ximen Qing îi întinse brățara; soției principale şi o luă spre camerele Vazei. '

Doamna Luna îi ceru lui Jad Mic să închidă portița şi o întrebă pe Fluier de Jad cînd se dusese sluga aceea la Vaza.

— Odată cu stăpîna sa. cu doamna Wu şi cu celelalte. Cine s-ar fi gîndit la furt ? Aflînd de vîna aceea de lup, o cuprinseră spaimele. Mai înainte, în bucătărie, m-a întrebat ce e aia, făcîn- du-ne să izbucnim în rîs. „Ce să fie, o vînă groasă de pe spinarea lupului", i-am zis. „Dacă cineva fură şi nu dă înapoi lucrul furat, cu vîna asta i se înfăşoară bine mîinile şi picioarele[11]. Pesemne că s-a înfricoşat tare. A vrut să plece odată cu cele două cîntărețe, însă dînd peste lume în poartă, s-a ascuns în iesle, pînă era să se liniştească lumea.

— Cît e de greu să afli inima oamenilor ! cugetă stăpîna. Sluga asta are în ea suflet de hoț şi minte de şoarece ! Ce ruşine !

Delicata Li o duse pe Floare Văratică la ea.

— Toanto ! o mustră Laur pe slujnică. Ai cincisprezece- şaisprezece ani şi ai ajuns să pricepi cît de cît ce e pe lumea asta. Atunci de ce te-ai purtat prosteşte ? Dacă ai pus mîna pe lucrul acela, măcar să i-1 fi dat pe furiş stăpînei tale şi ea ştia cum să-ți ia apărarea. De ce nu i-ai suflat un cuvînt ? A fost mai bună pedeapsa ? Eşti de o prostie fără margini. Ştii vorba aceea : un om în negru se ascunde după un stîlp negru ? Dacă n-ai fi din această casă, nu ne-ar păsa, dar aşa ai revărsat ruşinea şi asupra noastră. Nici tu nu eşti pricepută, îi spuse ea Delicatei. De-aş fi fost în locul tău, nu l-aş fi lăsat să-mi schin- giuiască slujnica. „O bat eu însămi", i-aş fi zis. Pe altele de ce nu le chinuieşte aşa ? Fiindcă tu eşti prea bună şi nu te ții cu nasul pe sus, nu te arăți niciodată mîniată. Te pomeneşti că n-ai de gînd să scoți nici mîine nici un cuvînt. Ei, bine, atunci o să vorbesc eu. De ce s-o dea afară, să rîdă

lumea ? Nu te uiți la Meng şi Pan, ce viclene sînt, ca nişte vulpi ? Şi iar se întoarse către slujnică : Tu vrei sau nu să zbori de aici ?

— Nu vreau, răspunse sluga.

— Atunci să i te dedici stăpînei tale trup şi suflet, orice ți s-ar mai întîmpla. Să faci tot ce-ți cere ea şi vei trăi bine. Ea va fi pentru tine o a doua Yuan Xiao *.

— Aşa voi face, promise Floare Văratică.

Ce şi-au mai vorbit, nu mai e nevoie să arătăm.

Ximen Qing o găsi pe Vaza şezînd pe pat, cu Argint.

— Argint doarme la mine, îl întîmpină ea, mergi în altă parte.

— Foarte bine. Voi dormiți dincolo şi eu aici.

— Ce ai de gînd ? zise femeia, aruncîndu-i o privire înciudată.

— Unde să dorm ?

— La sora a cincea.

— Bine. Bine atunci, zise el după un moment de gîndire. Dacă vă stingheresc, mă duc la ea.

Bărbatul trecu la Lotus de Aur. Cînd dădu cu ochii de el, femeii i se păru că îi pusese Stăpînul Cerurilor mîna pe cap. îl primi bucuroasă, îl ajută să se dezbrace şi făcu patul, întinzînd aşternuturi de mătase. Apoi îi pregăti ceai şi se culcară.

Scăpînd de bărbat, Vaza şi Argint aşezară o măsuță joasă în mijlocul patului şi jucară şah la lumina lămpii. Vaza îi ceru Întîmpinării Primăverii să aducă o cutie cu fructe şi un vas cu „Floarea de aur".

— Vrei şi ceva mîncare ? o întrebă.

— Nu mi-e foame, mamă.

— Bine atunci. Adu nişte plăcinte !

Făcură trei jocuri şi cînd băutura fu încălzită, goliră cîteva cupe.

— Adu-mi *pipa,* îi ceru Argint slujnicii. Vreau să-i cînt mamei.

— Oh, nu, Guange doarme şi ne poate auzi şi stăpînul, de dincolo. O să spună că petrecem fără el. Dacă vrei, jucăm zaruri.

întîmpinarea Primăverii aduse zarurile şi ele jucară pe băutură. Mai tîrziu, Argint îi ceru slujnicii s-o cheme şi pe doică, însă aceasta zise că doica dormea cu pruncul în pat.

— Să vadă de copil! întări Vaza. Du-i o ulcea cu băutură, să bea acolo. Nici nu ştii cît s-a legat de ea, vorbi apoi către Argint. Cum se dezlipeşte de lîngă el, se trezeşte. Odată dormea cu noi şi taică-său s-a mişcat puțin. Ce crezi ? Deodată a făcut ochii mari, ca şi cum ar fi priceput. Am chemat doica să-l ia dincolo, dar nu s-a lăsat. A plîns pînă m-am dus eu lîngă el.

— De cînd aveți băiatul, vă e mai greu ! rîse Argint. De cîte ori vine la tine, mamă ?

— Ei, nu e nimic stabilit. Uneori mai des, alteori mai rar. De cele mai multe ori trece să vadă băiatul. Dar nu-ți mai spun cîte paie mai pun alții pe foc ! Mă vorbesc şi din pricina lui şi a copilului, dar nu le iau în seamă ! Mai că-mi vine să nu-1 primesc deloc ! De cîte ori îşi

* *Yuan Xiao,* slujnică la curtea împăratului Wu din dinastia Han (206 î.e.n.—220 e.n.), al cărei nume a devenit sinonim cu Festivalul Lampioanelor. Celebră pentru dragostea sa filială.

petrece noaptea cu mine, a doua zi le văd cu sprîncenele ridicate, pasămite nu mai las bărbatul din mîini ! Şi din acest motiv, l-am gonit mai adineauri. Nu-ţi dai seama, surioară Argint, ce înseamnă o casă mare, cu multe capete, dar şi cu multe limbi ! Astăzi, că s-a pierdut aurul acela, ai băgat seama probabil cum cineva, revoltată, se minuna cum de a intrat stăpînul cu aurul direct la mine. Noroc că a fost găsită brăţara pierdută, altfel iar ar fi răstălmăcit lucrurile. Sînt sigură că ar fi aruncat vina pe slujnicele mele ori pe Mama Feng. „Nu plec pînă nu daţi de urma aurului !" îmi zisese Mama Feng şi abia adineauri a luat un lampion şi s-a dus, împăcată şi cu sufletul curat.

— Mamă, dumneavoastră îngrijiţi-vă de copil şi lăsaţi-le pe ele, o povăţui Argint. De fapt, stăpîna principală nu-şi vîră limba. Doar celelalte foarfecă din invidie că îl aveţi pe Guange. Dacă stăpînul ţine bine casa în mînă, nu-i nimic grav.

— Dacă nu ar fi oameni de treabă, el şi sora cea mare, copilul n-ar fi trăit pînă în ziua de azi !

Din vorbă în vorbă, îndemnîndu-se cu paharul, femeile stă- tură pînă la al treilea *geng* din noapte şi abia atunci se culcară.

Capitolul XLV

Ximen Qing nu se duse a doua zi la *Yamen.* Cînd se sculă, trecu în curtea din faţă şi-i porunci lui Dai An să meargă la familia Qiao, cu două coşuri cu fructe, unul pentru venerabila bătrînă şi altul pentru soţia bogătaşului. Venerabila doamnă oferi aducătorilor două batiste şi trei q*ian,* iar doamna Qiao un sul de mătase neagră. Dar nu e nevoie să spunem mai multe în această privinţă.

De la Ximen Qing, Ying Bojue alergă la Huang Al Patrulea. Acesta îi pregătise deja un pachet cu zece *liang* de argint, în semn de mulţumire.

— Marele Mandarin ne-a zis să-l căutăm după sărbători, dîndu-ne de înţeles că s-a învoit cu cei cinci sute, dar ce facem cu impozitul agricol ?

— Cît vă mai trebuie ? întrebă Ying.

— Fratele Li nu pricepe. Dacă împrumutăm de la vreun eunuc, plătim cinci la sută dobîndă. Cu încă cincizeci de lingouri, adică împrumutînd o mie, cu contract, sînt gata să-i plătesc dobînzile lunar.

— Nici o grijă ! Mă ocup eu de toate, dar pentru ce ?

— Voi vorbi cu Li ca fiecare din cei şase negustori să vă dea cîte cinci *liang.*

— O vorbă bună pusă de mine şi totul s-a aranjat! Azi, ne- vastă-mea a petrecut la ei şi eu n-am avut ce căuta acolo, însă sînt invitat mîine seară. Voi cumpăraţi încă în cursul dimineţii patru preparate de

preț și un vas cu alcool „Floarea de aur.“ Cîntărețe nu comandați, fiindcă Laur și Argint sînt acolo, dar puteți trimite șase muzicanți de la o casă de distracții. Cu aceste daruri am să merg eu și fiți siguri că o să vă poftească pe amîn- doi. Pe urmă nu o vorbă, ci doar jumătate de cuvînt să-i șoptesc și s-a făcut. O să dai treizeci de *liang* pe lună, cît ai cheltui pe femei ! E o zicală : nu se află cărturar fals și nici lac natural. Cînd plătești taxele agricole, bagă mai mult lemn în santal și mai mult clei în ceară, că nimeni n-o să-și dea seama 1 N-avem de gînd să prindem pește, doar să tulburăm apele. Cînd împrumuți, ai nevoie de o reputație bună, restul vine de la sine !

Zis și făcut.

A doua zi, Ying Bojue a prezentat darurile, iar Ximen Qing i-a chemat pe cei doi la petrecere.

— Pe Xie Xida l-ai văzut ? se interesă gazda, pe cînd beau ceaiul.

— De cum m-am sculat, au picat cei doi peste mine, neslă- bindu-mă deloc și n-am avut vreme de altceva.

Ximen îl trimise pe Qi Tong după Xie. Shu Tong întinse masa, iar după ce se săturară, băură și jucară zaruri.

— Cit le dai celor doi, frate cel mare ? întrebă Ying, profi- tînd de lipsa lui Xie Xida.

— Distrugem actul vechi și facem altul pentru cinci sute.

— Merge, dar era mai bine la o mie, că primești dobîndă. Și așa n-ai ct să faci cu ce ți-au adus. Dacă zicem că le-ai dat o sută cincizeci, diferența nu e mare.

— Așa am să fac. Le mai dau trei sute cincizeci și semnăm contractul pentru o mie. Restul banilor îi țin în casă.

Puțin mai tîrziu, Dai An anunță că Ben sosise cu niște obiecte pentru amanetat din partea familiei princiare Bai. Cereau numai treizeci de *liang* pentru un paravan din marmură cu sidef, două gonguri din bronz și cîțiva clopoței. Ximen Qing dori să

le vadă şi obiectele furâ puse în mijlocul încăperii centrale. Paravanul avea trei *chi* lăţime şi cinci înălţime, fiind de mărimea tăbliei unei mese. Rama, aurită, era încrustată cu sidef, iar vinişoarele negre din marmură erau foarte pronunţate.

— Frate mai mare, vorbi Bojue liniştit, după ce privi atent paravanul, uite, semnele din placă închipuie întocmai un leu culcat, de pază la porţile casei ! Cercetară şi gongurile şi clopoţeii decoraţi cu aur şi culori, părţile de sus fiindu-le gravate cu nori, minuţios lucraţi. Numai paravanul merită cincizeci de arginţi şi e greu de găsit, frate, adăugă Bojue.

— Oare o să le scoată ? se întrebă gazda.

— Cine, ăştia ? Sînt ca o căruţă aflată pe povîrniş la vale. Chiar deTar fi să le vrea înapoi peste trei ani, îţi dai seama cîta dobîndă cîştigi ?

— De acord, zise Ximen. Spune-i ginerelui să pregătească banii.

Ximen Qing puse să se lustruiască paravanul şi-l instală în centrul salonului cel mare. Acolo îl cîntări din toate părţile şi constată că părţile aurite şi cele colorate se armonizau perfect. Apoi se interesă dacă muzicanţii mîncaseră, dar aflînd că erau încă la masă, porunci ca îndată ce terminau să încerce noile instrumente. Gongurile fură scoase şi aşezate afară, sub streşini. Cînd fură lovite, vibraţiile lor grozave suiră pînă dincolo de nori, speriind păsările din aer şi peştii din adîncuri.

Pe cînd ascultau gongurile, Qi Tong îl conduse pe Xie Xida în salon. După ce se salutară, îl rugară să preţăluiască paravanul. Acesta îl privi pe îndelete, lăudîndu-1 peste măsură :

— Sub o sută de *liang* nu dai nicăieri de aşa ceva, frate !

— Uite, cu gonguri şi clopoţei cu tot m-a costat treizeci, se făli Ximen.

— Buddha ! Ce pleaşcă urlă Xie, pocnindu-şi palmele. Parcă n-ajungea paravanul, ai mai luat şi gongurile pe deasupra ! Te uită la suporturile din lemn. De cîtă muncă a fost nevoie şi sînt şi frumos lăcuite în roşu ! Iar gongurile trebuie să aibă şi ele patruzeci de *jinuri* de bronz muzical. Păi, numai astea cît fac ! Bine se zice că orice obiect îşi găseşte cumpărător pe măsură. Ce noroc pe tine, frate mai mare, să dai peste un asemenea chilipir !

îşi mai vorbiră şi Ximen Qing îi pofti în biroul său. Nu trecu mult şi Li Zhi şi Huang sosiră. Gazda se arătă nu tocmai bucuroasă de daruri.

— Ne-a fost şi nouă ruşine, Excelenţă, să vă trimitem acele nimicuri. Ne-am gîndit că le veţi da slugilor. Acum ne-am prezentat fără zăbavă la chemarea voastră, se explicară ei.

Li se aduseră scaune şi luară loc, faţă-n faţă cu cei de mai înainte. Hua Tong intră cu cinci ceşti de ceai. După ceai, Dai An întrebă unde să servească prînzul.

— Aici, hotărî gazda, şi slugile introduseră o masă pătrată, mare, pentru opt persoane. Sub ea puseră o sobiţă fierbinte.

Bojue şi Xida ocupară locurile de onoare, iar cei doi se aşezară pe latura opusă gazdei. Fură din belşug bucate de sezon, băutură, supe şi felurite dulciuri. Muzicanţii le cîntară sub fereastră. Ximen Qing

trimise după Wu Argint sâ toarne în pahare.

Peste un timp, un fecior d.e la casa lui Laur şi sluga lui Argint sosiră cu lecticile să le ia acasă. Laur alergă afară şi discută ferit şi îndelung cu feciorul, apoi se întoarse în curtea interioară să ceară să i se îngăduie sâ plece. Doamna Luna stărui ca ea să mai rămînă, spunîndu-i că dorea s-o ia şi pe ea în vizită la familia Wu, de unde aveau să se înapoieze pe jos. Neizbutind s-o convingă, soţia principală puse să se umple o cutie cu plăcinte făcute pentru sărbători şi una cu alte dulciuri, îi mai dărui un *liang* de argint şi o lăsă să se ducă. Laur îşi luă rămas bun. Delicata Li o însoţi pînă în faţă. Laur îi chemă pe Hua Tong să-i care lucrurile, iar la uşa biroului îi zise lui Dai An să-l scoată afară pe stăpîn.

Dai An ridică încet apărătoarea uşii şi-şi înştiinţă stăpînul că Laur are să-i vorbească.

— Tot nu şi-a luat tălpăşiţa păcătoasa asta mică ? se miră Ying Bojue.

— Acum ne părăseşte, îl linişti Ximen şi ieşi în curte.

Laur făcu patru plecăciuni şi-i mulţumi.

— Mai stai pînă mîine ! ceru el.

— N-am pe nimeni acasă şi mama a mînat feciorul după mine. Am o chestiune pe care ţin să v-o împărtăşesc. E vorba de slujnica mătuşicăi. N-o alungaţi ! Aseară, mătuşa Li i-a mai tras o bătaie şi a certat-o. Umila de mine, am povăţuit-o şi eu, îndemnînd-o să se schimbe. E mică şi a făptuit greşeala din prostie ! A făgăduit ca n-o să mai facă aşa ceva. Dacă o alungaţi acum, de sărbători, şi mătuşica se va simţi nedreptăţită, rămasă fără slugă. Iart-o de dragul meu, stăpîne !

— Dacă ţii atît de mult, o opresc ! Apoi se întoarse către Dai An : Du-te şi zi-i stăpînei să nu mai cheme mijlocitoare I

- ■ Dă-mi mie lucrurile şi transmite tu porunca stăpînului, îi ceru Dai An lui Hua Tong.

Hua Tong făcu întocmai.

După ce încheie vorba cu Ximen Qing, Laur merse sub fereastră.

— Cerşetoriile, nu-ţi mai fac nici o reverenţă. Maică-ta pleacă !

— N-o lăsaţi să plece ! Tîrîţi-o înapoi pe mica tîlhăriţă păcătoasă ! Întîi să zică un cîntec !

— Ai răbdare ca maică-ta să fie liberă !

— Ce-i asta să te cărăbăneşti în miezul zilei ? nu se dădu bătut Ying. Te aşteaptă sigur un bărbat pentru la noapte, pun- găşoaico !

— Cerşetor jegos ! rîse ea, îndepărtîndu-se.

Dai An o urmă şi o ajută să urce în lectică. Ximen Qing mersese să se spele pe mîini.

— Li Laur, această tîrfă, e ca un bandit abia scăpat din închisoare, zise Xie. E mai acaparatoare ca niciodată. La sărbătoare, nu se cade să pleci. Cine ştie cine stă după coada ei ! Ghiceşti ? şi şopti ceva la urechea lui Ying.

— Ţine-ţi gura ! Fratele cel mare n-a auzit de el.

Curînd, răsunară paşii gazdei şi cei doi tăcură.

Ying Bojue o trase pe Wu Argint lîngă el, silind-o să stea jos.

— Ea e fiica mea, blîndă şi drăgălaşă, zise el. E de o sută <ie ori mai bună decît desfrînata cea mică a familiei Li, aia care nu i-ar trebui nici unui cîine.

— Nu te-ntrece nimeni în ocări, unchiule, rîse Argint. Mata cînd spui una e una, şi cînd zici o sută, o sută este. Oamenii sînt deştepți şi proşti, de ce să-i compari ? Se vede treaba că te-a mîniat tare rău sora Laur !

— E ca un cîine şi vorbeşte numai în dodii! interveni Ximen Qing.

— Nu-1 lua în seamă ! zise Bojue. Pe asta mică o adopt şi cu ea o să-mi mîngîi bătrînețile ! Ia pipa, copila mea, şi cîntă-mi ceva !

Cu mişcări lente, fata îşi trecu uşor degetele de jad peste corzile instrumentului şi cîntă cu duioşie „Salcia îşi unduieşte rămurişul de aur“.

Băură. Argint le umplu din nou paharele şi iarăşi le cîntă. pînă tîrziu.

Hua Tong se duse în curtea interioară. Se mai aflau acolo cu Doamna Luna, Meng Pavilion de Jad, Li Vaza, Orhideea, Lebăda de Nea şi maica staretă. Cînd soția principală îl văzu, era gata să trimită după Floare Văratică, însă copilul-slugă o opri, vestind-o că stăpînul se răzgîndise.

— Ba vrea, ba nu vrea, şi omul ăsta ! Ia spune drept, cine l-a făcut să-şi strămute gîndul ?

Auzind de amestecul lui Laur, Doamna Luna se mîhni. Cînd se înapoie între femei, Argint fu întrebată cum de nu plecase.

— De vreme ce aveți nevoie de mine, n-ar fi frumos din partea mea să merg tocmai acum acasă ! De ce ai venit după mine ? o întrebă pe slujnică.

— M-a mînat stăpîna.

— Dar e cineva care are nevoie de mine ?

— Nu, stăpînă.

— Atunci de ce să mă întorc ? Dă-i de ştire mamei că doamnele țin să mai stau. O să viu mîine seară !

Sluga dădu să plece.

— Cheam-o înapoi s-o ospătăm cu ceva, grăi Doamna Luna către Argint.

— Stăpîna cea mare îți dă să mănînci ! strigă Argint. Ia-mi şi lucrurile şi zi-i mamei că mă întorc pe jos, nu mai am nevoie de lectică.

O întrebă ce era cu Wu Hui şi sluga îi răspunse că pe băiat îl dureau ochii. Doamna Luna îi porunci lui Fluier de Jad s-o ducă pe slujnică în spate şi să-i dea brioşe şi băutură, iar pentru acasă să-i pună plăcinte, alte dulciuri şi ceai.

Numai că Wu Argint îşi lăsase lucrurile la Vaza. Aceasta îi dăruise de la ea o robă de mătase cu broderie din fir de aur, două batiste cu franjuri aurii şi un liang de argint. Fata fusese mai mult decît mulțumită.

— Nu le pot primi, spusese, cu toate că inima îi dădea ghes să le ia. Totuşi, dacă stăruiți, aş vrea şi eu o rochie albă, fie ea dt de veche. Pe acestea vi le las.

— N-o să fie mare de tine ? întrebă şi o chemă pe Intîmpi- narea

Primăverii să ia cheia să descuie o ladă şi să scoată un material necusut.

— Spune-i mamei tale să tocmească un croitor şi să-ți facă două rochii din el. Vroiai mătase simplă sau cu desen ?

— Simplă, mamă scumpă, să meargă la pieptar. Apoi, toată numai zîmbet, îi ceru slujnicii : Te supăr că te rog să te urci iarăşi în pod, surioară, şi uite că nu te pot răsplăti decît cu un cîntec.

Întîmpinarea Primăverii sui din nou şi aduse o mătase albă, simplă, din sud, prețuind treizeci şi opt de *liang*. Wu Argint se repezi în genunchi în fața Vazei, bătînd patru mătănii, apoi se sculă şi se înclină de opt ori în fața slujnicii.

— Ia-le şi pe-astea dinainte, că ai să găseşti tu cînd să le îmbraci, zise Vaza.

— Nu îndrăznesc prea mult ? se întrebă Argint şi îngenunche din nou.

între timp, sluga lui Argint mîncase, luă lucrurile stăpînei sale şi plecă.

— Ce te-a înveselit într-atît, Argint ? vru să ştie Doamna Luna. Nu te lua după Laur, care e mereu prea plină de ea. De data asta a fost ca o tigroaică în călduri şi cum a avut prilejul, a şi alergat acasă. Numai de cîntat nu i-a ars ei, ca de altminteri nici de celelalte. Să nu te porți ca ea, înțelegi ?

— Stăpînă bună, casa aceasta nu-i ca oricare alta ! Cele ca noi e bine să aibă grijă unde îşi pot da aere şi unde nu. Laur e încă o copilă, nu cunoaşte viața şi vă rog s-o iertați !

în această vreme, Lai Ding, o slugă a familiei Wu, sosi să le conducă pe femei.

— Stăpîna vă invită să veniți cu toatele, chiar şi tuşa Lebădă de Nea. Domnişoarele Laur şi Argint să fie la noi mai înainte.

— Spune-i că tocmai ne pregăteam. Numai stăpîna a doua 31-0 să meargă. Şi-a rupt piciorul şi stă acasă, să se îngrijească. Stăpînul are oaspeți şi Lebădă de Nea, care are în primire bucătăria, nu poate nici ea părăsi casa. Iar Laur a plecat la ai ei. Dar o să fim cu toate şase femei. Vedeți nu vă dați peste cap cu pregătirile. O să stăm puțin şi o luăm înapoi pe jos, chiar astă seară. Ce cîntărețe ați mai chemat ? întrebă.

— Domnişoara Yu, zise Lai Ding, apoi plecă.

Doamna Luna, Pavilion de Jad, Lotus de Aur, Li Vaza, Orhideea şi Argint o porniră la drum în şase lectici, conduse de Dai An, Qi Tong, Lai Xing şi patru soldați. înainte de a pleca, Vaza îl anunțase pe bărbat că lăsase băiatul în seama doicii Abundență.

Capitolul XLVI

Pe înserat, Li Zhi şi Huang Al Patrulea se ridicară şi îşi luară rămas bun. Ying Bojue îi însoți pînă la ieşire şi le şopti că vorbise în numele lor pentru încă cinci sute de *liang*. Cei doi i se înclinară de nenumărate ori. apoi plecară. El se întoarse şi continuară cheful. La un moment dat, apărătoarea uşii fu dată la o parte şi Li Ming îşi făcu apariția, îngenunchind.

— Wu Hui unde este ? întrebă Ximen.

— L-am adus pe Wang Zhu. fiindcă Hui are necazuri cu vederea. Nici la prefectura Dongping n-a fost.

îl strigară pe Wang Zhu să intre. Tînărul îngenunche şi el în faţa gazdei.

— Soră-ta, Laur, acum a plecat. Te-ai întîlnit cu ea ? întrebă Bojue.

— Nu. Am trecut pe-acasă numai să-mi răcoresc obrajii cu puţin apă şi-am luat-o degrabă încoace, veni răspunsul.

— Sînt sigur că-s flămînzi, i se adresă Ying lui Ximen. Porunceşte să li se dea nişte bucate.

— Unchiule, tocmai se găteşte ceva pentru muzicieni. Dacă au răbdare, mănîncă împreună, propuse Shu Tong.

însă Ying Bojue îi ordonă să aducă un platou. Luă cîteva farfurii de pe masă şi le încredinţă lui Li Ming.

— Mîncaţi alături, zise, apoi se întoarse către Shu Tong. Băiat fără minte ce eşti, oamenii, ca şi lucrurile, se împart pe categorii. Ăştia doi, chiar dacă aparţin unei case de faimă proastă, sînt altceva decît muzicanţii de rînd. Nu-i putem pune în aceeaşi oală şi trata la fel, pentru că vom fi socotiţi nepricepuţi !

Ximen Qing îl lovi pe Bojue cu palma peste cap.

— Vai, ciudăţenie de cîine ce-mi eşti ! zise, înveselit. Ai grijă de actori, fiindcă li te asemeni şi le ştii viaţa dulce şi amară pe care o trăiesc.

— Ce ştii tu, omule necopt ? replică Ying. Eşti atît de tînăr că habar n-ai cum să te porţi cu jadul şi cu florile ! Actorii şi cîntăreţii sînt aidoma florilor proaspete. Cu cît îi iubeşti mai tare, cu atît înfloresc mai frumos. Dar ia să te arăţi tăios cu ei şi ai să vezi că se va întîmpla ca în piesa „Strigătele din Gang- zhou“, vor slăbi şi se vor ofili, stingîndu-se !

— Tu eşti cel priceput la toate neroziile ! rîse Ximen Qing.

După ce mîncară, Ying îi chemă şi le ceru să cînte. Wang Zhu luă o *pipa,* Li Ming *zheng*-ui, şi cîntară pînă tîrziu, ca în următoarea scenă :

Păsările de-aur rînd pe rînd se lasă-n munţii de Apus Iepurii de jad acum suie iute-n ţarcul înflorat,
Vine să-şi deschidă inima Frumoasa în ce vrea de spus,
Cerne luna prin perdea prevestind un frig adevărat.

Ximen Qing puse să se cureţe masa şi trimise după vînză- torul Fu şi după Han Daoguo, Yun, Ben şi Chen Jingji. Chiar în faţa porţii se aşeză un paravan şi în spatele lui două mese. Două lampioane-corn de oaie se agăţară în poartă, iar mesele fură încărcate cu bucate. Pe fiecare din cele două laturi ale intrării se aflau cîte douăsprezece lampioane mici, ca nişte lotuşi de aur. Se instală şi o sobiţă. Ximen Qing porunci ca toate lampioanele să se aprindă în clipa întoarcerii doamnelor. Cei şase muzicanţi bătură o vreme gongurile în faţa porţii, apoi cîntară din instrumentele lor. Li Ming şi Wang Zhu interpretară cîntecele lampioanelor. Trecătorii erau uluiţi şi nici nu cutezau să ridice capetele. Marele Mandarin îşi pusese pe cap boneta loialităţii şi îmbrăcase o robă albă din mătase şi deasupra ei o mantie de catifea. Dai An şi Ping An slobozeau pe rînd artificii, iar doi soldaţi îndepărtau mulţimea să nu se îmbulzească în faţa porţii. Iar cînd pe cerul vineţiu, printre norii străvezii, se ridică la răsărit roata albă a lunii, strada se

însufleți de-a binelea.

La fiece familie tobe şi gonguri bat,
La fiecare casă sar petarde înstelate, în grupuri
trecătorii cîntă zgomotos, înalt,
Rotind în dans, fetele par petale colorate.
Ca o pictură vie sînt Munții Peştelui Mare,
Inchipuiesc gigantice palate clarii nori ;
Se simte Phoenixul închis, doar prin parfumu-i tare Şi verde
pal în mia de penaje-a cozii-n culori.
Pavilionul Desfătării şi toate-n jurul său Scăldate sînt în ploi
de-argint din luna prețioasă ; Pavilionul Zugrăvit de sus şi
pînă jos Stă sub lumina lampioanelor, nesățioasă,
Trei tîrguri pentru şase străzi să-ncapă-a lumii larmă, De-a
Sărbătorii Lampioane nopțile se sfarmă.

In absența stăpînei principale, slujnicele Prunişor de Primăvară, întîmpinarea Primăverii, Fluier de Jad, Busuioc şi Jad Mic, auzind sunetele muzicii şi zgomotele petardelor, se îmbrâ- caseră frumos şi urmăreau spectacolul străzii de după un paravan. Shu Tong şi Hua Tong încălzeau băutură la foc. Fluier de Jad şi Shu Tong se dondăneau ca doi îndrăgostiți. La un moment dat, zbenguindu-se să-şi ia unul altuia sîmburii de dovleac, au răsturnat din nebăgare de seamă ibricul de pe foc.

O flacără uriaşă a țîşnit, însoțită de un fum gros, făcînd-o pe fată să rîdă şi mai tare. Nedumerit, Ximen Qing l-a trimis pe Dai An să vadă cine hohotea aşa şi de unde se ridica fumul. Prunişor de Primăvară îmbrăcase o mantie de mătase, nouă şi albă şi un halat roşu aprins, lung pînă în pămînt. Şedea pe scaun şi s-a apucat să-i ocărască pe cei doi. Fluier de Jad a plecat în curtea interioară, fără un cuvînt, iar tînărul, speriat, s-a înfăţişat el însuşi stăpînului, zicîndu-i că lovise ibricul din greşeală. Ximen Qing n-a mai intrat în amănunte, luîndu-se cu ale sale.

Nevasta lui Ben Al Patrulea făcuse nişte pregătiri şi îşi pusese fata, pe nume Lungana*, să le invite pe cele patru slujnice, favoritele lui Ximen Qing. Acestea au dus-o pe fată la Delicata Li, apoi la Lebădă de Nea, dar acestora două le-a fost frică să se amestece. Cînd s-au aprins lampioanele, femeia i-a zis din nou fetei să poftească slujnicele. Fetele s-au îndemnat una pe alta, ca să se prezinte una dintre ele stăpînului : Busuioc pe Fluier de Jad, Fluier de Jad pe Întîmpinarea Primăverii, iar Întîmpinarea Primăverii pe Prunişor. Supărată încă pe Fluier de Jad, Prunişor de Primăvară le-a ocărit.

— Sînteți ca nişte fiare sălbatice, hămesite. Parcă nu ştiți cum arată o masă încărcată şi țineți neapărat să dati cu nasul şi cu limba prin bucate. Mie nu-mi pasă şi nici nu mă înghesui să vorbesc pentru voi.

Cu toate că erau gătite de sărbătoare, celelalte trei nu îndrăzniră să se urnească din loc. Atunci Shu Tong le sări în ajutor.

— Poate să mă înjure stăpînul, dar voi merge la el să cer să vă învoiască.

Se duse direct la Ximen Qing şi îi şopti la ureche despre invitație.

---

* Changer.

Stăpînul încuviință, dar cu condiția ca ele să se întoarcă devreme. Shu Tong dădu fuga la fete.

— S-a aranjat ! le strigă. O vorbă de la mine şi gata. Stăpînul vă lasă, numai să nu veniți tîrziu.

Abia atunci Prunişor de Primăvară porni agale spre camera sa, să se îmbrace. Cînd ea fu gata, plecară cu toatele. Shu Tong trase puțin paravanul înapoi, ca ele să poată ieşi pe poartă. Cînd ajunseră la Ben acasă, soția acestuia le primi, bucuroasă nevoie mare, de parcă îi picase o comoară din ceruri. Masa era învirfuită cu delicatesuri şi prin cameră atîrnau mai multe lampioane din mătase, rotunde ca mingea. îşi făcură plecăciuni, gazda numindu-le mătuşi. Soția lui Han Huizi .era şi ea acolo. Lungana servea la masă, ospătîndu-le cu grijă. Cum s-a desfăşurat masa, nu vom povesti.

Ximen Qing ceru muzicanților să i se cînte „Vîntul de răsărit vesteşte vremea caldă". Din bucătărie se aduseră plăcinte făcute cu petale de trandafiri. Erau dulci, aromitoare şi delicioase, topindu-se de îndată ce le puneai în gură. Li Min şi Wu Hui îşi luară instrumentele şi cîntară. Glasurile lor erau de aur.

Cu mai multe pocnitori în manşetele minerilor, Chen Jingji şi Dai An plecară spre locuința lui Wu. Luară cu ei doi soldați cu două lampioane, urmînd să aducă femeile acasă. Cînd sosi Chen, ele petreceau, bînd în salon şi, cum Wu cel mare lipsea, proaspătul oaspe fu poftit să petreacă împreună cu fratele gazdei. Se aşeză o masă, pe care se puseră dulciuri şi băutură.

— Stăpînul m-a mînat să vă iau acasă, doamnă, spuse Dai An. Vrea să vă întoarceți mai devreme, că mai încolo străzile or să fie înțesate de lume.

Purtîndu-i însă pică, Doamna Luna nu-1 băgă în seamă. Stăpîna casei îi ceru lui lai Ding să-i pună lui Dai An ceva să mănînce. '

— Băutură, mîncăruri, supă şi orez sînt pregătite în curtea din față, lămuri sluga.

— Ce te grăbeşti ? vorbi Doamna Luna. Abia a picat şi zor- nevoie mare, să-l îndoape. Să aştepte afară, în picioare, fiindcă o să mergem îndată.

— De ce aşa iute, cumnată ? La sărbătoare se cade să ne distrăm în voie. Bărbatul ți-e acasă, ce contează dacă ajungi ceva mai tîrziu ? încheie ea şi o rugă pe domnişoara Yu să cînte.

— Doamna a şasea e supărată pe ea, fiindcă n-a venit de ziua ei, zise Pavilion de Jad.

Yu se ridică repede şi bătu patru mătănii în fața Vazei.

— Am căzut la pat chiar după ziua doamnei a cincea. Abia ieri, cînd am fost chemată aici, m-am simțit mai bine.

— Nu-ți poartă pică, o linişti Lotus de Aur. Cîntă-i ceva, ca să-i meargă la inimă, şi-i trece !

Li Vaza rîse, dar nu scoase un cuvînt.

— Voi cînta, acompaniindu-mă la pipa, hotărî.

— Umple paharul tuşii a doua şi pe toate celelalte, o: îndemnă gazda pe domnişoara Cheng. N-au băut deloc !

Yu începu să cînte cu dăruire : „Furtună pe fluviu".

— Mi se pare mie, sau s-a lăsat frigul ? întrebă Doamna Luna.

— Ninge, anunță Lai An de pe margine.

— Nu eşti îmbrăcată prea subțire, soră mai mare ? Eu am luat cu

mine mantia cea groasă. O să-ţi fie rece la întoarcere, zise Pavilion de Jad.

— Dacă ninge, să meargă un fecior să ne aducă blănurile, hotărî ea.

Lai An ieşi şi-i spuse lui Dai An, care îl trimise pe Qin Tong şi acesta din urmă porni îndată spre casă.

Peste puţin, Doamna Luna îşi aminti că Lotus de Aur nu are haină de blană şi-l întrebă pe Lai An cine plecase.

— Qin Tong.

— Şi nu mi-a suflat o vorbuliţă înainte ! rosti ea.

— A plecat ca un mut, zise Pavilion de Jad. Nici nu trebuia să ia haine pentru toate, era de-ajuns doar haina sorei mai mari.

— Cum să n-avem blănuri cu toatele ? Ei îi dam una amanetată de nu ştiu cine, îşi aminti Doamna Luna. Dar ce-i cu sluga aia de Dai An de nu a mers el şi a pus pe altcineva în loc? Ia să vină aici ! Cînd tînărul se înfăţişă, femeia nu-l iertă : Bravo, slugă afurisită, îl certă ea, nu ţi-era de drum, nu ? Tu ai tras la căldurică şi l-ai mînat pe cel mic pe drumuri, fără ca măcar să-mi dai de ştire ca să iasă treabă ca lumea. Oi fi ajuns mandarin, nu mai poţi să-ţi iei picioarele la spinare ?

— Cu ce v-am greşit, stăpînă, nefericitul de mine ? Dacă aţi fi poruncit să plec eu, credeţi că aş mai fi fost aici ? Dar Lai An a zis simplu să meargă unul din noi.

— Putea Lai An să-ţi poruncească ţie ? nu-l slăbi ea. Dacă nu cutez eu, care sînt soţie principală ! Adevărul este că voi, slugile, mă nesocotiţi într-atît încît v-aţi luat nasul la purtare. Stăpînul a agăţat pe perete chipul lui Budha înnegrit de fum şi doar se ştie : cum e sacul şi petecul ![*] Tot ce faci e să te pui bine cu toată lumea şi eşti atît de isteţ, că ţi-e limba ca un sfre- del bine ascuţit ! Te înhăitezi cu cei nevrednici şi îi ţii la distanţă pe cei drepţi. Adevărul e că ţi-e lene pînă şi să bagi mîncarea în tine. De rele şi bune te cunosc ca pe un cal breaz ! Ia spune-mi, dacă stăpînul nu ţi-a poruncit s-o însoţeşti pe Laur acasă, de ce ai făcut-o ? Altcineva trebuia să-i ducă lucrurile, de ce te-ai băgat tu de i le-ai smuls din mînă ? Sau crezi cumva că e treaba ta şi că se cuvine să te întrebăm pe tine dacă mai ţinem sau nu o slugă în casă ? Cineva te-a împins să te amesteci, nu-i aşa ? Cu ce-ai nădăjduit să te alegi din asta ? Mai apoi ai trimis la mine copilul-slugă, s-o încaseze el în locul tău, de pe urma supărării pe care mi-ai pricinuit-o. Ei, tot mai spui sus şi tare că nu te ţii de prostii ?

— Cine altcineva dacă nu Hua Tong v-a îndrugat una ca asta, stăpînă ? se apără el. Stăpînul l-a văzut cu lucrurile ei, dar mie mi-a zis s-o conduc, iar pe el l-a oprit acasă. Iar dacă ţineţi sau nu o slugă în casă, fireşte, nu e cîtuşi de puţin treaba mea. Cum m-aş băga eu, umilul ?

Doamna Luna se înfurie, ocărîndu-l :

— Slugă hoaţă, îţi dă mîna să-mi întorci vorbele şi să despici firul în patru ? Aici nu e locul să te judec pentru toate. Prea te-ai întrecut cu obrăznicia, slugoiule ! Nu te mai chinui, fiindcă tot nu te cred. Atîta-ţi zic, opreşte-te şi ia aminte ! Altfel o să-i spun stăpînului ce-ţi poate

---

* Călugării sînt aidoma patronului lor.

pielea şi o să te jupoaie ca pe o oaie l

— Dai An, fugi degrabă şi adă lucrurile ! zise gazda. Cumnată, ce ziceai să-i aducă sorei a cincea ?

— Nu-1 mai trimite, surioară, interveni Lotus, n-am chef să îmbrac haină de blană ! Iar dacă merge acasă, să-mi aducă mantaua. Lucrul amanetat, oricît de bun, nu-i al meu. Poate să fie el şi din cîine galben, şi tot o să mă rîdă lumea. Că doar la sfîrşit trebuie înapoiat !

— Nu e chiar amanetată, ci e lăsată de Li Zhi în contul a şaisprezece galbeni. Cea amanetată i-a fost dată Delicatei Li şi aparţine familiei generalului Wang ! E în lada mare, zi-i lui Fluier de Jad să ţi-o caute, îi porunci ea. Vezi să vii şi cu haina Orhideei.

Dai An ieşi, vînăt de mînie. Chen Jingji îl întrebă unde se duce.

— Sînt un biet vierme nenorocit. Orice lucru se face de două ori. Alerg acasă, asta fac !

Cînd ajunse, Ximen era încă în poartă. Fu şi Yun plecaseră. Mai erau acolo Ying Bojue, Xie Xida, Han şi Ben Al Patrulea. Dai An lămuri că stăpînele erau la petrecere şi el venise să le ia hainele de blană. Intră în casă.

Qin Tong, care sosise primul, trecu în curtea interioară, să-i ceară lucrurile lui Fluier de Jad.

— Putorile sînt la Ben acasă, beau şi mănîncă, îi spuse Jad Mic, care, bosumflată, sta întinsă pe pat. Eu habar n-am de niei o haină, te du şi întreab-o pe Fluier de Jad !

Qin Tong merse acasă la Ben şi mai întîi se chiori pe fereastră.

— Ce se întîmplă de nu beţi nimic, mătuşelor ! auzi el glasul soţiei lui Ben. Mi-e casa mică, dar m-am pregătit cu tot ce am gîndit eu mai bun. Oare nu vă e ceva pe plac ?

— Nici vorbă, dar eu, una, mi-am făcut plinul, zise Prunişor de Primăvară.

— Vai de mine, cum se poate ? Nici nu ştiu cum să vă iau ! îmi eşti vecină, grăi ea către nevasta lui Han, şi te socotesc ca o a doua gazdă. îndeamnă aceste mătuşi ale mele să soarbă puţin din pahare. Nu sta ca un oaspe ! şi o strigă pe Lungana să toarne în pahare.

— Eu nu mai pot ! zise Busuioc.

— Sînteţi lihnite de foame şi vina-i numai a mea, că am bucate proaste. Nu rîdeţi de mine. Aş fi mînat după vreun cîn- tăreţ, dar m-am temut să nu-1 stînjenim pe stăpîn. Casa mi-e mică şi sărăcăcioasă. Vai, cîte mai îndurăm noi, cei de jos !

Atunci Qin Tong bătu în uşă şi femeile amuţiră.

Lungana întrebă cine era.

— Eu sînt, caut surioarele, zise Qin şi intră în casă.

— A venit stăpîna ? se sperie Fluier de Jad.

Qin Tong zîmbi şi rămase tăcut.

— Ce-ai spurcătură, de-ţi arăţi dinţii, fără o vorbă ? se răsti ea.

— Stăpînele sînt încă acolo. S-a pus să ningă şi ele vor să îmbrace hainele de blană.

— A stăpînei e în lada aurită. Să ţi-o dea Jad Mic.

— Ea m-a îndrumat aici.

— I-auzi tîrîtura, ce-i poate pielea ! izbucni Fluier de Jad. Doar ştie prea bine unde sînt.

— Ale voastre au haine de blană. Voi duceţi-vă şi le luaţi, iar eu

stau pe loc, zise Prunişor.
— Pe-a stăpînei a treia ţi-o dă Phoenix, adăugă Busuioc.
întîmpinarea Primăverii scoase cheia de la brîu şi i-o întinse, lămurindu-1 de unde să scoată blana Broderia Primăverii. Qin Tong se întoarse în curtea interioară. Jad Mic şi Phoenix îi înmînară hainele Doamnei Luna şi a lui Pavilion de Jad. Cînd să iasă, dădu nas în nas cu Dai An. Acesta îi spuse de toate ocările pe care le înghiţise.
— Mă duc să iau şi haina stăpînei a şasea, spuse Qin Tong.
— Bine. Dar să mă aştepţi aici şi ne întoarcem împreună. Dacă te duci înainte, iar ne muştruluieşte stăpîna cea mare, îi atrase atenţia Dai An şi merse în aripa din faţă a locuinţei.
Jad Mic zăcea pe pat *, încălzindu-şi mîinile la sobă şi spărgînd în dinţi seminţe.
— Tu ce mai vrei ? se repezi ea.
— Lasă-mă şi tu în pace, că mi-o fi destul cît m-a beştelit stăpîna ! M-a mînat pentru haina de blană adusă de Li Zhi, ca s-o îmbrace stăpîna a cincea, care n-are aşa ceva. Zicea că e în lada mare.
— Cheia de la cambra din mijloc e la Fluier de Jad şi ea e acasă la Ben, face chef.
— Qin Tong s-a dus la stăpîna a şasea. Cînd s-o întoarce, merge el. Aş vrea să-mi trag oleacă sufletul şi să mă încălzesc.
Jad Mic îi făcu loc pe pat, întinzîndu-se umăr lîngă umăr.
— Mai e nişte băutură în ulcică. Vrei să ţi-o încălzesc ? îl îmbie slujnica.
— Eşti bună la suflet ! zise el.
Jad Mic coborî din pat şi puse băutura la încălzit. Apoi scoase o farfurie cu pastramă de gîscă şi i-o aşeză în faţă. Ii turnă în pahar.
In timp ce el mînca, intră Qin Tong. Dai An îi întinse un pahar plin şi-l trimise după Fluier de Jad. Qin Tonţ* lăsă jos bocceaua cu lucrurile şi plecă.
— Ce. te-ai întors, gîndacule ? îl întîmpină fata.
Pînă la urmă îi întinse cheia. Jad Mic se chinui multă vreme să descuie uşa şi pînă la urmă Qin Tong făcu pentru a treia oară drumul acasă la Ben.
— Dacă nu e cheia aia, îl lămuri Fluier de Jad, vezi că trebuie să fie una sub saltea la stăpîna în casă.
— E ţintuită în cuie, tîrîtură şi pocitania ! izbucni Jad Mic. Nu ştie decit să dea porunci şi să pună lumea pe drumuri.
Deschise cufărul, dar nici urmă de blană în el.
— Trei zile şi trei nopţi o să-mi ia pînă crăp, se văicări copilul-slugă, după atîta du-te vino. Sufletul din mine mi-1 scot duhurile astea rele, otrăvite care sînt doamnele cele tinere ! Să vezi ce o să ne facă stăpîna cea mare ! se plînse el lui Dai An. Ele n-or să păţească nimic, în schimb doamna cea mare o să-şi verse tot focul pe noi !
O pomi înapoi şi-i spuse lui Fluier de Jad că nu găsise nimic. Slujnica căzu pe gînduri, apoi izbucni în rîs :

---

* *Kang*, Cuptor. Pat : pat din lut, construit în prelungirea sobei şi care putea fi încălzit. Cei avuţi locuiau iarna în camerele prevăzute cu kang, vara dormind în paturi din lemn, peste care aşterneau rogojini fin împletite, răcoroase.

— Oh, uitasem ! E în lada de afară !
Qin Tong reveni acasă.
— Tîrîtura, şi-a pierdut minţile după iubitul ăla al ei ! nu se dădu bătută Jad Mic. Să ne lase ea să scormonim peste tot !
Scoase repede haina, iar cele două slugi în sfîrşit plecară cu toate blănurile.
— V-aţi vorbit amîndoi să întîrziaţi dinadins ! îi luă în primire Doamna Luna.
Dai Ai nu îndrăzni să deschidă gura.
— Pe celelalte le-am aflat, uşor, dar ne-a luat timp pînă am găsit-o pe-asta încuiată, zise el şi o arătă.
— Ce frumoasă e ! izbucni soţia lui Wu cel mare. Ziceai că nu merge, că e piele de cîine galben, soră a cincea ! Ce cîine ! Să am eu una ca asta !
— E nou-nouţă, întări soţia principală. Poate în faţă s-ar vedea că e ceva veche. Dar o putem modifica puţin şi gata.
Pavilion de Jad o luă şi ea să o cerceteze.
— Ia-mi vină, copilo, şi pune-ţi pe tine pielea asta de cîine, să vadă mama cum îţi stă !
— O să-i cer să-mi cumpere una. Eu nu îmbrac hainele altora ! răbufni Lotus de Aur.
— Nerecunoscătoareo ! Altele ar ridica osanale lui Buddha dacă ar avea aşa ceva ! zise Pavilion şi i-o trase pe mîneci. Blana era mare şi cădea prost. Lotus de Aur tăcu.
Doamna Luna, Pavilion de Jad şi Vaza îmbrăcară hainele de zibelină, se ridicară şi îşi luară rămas bun de la gazdă. Soţia principală îi întinse cîntăreţei Yu doi *qian*. Argint spuse că pleacă şi ea acasă şi îngenunche. Gazda îi oferi o podoabă din argint, iar Doamna Luna şi Vaza cîte un *liang*. Cîntăreaţa le mulţumi, bătînd mătănii.
Soţiile fraţilor Wu şi Cheng A Treia vroiau să le conducă pînă în poartă, însă din pricina zăpezii căzute, Doamna Luna refuză.
— Mai înainte a nins tare, explică Qin Tong, dar acum e mai mult zloată. Stăpînă, o să vă ude bine, n-am putea să luăm cu împrumut nişte umbrele ?
Wu Al Doilea făcu numaidecît rost de umbrele. Qin Tong le deschise. Doi soldaţi cu lampioane mergeau în faţă. După cîteva ulicioare, ajunseră în Strada Mare. Pe tot drumul, de aici înainte, Chen Jingji slobozi petarde şi artificii.
— Locuieşti pe aproape. Hai să te conducem, i se adresă el lui Argint. .
— Unde stă ? se interesă soţia principală.
— Chiar pe acest *hutong* *, pe la mijloc, într-o casă cu un portal înalt, răspunse ginerele.
— Vai, nu ! Mă despart aici de dumneavoastră, se împotrivi Argint.
— Sînt numai băltoace şi noroi, zise Doamna Luna, să nu ne iaci plecăciuni! Ia un copil-slugă să te însoţească pînă-n poartă. Du-o tu ! îi strigă lui Dai An.

* Stradă laterală, îngustă ; ulicioară.

— Merg şi eu cu el, mamă, zise Chen.
— Fie, încuviinţă ea.

Chen Jingji nu mai scoase un cuvînt şi o luă, cu Dai An, după Argint. Doamna Luna şi celelalte femei îşi urmară calea.

— Soră mai mare, mai înainte ai spus că o ducem pînă acasă ! observă Lotus de Aur.

— Copil ce eşti ! rîse Doamna Luna. Am glumit şi tu m-ai luat în serios. Ce crezi că poate fi Casa Deliciilor Primăverii, ca noi să-i călcăm pragul ?

— Am auzit despre neveste care au mers în asemenea case după soţii lor şi au făcut mare tărăboi.

— Atunci pîndeşte-1 pe al nostru cînd pleacă într-acolo şi ţine-te după el ! Poate te ia vreunul drept prostituată şi te bagă înăuntru !

Din vorbă în vorbă, intrară pe Strada Răsăritului, apropiin- du-se de casa bogătaşului Qiao. Soţia acestuia şi soţia nepotului ei stăteau în poartă. Recunoscuse de departe convoiul nevestelor lui Ximen şi avea de gînd să le cheme în casă. Doamna Luna se scuză în tot chipul, însă fără să fie luată în seamă. Femeia le trase pur şi simplu în casă. Pretutindeni erau agăţate lampioane şi numaidecît se întinse şi masa şi două cîntăreţe se puseră să le cînte.

Acasă, Ximen Qing şi prietenii săi petrecuseră îndelung. La un moment dat, văzîndu-1 aţipit, Ying şi Xie goliră farfuriile cu fructe şi dulciuri în buzunare şi se făcură nevăzuţi, împreună cu Han Daoguo. Rămăsese numai Ben Al Patrulea. El îl ajută pe Ximen Qing să plătească muzicanţii şi puse slugile să strîngă masa şi să stingă lampioanele. Apoi îl sprijini pe stăpîn pînă în curtea interioară. Ping An merse acasă la Ben şi le spuse slujnicelor că stăpînul se retrăsese. Slujnicele ce topiră într-acolo ca un fum, singura care nu se grăbi cîtuşi de puţin fiind Prunişor de Primăvară. Ea se înclină frumos în faţa soţiei lui Ben şi o pomi agale. O ajunse din urmă pe Busuioc, căreia îi ieşiseră încălţările din picioare.

— Aţi luat-o la sănătoasa de parcă aţi fi furat cîte un sicriu, o certă Prunişor. Ce-i asta, să-ţi dezgoleşti picioarele în curte ?

Aflară că stăpînul era la Delicata Li şi se duseră să îngenuncheze în faţa lui.

*

Călugăriţa se furişă de la Delicata şi fugi în casa soţiei principale, stînd cu Jad Mic. Fluier de Jad intră şi se înclină în faţa măicuţei. Jad Mic sări cu gura, găsindu-i pricină că nu se dezlipise atîta vreme de la petrecere. Fluier de Jad mîncase şi băuse bine şi obrajii i se făcuseră stacojii.

— Ce-i cu tine, păcătoaso ? se miră slujnica. Ce-mi faci mutrele astea de purcică ? Cu ce sînt eu de vină că nu te-a poftit şi pe tine ?

— Nici nu aş fi mers !

— Lăsaţi harţa, să nu vă audă stăpînul, le sfătui călugăriţa. Doamnele or să se întoarcă. Mai bine le-aţi pregăti ceaiul.

Chiar atunci, Qin Tong intră cu lucrurile doamnelor.

— A venit stăpîna ?

— Nu, câ a oprit-o familia Qiao. Dar nu stă mult.

Slujnicele încetară cu ocările. Mai apoi, Doamna Luna sosi.

Soția lui Ben o salută în poartă. Chen Jingji şi Ben al Patrulea aprinseră cîteva artificii şi abia după aceea femeile intrară în curte. îşi făcură reverențe cu Delicata Li şi cu măicuța. Lebăda de Nea apăru şi ea, îngenunchind în fața soției principale şi numai înclinîndu-se în fața celorlalte femei. Delicata spuse că bărbatul adormise la ea în cameră. Se înfățişară şi cele patru slujnice să facă închinăciuni şi soția a doua lămuri că pînă atunci fuseseră invitatele soției lui Ben. Doamna Luna râmase tăcută o vreme, apoi izbucni :

— Ce v-a apucat, cățele fără pereche ? Cine v-a dat voie ?

— Au avut îngăduința stăpînului, le sări în ajutor Delicata.

— Auzi, ce marfă murdară, să-i ceară lui învoire ! Casa asta e ca un templu unde uşile se deschid pe întîi şi pe cincisprezece ale lunii sâ slobozească duhurile necurate !

— Doamnă scumpă, le văd şi sînt ca patru picturi. De ce le zici duhuri ?

— Numai în partea de sus sînt zugrăvite ! Ce le-a venit să plece la chef, să hrănească ochii altora cu nurii lor ?

Văzînd-o nemulțumită pe soția principală, Pavilion de Jad. se retrase la ea. Pilda ei fu urmată de Lotus de Aur, Li Vaza şi Orhideea. Călugărița se culcă la Doamna Luna. Ninsoarea nu conteni decît după primul *geng* din noapte.

A doua zi, Ximen Qing plecă la *Yamen.* Pe la prînz, Doamna Luna, Pavilion de Jad şi Li Vaza văzură dincolo de poarta casei o bătrînâ țărancă ghicitoare [*], îmbrăcată într-o bundă cenuşie ca apa cea murdară şi într-o fustă de pînză albastră. Capul şi-l acoperise cu o basma neagră. După ce fu poftită în casă şi făcu doamnelor închinăciunile cuvenite, rugată să ghicească, ea aruncă la pămînt nişte plăci de carapace de țestoasă, le amestecă de-a valma, le dădu drumul din mînă şi ridică prima placă. Ea înfățişa un mandarin şi pe nevasta lui, aflați la mijloc şi înconjurați de servitori, unii stînd în picioare şi alții aşezați, cu toții ținînd sub ochi un depozit plin cu aur, argint şi alte bogății.

— Doamnă bogată, sînteți născută în vremea Wuchi, două ideograme ca un codru **des,** iar cine se naşte sub semnele lor este bun şi drept. Aveți o fire largă, mărinimoasă, un suflet bun şi îndurător. Credeți în cele sfinte şi semănați milostenie şi pioşenie în orice faceți. Viața voastră e devotată casei, ştiți să răbdați fărădelegile altora. Fericirea şi mînia vă încearcă nu o dată ; la bucurie rîdeți din toată inima, iar la supărare vâ vărsați tot focul. **Insă** nu prea o scoateți la capăt cu slujitorii şi-i scăpați adesea din mînă. Dimineața, devreme, cînd lumea doarme, dumneavoastră ardeți santal şi spălați tripodul de la altarul strămoşilor. Şi cu toate că **din** fire sînteți iute ca vîntul şi ca focul, ştiți să va întoarceți inima, să uitați într-o clipită şi să rîdeți şi să vorbiți cu oricine. Văd aici şi o stea prevestitoare de rău. O să suferiți din pricina clevetelilor, dar inima voastră bună o să vă ajute să treceți peste necazuri şi o să treceți peste necazuri şi o să trăiți peste şaptezeci **de** ani.

— Spune-ne dacă o să aibă copii ! vru să ştie Pavilion de Jad.

— Curioasă treabă, doamnă, dar semnul ăsta nu e prea limpede. Se pare că un fiu ce-1 va avea va duce viață monahală, dar în privința celorlalți, oricîți ar avea, mă îndoiesc că or să trăiască.

— Wu Yingyuan al tău nu e înscris la templu şi de pe acum preot ? se întoarse Pavilion spre Vaza.

Doamna Luna o arătă pe Pavilion, cerînd să-i dezvăluie şi ei soarta.

— Ghiceşte unei femei de treizeci şi patru de ani, născută la ora tigrului [†], în a douăzeci şi şaptea zi a celei de a unsprezecea luni, se

* *Bugua,* a ghici prin cele opt trigrame, alcătuite prin îmbinarea de linii continui şi întrerupte, dispuse in trei niveluri şi simbolizind schimbarea balanței de forțe dintre *yin* şi *yang,* cele două principii opuse respectiv femeiesc, negativ, şi bărbătesc, pozitiv —, primordiale şi fundamentale ale universului şi existenței.

† Cele douăsprezece animale ale zodiacului chinezesc corespundeau nu

prezentă Pavilion de Jad.

Bătrîna puse plăcuţele în ordine şi le aruncă. Acestea se opriră la Castelul sorţii. Ridică o plăcuţă pe care erau arătaţi o femeie şi trei bărbaţi, unul costumat ca negustor, al doilea cu bonetă roşie de dregător şi al treilea un cărturar. Alături de ea se vedea un depozit de aur şi o gloată de slujitori.

— Doamna este născută în anul Jiazi, iar ăsta în îmbinare cu Yichou e ca aurul în ocean. Iată că soarta ne arată trei morţi şi şase vătămări, după care, ca văduvă, viaţa are să-i fie lină.

— Am rămas o dată văduvă, mărturisi femeia.

— Sînteţi blîndă şi domoală, aveţi o fire bună şi cînd sînteţi supărată pe cineva sau cînd vă place o persoană, nimeni nu vă află. Slugile vă respectă, iar bărbatul vă iubeşte, dar e o pricină ascunsă aici. Cu toate că vă purtaţi cu oamenii ca mierea, nu izbutiţi a le cîştiga inimile. Toată viaţa o să înduraţi de pe urma altora şi bîrfitorii or să vă necăjească tare. Şi cu toate că o să suferiţi şi n-o să faceţi rău, nimeni nu va zice că sînteţi bună. Dar aceşti oameni de nimic n-or să vă aducă mare pagubă.

Pavilion de Jad rîse :

— Chiar mai adineauri am căutat bani pentru slugi şi am avut necazuri.

— Doamna aceasta o să aibă copii ? întrebă soţia principală.

— Cu mult noroc poate sa aibă o fată, spuse ghicitoarea. Băieţi, nu. Dar ea o să trăiască mult.

— Acum ghiceşte-i acestei doamne. Spune-i cele opt caractere, soră Li, o îndemnă Doamna Luna.

— Aparţin oii, începu Li Vaza.

— Dacă eşti miel, ai douăzeci şi şapte de ani şi ai fost născută în anul Xinwei. Care lună ?

— Cinsprezece ale primei luni, la prînz.

Bătrîna răsuci plăcuţele care se opriră la scările de piatră ale Palatului Sorţii. Scoase plăcuţa pe care erau desenaţi o femeie şi trei mandarini. Primul avea veşminte roşii, al doilea verzi şi al treilea negre. Femeia ţinea în braţe un copil. în depozitul cu bani se vedea un duh cu faţa întunecată, părul roşu şi colţi de fiară.

— Această doamnă are pe Kengwu în legătură cu Xinwei, adică pămînt de-a lungul drumului. Viaţa îi va fi sub semnul bogăţiei. Are să aibă ce mînca şi ce îmbrăca şi toţi bărbaţii ei vor fi înstăriţi. E cu bunătate în inima ei şi nu pune mult preţ pe aur şi argint. Va fi chiar fericită să se lase furată şi are să simtă mîhnire dacă nimeni n-o să se înfrupte din bogăţiile ei. Oameni de nimic şi-or da la iveală colţii, or s-o hărţuiască şi or să răspundă prin ură bunătăţii ei, îndată ce şi-or

numai ciclului reluat de doisprezece ani, dar şi celor douăsprezece ore ale zii» (zi-noapte) chinezeşti, o oră din acele vremuri echivalînd cu două ore de 60 de minute cunoscute de timpurile prezente.

întoarce ochii de la ea. Mai bine-i să întîlneşti un tigru la o răscruce, decît să fii cu un om cu o spadă cu două tăişuri. Să mă iertaţi, doamnă, dar cu toate că sînteţi ca o bucată de mătase roşie şi fină, din păcate ea e cam scurtă. La mînie fiţi mai răbdătoare şi staţi cu ochii în patru asupra plodului.

— E deja înscris la un templu taoist. rosti Li Vaza.

— Atunci e apărat. Dar am să vă zic un lucru : Anul acesta sînteţi sub semnul rău al stelei Jidu şi e cu pericol de vărsare de sînge. Grijă mare în lunile a şaptea şi a opta şi apoi totul are să fie bine.

Li Vaza scoase din mîneca hainei cinci *jen,* iar celelalte femei puseră şi ele cîte cincizeci de *wen* drept plată.

Abia plecă ghicitoarea şi Lotus de Aur şi Orhideea apărură, rîzînd.

— Nu v-am găsit în casă şi uite unde eraţi !

— Abia i-am dat drumul unei ghicitoare. Dacă soseaţi puţin mai devreme, vă ghicea şi vouă.

Lotus de Aur scutură din cap a împotrivire :

— Mie nu-mi place să mi se ghicească. Ştiţi proverbul : îţi arată soarta, dar nu şi cum s-o scoţi la capăt cu ea ! Vă amintiţi că prezicătorul acela taoist mi-a spus că o să trăiesc puţin. Cum să nu lase asemenea vorbe umbre pe sufletul omului ? Dar fie cum zice el şi de-o fi să mor mîine în plină stradă, în stradă să mă îngropaţi, de m-oi petrece în călătorie, să mă lăsaţi să mă odihnesc la marginea drumului, iar de-o să cad într-o apă, ea să-mi fie sicriul!

Cu aceasta, femeile se duseră în camerele interioare.

Capitolul XLVII

La sud de fluviu *, în oraşul Kuangling din apropierea Yangzhoului, trăia un învăţat, pe nume Miao Tianxiu. Era cum nu se poate mai bogat, preţuia mult poezia şi îndeplinea cu stricteţe ritualurile şi obiceiurile străvechi. La aproape patruzeci de ani, nu avea moştenitor, ci numai o fată. care încă nu se măritase. Soţia lui, numită Li, era paralizată la pat şi treburile casei fuseseră încredinţate celei mai îndrăgite favorite a lui, doamna Diao. Aceasta fusese răscumpărată dintr-o casă de prostituţie, în schimbul a trei sute de *liang* de argint şi făcută soţie secundară. Diao se bucura de cele mai mari favoruri.

Intr-o zi, un călugăr i-a bătut în poartă, după pomană. Spunea că e de la Templul Bunătatea Răsplătită, din Dongjing, şi colindă prin ţară să strîngă bani pentru a reface o statuie budistă aurită, care lipsea de mai multă vreme din lăcaş. Fiind cu dare de mînă, Tianxiu îi oferi călugărului cincizeci de *liang* de argint.

— Sînt prea mulţi, se mirase acesta. Jumătate din ei îmi ajung.

— Nu vorbiţi aşa. Banii ce vă rămîn de la repararea statuii budiste, folosiţi-i pentru sacrificii.

Călugărul s-a înclinat, mulţumind iar înainte de a pleca, a grăit :

* *Jiangnan* semnifică întregul teritoriu de la sud de Fluviul Albastru sau Fluviul Lung, *Chang Jiang.*

— Cărturare, sub ochiul sting văd un semn de moarte. Să nu călătoriți anul acesta, că va fi mare păcat să vă prăpădiți. Ați fost atît de bun cu mine, că nu m-a lăsat inima să nu vă previn. De acum, nu mai treceți dincolo de locurile acestea, orice ar fi. Feriți-vă ! Feriți-vă !

Călugărul a făcut o reverență şi s-a dus. După vreo jumătate de lună, plimbîndu-se prin grădină, Tianxiu i-a surprins pe Miao Qing, un servitor, şi pe favorita Diao, şuşotind lîngă un pavilion. Atunci nu le-a spus nimic, dar pe slugă a snopit-o în bătăi şi a jurat să-l alunge. Inspăimîntat, servitorul s-a rugat de rude şi de vecini, care au intervenit pe lîngă Tianxiu să-l păstreze. Cu toate acestea, ura şi-a făcut sălaş în inima slugii.

Nu după multă vreme, Huang Mei, un văr din Yangzhou, ajuns *juren* şi secretar în Kaifeng, Dongjing, învățat şi om cu vederi largi totodată, i-a trimis scrisoare lui Tianxiu, invitîndu-1

în capitală, să petreacă împreună şi să mai afle ce posibilităţi de viitor se întrezăreau pentru el. Scrisoarea îl bucură foarte mult pe Tianxiu şi îşi înştiinţă soţia şi favorita.

— Dongjing este locul celor sus-puşi, acolo găseşti privelişti frumoase şi distracţii de tot felul. Ţineam de mult sâ mă duc în vizită şi iată că de data aceasta răvaşul vărului răspunde dorinţei mele celei mai arzătoare.

— în urmă cu puţin, călugărul ţi-a prevestit primejdie de moarte şi te-a povăţuit să nu pleci din ţinutul nostru. Capitala e atît de departe şi aici avem multe de făcut. Nu uita că laşi acasă o copilă neajutorată şi o soaţă bolnavă şi nu ştiu ce ne facem, singure. Eu zic că e mai bine să laşi de-o parte acest gînd.

Tianxiu nu i-a dat ascultare soţiei şi sfatul ei i-a şi înfuriat puţin.

— Un bărbat care trăieşte între pămînt şi cer poartă cu sine arcul cu săgeţi. Dacă el nu poate străbate în lung şi în lat pămîntul patriei sale ca să-i cunoască fala, n-are dedt să dispară fără nici o părere de rău ! Eu am cutezanţă în piept şi ceva bănet în buzunare. De ce n-aş dobîndi şi faimă şi un titlu ? Dar n-are rost să discutăm atît plecarea, de vreme ce vărul meu bun m'-® cere şi, fireşte, nu fără să aibă în vedere binele meu.

El îi porunci lui MiaoQing să-i facă bagajele. Luă două car sete cu aur şi argint şi se îmbarcă pe o corabie împreună cu An Tong şi Miao Qing. îşi povăţuise nevasta şi favorita să îngrijească de casă şi îşi alesese o zi prielnică pentru călătorie.

Era spre sfîrşitul toamnei şi începutul iernii. Din Yangzhou tocmi o corabie şi in cîteva zile ajunse pe lacul Xuzhou. Apa era sticloasă şi sălbatic de periculoasă. Iată :

Pe zece mii de li puhoaie lungi de ape înclinate.
Curgînd spre răsărit vuind ca păsări în vacarm de tunet,
De spaima lumii valuri mari, de nea, fierbînd mai înspumate, Nu-i călător nezguduit de sparte ape în răsunet.

înainte de a trece de golful Xia, văzînd că se înserează, cărturarul a poruncit barcagiilor să oprească. Zilele, cîte îi fuseseră date, ajunseseră la sfîrşitul prevestit şi el oricum nu se mai putea sustrage sorţii. Corabia închiriată de el era a unor tîlhari, Chen Al Treilea şi Weng Al Optulea. însă este o vorbă că dracul nu intră în casă nechemat. înrăit în ura sa împotriva stăpînului, Miao Qing a găsit cu cale să se răzbune, gindind : „Acum e clipa prielnică să mă alătur tîlharilor. Pe stăpîn îl omorîm şi îl aruncăm în apă. împărţim prada, apoi eu mă îna- poiez acasă, o ucid pe bătrînă şi o să mă aleg cu toată averea, pe deasupra cu favorita Diao". Cu adevărat ca în stihurile :

Ghimpi ascunşi au flori înveninate pe un ram,
Cum să-mi apăr inima de sîngele ce-1 am !

Miao Qing a pus totul la cale, pe ascuns, cu cei doi corăbierL

— In cufărul de piele, le-a spus, stăpînul are o mie de *liang,* mătase cam de vreo două mii şi o grămadă de veşminte. Dacă îi puteţi veni de hac, împărţim totul între noi !

— Crezi că dacă nu ne spuneai tu, îi rîseră aceştia în nas, nu făceam acelaşi lucru ?

Peste noapte, Miao Tianxiu dormea cu An Tong în cabină. Miao Qin" se afla la pupa şi pe la al treilea *geng* s-a pornit să strige că au dat buzna hoţii. Stăpînul s-a trezit speriat şi a scos capul din cabină să vadă ce se întîmplâ. Atunci, Chen Al Treilea l-a înjunghiat cu un cuţit ascuţit şi l-a azvîrlit în valuri. în momentul în care An Tong se furişa să scape, Weng l-a pocnit cu un ciomag, îmbrîncindu-1 şi pe el în apă. Cei trei au deschis lăzile, să împartă între ei tot ce era de preţ.

— Lucrurile, au zis corăbierii, noi n-o să putem să le păstrăm, fiindcă or să ne prindă. Dar tu eşti de-al casei şi dacă mergi la piaţă să le vinzi, n-o să te bănuiască *~:

Atunci tîlharii au pus mîna pe bani - piecat la casele lor. Miao Qing a închiriat o barcă, s-a dus la Linqin şi de acolo la Qinghe, unde a tras la un han din afara oraşului. Acolo a căutat nişte negustori bătrîni din Yangzhou şi le-a spus că stăpînul vine în urmă, cu o altă corabie. Aşa a vîndut din lucruri. E un fapt ştiut că oamenii iau viaţa într-un fel sau altul, pe cînd raţiunea Cerului e alta.-Bietul cărturar era un om bun şi cu o fire deschisă, însă şi-a găsit pe negîndite sfîrşitul în mîinile propriei sale slugi. Fireşte, n-a avut parte de o moarte bună. Dar chiar dacă n-a ţinut cont de prezicerea ce i se făcuse, el tot n-ar fi putut scăpa de ce-i era lui scris.

Cu toate că fusese pocnit cu putere şi împins în apă, din fericire, An Tong nu a murit, ci, leşinat cum era, l-au luat apele tîrîndu-1 înspre mal. Cam pe atunci, s-a nimerit prin preajmă o lotcă pescărească. Stăpînul ei era un bătrîn, îmbrăcat ca vai de el şi cu capul acoperit cu o pălărie împletită din coajă şi frunze de bambus. Auzind ţipete, el a întors barca şi a zărit un tînăr de şaptesprezece-optsprezece ani, gata să se înece. Pescarul l-a salvat în grabă şi l-a întrebat ce se petrecuse. Tînărul i-a povestit despre jaf şi uciderea stăpînului său. Bâtrînul, care îl trăsese **în** barcă, i-a dat ceva mîncare şi l-a îmbrăcat.

— Vrei să te întorci, sau rămîi cu mine ?

— Stăpînul s-a prăpădit. Cum să mă întorc acasă fără el ? Aş rămîne cu dragă inimă pe lîngă dumneata.

— E bine aşa. Stai cu mine. Cu timpul, încercăm să aflâm clte ceva despre hoţi şi vom vedea noi ce e de făcut.

An Tong a mulţumit şi a rămas la casa moşului.

Spre sfîrşitul anului, s-a întîmplat un lucru neobişnuit. Bătrînul pescar împreună cu An Tong ieşiseră la mal să vîndă peşte, cînd au dat cu ochii de Chen Al Treilea şi Weng Al Optulea, îmbrăcaţi în straiele cărturarului. Ieşiseră să cumpere peşte. An Tong i-a recunoscut şi i-a şoptit moşului.

— Acum pot răzbuna moartea stăpînului.

— De ce n-ai face o plîngere la stăpînire ? îl povăţui pescarul.

Mai întîi, tînărul făcu plîngerea către inspectorul apelor, comandantul Zhou, însă acesta o respinse, pe motiv că lipsea mărturia. Atunci An Tong duse plîngerea la procuratură. Procurorul Xia o acceptă şi pe paisprezece ale primei luni trimise să fie prinşi cei doi. în sala *de* judecată, văzîndu-1 pe An Tong în carne şi oase, corăbierii nu mai aşteptară să fie schingiuiţi şi mărturisiră totul. Ei dezvăluiră că puseseră fapta la cale cu sluga Miao Qing şi că împărţiseră cu el prada. Procurorul ordonă să fie ţinuţi cei trei sub arest şi puse să fie căutat Miao Qing, urmînd ca verdictul să se dea odată. Fiind sărbători cîteva zile la rînd, *Yamen-ul* fu închis şi se găsise cineva care să-l vestească pe Miao Qing despre cele de la judecată. înspăimîntat, acesta încuie uşa camerei sale de la han şi se ascunse acasă la agentul de sehimb Yue.

Yue era vecin cu Han Daoguo şi nevestele lor se aveau bine. Soţia lui Yue se ducea mereu să-i ţină de urît lui Wang A Şasea, iar aceasta, cînd nu avea ce face, mergea să-şi vadă surata. Yue băgă de seamă chipul abătut al lui Miao Qing şi îl întrebă ce necazuri avea.

— Nu-ţi face griji, îl linişti după ce află despre ce este vorba. Doamna Han, vecina noastră, este ibovnica Excelenţei Sale Ximen, de la procuratură. Bărbatul ei e vînzător la una dintre prăvăliile luL Ne avem foarte bine şi ne potrivim în toate. Dacă-ţi garantez că nu păţeşti nimic, dt ai putea să oferi ? Spune-mi mie şi mă duc să discut cu ei.

Auzindu-1, Miao Qing se arunca la pămînt.

— Dacă aranjezi să mă scapi, o să-ţi răsplătesc cum se cuvine mărinimia şi nu te voi uita niciodată !

Se apucară şi scriseseră o petiţie, împachetară cincizeoi de *liang* de argint şi două rochii de satin cu broderie. Yue îşi puse nevasta să le ia şi să le ducă vecinei. Wang A Şasea nu-şi mai încăpea în fire de bucurie, primi darurile şi petiţia şi îl aşteptă pe Ximen Qing.

In ziua de şaptesprezece, spre seară, femeia îl zări pe Dai An trecînd pe mijlocul străzii, călare, înfăşurat într-o manta de dimie. Ieşi în poartă şi-l chemă.

— Unde mergi ? întrebă.

— Am fost departe cu stăpînul. Am cărat nişte cadouri tocmai la

Dongping.

— Stăpînu-tâu s-a întors şi el ?

— Stăpînul şi Ben Al Patrulea trebuie să fie deja acasă.

Wang A Şasea îl chemă la ea înăuntru şi îl lămuri pe scurt, arătîndu-i petiţia.

— Ce v-aţi băgat în treaba asta, tuşă Han ? grăi sluga. Nu e chiar floare la ureche ! Corăbierii sînt închişi la *Yamen* şi omul ăsta e căutat. Păi ăştia cîţiva arginţi nu-s destui nici pentru uşieri ! Cum zici, n-am nici un amestec, dar dacă-i să-mi anunţ stăpînul, vreau şi eu partea mea de douăzeci de *liang.* Ii spun să vină şi te priveşte cum îl îndupleci !

— Bun mai eşti de gură ! se minună femeia. Oi fi fiind hămesit, dar vezi să nu te frigi ! Dacă treaba se face, o să-ţi primeşti tainul. Fie că nouă nu ne mai rămîne nimica, porţia ta e porţie !

— Să nu mă înţelegi greşit, tuşă Han ! Ştii vorba : Omul de onoare nu se teme să vorbească pe şleau ! Hai să ne înţelegem !

Wang A Şasea aduse cîteva feluri de bucate, ospătîndu-1.

— De băut n-am să beau, că prind roşeaţă în obraji, mă vede stăpînul şi ce-i zic ?

— Ei, şi ? îi zici c-ai fost la mine.

Dai An dădu peste cap o ulcică de lut plină cu băutură şi o porni din loc.

— Te necăjesc cu treaba asta, dar să-i spui stăpînului să vină la mine, îi aduse ea aminte.

Ajuns acasă, Dai An predă mantia, aşteptă pînă cînd stăpînul se trezi. Atunci i se înfăţişă, plin de temeri.

— In drum spre casă, tuşa Han m-a oprit, nenorocitul de mine. Zicea să vă duceţi degrabă, că are să vă spună ceva care nu rabdă întîrziere.

— Ştiu ce vrea să-mi spună, răspunse Ximen.

Chiar atunci, examinatorul Liu sosi să împrumute nişte arginţi şi Ximen Qing îi dădu.

Trăgîndu-şi eşarfa peste ochi şi punîndu-şi pe cap o bonetă mică, Ximen Qing încălecă şi plecă spre Wang A Şasea, urmat de Dai An şi de Qin Tong. Ajuns la casa acesteia, descălecă şi intră în încăperea luminoasă *. Se aşeză, iar Wang A Şasea apăru şi se ploconi în faţa lui. In ziua aceea, era rîndul lui Han Daoguo să doarmă la prăvălie. Femeia făcuse tîrguieli bogate şi Mama Feng

* *Minigjian,* camera din mijloc, cea luminoasă, servea drept salon în casele mici. la stingă şi la dreapta aflîndu-se dormitoarele. în ea se pătrundea direct de afară şi de aici se trecea în celelalte încăperi.

pregătea bucatele în bucătărie. După sosirea lui Ximen Qing, gazda se grăbise să-i servească ceaiul. Ximen îl povățuise pe Qin Tong să bage calul în casa de peste drum şi să încuie poarta. Femeii nu-i venea la îndemînă să aducă vorba despre ceea ce o rodea.

— Mesele şi banchetele care s-au ținut lanț în casa ta, stăpîne, te-au obosit. Am auzit de logodna băiatului. Primeşte felicitări !

— Mătuşa Wu era acolo şi ea a îndemnat să se facă logodna. Fata e singură la părinți. De fapt, nu prea ne potrivim, dar dacă au făcut-o, mergem pînă la capăt !

— Nu-i rău să vă încuscriți, numai că astăzi stăpînul e mare mandarin şi o să fie neplăcut cînd vă întîlniți în lume.

— Eu ce spun ? întări el.

— Mă tem să nu vă fie frig, rosti femeia după o vreme. Hai înăuntru la mine.

îl conduse în camera sa, unde fusese întinsă o masă, iar soba era încinsă. Bărbatul se aşeză. Şovăind, femeia îi arătă petiția lui Miao Qing, zicîndu-i că vecina Yue îi vorbise de el. Coră- bierii îl acuzaseră pe nedrept şi tot ce vroia era să nu-i fie amestecat numele în scandal. Pentru aceasta, trimisese ceva în dar şi trebuia ajutat.

Ximen Qing citi petiția.

— Cît ți-a dat ?

Wang a Şasea se duse la cufăr şi scoase cei cincizeci de *liang* de argint.

— Dacă treaba se face, îmi mai dă două rochii, spuse.

Ximen Qing se uită la argint şi izbucni în rîs.

— Ce să faci cu aşa ceva ? Ce ştii tu ? Miao Qing ăsta a fost sluga cărturarului Miao din Yangzhou şi pe corabie, în drdăşie cu cei doi, şi-a uds stăpînul şi l-a aruncat în apă. Jaf şi crimă, iar leşul n-a fost încă pescuit. Era cu ei şi un copil-slugă, An Tong, care aşteaptă, împreună cu acei corăbieri, prinderea lui Miao Qing. Dacă îl prind, o să fie ciopîrțit în o mie de bucăți, iar corăbierii vor fi decapitați. Corăbierii au declarat că Miao Qing are asupra lui lucruri şi bani în valoare de două mii de *liang*. Atunci de ce ți-a dat numai atît ? Trimite-i numaidedt înapoi ! •

Wang A Şasea se duse la bucătărie şi mină sluga după vednă. Cînd doamna Yue sosi, Wang îi înapoie banii şi îi spuse tot ce aflase de la Ximen.

Cînd vorbele ajunseră la urechile lui Miao Qing, acesta se simți de parcă o găleată cu apă rece i-ar fi fost răsturnată în cap, udîndu-1 pînă la pidoare. Iată :

Se sperie că-i otrăvit de chiar plesnita-i fiere Şi
inima cu duhuri-trei şi şapte suflete îl piere.

Se sfătui cu Yue.

— De-ar fi să-mi dau tot avutul, numai să mă scap cu viaţă 1 se văicări.

— Acum, dacă a intrat în joc Excelenţa Sa, zise Yue, se va urni ceva. O mie dai celor doi mandarini, iar alta subalternilor. Măcar banii îţi ajung !

— Dar nid n-am vîndut toată marfa. De unde să iau banii ?

Nevasta lui Yue Al Treilea trecu la vecină şi-i grăi :

— Dacă Excelenţa Sa se mulţumeşte cu lucruri, îi dăm cam în valoare de o mie de *liang*. Dacă nu, să-i îngăduie un răgaz de două-trei zile, să vîndă ce are şi o să vină în persoană cu banii.

Wang A Şasea duse lista cu bunuri s-o vadă Ximen Qing.

— In situaţia aceasta, îl sfătuiesc să se descotorosească de lucruri. Ii las cîteva zile la dispoziţie, apoi să mi se înfăţişeze cu ce mi se cuvine.

Soţia lui Yue întoarse vorba şi Miao Qing prinse iarăşi inimă. Ştiind că în casa de alături e ascuns cineva, Ximen Qing nu în- tîrzie la Wang A Şasea. Bău cîteva pahare, stătu puţin cu favorita sa, porunci să-i vină calul şi plecă.

A doua zi, Ximen Qing merse devreme la *Yamen,* însă nu aminti de caz. Miao Qing îl însărcină pe Yue Al Treilea să ne- guţeze obiectele furate şi în nici trei zile terminară cu ele, ieşind un cîştig de o mie şapte sute de *liang* de argint. De primul dar al lui Wang A Şasea nu se atinseseră şi adăugară la el încă cincizeci de *liang* şi patru materiale fine. Pe data de nouăsprezece, Miao Qing puse o mie de *liang* în patru vase mari de băutură, înjunghie un porc şi după aprinsul lămpilor se furişă spre poarta casei lui Ximen. Slugile aflaseră cu toatele de afacere şi Miao Qing se văzu obligat să le dea cîte zece *liang* lui Dai An, Ping An, Shu Tong şi Qin Tong. Dai An se mai alese cu zece *liang* şi de la Wang A Şasea. Peste puţin, Ximen Qing ieşi şi se aşeză în umbrar. Nu lăsă să se aprindă lampioanele şi rămase la lumina lunii care se înălţa pe cerul tuciuriu. Cadoul îi fu prezentat, iar Miao Qing, înveşmîntat în negru, căzu în faţa lui la pămînt.

— Umila mea persoană mulţumeşte mărinimîei voastre ! şopti. Chiar dacă oasele mi-ar fi zdrobite fărîme, nici aşa nu v-aş răsplăti !

— încă n-am cercetat cu de-amănuntul cazul tău. Cei doi corâbieri te învinuiesc pe tine. Dacă eşti prins, te vei alege cu o pedeapsă cumplită. Acum, că te ştiu, eşti scăpat de moarte. Dacă nu primesc cadoul pe care mi-1 faci e spre răul tău. Fie, îl iau şi voi da

jumătate din el Excelenței Sale Xia, colegul meu. Nu o lungi multă vreme pe aici, fugi într-o noapte ! Eşti din Hangzhou ? se interesă.

— Trăiesc chiar în oraş, umilul de mine, îşi bătu Miao Qing fruntea de pămînt.

Ximen Qing porunci să se aducă nişte ceai. Omul bău, stînd în picioare, sub pini. Apoi îngenunche iarăşi şi vru să plece, însă fu chemat înapoi.

— Cu cei de rang mărunt te-ai înțeles ?

— Sîntem înțeleşi, Excelență.

- ' Atunci întoarce-te repede acasă.

După ce ieşi pe poartă, Miao Qing merse direct la Yue şi-şi făcu bagajele. îi mai rămăseseră o sută cincizeci de *liang.* Miao luă cincizeci de arginți şi cîteva mătăsuri şi le dădu soților Yue, în semn de mulțumire. Pe la cil cincilea *geng,* încălecă un cal şi o porni spre Yangzhou. întocmai cum se zice :

Iute ca potaia cu stăpînul mort
Sau precum un peşte prins într-un năvod.

Nu vom stărui asupra goanei nebune pe care s-a pus Miao Qing. Vom spune numai că, a doua zi, Ximen Qing şi procurorul Xia călăreau unul lîngă altul, în drum spre casă. La răscruce, Xia dădu să-şi ia rămas bun, însă Ximen ridică biciuşca, zicîndu-i :

— Vino la mine pentru puțin, mărite mandarin !

Intrați în încăperea centrală, se salutara după obicei. Gazda îşi invită oaspetele sub umbrar. Acolo îşi scoaseră robele oficiale. Li se servi ceaiul. Shu Tong şi Dai An întinseră masa.

— N-aş vrea să vă fac neplăceri cu prezența mea, mărite mandarin, se scuză Xia.

— Cîtuşi de puțin, răspunse Ximen.

Chiar atunci, doi copii-slugi se înfățişară cu cutii pătrate cu pui, gîscă, tendoane de vacă, peşte proaspăt şi alte bunătăți. Se înfruptară şi cînd masa fu strînsă, li se puseră înainte felurite fructe, iar băutura fu turnată cu grijă în mici cupe de aur, rînduite pe tăvițe de argint. Cînd beau ei mai bine, Ximen Qing aduse vorba de Miao Qing.

— Ieri, începu el, sluga a venit cu nişte învățați, care m-au bătut îndelung la cap şi la urmă au lăsat cadoul aici de față. învățăcelul dinaintea voastră nu a îndrăznit să se pronunțe şi v-am chemat astăzi, Excelență, pentru a ne sfătui. încheind, întinse cartea de vizită pe care era trecută suma primită în dar.

— Las totul în seama măritului mandarin.

— Aş zice ca mîine să-l facem scăpat pe Miao Qing şi să-i trimitem mai departe, mai sus, pe cei doi răufăcători. Pe An Tong, care a făcut plîngerea, îl ținem deoparte. Cînd leşul o să fie

descoperit, cazul e rezolvat. Cadoul vi se va aduce acasă, Excelență !

— Cum se poate una ca asta, luminate mandarin ? Ați dezlegat cu bine cazul şi cadoul îl meritați cu prisosință. Cum să-l iau eu ? Oricum, nu-1 pot primi !

îşi declinară în felul acesta meritele, o bună bucată de timp, pentru ca în final Ximen Qing să împartă totul pe din două. Puse cinci sute de *liang* într-o cutie pentru alimente. Xia se ridică şi făcu o plecăciune.

— Fratele cel mare şi-a arătat mărinimia şi, de n-aş primi, ar fi o impolitețe. Cu greu pot ascunde cît de mişcat sînt.

Mai bău cîteva pahare şi îşi liîâ rămas bun. Ximen îi porunci lui Dai An să ia cutia şi s-o ducă procurorului acasă, ca şi cum ar avea în ea un dar în bucate alese. Xia primi el însuşi cutia, mulțumi printr-o carte de vizită şi îl recompensă pe băiat cu doi *liang* de argint. Erau două bare luminoase, a cîte patru *qian.*

Capul de porc se frige cînd focul e în toi, iar procesul îşi află rezolvarea după ce ai dat banii ! Ximen Qing şi procurorul Xia s-au înțeles ce trebuiau să facă şi a doua zi au mers la *Yamen* şi au urcat pe podium, în sala de judecată. Temnicerii, portăreii şi toți slujbaşii fuseseră mituiți de către Yue Al Treilea. Instrumentele de tortură erau puse la vedere. Fură introduşi cei doi corăbieri, Chen şi Weng, care declarară că au ucis împinşi de Miao Qing. Foarte mînios, Ximen ordonă să fie bătuți.

— Sînteți doi tîlhari înrăiți, care ați cutreierat fluviile, dîn- du-vă drept corăbieri cinstiți. în fapt, ați jefuit şi ați omorît. Acest copil-slugă e martor că voi i-ați înjunghiat cu un cuțit stăpînul şi l-ați aruncat în apă, după care l-ați pocnit şi pe el cu un ciomag. Iată hainele stăpînului său. De ce dați vina pe altcineva ? Ceru să fie adus An Tong şi îl întrebă : Cine ți-a ucis stăpînul ? Şi cine te-a aruncat în apă ?

— în ziua aceea, începu băiatul, pe la al treilea *geng,* Miao Qing a strigat deodată că au dat tîlharii. Stăpînul a ieşit să vadă despre ce e vorba şi Chen i-a luat viața cu o lovitură de cuțit, apoi l-a împins în apă. Eu am fost lovit de Wcng Al Optulea, care m-a aruncat în rîu şi abia am scăpat cu viață. Pe unde o fi Mao Qing, nu ştiu !

— E limpede că băiatul spune adevărul, trase concluzia Ximen. Cum s-ar putea altfel ?

Porunci ca vinovații să fie puşi în lanțuri şi să li se aplice cîte treizeci de lovituri. Li s-au frînt oasele şi ei strigau ca nişte porci la tăiere. Cea mai mare parte din mia de *liang* jefuiți a fost reținută. Restul îl cheltuiseră cei doi. Se redactă un document, iar criminalii

şi prada fură înaintaţi prefectului din Dong- ping, Hu Shiwen, cu care Ximen era în relaţii prieteneşti. Acesta acceptă documentul şi condamnă criminalii la moarte prin decapitare. Aflînd de sentinţă, An Tong s-a grăbit spre capitală, unde l-a acuzat pe Miao Qing că a fost părtaş la crimă şi că izbutise să se facă scăpat prin mită. Judecătorul Huang din Kai- feng a ascultat învinuirea şi a întocmit în chiar noaptea aceea actele. I-a dat lui An Tong bani de drum şi l-a trimis la Curtea supremă din Shondong. De aici înainte, necazul s-a ţinut scai de capul lui Miao Qing şi Ximen a avut mari neplăceri pentru amestecul său şi nedreapta judecată. Poemul de mai jos este lămuritor :

Bine şi rău îşi au răsplata cuvenită,
Umăr la umăr merg norocul şi năpasta ;
De nu te ţii de rele-n toată viaţa asta,
Nu te-nspăimîntă-n somn nici oastea-n porţi venită !

Capitolul XLVIII

întors în Shandong, An Tong a aflat că cenzorul itinerant se afla în prefectura Dongchang. îl chema Zeng Xiaoxu şi era fiul unui cenzor, Zeng Bu. Ieşise de curînd pe locul al treilea ca *jinshi,* fiind un mandarin luminat şi incoruptibil. An Tong se gîndise în sinea lui : „Dacă voi spune că am la mine un document, nici n-o să fiu lăsat să mă apropii de el. Mai bine îl aştept să apară în sală şi abia atunci voi îngenunchea şi voi da la iveala actele. Văzînd.u-le, cenzorul va hotărî cu dreptate''[1]. Cu plîngerea ascunsă în sîn, băiatul a stat vreme îndelungată în faţa clădirii. în sfîrşit â auzit sunetul de castaniete anunţînd deschiderea porţilor. Cenzorul Zeng era aşezat în marea sală de judecată şi trei pancarde fuseseră scoase la vedere. Pe prima scria : „Cazuri ale familiei imperiale, ale prinţilor şi nobililor", pe a doua : „Cazuri ale demnitarilor civili şi militari", iar a treia :

„Norme privind căsătoria, pământul şi altele[1]". An Tong intră împreună cu mulţimea, pe un şir, în urma ultimei pancarde şi aşteptă răbdător să se termine toate plîngerile, apoi îngenunche în faţa podiumului. Slujbaşii, rînduiţi pe o latură şi pe cealaltă a sălii, îl întrebară ce doreşte. Atunci el scoase hîrtia din sîn şi o ridică deasupra capului, ţinîndro cu amîndouă mîinile.

— Daţi-mi scrisoarea ! s-a auzit glasul cenzorului.

Portăreii s-au grăbit spre el, cineva i-a smuls documentul şi l-a pus pe masă. Cenzorul a desfăcut plicul şi a citit :

„Prea umilul învăţăcel Huang Duan din capitală, către Excelenţa Sa, cenzorul Zeng, cu deplin respect. Primiţi salutările fratelui vostru mic. De multă vreme am beneficiat de lumina minţii voastre. Intîlnirile unor prieteni vechi sînt plăcute, însă despărţirile vin prea repede. Dragostea inimii mele vă este în preajmă. Toamna trecută am primit răvaşul vostru. Cînd l-am deschis şi am citit, o mare căldură mi-a umplut inima, de parcă v-aş fi avut în faţa mea. Ştiu că aţi mers în sud, să vă vedeţi părinţii, apoi am aflat că aţi fost numit cenzor itinerant în străvechea ţară Lu *. Veştile acestea m-au încîntat nespus şi vă felicit pentru loialitatea şi pietatea de care daţi dovadă. Integritatea voastră este la fel de tăioasă ca vîntul, iar mintea vi se menţine rece ca bruma. Strădaniile voastre sînt recunoscute la Palat. Acum, ca itinerant, veţi dezvălui destule nereguli şi veţi îndrepta atîtea vulgare obiceiuri. Din prea multă iubire, vă conjur să nu uitaţi că sînteţi un om de o nepreţuită valoare, împăratul nostru este înţelept şi bătrînul vostru părinte se bucură de sănătate. Aveţi o neasemuită ocazie să vă arătaţi înţelepciunea şi să impuneţi legea. Nu permiteţi corupţia unor mandarini ticăloşi. Nu lăsaţi pe cei vicleni şi desfrînaţi să-şi facă mendrele. Chiar acum, în prefectura Dongping, numitul Miao Qing a scăpat de pedeapsa legii, cu toate că i-a pricinuit stăpînului său cel mai mare rău ! Mă mir cum, în aceşti ani de splendoare, mai există asemenea nelegiuiri de necrezut. Frate mai mare, mergi în acel loc şi limpezeşte nedreptatea făcută, îl trimit pe An Tong să depună o plîngere şi vă rog să o examinaţi. A doua lună a primăverii, prima zi după mijlocul lunii".

După ce citi răvaşul, cenzorul Zeng ridică glasul:

— Ai o plîngere ?

— Excelenţa Sa întreabă dacă ai adus o plîngere, rosti un portărel.

An Tong scoase plîngerea de la piept şi i-o dădu cenzorului, care puse mîna pe pensulă, indicînd ca prefectura Dongping să reia cazul,

* Provincia Shandong.

3
4

să caute leşul, să-l examineze şi să-i înainteze un raport detaliat. Porunci băiatului să pornească spre Dongping. An Tong făcu o plecăciune, apoi se ridică şi ieşi din sală.

Zeng Xiaoxu băgă răvaşul şi plîngerea într-un plic, aplică sigiliul personal şi trimise un om să ducă plicul în Dongping. Cînd prefectul Hu Shiwen văzu indicaţia, îl cuprinse o asemenea frică, încît mîinile şi picioarele începură să-i tremure. Ordonă să fie chemat de îndată Di Sipin, ajutor de magistrat în judeţul Yanggu. Acesta era de fel din Dansul Soarelui, situat la miază-zi de Fluviul Galben, şi trecea drept om cinstit, care dispreţuia banul, deşi era cam grăbit şi confuz în investigaţiile sale, fapt pentru care era şi poreclit „Aiurilă".

Înaintea celor relatate aici, se întîmplase ca Di Sipin să treacă de-a lungul rîului, la apus de Qinghe, cînd un vîrtej s-a stîrnit înaintea calului său, fără să se împrăştie în văzduh, ci ţinîndu-se îndeaproape, pe urmele lui. Ciudăţenia i-a zgîndărit curiozitatea, a oprit cortegiul şi a cerut însoţitorilor să se ia după vîrtej şi să vadă unde îi va duce. Aceştia aşa au şi făcut şi au ajuns astfel pe malul rîului. Ajutorul de magistrat a pus să se sape în acel loc şi un cadavru a fost scos la lumina zilei, cu vizibile lovituri de cuţit.

— Prin preajmă e Templul Privilegiul Omeniei, l-au înştiinţat oamenii.

Di a trimis după nişte călugări şi i-a întrebat ce ştiu despre leş.

— Anul trecut, prin luna a zecea, au mărturisit ei, la lumina lampioanelor, am zărit un cadavru adus de ape, plutind lîngă mal. în marea sa milostivenie, stareţul a hotărît să-l îngroape. De unde să fi cunoscut cum se prăpădise ?

— E limpede că voi l-aţi omorît şi l-aţi îngropat aici, a tras concluzia ajutorul de magistrat. Omul trebuie să fi fost bogat, dar nu vreţi să recunoaşteţi !

Fără alte investigaţii, mai întîi l-a pus pe stareţ în cătuşe şi i-a tras o sută de lovituri, apoi a poruncit ca fiecărui călugăr să i se aplice cîte douăzeci de lovituri şi în cele din urmă i-a azvîrlit în temniţă. A raportat cazul cenzorului Zeng, pentru aprobare. Călugării au cerut dreptate şi cenzorul şi-a

zis nedumerit de ce călugării au ucis un om şi l-au îngropat chiar în fața templului, în loc să-i dea drumul pe rîu la vale ? „Sînt şi prea mulți pentru a unelti laolaltă", s-a îndoit el, dar a confirmat hotărîrea ajutorului de magistrat.

Călugării erau închişi de două luni. Cînd An Tong a sosit, a fost dus să identifice leşul. Băiatul a izbucnit în plîns, de cum a dat cu ochii de el :

— El e ! Stăpînul meu ! a zis, printre suspine. A fost omorît şi, uite, mai sînt clare semnele cuțitului !

Corpul a fost cercetat şi raportul a fost trecut cenzorului, iar călugării au fost eliberați. Cenzorul Zeng a studiat documentele, i-a interogat pe Chen şi pe Wen, care s-au plîns că au fost îndemnați la crimă de Miao Qing. Mînios peste măsură, cenzorul a trimis un portărel, cu ordin să călătorească zi şi noapte spre Yangzhou şi să-l aresteze pe Miao Qing, iar el a întocmit raport pentru pedepsirea celor vinovați de mită. Pentru că :

Dregătorii corupți şi mandarinii bandiții nu-s vrednici să conducă țara,
Cenzorul Zhen face lumină-n nelegiuiri să-i scape pe nevinovați ;
Dar cu toate că ordinu-a fost pronunțat răspicat,
îşi găseşte-mplinire numai în vis, în viață sus-puşii mereu sînt scăpați.

Aici, întîmplările au luat un alt curs. Wang A Şasea primise de la Miao Qing o sută de arginți şi patru rochii şi plănuia zi şi noapte cu bărbatul său, Han Daoguo, cum o să-şi cumpere podoabe şi giuvaiericale, cum o să cheme croitorul să-i facă veşminte acasă şi cum o să cheltuie şaisprezece *liang* pentru încă o slugă, pe care o va numi Aroma Primăverii şi i-o va dărui peste o vreme lui Han.

într-o zi, aflîndu-se cu Wang A Şasea, Ximen Qing a observat că vecinii înălțau pe acoperiş o terasă.

— Cine stă acolo ? s-a interesat.

— Vecinii noştri, Yue.

— De ce urîțesc împrejurimile ? Spuneți-le să lase construcția. Dacă nu ascultă, trimit oameni peste ei !

în după amiaza aceleiaşi zile, femeia îi vorbi soțului său.

— Cel mai bine e să nu suflăm un cuvînt, să cumpărăm ceva lemn şi să ne ridicăm şi noi o terasă. O să putem să ne uscăm acolo boabele de soia şi celelalte, iar jos facem grajd sau folosim cămara pentru altceva, zise el.

— Ptiu, se putea s-o nimereşti tu ? Decît terasă, mai bine luăm cărămizi şi olane şi ridicăm două cămări în toată regula.

— Decît cămări, de ce nu ne-am mai face două camere ? Au cheltuit treizeci de *liang* de argint şi au clădit două camere. Ximen Qing i-a poruncit lui Dai An să-i răsplătească pe meşteri cu bucate, fructe şi vin, iar de acest fapt au aflat toţi locuitorii străzii. Căpătînd cei cinci sute de *liang* din afacerea cu Ximen, Xia şi-a trimis fiul în vîrstă de optsprezece ani, Xia Chengen, la şcoala militară. Zi de zi, tînărul învăţa cu profesori şi cunoscuţi de-ai tatălui său tragerea cu arcul şi călăria. Ximen Qing le-a strecurat eunucilor Liu şi Xue şi altor colegi ideea de a-1 felicita pe procuror, oferindu-i un tablou cu o caligrafie.

De cînd îl avea pe Guange şi fusese numit căpitan, Ximen Qing înălţase pe locul unde se aflau mormintele părinţilor săi un munte şi mai construise cîteva camere, pavilioane şi umbrare, dar nu adusese nici o ofrandă strămoşilor. îl chemase pe domnul Xu, maestru în ştiinţa aşezării mormintelor, să cerceteze locul, să zidească o nouă poartă şi să traseze o cale a spiritelor. în faţa porţii, plantase piersici şi sălcii, înconjurate de un brîu de pini şi de chiparoşi. Consolidase terasamentele şi, de Sărbătoarea Spălării Mormintelor, îşi propusese să schimbe stela mortuară, să sacrifice porci şi oi. Sărbătoarea cădea la începutul lunii a treia, pe şase. Transmisese din timp invitaţii la o mulţime de oameni şi cărase la morminte alimente, băutură şi legume. Tocmise muzicieni şi cîntăreţe. Cele patru slujnice care învăţaseră să cînte aveau să fie şi ele prezente. Comandase douăzeci şi patru - douăzeci şi cinci de lectici.

La plecare, Doamna Luna i se adresă bărbatului :

— Eu zic să nu luăm copilul. E mic, n-are nici un an. Doftoroaia Liu mi-a spus că oasele capului încă nu i s-au unit. Drumul e lung şi cum îl ştii de agitat, o să se sperie. Cel mai bine e să-l lăsăm acasă, în grija doicii şi a Mamei Feng, iar mama lui poate veni cu noi.

— Atunci de ce mai mergem ? se împotrivi Ximen. Nu se cade ca mama şi fiul să îngenuncheze în faţa strămoşilor ? Te iei după balivernele unei babe, că nu i s-au lipit oasele capului! O să-l ţină doica cu mai multă grijă. Ce i se poate întîmpla ia lectică ?

— Faci cum crezi, acceptă femeia.

Plecară cu întreaga familie, de dimineaţă. Ieşiră cu lecticile pe Poarta de Miază-zi a oraşului şi după cinci Ii de drum le apărură înainte coroanele desăvîrşite ale pinilor şi verdele ca jadul al chiparoşilor. Un zid de piatră mărginea ansamblul mormintelor şi în mijlocul lui se aflau Sala de ceremonie şi Calea sacră. Toate ustensilele pentru sacrificiu erau din alabastru. Deasupra porţii se fixase inscripţia : „Mormintele ancestrale ale preavrednicului

comandant Ximen". Se strecurară printre crengile întrepătrunse ale copacilor. îmbrăcat în robă grena, Ximen Qing a dat drumul porcilor şi oilor şi a scos la iveală celelalte lucruri pentru sacrificiu. Întîi oferiră sacrificiu bărbaţii, apoi femeile. Muzicanţii cîntau. înfricoşat, Guange îşi ascunse faţa la sînul doicii, însă nu ţipă.

— Soră Li, interveni Doamna Luna, zi-i doicii să meargă mai încolo cu copilul! Nu vezi cum s-a speriat ? Am spus să nu-1 aducem cu noi, dar omul ăsta încăpăţînat n-a vrut să mă asculte !

Li Vaza îl grăbi pe Dai An să oprească răpăitul tobelor, astupă urechile copilului şi o puse pe doică să se îndepărteze. Peste puţin, ceremonia se încheie. Domnul Xu citi discursul închinat sacrificiului şi arse bani de hîrtie. Ximen Qing invită bărbaţii în faţă, iar Doamna Luna se retrase cu femeile în spate. Pătrunseră în grădină. De-a lungul aleilor se ridicau pini şi bambuşi, la umbra cărora creşteau iarbă şi flori. Spaţiul era atît de larg, încît părea nesfîrşit. Iată :

Ca suveica egretele-şi tes zboruri între
piersicii roşii şi sălciile verzi Şi omul,
Creatoru-a tot ce vezi.

în umbrar, muzicanţii cîntară pentru doamne, în vreme ce patru tineri actori cîntară şi turnară băutură bărbaţilor, aşezaţi în salon. Prunişor, Fluier, Aroma şi Întîmpinarea Primăverii întreţinură doamnele, apoi se retraseră la masa Orhideii şi mîn- cară, stînd în picioare. După o gustare, Pan Lotus de Aur, Pavilion de Jad şi Orhideea plecară în grădină, împreună cu Laur şi Argint, să se dea în leagăn. Ximen Qing construise trei camere şi le mobilase cu paturi, mese, scaune şi măsuţe de toaletă, cu oglinzi, pentru ca femeile să se aranjeze cînd se aflau la morminte. Pereţii erau albi şi curaţi, încăperile semănînd unor peşteri tăiate în zăpadă. Pe pereţi erau agăţate tablouri şi instrumente muzicale. Doica se refugiase aici cu băiatul. Femeia se întinsese pe pat, iar Întîmpinarea Primăverii se pusese să se joace cu el. Lotus de Aur intră singură în odaie, purtînd în mînă
* o creangă de piersic, înflorită.

— Stai aici, în loc să serveşti doamnele ! sări ea cu gura pe slujnică.

— Stăpîna mi-a zis să vin să văd de băiat şi să-i aduc doicii două farfurii cu mîncare şi dulciuri.

Dînd cu ochii de Lotus, doica se ridică şi luă copilul în braţe.

— Măi, gură mică, de ce te-ai înfricoşat atît din pricina unor tobe ? îl alintă Lotus de Aur pe Guange, descheindu-şi roba de mătase, luînd copilul la pieptul ei şi sărutîndu-1 pe gură.

Chiar atunci, apărătoarea de la uşă fu împinsă la o parte şi Chen Jingji pătrunse înăuntru. Văzînd-o pe Lotus de Aur jucîndu-se cu băiatul, se apropie de ei.

— Ia sărută-ţi cumnatul, micuţule taoist ! grăi femeia.

Ca niciodată, copilul rîse către Chen şi acesta îl prinse şi îl sărută de cîteva ori.

— Nefericitule, nu vezi că ai greşit şi l-ai necăjit ?

— Mai şi vorbeşti ? Bine că n-am sărutat din greşeală pe altcineva !

De teamă că doica l-a auzit, Lotus se prefăcu supărată, strînse evantaiul şi îl izbi pe tînărul bărbat.

— Cine te ia în seamă, nefericitule !

— Nu aveţi pic de inimă, doamnă. Mă loviţi atît de aprig şi eu, săracul, n-am pe mine decît roba aceasta !

— N-am inimă, zici ? De azi o să te bat întruna !

Abundenţa luă copilul, lăsîndu-i pe cei doi să se dondănească. Lotus prinse ramura de piersic ca pe o coroniţă şi o puse pe furiş peste boneta lui Jingji. Ieşind din casă, tînărul se întîlni cu Pavilion de Jad, Laur şi nevasta sa.

— Cine te-a încoronat ? îl întrebă Orhideea.

El şi-o scoase fără o vorbă.

Dincolo de fereastră trece-a soarelui lumină,
în faţa mesei umbra florilor se-ntinde plină.

Spre seară, Ximen Qing îi porunci lui Ben Al Patrulea să împartă fiecărui ricşar cîte o ulcea cu băutură, o farfurie cu friptură şi patru plăcinte. După ce aceştia se înfruptară, doamnele urcară în lectici, bărbaţii urmîndu-le, călare pe cai. Lai Xing se întoarse cu bucătarii, purtînd cu grijă cutiile cu bucate. Dai An, Lai An, Hua Tong şi Qi Tong veneau în urma litierei Doamnei Luna. Qin Tong şi patru soldaţi alcătuiau escorta lui Ximen Qing. Doica stătea într-o ricşă mică, în braţe cu Guange, înfofolit bine într-o pătură. Doamna Lima îi poruncise lui Hua Tong să însoţească ricşa, de teamă că, în oraş, străzile vor fi înţesate de oameni.

Cînd intrară în oraş, familia Qiao se duse direct acasă. Doamna Luna ajunse înainte şi aşteptă destul de mult pînă ce sosiră bărbaţii. Cînd Ximen şi Chen Jingji descălecară, Ping An raportă :

— V-a căutat Excelenţa Sa Xia şi a mînat de două ori oameni să întrebe dacă v-aţi întors. N-a spus ce treabă avea.

Stăpînul casei căzu pe gînduri. Merse în salonul principal, unde Shu Tong îi luă hainele de drum.

— Excelenţa Sa Xia mi-a lăsat vreo vorbă ? se interesă Ximen.

— Nu. A vrut să ştie unde e stăpînul, dîndu-mi de înțeles să trimit pe cineva să vă vestească, fiindcă are ceva foarte grabnic. I-am spus unde sînteți şi că vă înapoiați spre seară. Mi-a zis că revine şi pînă acum ne-au bătut în poartă de două ori slugile lui după dumneavoastră.

— Ce-ar putea să fie ? se miră Ximen, însă chiar atunci Ping An anunță vizita lui Xia.

Se înserase. Procurorul îmbrăcase haine civile şi avea cu el numai doi însoțitori. Intră în salon şi se înclină.

— Ați fost la țară, înălțate mandarin ? rosti el.

— Am adus ofrande strămoşilor. Iertați-mă, prea onorate, că n-am fost acasă să vă ies în întîmpinare. Mă simt vinovat!

— Vroiam să vă comunic ceva. Putem să mergem într-un salon mai mic ?

Ximen Qing porunci lui Shu Tong să deschidă o uşă, intrară şi rămaseră singuri.

— Azi dimineață, Excelența Sa magistratul Li a fost la mine şi mi-a spus că cenzorul itinerant a transmis un raport în capitală, conținînd acuzații împotriva înălțatului mandarin şi a învățăcelului vostru. Am o copie a documentului. Priviți !

Ximen Qing se nelinişti. Păli, înşfăcă hîrtia, se duse sub lampă şi citi :

„Zeng Xiaoxu, cenzor itinerant în Shandong, îi acuză pe anumiți mandarini rapace şi nedemni şi imploră pe Majestatea Sa Sacră să-i înlăture, pentru ca tăria dreptului şi disciplina să fie repuse la loc de cinste. Am învățat că datoria Fiului Cerului este să meargă prin țară, pentru a cunoaşte starea de lucruri a poporului. Cenzorii trebuie să-i descopere pe mandarinii corupți şi să întărească legea. în Analele Primăvară-Toamnă, din vechime, stă înscris că Alesul Cerului mergea el însuşi în inspecție, oamenii devenind astfel mai buni, iar calea Conducătorului mai limpede. Cele patru popoare s-au arătat supuse şi toată lumea a recunoscut guvernarea înțelepciunii.

Anul trecut, Palatul mi-a încredințat misiunea de a străbate în lung şi în lat străvechea țară Lu. De atunci, am stat de vorbă cu demnitarii, fie civili sau militari, şi am putut să-mi dau seama de valoarea lor. Misiunea mea se apropie de sfîrşit şi voi întocmi un raport pe care îl voi înainta Maiestății Voastre. Aici, voi face următoarele acuzații... Xia Yanling, căpitan al Gărzii Imperiale şi procuror în Shandong, este un om de nimic. E corupt şi cu o conduită proastă. Oamenii îl vorbesc de rău. înainte, la Palat, a comis multe nereguli, fiind descoperit. Astăzi, lucrînd în justiție, e mai hrăpăreț ca oricînd, înhăitîndu-se cu alți demnitari de prost renume.

Pe fiul său, Xia Chengen, l-a înscris la şcoala militară, pu- nînd pe altcineva să fie examinat în locul lui, demoralizînd elevii. Omul lui de încredere, Xia Shou, primeşte mită. Soldaţii din subordine se plîng de asprimea sa, iar treburile publice sînt neglijate. Cînd Xia primeşte vizita unor ofiţeri din alte provincii, faţa sa capătă expresia de umilinţă a unui sclav, iar genunchii îi tremură ca ai unei slujnice, de aceea lumea l-a poreclit „Sluga" *. Cînd conduce un interogatoriu, judecata sa este şovăitoare şi chipul neîndurător ca cioplit în lemn. Ajutorul său, căpitanul Ximen Qing, era un pierde vară celebru în oraş. Postul acesta şi l-a cumpărat şi a primit pe nedrept un rang militar. Este incult şi nu ştie nici măcar să deosebească o cereală de o legumă. Permite soţiei şi concubinelor să se preumble pe străzi, iar în propria-i casă au izbucnit nu puţine scandaluri. El însuşi chefuieşte prin case deocheate, dezonorînd clasa manda- rinală. De curînd a intrat în legătură cu nevasta unui anume Han. Duce o viaţă dezordonată şi nedemnă, fără putinţă de îndreptare. A acceptat bani de la Miao Qing, făcîndu-1 scăpat, astfel că o crimă nu a putut fi dezvăluită şi făptaşii pedepsiţi. Aceşti doi demnitari corupţi sînt bine cunoscuţi de popor şi trebuie înlăturaţi fără întîrziere din posturile lor. Implor pe înţelepciunea Voastră să-mi daţi crezare şi să ordonaţi cercetarea în amănunt a acestor mandarini. Dacă se constată că am spus adevărul, aceştia să fie înlăturaţi. De aceasta depinde moralul celorlalţi demnitari. Fie ca tăria de caracter a Majestăţii Voastre să lumineze de-a pururi !“

După ce citi documentul, Ximen Qing îl fixă cu privirea pe Xia, rămînînd tăcut.

— Ce-i de făcut ? îndrăzni oaspetele.

— Cunoaşteţi proverbul : Cînd dau iama soldaţii, pui un general în calea lor, iar cînd se revarsă puhoaiele, înalţi diguri. Dacă lucrurile au ajuns aici, trebuie să apucăm taurul de coarne. Cel mai bun lucru este să pregătim nişte daruri şi să le trimitem cît mai repede în capitală.

Procurorul Xia alergă acasă şi scoase două sute de *liang* şi două vase de argint. Ximen umplu un cufăr cu vase de aur şi jad, bătute cu nestemate şi trei sute de *liang* de argint. Xia 11 desemnă pe omul său de încredere, Xia Shou, iar Ximen pe Lai Bao să plece cu darurile. O scrisoare fu adresată administratorului Zhai. Cei doi închiriară cai şi porniră la drum, îndemnînd zi şi noapte spre Dongjing.

---

* Yatou.

De cînd se întorsese de la morminte, Guange țipase toată noaptea şi nu voise deloc sîn. Dacă i se dăduse să mănînce cîte puțin, vomitase pe loc. Speriată, Li Vaza veni şi se plînse Doamnei Luna.

— Ce-am zis eu, că un copil Ia nici un an trebuie lăsat acasă ? Dar el nu, că îl ia cu el, fiindcă băiatul şi cu tine trebuia să îngenuncheați în fața mormintelor. Nu şi-a ascultat nevasta, ba s-a uitat la mine țintă, vorbindu-mi urît. Ei, acum e bine ?

Li Vaza nu ştiu ce să spună. Ximen Qing, supărat de raportul cenzorului şi agitat cu trimiterea ploconului spre capitală,

nu se simțea în apele sale, iar starea băiatului îi spori neliniştea. Doamna Luna mînă o slugă după doftoroaia Liu, apoi chemă şi medicul. Poarta rămase deschisă şi noaptea trecu într-un du-te- vino necontenit. Baba Liu spuse că băiatul se deochease, dar că nu era nimic grav ; trebuiau arşi nişte bani de hîrtie şi avea să-şi revină. Lăsă două hapuri roşietice la culoare, să fie luate cu o fiertură din mentă şi muc de luminare. După ce bău fiertura, copilul încetă să mai plîngă ori să verse, deşi avea încă fierbințeli. Li Vaza îi dădu femeii un *liang,* să cumpere hîrtie. Baba se întoarse cu bărbatul ei şi cu o altă doftoroaie şi arseră hîrtie şi invocară spiritul. Spre dimineață, la al cincilea *geng*, Ximen îi porni la drum pe Lai Bao şi pe Xia Shou, iar el se duse acasă la Xia şi plecară împreună la prefectul Hu din Dongping, să culeagă veşti despre Miao Qing.

Aflînd că băiatul se deochease în drum spre casă, Doamna Luna o certă pe doică.

— L-am înfofolit bine şi a fost liniştit, că a dormit cît a ținut drumul. Hua Tong a fost doar lîngă mine. Abia după ce ne-am întors în oraş şi ne-am apropiat de casă, mi-am dat seama că e rece. Pe urmă, n-a mai voit să mănînce, ținînd-o tot într-un plîns !

După arderea banilor de hîrtie, se pare că spiritul rău din Guange a fost alungat, astfel că putem să ne ocupăm de Lai Bao şi Xia Shou. In şase zile au intrat în capitală şi au mers direct la casa Marelului Tutor, dîndu-i superintendentului Zhai darurile şi scrisoarea.

— Raportul cenzorului Zeng n-a ajuns încă, aşa că faceți bine şi mai rămîneți vreo două zile. înălțimea Sa Marele Tutor Cai Jing a înaintat de curînd un memoriu în şapte puncte Maiestății Sale Fiul Cerului şi aşteptăm sentința. Cînd o să vină raportul cenzorului, îl voi preveni pe înălțimea Sa să-l treacă numai la Ministerul de Război, iar eu voi transmite printr-un slujbaş o carte de vizită ministrului Yu să nu înainteze raportul cu pricina. Spuneți stăpînilor voştri să se liniştească, fiindcă nu se va întîmpla nimic.

Superintendentul îi ospătă pe cei doi, apoi îi trimise la han, să aştepte veştile următoare. Intr-una din zile, memoriul Marelui Tutor Cai fu înapoiat de la Palat şi Lai Bao rugă un slujbaş să-i facă o copie pe ascuns, să i-1 arate stăpînului său. Apoi superintendentul Zhai îi scrise lui Ximen, dărui celor doi cinci arginți şi aceştia o luară înapoi spre casă. Cînd pătrunseră în Qinghe, Ximen Qing stătea la el, îngîndurat. Procurorul Xia trimisese zilnic om după ştiri. Cele două slugi intrară în curtea interioară şi raportară tot ce făcuseră. Ximen Qing răsuflă uşurat.

— Cum de a întîrziat raportul cenzorului ?

— Cînd ne-am dus, ne-am trecut nopțile călare şi am ajuns în numai cinci zile. La întoarcere, am întîlnit caii de poştă cu şei şi clopoței galbeni şi fanioane din pene de fazan. Ne gîn- deam că trebuie să fie fost curierii imperiali cu raportul cenzorului.

— Dacă acesta era curierul, totul e perfect. îmi era teamă să nu vi-o fi luat-o înainte.

— Liniştiți-vă, stăpîne, se amestecă Lai Bao. Oricum, nu mai avem nici un necaz. Nenorocitul de mine, nu am rezolvat numai pricina, dar v-am adus şi o ştire grozavă.

— Ce ştire ?

— înălțimea Sa Marele Tutor a redactat un memoriu în şapte puncte, care a fost aprobat. Excelența Sa Han, vice-minis- tru la Treburile publice, care e neam cu înălțimea Sa Tutorele, a propus să stabilească monopolul sării în Shanxi şi în fiecare județ o să înființeze depozite pentru vinderea orezului. Cei bogați vor contribui cu orez şi vor primi nişte bonuri în schimb. Administrația are să emită certificate pentru sare şi bonurile vechi pentru cereale vor valora şapte puncte, iar cele noi doar trei. Mai înainte, noi şi bogătaşul Qiao, ruda voastră, stăpîne, aveam treizeci de mii de certificate pentru cereale şi tot atîtea pentru sare. Primul cărturar Cai a fost numit comisar pentru sare în zona Huai. în curînd o să plece în inspecție.

— E adevărat tot ce îmi spui ? întrebă Ximen, după un moment de tăcere.

— Dacă nu mă credeți, stăpîne, netrebnicul de mine am pus să mi se facă o copie după memoriu.

Scoase hîrtia din plic şi i-o întinse lui Ximen Qing. Întîlnind multe ideograme necunoscute, acesta îl chemă pe Chen Jingji să-i desluşească. Ginerele citi pînă la jumătate şi se opri, neşti- ind nici el destule caractere. Atunci îl chemară pe Shu Tong, care fusese crescut de un cărturar. Shu Tong citi cu iuțime de la început pînă la capăt.

„Memoriu întocmit de Cai Jing, mai marele peste Palatul Adorației şi Corectitudinii, prim-ministru şi duce de Lu. Vederile nebuneşti de mai jos sînt făcute pentru a aduna oamenii cu adevărat capabili, pentru a asigura o guvernare eficientă, pentru a întări capacitatea financiară şi a spori bunăstarea poporului.

Augusta înțelepciunea hotărăşte :

1. încetarea examenelor imperiale ;
2. Recrutarea demnitarilor direct din şcoli ;
3. Desființarea Departamentului pentru finanțe ;
4. întărirea neguțătoriei cu sare ;
5. Promulgarea unei legi monetare,;

6 - 7. Aşezarea pe temeiul legii a cumpărării şi vînzării cerealelor."

După ce Ximen Qing a ascultat memoriul, a mai citit o dată scrisoarea superintendentului Zhai şi a înțeles că darurile sale fuseseră oferite în deplină siguranță. Primul cărturar Cai fusese numit comisar pentru sare şi urma să treacă prin Qinghe. Bucuros cum nu mai fusese de multă vreme, Ximen l-a pus pe fugă pe slujitorul procurorului Xia, ca să-i ducă şi acestuia veştile plăcute, iar lui Lai Bao i-a dăruit cinci *liang* de argint, două vase cu băutură şi o bucată de carne. Lai Bao a mers la el să se odihnească şi cu aceasta ne vom opri aici. Iată :

Vîntul păgubeşte un copac prea mare,
Omu-i năruit de titlu-nalt ce-1 are.

Capitolul XLIX

Văzînd că raportul său către Palat nu şi-a atins ținta, cenzorul Zeng a înțeles că cei doi demnitari i-o luaseră înainte. Mî- nios şi conştient că memoriul în şapte puncte al Marelui Tutor Cai va aduce numai necazuri, fiind în dauna celor de jos şi în folosul mandarinilor, a pornit-o spre capitală să înfățişeze împăratului opiniile sale şi anume : monedele trebuie lăsate să circule în toată țara, în loc să fie strînse grămadă şi trimise în capitală ; noua

metodă de depozitare a cerealelor nu va da rezultate odată aplicată ; reforma monetară constînd în cele şapte monede este greoaie ; vinzarea liberă a sării nu trebuie desfiinţată ; dacă puterea poporului va fi astfel slăbită, cine va mai apăra imperiul ? Marele Tutor s-a înfuriat. El i-a spus Fiului Cerului, împăratul Huizong, că cenzorul este un rebel lipsit de simţul ordinii şi că împiedică bunul mers al treburilor împărăţiei. Hotărîndu-se să fie cercetat, cenzorul Zeng Xiaoxu a fost degradat şi numit magistrat în Qingzhou. Cenzor şi comisar în Shanxi era Song Pan, cumnatul cancelarului Cai Yu, fiul Marelui Tutor. Acesta l-a îndemnat în secret pe Song Pan să-l acuze pe noul magistrat. Slujitori ai magistratului au fost arestaţi, puşi în lanţuri şi siliţi să-l învinovăţească. Atunci numele lui Zeng Xiaoxu a fost scos dintre acelea ale mandarinilor, iar el, omul, a fost vîrît la ocnă. Aceasta a fost răzbunarea Marelui Tutor.

Ximen Qing i-a trimis pe Han Daoguo şi pe Cui Ben, nepotul bogătaşului Qiao, să ia certificatele de cereale de la Excelenţa Sa Han, din Gaoyang, şi să le înregistreze. Lai Bao a rămas acasă, să pregătească banchetul în onoarea comisarului Cai. Intr-o bună zi, Lai Bao a auzit că acesta, împreună cu comisarul Song porniseră din capitală şi ajunseră la prefectura Don- gchang. El a mînat un om să-i raporteze stăpînului, iar acesta a pornit la drum împreună cu Xia. Lai Bao urcase pe corabie şi îi transmisese comisarului unele mici atenţii. Ximen Qing şi Xia au călătorit cale de cincizeci de Ii pentru a-i întîmpina pe cei doi comisari cu un port înainte de Qinghe, la Baijiacun. După ce l-au salutat pe Cai, şi-au exprimat dorinţa ca şi Song să fie invitatul lor.

— Bine, a răspuns Cai, voi coborî cu el pe uscat.

Prefectul Hu din Dongping şi demnitarii civili şi militari din toate circumscripţiile din subordine, cărturari, călugări bu- dişti ori taoişti, geomancişti îşi aşteptau rîndul să salute sosirea notabilităţilor. Zhou, comandantul garnizoanei, generalul Jing şi Zhang, şeful miliţiei, aşteptau cu efectivul complet în oameni şi cai. Oameni anume au eliberat străzile, aşa încît nu se zărea nici chiar urmă de găini ori de cîini. La intrarea în clădirea cen-

zoratului, cenzorul şi comisarul Song fură întîmpinaţi cu muzică. Toţi mandarinii i se prezentară, acesta se odihni o noapte, iar a doua zi portarul îi anunţă vizita Excelenţei Sale Cai. Song se grăbi să-i iasă înainte, se înclinară unul în faţa altuia de mai multe ori şi se aşezară pe locurile cuvenite oaspetelui şi gazdei.

Se aduse ceaiul.

— Cît timp doriţi să rămîneţi aici, frate mai mare ? întrebă Song.

— învăţăcelul dumneavoastră ar mai sta o zi-două, răspunse Cai. în Qinghe am un cunoscut, pe căpitanul Ximen, un om de mare caracter, drept, foarte bogat, dar recunoscut pentru conduita sa bună. Se află sub protecţia Marelui Tutor, de aceea îl şi cunosc. El a venit pînă aici să mă întîmpine şi mă pregătesc să merg să-l salut în propria sa casă.

— Ce rang are ?

— Ajutor de procuror. Ieri l-aţi cunoscut.

Cenzorul Song porunci să i se dea cărţile de vizită ale celor care se înfăţişaseră cu o zi în urmă.

— E cumva neam cu Zhai Yunfeng ?

— Desigur. Acum e afară şi şi-a exprimat rugămintea să-i faceţi onoarea de a lua masa la el. Cum apreciaţi, frate mai mare ?

— Nu ştiu dacă se cade ca cenzor al acestor locuri !

— Pentru ce aveţi temeri ? Mergem pentru plăcerea prietenului Zhai Yunfeng.

Chemară litierele, să plece împreună.

Aflînd vestea, Ximen Qing şi ai săi porniră în galop spre casă, pentru a pregăti banchetul. La intrare, în faţa porţii, fuseseră ridicate umbrare cu acoperămînt de pînză, artişti de la două companii sosiseră pentru spectacole. Cenzorul Song dăduse liber escortei şi luase cu el numai cîţiva stegari, să-i croiască drum prin mulţime, şi o mînă de slujbaşi. Era purtat în litieră, ca şi cenzorul Cai, umbrele mari ferindu-i de soare, pînă la casa lui Ximen Qing. Ştirea acestei deplasări se transmise ca fulgerul în Dongping şi fu comentată de fiecare om în Qinghe : noul cenzor era prietenul Marelui Mandarin ! Comandantul gărzii şi ceilalţi militari postară sentinele la fiecare colţ de stradă. Ximen Qing, înveşmîntat în robă neagră şi încins cu cin- gătoarea de ceremonie, le ieşi marilor oaspeţi cu mult înainte.

Rînduiţi de o parte şi de alta a străzii, muzicienii începură să cînte. Oaspeţii coborîre din litiere la intrare. Cenzorii Song şi Cai îmbrăcaseră haine roşii, brodate, bonete negre, de ceremonie, încălţări înalte şi cingători roşii ca ciocul de barză. Doi însoţitori le

făceau răcoare cu evantaie imense. Apărătorile din bambus de la ferestrele salonului principal fuseseră înfăşurate sus şi se montaseră paravane brodate. în mijlocul încăperii se aranjaseră două mese, pline cu delicatesuri şi dulciuri, într-o varietate rară. Cei doi demnitari se invitară unul pe altul în faţa intrării, iar în salon se înclinară în faţa gazdei. Cai îşi chemă slujitorul să ofere cadourile aduse : două suluri de mătase, un set de cărţi, patru pachete cu ceai fin şi o tuşieră pentru caligrafie, din piatră de Duanxi. Cenzorul Song îşi prezentă numai cartea de vizită, pe care era scris : „Cu complimentele respectuoase ale lui Song Qiaonian".

— Aroma renumelui vostru îmi este cunoscută, se adresă el lui Ximen Qing. învăţăcelul aici de faţă abia a ajuns pe aceste meleaguri şi mă simt ruşinat să apar înaintea voastră fără nici un dar. Fratele Cai, însă, a stăruit să vin şi am făcut-o, fiindcă prin dînsul am acum fericirea să cunosc cinstita voastră persoană !

Ximen Qing căzu în genunchi.

— Umila voastră slugă, spuse, este un simplu soldat, aflat în orice moment la ordinele dumneavoastră. Este o înaltă onoare pentru mine că astăzi îmi luminaţi şi îmi împodobiţi coliba.

Se ridică şi făcu o închinăciune cu adînc respect. Cenzorul îi întoarse salutul. Atunci Cai îl invită pe Song să ocupe locul de onoare, în stînga, el aşezîndu-se pe cel din dreapta. Ximen Qing luă loc împreună cu ei, privind cu modestie în jos. în vreme ce băură ceaiul, muzicienii dntară din fluier, cu uşor acompaniament de tobă, mîngîind cu delicii auzul. Apoi gazda oferi băutura şi se puseră scaune în faţa meselor. Slugile aduseră mîncarea. Ne este greu să descriem rafinamentul şi belşugul mesei, risipa ce fu revărsată. Muzica şi dansul pluteau pe largi spaţii. Ximen Qing oferi escortei celor doi oaspeţi să ia, la plecare, cincizeci de vase cu băutură, cinci sute de plăcinte şi o sută de *jin* de bucate. Subordonaţii fură ospătaţi în alte saloane.

în ziua aceea, Ximen Qing cheltui pentru banchet o mie de *liang* de argint. De fel din Nanchang, provincia Jiangxi, cenzorul Song nu era răbdător din fire. Rămase puţin şi abia ascultă un act dintr-o operă şi se ridică, Temător, Ximen îl imploră să mai stea.

— Mai staţi, frate mai mare, spuse şi cenzorul Cai, de alături, doar n-aveţi vreo treabă presantă. Pentru ce vă retrageţi atît de repede ?

— Rămîneţi, frate, învăţăcelul vostru se întoarce să clarifice unele treburi publice.

Ximen Qing poruncise dinainte să se împacheteze două servicii de aur şi de argint şi să fie puse în cutii pentru alimente. Erau în

total douăzeci de cutii, pe care le duseră slugile sale. Cenzorul Song căpătă un serviciu complet pentru un banchet mare, două vase cu băutură, două oi, două flori artificiale din fir de aur, două suluri de mătase roşie, un set de farfurii de aur, două ibrice din argint, pentru turnat băutura, şi alte două ibrice mici, zece pahare de argint şi o pereche de beţişoare din fildeş. Cenzorul Cai primi un dar asemănător. Ximen Qing le arătă listele cu aceste cadouri.

— Cum să primească învăţăcelul vostru asemenea daruri ? refuză Song de nenumărate ori, apoi se uită spre Cai.

— Frate, spuse el, aceasta este zona aflată sub controlul vostru şi e firesc să primiţi. Pentru mine e însă altceva.

— Oh, nişte nimicuri, spuse gazda. De ce vă purtaţi atît de oficial ?

Cei doi continuară să refuze, însă slugile cărară cutiile la poartă şi cenzorul Song se văzu nevoit să ordone însoţitorilor să primească lista.

— Abia am făcut cunoştinţă şi mi-aţi oferit un banchet ales, după cum şi scumpete de daruri. Cum să vă răsplătesc ? N-am să uit preţuirea pe care mi-o arătaţi ! Mai staţi, frate, se întoarse către Cai, eu îmi iau rămas bun.

Song făcu o plecăciune şi ieşi. Ximen se arătă dornic să-l conducă pînă departe, însă cenzorul nu acceptă şi ordonă plecarea, urcînd în litieră.

Ximen Qing se întoarse lîngă cenzorul Cai. Lepădară amîndoi robele şi dngătorile oficiale şi trecură în umbrarul din grădină. Muzicanţii fură lăsaţi să plece şi opriră numai actorii. Gazda porunci slugilor să se aştearnă iarăşi masa şi rarităţi de bucate şi fructe se îngrămădiră în faţa lor. Băură pentru plăcerea sufletului lor.

— Vizita mea şi a fratelui Song ne-a făcut o mare plăcere, dar nu ştiu cum vă voi putea mulţumi pentru banchetul ales şi darul bogat.

— Mă tem că a fost prea umilă această slabă licărire a sentimentelor pe care vi le port. Care este preţiosul nume personal al cenzorului Song ?

— Se numeşte Songyuan. La început n-a vrut să vină, dar i-am vorbit de calităţile voastre şi de faptul că sînteţi sub protecţia primului ministru şi atunci s-a hotărît. Ştie că sînteţi rudă cu Zhai Yunfeng.

— Mă gîndesc că Zhai i-a strecurat o vorbă despre mine. Mie mi s-a părut puţin prea reţinut.

— E din Jiangxi şi n-am avut această impresie. Fiind prima

întîlnire, a ținut să se poarte în virtutea rangului său.

— S-a înserat, dar sper să nu vă întoarceți astăzi pe corabie.

— Plecăm mîine în zori.

— Nu vă grăbiți. Rămîneți aici peste noapte. Mîine am să vă conduc.

— Sînteți mult prea amabil, primi Cai și porunci însoțitorilor să plece și să revină a doua zi în zori. Oamenii se retraseră, rămînînd cu el numai două slugi apropiate.

îndată după aceea, Ximen Qing se întoarse la locul petrecerii și-i șopti lui Dai An la ureche să meargă să le cheme pe Dong Eleganta și pe Han Brățară de Aur.

— Adu-le cu lectica și intră cu ele pe poarta din spate, să nu le zărească nimeni, îl povățui.

Dai An făcu precum i se zise și Ximen își reluă locul, îndemnîndu-și oaspetele să bea. Actorii trupei Sarea Mării se auzeau cîntînd din camera de alături.

— Cît ați stat acasă ? Bătrîna-doamnă, mama dumneavoastră, este sănătoasă ?

— Mama trăiește în bună tihnă. învățăcelul vostru și-a petrecut acasă jumătate de an, apoi m-am întors la Palat. N-aș fi crezut că Cao He o să mă vorbească de rău. Am fost paisprezece cărturari, chemați în fața Academiei de istorie și ni s-au dat funcții in provincie. Eu am fost numit comisar al sării în Huai, iar fratele Song, mare favorit al Luminăției Sale Marele Tutor. a fost numit cenzor pe aceste meleaguri.

— Unde se mai află venerabilul An ? întrebă gazda.

— An Fengshan a fost promovat în Ministerul lucrărilor publice și a plecat spre Jingzhou, ca superintendent al domeniilor imperiale. Pentru el e un post bun.

Ximen Qing le oferi actorilor, de băut cîte ceva și atunci cenzorul a cerut să i se cînte „Mîndrul pescar".

In timp ce aceștia interpretau cîntecul, Dai An intră, luîn- du-1 pe Ximen de o parte.

— Le-am adus, îl înștiință. Sînt în camera Doamnei Luna.

— Dă drumul ricșarilor, porunci.

— Așa am și făcut, stăpîne.

Ximen Qing trecu în camera soției. Cele două cîntărețe făcură cîte o plecăciune.

— V-am poftit să îl slujiţi pe Excelenţa Sa Cai, le anunţă. E cenzor şi comisar al sării. Dacă vă purtaţi cum se cuvine şl îl slujiţi cu sîrg, veţi fi frumos răsplătite.

— Nu e cazul să ne învăţaţi, stăpîne. Ştim prea bine ce avem de făcut, zise Brăţară de Aur.

— E din miază-zi şi îi place stilul de acolo. Nu fiţi prea reţinute.

— Auziţi, doamnă ? i se adresă Eleganta, Doamnei Luna. Stăpînul e ca usturoiul crescut pe lîngă zidurile de miază-zi, se iuţeşte pe măsură ce îmbătrîneşte. Avem să îngenunchem în uşa palatului, dar nu cumva să bem din apă de fîntînă.

Ximen Qing ieşi rîzînd şi îi întîlni pe Lai Bao şi Chen jingji aducînd o carte de vizită.

— Ruda Voastră Qiao, spuse Lai Bao, vă aminteşte să folosiţi ocazia acum că Excelenţa Sa are timp, şi să-i vorbiţi despre chestiunea aceea. Mîine o să fie foarte prins. L-a rugat pe ginerele Chen să scrie aceste două nume pe o carte de vizită.

— Vino cu mine !

Lai Bao îl însoţi la umbrar, rămînînd afară. Ximen Qing intră. Băură din nou, apoi Ximen deschise vorba :

— Aş avea o chestiune, dar am pregetat să vă tulbur, Excelenţă !

— Spuneţi-mi orice şi învăţăcelul vostru vă va face pe plac.

— Anul trecut, una din rudele mele a plătit dările şi a primit nişte bonuri pentru sare, fiind numit colector la Yangzhou şi intrînd sub jurisdicţia Excelenţei Voastre. V-aş fi foarte în

datorat dacă le-ați împărțit sarea ceva mai devreme. încheind, Ximen Qing întinse cartea de vizită.

Cenzorul o luă şi citi : „Negustorii Lai Bao şi Cui Ben şi-au rezervat treizeci de mii de *jin* de sare. Rog să le fie distribuită cît mai repede[11]. Rîse, destinzîndu-se.

— Nimica toată ! zise.

Ximen Qing îl chemă pe Lai Bao să îngenuncheze în fața oaspetelui.

— Cînd ajung la Yangzhou, să vii la mine. îți voi repartiza sarea cu o lună înaintea altor negustori.

— Sînteți prea bun, dar zece zile mai devreme sînt numai bine cît trebuie, întări Ximen.

Cai puse cartea de vizită în mîneca robei. Shu Tong turnă băutură, iar actorii porniră să cînte. Cînd se termină cîntecul, se făcuse vremea aprinderii lămpilor.

— V-am reținut o zi întreagă, spuse comisarul ridicîndu-se, e timpul să mă retrag.

Slugile se pregăteau să aprindă lampioanele cu care să-l însoțească, dar Ximen le opri.

— Vă rog, Excelență, să veniți în curtea interioară să vă schimbați, îl invită.

Din grădină, ocoliră puțin, mergînd agale şi ajunseră la Pavilionul Pescăruşului, unde draperiile fuseseră trase, lămpile luminau ca ziua, iar masa era îndestulată cu bucate şi băutură. Actorii fuseseră lăsați liberi. Shu Tong aşteptă să fie strînsă masa din umbrar şi încuie poarta din colțul grădinii. Cele două tinere, îmbrăcate atrăgător, îşi făcură apariția, plecîndu-se pînă la pămînt în fața cenzorului Cai. Aceasta nu mai avea cum să dea înapoi.

— Mă îndatorați prea tare cu dragostea adevărată pe care mi-o arătați, zise.

— Este chiar o mare diferență față de plimbarea prin Munții Răsăritului ? rîse Ximen.

— Mă tem că n-am talentul lui Anshi, dar delicatețea voas- ' tră este pe măsura lui Wang Youjun.

Sub razele lunii răsărite pe bolta cerului, Cai prinse mîinile celor două cîntărețe, simțindu-se fericit întocmai ca Liu şi Yuan cînd au pătruns pe Terasa Cerului. Intrară în pavilion. Hîrtie şi pensulă se aflau la îndemînă, pentru a putea fi notate gindu- rile poetice. Ximen Qing îi porunci lui Shu Tong să prepare tuşul şi să pună la îndemînă hîrtia de scris. Cenzorul Cai era un cărturar de talent şi cînd luă pensula în mînă, trasă ideogramele una după alta, fără ezitare, ca pe nişte dragoni celeşti în zbor. Compuse, la lumina lămpii, dintr-o suflare, poemul de mai jos :

E jumătate an de cînd n-am mai venit în pragul tău,

35*

Hîrtia, pensula mă tot aşteaptă-n casă ;
A stat şi ploaia. De-nmiresmate ierburi Shu Tong se
îngrijeşte,
Si-o adiere-i chiar zeiţa ce calcă-a florilor terasă ;
Cînd prea băut voi fi, tîrziu, va bate clopotul zorit,
Cînd voi sfîrşi poemul meu, al nopţii ceas va trece-n zi,
Şi la plecare-mi va fi greu de multele păreri de rău,
Cînd voi fi iarăşi printre voi, e cineva care va şti ?

încheind, îl rugă pe Shu Tong să agaţe ruloul cu caligrafia poemului pe perete, în amintirea acestei zile. Abia atunci se întoarse către tinerele fete, întrebîndu-le cum se numesc.

— Nume poetice aveţi ?

—Oh, noi nu sîntem curtezane vestite, cum să ne fi ales nume poetice ?

—Lăsaţi modestia ! stărui el şi ele îşi spuseră numele intime : Brăţara de Aur se chema Tezaur de Jad, iar Eleganta - Zeiţa Florii de Purpură *, Numele din urmă îi cuceri inima bărbatului. Dori să joace şah şi începu o partidă cu Eleganta. Ximen Qing îi urmări, iar. Brăţară de Aur turnă de băut. Shu Tong murmură o melodie. Cai învinse şi Eleganta trebui să bea, apoi îi oferi chiar ea o cupă învingătorului. Brăţara îi întinse lui Ximen o cupă. Băură, iar cei doi continuară jocul. De data acesta Eleganta bătu şi se repezi să umple cupa oaspetului.

—E tîrziu, Siquan, şi nu mai pot bea, recunoscu cenzorul Cai.

Ieşiră afară şi stătură o vreme sub cerul liber, printre flori. Era pe la mijlocul lunii a patra şi luna de deasupra lor tocmai prindea culoare.

—E încă devreme. Excelenţă, şi n-aţi băut nici un pahar cu Brăţară de Aur.

— Aveţi dreptate. Chemaţi-o şi am să ciocnesc chiar aici, printre flori.

Brăţară de Aur aduse cupa de aur în formă de piersică, o umplu şi i-o întinse cu degetele ei gingaşe. Eleganta stătea alături, cu o fructieră în mînă. Cenzorul bău şi îi oferi chiar el un pahar lui Brăţară de Aur.

— Siquan, se destăinui, am băut astăzi ca niciodată. Porunceşte să strîngă ! îi strînse mîna lui Ximen şi urmă : Aţi dovedit atîta generozitate, încît nu mai ştiu ce să spun. Sîn- teţi un cărturar înnăscut, de vreme ce .vă purtaţi astfel! Să ştiţi că n-am pierdut din vedere suma de bani pe care mi-aţi împrumutat-o data trecută. In capitală, am vorbi cu Yunfeng şi, cum mi s-a propus această dregătorie, n-am să vă uit !

— Ce vorbe sînt acestea, Excelenţă ? Vă rog să nu mai amintiţi de aşa ceva.

* Wei ; Osmunda regalis.

Brățară de Aur băgase de seamă că cenzorul îi prinsese mîna Elegantei şi înțelesese, retrăgîndu-se. Cînd ajunse în camerele interioare, Doamna Luna o întrebă de ce nu a stat să doarmă cu oaspetele.

— A reținut-o pe Eleganta. Ce să caut acolo ? se dezvinovăți ea.

Puțin mai apoi, Ximen îşi luă rămas bun şi plecă. îl chemă pe Lai Xing şi îi porunci ca a doua zi în zori, la al cincilea *geng,* să pregătească bucate şi băutură şi să le ducă la Templul Fericirii Eterne, unde urma să-şi ia rămas bun de la cenzorul Cai. Ceru să nu uite să vină şi cu doi actori. Sluga îi aminti că a doua zi era ziua de naştere a soției a doua şi nu aveau oameni destui acasă.

— Trimite-1 pe Qi Tong să facă cumpărături, iar bucătarii să gătească pe plita cea mare.

Shu Tong şi Dai An dereticară în pavilion şi aduseră un vas cu ceai de mare preț, cu licoarea-i parfumată cenzorul Cai să-şi clătească gura. Patul fusese desăvîrşit aranjat. Cai observă că Eleganta avea un evantai de bambus, aurit, pe care fusese pictată în tuş negru o orhidee crescută lîngă un pîrîu. Tînăra îi ceru să adauge desenului un mic poem.

— Nu găsesc un titlu potrivit şi mă voi folosi de numele tău : Zeița Florii de Purpură, spuse el şi puse mîna pe o pensulă, înscriind un catren pe evantai :

E linişte-n grădină, neclintit e totul, îşi cerne
ochiul lunii raza prin perdea,
E timp. Le-a rinduit chiar cerul nopții rostul :
Ei, doi, în floarea purpurilor s-or vedea.

Cînd încheie, tînăra se grăbi să îngenuncheze în semn de mulțumire. In cele din urmă, se culcară. Shu Tong, Dai An şi ceilalți dormiră într-o cameră pe aproape.

A doua zi, cenzorul Cai îi dărui Elegantei un vechi ban de argint, învelit în hîrtie roşie. Ea îl primi, însă merse şi i-1 arătă lui Ximen. Acesta zîmbi.

— E demnitar civil şi nu te poți aştepta să aibă bani. Acesta e tot ce a putut mai mult, o linişti ! el şi îi şopti Doamnei Luna să dea fiecărei cîntărețe cîte o jumătate de *liang,* apoi le trimise acasă, pe poarta din spate. Shu Tong aduse apă şi îşi ajută stăpînul să se îmbrace, după care acesta luă masa de dimineață în salon, împreună cu cenzorul. Oamenii săi aşteptau deja, cu litiera şi caii pregătiți de drum. Cenzorul Cai îşi luă rămas bun de la gazdă, mulțumind de nenumărate ori.

— învățăcelul dumneavoastră vă roagă să nu uitați chestiunea pe care am discutat-o ieri, stărui Ximen. Vă voi trimite carte după ce veți ajunge la post. Şi vă sînt pentru întotdeauna îndatorat.

— Vorbiți cu păcat. Este destul numai un petec de hîrtie şi voi

face totul pentru dumneavoastră !

încălecară şi porniră cu suita la Templul Fericirii Eterne. Acolo mîncară în sufrageria stareţului. Lai Xing şi bucătarii pregătiseră o masă copioasă, iar Li Ming şi Wu Hui aşteptau să îi delecteze cu cîntecele lor. După cîteva pahare, cenzorul se ridică. Ximen Qing îi vorbi despre povestea lui Miao Qing, pre- zentîndu-1 ca pe un cunoscut al său, care fusese acuzat pe nedrept de către fostul cenzor. Acesta transmisese hîrtie la Yangz- hou să-l aresteze, însă cazul fusese deja rezolvat.

— Cînd îl vedeţi pe Excelenţa Sa Song, luaţi-i omului meu apărarea. Vă sînt profund îndatorat !

— Nu vă faceţi griji. Ii voi spune să-l elibereze, dacă l-a închis.

Ximen Qing se plecă, mulţumind. Ascultaţi-mă, cititori : Mai tîrziu, s-a întîmplat că, mergînd spre Jiuan, cenzorul Song s-a întîlnit cu Cai pe corabie. Miao Qing fusese arestat, însă Cai l-a convins că nu are nici un rost să se ocupe de o afacere atît de încurcată lăsată de fostul cenzor Zeng. Atunci Miao Qing a fost pus în libertate şi prefectura din Dongping a primit ordin să-i execute pe cei doi şi să-i dea drumul lui An Tong să plece unde i-o fi voia.

Dreptatea şi prietenia-şi sînt duşmani pe veci,
Prietenie şi drept nu-i chip să le-mpaci, să le alegi ;
Slujind dreptatea, fără prietenii toţi te-alegi,
Ţinînd de prieteni, uscăciunea dreptăţii culegi.

Ximen Qing vroia să-l conducă pe cenzorul Cai pînă la corabie, însă acesta nu primi.

-7- Nu mă conduceţi mai departe, nobile domn. Ne vom despărţi aici.

— Aveţi mare grijă ! Voi trimite slugile să-mi aducă veşti despre dumneavoastră.

Cai urcă în litieră, urmîndu-şi drumul. Ximen Qing se întoarse în templu. Stareţul apăru, se ploconi, întrebîndu-1 de sănătate şi îi oferi ceai. Ximen Qing îi întoarse reverenţa. Atunci băgă de seamă că sprîncenele stareţului albiseră.

— Ce vrîstă aveţi, venerabile ?

— Umilul călugăr a împlinit şaptezeci şi patru.

— Păreţi în putere, observă Ximen şi îl întrebă care îi era numele religios.

— Tao Jian, Tăria Căii, a Alegerii.

— Aveţi mulţi călugări ?

— în templu sînt vreo treizeci şi ceva de călugări, dar eu am numai doi discipoli apropiaţi.

— Templul e mare, dar se cere reparat.

— Ca să vă zic drept, templul a fost clădit de venerabilul Zhou

Xiu. însă n-avem bani pentru întreținere şi a cam intrat în paragină.

— Țineți de comandantul garnizoanei ? Avem loturi agricole pe aproape unul de altul. Spuneți-i să deschidă o listă de subscripție şi voi contribui şi eu cu plăcere !

Starețul făcu plecăciuni, plin de recunoştință, iar Ximen îi porunci lui Dai An să-i dea un *liang* de argint, drept mulțumire pentru supărarea pricinuită.

— N-am avut ştire de venirea domniilor voastre, Mărite Mandarin, şi nu m-am pregătit cum se cuvine, se scuză călugărul.

Ximen Qing spuse că voia să meargă în curtea interioară să. se schimbe. Călugărul ceru să se deschidă uşa care dădea îix spate. Atunci Ximen constată că, în spate, era un amfiteatru, o sală mare cît cinci încăperi, unde mai mulți călugări recitau din cărțile sfinte şi băteau din peştii lor de lemn *. Fără vreo lămurire, Ximen păşi înăuntru şi privirile i se opriră asupra unui călugăr cu o înfățişare uluitoare, cu ochi rotunzi şi cap de leopard. Culoarea pielii lui era ca ficatul vinețiu, iar în creştet avea creastă de cocoş. Purta pe el o robă de culoarea cărnii, iar barba îi crescuse mare, cîrlionțată. Părea un *luohan* † adevărat, care împrăştia în jurul său lumină, ori un dragon cu un singur ochi. Era întins pe o laviță, într-o poziție contemplativă, cu capul spînzurînd în jos şi cu umerii gheboşați spre piept, în vreme ce picurii din nas i se-nchegaseră ca nişte bețigaşe de jad. „Călugărul acesta trebuie să fie înțelepciunea însăşi, îşi zise Ximen, altfel n-ar arăta atît de ciudat. îl voi trezi, să-i pun cîteva întrebări[14]. Strigă cît putu de tare.

— De unde sînteți, onorabile ? Din ce sihăstrie veniți ?

Călugărul nu-1 auzi, prima şi a doua oară. Abia cînd fu strigat a treia oară se îndreptă, îşi suci trupul, deschise un ochi, sări în picioare şi se înclină uşor.

— De ce mă iei la întrebări ? se miră, cu o voce groasă. Sînt un biet călugăr şi am numa un nume, pe care nu mi l-am prefăcut niciodată. Vin din codrii deşi de pini de la India, din Templul Lăcaşul Rece, de pe vîrfurile munților. M-am preumblat prin lume, aducînd tot bucurii oamenilor. Dar de ce vorbeşti tu cu mine. mandarine ?

— Dacă ați adus bucurie oamenilor, aveți cumva un leac care să mă invigoreze ?

— Am, cum să n-am.

— Atunci vă poftesc la mine. Veniți ?

— Merg, cum să nu.

* Ustensile budiste folosite şi pentru a însoți cu sonoritățile lor rugăciunile călugărilor.

† Idealul pe care trebuie să-l atingă orice ființă pămînteană. Provine din sanscrită — arhat sau arhan — discipoli ai lui Sakyamuni, cele cinci sute de întruchipări ale lui Buddha.

— Dacă vrei, plecăm chiar acum.

Călugărul indian se ridică, îşi luă toiagul de fier, îşi aruncă pe umăr o traistă din piele, în care se aflau două tîlvuri cu leacuri. Ieşi din sala aceea uriaşă. Ximen îi porunci lui Dai An să ia doi măgar şi să vină încet cu călugărul.

— Du-te înainte pe calul tău, mandarine. Eu n-o să încalec pe nici un animal şi o să ajung cînd tu oi fi rămas în urmă.

„O fi vreunul care face minuni, se gîndi Ximen, altfel n-ar vorbi aşa". Porni la drum, sfătuindu^l pe Dai An să nu-1 piardă din ochi. Îşi luă rămas bun de la stareț şi plecă spre casă, însoțit de slugi.

Era ziua a şaptesprezecea a lunii a patra, ziua lui Wang A Şasea şi a Delicatei Li. Acasă, cîteva doamne sosiseră să o felicite pe aceasta din urmă. Spre seară, Wang Jing, fratele lui Wang A Şasea, se înființă la poartă să-i dea de veste lui Ximen. Ştia că trebuie să-l caute numai pe Dai An şi dacă nu-1 găsea, mai bine aştepta în fața porții, decît să grăiască altcuiva. Cam la vreo oră, Doamna Luna şi Delicata apărură în poartă, condu- cînd-o pe Mama Li pînă la ricşă. Zărind un băiat de cinspre- zece-şaisprezece ani, Doamna Luna îl întrebă ce vrea. Copilul veni în față, îrigenunche şi spuse că e din casa Han şi că are o vorbă cu fratele An.

— Care An ? stărui stăpîna.

Ping An, aflat alături, de teamă ca stăpîna să nu descopere ceva, îl împinse pe băiat într-o parte.

— E de-al lui Han Daoguo şi vrea să întrebe cam cînd o să se întoarcă stăpînul-său.

Mulțumită de răspuns, Doamna Luna intră în curte.

Nu peste mult timp, Dai An şi călugărul budist s-au oprit la poartă. Dai An abia-şi simțea picioarele şi era plin de sudoare, văicărindu-se întruna, pe cînd soțul său de drum arăta normal şi nici gînd să gîfîie. Ping An i-a spus ce vroia Wang A Şasea şi cum se amestecase, ca Doamna Luna să nu miroasă, lucrul necurat. Dai An se holbase la el, rotind abitir evantaiul în mînă.

— Nu ştiu ce-i cu mine astăzi ! se plînse. Stăpînul mi-a cerut pe nepusă masă să mă țin după orbul ăsta prăpădit, care m-a tîrît pe poteci scurte şi fără capăt, că de-abia îmi mai trag sufletul ! Stăpînul a poruncit să închirieze doi măgari, dar pocitania nici n-a vrut să audă, punîndu-mă la grea încercare !

— De ce l-a chemat la noi ?

— Cine ştie ? L-a întrebat de nişte leacuri !

In timpul acesta, s-au auzit glasurile însoțitorilor care eliberau strada în fața lui Ximen Qing. Cînd acesta a apărut, l-a. zărit pe călugăr în poartă.

— Sînteți o adevărată minune, venerabile ! Ați sosit înaintea mea ! se miră cu voce tare, invitîndu-1 în salon.

Ximen îl strigă pe Shu Tong să-l ajute să-şi schimbe veşmintele şi boneta, după care rămase împreună cu călugărul. Băură ceai.

Călugărul îşi rotea bchii prin salonul înalt şi încăpător. Văzuse curtea spaţioasă, apărătoarea de la uşă şi de la ferestre, ţesută din mustăţi de crevete şi pe care erau desenate broaşte ţestoase, cintărise covoarele din lină de pe jos, cu motive cu lei şi bile, masa lăcuită în negru din mijlocul salonului, pe ale cărei picioare erau înfăţişate libelule, iar pe margini, insecte mantis religioasa *. Pe masă trona un paravan de marmură, cu suport înalt din lemn şi broderie în cercuri pe mătase. In jurul mesei erau scaune încăpătoare, cu braţe, ca nişte jeţuri ; ele erau făcute din lemn tare din copacul *ginkgo* şi aveau spătarele sculptate cu capete de ţipari. Rulourile verticale de pe pereţi erau picturi de mătase, încadrate de fişii de bambus violet şi terminate cu bucăţi lungi şi subţiri din agată. Iată :

Risipă de-obiecte fără preţ în sala sclipitoare.
Lemn înflorit de-al păsărilor, zbor, minuni îmbătătoare.

După ce călugărul se uită în jurul său pe îndelete. Ximen Qing întrebă :

— Beţi alcool, maestre ?

— Beau şi mănînc carne.

Ximen Qing porunci unei slugi să anunţe la bucătărie să nu prepare bucate de post, ci de dulce. Cum era ziua Delicatei, în bucătărie se găseau de toate, trebuiau numai aduse. Patru farfurii cu sîmburi, patru mai mici cu legume şi alte patru cu preparate speciale pentru băutură fură rînduite pe masă. Veniră platourile cu mîncăruri grele - cap de peşte, raţă prăjită, pui şi biban şi alte patru cu bucate care se pun peste orez - carne-

• cuburi, prăjită cu usturoi verde, carne-fideluţă, burtă de oaie grasă şi anghilă strălucitoare, lunecoasă. Urmă supa şi în fiecare bol se afla cîte o felie de rimat, ca o floare, între două peri- şoare. Supa se numea „Jocul dragonului cu perlele". Masa se încheie cu *baozi* umplute cu carne.

îndemnindu-1 pe călugăr să se servească, Ximen Qing ii porunci lui Qin Tong să aducă ibricul cu miner rotund, gură ca un cioc şi gît ca de pui şi să deschidă un vas roşu de lut, din care turnă un lichid tare şi aspru, alb la culoare. In cele din urmă umplu o cupă ca un lotus, pe care i-o întinse călugărului. Acesta o duse la gură şi o sorbi ca pe nimic. Alte mîncăruri se îngrămădiră pe masă, o farfurie cu salam „calul călare", gras cam de un *cun* şi alta cu gîtleje de gîscă la saramură, să meargă băutura. Mai veniră la rînd struguri stafidiţi şi prune cu carnea mustoasă, pentru ca masa să se încheie cu cîte un bol mare plin cu tăiţei şi bucăţi de peşte, fierte cu zarzavat. Călugărul se înfrupta cu lăcomie din toate, de stăteau să-i sară ochii din cap.

— Am mîncat şi am băut pe îndestulate. Mi-ajunge ! rosti.

Ximen Qing porunci slugilor să strîngă masa şi întrebă de leacuri pentru viaţă fără de moarte.

* Quingling şi Tanglang.

— Am un leac fiert de Lao Jun [*], după rețeta Reginei Mame [†]. Nimeni nu-1 găseşte şi nu-1 întîlneşte decît cu vrerea mea. O să-ți dau cîteva hapuri, mandarinule, căci m-ai omenit cum se cuvine.

Scoase din desagă o tărtăcuță şi numără vreo sută de hapuri. Ii atrase atenția că trebuie luate cîte una pe zi, nu mai mult, cu băutură galbenă încălzită. Ximen Qing le puse în palmă şi vru să ştie ce dar au. Călugărul indian începu încet, ca o apă mare revărsată şi vorbi îndelung, lămurind că ele sînt scumpe bărbaților ca jadul lichid, pe care îl şi întrec. Ximen Qing ascultă şi ceru rețeta.

— Cînd chem un doctor, îi vorbi el mai limpede, țin să-l am pe cel mai bun şi vreau neapărat rețeta preparării doctoriilor prescrise. Dacă nu-mi dați rețeta, cînd voi termina leacurile, de unde am să iau altele ? Cereți-mi oricît şi veți căpăta !

Porunci lui Dai An să aducă din casă douăzeci-treizeci de *liang* de aur alb şi i-1 oferi călugărului. Acesta rîse.

— Sînt un călugăr sărman, plecat dintre ai mei. Am colindat toată lumea şi n-am ce să fac cu aşa ceva. Ia-ți-i înapoi, mandarine ! rosti el şi dădu să se ridice.

— Dacă nu doriți bani, vă voi da un sul de țesătură lungă de cinci *zhang* şi ceru slugilor să se înfățişeze cu el.

Dar călugărul se înclină, mulțumindu-i pentru ospitalitate, înainte de a ieşi pe poartă, îi spuse să fie cu băgare de seamă şi să nu ia din leac mai mult decît i-a indicat. îşi aruncă desaga pe umăr, apucă toiagul şi se făcu nevăzut.

Capitolul L

De ziua naşterii Delicatei Li, călugărița Wang de la Templul Guanyin veni şi cu călugărița Xue de la Templul Floare de Lotus, iar aceasta din urmă însoțită de două novice, Phoenix şi Interesanta. Aflînd că Xue era o măicuță devotată celor religioase, Doamna Luna se grăbise să-i iasă în întîmpinare. Văzîndu-i fruntea acoperită cu chitia curată, capul ras, roba de culoarea ceaiului verde şi, mai ales statura impunătoare, fu numaidecît cucerită de noua sa cunoştință. După ce

* Lao Jun, preot taoist.

† Regina Cerului Vestic — Zeitate a panteonului taoist, posesoare a leacurilor nemuririi.

intră, aceasta se înclină în fața stăpînei și a celorlalte femei, care îi răspunseră pe măsură. Măicuța, care avea gură de pește și obraji de porc, își ridică sprîncenele, închise ochii, luînd un aer de martir, și vorbi afectat, prelungind cuvintele. I se spuse Nobilă Xue, iar ea nu o mai scoase pe Doamna Luna din : Buddha-Acestei-Case și Doamna Mandarin, cîștigînd definitiv prețuirea nevestei principale. Sosiră și mătușile Wu și Yang și masa se aflǎ ziua întreagă plină cu bunătăți, cu mult mai numeroase decît la o petrecere obișnuită. Cele două novice, de paisprezece și cincisprezece ani, fine și frumoase, stătuseră la capătul mesei. După ceai, trecuseră în camerele interioare, să asculte o predică. Cînd îl văzu pe Shu Tong cărînd lucruri din curtea interioară, Doamna Luna îl întrebă :

— A plecat călugărul care mănîncă de dulce și bea ?

— Acum s-a ridicat și stăpînul l-a condus pînă la ieșire.

— Unde a dat de el ? vru să știe mătușa Wu.

Doamna Luna răspunse, iar Nobila Xue interveni :

— Este foarte greu să judeci chestiunea aceasta a abstinenței *și* a păcatului prin înfruptarea din carne și băutură. Noi ne ținem de litera cărților sfinte, dar călugării nu se prea sinchisesc. In Tripitaka * stă scris că pentru o singură gură de dulce vom suferi în viața viitoare.

— închipuiți-vă cîte păcate avem noi, care mîncăm carne zilnic ! se arătă înspăimîntată mătușa Wu.

— Wenerabilă întruchipare a lui Buddha, zise măicuța, aveți dreptul la carne, ca o răsplată a vieții voastre virtuoase dinaintea acesteia. Fiindcă, iată, plantele sădite în primăvară, nu se recoltează toamna ?

Ximen Qing se întorcea după ce îl condusese pe călugărul budist, cînd Dai An se apropie de el, șoptindu-i :

— Tușa Han l-a mînat pe fratele ei cel mic să vă cheme la ea, stăpîne. Spunea că azi e ziua ei și ar vrea să vă vadă.

„De ziua ei nu se cade să lipsesc[11], își zise Ximen și porunci să se pregătescă un cal, iar Qin Tong să meargă mai înainte, cu un vas cu băutură. El trecu prin camerele lui Lotus de Aur, își puse pe el haine civile, își trecu o eșarfă peste ochi și plecă la Wang A Șasea. Acolo descălecă, îl opri pe Qin Tong să-l slujească și pe Dai An îl trimise acasă, atrăgîndu-i atenția că dacă ai casei vor să știe unde este să spună că s-a dus la prăvălia din Strada Leului, să controleze treburile bănești. Băiatul-slugă încuviință și se întoarse pe calul stăpînului.

Wang A Șasea ieși și îngenunche în fața stăpînului.

— Eram singură și am ținut să veniți să petreceți puțin, zise. Mulțumesc pentru băutură.

— Uitasem că e ziua ta, recunoscu bărbatul și scoase din mînecă o

* Întreaga colecție de sutre budiste.

pereche de ace de păr : îți urez viață lungă !

Femeia primi darul şi băgă de seamă că erau nişte ace din aur, pe care era gravat caracterul *shou.*

— Ce frumoase ! se minună şi făcu o plecăciune.

Ximen îi dădu cinci *qian* de argint, îndemînd-o să cîntărească cinci *jen* şi să mîne sluga după nişte băutură fermentată, din sud.

— Văd eu că vă e lehamite de alte băuturi, constată femeia şi îl zori pe Qin Tong după cumpărături. Acesta luă o butelcă şi plecă. Femeia îl ajută pe Ximen să se dezbrace şi îl pofti în camera interioară. Făcu un ceai aromat, îl servi pe Ximen. apoi se aşezară la măsuța joasă şi jucară domino. Mai tîrziu, băură împreună alcool fierbinte.

Ajuns acasă, după obositorul drum cu călugărul budist, Dai An dormi neîntors pînă seara. Văzînd că se înserase, se sculă şi se îndreptă spre curtea interioară, să ia un lampion şi să meargă după stăpîn.

— Pe unde s-a dus stăpînul să bea ? îl întrebă Doamna Luna. După plecarea călugărului, a dispărut fără o vorbă !

— Nu s-a dus să bea, stăpînă. E la prăvălia din Strada Leului, pentru socoteli.

— Că n-o sta o zi întreagă cu socotelile !

— După socoteli, bea, că a luat de acasă.

— Ei, a luat de acasă şi bea de unul singur ! Tu mă minți ! Mai înainte l-a căutat o slugă de-a lui Han. Ce vroia ?

— M-a întrebat cînd vine unchiul Han.

— Ticălosule ! se prefăcu mînioasă stăpîna casei. îți cam faci de cap !

Dai An nu îndrăzni să mai scoată un cuvînt. Doamna Luna îi zise lui Jad Mic să-i dea un lampion.

— Spune-i stăpînului că doamna a doua îl aşteaptă la ziua ei.

Băiatul încuviință şi trecu întîi pe la prăvălie. Shu Tong şi Fu benchetuiau. Pe tarabă se lăfăiau o butelcă de băutură, cîteva farfurii cu mîncare şi un platou cu burtă de vacă. Ping An pică şi el din oraş cu două borcane de pastă de peşte şi ceva de băut.

— Bravo, zise Dai An, punînd lampionul jos. Am sosit la țanc ! Te-am căutat peste tot, vorbi el către Shu Tong şi tu îmi chefuiai aici !

— De ce m-ai căutat ? Vroiai cumva să te înfiez ?

— Pocitanie, plezneşte-te peste gură ! Te-am căutat fiindcă mi se făcuse de tine, încheie şi, apropiindu-se de Shu Tong, îi suci mîinile.

Shu Tong îl împinse.

— Marfă de două parale ! îi strigă. Să te-njur e prea puțin ! M-ai izbit peste dinți şi mi-ai trîntit boneta !

— E nouă, constată Fu şi îl întărită pe Ping An : Ia-o, să nu calce cineva pe ea.

Dar Shu Tong îşi ridică singur boneta şi se retrase, roşu la faţă.

— De ce te mînii, tîlharule ! N-am făcut decît să te întărit puţin ! se scuză Dai An, scuipîndu-1 în faţă şi ajutîndu-1 să se întindă pe cuptor. Atunci vărsă băutura, care se întinse pe tejghea. De teamă să nu-i ude registrele, Fu apucă o haină şi şterse udătura.

— Ia terminaţi-o, amîndoi !

— Nu ştiu unde mi-ai fost azi, puturosule !

— Asta nu e joacă şi nici glumă, să mă scuipi în gură ! se plînse Shu Tong, cu părul răvăşit.

— Ticălos ce-mi eşti, numai tu ştii de cîte ori ai glumit şi te-ai jucat în felul ăsta !

Ping An încălzi băutură şi îi întinse lui Dai An.

— Bea şi mergi la stăpînul. Vă socotiţi la întoarcere !

— Bine zici, îi dădu dreptate Dai An. ll duc pe stăpînul şi mă întorc şi dacă nu mi-1 mai întorc cu dosul în sus pe acest tîlhar, să-mi ziceţi cum vreţi !

Bău, tocmi doi puşti să-i care lampionul şi porni călare spre casa lui Wang A Şasea. Ii deschise Qin Tong, care îl în- ştiinţă că stăpînul dormea. Intrară în bucătărie.

— Domnule An, tuşa Han te-a aşteptat, zise bătrîna Feng. Pînă la urmă ţi-a lăsat aici mîncarea, şi scoase din dulap o farfurie cu carne de măgar, una cu pui crocant, două boluri cu tăitei şi un ibric cu băutură.

Dai An se înfruptă o vreme, apoi îl chemă pe Qin Tong.

— Vino-ncoa, să bem împreună, că nu-1 dovedesc singur !

— Ţi l-a lăsat ţie, bea-1 !

— Am băut pînă mai înainte, recunoscu acesta.

Băură împreună.

— Tuşă Feng, strigă Dai An, să-ţi zic o vorbă ! Eşti a doamnei a şasea şi ar trebui s-o slujeşti trup şi suflet. De ce te-ai dat cu tuşa Han ? Cum ajung acasă, mă voi plînge stăpînei a şasea !

— Maimuţă moartă în drum ! îl ocărî bătrîna, lovindu-1 peste umăr. Să nu scoţi o vorbă. Dacă află ceva, nu mai am obraz să dau ochii cu ea !

în timp ce ei se ciorovăiau. Qin Tong se furişă sub fereastra de la dormitor, trăgînd cu ochiul şi cu urechea.

Ximen Qing şi Wang A Şasea stăteau la masă,*bînd.

— Pe-al tău o să-l trimit la Yangzhou, împreună cu Lai Bao şi Cui, să vîndă sare, apoi la Huzhou, după nişte mătase. Ce părere ai ?

— Oriunde vrei, numai trimite-1 de aici. Acasă ce să facă ? De prăvălie cine o să vadă ?

— Ben Al Patrulea.

— Merge. El face faţă, încuviinţă femeia.

Qin Tong îi asculta de sub fereastră. Dai An se apropie de copilul-

slugă.

— Pe o fundătură din spate, îi spuse, au venit două fete noi. Le-am văzut la Lu Picioare Lungi, cînd am trecut cu calul stăpînului. Le cheamă Aur şi Victorie şi au vreo şaptesprezece- otpşprezece ani. Lăsăm puştii aici şi haidem la ele. Stați cu urechea ațintită, le ordonă copiilor, şi dacă ne caută, veniți în fugă după noi !

Plecară. Locul se numea Fundătura Fluturelui şi cele vreo zece familii cîte trăiau acolo țineau casele deschise pentru public. Cu băutura în nas, Dai An bătu îndelung în poartă şi făcu mare gălăgie să fie primit. In casă, oamenii socoteau venitul zilei, cîntărind argintul la lumina lămpii. Văzîndu-i puşi pe harță, suflară în lampă. Recunoscîndu-1 pe Dai An, bărbatul îl invită să ia loc.

— Cheamă fetele să ne facă o cîntare ! ceru Dai An.

— Ai picat cam tîrzior, meştere Sînt amîndouă ocupate.

Fără altă vorbă. Dai An se ridică şi se repezi spre dormitoare.
Luminile erau stinse şi la razele lunii zări doi bărbați cu pălării albe de fetru.

— Cine e ? întrebă unul.

Dai An înjură şi îl lovi pe om, care se rostogoli de pe pat şi fugi aşa cum se afla, dezbrăcat. Al doilea ins o rupse şi el la sănătoasa. Dai An porunci să se aprindă lampa.

' - Tîlharii ! Vagabonzii ! țipă. Mă-ntreabă pe mine cine sînt, auziți ? Noroc că şi-au luat tălpăşița, că le smulgeam tot părul din cap ! Sau îi tîram la *Yamen* şi făceau cunoştință cu bățul de bambus !

Lu Picioare Lungi aprinse o lampă şi veni de-i salută, pînă la pămînt.

— Linştiți-vă. domnilor ! ceru. Aia nu erau din oraş şi nu aveau cum să vă cunoască.

Aur şi Victorie se fardară, îşi făcură părul, îmbrăcară bluze albe şi fuste colorate şi li se înfăţişară.

— Nu ştiam că unchiul o să dea pe aici astăzi, se dezvinovăţiră ele, cu cîte o plecăciune. E tîrziu şi nu eram pregătite.

Aduseră pe masă patru farfurii cu poame şi altele cu ouă de raţă, creveţi uscaţi şi peşte sărat, cap de porc şi salamuri. Dai An o mîngîie pe Victorie, iar Aur se apropie de Qin Tong. Lui Dai An îi plăcu sculeţul din mătase roşie, tivit cu fir de argint, al Victoriei şi i-1 luă, în schimbul batistei lui. Se aduse de băut şi Victorie turnă în pahare. Aur luă *pipa* şi, după ce îi dădu de băut lui Qin Tong, cîntă :

în închisoarea Florilor de Fum,
Anevoioasă tare-i astă viaţă,
Şi n-ajung să mă dumiresc nicicum,
De merg sau şed, ori oaspeţilor mă arăt la faţă.
Se ţine-ntreaga bunăstare ce-are Casa
Pe trupul meu puţin să-l tot împart ; în
prag de seară veşnic sînt aleasa Cu
chipul strălucit făcut de fard,
Ce greu îi vine sufletului spart !
Codoaşei-mame, ei, codoaşei-mame,
Nu-i pasă dacă mor sau mai trăiesc,
Stau pînă-n toiul nopţii la intrare Şi cînd odihna-
ncerc să mi-o găsesc,
Cine întreabă de-s flămîndă oare ? în închisoarea
Florilor de Fum,
De-o fi să mai apuc ani cinci sau trei,
O moarte fi-va traiu-mi viu de-acum,
Iar cît un munte viaţa morţii ei.
Şi nimănui i-or ţese lacrimi suferinţa,
Copacii doar vor izbucni în floare,
Cînd eu într-o uitare îmi voi pieri fiinţa !

Victorie umplu iar paharul lui Dai An, apucă *pipa* să cinte şi ea, cînd deodată un puşti năvăli peste ei ţipînd şi cei doi se sculară zoriţi.

— O să venim în altă zi ! spuse Dai An şi ieşiră, ţinînd-o tot într-un suflet pînă la casa lui Wang A Şasea.

Ximen Qing bea încă. Băieţii intrară în bucătărie, într-e- bînd-o pe Mama Feng dacă stăpînul îi strigase.

— Nu. A întrebat dacă i-a sosit calul şi i-am zis că e aici. Altceva n-a mai grăit, lămuri bătrîna.

Cei doi se aşezară şi cerură ceai. în timp ce îl sorbeau, strigară

puştilor să aprindă lampionul şi să scoată calul. Ximen Qing se ridică.

— Mai ia o cupă, stăpîne, îl îndemnă femeia. Băutura e caldă şi bună, acasă nu mai bei.

— Nu, nu mai beau.

îi turnă şi el goli paharul.

— Acum mă părăseşti. Cînd mai vii ?

— De cum îl îndepărtez de aci pe bărbatu-tău, vin la tine, promise el.

Sluga îi aduse nişte ceai să se mai limpezească, iar femeia îl conduse pînă în poartă. Ximen Qing încălecă şi se înapoie acasă.

Lotus de Aur se afla împreună cu celelalte femei în camerele Doamnei Luna, ascultînd cîntece budiste. Deodată, o fulgerară prin minte vorbele rostite de soția principală către Dai An. Ieşi, merse la ea şi găsi sertarele în mare neorînduială. Cineva scotocise prin ele şi lipseau două agrafe de aur gravate cu ideograma *shou.* O chemă pe Prunişor de Primăvară.

— Stăpînul a fost aici şi a căutat ceva prin sertare, dar eu nu ştiu ce a luat !

— Cum de nu l-am văzut ?

— Erați cu măicuța Xue şi nu aveați cum să-l vedeți, stăpînă. Avea pe cap o bonetă obişnuită. L-am salutat şi nu mi-a răspuns.

— S-a dus iarăşi la casele alea de faimă rea. Vai de el ce i-oi face de cum mi-o cădea în mînă ! şi trecu în curtea interioară, fără să-şi închipuie că Ximen n-o să dea pe la ea, ci, condus de Qin Tong cu lampionul pînă la poarta din colț, răs- punzînd în grădină, avea s-o ia spre casa Vazei. Veşmintele de stradă fură înmînate de Qin Tong lui Jad Mic.

— S-a întors stăpînul ? se interesă Doamna Luna.

— Da, stăpînă. S-a retras în spate, la Doamna a şasea.

— Oh, ce purtare la el ! N-are nici un strop de bună cuviință ! Ştie că-1 aşteptăm şi ne ocoleşte !

Li Vaza merse grăbită la el. ^

— Sora a doua te aşteaptă să o feliciți de ziua ei. Ce te-a apucat de ai venit la mine ? îl mustră.

— Sînt amețit, se scuză el, rîzînd. Lasă pe mîine !

— Chiar şi aşa, ciocneşti un pahar şi gata ! îți dai seama în ce situație o pui pe sora a doua ? şi îl convinse să se ducă în camerele din față. Delicata îi turnă un pahar.

— Unde mi-ai stat pînă acum ? nu-1 slăbi Doamna Luna.

— Am băut cu fratele Ying.

— Aşa, da ! Ştiam eu că nu bei de unul singur ! se lumină ea.

Bărbatul rămase puțin şi se înapoie la Li Vaza. încredințată că nu se mai întoarce, femeia se culcase cu Guange.

— Du-te şi dormi în spate, de ce mi-ai venit iar ? Copilul doarme aşa de frumos '

Dar el nici nu vru să audă şi se dezbrăcă.

Aflînd că bărbatul îşi petrece noaptea la Li Vaza, Lotus de Aur nu-şi putu stăpîni furia, la gîndul că el o doreşte mai mult pe alta. Scrîşni din dinți, închise uşa şi merse să se culce. Doamna Luna dormi laolaltă cu măicuțele Xue şi Wang. înainte de culcare, aceasta din urmă îi strecurase stăpînei casei placenta de la un băiat nou născut, pe care Xue o preschimbase în leac.

— De o zi Renzi, o povățui Nobila Xue, beți ce v-am adus şi vă culcați cu bărbatul. Aveți grijă să nu afle nimeni. Femeia le mulțumi şi se înclină în fața lor.

— Te-am aşteptat încă din ianuarie, se plînse ea călugăriței Wang.

— Cred şi eu, dar e aşa de greu de găsit ce v-am adus. Noroc cu starețа Xue, care pentru trei *qian* de argint a luat-o de la o tînără femeie care a dat naştere întîiului său copil. Noi am opărit-o cu apă clocotită, am spălat-o bine şi am prăjit-o, punînd-o între două olane noi, aşa cum cere rețeta. Pe urmă am pisat-o şi am trecut-o printr-o sită deasă, am amestecat-o cu droguri şi farmece şi v-am adus-o.

— Oh, cît vă sînt de recunoscătoare pentru strădanie ! se însufleți femeia şi le dărui şi uneia şi alteia cîte doi *liang* de argint. Dacă rămîn grea, Nobilă Xue, ai de la mine o mătase galbenă, împărătească, să te îmbraci.

Măicuța se înclină :

— Mulțumesc pentru inima bună a Buddhei acestei case ! Se spune că uneori te zbați zece zile să dai o marfă adevărată şi alteori, în numai o zi vinzi trei grămezi din cele prefăcute. Apoi se poate întîmpla şi aşa :

De învățăm întreaga generație
budistă să devină,
Sub largul cer or fi călugării puhoaie ca-n

apa cea mai plină.

Capitolul LI

După o noapte de chin şi de nesomn, Lotus de Aur aşteptă ca bărbatul să plece la *Yamen* şi atunci ea se furişă spre camerele Doamnei Luna.

— Li Vaza a îndrugat verzi şi uscate despre tine, soră mai mare, începu. Zicea că te dai degeaba peste cap să te arăţi grozavă şi mai presus de noi, celelalte, băgîndu-te în treburi care nu te privesc, cum ar fi ziua de naştere a cuiva. înţelegi unde bătea ? Că stăpînul a venit făcut, s-a dus la ea şi tu, pe nepusă masă, ai fi luat-o peste picior. Ruşinată şi supărată, s-a repezit acasă şi l-a trimis în curtea interioară ! Pe urmă el de ce s-a întors la ea ? Ei, ca să stea amîndoi la poveşti toată noaptea, inimă lîngă inimă, simţindu-se mai legaţi ca niciodată !

Vorbele acestea au avut darul s-o întărite pe stăpîna casei. Cum se aflau de faţă cele două mătuşe şi Pavilion de Jad, li se adresă :

— Eraţi acolo. I-am spus eu ceva ? Cînd sluga a venit cu lampionul, doar l-am întrebat ce e cu stăpînul de nu apare la vedere şi aşa am aflat că se dusese la sora a şasea. Oh, ce om lipsit de bunăcuviinţă ! am răbufnit. Ştie că-1 aşteptăm şi ne ocoleşte ! Ce e rău în aceste cuvinte ? I-auzi, mă dau peste cap să fac pe grozava şi să fiu mai presus de celelalte ! Am socotit-o femeie de treabă. Cunoşti omul, îl recunoşti după chip, dar habar n-ai ce-i zace în suflet ! Nu poţi ştii pe nimeni cu adevărat ! Cinstea ei e ca acul ascuns vederii, e ca ghimpele intrat în carne. De unde să ştiu eu cu cîte scorneli i-o fi împuiat capul bărbatului ? Acum nu mă mai mir de ce el a tras direct la ea ! Femeie fără minte, poate să stea la tine zile în şir, mie una nu-mi pasă ! Ţi-1 las ţie, ia-1, vădană fără pic de ruşine ce eşti ! Dar ia seama, cînd am venit eu aici dintîi, tîlharul ăsta s-a purtat cu mine fără respect şi, uite, că trăiesc şi acum !

— Nu spune cuvinte grele, e vorba de copil ! o linişti mătuşa cea

mare. Capul familiei are în grijă mersul corăbiei. Stăpîna casei e ca un urcior, duce în el şi apă bună şi rea !

— Dar n-am s-o las ! Peste o vreme tot o întreb eu de ce fac pe grozava şi mă țin mai presus de ea !

— Nu te pune cu ea, soră mai mare ! se înfricoşă Lotus de Aur. Se spune că oamenii cu adevărat mari nu-i iau în seamă pe cei mici la suflet, iar cei ca ea sînt plini de venin. Pe toate ne supără felul cum se agață ea de stăpîn şi îndeosebi pe mine, care îi sînt vecină. Dacă aş fi luat-o în seamă, pînă acum am fi ținut-o numai în certuri ! Dar cîte nu i-au ieşi din gură ! Cînd îi va ajunge om băiatul, se lăuda, o să le răsplătească pe cele care s-au purtat bine cu ea şi o să se răzbune pe celelalte. O să ne lase să crăpăm de foame, aşa zicea, dar sînt sigură că n-ai aflat nimic din toate astea !

— Cum poți rosti aşa ceva, doamna mea ? întrebă tuşa Wu şi atunci Lotus amuți.

In astfel de discuții, unii țintesc vorba spre foc, alții spre luminare. Orhideea, care se avea foarte bine cu Vaza şi care luase de la ea cu împrumut fără să mai dea înapoi ace pentru brodat, fire de mătase, mai multe fețe de încălțări, ba şi primise în dar materiale din mătase şi vreo două-trei batiste scumpe, aflînd aceste lucruri, merse şi i le spuse binefăcătoarei sale. Li Vaza era la ea, lucrînd la un talisman pentru băiat, să-l poarte de Sărbătoarea Bărcilor Dragon. Preparase cu mîna ei găluşti şi alte bunătăți. Văzînd-o pe Orhideea, Li Vaza o rugă să ia loc şi îi porunci întîmpinării Primăverii să aducă nişte ceai.

— De ce n-ai venit cînd te-am chemat să iei ceaiul cu noi ? o dojeni Orhideea.

— După ce a plecat bărbatul, m-am apucat să fac astea pentru băiat, cît e răcoare !

— Ai treabă şi n-am de gînd să te stingheresc, dar aş vrea să te întreb dacă te-ai supărat cu doamna a cincea ? S-a apucat să ne înşire fel şi fel de vorbe pe care le-ai fi spus, cum că mama s-ar da peste cap să se arate grozavă şi mai presus de de noi, celelalte. Mama are de gînd să afle din gura ta despre aşa ceva. Să nu cumva să te scapi şi să mă spui că eu ți-am dat de ştire, vezi tu cum te descurci.

Li Vaza ascultă şi se opri din lucru, brațele îi căzură moi pe lîngă trup şi multă vreme nu scoase un cuvînt. Apoi lacrimile înoepură să-i şiroiască pe obraji.

— Ca să-ți spun curat, un cuvînt n-am rostit ! Aseară eram la sora cea mare cînd sluga a vestit că stăpînul e la mine. Am venit acasă şi l-

am silit să se ducă la aniversare, atîta tot ! Mama ta s-a purtat întotdeauna bine cu mine. Crezi că nu ştiu să aleg binele de rău ? Cum îndrăzneşte să-mi arunce în spate asemenea vorbe ? De ce să nu-i zic în faţă tot ce gîn- desc ? Ar fi cel mai bun lucru.

— **Cînd a auzit că mama o să te ia la întrebări, s-a cam înspăimîntat. In locul tău, eu una i-aş oere socoteală.**

— Crezi că i-aş putea ţine piept ? încearcă zi şi noapte să ne distrugă şi pe mine şi pe copil ! Şi pînă la urmă chiar o să ne omoare cu zile ! şi plînsul îi curmă vorbele.

Orhideea mai rămase pînă cînd Jad Mic le chemă pe amîn- două la masă. Vaza lăsă lucrul şi se duse. cu toate că nu mîncă nimic. Reveni la ea, se lungi pe pat şi o prinse somnul. întors de la *Yamen,* bărbatul o găsi dormind. Slujnica îi spuse că stă- pînă-sa nu pusese nimic în gură. Neştiind ce s-a petrecut, Ximen vru să afle ce e cu ea. Femeia avea ochii roşii de plîns.

— Spune-mi mie ce-ai pe suflet, se rugă el.

Vaza se ridică şi se şterse la ochi.

— M-au durut ochii, n-am nimic. N-am mîncat fiindcă nu mi-« fost foame, îl linişti ea şi nu aminti despre cele întîm- plate. Cu toate că :

Mult năduf în inimioara ei,
Sub cuvinte faci ascuns un pui,
Mărturia stihului s-o iei ;
Nu-i frumoasa-n bănuieli mereu ?
Să te ţii deşteaptă, elegantă E
povară ; dar să taci ce-i greu,
Urci cu suflet plin a vieţii pantă !

In curtea interioară, Orhideea îi mărturisi Doamnei Luna că ii dezvăluise Vazei vorbele puse în seama ei de Lotus şi că nevasta a şasea se jurase că nu rostise nicicînd aşa ceva şi plîn- sese amarnic. Cum să zică una ca asta, se dezvinovăţise ea, despre cineva care fusese aşa de bună cu ea ?

— Nici eu n-am crezut o iotă din balivernele lui Lotus, i se alătură tuşa cea mare. Li a şasea e femeie de treabă, nu e ea în stare să grăiască asemenea măscări !

— Şi eu m-am gîndit să nu fie ceva între ele. Poate că Lotus de Aur e geloasă că bărbatul nu se duce la ea şi mi-a turnat acele poveşti să mă facă să sufăr !

— De azi să fii dreaptă cu ea. O sută ca Lotus nu fac cit Vaza. Ea e aici de aproape trei ani şi n-a făcut un singur lucru nelalocul lui, adause tuşa Wu.

Pe cînd vorbeau în felul acesta, Qin Tong intră, purtînd în spinare o legătură mare albastră. Doamna Luna se interesă ce are acolo.

— înăuntru sînt adunate treizeci de mii de bonuri de sare, înregistrate de Han şi de Cui. Stăpînul i-a ospătat cum trebuie şi poimîine, pe douăzeci, îi trimite la Yangzhou.

— Dacă ţi-a sosit bărbatul, îi spuse mătuşa Wu Doamnei Luna, eu trec cu măicuţele la Delicata.

Chiar atunci, Ximen Qing intră pe uşă şi acestea nu mai avură cînd să se strecoare afară din casă.

— Ce caută aici spurcata asta de Xue, grasă şi rasă în cap ? întrebă el.

— Ce-i cu tine de foloseşti astfel de cuvinte urite ? îl mustră Doamna Luna. Cîtă vreme nu i-ai dat nimic de pomană, n-o ocărî. Ce ţi-a făcut ? Şi de unde îi ştii numele ?

— N-ai auzit ce-a făcut ? Pentru trei *liang* de argint, a ascuns-o în Templul Dizang pe fata consilierului Chen cu un tînăr pierde-vară. Cînd s-a descoperit tărăşenia, au adus-o la mine. I-am aplicat douăzeci de lovituri şi i-am ordonat să se întoarcă la viaţa laică şi să se mărite. Cum de nu mi-a dat ascultare ? O s-o bag la cazne în butuci.

— De ce vorbeşti de rău despre cei care-1 slujesc pe Buddha ? îl certă nevasta principală. E credincioasă, cum să se întoarcă la cele lumeşti ? Nu ştii cît e de sfîntă !

— Intreabă-ţi sfînta cîţi bărbaţi primeşte pe noapte !'

— Nu fi gură murdară, că am să te blestem. Cînd pornesc oamenii la Yangzhou ?

— L-am mînat pe Lai Bao la Qiao acasă, să dea cinci sute de *liang*. Pun şi eu încă pe atît şi pe douăzeci o iau din loc.

— Şi prăvălia cui i-o laşi ?

— I-o dau lui Ben Al, Patrulea.

Doamna Luna desfăcu o ladă, scoase argintul şi-l cîntări. Oferiră fiecăruia cîte cinci *liang* de cheltuială şi poruncină slugilor să pregătească plecarea.

Atunci pică şi Ying Bojue.

— Ce faci cu argintul, frate ? se arătă el curios şi după ce află, urmă : Bravo ţie ! Cred că vei cîştiga bine.

Ximen Qing îl rugă să stea, ceru ceai şi întrebă cînd îi vor înapoia Li şi Huang banii.

— Luna aceasta. Chiar ieri m-au căutat. Au o ofertă de santal la Dongping. în valoare de douăzeci de mii şi ar vrea încă cinci sute de *liang* de argint. Pe urmă ţi-i înapoiază pe toţi o dată.

— După cum vezi, trimit oamenii la drum şi nu-mi ajunge nici mie

cît am, am luat cinci sute cu împrumut de la cuscrul Qiao.

— M-au rugat din tot sufletul, zicîndu-mi că un oaspete nu tulbură două gazde. Dacă nu-i ajuţi tu, de unde să ceară ?

— Xu, care stă pe Răsăritului, dincolo de porţile oraşului, îmi datorează exact cinci sute. Să-i ia ei !

— Bine-ai grăit ! se bucură Ying Bojue.

Ping An intră cu o carte de vizită, pe care scria că Excelenţa Sa Xia îl invita a doua zi pe Ximen Qing să-i facă o vizită.

- ■ Bine, acceptă Ximen, după ce o citi.

— Am ştiri pentru tine. frate, zise Ying. Ai aflat de Laur ? N-a trecut pe aici ?

— N-a mai dat din luna întîi. Ce e cu ea ?

— Al treilea fiu al generalului Wang, începu Ying, care e nepot prin căsătorie cu mareşalul Huang din Dongjing, a plecat de Sărbătoarea Primăverii spre capitală, luînd cu el o mie de arginţi. Dacă ai şti ce frumuseţe este nepoata mareşalului !
Un mare maestru în pictură n-ar putea să-i înfăţişeze nurii, decît pe jumătate. De cînd te ţii tot pe acasă, bătrînul Sun, Zhu Ciupitul şi Micul Zhang şi-au irosit vremea prin case deocheate, laolaltă cu acest tînăr. Zilnic îi găseai fie la Aroma, din Fundătura a doua, fie la Laur. Tînărul a amanetat toate podoabele nevestei, iar aceasta, distrusă, a vrut să se spînzure. De curînd, de ziua mareşalului, mama băiatului s-a dus la Dongjing şi i-a vorbit venerabilului. Acesta i-a ordonat mareşalului Zhu să-i aresteze şi ieri au fost cu toţii ridicaţi din casa lui Laur. Ea a reuşit să fugă la un vecin, Zhu Cap Păros, unde a rămas toată noaptea. M-au rugat să vin să te rog să faci ceva pentru ei.

— Nu mai departe decît în prima lună le-am spus să-l lase in pace. împrumuta în stînga şi-n dreapta, iar Zhu Ciupitul a încercat să mă înşele chiar pe mine.

— Plec, hotărî Ying Bojue. O să vină Laur şi de felul cum ai s-o primeşti, vor fi şi învinuirile şi ocările ce mi le va aduce.

— Ia seama la un lucru. Nu discuta cu Li pînă nu am in mînă banii de la Xu.

— Fie, încuviinţă Ying.

Nici nu ieşi bine pe poartă Ying Bojue şi Laur coborî din lectică. Pe cînd Ximen îi cerea lui Chen Jingji să meargă la Xu, după bani, o slugă îl anunţă că Laur era la Doamna Luna. Cîn- tăreaţa purta veşminte de culoarea frunzei de ceai, era nepudrată, iar părul şi-l legase în grabă cu un prosop alb. Părea distrusă. îngenunche în faţa lui Ximen Qing. plîngîndu-se :

— Ce mă fac, stăpîne ? M-am nenorocit ! Stăteam cuminte acasă şi pacostea s-a coborît din ceruri asupra mea ! N-am avut habar de tînărul ăsta Wang, pînă în ziua cînd Zhu Ciupitul şi Sun Gură Spartă l-au adus pentru sora mea cea mare. Nenorocul meu a fost că ea nu era

acasă. I-am zis mamei să nu-i primească, dar se zgirceşte pe vreme ce îmbătrîneşte. Era chiar de ziua mătuşei şi eu eram gata să o pornesc încoace, cînd Zhu a îngenuncheat în fața mea şi iarăşi m-a rugat şi rugat ca măcar sâ le torn cu mîna mea ceai în ceşti. Pe picior de plecare, lăsasem poarta deschisă şi de afară au dat buzna portăreii, să-i aresteze. Wang Al Treilea a izbutit să se facă nevăzut, iar eu m-am refugiat la vecini. Cînd lucrurile s-au potolit, o slugă m-a chemat acasă. Mama era înspăimîntată şi vroia să-şi ia viața. Astăzi, portăreii județeni au tăbărît din zori peste noi şi ne-au interogat. Aveau de gînd să mă tîrască şi pe mine în capitală. Fie-ți milă, stăpîne, şi scapă-mă ! Pune o vorbă bună pentru mine, părinte !

— Ridică-te ! vorbi Ximen. Cine mai era trecut în document ?

— Aroma. Wang ăsta i-a fost primul bărbat, dar a fost înscrisă acolo pe drept, fiindcă ai ei au păpat banii tînărului ! Să-mi sară ochii dacă noi am văzut vreun bănişor de la domnişorul Wang ! Şi să-mi dea buboaie otrăvite prin toți porii dacă el m-a atins măcar !

— N-o mai lăsa să se jure în halul ăsta şi vezi ce poți face ! îl îndemnă Doamna Luna.

— Aroma a fost luată ?

— S-a ascuns acasă la Wang.

— Atunci tu ai să stai la mine două zile şi voi vedea cum am putea-o scoate la capăt. Mergi cu o carte de vizită la Excelența Sa Magistratul Li, îi spuse lui Shu Tong, şi vesteşte-1 că Laur e la mine şi că aş dori să încerce s-o salveze.

Shu Tong se îmbrăcă şi plecă, întorcîndu-se îndată cu o carte de răspuns din partea magistratului.

— Excelența Sa Li mi-a zis că e în stare să facă bucuros orice îi cereți. Documentul a sosit din Dongjing şi prin el i se ordonă să vegheze ca toată lumea să fie ridicată. Tot ce poate face este să-i dea lui Laur un răgaz de două zile. însă în capitală trebuie acționat.

Ximen Qing rămase tăcut. „Lai Bao trebuie să meargă în altă parte şi n-am pe cine să trimit[41], îşi zise.

— De ce nu-i trimiți doar pe ceilalți la Yangzhou, iar pe Lai Bao să-l opreşti ? îi ghici gîndurile soția. Nu vezi ce în- spăimîntată este ?

Laur căzu în genunchi, bătînd mătănii înaintea soților Ximen. Atunci bărbatul puse să fie chemat Lai Bao.

— Nu mai pleci pe douăzeci, îi porunci, şi ai să porneşti chiar mîine spre capitală, să o scapi de bucluc pe domnişoara Laur.

Cîntăreața se înclină în fața lui Lai Bao.

— Mă duc, domnişoară, zise Lai Bao, răspunzîndu-i la salut.

Ximen Qing îi ceru lui Shu Tong să compună o carte super-intendentului Zhai, cu mulțumrii pentru ce făcuse în cazul cenzorului

Zeng. Alătură douăzeci de *liang* şi sigilă plicul, în- credinţîndu-i-1 lui Lai Bao. Revenindu-şi, Laur îi oferi acestuia cinci arginţi din partea sa.

— La întoarcere, spuse, mama o să te răsplătească.

Insă Ximen Qing nu acceptă. El înapoie cîntăreţei banii şi o rugă pe Doamna Luna să-i dea lui Lai Bao alţii în loc.

— Vai, dar cum se poate asta, să luaţi totul asupra dumneavoastră ?

— Crezi că n-am cinci arginţi şi am ajuns să mă împrumut la tine ? rîse bărbatul.

Laur luă banii şi se plecă din nou în faţa lui Lai Bao.

— Aşterne-te la drum mîine în zori, frate Bao, mi-e teamă să nu fie prea tîrziu.

— Voi porni de la al cincilea *geng,* promise el şi ieşi.

Cu scrisoarea şi banii, Lai Bao merse la Han Daoguo. Wang A Şasea cosea ceva şi, zărindu-1 pe fereastră, îl strigă.

— Ai ceva cu noi ? Ia loc. Al meu nu-i acasă, e la croitor. Fugi la meşterul Xu, îndemnă ea slujnica, şi zi-i stăpînului că îl caută domnul Bao.

— Am venit să vă dau ştire că nu mai plec la Yangzhou. S-a petrecut un necaz cu Laur şi mă duc în capitală. O să meargă într-acolo întîi Han şi Cui, iar eu o să-i urmez la întoarcere. Ce coşi, surioară ?

— O rufă de corp pentru al meu.

— Spune-i să nu-şi ia multe lucruri cu el. Acolo e ţara mătăsii şi e păcat să se încarce cu boarfe de aici.

între timp, Han Daoguo sosi. Se salutară şi Lai Bao mai povesti o dată ce se întîmplase.

— Vă caut la Yangzhou, încheie.

— Stăpînul a hotărît să stăm la hanul lui Wang Boru. Părinţii lor au fost buni prieteni. Casa e mare şi acolo trag mulţi negustori. Averea o să ne fie la bun adăpost acolo. Să ne cauţi la hanul ăsta !

— Mîine plec la Dongjing, cumnată, reluă Lai Bao. Aveţi ceva să-mi daţi pentru iubita voastră fiică ?

— Nu cine ştie ce. Taică-său i-a comandat două ace de păr, iar eu i-am făcut două perechi de încălţări. Te-aş supăra, unchiule Bao, cerîndu-ţi să le iei cu dumneata ? zise femeia, îm- pachetînd lucrurile într-o batistă şi dîndu-i-le. Apoi îşi strigă slujnica să aducă nişte bucate şi să încălzească băutură. Ea îşi lăsă lucrul de mînă şi aşeză masa.

— Nu stau, cumnată, vezi-ţi liniştită de treburi. Mă întorc degrabă acasă, îmi fac bagajele şi mîine în zori o pornesc spre capitală.

— Oh, cu mine să nu faci nazuri ! Facem afaceri împreună şi e musai să bei un pahar cu noi. Tu, om bătrin, ce stai de lemn, ca şi cum ai vrea să scapi mai iute de oaspete ! Ajută-mă să întind masa şi îndeamnă-1 să stea jos !

După ce se aranjă masa, femeia umplu un pahar şi i-1 oferi lui Lai Bao, apoi se aşeză şi ea, mai într-o parte. Mîncară. După cîteva pahare, oaspetele spuse că îi părăseşte ca-nu cumva să găsească poarta zăvorită.

— Cai ți-ai luat ?

— închiriez mîine unul. Cheia de la prăvălie şi registrul o să le ai mîine de la Ben al Patrulea. Ți-aş da un sfat : lasă-1 pe el şi nu mai trece pe la prăvălie. Tu îngrijeşte-te de plecarea la Yangzhou.

— Bine ai grăit. Mîine închei toate treburile cu el.

Wang A Şasea îi umplu paharul :

— încă unul şi gata, unchiule Bao !

— Cumnată dragă, dacă ții neapărat să beau, drege-mi anul mai tare !

Femeia umplu un ibric şi-i porunci slujnicii să-l fiarbă pînă dă în clocot. Atunci turnă într-un pahar pe care i-1 oferi cu amîndouă mîinile oaspetelui.

— Îmi pare rău că n-am ceva mai bun de mîncare.

— Sîntem de-ai casei, lasă vorbele frumoase, o linişti el şi bău în cinstea femeii, ca apoi să se încline. îl conduseră pînă la poartă. Lai Bao se întoarse acasă, îşi făcu bagajele şi a doua zi o luă spre capitală.

Unchiul Wu îl vizită pe Ximen Qing, să-l anunțe că primise înştiințare din prefectura Dongping ; prin aceasta fusese numit ofițer însărcinat cu păstrarea sigiliilor şi cu construirea hambarelor oraşului. După şase luni, dacă totul mergea bine, avea să fie promovat; în caz de nereuşită, avea să ajungă iute pe mîna cenzorului.

— Dacă ai bani, împrumută-mă şi ți-i voi înapoia pînă la unul, încheie.

— Iți dau, cumnate. Cîți îți trebuie ?

— Douăzeci de *liang* îmi ajung.

Merseră în camera Doamnei Luna, iar aceasta scoase argintul şi i-1 oferi fratelui său. Băură ceai, iar fiindcă Doamna Luna avea musafiri, trecură în salon. In timp ce beau, sosi Chen Jingji. Se înclină în fața unchiului Wu şi spuse :

— Xu vă roagă să-l amînați cîteva zile.

— Ce spune ? Am nevoie de bani acum. Să-l iei tare pe fiul ăsta de cățea !

Ginerele încuviință, iar unchiul Wu îl pofti să. închine cu ei un pahar.

In curtea interioară, cele două mătuşi, soția principală şi celelalte neveste beau în voie, împreună cu Orhideea şi Laur. Domnişoara Yu cîntă, acompaniindu-se la *pipa,* un cîntec despre călătoria lui Zhang Sheng spre Pagoda Prețioasă. Cînd încheie, Meng Pavilion de Jad îi turnă de băut şi îi puse mîncare în farfurie.

— Ce polilоghie nesuferită, zise, azi ne-ai năucit cu totul. Nu ne-ai plăcut deloc.

Lotus de Aur prinse cu bețișoarele o bucată de carne şi i-o plimbă pe la nas, să-şi rîdă de ea.

— Fluier de Jad, dă-mi mie *pipa* să cînt. ceru Laur.

— Lasă, numai de cîntat nu-ți arde ție acuma ! rosti Doamna Luna.

— Oh, nu-i nimic ! Dumneata şi tata ați pus o vorbă bună pentru mine şi nu mai sînt chiar disperată.

— Domnişoară Laur, poți atît de uşor să treci de la o stare la alta. numai fiindcă vii de unde vii ! Cînd ai sosit, aveai sprîn- cenele încruntate şi nici nu te-ai atins de ceai, iar acum vorbeşti şi glumeşti ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, comentă Pavilion de Jad.

Laur îşi întinse degetele fine de jad, le trecu peste corzi şi dădu drumul la voce. în vreme ce cînta, Qin Tong intră cu nişte lucruri de-ale casei. Doamna Luna se interesă de fratele Wu şi află că acesta plecase.

— Ei, să ne retragem, că acuşi o să apară cumnatul.

■ - Stăpînul a luat-o spre stăpîna a cincea.

Auzind, Lotus de Aur fu cuprinsă de nelinişte, stînd ca pe ghimpi. îşi mişca ba un picior, ba celălalt. Ar fi plecat, dar îşi dădea seama că nu se cădea. Doamna Luna n-o lăsă să se fră- mînte prea tare, sărindu-i în ajutor :

— Fugi acasă, nu-mi sta ca flămîndul la ruda săracă !

Lotus de Aur îşi drese vocea să spună ceva, dar picioarele o purtară degrabă afară, stîmind zimbetele celor de față.

Cînd a ajuns la ea, Ximen Qing deja se folosise de doctoriile călugărului indian. Prunişor de Primăvară ii luase veşmintele pe care le dezbrăcase şi el şedea aşteptînd întins pe pat.

— Vai, fiule, îl dojeni Lotus de Aur, n-ai mai răbdat pînă la sosirea mamei, ci te-ai vîrît iute în pat. Am băut pînă adineauri în curtea interioară. Laur ne-a cîntat şi am dat pe gît cîteva cupe mari. Am orbecăit pînă aici de una singură prin întuneric şi nici nu ştiu cum de-am nimerit în cele din urmă.

îi ceru lui Prunişor nişte ceai şi după ce aceasta i-1 aduse, Lotus de Aur îl sorbi, făcîndu-i fetei un semn. Slujnica înțelese şi merse să-i încălzească apă. Femeia se îmbăie cu apă cu lemn de santal şi cu alaun şi apoi îşi desfăcu pletele din complicata-i pieptănătură, lăsîndu-le să se mai țină doar într-un singur ac de aur. Zăbovi în fața oglinzii, înroşindu-şi buzele şi luă în gură nişte ceai parfumat. Sfîrşind cu aceste pregătiri, reveni în camera de culcare şi Prunişor îi aduse încălțările de dormit. Slujnica ieşi şi zăvori în urma ei uşa.

In seara aceea, Ximen Qing îi povesti, pe cînd îşi beau ceaiul, o istorioară, aflată de la Ying Bojue : „După ce a murit, un om a ajuns în

iad. împăratul infernului l-a băgat într-o piele de măgar, spunîndu-i că în viața viitoare îi este dat să îndure soarta acestui dobitoc. Curînd însă, mai marele iadului a descoperit că omul mai avea de trăit încă treizeci de ani şi l-a întors din nou pe pămînt. Nevasta, minunîndu-se de apariția bărbatului, l-a cercetat pe îndelete, încredințîndu-se că are totul ca mai înainte, în afara unei anumite scule, ascunse, a corpului. „Mă reped pînă-n iad şi schimb şi chestia asta", a zis el. „Nici vorbă, dragul meu ! Dacă nu te lasă să te întorci ? Fii fără grijă, o scot eu la capăt şi cu asta !" s-a grăbit ea să-i dea asigurări ca să-l liniştească. " îşi petrecură noaptea împreună, dar nu vom intra în amănunte.

A doua zi, bărbatul se sculă, se spălă şi se dichisi. Han Daoguo şi Cui îl aşteptau afară de mult. Ximen Qing le înmînă două scrisori, una pentru Wang Boru, hangiul, şi alta pentru Miao Qing, interesîndu-se dacă e bine sănătos. Le zise că dacă nu sînt destui bani, are să le trimită alții prin Lai Bao.

— JNu ducem o scrisoare şi Excelenței Sale Cai ?

— N-am scris-o, o trimit tot prin Lai Bao.

Cei doi se înclinară, îşi luară rămas bun şi o porniră la drum. Ximen îşi puse pălăria şi merse la *Yam>n* Cînd îl întîlni pe Xia, ii mulțumi pentru invitație.

— Voi fi fericit să-mi fiți oaspe, înalte mandarin. N-am mai chemat pe nimeni.

îşi îndepliniră atribuțiile, apoi fiecare plecă la casa sa. Chiar atunci, un portărel în haine închise la culoare, călare pe un cal iute şi cu o desagă la oblînc, opri în fjța porții, lac de sudoare.

— Aici locuieşte Excelența Sa Marele Mandarin ?

Ping An îl întrebă de unde vine. Omul dțscălecă şi făcu o plecăciune, prezentîndu-se :

— Mă aflu în slujba Excelenței Sale An administratorul pădurilor imperiale şi am venit din partea luit cu daruri. Stăpînul meu şi Înălțimea Sa Huang, mai marele peste cărămi- dării, sînt în drum spre Excelența Sa Hu din prefectura Dong- pițig. Cum țin să-i facă o vizită Excelenței Sale Marele Mandarin, vor să ştie dacă este acasă.

— Ai o carte de vizită ? ceru Ping An.

Omul scoase cartea de vizită şi darurile. Ping An se duse în casă şi i le înfățişă lui Ximen Qing. Pe list^ cadourilor citi : „mătase uşoară - două suluri ; mătase de Hurian - patru *jin ;* cingătoare înmiresmată - o bucată ; oglinzi antice - o bucată, ovală". Porunci să le primească, să-i dea omului cinci *qian* şi o carte de vizită de răspuns şi să-i spună c^ este acasă şi că îi aşteaptă cu nerăbdare. Trimisul se îndepărta în grabă.

Ximen Qing pregăti mîncare şi băutură, iar pe la ora prîn- zului cei doi îşi făcură apariţia cu mare pompă, în litiere, apăraţi de umbrele. înaintea lor sosiră cărţile de vizită pe care le erau înscrise numele : An Shen şi Huang Baoguang. îmbră- caseră amîndoi straiele negre de ceremonie. Ximeri îi întîmpină în poartă şi îi conduse în salon, unde schimbară saluturi. Se aşezară pe locurile cuvenite gazdei şi oaspeţilor, Huang în stînga şi An în dreapta. Primul vorbi Huang :

—Renumele vostru aromitor îmi este de multă vreme cunoscut, din păcate învăţăcelul ce vă sînt am tot amînat această vizită.

—Cum aş putea accepta aceste cuvinte ? rosti gazda. Era de datoria mea să aduc omagii respectabilei Voastre persoane, cuvenindu-se ca eu să vă calc mai întîi pragul. Să îndrăznesc să vă întreb care este preţiosul vostru nume de cărturar ?

— Numele poetic al fratelui Huang este Taiyu *, răspunse An şi lămuri : Tai înseamnă trăinicia şi pacea pămîntului, iar Yu - lumina pogorîtă din cer.

— Dar numele dumneavoastră preţios ? se interesă Huang.

— Sărăcăciosul meu nume poetic este : Patru Izvoare, tră- gîndu-se de la faptul că pe lotul meu de la ţară şînt patru ochiuri de apă.

— Acum cîteva zile m-am întîlnit cu fratele mai mare Cai, care mi-a vorbit cît au fost de onoraţi, el şi Song Songyuan, sub distinsul vostru acoperiş.

— Primisem un înalt semn de la Zhai Yunfeng şi pe deasupra Excelenţa Sa Song este superiorul meu. Cînd sluga mea a fost in capitală a aflat de glorioasa voastră promovare, Venerabile Phoenix, şi regret că nu am reuşit să vă prezint omagii. Cînd vă veţi prelua atribuţiile la prefectură ?

— S-a făcut anul de cînd ne-am despărţit, a spus An Shen. Am fost acasă, m-am recăsătorit şi îndată după Anul nou m-am înapoiat în capitală. Fusesem numit în Ministerul lucrărilor publice, iar de curînd am fost însărcinat să supraveghez transportul lemnului spre Palat. în drum spre Jingzhou, trecînd pe aici, nu am scăpat prilejul să vă revăd.

— Vă rămîn îndatorat pentru daruri, zise gazda şi invită oaspeţii să-şi scoată hainele de drum. în acelaşi timp, porunci să se aştearnă masa.

Huang dădu să se ridice, iar An lămuri :

— Drept să vă spun, mergeam cu fratele Huang spre casa prefectului Hu de Dongping, unde sîntem aşteptaţi. Dar cum ne era drumul prin faţa distinsei voastre porţi, ne-am oprit puţin. Vom veni în

---

* Structură (fizică şi psihică) armonioasă.

altă zi, cu multă plăcere.

— Pînă la locuința prefectului Hu e cale lungă, iar dacă Excelențele Voastre nu sînt înfometate, oare nu vă e cîtuşi de puțin de însoțitori ? Nu zic că vă ofer cine ştie ce de soi, ci un prînz cu totul obişnuit, care să vă învioreze slugile.

Întîi au fost serviți, în alt loc, ricşarii şi însoțitorii. în salon s-a întins masă bogată, cu mîncăruri, supe şi dulciuri, cu bu-
nătăți rare din mare. Ximen Qing a turnat de cîte trei ori în cupele fine din aur. Slugile le-au rînduit în față bucatele. Peste puțin, cei doi mandarini s-âu ridicat, luîndu-şi rămas bun.

— Mîine am pus la cale o mică petrecere acasă la eunucul Liu, care este în bune legături cu fratele Huang. Am fi onorați dacă ați veni, grăi An Shen.

— De vreme ce aveți bunătatea să mă invitați, nu voi da înapoi de la o asemenea cinste, răspunse Ximen. îşi conduse oaspeții pînă la poartă, aceştia urcară în litiere şi porniră mai departe.

îndată, o slugă din casa Xia sosi să-l cheme pe Ximen Qing. El ordonă să i se pregătească un cal şi merse în curtea interioară să se schimbe, apoi plecă urmat de Dai An şi Qin Tong şi cu vreo cîțiva soldați în față, care să-i deschidă drumul.

In salonul locuinței lui Xia, cei doi se închinară unul în fața altuia, Ximen Qing cerîndu-şî iertare pentru întîrzierea pricinuită de vizita neaşteptată. In timp ce ei vorbeau, se aşezară două măsuțe. Ximen Qing fu poftit în stînga, locul al doilea ocupîndu-1 *xiucaiul* * Ni. După cîteva cuvinte ceremonioase, Ximen se interesă cum se numeşte musafirul.

— Neînsemnatul meu nume de învățăcel este Ni Peng, cel cărturăresc Shiyuan * şi cel poetic Kuiyan †. Aparțin colegiului prefectural şi în prezent locuiesc în casa venerabilului Xia, pregătindu-i fiul cel mare pentru concurs. îmi e ruşine să mărturisesc că un ignorant ca mine cunoaşte atîtea personalități.

Doi actori îşi făcură apariția, îngenunchind. Aceştia cîntară, desfătîndu-i cu glasurile lor toată vremea cît stăpînii se ghif- tuiră în lege.

După plecarea lui Ximen Qing, Lotus de Aur se întorsese în pat şi dormise pînă spre amiază. Chiar şi atunci se simțea încă moleşită,

---

* Cărturar. Cîştigător al examenelor imperiale la nivel prefecturaL

† Timp Îndepărtat şi Grota cu Lauri.

venindu-i greu pînă şi să-şi strîngă şi părul. De teamă să nu-i iasă vorbe, cînd Doamna Luna trimise după ea pentru masă, nu vru să meargă, spunînd că nu se simte bine. Abia după amiază trecu dincolo de pragul uşii, duclndu-se în curtea interioară. Folosindu-se de lipsa bărbatului, nevasta principală hotărîse s-o asculte pe Nobila Xue predicînd despre Budha şi interpretînd Sutra de Diamant. în încăperea cea mai bine luminată din apartamentul Doamnei Luna se înjghebase un altar, o masă sacră, pe care ardea santal. Călugăriţele Xue şi Wang, faţă în faţă şi cu cele două novice înapoia lor, se pregătiră să recite psalmi. Femeile casei erau cu toatele prezente, aşezate de jur-împrejur.

Prima începu să recite Nobila Xue :

„Fulgerul şi lumina se topesc iute cînd piatra şi focul sînt nepieritoare. Petalele căzute nu mai sînt floare nicicînd în copac şi apa odată pornită nu se mai întoarnă la izvor. Viaţa care se trăieşte în saloanele cele frumos împodobite cu tablouri şi prin dormitoare înţesate cu broderii este deşărtăciune curată. Valorile cele mai înalte, stăpînitorii cei mai sus-puşi se tot duc precum amăgitorul vis. Aurul galben şi jadul alb nu sînt decît comorile nenorocirilor şi neastîmpărului răufăcător al lumii. Straiele cu migală făcute sînt irosire de vreme. Nevestele şi copiii nu-ţi stau o sută de ani în preajmă, în beznă adăstînd o mie de amaruri. Cînd ajungi întins pe patul morţii, sufletul din tine te părăseşte şi pogoară la izvorul galben. Nici pomenirea numelui tău în hronice nu e altceva decît vanitate şi zădărnicie atîta vreme cît lutul galben îţi mănîncă oasele. Pămîn-turile fără de sfîrşit ale grădinilor şi cîmpurilor nu sînt de folos doară la gîlcevirile între urmaşi. Miile de lăzi cu mătăsuri nu-ţi sînt spre nici o bunătate şi bucurie a sufletului. Pe la jumătatea primăverii vieţii, ghioceii albi de la tîmple te bagă în iarnă. Abia ne veselim de bunele urări şi ne bocesc copiii cu mîngîiere de păreri de rău din partea altora. Amar, amar, amar. Sufletul nostru face-se de abur, iar trupul pămînt. Trecerile dintr-o viaţă în alta se urmează fără de încetare. Capul şi întruchiparea noastră se prefac tot în altceva pururea !“

„Peste întinderile deşarte fără nici un hotar, ce li se zice lor neant, înstăpîneşte legea cu tăişul ei. Trei sînt comorile lumii ce s-au petrecut şi omenirii ce va să vină : Buddha, legea şi călugării. “

„Cît de înălţătoare, cît de adîncă şi cît de negrăit de minunată este legea ! Şi cît de greu e de atins, prin sute, mii şi zeci de mii de ani ! Astăzi, aflat-o-am pre ea, văzutu-o-am, căpă- tată-mi-i şi în mine o ţin ! Cu mare bucurie primesc cunoaşterea adevărului !“....

Urmă călugăriţa Wang :

„Shakyamuni Buddha este cel dintîi între toți Buddha, întemeietorul învățăturii. Cum şi-a lăsat el casa şi a plecat urechea la cele sfinte ?“

„Shakyamuni era în India prinț Şi el şi-a
părăsit înfloritoarea țară,
Ducîndu-se în munții-nzăpeziți,
Cu carnea sa a înfruptat Vulturi şi coțofene,
Un trup de aur modelîndu-şi
Cu al dragonilor cei nouă sfînt scuipat,
Şi Buddha Marelui Vehicol,
Desăvîrşitul ajungând. “

— După Shakyamuni, vă voi istorisi despre bodhisatva Guanyin, care s-a străduit să dobîndească desăvîrşirea, trecînd printr-o sută de prefaceri şi atingînd puterea căii, a lui *tao*. Vreți să ascultați ?

Nobila Xue era gata să cînte din nou, cînd Ping An intră val-vîrtej.

— Excelența Sa cenzorul Song a trimis doi oameni şi o slugă cu mai multe cadouri.

— Stăpînul casei se află la familia Xia. Cine ar putea primi darurile ?

Chiar atunci, Dai An, care se întorsese cu calul şi aducea învelitoarea, le sări în ajutor :

— Nu vă neliniştiți, stăpînă. îi duc eu stăpînului cartea de vizită, iar pînă atunci ginerele voastru, doamnă, îl pofteşte frumos pe slujitor în casă şi îi ține de urît la un pahar.

Lăsă țolul jos, luă cartonul şi porni în galop, înştiințîndu-şi stăpînul. Pe carte scria : „Un porc, două vase cu băutură de preț, patru testele cu hîrtie de scris şi o carte. Cu cele mai respectuoase sentimente, învățăcelul Song Qiaonian". Ximen Qing porunci ca Shu Tong să scrie pe o carte de vizită roşie toate titlurile lui şi să i-o dea în semn de răspuns. Slugii să-i pună în mînă doi arginți şi două batiste, iar trimişilor cîte cinci *qian*.

Acasă, Dai An îl căută peste tot pe Shu Tong, dar nu-1 găsi. Agitat, se învîrtea prin ogradă ca un bou în jurul pietrei de moară. Chen Jingji lipsea şi el, astfel că Fu fusese acela care întreținuse oamenii. Făcu rost de un carton şi de bani, dar n-avea cine să scrie. în cele din urmă îl rugă pe Fu să traseze ideogramele şi să facă trei pachete.

— Chiar nu ştii unde e Shu Tong ? îl întrebă pe Ping An.

— Cînd ginerele era acasă, l-am văzut, dar dupa ce acesta a plecat pentru nişte bani, a dispărut şi el.

— Gata, mi-ajunge ! Precis câ ticălosul umblă cu limba scoasă după vreo femeie !

Mai tîrziu, Chen Jingji şi Shu Tong sosiră călare. Dai An îl boscorodi şi-l puse pe el să caligrafieze cu grijă funcțiile stăpînului. După ce sfîrşiră cu cei trei, îl luă iar în primire :

— Slugă ticăloasă, cum îți îngădui să umbli după femei cînd stăpînul nu e acasă ? Stăpînul l-a mînat pe domnul Chen după bani

nu şi pe tine ! Stai tu, că te spun eu !

— Spune-mă, că nu mi-e frică. Iar de taci, bine faci, te voi lua drept fiul meu cuminte !

— Borfaşule, cîine ! Cum îndrăzneşti ? urlă Dai An şi îl lovi peste picioare, doborîndu-1 şi scuipîndu-1. Mă duc după stăpînul, iar cînd mă întorc să te ţii !

Cu aceasta, încălecă şi plecă.

în camerele sale, Doamna Luna oferi călugăriţelor mîncare şi ceai, cerîndu-le să mai cînte. Neliniştită, Lotus de Aur trase de Pavilion de Jad să iasă cu ea de acolo, dar aceasta nu se urni de unde şedea. Atunci o zgîndări pe Li Vaza care nu vru
nici ea, din teamă.

— Surioară Li, vrea să pleci cu ea, nu mai are răbdare, vorbi Doamna Luna. Hai, du-te !

Vaza ieşi, urmată de Lotus. Doamna Luna se uită chiorîş după ele.

— Acum, că am smuls napii, e loc mai mult, răbufni. Parcă era un iepure fugărit. Nu e ea omul care să asculte la cele sfinte !

Lotus de Aur o tîrî după ea pe Vaza spre poarta grădinii.

— Sora cea mare e tare mîndră de ce face, vorbi ea, dar eu nu pricep în ruptul capului de ce trebuie să stăm cu urechea aţintită la atîtea predici, cît nu ducem pe nimeni la groapă ! Hai să vedem ce e cu Orhideea !

O luară prin salonul central şi în camera de pe latura clădirii zăriră lumină. Orhideea se certa cu Jingji pe nişte bani. Lotus de Aur ciocăni în geam.

— în curtea interioară se ţin predici şi vouă vă arde de harţă ! zise.

— Vă rog să intraţi, doamnelor ! spuse Chen Jingji, ieşin- du-le în întîmpinare.

— Vă certaţi ?

Orhideea îşi punea încălţările.

— E tîrziu şi pe căldură e dogoritor, lămuri ea.

— Ce aveţi de împărţit ? vru să afle Lotus.

— întrebaţi-o pe ea. Tata m-a trimis să aduc nişte bani tocmai de dincolo de porţile oraşului şi ea mi-a dat trei q*ian* să-i cumpăr batiste. Nu ştiu cum se face, dar i-am pierdut, iar ea mă ocărăşte, crezînd că i-am cheltuit pe vreo codană. M-a pus şi să jur, iar banii au fost găsiţi de slugă cînd a măturat ! Atunci de ce îmi mai cere batistele ? Spuneţi şi dumneavoastră, cine e drept ?

— Să taci, pui de tîlhar ! Dacă n-ai fost la femei, ce ţi-a trebuit Shu Tong după tine ? Dai An l-a căutat şi nu a dat de el. Apoi, aţi venit şi tîrziu. Unde sînt banii ? Ia să-i văd !

— Banii i-ai găsit într-adevăr ? întrebă Lotus.

— Da.

— Nu te mai necăji, îi spuse ea lui Chen. Mîine o să-ți dau bani să-mi iei şi mie două batiste.
— Au batiste frumoase ? se arătă interesată şi Vaza. Vreau şi eu !
— Dincolo de porțile oraşului, pe strada Batistei, negustori vestiți au scos la vînzare fel de fel de batnlte, țesute cu aur sau cu garnituri în verde. Puteți porunci oricîte. Ce culori preferați ? Şi ce modele vă plac ? Ziceți-mi şi mîine vă aduc cîte poftiți.
— Aş vrea una portocalie, cu cusătură aurie şi verde de jad, înfățişînd un leu în mijlocul florilor, zise Vaza.
— Auriul nu vine bine pe portocaliu, doamnă a şasea, observă Chen.
— Ce-ți pasă ? Aş mai vrea una roz cu Cele opt comori neprețuite * şi una cu flori de susan cusute cu aur.
— Dumneavoastră, doamnă a cincea ?
— N-am bani, aşa că două mi-ajung. Una să fie de culoarea jadului, cu marginile în horbotă şi cu auriu.
— Vai, dar nu sînteți bătrînă, ce să faceți cu una mai degrabă albă ?
— Nu socoti că te pricepi mai bine decît mine ! O s-o port la doliu !
— Şi a doua ?
— Din mătase de Sichuan, în cea mai delicată culoare de strugure. Cu auriu şi cu verde să fie țesute florile, ale căror inimi să fie doi xi†, unul lîngă altul. In horbota de pe margine să aibă, ca un şirag de perle, şi altele din cele opt tezaure.
— Of-of-of ! Numai atît ? Sînteți ca vînzătorul de semințe de dovleac, care lasă în urma lui un maldăr de coji.
— Măi copile ! se rățoi Lotus de Aur. Ce te priveşte dacă-ți plătesc ? Aşa mi-e pe pofta inimii şi fac ce vreau !
Li Vaza scoase din pungă o bucată de argint şi i-o înmînă bărbatului, spunîndu-i :
— Ia din asta şi pe-ale doamnei a Cincea.
— Las' că-i dau eu pentru mine, se împotrivi aceasta.
— Doar le cumpără pe toate odată !
— E îndeajuns şi chiar prisoseşte, pentru amîndouă, întări bărbatul, luă balanța şi cîntări argintul. Făcea un *liang* şi nouă qion.

* Opt simboluri venerate pentru cer, pămînt, soare, lună şi cele patru anotimpuri.

† Fericire, simbol al iubirii.

— De rest ia-i Orhideei două batiste.

Orhideea se ridică şi făcu o reverenţă în faţa Vazei.

— De vreme ce doamna a şasea plăteşte batistele, propuse Lotus de Aur, ia pune la bătaie cei trei *qian.* Eu zic să vă sfădiţi mai bine care dintre voi doi să fie gazdă. De nu-s destui, o rugăm pe doamna a şasea să ne mai ajute cu ceva şi mîine, după ce tatăl vostru are să plece, tîrguiţi raţă friptă şi alcool alb şi ne oferiţi o masă pe cinste.

— La cererea doamnei, trebuie să-i scoţi ! îşi îndemnă bărbatul nevasta.

Orhideea îi întinse banii lui Lotus de Aur, care îi trecu Vazei, spre păstrare. Luară cărţile de joc şi se strinseră lîngă lampă, să vadă dintre cei doi soţi cine are să bată. De pe margine, Lotus o susţinu pe Orhideea, care cîştigă la rînd trei jocuri. Deodată, auziră bătăi în poartă : stăpînul casei se întorsese. Lotus şi Vaza se grăbiră la ele, iar Chen Jingji ieşi în calea lui Ximen Qing.

— Xu trimite poimîine două sute cincizeci de *liang,* iar restul luna viitoare, îşi înştiinţă el socrul.

Ximen Qing înjură, însă cum băuse destul, se răcori cu asta şi nu mai merse în curtea interioară, ci o luă de-a dreptul spre Lotus de Aur.

Capitolul LII

A doua zi, Ximen Qing a mers, ca deobicei, la slujbă, iar la întoarcere a găsit acasă invitaţia pentru petrecerea de pe douăzeci şi doi, aranjată de eunucul Liu, în locuinţa lui. A mîn- cat o fiertură de orez în camera de sus şi trecînd prin salon, a dat peste Micul Zhou, bărbierul, care cum îl văzu căzu la pămînt, bătînd mătănii.

— Ai picat tocmai la timp, îi spuse. Vroiam să mă tund.

Se retraseră în micul umbrar al Pescăruşului, Ximen Qing se aşeză pe un scaun de vară, răcoros, îşi îndepărtă boneta şi plasa care îi ţinea părul strîns, lăsîndu-şi-1 în voie pe umeri. Micul Zhou îşi scoase pieptenul din bambus şi îi pieptănă părul, curăţindu-1 şi netezindu-1. Cînd îngenunche să ia banii, îi spuse lui Ximen că are să se bucure în cursul anului de o promovare, culoarea părului fiindu-i cum nu se poate mai bună. Ximen se arătă foarte mulţumit şi îi ceru să-i cureţe şi urechile şi să-i facă masaj pe întreg corpul. Bărbierul îl frămîntă bine de sus şi pînă jos, pipăindu-i fiecare muşchi în parte, încît Ximen se simţi întru totul relaxat. La sfîrşit, îi dădu cinci *qian* şi

mîncare, trimiţîndu-1 să-l radă pe Guange în cap. El se duse în cabinet, se întinse pe patul de marmură şi adormi.

In ziua aceea, mătuşa Yang plecă şi cele două călugăriţe se pregătiră şi ele să-i părăsească pe ai casei. Doamna Luna le umplu boccelele cu ceai, bucate şi dulciuri, oferind fiecăreia cîte cinci *qian* de argint, iar novicelor cîte un material de rochie. Le conduse chiar ea pînă la poartă, iar Nobila Xue o po- vățui să nu uite ca de Renzi să ia leacul şi să se culce cu bărbatul, pentru că o să rămînă grea neapărat.

— Nobilă Xue, te aştept să vii în luna a opta, de ziua mea.

Călugăriţa făcu o reverenţă şi promise că are să vină. Din poartă, Doamna Luna se întoarse cu mătuşa Wu la ea, iar celelalte femei, Orhideea şi Laur, în braţe cu Guange, merseră în grădină, sâ se răcorească.

— Dă-mi mie copilul, ceru Vaza.

- - Nu-ți fă griji, îmi placş să-l țin eu.

— încă n-ai văzut noul cabinet al stăpînului, o îndemnă Pavilion de Jad.

In grădină, Lotus de Aur descoperi că florile de mirt * îmbobociseră şi rupse două fire pentru Laur. înaintară de-a lungul zidului de pini şi ajunseră la Palatul Pescăruşului, unde fuseseră aranjate cu gust un pat, perdele, paravane, cărţi, tablouri, instrumente muzicale şi şahuri. Deasupra patului o plasă de mătase era prinsă într-un cîrlig de argint. Ximen Qing dormea dus, întins pe salteaua răcoroasă, cu capul rezemat de perna din ceramică. Alături, se afla un mic trepied de aur, în care ardeau cîţiva cărbuni „flegma dragonului'[1]. Ferestrele deschise erau pe jumătate acoperite şi lumina era răsfrîntă prin ele de frunzele late ale bananierilor. Lotus luă cutia cu parfum de pe masă şi o cercetă. Pavilion de Jad şi Li Vaza se lăsaseră în scaune. Deodată, bărbatul se întoarse şi dădu cu ochii de ele.

— Ce căutaţi aici ? se miră.

— Laur vroia să-ţi cunoască încăperea de lucru, îi spuse Lotus de Aur.

Ximen ceru copilul şi se jucă o vreme cu el.

Pe neaşteptate, Shu Tong apăru, vestind vizita lui Ying Bojue. Femeile plecară în grabă † spre casa Vazei. Ajungînd sub pini, Ying o zări pe Laur cu copilul în braţe.

— Cînd ai sosit ? îi strigă.

— Ce-ţi pasă, Cerşetorule ? Nu e treaba ta ! i-o întoarse ea.

— O fi sau nu, vino lîngă mine, mică destrăbălată !

Se apropie, cu gîndul să o atingă, dar fata îl împinse cît colo.

— Ticălosule ! Dacă nu mi-ar fi că sperii copilul, te-aş pocni cu

* *Ziweihua,* Lagerstroemia indica.

† Femeile nu erau admise la reuniunile şi întrevederile bărbaţilor şl numai servitoarele şi cîntăreţele puteau lua parte.

evantaiul.

— Nu-mi speria băiatul, cîine spurcat ! strigă Ximen, ieşind afară şi îi porunci lui Shu Tong să-l ducă pe Guange la mamă. Sluga-copil îl luă şi i-1 trecu doicii, pe care o află în calea sa.

— Cu necazul tău ce se mai aude ? o întrebă Ying pe Laur.

— Stăpînul a fost atît de bun şi l-a mînat pe Lai Bao în capitală. Sper să fie bine.

— Ei, atunci fii liniştită !

Laur se îndreptă spre curtea interioară, dar Ying o chemă înapoi.

— Bine, am să mă întorc mai încolo, promise ea.

Ying se înclină înaintea lui Ximen şi se aşeză. Ximen Qing 2 înştiința că ospătase cu Xia Longxi, iar între timp cenzorul Song îi trimisese cîteva daruri, printre care un porc. De teamă că n-o să-l poată păstra multă vreme, pusese bucătarii să-l taia Şi să. prepare capul cu piper. îi spuse lui Ying să rămînă şi îl ®ină pe Qin Tong după Xie Zichun : Ying Bojue întrebă dacă °tyinuse banii dați cu împrumut.

— Tîlharul, os de cîine, îmi va întoarce mîine doar jumătate din ei ! Spune-le prietenilor să vină peste cîteva zile şi am să le fac eu rost de undeva !

— E bine şi aşa, încuviință Bojue. Nu m-ar mira ca azi să-ți facă vreun dar, ca să-ți arate cît îți sînt de supuşi.

— Să nu-şi facă griji ! zise gazda.

Mai vorbiră o vreme, apoi Ximen se interesă dacă bătrînul Sun şi Zhu Ciupitul plecaseră sau nu.

— Noaptea aceea de pomină au petrecut-o la închisoarea județeană, răspunse el, iar a doua zi au fost puşi în lanțuri şi trimişi în capitală. Cine ştie cum se vor întoarce de acolo ? E atît de greu să duci o viață tihnită în vremurile astea ; mă întreb dacă vor fi în stare să îndure tot amarul. Drumul e lUng, vremea e călduroasă, iar ei au de cărat şi lanțurile grele şi n-au un ban în buzunare !

— Ştii că ai haz ? Cine i-a pus să se înhăiteze cu Wang acela ? Ce au semănat, aia au cules !

— Ai dreptate, frate mai mare, acceptă Bojue. Muştele nu au cum să se bage în oul nespart! Wang ăsta de ce nu m-a rugat pe mine sau pe Xie ! Bunii cu bunii şi răii cu răii !

Abia sosit, Xie Xida le-a făcut o plecăciune adîncă şi s-a aşezat, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

— Ce ai de eşti aşa asudat ? se miră Ximen Qing.

— Nu mă întreba, frate mai mare ! răspunse el. Astăzi "jam mîniat din nimic. De cu zori, a dat buzna peste mine bătrîna Sun, învinuindu-mă că eu am lăsat-o fără bărbat ! „Ascultă, boarfă fără minte“, i-am zis, „bărbatu-tău şi-a petrecut

în şir prin case de pierzanie, în praznice fără sfîrşit, irosin- du-şi bruma de bani ce o aveați în casă. Chiar tu te tragi din locuri dosnice, cine nu te ştie ? Aşa ai şi făcut bani, ținîndu-ți cu ei omul !“ Cînd i-am azvîrlit toate astea în față, a fugit mîn- cînd pămîntul şi am scăpat de

ea. Noroc că m-ai chemat, fiindcă plesneam de furie, nu alta !

— Tocmai îi spuneam fratelui cel mare că alcoolul nou se alege pe din două, ce-i curat de ce-i tulbure ! Am zis de la bun început că cine umblă cu tînărul Wang o să intre la bucluc. Ei, acum că s-a întîmplat, nu mai e nimic de făcut !

/ - Nici nu pricep cum de s-a înălțat bărbat acest Wang ? După mine, e încă un copil ! rosti Ximen.

— Ce-a văzut el de pe lumea asta ? Dacă-i vorbesc de prestigiul tău, frate, se sperie de moarte ! zise Ying.

Un copil-slugă aduse ceai.

— Jucați zaruri *, iar eu voi cere nişte tăiței.

Pe o tavă pătrată, Qin Tong şi Hua Tong aduseră patru platouri mici cu mîncare, trei farfurii cu sos usturoiat, un castron cu came de porc fiartă cu sos de soia şi condimente, trei linguri de supă şi trei perechi de bețişoare de fildeş. Rînduiră totul pe masă. Bărbații se apropiară, luară fiecare cîte un bol cu tăițeii sosiți între timp şi îşi puseră fiecare peste ei carne de porc, deasupra adăugind sos usturoiat. Ying Bojue şi Xie Xida înghițiră întregul conținut din numai cîteva guri şi tot aşa pînă la a şaptea porție. Ximen Qing nu reuşi să dea gata nici două boluri.

— înfulecați, fiii mei, nu glumă ! rîse el.

— Cine i-a gătit, frate mai mare ? se interesă Ying. Sînt fragezi şi gustoşi.

— Eu doar acum m-am sculat de la masă şi dacă tăițeii n-ar fi fost grozavi, n-aş fi mîncat nici o porție, întări Xie.

Mîncarea îi încinse şi îşi dezbrăcară robele. Cînd Qin Tong veni să strîngă masa, cerură apă să-şi clătească gurile.

— Să fie numai călduță, spuse Xie. Apa fiartă face mai puternic mirosul de usturoi.

Hua Tong aduse ceaiul. Băură, apoi ieşiră în grădină să se plimbe. Huang trimisese patru cutii încărcate de cadouri. Ping An se înfățişă cu ele ca să le arate stăpînului. Erau castane de apă proaspete şi alte fructe rare.

— Ce delicatesuri nemaipomenite ! le lăudă Ying. Oare cum o !i făcut rost de ele ? Ia să le încercăm, zise şi luă un pumn, âlinzîndu-i-âouă şi lui Xie Xida. Unii mor şi nu ajung să guste ceva !

— Cîine turbat ! îl certă Ximen Qing. N-am apucat să ofer ciieva lui Buddha şi te-ai şi pus pe înfruptat !

* în chineză se numeşte *shuanglu*, dublu uscat sau *shuangliu,* şase- şase.]

— De ce să-i dai mai întîi lui Buddha ? se miră Ying. Se înghit şi aşa cu mare plăcere !

Ximen porunci să i se ofere aducătorului trei qian.

— Li Jin sau Huang Ning ţi-a făcut cadoul ? vru să afle Ying Bojue.

— Huang Ning, răspunse Ping An.

— Fericit purceluşul, să cîştige trei *qian !* zise Ying şi continuă jocul de zaruri. Ximen Qing îi urmărea.

După masă, Doamna Luna, Laur, Delicata Li, Meng Pavilion de Jad, Pan Lotus de Aur, Li Vaza şi Orhideea se odihneau în pridvor. Micul Zhou scoase capul, temător, pe după zidul umbrelor, din faţa porţii.

— Ai picat bine, Zhou, îi dădu Vaza curaj. Vino să-mi razi băiatul în cap, că i-a crescut iarăşi părul.

Micul Zhou înainta cu paşi repezi, făcu o plecăciune şi le spuse că venise la porunca stăpînului.

— Soră a şasea, se amestecă Doamna Luna, ia calendarul Şi vezi dacă e zi prielnică sau ba. Numai după aceea îl radem !

Lotus de Aur îi ceru lui Jad Mic calendarul, îl deschise şi vorbi :

— Sîntem în douăzeci şi unu ale lunii a patra, ziua se numeşte *kengxu* şi se află sub înrîurirea porcului de aur. Sînt îngăduite ofrande strămoşilor, îmbrăcarea costumelor manda- rinale, plecarea în călătorie, se poate croi, spăla, rade în cap., construi, lucra ogorul. După amiaza este şi mai bună.

— Dacă-i aşa, daţi poruncă slugii să fiarbă apă şi să-l îm- bâieze bine, zise Doamna Luna, apoi îl sfătui pe Micul Zhou să lucreze pe îndelete.

Cînd trecură la treabă, Jad Mic se înfipse lîngă bărbier, strîngînd într-un prosop părul tăiat. După numai cîteva bri- ciuri, Guange prinse să plîngă în hohote. Micul Zhou nu-1 luă în seamă, văzîndu-şi de tuns, dar nu peste mult copilul ţipă atît. de ascuţit, înroşindu-se că îi pieri glasul.

— Ajunge ! Lasă-1 ! strigă Li Vaza, repezindu-se spre ei.

Micul Zhou o zbughi afară, fără un cuvînt, uitînd să-şi adune ustensilele.

— Am spus întotdeauna că băiatul ăsta are ceva bolnăvicios în el, rosti Doamna Luna. Trebuie să punem mîna să-l radem chiar noi, uitaţi-vă la el cum arată !

Băiatul rămase livid şi icnind timp îndelungat, dar în cele de pe urmă îi reveni glasul. Vaza se linişti şi se apucă să se joace cu el : „Ce îndrăzneală pe Micul Zhou, auzi, să intre tam-nesam şi să ne radă în cap ! Ne-a ras doar pe jumătate, bătîndu-şi joc de noi ? Ia să-l chemăm aici şi să-i tragem o mamă de bătaie !“ îl prinse în braţe şi merse cu el în faţa Doamnei Luna.

— Măi cerşetor pricăjit, îl certă Doamna Luna, să plîngi în halul ăsta pentru un ras ? Acum arăţi ca un tîlhar în toată regula !

îl alintară puțin, apoi Vaza chemă doica.

— Să-l lase să doarmă şi-l alăptează după aceea ! ceru doamna casei.

Doica îl luă în brațe şi plecă în curtea din față. Lai An intră să ia uneltele meşterului bărbier, spunîndu-le că omul era galben la față.

— I-ați dat să mănînce ? întrebă Doamna Luna.

— Sigur. Stăpînul i-a dat şicinei *qian*.

— Dați-i şi nişte băutură. S-a înfricoşat degeaba. Vai de el, greu mai cîştigă un ban !

Jad Mic umplu un ibric, luă o farfurie cu mîncare şi i le întinse lui Lai An să i le dea bărbierului.

— Vrei să vezi cînd e ziua *Renzi ?* o rugă soția principală pe Lotus.

— Pe douăzeci şi trei. De ce întrebi, surioară ?

— Aşa, într-o doară.

Laur luă calendarul şi-l frunzări.

— Pe douăzeci şi patru e ziua mamei, iar eu, vai, nu sînt acasă.

— Luna trecută, pe zece, a fost ziua sorei tale, zise Doamna Luna. Voi, cele din casele de plăceri, sînteți bolnave în aceeaşi zi de două boli diferite şi aveți cam trei zile de naştere într^una! Ştii cum ? Ziua vă arde boala banilor, iar noaptea a bărbaților. Dimineața e ziua mamei, la prînz a sorei şi seara a ta însăți.
Mare minune şi cu zilele astea de naştere ! Cum puneți mîna pe unul cu bani, înghesuiți toate naşterile în aceeaşi zi !

Laur rîse, fără să comenteze.

Ximen Qing îl mînă pe Hua Tong după Laur. Ea trecu în dormitorul Doamnei Luna, se pudră şi plecă în grădină. In umbrar se aşezase masa celor opt nemuritori * şi pe ea tronau două platouri mari cu friptură de porc şi multe alte bucate. Bărbații ospătară, iar Laur le turnă în pahare.

— Am să-ți spun ceva în fața stăpînului tău, începu Ying Bojue, ți cunoşti că nu sînt omul care să îndruge prostii. Treaba ta e aranjată la noi în județ şi n-o să te mai întemnițeze. Cui îi datorezi totul ? Mie, fiindcă m-am rugat de nu ştiu cîte ori de stăpînul tău pentru tine. Crezi că altfel se amesteca ? Ei, acum că mă simt bine şi beau, cîntă în cinstea mea aria care îți place cel mai mult !

— Oh, stafie cerşetoare, îl ocărî ea în glumă, prea te crezi mare şi tare. Parcă în ochii stăpînului însemni mare lucru !

— Ba tu eşti nimic, tîlhăroaică de drumul mare ! Ia aminte să nu loveşti călugărul înainte ca el să-ți citească o slujbă ! De vrei să mănînci, lasă focul în pace ! Ție îți dă mîna să rîzi că un călugăr n-are

* Masă cu opt laturi.

soacră, dar eu, unul, nu te-aş lăsa cu una cu două, pungăşoaică mică ! Să nu-ţi baţi joc de mine, auzi ?

Tînăra fată îl lovi de cîteva ori cu coada evantaiului. Ximen Qing se amuză, luîndu-i apărarea :

— Vai cîine, fiii or să-ţi ajungă hoţi, iar fiicele vrăjitoare, că bun mai eşti de gură !

Rîseră, apoi Laur prinse uşor pipa şi şi-o puse pe genunchi. Cînd deschise gura, printre buzele roşii dinţii ei îşi sclipiră întreaga albeaţă. Dădu glas cîntecului grangurilor :

Cine să fi gîndit
Că trupul acesta înmiresmat
De suferinţă fi-va nimicit;
Oglinda, iată, s-a pătat Şi n-are
suflu nici s-o şteargă,
Slăbită e, şi faţa să-şi pudreze Şi pentru o
floare-n păr nu are vlagă, Sprîncenele-
ncruntate-i cum să spargă Chiar ura
muntelui în primăvară vagă ?

— Aşa eraţi şi voi la început, iar azi gîndurile vă macină. Vezi să nu regreţi ! o întrerupse Ying.

— Ce tot trăncăniţi ? îi aruncă ea şi continuă :

Mult prea greu de răbdat pentru pleoapa cea trează Este-al
cornului sunet din turnul de pază.
El inima-ţi rupe şi zaci.

— Inima ta încă nu-i frîntă, se amestecă iarăşi Ying, dar îţi atrag luarea aminte să nu întreci măsura, căci corzile se pot cu adevărat rupe.

Laur îl izbi cu toată puterea.

— Tîlhar ce-mi eşti ! Azi ai înnebunit de nu-mi dai deloc pace ! O să vă cînt acum „Adunarea celor cuvioşi".

Fereastra-i nemişcată în tăcere Şi luna-i în deplina-i
strălucire,
Cu suflet greu de ură, părăsită, ea îşi află reazem Doar
în paravan ! De-afară-aude ca din amintire Al raţei
ţipăt, prin văzduhuri, după soţul său Şi-n gînd amar
răpusă-i de tristeţi !
Prea lungi sînt orele din noaptea ca un hău, încet îşi plînge
apa ce-1 întoarnă ceasul.
S-a-ntunecat a lămpii luminare pe pereţi,
Nu are ochi s-o vadă, nici scrumirile santalului ce-a ars. Nu-
şi poate găsi somnul; cum să-l aibă Cînd doar nelinişte e
tot ce i-a rămas ?

— Cum adică nu dormi tihnită, păcătoasă mică şi proastă ? Nici

nu te-au arestat, trăieşti într-o casă pe cinste şi îți faci somnul prea bine. Te-ai ascuns şi ai scăpat şi îți stă gîndul tot la blana oii ! Stai să se întoarcă ăia din capitală şi un pietroi o să cadă la picioarele tale !

— Stăpîne, nu mai răbdă cîntăreața, vezi cum îşi bate joc de mine ?

— Ehei, poate-oi pricepe că unul ca mine îți este stăpîn şi tată !

Laur nu-i răspunse şi, răsfirîndu-şi uşor mîinile peste strune, cîntă „Ecoul cu ecou".

Cînd mi-1 amintesc,
Cînd mi-1 amintesc,
Cum în a mea inimă să nu-1 găsesc ?
Cînd nu e cu mine,
Cînd nu e cu mine,
Lăcrimez tot perle şi nu-mi este bine.

— Unui om, care nu stătea bine cu băşica udului, îi moare mama. Pe cînd şedea de priveghi îmbrăcat cum se cuvine în straie de doliu, adoarme lîngă sicriu. In timpul ăsta, face pe el. Chiar atunci, intră cineva şi îl vede ud. „Ce s-a întîmplat?“ se miră. Luat pe nepregătite, el răspunse : „Am plîns toată noaptea şi lacrimile mi-au şiroit pînă sub fund !“ Aşa şi tu ! Nu ştii ce să zici şi te plîngi de oftat în taină !

— Prunc neobrăzat ! izbucni Laur. Unde te crezi ? Eşti nebun de-a binelea ! Cîntă :

îl urăsc, îl urăsc,
Nu pot spune rău ce mi-a făcut Am fugit aici şi mă
urăsc Că tot în credință lui m-am vrut.

— Eşti o proastă mică, ți-am zis eu, nu se lăsă Bojue. In zilele noastre nu mai amăgeşti nici un copil de trei ani. Cine se aşteaptă din partea ta, fată stricată, să-i fii credincioasă ? Ia odihneşte-te nițel, am să-ți cînt eu o melodie din sud :

în luna asta vîntoasă Aminte ia la cîntul meu.
Pe lumea noastră ce-ar părea frumoasă,
E greu de-ales minciuna de-adevăr,
Cu viclenie mare-i. orişicare Şi orişicare zice că ni-
e văr. în fapt se ține-n umbră, să ne-ngroape De
vii şi să ne pună-n cap urciorul orb.
Babornițe codoaşe trag la bani s-adape Şi
preotese mici şi-nchină al lor corp Ca
treaba cît mai putred să-nflorească !
Amarul lor se-neacă dus pe rîu,
Mîhnirea, iar. fîntînă umflînd iască.
Cum umple-se-vor cupele durerii în desfrîu ?
Mai bine trai de cal ori de măgar,

Decît a vieții balegă, eu, om, s-o car !

Laur plînse în hohote. Ximen îl lovi pe Ying cu evantaiul în cap.

— Nu ești bun decît să omori omul cu zile ! îi vorbi în glumă, apoi se întoarse spre cîntăreață : Cîntă și nu-1 mai lua în seamă, cîntă ca mai înainte !

— Ce-ți veni, frate Ying, să-ți bați joc de fata mea ? Uite, cine-o mai scoate un cuvințel, șă-i crească un buboi rău în gură!

— Tînăra tăcu îndelung, apoi luă instrumentul și cîntă „Pădurea verde“.

Toți zic că e nobil și deschis la fire...

Ying Bojue vru să sufle ceva, dar Xie Xida îi ocoperi gura cu palma.

— Cîntă, domnișoară, nu-1 lua în seamă.

Laur continuă :

Dar tîlharul ăsta e un ticălos,
Are ochii mari să-și scape din privire Dar la
inimă și gură-i mincinos.

Xie Xida își luă mîna de pe gura lui Ying și acesta își dădu drumul :

— Dacă inima și gura spun același lucru, nu-i rău deloc, dar nici gînd să se poată una ca asta. Azi nici un tigru nu mai vorbește din inimă !

— L-ai auzit cumva, ochi roșii și sprîncene albe ? întrebă Laur.

— Eu nu, dar tocmai așa e în Palatul stelelor plăcerii.

Bărbații izbucniră în rîs. Laur cîntă :

El se jură pe munți și pe mare,
Minte așa cum ar spune-adevărul curat.
Bolesc tot din pricina lui,
Amăgitorul de inimi,
Știu bine cît m-am înșelat,
Dar ce mai pot face acum ?

— Nu îndrăznesc să-i întrevăd viitorul, dar, se-nțelege, ca mîine ajunge ăsta general !

Laur cîntă „Pisica cu ochi de chihlimbar".

Cu fiecare zi ne depărtăm mai mult,
Cînd oare iar va fi să te găsesc ?
M-ai amăgit și cît te-am așteptat nerăbdătoare îmi zic
că-n vis la fel de greu se întîlnesc
Pe munții Wu ce-i vînt și ploaie,
Iubire, tu, cît un crimpei de ață,
De-acum îți voi rămîne-n astă viață Un

phoenix văduvit de a ta faţă.

Şi reuşi să încheie :

Iubirea ta ca ploile de vară,
M-ai părăsit şi singură îndur,
Pe lume bunătatea-i să ne pară,
Fiind pictura visului mai pur.

— Bravo ! Bravo ! strigă Xie. Să ia Hua Tong *pipa,* iar eu am s-o cinstesc cu un pahar, să se răcorească.

— Iară eu îi voi alege cîteva bucăţele gustoase, se oferi Ying. Am obiceiuri proaste şi poate că astfel mi le răscumpăr.

— Lasă, cerşetorule, nu-mi pasă ! Întîi îl pocneşti pe om în faţă şi apoi îl mîngîi !

Xie Xida îi turnă lui Laur trei pahare, apoi îi ceru lui Ying Bojue să reia jocul de zaruri. în timp ce ei jucau, Ximen Qing îi făcu fetei semn cu ochiul şi ieşi.

— Frate, dacă te duci în curtea interioară, îi strigă Ying Bojue, trimite-mi nişte ceai parfumat. îmi pute gura a usturoi.

— De unde să am ceai parfumat ?

— Ştiu că mă înşeli, frate. Ştiu bine că Liu, cărturarul din . Hangzhou, ţi-a trimis o groază. E păcat să-l foloseşti de unul singur !

Ximen Qing se îndepărtă, rîzînd. Laur ieşi şi ea, rupse cîteva flori crescute pe lîngă stîncile aduse din Lacul Tai şi dispăru. Cei doi făcură trei partide încheiate şi văzînd că Ximen nu se mai întoarce, îl întrebară pe Hua Tong ce e cu el. Copilul-slugă spuse că o luase spre curtea interioară. Bănuitor, Ying îi ceru prietenului să aştepte şi pomi să-l caute. Xie jucă şah cu Hua Tong.

Gazda trecuse pe la Li Vaza să ia leacul şi ieşise repede, îndreptîndu-se spre Sala Aromelor, unde o aflâ pe Laur. O duse cu el spre Umbrarul Trandafirilor sălbatici şi apoi intrară în Grota Norilor. Acolo bărbatul închise uşa, şoptindu-i dulce. Ne- dînd de ei prin pavilioane, Ying Bojue răscoli pretutindeni. Cînd îşi pierduse orice speranţă, ajuns în păduricea de pini şi bambuşi, auzi rîsete. „De unde-or veni ?“ se gîndi. Lăsă în urmă Umbrarul cu struguri şi se opri la uşa grotei, împin- gînd-o cu putere.

— Aşadar, aici v-aţi vîrît să vă mîngliaţi cu vorbe dulci ? strigă el. Hai, recunoaşteţi !

— Cum dai năvală ca un necioplit, speriind lumea ! îl în- tîmpină Laur.

— Dacă nu recunoaşteţi, îmi e uşor să mă fac auzit de cine trebuie !

— Ieşi odată ! se înfurie Ximen. Ne-am retras aici ca sâ avem parte de puţină tihnă şi tu nu ne dai pace !

— Dacă nu mă rogi frumos, păcătoaso, voi ţipa cît mă vor ţine bojocii, să afle toate doamnele acestei case ! Eşti doar fiică adoptivă şi te-ai ascuns să faci nani cu tata ! Dacă nu-i aşa, de ce altceva v-aţi

băgat amîndoi aici ?

— Ieşi, cerşetorule ! strigă ea.

— Bine, mă duc, dacă mă laşi să te pup, zise Bojue. O sărută şi ieşi.

— Vino înapoi, cîine ! N-ai uşă s-o tragi după tine ?

Ying Bojue se întoarse şi închise uşa.

— Dă-i bătaie zdravănă, fiule, i se adresă el lui Ximen Qing, şi dacă o laşi fără fund, eu unul n-am să plîng după el ! Acum plec, dar nici nu înaintă bine pînă la umbra pinilor şi reveni : Mi-ai promis sau nu ceai aromat ?

— Vai, cîine, nemernic, ai răbdare, am eu grijă !

Abia acum se îndepărtă Ying cu adevărat, rîzînd amuzat.

— Supărător mai este ! rosti cîntăreaţa.

Cei doi îşi văzură de ale lor în grotă şi într-un tîrziu o părăsiră. Laur se duse direct în curtea interioară, iar Ximen Qing fu oprit de Ying, care îi ceru frunzele de ceai aromat. Ximen îi dădu un pumn.

— Numai atît ? se minună acesta. Bine, nu-i nimic. Am să-i cer mai mult micuţei destrăbălate.

Abia termină vorba şi intră Li Ming, fratele cîntăreţei. Tînărul îngenunche şi Ying Bojue nici nu aşteptă să se ridice, luîndu-1 în primire :

— De unde vii, Li Ming ? Cum îţi merg afacerile ?

— Mulţumită faptului că sora Laur a tras aici la stăpînul, cei de la judeţ n-au mişcat un deget. Aşteptăm hotărîrea celor din capitală.

— Qi aceea a apărut ?

— Stă încă ascunsă în casele prinţului Wang.

— Aveți noroc că eu şi unchiul tău Xie l-am pus pe fratele Ximen pe roate. Altfel de unde ați fi aflat sprijin ?

— Fără Domnia Sa, n-am fi avut nici o speranță. Mătuşa A Treia nu e descurcăreață de fel. Şi, în definitiv, ce-ar fi putut face ?

— Țin minte că ziua ei cădea cam pe timpul ăsta. O să-l iau şi pe stăpînul tău şi o să ne ducem să o felicităm, zise Ying Bojue.

— Vă rog să nu faceți una ca asta. După ce va trece necazul, mătuşa şi Laur vă vor chema negreşit la o petrecere.

— Doar n-o să lăsăm pînă atunci să ne scape sărbătoarea asta ! nu se lasă Bojue şi îl chemă mai aproape : Bea cupa asta, eu pur şi simplu nu mai pot. Am răsturnat prea multe peste cap.

Li Ming primi cupa, puse un genunchi jos şi o bău. Xie Xida îl îndemnă pe Qin Tong să-i mai umple cupa o dată.

— îmbuci ceva ? întrebă Ying Bojue şi-i dădu nişte plăcinte rămase pe masă.

Xie Xida strînse pe o farfurie nişte carne de porc şi de rață şi i le întinse. Tînărul le luă cu mîinile amîndouă şi se retrase să mănînce, nu înainte ca Ying să-i mai adauge jumătate de peşte de sezon [*].

— Cred că n-ai pus în gură aşa ceva. E proaspăt, zise.

— Otravă ce eşti ! sări gazda. De ce nu i-1 dai tot ?

— Nu, lasă-1 aici ! grăi el. îl mănînc eu, cînd de la băutură mi se va face iarăşi foame. Poate nu ştiți că peştele ăsta se găseşte o dată pe an şi încă numai în apele dulci din sudul Chinei ! Cum îl bagi în gură, te şi umple de dulceață ! La drept vorbind, la Palat încă n-au mîncat aşa ceva. Cine să mai aibă în afară de fratele cel mare ?

Hua Tong veni cu patru tăvi cu delicatesuri proaspete : castane de apă, *ling* [†], bulbi de lotus şi lu-quat [‡]. Dar înainte ca gazda să guste ceva, Ying şi vărsase una dintre tăvi în manşetele mînecilor sale.

— Lasă-mi şi mie vreo două, se rugâ Xie şi întinse mîna, apucă tava cu *ling* şi lăsă în ea doar cîteva fructe.

Ximen luă şi el unul şi îl mîncă, pe celelalte dîndu-i-le lui Li Ming, după care porunci să se mai aducă *lu-quat* şi pentru Li Ming. Acesta le mîncă şi apoi luă *zheng*-ul şi începu să cînte. Ying Bojue îi ceru un cîntec special pentru el. Băură pînă se înseră. Atunci li se servi orez gătit cu boabe de mazăre uscată prin el, acesta punînd capăt ospățului. Se ridicară.

* *Shiyu,* peştele timpului.

† Plantă acvatică, ale cărei fructe, de forma unei stele, în trei colțuri, sînt comestibile.

‡ *Lu-quat* — un fel de prun pitic cu fructele galbene, uşor acri- şoare ; fructul poartă aceeaşi denumire ca şi pomul.

— Am înţeles, frate mai mare, că mîine vei fi la Excelenţa Sa An, zise Ying Bojue. Protejaţii mei, Li şi Huang vor sosi aşadar poimîine.

Ximen Qing încuviinţă din cap. Cei doi plecară, fără să mai aştepte să fie conduşi de gazdă. Ximen porunci să se strîngă masa şi plecă să doarmă cu Pavilion de Jad. Noaptea trecu pe nesimţite. A Soua zi nu se mai duse la *Yamen.* După porţia de fiertură de orez, se îmbrăcă şi o porni spre eunucul Liu, călare, urmat de Shu Tong şi Tai An. Merse cale de treizeci de Zi de la poarta de Miază-zi a oraşului.

Lotus de Aur, folosindu-se de absenţa bărbatului, puse la cale petrecerea. La cei trei qian. de argint ai lui Chen Jingji, o îndemnă pe Li Vaza să mai alăture şapte şi îl mînă pe Lai Xing să ia o raţă prăjită, două găini, un vas cu băutură galbenă, o butelcă de alcool alb, fructe şi altele. Nevasta lui Lai Xing fu chemată să prepare masa. Cînd totul fu gata, Lotus de Aur o pofti pe soţia principală, lămurindu-i cum şi în cel fel le venise gîndul. Se ospătară în grădină, unele jucînd şah, altele întrecîndu-se la zaruri.

— Şi ginerele, care de fapt ne e gazdă, pentru ce nu apare? se miră Doamna Luna.

— O să vină, răspunse Orhideea, dar tata l-a trimis din nou la Xu acela, după bani.

Intr-un tîrziu, Chen Jingji sosi, se plecă în faţa doamnelor, şi se aşeză lîngă nevastă. Le înştiinţă că adusese banii, cinci pachete cu bucăţi de argint, însumînd două sute cincizeci de *liang* şi că îi încredinţase lui Flaut de Jad. Paharele fură umplute de cîteva ori în şir, sporindu-le de la un rînd la altul roşul bujorilor din obraji. Doamna Luna juca şah cu Delicata Li şi cu Laur, Pavilion de Jad, Lebăda de Nea şi Orhideea se distrau rupînd flori. Fluturînd evantaiul din mătase albă, Lotus de Aur se îndepărtă agale, în desişul pădurii de bananieri. Undeva în margine, lingă zid, prin iarbă, crescuse o păpădie şi, zărind-o, femeia se îndreptă spre ea s-o smulgă. Dar Chen Jingji, căruia îi era inima tot la Lotus, trăsese cu coada ochiului la ea şi o luase furiş pe urmele ei.

— Ce căutaţi, bună doamnă ? o întrebă. Iarba e lunecoasă şi m-ar durea sufletul să vă frîngeţi piciorul.

Lotus întoarse capul, privindu-1.

— Oh, borfaş dezgustător ce n-are să sfîrşească bine, zici că o să te doară sufletul dacă alunec eu ? Ce-ţi pasă ? Ce te ţii după mine ? Nu ţi-e teamă că vei fi văzut ? După ce spuse toate acestea pe un ton şăgalnic, adăugă : Ai luat batistele ?

— Uite-le, se grăbi el să le arate, scoţîndu-le din mînecă, tot numai zîmbet. Eu le-am cumpărat. Cum mă răsplătiţi ?

Se apropie de ea. Lotus îl îmbrînci. Apărută brusc de după brîul

de pini, Li Vaza, cu Guange în brațe şi urmată de doică, băgă de seamă mişcarea agitată a evantaiului, nu însă şi respingerea lui Chen Jingji. Crezînd că fusese vorba de un fluture, ea se grăbi :

— Ai prins fluturele, mamă a cincea ? Dă-ni-1 nouă, să ne jucăm cu el !

Din cîțiva paşi, Jingji se pierdu pe după colină. Neştiind dacă fusese văzută sau nu, Lotus de Aur vru să ştie dacă Li Vaza primise batistele. Aflînd că nu, îl dezvinovăți tot ea :

— Le-a ascuns să nu dea cu ochii de ele sora cea mare. Uite, mi le-a dat mie pe furiş.

Cele două femei se aşezară la umbra bananierilor, pe nişte pietre şi desfăcură pachețelul, să împartă batistele.

— E cam răcoros aici, dar plăcut, constată Vaza, şi o mînă pe Abundența să-i ceară Întîmpinării Primăverii să aducă rogojina băiatului, o pernă şi un set de domino. Tu rămîi în casă, porunci.

Slujnica sosi degrabă. Li Vaza întinse băiatul pe rogojină şi se apucă să joace pietre cu Lotus. Mai tîrziu, trimise după un ceai bun. Pavilion de Jad, care se afla în Pavilionul Norilor alungiți, îi făcu semn cu mina, strigîndu-i :

— Sora cea mare vrea să-ți vorbească !

Vaza lăsă copilul în seama lui Lotus şi plecă într-acolo.

Ştiindu-1 pe Chen Jingji ascuns în grotă, lui Lotus de Aur nici că-i păsă de copil. Alergă la uşa acesteia şi-l strigă :

— Nu-i nimeni. Poți ieşi !

Tînărul bărbat o chemă înăuntru, să vadă o ciupercă cu o pălărie uriaşă. Femeia intră, cu toate că bănuia că ciuperca aceea era o pură născocire. Chen Jingji îi căzu în genunchi, ju- rîndu-i credință. Se sărutară.

Ajungînd în pavilion, Vaza fu rugată să joace zaruri cu Laur, în locul lui Pavilion de Jad care pierduse.

— Sînt cu băiatul, încercă ea să dea înapoi.

— Fii fără grijă, surioara a şasea e acolo.

— Mergi şi tu acolo, soră Meng, să se linişte ască, o rugă pe aceasta Doamna Luna.

— Ia-1 în brațe şi mai bine vino cu el încoace, spuse mama şi îi porunci lui Jad Mic să aducă şi lucrurile.

Cînd Pavilion de Jad şi sluga ajunseră la copil, aceasta plîngea, zbuciumîndu-se. Lotus era de negăsit. în apropiere, văzură o pisică neagră, mare, care speriase băiatul şi care o zbughise printre copaci de cum le simțise.

— Unde eşti mamă a cincea ? strigă Pavilion de Jad. Vai de

mine şi de mine, să ne lase singuri aici, să ne pape pisica !
Lotus apăru în fugă.
— M-am spălat pe mîini, se scuză ea. Unde e pisica de care ziceai ?
Pavilion de Jad nu intră în grotă, ci săltă copilul în brațe, încercînd să-l liniştească în drum spre celelalte femei. Jad Mic strînse totul şi o urmă. De teamă ca lucrurile să nu ia o întorsătură neplăcută, Lotus se ținu după ele.
— Ce-are de plînge ? întrebă Doamna Luna.
— Cînd am ajuns la el, în preajmă-i era o pisică neagră, mărturisi Pavilion.
— Asta l-a speriat ! pricepu Doamna Luna.
— Şi sora a cincea ? întrebă Vaza.
— Plecase in grotă, să se spele pe mîini.
— De unde-ați mai scos şi pisica asta, suratelor ! se apropie Lotus de Aur. Băiatul e înfometat, vrea țîță. Asta-i tot !
Fiindcă Întîmpinarea Primăverii venise cu ceai proaspăt, Vaza o mînă după doică, să-i dea sîn copilului. Rămînînd singur, Chen Jingji ieşi la lumină şi o luă de-a lungul şirului de pini, ocolind umbrarul.
— Bagă-1 în casă şi potoleşte-1 ! o îndemnă Doamna Luna pe Vaza, văzînd că băiatului nu-i arde de sîn. .
Petrecerea se încheie în felul acesta. Chen Jingji, dezamăgit că Lotus de Aur îi scăpase printre degete, se întoarse la el, supărat. •

Capitolul LIII

Cînd Ximen Qing se înfățişă la domeniul eunucului Liu, demnitarii Huang şi An se grăbiră să-l salute şi însuşi rentierul îi ieşi în întîmpinare, întinzîndu-i brațul, cînd fu s& descalece.
— V-am aşteptat o grămadă de vreme pînă v-am văzut sosit, zise eunucul.
— Sînteți prea buni cu toții, răspunse Ximen. Se cădea să ajung mai de mult, dar unele neînsemnate pricini m-au reținut acasă. îmi pare rău. Ştiu că sînt vinovat de această nedorită întîrziere.
Se înclinară adînc şi intrară în salonul principal. Acolo, Ximen

făcu o reverență mai întîi în fața cenzorului Huang Huang. apoi a comisarului An şi în cele din urmă în fața eunucului Liu. Se aşezară. Ximen ocupînd locul de onoare, iar eunucul fiind poftit alături de el. Acesta se împotrivi.

— Sînt sub propriul meu acoperămînt şi se cuvine ca aceşti prea înalți dregători să se bucure de drepturile oaspeților, lămuri el.

— Noi venerăm vîrsta, spuse An.

— Dacă socotim după ani, lo.cul vi se cuvine, nobile [*] Liu, îl susținu Ximen.

Huang şi An oficiară ca gazde. Cîțiva actori intrară şi îngenuncheară înaintea celor prezenți. Slugile turnară ceai, apoi aduseră băutura. Huang şi An se ridicară şi binecuvîntară masa. Atunci actorii luară instrumentele de coarde şi de suflat şi porniră să cînte cu multă duioşie melodia : „Ploaie lină în primăvara timpurie". Cînd încheiară, Liu ridică paharul, îndemnînd mesenii : #

— Melodia aceasta este de o delicatețe fără pereche, îşi spuse părerea An. Trebuie să aparțină unui om de mare talent. Iar vocile interpreților sînt atît de limpezi şi de mîngîietoare, că ar putea să împrăştie norii. îmi veți da dreptate că din amîndouă punctele de vedere sînt de o frumusețe desăvîrşită.

— Chestiunea aceasta nu o cunosc prea bine, zise Ximen Qing. Pentru mine petrecerea în sine este rară, făcîndu-mi nespusă bucurie faptul că mă aflu în casa nobilului Liu şi sînt oaspetele Excelențelor Voastre !'

— Ba deloc, în ce ne priveşte ! îl contrazise Huang. Petrecerea este fără seamăn prin prezența nobilului Liu, un obişnuit al Palatului, care ştie prea bine chipul Dragonului. [†] Nu este Domnia Sa un faimos sfetnic ? Şi apoi, nobilul Ximen, care deține grămezi de aur şi de jad de preț, pe măsura celebrului Tao Zhu ! Nu este Domnia Sa ceea ce se cheamă un om bogat ? Bogăția şi faima - iată două fețe ale frumosului care ne stîrnesc admirația !

Rîseră înveseliți şi goliră paharele. Un actor luă un fluier de jad şi cîntă o melodie languroasă. Alții interpretară poezia „Flori de prun şi sălcii pletoase peste rîu“, pusă pe note, şi se aleseră cu noi laude.

Spre seară, Chen Jingji nu mai putu răbda şi se strecură în spate. La rîndul ei, Lotus de Aur parcă îşi pierduse mințile după tînărul bărbat şi se simțea cum nu se poate mai mîhnită* Singură în curte, căzuse pe gînduri. Pe nesimțite, din întuneric se desprinse umbra lui Jingji. Plin de curaj, acesta se strecurase pînă la ea şi o cuprinse brusc în brațe.

— Doamna mea din viața dintîi ! şopti el, pătimaş. Venirea lui

* *Gonggong,* adresare pentru eunuci.

† împăratul.

Pavilion de Jad aproape că m-a omorît !

Lotus nu se apără şi răsuci iute capul spre el, înfricoşată, şi împăcată totodată :

— Vai, tîlhar fără de tihnă, cît m-ai speriat! Du-te, dacă ne vede cineva ?

Cum să plece ? Insă femeia îl împinse cu putere, se întoarse şi dădu să o ia spre camerele ei. Bărbatul se repezi după ea şi o cuprinse in braţe, înghesuind-o lîngă zid şi neslăbind-o deloc cu mîngîierile şi şoaptele sale, în vreme ce ea, între ameţeală şi frică, ba i se lăsa, ba se zbătea să-i scape. De dincolo de zid răzbătură voci. Shu Tong şi Dai An soseau cu pălăria, cingă- toarea şi cutiile pe care obişnuia să le ia Ximen cu el cînd pleca în vizită. Slugile erau ameţite bine. Auzindu-i, cei doi îndrăgostiţi fură siliţi să se despartă grabnic. Ieşindu-le în cale, Chen Jingji schimbă cu băieţii cîteva cuvinte despre banchet şi se îndepărtă.

Gîndind că i s-a înapoiat bărbatul, Doamna Luna o trimise pe Jad Mic să vadă cum stăteau lucrurile. Aceasta află de la cele două slugi că stăpînul urma să sosească dintr-o clipă în alta. Intr-adevăr, peste puţin Ximen Qing descălecă şi intră pe poartă. Beat, acesta merse direct la Doamna Luna şi se trînti pe pat, dornic să se culce. Dar ea îl vroia a doua zi, cînd se intîmpla să fie ziua *Renzi,* de aceea îl îndepărtă, pe motiv că nu se simte bine.

— Ha-ha ! rîse el. Ştiu că nu mă vrei fiindcă sînt beat. Bine fie. N-am să mă supăr pentru atîta lucru şi o să vin mîine seară.

— Sâ ştii că nu te mint, azi nu mi-e bine. Să vii mîine, negreşit !

Ximen Qing plecă spre Lotus de Aur. Răscolită de ginere, aceasta zăcea pe pat, visînd cu ochii mari deschişi. Cînd îl văzu, se ridică şi îl întîmpină, toată numai zîmbet.

— La ora asta se vine ? îl întîmpină.

Ximen nu răspunse, aşezindu-se.

— Oh, ce mult ai băut ! Puţi tot ! Nici să răspunzi nu eşti în stare ?

— Mai bine răspunde-mi tu la cine ţi-era gîndul, pierdută aici, pe pat ?

Cu sufletul searbăd, femeia tăcu, mulţumindu-se să surîdă. O strigă pe Prunişor de Primăvară, să vină cu ceaiul. Despre noaptea aceasta nu vor mai vorbi.

A doua zi era douăzeci şi trei, mult aşteptata zi *Renzi.* Doamna Luna se sculă de cu noapte, se spălă, se pieptănă, po

runci să i se aştearnă o masă-altar pentru ars santal. Aprinse ea însăşi santal din cel mai scump şi puse alături Cartea sfîntă **a** lui Guanyin Cea înveşmîntată în alb. îngenunche cu faţa spre apus, adause santal proaspăt şi deschise cartea. Citi cîte un fragment şi îngenunche, făcînd aceasta de douăzeci şi patru de ori la rînd. Scoase dintr-o cutiuţă leacul dat de călugăriţe, ii puse pe masă şi mai bătu încă patru mătănii, rugind u-se : „Eu, născută Wu, mă rog Cerului Suveran să se milostivească de mine, dîndu-mi un băiat, drept care iau acest leac preparat de călugăriţele Xue şi Wang“. Luă băutura încălzită de Jad Mic şi puse leacurile în ea. Mestecă şi se lăsă iarăşi în genunchi cu faţa spre vest. Bău, simţind pînă în fundul gîtului un gust puternic de peşte. înghiţi tot, făcu alte patru închinăciuni. Apoi întreaga zi nu ieşi din casă.

In ce-1 priveşte pe Ximen, de cum se sculă a doua zi, trimise după Shu Tong, punîndu-1 să scrie o carte de răspuns gazdelor de cu o seară mai înainte. După plecarea copilului- slugă, pică Ying Bojue. Ximen trecu din dormitor în camera de primire. Ying se înclină, rostind :

— Te-ai întors tîrziu aseară, frate mai mare ?

— S-au purtat atît de primitori, că au ridicat mereu paharele. Pe urmă am avut un drum lung de făcut şi am ajuns după primul *geng,* beat. De-aia m-am trezit tîrziu.

Dai An aduse bucatele de dimineaţă. Cei doi bărbaţi mîn- cară împreună. Numaidecît fu vestită vizita Excelenţelor Lor Huang şi An. Ximen Qing se îmbrăcă şi porunci să se strîngă masa. Ying Bojue se retrase în grabă. Huang şi An coborîră din litere, se salutară cu gazda, intrară în salon şi se aşezară. Ceaiul fu turnat chiar atunci în ceşti.

— Ieri am dat dovadă de nepoliteţe, începură.

— Sînt profund mişcat de marea voastră prietenie, răspunse gazda. Tocmai mă gîndeam să merg să vă prezint omagiile mele. Cum de v-aţi obosit pînă aici ?

— Preabunule domn, ieri seară trebuie să fi fost nemulţumit de petrecerea noastră, de vreme ce aţi plecat atît de repede.

— Oh, acest învăţăcel întîrziat s-a îmbătat de-a binelea şi chiar la plecare nobilul Liu mai mi-a dat vreo zece pahare, ori chiar mai mult, de vin. Pe drum mi-a fost cam rău, dar m-am ţinut tare pînă acasă. Abia m-am sculat şi aş zice că nici nu m-am trezit bine !

Izbucniră în rîs, băură trei ceşti de ceai, schimbară cîteva cuvinte şi se despărţiră. Ying Bojue spuse că e ocupat şi plecă şi el acasă.

Ximen Qing se întoarse în curtea interioară, iar după prînz porni intr-o lectică să întoarcă vizita Excelenţelor lor Huang şi An. Puse să i se scrie două cărţi de vizită roşii şi-i porunci lui Dai An să cumpere mai multe daruri şi le luă cu el. La înapoierea lui, Doamna Luna

pregătise deja patul pentru odihnă şi-l aştepta. Cînd bărbatul intră, ea îi ceru lui Jad Mic să qflucă mîncare şi să încălzească băutura. Se aşezară la masă unul lîngă altul.

— Ieri seară mă întorsesem cu băutura în nas şi nu m-ai primit, prefăcîndu-te bolnavă. Ce ți-a venit să mă îndepărtezi ?

— Nu te-am îndepărtat, ci nu mă simțeam deloc bine. De ce n-ar fi bărbatul şi femeia cu inima şi gîndul deschise unul în fața altuia ?

Ximen Qing bău bine şi gustă din peştele proaspăt şi din rața conservată. De alte bucate nu se atinse. Doamna Luna făcu semn să se strîngă. Jad Mic parfumă aşternutul, iar stă- pînii se dezbrăcară şi se băgară în pat. Doamna Luna era fericită. Se înțeleseră minunat, simțindu-se şi el şi ea ca peştele în apă. Peste o lună, femeia avea să înțeleagă bucuroasă că rămăsese gravidă, aşa cum şi-o dorise. Iată :

Două flori din aceeaşi rădăcină,
Două inimi in inelul de lumină.

A doua zi, Doamna Luna aşeză înaintea bărbatului bunătăți ; miel, rinichi, ouă şi băutură de preț. Mîncă şi bău şi ea alături de el, apoi bărbatul merse la Yamen. La întoarcere, se duse la Li Vaza, să-şi vadă băiatul. Femeia tocmai îi dădea sîn.

— Mă țineam să fac nişte sacrificii, dar n-am mai apucat. De la o vreme, în fiecare lună pierd tot mai mult sînge.

— O să-l mîn pe Dai An după călugărița Wang şi te sfă- tuieşti cu ea cum e mai bine.

Chiar atunci îl chemă pe Dai An, acesta primi porunca şi plecă. Shu Tong anunță venirea lui Chang Al Doilea şi a unchiului Ying, iar Ximen le ieşi în cale.

— Acum cîteva zile, cînd am fost aici cu Xie Xida, mi-ai promis ajutor pentru protejații mei Huang şi Li, începu Ying Bojue de-a dreptuL

— N-am făcut rost de arginți.

— Dar îmi promiseseşi! Cum de ți-ai mutat gîndul ? Pe mine nu mă duci, frate mai mare. Eşti atît de bogat, încît nu poți zice că n-ai bani !

Ximen nu răspunse. Se întoarse către Chang Zhijie.

— N-am trecut de mult pe la tine, frate. Ce-ți face băiatul ? îl întrebă acesta.

— îndatorat pentru gîndurile bune. Ceva mai înainte, soția Li mi-a spus că vrea să facă un sacrificiu, şi am trimis pe cineva la templu.

— In familiile avute, se amestecă Ying Bojue, copiii sînt îngrijiți cu cea mai mare băgare de seamă. La fel e şi pe ogor. Pînă creşte planta, trebuie să-i dai apă la timp. Abia astfel eşti sigur de recoltă. Micuțul face cît o grămadă bună de bani, cam tot atît cît o perlă ținută în podul palmei, cu toate că la urma urmei e un copil ca toți ceilalți. Poți da de bucluc cu el la trei ani *, la şase şi la nouă ani. Unde mai pui că mai poate avea pojar, scarlatină şi altele. Mă crezi poate prea vorbăreț, frate, dar e firesc să faci o faptă bună, ca să-i păstrezi norocul de care se bucură. De vreme ce cumnata are acest gînd, împlineşte-i-1 cît mai iute. Numai aşa necazul are să te ocolească şi copilul o să-ți crească zdravăn.

între timp, Dai An se întoarse. Nu o găsise pe călugăriță la templu, ci la reşedința cărturarului Wang. Aflînd despre ce e vorba, aceasta făgăduise că va veni de îndată. Ximen Qing îşi urmă discuția cu cei doi prieteni. Shu Tong aduse ceaiul.

— Fratele tău cel mic s-a bucurat mult de iubirea ta, frate, zise la un moment dat Ying. Casa mea friguroasă e mică, nevrednică pentru a te primi în ea. Dar dacă mîine-poimîine ai vreme, m-aş bucura să veniți, tu şi fratele Al Doilea, să ne distrăm în grădinile de la marginea oraşului.

— Sper că vei aprecia cum se cuvine gestul fratelui Ying şi ni te alături.

— Dacă-i vorba de mîine, nu sînt ocupat, dar n-aş vrea să vă fac greutăți.

— Nici nu mai ştiu de cîte ori m-ai ospătat, frate. Eu nu fac cine ştie ce pregătiri, doar un păhărel!

— Atunci ziua mea de mîine va fi a voastră.

— Mai *e* ceva. Am tocmit nişte actori, dar fiind afară din oraş, poate că ar fi bine să luăm şi două cîntărețe.

— Nu-ți fă griji. Trimit după Wu Argint şi Han Brățară de Aur.

* In realitate doi. La naştere, copiii erau socotiți deja de un an, luindu-se in seamă şi timpul gestației.

— Prea bine, frate. Ți-am dat iar bătaie de cap.

Ximen Qing îi porunci lui Qin Tong să înştiințeze cîntărețele ca a doua zi să fie în parcul din afara oraşului.

Nu trecu mult şi călugărița Wang apăru. Intrînd în salonul central se înclină şi aşteptă porunca.

— Iată de ce am ținut să vii. Chiar de la naşterea lui Guange, am promis un sacrificiu, dar ne-am luat cu treburile şi nu l-am oferit nici pînă azi. Vrem să mulțumim Cerului şi să ne rugăm să-l crească mare şi robust. Am de gînd, mai întîi, să-i mulțumesc lui Buddha, pentru bunătatea lui, apoi să mă rog să-l ferească de necazuri şi să-i asigure viață lungă.

— Tînărul stăpîn prețuieşte zece mii de galbeni şi mă încred în protecția lui Buddha. Nu ştiți, Mărite Stăpîn, dar noi, budiştii, obişnuim să spunem că viața lumii este hărțuită de demoni care urmăresc să-i distrugă pe oameni şi pe urmaşii lor. Chiar cînd copilul se naşte mort sau moare numaidecît, tot demonii poartă vina. Cel mai bun lucru pentru tînărul stăpîn este să-i citim din cărțile budiste. De nimic altceva n-are nevoie.

— Cum vom face, aşadar ?

— Mai întîi citim din Cartea Maestrului în medicină, apoi trebuie făcute două vrăji. Aşa are să fie cum nu se poate mai bine.

— Cînd începem ?

— Mîine e zi prielnică. Am să-i citesc în templu.

— Las totul în seama ta, acceptă Ximen Qing.

Călugărița Wang plecă în curtea interioară, s-o vadă pe Doamna Luna. Aceasta se afla la Li Vaza, împreună cu celelalte femei.

— Te-am chemat să faci ceva pentru Guange. Ii poți citi *

— Mîine e zi prielnică, o să-i citesc la templu.

—

— Jad Mic aduse ceai.

— Mai am o vorbă să-ţi zic, măicuţă, îi şopti Li când l-am avut pe Guange, n-am fost o dată bine cu Mîine, adaugă-mă şi pe mine. Ce zici ? Dacă se poate, plăti cum se cuvine !

Vaza. De adevărat, te-oi răs-

— Nu-mi vine greu, o asigură călugăriţa. Cînd rugăciunile, trec şi numele vostru şi gata !

voi scrie

— **** Se pronunţă : Tai An şi înseamnă Tihna Ţestoasei.

— ** Credinţa mitologică, privind răsăritul soarelui (sorilor);-care, din lumea de dincolo, ar ajunge pe cer suindu-se pe trunchiul şi pe ramurile duzilor.

— *** Xiaoluan.

— ** O zi binecuvîntată din calendarul religios budist, închinată zeităţilor pământului şi recoltei.